

100

РОКІВ
ПОЛТАВСЬКОМУ
ФУТБОЛУ

1909
2009

Анатолій ЛОМОВ
Олександр СТАДНИЧЕНКО

100 років полтавському футболу (1909–2009)

Видавництво «Полтава»
2009

УДК 796.332 (477.53) (09)
ББК 75.578 (4УКР-4ПОЛ) г
Л 75

100 років полтавському футболу (1909–2009)

Л 75 Автори – А. Г. Ломов, О. Г. Стадниченко;
за участі: Л. С. Гедеванішвілі, Д. Г. Євсєєва, А. І. Штриголя,
В. М. Попіневського, Я. В. Дегтярьової, В. С. Крайника, С. М. Криворотька. —
Полтава: редакція тижневика «Полтавщина-спорт», 2009. – 496 с. + 8 с. вкл.

ISBN 978-966-97035-0-7

Сто років тому в Полтаві, на Павленках, вперше зіграли в футбол. Сьогодні полтавці пишаються своїми улюбленими – володарями Кубка України. Символічно, що почесний трофей приїхав до Полтави саме у ювілейний рік. Ця книга – про полтавський футбол. Його історію, його сьогодення, його героїв. За століття, що минуло, спортивна гра стала не просто популярною серед уболівальників. Футбол став невід'ємною частиною нашого життя. Автори книги – відомі спортивні журналісти – Анатолій Ломов і Олександр Стадниченко розповідають про розвиток і становлення аматорського футболу на Полтавщині, про народження та змушніння команди майстрів, яка на довгі роки стала флагманом обласного футболу. Історія полтавської «Ворскли», унікальні статистичні та фотоматеріали – до уваги всіх, хто любить футбол.

УДК 796.332 (477.53) (09)
ББК 75.578 (4УКР-4ПОЛ) г

Головний консультант-рецензент – А. М. Дяченко, заслужений працівник фізичної культури і спорту України, член Виконкому федерації футболу України, голова федерації футболу Полтавської області.

Під загальною редакцією М. І. Залудяка, академіка Української академії наук (УАН), віце-президента УАН, кандидата економічних наук, заслуженого працівника промисловості України, Почесного голови федерації футболу Полтавської області.

Редакційна колегія:

БЛИЗНЮК Іван Федорович – голова редакційної колегії
ЗАЛУДЯК Микола Іванович – заступник голови редакційної колегії
ВАСИЛЕЦЬ Владислав Львович – секретар редакційної колегії
ПОЖЕЧЕВСЬКИЙ Віктор Олександрович
ПУСТОВГАР Олег Миколайович
ДЯЧЕНКО Анатолій Михайлович
ШТРИГОЛЬ Анатолій Іванович
ГЕДЕВАНІШВІЛІ Лер Сергійович
ЛОМОВ Анатолій Григорович
МАЙЗУС Станіслав Леонідович

Відповідальний за випуск – О. М. Пустовгар.
Дизайн та верстка – О. Г. Стадниченко.
Літературний редактор – Л. Ф. Чемьоркіна.
Обкладинка – В. В. Новохатній.

Авторський колектив щиро вдячний за допомогу у підготовці видання:

О. В. Глаголь – бібліотекарю наукової бібліотеки при Полтавському краєзнавчому музеї;
Г. О. Медведєвій – працівниці Полтавського краєзнавчого музею;
С. Ю. Кликовському – футбольному статистику;
О. В. Бортнику – директору полтавського стадіону «Динамо»;
В. В. Кротенку – працівникові Полтавського обласного архіву;
С. В. Треніч – співробітнику газети «Полтавський вісник»,
В. М. Капустяну, А. С. Віткову, М. М. Шпетнеру, С. І. Басюку – ветеранам полтавського футболу.

Випущено на замовлення Головного управління інформаційної та внутрішньої політики Полтавської обласної державної адміністрації за планом випуску соціально значущих видань.

Оригінал-макет видання підготовлено редакцією тижневика «Полтавщина-спорт».

ISBN 978-966-97035-0-7

Футбол органічно вписується до цього річної ювілейної палітри Полтавщини. Слідом за 300-літтям Полтавської битви і 200-ю річницею народження Миколи Гоголя народ цього благословенного краю святкує рівно вік відтоді, як у місті над Ворсклою був зіграний перший футбольний матч.

Студенти, що їх шкіряний м'яч зібрав сто років тому на Павленківському майдані Полтави, заклали підвалини славетних традицій місцевого футболу. Їх продовжувачами були найяскравіші представники наступних поколінь - гравці Олександр Кобушко, Анатолій Штриголь, Станіслав Басюк, Віталій Бардешин, Юрій Резнік, Іван Шарій, Євген Похлебаєв, Сергій Коновалов, Денис Онищенко, Олександр Мелашенко, Руслан Ротань і Андрій Пятов, тренери Віктор Пожечевський і Микола Павлов.

Зусиллями цих та інших героїв літопису багата на таланти земля зажила слави справді футбольного регіону. Кременчуцький «Кремінь» і полтавська «Ворскла» посідали своє гідне місце ще в радянський, а згодом – і в українській футбольній ієрархії. В активі ворсклян – Кубок УРСР-1956, бронзові нагороди національної першості 1997 року та Кубок України-2009. Провідна команда області повернулася до єврокубків, аби збільшити свій внесок у скарбничку міжнародного рейтингу вітчизняного футболу.

Ці успіхи були б неможливими без наполегливої, самовідданої роботи ентузіастів, які взяли на свої плечі весь тягар повсякденних організаційних проблем. Прикладом безкорисливої любові до футболу стали зусилля керівників «Ворскли» Володимира Артемова та Олега Бабаєва. Свій внесок у перемоги зробили перші особи міста й області, зокрема, міський голова Анатолій Кукоба та губернатор Микола Залудяк.

Заслугує поваги робота обласної футбольної федерації, очолюваної Анатолієм Дяченком. Зареєстрована ще за часів Радянського Союзу, вона перебувала в авангарді боротьби за незалежність українського футболу, а нині її фахівці роблять усе, щоб Гра мільйонів залишалася для полтавців важливим соціальним явищем. Як результат - передові позиції області на багатьох напрямках розвитку футболу, що знаходить відображення у статистиці масових і дитячо-юнацьких змагань, результатах місцевих команд на всеукраїнській арені.

Полтавський футбол, безсумнівно, заслужив, аби його сторіччя перетворилося на яскраве, незабутнє свято. Сподіваюся, що й це унікальне видання стане прекрасним подарунком до торжества, символом поєднання славетних традицій і пов'язаних із майбутнім надій, дорожньою картою нових гучних успіхів.

Президент Федерації футболу України,
член Виконкому УЄФА

Григорій СУРКІС

Football, calcio, soccer. Його величність футбол...

Гра, якою захоплюються мільйони уболівальників у різних куточках нашої планети. 100 років тому король спорту прийшов і на Полтавщину. Далекого 1909 року в Павленківському парку губернського міста було зіграно перший поєдинок. Відтоді цей видовищний, мужній і безкомпромісний вид спорту назавжди полинив серця полтавців.

«Сокіл», «Спартак», ТППШ, «Південрайон», «Динамо» – команди-піонери змагань міста й області. «Колгоспник», «Колос», «Сільбуд», «Будівельник», а нині – улюблена полтавська «Ворскла»... За ці 100 років змінювалися команди і їхні назви, плеяди гравців і тренерів, які дарували багатотисячній армії шанувальників футболу свою майстерність і талант.

Були великі перемоги, були і поразки, без яких, як відомо, успіхів у футболі не буває. І цілком закономірно і логічно, що найбільший із них – завоювання Кубка України, прийшов саме в рік сторічного ювілею полтавського футболу.

Велике спасибі всім, хто мав і має відношення до цієї чудової гри – гравцям, тренерам, уболівальникам. Усім, хто закладав фундамент перемог полтавського футболу і завжди вірив у рідні команди! Окрема подяка авторам книги, присвяченої історії розвитку футболу на Полтавщині.

Безперечно, цей футбольний літопис буде цікавий усім шанувальникам спорту номер один!

Разом – до нових успіхів!

Голова Полтавської обласної
державної адміністрації

Валерій АСАДЧЕВ

Що для нас футбол?

Це – гра, яка може змусити сотні тисяч сердець битися як одне і підіймати в єдиному пориві цілі стадіони. Це – захоплення, що без гіпнозу легко змушує завмирати на півтори години біля телевізійних екранів, забуваючи про все на світі, і прекрасно пам'ятати турнірні таблиці за всі роки свого свідомого життя. Це – молодість душі і азарт, бо справжні уболівальники, незалежно від віку, їдуть навіть за тридев'ять земель, щоб подивитися гру своєї улюбленої команди.

Футбол – гра непередбачувана, а тому завжди цікава. А ще, футбол – найкраща можливість для єднання. Бо під час матчу усвідомлюють та мислять себе, як одне ціле, навіть запеклі недруги.

100 років тому футбол прийшов і на Полтавщину, коли далекого 1909 року в Павленківському парку Полтави

було зіграно перший поєдинок між командами земського та реального училищ.

Чимало подій відбулося за столітню історію полтавського футболу. Але незмінною залишалася відданість полтавських уболівальників і щире бажання команд показати красиву гру, подарувати багатотисячній армії шанувальників свою майстерність, та ще й увінчати сходження на футбольний Олімп гучною перемогою.

Дуже символічно і по-особливому урочисто виглядає той факт, що саме в рік сторічного ювілею полтавського футболу стався найбільший тріумф в історії провідної команди Полтавщини – «Ворскли» – завойовано Кубок України!

Велике спасибі всім причетним до розвитку полтавського футболу.

Завжди уболівайте за рідні команди!

Голова Полтавського обласного
відділення НОК України,
Голова Полтавської обласної ради

Олександр УДОВІЧЕНКО

Почесний голова
федерації футболу
Полтавської області
Микола ЗАЛУДНЯК

Голова
федерації футболу
Полтавської області
Анатолій ДЯЧЕНКО

Вже багато років футбол був і залишається найулюбленішою грою мільйонів людей в усіх куточках планети. Для багатьох закоханих у футбол, він – не тільки чудова гра, а справа всього життя. Дослідники, які вивчають історію футболу, як виду спорту, стверджують, що «гра в м'яч ногами» була популярною в Китаї ще у другому тисячолітті до нашої ери. А футбол у тому вигляді, в якому ми звикли його бачити, виник в Англії у середині 19-го століття.

Полтавці ж уперше побачили цю гру рівно сто років тому, в далекому 1909-му. Саме тоді були закладені основи полтавського футболу, незважаючи на важкі часи революцій та воєн. Не одне покоління майстрів шкіряного м'яча було виховано нашими тренерами на полтавських футбольних полях. На всіх етапах розвитку і становлення футболу в місті та області завжди були самовіддані ентузіасти та професіонали, для кого особиста доля назавжди була пов'язана з улюбленою грою – Павло Сивицький, Олександр Кобушко, Анатолій Штриголь, Віталій Бардешин, Станіслав Басюк, Юрій Резнік, Іван Шарій та багато інших.

Безумовно, що весь період розвитку масового футболу на Полтавщині, і особливо – після отримання Україною Незалежності, особливу роль відіграє обласна федерація футболу, яка нині об'єднує 5 міських і 24 районних федерації.

«Футбол для кожного полтавця» – під таким гаслом живе і працює обласна федерація, намагаючись втілювати в життя ідеї та принципи провідних футбольних інституцій – ФІФА, УЄФА, ФФУ, жити в ногу з часом та бути в епіцентрі спортивного життя регіону. І книга, яку ви зараз тримаєте в руках – своєрідний футбольний звіт за сто років, чудовий подарунок для справжніх уболівальників, для гравців і тренерів різних поколінь, для всіх, кому небайдужий футбол у всіх його проявах.

1909–2009

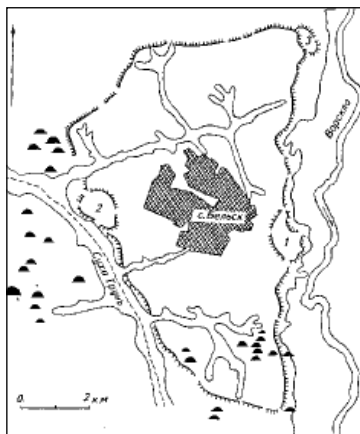
Історична довідка: з глибини віків

Полтавська земля не велика за територією, але багата історією своєю, ушанована героїчними подвигами наших предків і величними звершеннями сучасників.

На півночі її колись було зведено овiane легендами місто Гелон, добре знане древніми греками, – важливий центр економічного, культурного і торгового життя, форпост скіфської держави.

На півдні, де розлилися води рукотворного Кременчуцького моря, вісім століть тому височило місто-фортеця Воїн. Воно надійно захищало староукраїнської держави.

Іпатіївський літопис роком 1174-м датує похід у цей край Ігоря Святославовича для розгрому половців, а в «Слові о полку Ігоревім» згадуються Сула і Лубни.

Місто Гелон

Дав крила «Сокіл»

«Футбол уособлює в собі цілий ряд прекрасних видів спорту, основними серед яких є: біг, стрибки, боротьба, метання... як не позначитися цьому благодатно на організмі? Футбол вчить залежно від обставин вміти діяти самому або, навпаки, підкорити свої дії колективу, виправляти помилки товариша. Як не визнати гру, яка виховує такі якості?»

П'єр де Кубертен,
французький громадський діяч,
ініціатор відродження античних Олімпійських ігор.

Спорт увійшов у життя людей ще в прадавні часи. Витоки сучасного спорту сягають сивої давнини, коли люди, полюючи на диких звірів, захищаючи свої оселі мусили швидко бігати, стрибати, стріляти з лука, боротися, битися на кулаках, пересікати на човнах річки й озера. І навряд чи хто міг в ті часи передбачити, що саме ці навички, набуті в боротьбі за виживання, покладуть колись початок спортивних змагань. У 776 році до нашої ери в Стародавній Греції, в невеличкому містечку Олімпія відбулося традиційне щорічне свято на честь грецького бога Зевса. До його програми вперше було включено спортивний забіг юнаків на коротку дистанцію. Той історичний забіг і став відліковим у проведенні Олімпійських ігор. Проводилися вони один раз на чотири роки. З часом були доповнені бігом на різні дистанції, стрибками в довжину, метаннями диска і спису, гонками на колісницях, боротьбою та кулачними боями.

Олексій Бутовський

Ігри проіснували до 394 року нашої ери. Під тиском духовенства їх проведення було заборонено римським імператором Феодосієм I. І лише наприкінці XIX століття з ініціативи французького громадського діяча П'єра де Кубертена Олімпійські ігри були відроджені. До складу першого виконкому Міжнародного олімпійського комітету, до речі, входив наш земляк, уродженець Лубенщини Олексій Бутовський.

Значний вплив на розвиток спорту мав сокольський рух. Вперше «Сокольські» товариства виникли в Чехії в

1862 році. Згодом вони поширилися на Болгарію і Югославію, а звідти – до України. Сокольський рух ставив перед собою культурно-просвітницькі і спортивні завдання. В 1907 році Всеслов'янський сокольський союз нараховував у своєму складі 600 тисяч осіб.

Не залишилася осторонь від сокольського руху і Полтава, де в 1909 році провели значну роботу зі створення надзвичайно популярного в Європі спортивного товариства. Про це засвідчували і звіти в тогочасній місцевій пресі. Читаймо:

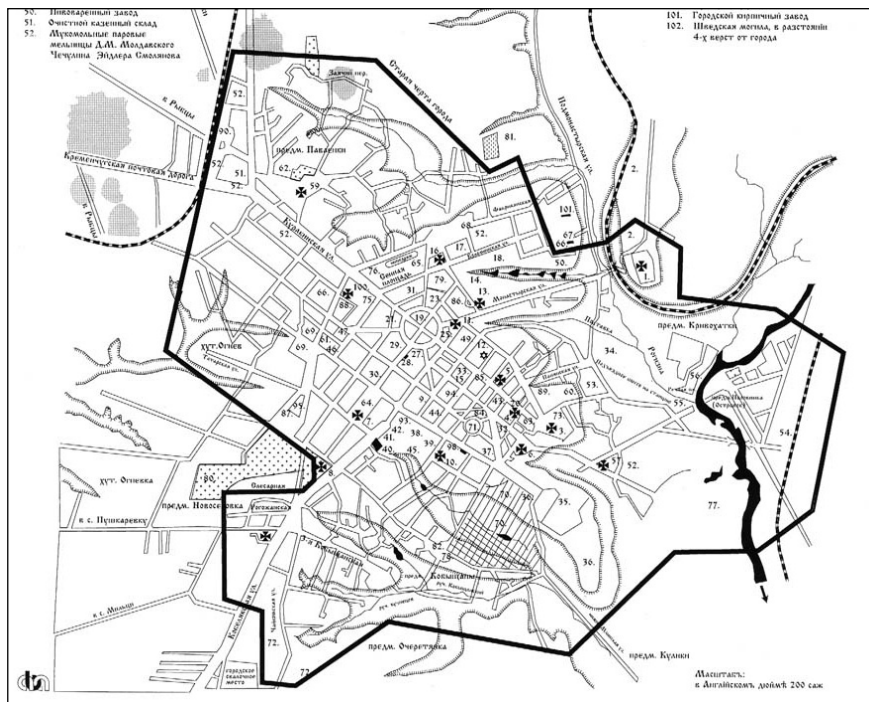
«В Полтаве формується гімнастическое общество «Сокол». Устав этого общества, подписанный его инициаторами: К.Н.Щербатовым, Ф.О.Коваржиком, П.Н.Маламой, а также К.Н.Кантакузиным, уже утвержден губернатором, и учредители надеются с будущей осени заняться организацией общества и вербованием его членов, прием которых будет зависеть от совета общества» («Полтавский вестник», ежедневная общественная, политическая и литературная газета. Вторник, 28 апреля 1909 г., № 1930).

21 лютого 1910 року відбулися збори полтавських любителів спорту, на яких було проголошено про створен-

Засноване слов'янами-сіверянами у IX столітті укріплене першопоселення на Івановій горі започаткувало розвиток давньоруського граду. Розкопки, проведені в історичному центрі Полтави, виявили ділянки міської забудови, вулиці, житло, господарські і виробничі приміщення прадавніх полтавців. Ці наукові свідчення стали підґрунтям до офіційного визнання 1100-літнього віку Полтави (1999 рік).

Під звичною для нас назвою Полтава згадується в дарчій грамоті литовського князя Вітовта, котрий, володіючи землями Поворскля, віддав їх у 1430 році вихідцю з татарської орди – Лексаді, онуку хана Мамая. Лексада володів трьома містами – Глинськом, Глинницею та Полтавою – і став родоначальником відомих у російській історії князів Глинських. Мати царя Івана IV – Грозного – була Єлена Глинська, з цього роду.

Історики різними способами й порівняннями намагалися розшифрувати назву нашого міста. На думку багатьох учених, префікс ПО до старої назви Лтава й створили назву сучасного міста, побудованого по обидва боки річки Лтави.

Мапа Полтави. Початок XX ст.

ня в Полтаві спортивного товариства «Сокіл». Із доповіддю «Сокольство, його значення і цілі» виступив В.І.Булюбаш. Чех Ф.О.Коваржик (президент «Слов'янського сокольського союзу») у своєму виступі привітав народження нового товариства в Полтаві («Полтавський голос», 24 лютого 1910 г., № 791).

Таким чином, 100 років тому в Полтаві було створено перше спортивне товариство. Його очолювали **Ф.О.Штейнер** (чоловічу секцію) і **А.О.Пеліканова** (жіночу секцію). Секретарем товариства було обрано **В.Ф.Павлова**. Усі, хто вступав до товариства, отримували членський квиток. Заняття спортом і гімнастичними вправами проводилися двічі на тиждень: чоловіки і учні займалися щопонеділка і щочетверга, жінки – щовівторка і щоп'ятниці. Заняття проходили в просвітніх приміщеннях гімназій і училищ, улітку – на спеціально обладнаному майдані Олександрівського саду Дохмана. З 1912 року гімнастичні вправи та тренування проводилися в гімнастичному залі другої чоловічої гімназії.

Полтава. Загальний вигляд Круглої площі. Малюнок Алексєєва. Початок XIX ст.

Крім гімнастичних занять у товаристві «Сокіл» у Полтаві, за свідченням очевидців, були розвинені й інші види спорту. Хоча їх організація ще не досягла належного рівня, однак палких прихильників фізичної підготовки було чимало. В 1910 році відомий механік і власник велосипедного павільйону **Г.З.Хальфан** влаштував «... на Кобеляжской улице, у Красной аптеки – велотрек с круговой дорожкой, трибунами для сиденья». («Полтавский голос», 16 мая 1910 г. № 856).

Перші змагання на велотреці (тоді його називали циклодромом) відбулися 27 травня 1910 року. В гонці на дві версти переміг «улюбленець публіки **Коваленко**» з результатом 3 хвилини 25 секунд. Він же найшвидше подолав дистанцію в 13 кіл – 9 хвилин 45 секунд. Як писали тоді місцеві газети, в гонках на велотреці змагалися найсильніші велосипедисти Росії та інших держав – **Юргнев, Пунін, Отто Рудж**.

Навесні 1910 року почало діяти міське товариство рятування на воді. Його очолювали **В.Ф.Горіцин, Ю.Ю. Пазе де Коваль і В.Ф.Сизов**. Товариство влаштовувало

У численних війнах місто зазнавало неодноразових руйнувань, але з часом відроджувалося. Історичний документ 1641 року вперше засвідчив існування Полтави як міського центру.

Національно-визвольна війна українського народу під проводом гетьмана Богдана Хмельницького перетворила Полтаву на військово-адміністративний центр Полтавського полку в складі Гетьманської України (1648-1775 рр.).

Полтава. Початок ХХ ст. Вул. Олександрівська (нині – Жовтнева)

змагання з плавання, а також пірнання та веслування «... с выдачей призов и наград». («Полтавский голос», 13 мая 1910 г. № 853).

Згодом на Ворсклі були відкриті купальні для навчання дітей плаванню.

Треба зазначити, що окремі спортивні ентузіасти намагалися спрямувати спортивні виступи в більш організоване русло. Про це свідчить стаття «Спорт и воздухоплавание» в «Полтавском голосе» за 3 червня 1910 р. (№ 894).

За статистичними даними станом на 1858 рік у Полтаві нараховувалось 15 площ, 52 вулиці, 80 провулків. Ось назви цих площ:

1. **Павленківська** (нині на її місці середня школа №9 і Павленківський парк);

2. **Кузнецька** (на перетині нинішніх вулиць Пушкіна, Котляревського і Луначарського);

3. **Спаська** (біля стародавньої церкви по вулиці Паризької Комуни);

4. **Велика Петровська** (на початку нинішнього Першотравневого проспекту);

5. **Соборна** (за радянських часів - Червона площа). Одна з найстаріших площ Полтави. В XVII–XVIII ст. називалася Успенською вулицею, а з другої половини XVIII ст., зі спорудженням нового мурованого Успенського собору, отримала назву Соборної. 1925 року перейменована на Червону.

Футбольні правила.
Видання 1914 р.

«В Полтаве, как видно, развиты почти все виды спорта, как-то: борьба, плавание, велосипедный, и даже автомобильный спорт. Все это, правда, носит какой-то случайный характер совсем не организованных выступлений.

Я предлагаю местным спортсменам, любителям всех видов спорта объединяться в один «Спортъ-клубъ г. Полтавы».

В последнем возможны отделы:

1. *Аэроклуб (для любителей воздухоплавания).*
2. *Атлет-клуб (для любителей борьбы и гимнастики).*
3. *Вело-клуб (для велосипедистов).*
4. *Яхт-клуб (для любителей гребного и парусного спорта).*

Небольшие членские взносы (от 50 коп. до 1 руб. в месяц) сделает спортивное общество доступным для многих.

При получении писем я приступаю к хлопотам по легализации проекта устава данного общества.

Письма направлять по адресу: Полтава, Карповск. пер. д. №4, кв. 1. Ал-ру Кауфману. Устные справки: 11-12; 7-8 веч.

Ал. Кауфманъ – действительный член Всероссийского императорского Аэроклуба, как председатель воздухоплавательного кружка при С.-П.Б. императорском университете».

Першого червня 1911 року у дворі земської фельдшерської школи міська влада відкрила дитячий спортивний майданчик. На ньому були розміщені трапеції, гойдалки, паралельні бруси, місця для гри в крокет, кеглі, лаун-теніс.

Щодня тут збиралося майже 80 дітей від 4 до 14 років, ігри з якими проводила вчитель **Н.П.Сербиновська**. З часом такі майданчики були облаштовані в Олександрівському парку (з дітьми займалися вчителі Довжинська і Шабаліна) і на

Полтава. Початок ХХ ст.

Острівці (біля училища імені Старицького). Взимку вони перетворювалися в ковзанки.

Винахідливості та майстерності нашим землякам не бракувало. В Полтаві був навіть свій повітроплавець. Газета «Полтавский голос» за 14 вересня 1911 року у № 1246 повідомляла про те, що «...авіатор-самоучка И.М.Воробьев уже сконструировал свой аппарат». Влітку він підкоряв небо, а взимку на пагорбах – снігові простори за маршрутами Полтава-Пушкарівка і Полтава-Абазівка.

У цьому ж 1911 році міське товариство «Сокіл» поповнили вихованці сільських початкових земських шкіл Полтавського повіту, яким викладалася гімнастика.

«Мы не ошибемся, если скажем, что это будут первые деревенские «соколы» не только в Полтавской губернии, но и во всей России», наголошувалося в газеті «Полтавский голос» за 17 вересня 1911 р. В наступному році вже у 50 школах губернії (із 120) викладали гімнастику! Отож Полтавська губернія стала ініціатором поширення сокольського руху на селі.

Другого жовтня 1911 року в Полтаві відкрився новий спортивний клуб – Купецький. Згодом при ньому почало діяти спортивне товариство «Альфард».

Але найпопулярнішим і найпрестижнішим видом спорту на той час була їзда на велосипедах. На кінець 1911 року в Полтаві «розвелася» стільки велосипедистів, що вони почали заважати пішоходам, і ті направляли численні скарги до міської управи. Поліцмейстер міста **С.Н.Іванов** вимушений був видати наказ про реєстрацію всіх власників цього виду транспорту. В місцевих магазинах без проблем можна було замовити і придбати вело-

6. Кінноярмаркова (нині вулиця Богдана Хмельницького).

У 1852 році з Ромен до Полтави було переведено так званий Ільїнський ярмарок, який був у ті часи другим у Російській імперії після Нижньоновгородського за обсягом товарообігу. Це стало поштовхом до будівництва житлових, торговельних та громадських споруд, оскільки кількість людей на час проведення ярмарку помітно зростала. Так, у 1852 році, коли в Полтаві налічувалося 15 тисяч постійних мешканців, на відкриття ярмарку прибуло з усіх кінців Росії (і навіть з-за кордону) близько 45 тисяч осіб.

Частина ярмарку розміщувалася біля Ворскли в районі сучасної електростанції, Подолу та передмістя – Шпорівки, де торгували кінями, рогатою худобою, свинями.

7. **Сінна** (нині – майдан Незалежності і ділянка між вулицями Сінною та Червоноармійською, де тепер знаходиться будинок облдержадміністрації).

У різні часи називалася Ярмарковою, Дзержинського. В XIX ст. територія нинішнього майдану Незалежності була значно більшою. Там у 1852-1917 рр. розташовувався міський іподром, який було засновано з ініціативи Полтавського товариства випробування коней. Нині на його місці знаходяться майдан Незалежності, стадіон «Ворскла» і парк з фонтаном. Перші змагання на іподромі відбулися в червні 1853 року.

Знак спортивного товариства «Сокіл»

Полтава. Головноштамт. Початок XX ст.

открывает загородные велосипедные прогулки, которые будут назначаться по воскресеньям и праздничным дням. Сборным пунктом является импровизированный «велосипедный клуб» Г.З.Хальфана, где в настоящее время производится запись участников первой прогулки и справки о ней» («Полтавская мысль». Воскресенье, 29 апреля 1912 г., № 3).

Читаємо далі:

«Первая весенняя велосипедная прогулка состоится сегодня, 3-го мая, в село Пушкаревку. Сборным пунктом является павильон Г.З.Хальфана, где в настоящее время происходит запись участников прогулки. Выезд в 2 часа дня. Командор А.Кауфман. В случае ненастной погоды прогулка переносится на воскресенье» («Полтавская мысль». Четверг, 3 мая 1912 г., № 6).

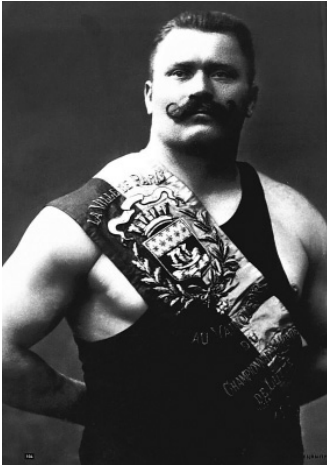
Із настанням зими полтавці пересідали з велосипедів на лижі. **В.Борткевич**, наприклад, влаштував лижні прогулянки і походи з Підмонастирської вулиці в Яківці, на Шведську могилу і Дослідне поле. Багато полтавців охоче грали в більярд у спеціально збудованому холі братів Сломінських, який вони відкрили 3 лютого 1912 року.

Сімнадцятого серпня 1912 року в Полтаві «на Гоголівській вулиці, в будинку Леша» відкрився магазин «Спорт і хазяйство». Його господар пропонував на вибір спортивні рушниці, пістолети, луки, легкий тренувальний одяг.

сипеди на будь-який смак і вікову категорію, або ж взяти його напрокат.

«Велосипедный сезон текущего лета обещает быть особенно оживленным. В местных велосипедных магазинах начались закупки и заказы на велосипеды всех систем и для всех возрастов, не исключая и детского. Открывшийся на днях киоск с прокатом велосипедов Г.З.Хальфана ежедневно собирает массу молодежи, образующей как бы «велосипедный клуб».

С мая месяца группа велосипедистов

Іван Піддубний

публики открылся «турнир французской борьбы, организованный спортсменом П.Г.Васильевым на призы — медали и «почетный» шарф г. Полтавы». («Полтавская мысль». Воскресенье, 1 июня 1912 г. № 52).

Чимало змагань проводилося на спортивному полі, яке товариство «Сокіл» облаштувало на Куракінській вулиці перед міською управою. З часом воно перетворилося на справжнє спортивне містечко (зараз це стадіон «Динамо»). Ось як повідомляє про це газета «Полтавский день» за 27 червня 1914 року.

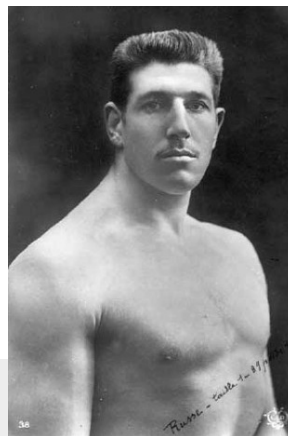
«В обществе «Сокол». Спортивное поле на Куракинской улице постепенно приобретает вид прекрасного уголка. Место обнесено садами, совершенно защищено от уличной пыли и имеет много тени. Ежедневно здесь бывает много публики, как членов, так и посторонней, интересующейся играми и упражнениями соколов. В настоящее время поле украсилось беговой дорожкой, усыпанной песком, устроенной на средства товарища председателя общества Б.И.Заикина (местный мировой судья) и, благодаря этому, получилось место для катанья на велосипедах, въезд разрешается всем за плату 5 коп. В устройстве поля видна большая любовь к делу и понимание задач физического оздоровления».

Спорт у Полтаві розвивається швидкими темпами. В 1914 році в місті було створено клуб автомобілістів. Цитуємо той самий «Полтавский день»:

«1 июня в помещении Европейской гостиницы состоялось организационное собрание полтавского клуба

Полтавці були досить обізнані і з професійним спортом. У нашому місті доволі часто влаштовувалися турніри з боротьби, в яких брали участь відомі в світі професіонали: **Іван Шемякін**, **Іван Піддубний**, «чорний Алі», Дуванжіс, а також боксери Ленфорд, Дмитрієв, Келлер та інші. Ці факти знайшли своє відображення і в місцевій пресі.

«Третьего дня, в городском саду, при небывалом в текущем сезоне стечении

Іван Шемякін

У 1910 році з нього стартував на своєму «Фармані» відомий російський авіатор Сергій Уточкін, який здійснив перші польоти над містом та його околицями. Згодом частину майдану відвели під Романівський парк. У 1894 році на майдані зведено Троїцьку церкву. Наприкінці 20-х років ХХ ст. тут розташовувалася авіашкола, в якій у 1932–1935 рр. працював С.О. Леваневський;

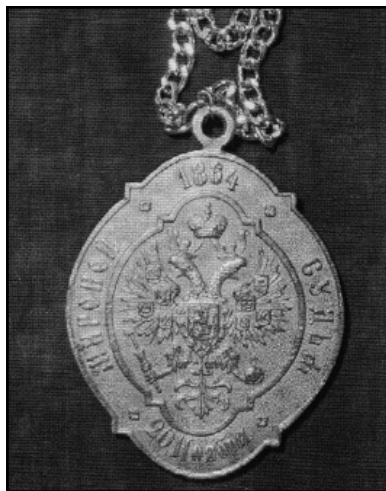
8. Мало-Петровська (на території вулиці Леніна);

9. М'ясна (нині Березовий сквер);

10. Площа Олександрівського парку (нині Жовтневий парк).

Ще чотири площі — Гостинодворська, Мануфактурна, Торгова і Пушних рядів — складала так званий Гостинний двір, який займав прямокутник, обмежений теперішніми вулицями Жовтневою, Шевченка, Котляревського і Гоголя. Там знаходилися торгові приміщення, які мали свої назви: Єврейські ряди, Панські ряди, Новопанські ряди. В позаминулому столітті в Полтаві була ще Скатна, або Бочкова площа. Займала вона частину нинішнього колгоспного ринку і слугувала для перевантаження діжок із вином.

Чисельність населення Полтави зростала доволі швидко. Якщо в рік заснування губернії (1802) тут нараховувалося 7985 жителів (чоловіків — 4063, жінок — 3912), то в 1850 році їх кількість становила вже 20071 (чоловіків — 11648, жінок — 8423). У 1897 році в Полтаві проживало вже 53060 осіб. Місто стало відомим культурним центром. Тоді у Полтаві вищих навчальних закладів не було. Щоправда, у вересні 1914 року на теперішній вулиці Балакіна, в будинку 10, був заснований учительський інститут.

Знак мирового судді
Б.І.Заїкіна – голови
гімнастичного товариства
«Сокіл». 1914 р.

М.М.Таранов-Белозеров, Е.Г.Стеценко, Тиде,
В.В.Целариус и Л.Р.Шлендеберг.

Таким образом, в члены клуба оказались избранными не только жители Полтавы, но и уездов, приславшие письменные заявления о желании вступить в число членов клуба.

С первых же дней клуб поставил свою жизненность и на 7 июня назначил прогулку своих членов и гостей на Днепровские пороги, отстоящие от Полтавы почти на 250 верст.

Принимая во внимание, что еще не все желающие принять участие в этой интересной прогулке успели записаться в члены, клуб нашел возможным только на этот раз, как исключение, допустить участие не членов клуба, — требуется заблаговременное заявление о том подать правлению.

автомобилистов. После чтения приветственных телеграмм и писем в председатели клуба был избран пионер автомобильного спорта в Полтаве гр. Н.Р.Капнист, его товарищами — гр. А.Н.Мамун и В.Н.Петраш, казначеем — Н.К.Капитаненко и секретарем Л.В.Берестовский. В члены клуба избраны: Билот, Боярский, С.И.Гриневич, Т.А.Гречев, Л.А.Горонескул, Ю.Ю.Эйнор, Н.Г.Жуковский, Б.Б.Лукьянович, Н.А.Малама, К.А.Маринченко, Е.В.Петраш, М.В.Паневин,

Полтава.
Початок ХХ ст.
Сінна площа

Полтава. Початок XX ст. Іподром

Сборный пункт на Соборной площади, около 8 1/2 часов утра, а отправление ровно в 9 часов. Все справки относительно поездки можно получить у командора поездки г-р. А.Н.Мамуна, Александровская ул. № 1-й от 3-4 часов ежедневно.

Правление вошло в соглашение с представителем фирмы шин «Мишлен» в Полтаве Г.Чернявским, предоставляющим шины для пробега на особенно льготных условиях, причем шины, не монтированные в поездке, а взятые только в запас, будут приниматься Чернявским обратно».

Вищенаведені факти свідчать про те, що спорт був не лише популярний серед полтавців, але й розвивався в ногу з часом. Завдяки багатьом ентузіастам виникали нові його види, покращувалася інфраструктура, зростала масовість занять серед населення. Все це і створило необхідні передумови не лише для виникнення, але й подальшого розвитку найпопулярнішої в світі спортивної гри – футболу.

Ось які були в Полтаві чоловічі навчальні заклади:

– Полтавський Петровський кадетський корпус (згодом – приміщення Вищого військового зенітно-ракетного училища). Заснований в 1840 році. Після революції в його приміщенні розміщувалася 14 піхотна школа, згодом військово-політичне училище, а перед II Світовою війною – Військове танкове училище. Кожен із цих військових закладів мав свою футбольну команду, а команда військового автомобільно-танкового училища (ВАТУ) в 1938 році стала першим чемпіоном Полтавської області;

– Олександрівське реальне училище (теперішнє приміщення електротехнічного технікуму по вул. Пушкіна, 83а). Засноване в 1872 році;

– Гімназія №1 (приміщення теперішньої середньої школи №3 по вул.Куйбишева). Засновано в 1821 році. В 1911 році в гімназії була створена футбольна команда.

Англія: так усе починалося

— Гімназія №2 знаходилася в приміщенні дворянського пансіонату-притулку (старий корпус педагогічного університету по вул. Остроградського). Заснована 15 серпня 1907 року за старим стилем. У вересні 1910 року викладач гімнастики Ф.О.Штейнер створив у гімназії першу футбольну команду. При гімназії був облаштований спортивний майданчик, де проводилися футбольні матчі.

Особливе місце в житті Полтави посідає головна вулиця міста — Жовтнева, що простирється від Соборної площі до площі Зигіна. Прокладена у другій половині XVIII ст. від Успенського собору в напрямку Київських воріт Полтавської фортеці. Первісна назва — Успенська. Наприкінці XVIII ст. була подовжена, далі проходила через передмістя, звідси і назва Пробивна. Вона першою була впорядкована і забудована. На планах Полтави кінця XVIII — початку XIX ст. позначена, як Мостова. На початку XIX ст. отримала назву Олександрівська, пролягала від Соборної до Круглої площі.

*Полтава, 1909 рік.
Микола II під час
урочистостей*

Рік народження – 1909

Згідно з матеріалами місцевої преси перший футбольний матч у Полтаві відбувся в липні 1909 року.

З історії полтавського футболу

Перший матч

Хто і коли почав грати в футбол на Полтавщині? Хто першим вдарив по м'ячу?

Ці запитання цікавлять багатьох прихильників футболу. На жаль, літописці не залишили нам деталей про футбольних «піонерів» нашої області. За тими, досить обмеженими даними, що дійшли до наших днів, детально розповісти про перші кроки полтавського футболу майже неможливо. І все ж деяка, хоча й неповна історія розвитку футболу на Полтавщині є.

...Це було в 1909 році. Літнього сонячного дня Павликівська площа Полтави виглядала досить незвично. На ній по обидва боки було вкопано по два дерев'яних стовпи, зверху яких натягли верьовки. Читач напевне здогадався, що такий вигляд мали тоді футбольні ворота.

За футбольним м'ячем, набитим ганчір'ям, босоніж бігала в трусах ватага молодих хлопців. Це було цікаве видовище. Неслухняний м'яч то вилітав з гущі гравців, то несподівано застрявав у частоколі ніг футболістів.

Як він закінчився, той перший матч, нам достеменно невідомо, але той факт, що футбольна зустріч відбулася і її учасниками були учні реального і земського училищ, — цілком достовірний. Наставником і організатором футболу в Полтаві був прибулий із Петербур-

Хресна хода до 200-річчя Полтавської битви

га викладач фізкультури (на жаль, прізвища його ми не знаємо).

Якщо врахувати, що на Україні одними з перших розпочали грати в футбол харків'яни, одесити, миколаївці і жителі інших міст, то зародження футболу в Полтаві не дуже відстало від великих промислових центрів».

А.Григоренко. «Комсомолец Полтавщины», 15 червня 1968 р., №70 (1587).

Ця газетна публікація сорокарічної давнини – то майже все, що дійшло до нас про період зародження і становлення полтавського футболу. Тому й виникла ідея проведення дослідницько-пошукової роботи з вивчення історичних матеріалів, архівних документів відповідних напрямків, періодичних всесоюзних, республіканських, обласних та районних видань. Копітка робота в архівах і бібліотеках Полтави, Києва, Москви, у Полтавському краєзнавчому музеї, охоплювала період з 1908 по 2009 роки. Що з цього вийшло – пропонуємо оцінити нашим читачам.

Як уже зазначалося, перший показовий футбольний матч у Полтаві відбувся влітку 1909 року. Тоді Україна, на жаль, не мала власної держави і входила до складу Російської імперії. Саме в цей час у місті проходили грандіозні заходи з нагоди 200-річчя Полтавської битви, в яких брав участь імператор Микола II. Імовірно через це на шпальтах місцевої преси і не знайшлося місця для висвітлення першого футбольного матчу. Однак заслуговує на увагу одне невеличке повідомлення.

«В среду, 6 мая, ученики и ученицы земской школы, что на Берековке, в числе 60-ти душ, во главе со своей учительницей О.Ф.Хряпко предприняли экскурсию в с. Пушкаревку. Часа в три дня юные экскурсантаы, выстроившись в ряды по два человека, двинулись по доро-

Далі починалася Кременчуцька поштова дорога, відтинок якої від Круглої площі до сучасної площі Зигіна на початку XX ст. називався вул. Куракінською. На цій вулиці, в будинку №22 навпроти міської управи знаходилося спортивне поле гімнастичного товариства «Сокіл» (нині — стадіон «Ворскла»).

У 1913 році вздовж Куракінської вулиці гімназисти заклали Каштанову алею. У 1922 році вулиці Олександрівську і Куракінську перейменовано на Жовтневу. У повоєнні роки частина її від Червоної площі до Жовтневого парку називалася вул. Сталіна, а з 1961 року вона знову Жовтнева.

Помітний слід у спортивній історії Полтави залишив і вже неіснуючий хутір Огнево, або, як його ще називали, Огнево поле. Воно являло собою велике урочище, приблизно на місці теперішньої міської лікарні №1 та пологового будинку. Походження назви цього району досить неоднозначне. Одні стверджують, що воно пов'язане з поміщиком Огневим Іваном Дмитровичем — першим директором чоловічої гімназії з 1808 року. Однак він був «із духовного звання» і все життя пропрацював у гімназії. Інші пояснюють цю назву тим, що місцева молодь, яка любила відпочивати в цьому мальовничому куточку природи, розпалювала там вогнища, особливо напередодні свята Івана Купала. Там було багато озер та джерел з чистою прозорою водою.

ге в с.Пушкаревку. По прибытии к пруду пушкарёвского помещика г. Кованько, учащиеся расположились на возвышенности под тенью деревьев... Девочки и мальчики, разделившись на группы, устраивали разные игры... кто играл в мяч, кто в «горелки» и другие игры...»

«Полтавские губернские ведомости», 9 мая 1909 г., № 393, стр. 3., раздел «Местная хроника».

З цього повідомлення можна зробити висновок, що «игра в мяч» означає саме футбол. Свідчення тому — правила гри 1914 року видання, де слово «футбол» означає «английскую игру в мяч».

Хто ж міг організувати той найперший, історичний матч на Павленківській площі? Як вдалося з'ясувати, у 1909 році в Полтаві був лише один викладач гімнастики — **Фердинанд Осипович Штейнер**. Він працював у 2-й чоловічій гімназії (дивимось «Полтавський календар» на 1909 рік», Полтава, типолітографія Губернського правління, 1909 р., с.75). В інших навчальних закладах такої посади не значилося. До того ж, у 1908 році Ф.О. Штейнер у жодному навчальному закладі Полтави не працював, а прибув до Полтави із Санкт-Петербурга лише наступного року. До речі, слід врахувати, що перше офіційне підтвердження слова «футбол» безпосередньо пов'язане саме з 2-ю чоловічою гімназією, де, як уже було сказано, й працював Ф.О.Штейнер. Тож не залишається жодних сумнівів у тому, що саме він і був організатором першого футбольного матчу.

Таким чином, ознайомлення полтавців з футболом відбулося на початку століття, услід за мешканцями таких відомих промислових і культурних центрів, як Одеса, Львів, Київ, Миколаїв, Харків.

Полтава. Початок ХХ ст. Вулиця Гоголя

Полтава. Початок ХХ ст. Ріг нинішньої Жовтневої та Фрунзе

Як же полтавський футбол долав нелегкі етапи зародження, становлення і змужніння? Про це та багато іншого – подальша наша розповідь.

Роки становлення полтавського футболу (1910-1919)

Першого жовтня 1910 року, як засвідчує газета «Полтавський голос» (№ 968), «... во второй Полтавской (дворянской) гимназии начались упражнения в игру футбол».

То була перша організована футбольна команда нашого міста. Біля витоків її створення був той самий викладач спортивної гімнастики Ф.О.Штейнер. Це надихнуло й інші навчальні заклади на створення власних команд. Наступного року футбольні команди організовані в чоловічій гімназії №1, реальному училищі та кадетському корпусі. Того ж року в нашому місті відбувся перший футбольний турнір, у якому взяли участь усі вищезгадані колективи. Здолавши команди кадетського корпусу та першої гімназії, переможцем турніру вийшла команда гімназії №2. Турнір став пам'ятним ще й тому, що вперше у полтавській пресі було надруковано звіт про футбольний поєдинок. Подаємо його повністю мовою оригіналу.

«Спорт. В субботу, 1-го октября, на площадке 2-й мужской гимназии состоялся матч в футбол между командами 1-й и 2-й мужских гимназий. С каждой стороны команда состояла только из десяти игроков: недостаток объявляется нежеланием некоторых участников вес-

На Огневому полі в 1911 році був облаштований спортивний майдан, де проводили змагання перші полтавські футбольні команди.

На 1917 рік Полтавська губернія складалася з 15 повітів і займала площу 43,4 тис. кв. верст. Межувала вона з Катеринославською, Херсонською, Київською, Чернігівською, Курською, Харківською губерніями.

Із червня 1920 року до кінця 1922 року з Полтавської губернії виділялася Кременчуцька губернія, якій були підпорядковані Золотоноський, Кременчуцький та Хорольський повіти. Постановою ВУЦВК від 27 квітня 1921 року Переяславський повіт було віднесено до Київської губернії.

Станом на 7 березня 1923 року до складу Полтавської губернії входили 14 повітів і 260 волостей. 7 березня 1923 року поділ на повіти та волості було скасовано, а замість них створено 7 округів, які поділялися на 89 районів.

На 1 грудня 1924 року в губернії було 86 районів, 1045 сілрад, 8146 населених пунктів, у яких налічувалося 648401 господарство.

3 червня 1925 року Полтавська губернія була ліквідована.

22 червня 1937 року, згідно з постановою ЦВК СРСР, була утворена Полтавська область і Полтава стала обласним центром.

24 серпня 1991 року Україна стала незалежною державою. Нині територія області становить 28,8 тис. кв. км. На заході вона межує з Черкаською і Київською областями, на півночі – з Чернігівською і Сумською, на сході – з Харківською, на півдні – з Дніпропетровською і Кіровоградською областями.

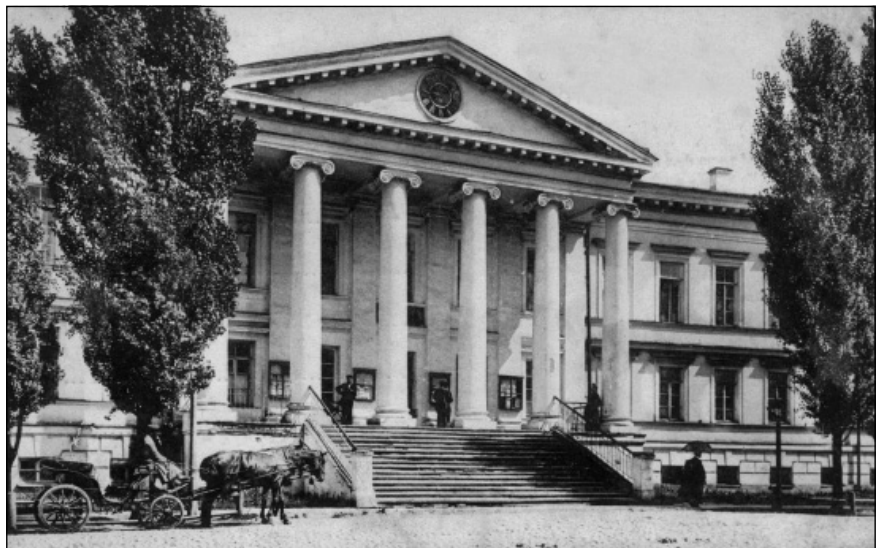
Полтава. Початок ХХ ст. Будинок окружного суду (нині – міськвиконком)

ти состязание на небольшой площадке 2-й гимназии, где, как говорится, и «курицы некуда выпустить». Интересное зрелище привлекло много учащихся местных учебных заведений и публики. Игра шла с оживлением и доставила большое удовольствие зрителям, награждавшим всякий раз победителей бурными аплодисментами. Команда второй гимназии сразу же забила противнику 2 гола, но потом команда первой гимназии, освоившись с противником, удачно парировала. Во второй «хавтайм», команда 2-й гимназии успела забить еще один гол. В результате три «сухих» гола. Команда 1-й гимназии не только не сыгралась, но даже натренированы участники весьма плохо: каждый игрок ведет мяч только от себя и к тому же незнаком с терминами футбола, как например: «генцъ», «корнер» и т.д., отчего и происходили частые недоразумения.

Итак, команда 2-й гимназии может признать себя лучшей в Полтаве, победив команду кадетского корпуса на Огневом поле 8-го сентября, и команду 1-й гимназии 1-го октября. Команда же реального училища, сознавая свою слабость, отказалась участвовать в состязании. Команда 2-й гимназии играла в следующем составе: фовардъ – Каменскій, Троцкий, Кузнецовъ и Третьяковъ; Хавбеки: Бутовичъ, Козельскій и Вл. Войкевичъ; беки: Пономаревъ, Ляхавичъ; голькиперъ: Сахновский.

Анри Т. «Полтавский голос». Вторник, 4 октября 1911 года., № 1262. Местный отдел. Полтавский дневник.

У 1912 році полтавці провели першу міжміську зустріч з прибулою з Рижова (Харківська губернія) 1-ю Рижовською футбольною дачною командою. Гра відбулася 30 липня за кінно-ярмарковою площею і викликала підвищений інтерес не лише у численній публіки, а й серед

представників місцевої преси. Наводимо анонс та звіт про цей історичний матч із газети «Полтавская мысль».

«Сегодня, 29 июля, утром, в Полтаву прибывает из Рыжова (Харьковской губернии) 1-ая Рыжовская ученическая футбольная команда на матч.

Матч состоится 30 июля. Состав Рыжовской команды: Голькиперъ: Фишелевъ I. Беки: Никитинъ и Уманцев I. Хавбеки: Уманцев II, Бляхъ (капитан) и Сычевъ. Форварды: Подольський II, Подольський I, Дудакевичъ и Пивень. Резервъ: Фишелевъ II и Берладинъ.

«Полтавская мысль». Воскресенье, 29 июля 1912 г., № 77, раздел «Спорт».

«30 июля за конно-ярмарочной площадью состоялся матч между Рыжовской (прибывшей из Харькова) 1-й дачной и Подольской (местной) командами футболистов. Приезжие поражают своим вытрезненным бодрым видом и прекрасной дисциплиной.

Равно в 5 1/2 часов игроки на местах, рефери дает сигнал и Рыжовцы быстро ведут мяч вперед.

Многочисленные зрители с напряжением следят за интересным состязанием. Из толпы слышны подбадривания по адресу подольян. Но вот мяч идет назад. Защита падает на скользкой, смоченной дождем траве, и мяч пробивает ворота приезжих. Полный красивый гол. Публика не выдерживает и долго приветствует победителей криками «браво».

Вторая схватка заканчивается голом полученным подольянами.

Пять минут перерыва и второй хавтайм. Игра идет очень оживленно. Болъ то взлетает высоко вверх и отбитый головой перелетает площадку, то скользит между ног, заставляя нерасчетливых игроков падать в грязь. Наши лауреаты: гг. Сумцевъ, Фишелевъ и рыжовец Роговъ (Джимми) особенно выдается своим искусством.

Спортивне товариство «Сокіл» і його вплив на спортивне життя Полтавщини

У XVIII – XIX ст. у різних країнах склалися певні системи вправ для фізичного розвитку людини, і хоча ці вправи не були гімнастикою в сучасному розумінні цього слова, їх уже тоді почали називати гімнастичними.

Засновник німецької гімнастики Ф. Ян уперше застосував для вправ турнік, бруси і кільця. У Швеції з'являється гігієнічна гімнастика П. Лінга. Цікаво, що його син винайшов снаряд для вправ, який згодом отримав назву «шведської стінки». У Франції ще за часів Наполеона формувалися юнацькі гімнастичні батальйони. На їх основі був розроблений французький метод прикладної гімнастики, створено гімнастичну школу під керівництвом полковника Амороса. Це була система підготовки чоловіків до військової служби.

*Полтава. Початок
XX ст. Колишній
театр Гоголя (нині –
кінотеатр «Колос»)*

Значний вплив на розвиток спорту виявив сокольський рух. У Чехії в 1862 році виникло перше гімнастичне товариство під назвою Празьке. У 1864 році на теренах України з'явилося фізкультурне товариство – «Сокіл». Поступово сокольські товариства поширилися на всі райони Австро-Угорщини, до складу якої входила значна частина України.

Наприкінці 60-х років XIX ст. була розроблена програма сокольського руху. Її створив доктор Мирослав Тирш – професор естетики Празького університету. Він запропонував спеціальну систему вправ, основні елементи яких складала німецька гімнастика, але доповнив її низкою елементів, запозичених із різних видів європейської гімнастики, а також деякими видами атлетики та іншими спортивними дисциплінами. Крім вільних вправ на гімнастичних снарядах, до системи Тирша були додані вправи з гантелями, штовхання ядра, метання спису та диску, боротьба, бокс, фехтування та їзда на велосипеді.

Полтава. Початок XX ст. Пам'ятник І.П.Котляревському

Защита держится твердо; участники игры, возбуждаясь, все более и более, горячатся, несмотря на дождь, тщетно охлаждающий их пыл.

Зрители с возрастающим вниманием следят за игрой; удары головой, непрерывные падения и толчки игроков возбуждают смех и поощрения. Но на исходе десятой минуты второго хавтайма, футболъ прерван дикой выходкой г. С-а. В ответ на нечаянный удар ногой игрока г. Сычева (рыжовца) в область живота г. С-а (подольнина) последний отвечает кулаком в лицо г. Сычеву. Толпа недоумевающе охает, слышны неуместные аплодисменты, звучащие иронией. Еще два-три удара, но сбежавшиеся игроки разнимают горячих противников.

Рыжовская команда непонятно разочарована. Футболъ прерван, но через 5 минут Подольскую заменяет Подмонастырская (местная) команда. Но игра уже носит не официальный характер. Вторая команда играет очень корректно и через полчаса футболисты, розсыпаясь во взаимных любезностях, вместе уходят под проливным дождем».

«Полтавская мысль». Среда, 1 августа 1912 года, № 79, раздел «Спорт».

До футболу поступово залучаються різні верстви населення. Зростає його популярність серед робітничої молоді. З'являються все нові й нові команди, наче гриби після дощу. Вони створюються майже в кожному районі Полтави і в здебільшого носять назви своєї місцевості. Як засвідчує преса тих часів, у нашому місті існували такі команди: «Підмонастирська», «Аненська», «Сінна», «Олімпія», «Куракінська», «Климівці», «Подільська», «Гурин Хутір»

та інші. Щотижня вони влаштовували футбольні змагання, які проходили на Сінній площі, на майдані за тютюновою фабрикою Радунських та на Огневому полі. Матчі відбувалися по вихідних і викликали неабиякий інтерес у місцевих жителів. Найсильнішою на той час футбольною командою в місті вважалася «Олімпія». Це звання вона носила не випадково, позаяк їй не було рівних у Полтаві та її околицях. Майже в кожному матчі футболісти «Олімпії» вчиняли справжній розгром своїм суперникам. 21 липня перемогли команду «Сінна» з рахунком 6:0, 11 серпня – команду «Климівці» – 5:1, 18 серпня – «Гурин Хутір» – 4:0, 8 вересня — «Подільську» – 2:0.

Про правила гри того часу футболісти мали дуже невиразне уявлення й тому часто застосовували недозволені прийоми. Підніжки, удари ліктями, штовхання були звичним явищем на футбольному полі. Але попри все, футбол у Полтаві набуває все більшої і більшої популярності. Не останню роль у популяризації футболу відіграла місцева преса. Майже кожна гра знаходила відгук на її шпальтах!

У 1914 році на провідні позиції в цьому виді спорту виходить футбольна команда «Сокіл» з однойменного гімнастичного товариства, яке, як уже зазначено вище, було засноване наприкінці 1909 року. На її базі в 1914 році вперше було сформовано збірну футбольну команду Полтави. Свій перший матч вона зіграла 26 травня 1914 року на Сінній площі проти популярної на той час харківської команди «Унітас». Дебют полтавців виявився вдалим. Наші земляки мали беззаперечну перевагу і заслужено перемогли – 4:1. Днем раніше гості поступилися і самому «Соколу» – 2:3.

Преса приділила чимало уваги цим матчам.

«25-го и 26-го мая состоялось состязание Полтавской футбольной команды «Сокол» с Харьковской командой «Унитас». Первый день, при большом стечении публики, играла команда Полтавского «Сокола» с харьковской командой «Унитас». Победил «Сокол» 3:2.

Второй день, в виду отъезда вечером харьковской команды пришлось перенести матч на 3 часа дня, вместо назначенных по афишам 5 1/2 часа. Об этом были разнесены по городу летучки.

Навесні 1882 року в Празі були організовані фізкультурні свята, в яких взяли участь українські, чеські, польські, словенські сокольські товариства. В сокольській пресі того часу їх називали олімпіадою. Офіційно ж ці гімнастичні виступи ввійшли в історію як загальносокольські зleti.

Сокольський рух — це одна із форм культурно-просвітницької і спортивної діяльності, що сприяла розвитку фізичної культури українського та інших словянських народів.

Матчі проходили за великої кількості глядачів

У 1907 році Всеслов'янський сокольський союз нараховував у своєму складі 600 тисяч осіб!

Не залишилася осторонь від цього об'єднання і Полтава, де в 1909 році була проведена значна робота зі створення надзвичайно популярного у Європі спортивного товариства.

«В Полтаве формируется гимнастическое общество «Сокол». Устав этого общества, подписанный его инициаторами: Кн.Щербатовым, Ф.О.Коваржином, П.Н.Маламой, а также Кн. Кантакузиным, уже утвержден губернатором, и учредители надеются с будущей осени заняться организацией общества и вербованием его членов, прием которых будет зависеть от совета общества».

«Полтавский вестник», ежедневная общественная, политическая и литературная газета. Вторник, 28 апреля 1909 г., № 1930.

К назначенному времени полил дождь, и предварительная тренировка происходила под дождем. Затем, в 4 часа дня прояснилось, и матч состоялся, при небольшом количестве публики, которая начала стекаться лишь к 5 1/2 часам, т.е. к концу игры. Играла команда «Сборная города Полтавы» (в которой было около 90 % соколов) с той же харьковской командой «Унитас». Еще лучшая победа 4:1 осталась за соколами.

В июне, июле, августе и сентябре предполагается также разыгрывать футбольные матчи с командами соседних городов.

«Полтавский день». Среда, 28 мая 1914 года., № 306.

У червні відбулася чергова зустріч між командами сусідніх губерній. Цього разу вперше на матчеву зустріч із полтавським «Соколом» і збірною міста в Полтаву прибула команда харківських соколів.

«Футбoль въ Полтаве. 8-го и 9-го июня состоялся второй, после майского, матч на Спортивном Поле общества «Сокол», разыгранный между Полтавским и Харьковским обществами «Сокол». Первый день играла Харьковская команда с командой Полтавского общества «Сокол». Последняя, в начале же, забила гол, но в результате пришлось уступить: Харьков победил 2:1.

Второй день играла с той же Харьковской командой Полтавская сборная. Последней заметно не везло, и она осталась побежденной 4:2.

Ожидавшийся наплыв публики в первый день был прерван полившим дождем и игра с опозданием, при досадном настроении, началась при небольшом стечении зрителей, на грязном, мокром поле. Второй день погода благоприятствовала, как нельзя лучше, но будний день, отсутствие афиш и лишь одни летучки, не могли оповестить широкую интересующуюся публику и ее было очень немного. Однако сбор покрыл расходы по устройству матча и по приезду в Полтаву Харьковской команды.

Касаясь технической стороны дела можно сказать, что харьковская команда дала впечатление хорошего класса игры, согласованной и осмотрительной, среди наших же команд имеются отдельные прекрасные силы, но мало тренированная и согласованная, и им проиграть достойной команде и поучиться было не стыдно, тем более, что харьковские соколы и на всеславянских состязаниях в Праге заняли далеко превосходящее место перед полтавскими.

«Полтавский вестник», 12 июня 1914 г., №3440.

З футбольного звіту випливає, що вже на п'ятому році свого розвитку полтавський футбол вийшов на міжнародну арену. Полтавський «Сокіл» уперше взяв участь в офіційному міжнародному турнірі. На жаль, у звіті не вказані команди, з якими грали полтавці, і результати зустрічей, але зафіксований сам факт виходу полтавського футболу на міжнародну арену!

При гімнастичному товаристві «Сокіл» існувала і друга футбольна команда, яка була своєрідним резервом для першої. Наявність пристойної спортивної бази, двох команд свідчать про те, що керівництво товариства приділяло значну увагу розвитку популярної гри, а його футбольна інфраструктура була найбільш розвиненою з-поміж інших полтавських команд.

Тринадцятого липня 1914 року футбольна команда «Сокіл-2» першою в нашій губернії виїздила за межі свого міста на матч із командою іншого населеного пункту. То була гра в селищі Білики. У складі білицької місцевої команди виступали учні і студенти з Харкова, Петербурга та Полтави. Господарі гостинно зустріли прибулих футболістів, але в грі поступилися їм із рахунком 0:3.

Слід зазначити, що товариство «Сокіл» влаштовувало безліч змагань із благодійною метою. 30 та 31 серпня 1914 року відбулися футбольні матчі з харківським «Соколом», кошти від яких поповнили фонд сімей воїнів.

21 лютого 1910 року відбулися збори полтавських любителів спорту, на яких було проголошено про створення в Полтаві спортивного товариства «Сокіл». Із доповіддю «Сокольство, його значення і цілі» виступив В.І.Булюбаш. Чех Ф.О.Коваржик (президент «Слов'янського сокольського союзу») у своєму виступі привітав народження нового товариства в Полтаві. Про це сповістив «Полтавський голос» (24 лютого 1910 р., № 791).

Полтава.
Початок ХХ ст.
Київський вокзал

У тому, що біля ви-
токів створення у Пол-
таві гімнастичного това-
риства «Сокіл» стояли
вищезгадані державні
та громадські діячі, не-
має нічого дивного. Гу-
бернатор Полтави граф
Микола Леонідович
Муравйов, полтавський
губернський проводир
дворянства князь Мико-
ла Борисович Щербатов,
почесний мировий суд-
дя Павло Миколайович
Малама, член правління
Полтавського земель-
ного банку Володимир
Іванович Булюбаш свого
часу закінчили військові
навчальні заклади і були
кадровими офіцерами.
А товариство «Сокіл»,
як відомо, опікувалося
підготовкою молоді для
військової служби. Крім
того, граф Муравйов
та князь Щербатов по-
ходили з Петербурзь-
кої губернії, де фізич-
на культура вже давно
увійшла в повсякденне
життя. А чех Федір Оси-
пович Коваржик на той
час був президентом
«Слов'янського соколь-
ського союзу» і працю-
вав викладачем у Пол-
тавському кадетському
корпусі.

*«Благотворительная цель: 30 и 31 августа обще-
ство «Сокол» в текущем сезоне устраивает еще одно,
вероятно, последнее состязание в футбол с харьковским
обществом «Сокол». Сбор поступит вновь на пользу се-
мейств воинов. Среди публики возбуждался вопрос о том,
почему Полтавская команда играет только с Харьков-
скими. Здесь немалую роль играет материальная сторо-
на дела, так, например, проезд команды из Харькова об-
ходится в одну сумму, доступную, проезд же, например,
из Киева, Одессы или другого города, стоит значительно
дороже и при том столько, что ни средств общества,
ни делаемые сборы и игры не могут выдержать этих
расходов. На собственный же счет не все игроки желают
и могут ездить. Что же касается сущности дела, то в
городе Харькове имеется столько команд футболистов
высокого и прелестного класса, что переиграть с ними с
большим интересом нужно много времени».*

*«Полтавский голос», п'ятниця, 29 августа 1914 г., №
2118.*

У липні-серпні 1915 року було влаштовано цикл зма-
гань із багатьох видів спорту з відрахуванням 15 відсотків
чистого прибутку на користь сімей запасних нижчих чин-
нів. 2 серпня змагання завершилися футбольним матчем
між полтавським «Соколом» та кременчуцькою командою
«Маяк-1».

На спортивному полі товариства «Сокіл» сотні гляда-
чів стали свідками захоплюючих змагань з п'ятиборства,
бігу на різні дистанції, стрибків із жердиною, стрибків у
довжину та висоту, штовхання ядра, французької бороть-
би.

Доброчинність у спортивному товаристві «Сокіл»
була чітко організована і мала системний характер. Як
уже зазначалося, товариство мало у своєму розпоряд-
женні декілька спортивних майданчиків, призначених
для занять різними видами спорту. Тому й не дивно, що
при такій чудовій на той час матеріально-технічній базі
футбольна команда вийшла на передові позиції в Полтаві.

У складі кращої полтавської футбольної команди до-
революційного періоду грали відомі футболісти того часу:
**Стуре, Желиховський, Курбатов, Дяченко, Коблицький,
брати Твердохлібови, Андрусенко.**

Якщо ж оцінювати взагалі полтавський футбол до
1917 року, то можна з впевненістю констатувати, що він
прижився на нашій землі, міцно пустив корені і став на-
биратися сили. Поступово цей вид спорту почав набувати
формату не елітної, а дійсно народної гри. До футболу ста-
ли залучатися широкі верстви населення.

Героїчний подвиг футболістів полтавського «Сокола»

Шанувальники футболу добре знають про «матч смерті», який відбувся в 1942 році в окупованому Києві між місцевими динамівцями і німецькою командою «Люфтваффе» – командою військово-повітряних сил гітлерівського рейху.

Через рік подібний матч відбувся в Тернополі між тією самою командою «Люфтваффе» і тернопільським «Локомотивом». Відомо, що обидві українські команди вийшли переможцями в цих двобоях. Про ці матчі написані книги та газетні статті, зняті кінофільми.

На жаль, поза увагою суспільства залишилися два матчі, зіграні в окупованій німцями Полтаві ще в роки першої світової війни (1918 р.) футболістами місцевого «Сокола» з футбольними командами німецького гарнізону Полтави і збірною німецьких гарнізонів Полтави і Харкова. Не злякавшись імовірної помсти окупантів, наші футболісти обидва поєдинки виграли. Тож з упевненістю можна стверджувати, що вони були справжніми героями своєї Вітчизни і заслужили право на увічнення в славній історії Полтавщини. Ось що про цей історичний факт пише Анатолій Коломієць у книзі «Киевский футбол».

«Наверное, никто из читателей не знает, что матчи, подобные легендарному «матчу смерти» киевского «Динамо» 1942 года, вовсе не уникальны. Абсолютно идентичные матчи были проведены в Полтаве. Оккупационные войска Германии, занявшие этот город, создали сборную команду Немецкого гарнизона Полтавы и предложили местной первой команде полтавского «Сокола» провести с ними матч. Этот матч состоялся в Полтаве, и «Сокол» его выиграл со счетом 9:1.

Перші кроки футболу

Сучасний футбол, як відомо, зародився на Британських островах. В Англії ж були розроблені перші футбольні правила, а також створена перша в світі футбольна асоціація (26 жовтня 1863 року).

20 жовтня 1857 року увійшло в історію сучасного футболу як день створення в Шеффілді першого в світі футбольного клубу – «Шеффілд ФК». Цього ж року в Кембріджському університеті було проведено перший чемпіонат з футболу серед університетських команд.

Футбольна команда
«Сокіл» — перший
чемпіон Полтави.
1920 р.

Двадцять шостого жовтня 1863 року в лондонській таверні «Вільна людина» була проведена перша футбольна конференція, на якій створена футбольна асоціація. 8 листопада того ж року члени асоціації затвердили нові правила, а 1 грудня вони були опубліковані в британських газетах. У подальшому правила гри постійно удосконалювалися, доповнювалися новими пунктами. У 1894 році асоціація футболу виробила нову редакцію правил, які відтоді майже не змінювалися.

Полтава. Початок ХХ ст. На Ворсклі

Тогда немцы предложили провести что-то вроде матча-реванша, усилив свою команду игроками Харьковского немецкого гарнизона. Опять в Полтаве все тот же полтавский «Сокол» выиграл и у этой сборной немецких гарнизонов Полтавы и Харькова – 5:3. И не побоялись, что их могут расстрелять или даже просто, что они попадут в немилость к оккупантам.

Властям того времени было не до поиска героев гражданской войны. Это уже позже «изобрели» Щорса, Чапаева и других. Видимо, к тому времени о «подвиге» полтавчан забыли, а ведь можно было и прокричать на всю страну о том, какие мы непобедимые. А там и книги написать, фильм снять и т.п.

Вот так-то! Кажется, неплохая информация для размышления!

Желающие убедиться в правдивости могут прочитать об этих матчах в киевском журнале «Южный спорт», № 2 за 20 октября 1918 года».

Після деякого спаду, спричиненого подіями першої світової війни, з новою силою почали відроджуватися фізична культура і спорт. СРСР приступив до мирного будівництва. Необхідно було відбудовувати народне господарство. Великого державного значення в цих тяжких умовах набула програма відновлення. Особливе місце в ній посідала фізична культура. У нашому краї поступово налагоджується спортивне життя. Відновлюють свою діяльність різноманітні спортивні гуртки і секції, створюються нові. Значну увагу держава почала приділяти фізичному вихованню дітей. Як повідомляла газета «Радянська влада»

за 13 травня 1920 року, в дитячих будинках започатковують фізичне виховання. З цією метою вводиться посада інструктора спортивної гімнастики.

При робітничому клубі імені Карла Маркса (нині це кінотеатр імені Котляревського) у 1920 році були створені гімнастична секція вільних рухів, легкої атлетики і футбольна команда. Великий інтерес викликали і заняття групи вільних рухів у єврейському спортивному клубі «Маккабі» (вулиця Гоголівська, 6).

Важливим етапом стало створення спортивної організації «Спартак». На кінець серпня 1923 року вона згуртувала у межах губернії десять міських клубів, які об'єднували 42 фабрично-заводських і 45 сільських спортивних гуртків загальною чисельністю 2419 осіб. Серед них — 332 жінки, 1460 — безпосередньо зайнятих на виробництві робітників, 599 селян. Такий приріст організації було досягнуто всього за 6-7 місяців.

Літній сезон 1923 року завершився проведенням чотирьох окружних і губернської спартакіад. У газеті «Голос труда» за 6 жовтня 1923 року повідомлялося:

«... Пролетарський спорт на Полтавщині за год розвився крепко, приблизився к рабоче-селянской массе, но впереди у него еще большие перспективы и их придется выполнить комсомолу».

У 1918 році перші спортивні гуртки з'явилися у Лубнах. У цьому ж році зародився і лубенський футбол. Відомо, що на той час у місті існувала футбольна команда, яку організували хлопчак з бідняцьких околиць. Ця команда прийняла виклик німецьких солдатів, що окупували місто, про проведення матчу. Ворота лубенців захищав 20-річний Петро Сафонов, він був також і капітаном команди.

16 жовтня 1871 року в редакції лондонської газети «Спортсмен» представники десяти клубів розробили принципи розіграшу Кубка Англії. В першому турнірі (1871/1872 рр.) взяли участь 15 команд. Чемпіонати Англії проводяться з 1888 року. Значний вплив мали англійці і на розвиток футболу в інших країнах Європи та світу.

Кубок Англії

Полтава.
Початок XX ст.
Петровська вулиця

Не стала винятком і Україна. У 1878 році саме англійські моряки організували в Одесі «Одеський британський атлетичний клуб» (ОБАК). Поступово футбол почав поширюватися і на інші міста. А от перший, документально підтверджений футбольний матч за офіційними правилами відбувся у Львові 14 липня 1894 року між місцевою і краківською командами товариства «Сокіл». Суттєво, що львівська команда повністю складалася з місцевих гравців. Тож львівський «Сокіл» – це перша футбольна команда України.

У Києві перші тренування футболістів датовані 1900-м роком. Чехи, які працювали на заводі Гартмана (нині «Більшовик»), свої тренування проводили на спортмайдані Сирця (нині там розташована кіностудія імені Олександра Довженка). Тому й не дивно, що перша футбольна команда «Південь» складалася здебільшого з чехів. Через два роки була створена місцева команда «Політехніки», до якої входили студенти політехнічного інституту.

Полтавський футбол. 1920-30 роки

По закінченню II світової війни у спортивних гуртках Лубен охоче займалася бідняцька молодь міста та навколишніх сіл. Почали організовуватися тренування та матчі перших футбольних команд міста: «Локомотива» – робітників залізничного транспорту, «Райсоюзу» – працівників райпотребкооперації, «Динамо» – службовців міліції, «Спартак» – працівників промкооперації і торгівлі. Робітники механічних майстерень (згодом заводу «Комунар») створили команду «Фенікс». Військовослужбовці місцевого гарнізону були представлені командою «Червоноармієць».

Резервом для цих перших футбольних команд були юні футболісти дворових команд. З дитячої команди «Локомотив» вийшли такі гравці, як **Луценко, Чук, Романюта, Чумак**; з команди «Снайпер» (район Заващини) – **М.Корабльов, В.В'яников, П.Сурмило, А.Булатецький**; з команди «Черв'як» (район Кузні) – **Каневський, Пестель і Майорчик**.

Перші футбольні матчі в Лубнах проходили на Базарній площі та спортивному майдані на вулиці Червоні Казарми. З часом спортивні майданчики з футбольними полями з'явилися за залізничною станцією, на території гуртожитку міліції, в парку імені Сталіна.

На початку 30-х років на місці міліцейського спортивного майданчика був споруджено стадіон «Динамо» (нині – Центральний стадіон). Керував його будівництвом працівник органів Лубенського ОГПУ **Дмитро Миколайович Медведєв** (в роки II світової війни – командир партизанського з'єднання, Герой Радянського Союзу).

З часом це спортивне містечко перетворилося у спортивний комплекс із гімнастичними снарядами, футбольним полем, волейбольними майданчиком, місцем для гри в крокет, кегельбан, тенісним кортом, відритим стрілецьким тиром. Усе це доповнювали американські гірки та естрадний майданчик. Навколо футбольного поля були установлені лавки для сидіння, на яких могли розміститися близько 500 глядачів.

У довоєнні роки лубенські футболісти часто зустрічалися з командами сусідніх міст: Полтави, Миргорода, Хорола, Пирятина, Лохвиці, Золотоноші та інших.

У 1920-30-х роках всьому місту були відомі імена таких футболістів, як **Петро Сафонов** із «Динамо», **Костянтин Терлецький** із «Локомотива», **Зеленський** з «Райсоюзу» і молодий червоноармієць **Стрілковський** (Валет) з армійської команди. Лубенці добре запам'ятали захоплюючу гру **Леоніда Волкова**, **Миколи Чижа**, **Івана Шкоди**, **Миколи Кубанцева**, **Івана Власенка**, **Гаврила Білого**, **Михайла Ляликова**, **Олексія Мисюри**, **Василя Денисенка**, **Леоніда Якуби**, **Григорія Сурмила**.

«Сокіл», «Спартак», ТППШ та інші. 1920–1937 роки

З часом футбол почав набувати чіткіше визначених форм. Назріла необхідність у врегулюванні графіків футбольних матчів, турнірів. З цією метою навесні 1920 року в Полтаві вперше було створено футбольну лігу. До її складу ввійшли чотири команди: «Сокіл», «Альфард», «Маккабі» і «Поділ». Був розроблений і затверджений статут організації, який був обов'язковим до виконання всіма членами ліги. Восени цього ж року футбольна ліга організувала і провела перший чемпіонат міста Полтави з футболу. Сенсації не сталося. «Сокіл» довів свою перевагу над суперниками і виграв історичну першість. Звіти про цей епохальний турнір, що друкувалися в газеті «Вісті-Известия», наводимо без скорочень мовою оригіналу.

«Футбол. 8 сентября открылся осенний сезон лиговых матчей. Участвуют четыре клуба: «Сокол», «Альфард», «Маккаби» и «Подол». Первое состязание было между «Маккаби» и «Подолом». Второй матч: «Альфард» – «Подол» (11 на 1 в пользу «Альфарда»). О «Подоле» говорить не приходится. «Альфард» в этом матче показал поразительную сыгранность всей команды. Из отдельных игроков надо отметить Трофимова и Бур-

Ровесником кийського можна вважати футбол міста Миколаєва. У 1900–1901 роках тут відбулися матчі між іноземними моряками, а 1906 року з'явилася перша місцева футбольна команда – «Техніки», створена при механотехнічному училищі. Через два роки на її основі виникла команда «Зебра».

1908 року група учнів середніх навчальних закладів Харкова об'єдналася в гурток «Перша харківська футбольна команда». Невдовзі виникла і «Друга харківська команда». Матчі між ними і стали першими футбольними змаганнями у Харкові.

Центром футбольного життя Донбасу був Краматорськ, де почали грати у футбол ще 1910 року. Поступово футбол поширився і на інші міста України: 1912 рік – Херсон, Вознесенськ, Кременчук, Катеринослав (нині Дніпропетровськ), 1913 – Сімферополь, Чернігів, Лозова, Житомир і т. д.

Перша футбольна ліга в Україні була створена в Одесі (1910 рік), а перший турнір під егідою футбольної ліги відбувся в Києві наступного року. Перший міжміський матч відбувся 1911 року між збірними Києва і Харкова. Кияни перемогли з рахунком 3:0.

Зроку в рік зростає кількість команд, що беруть участь у матчах зустрічах першостей міст. У 1923 році в Україні нараховувалося майже 700 команд.

ченкова. Умелой распасовкой мяча и сильными шумами Трофимов произвел самое выгодное впечатление. Третий матч «Сокол» – Маккаби» (6:0 в пользу «Сокола»). Состав «Сокола» превзошел всякие ожидания. Прекрасно сыграл правый инсайд Федяй. В «Маккаби» наблюдалось некоторое отсутствие форвардов. Защита во главе с голкипером хороша своим «английским хладнокровием». К шумам по голу, голкипер удивлял публику».

Спортсмен. «Вісті-Известия». Четверг, 16 сентября 1920 р., № 89.

«15-го сентября состоялся матч между «Альфардом» и «Маккаби». «Маккаби» вышла в составе семи человек, получив два гола, команда наполнилась до одиннадцати человек. Игра шла весьма вяло с обеих сторон и только под конец оживилась. «Альфард» перешел к активному нападению, «Маккаби» более энергично защищалась (Рез. 8:0 в пользу «Альфарда»).

17 сентября должен был состояться матч «Сокол» – «Подол». Публика с нетерпением ожидала начала. Наконец в 7 часов рефери вышел на поле и начал вызывать команды. «Сокол» явился в полном составе. На свистки, вызывавшие «Подол», никто не явился. По постановлению «Лиги» команда, не явившаяся на состязание, считается побежденной. Так или иначе, но «Подол» фактически поражению предпочел условное.

19 сентября – решительный матч: «Альфард» – «Маккаби». «Маккаби» играла в составе 9 игроков (рез. 4:0 в пользу «Альфарда»). Несмотря на окончательную победу, симпатии публики были на стороне «Маккаби». Из игроков безукоризненно сыграли Магидс («Маккаби») и Бурченков («Альфард»).

Спортсмен. «Вісті-Известия». Четвер, 23 вересня 1920 р., № 94.

Полтава.
Початок ХХ ст.
Корпусний парк

«25 сентября состоялся матч между «Соколом» и «Альфардом», претендующим на первенство. Ни одна игра лиговых матчей не была столь жива и энергична. На этот раз «Альфарду» пришлось столкнуться не со «слабохарактерным» «Подолом» и «женственной» «Маккаби», а с несокрушимым «Соколом». Через некоторое время, благодаря сильному натиску и безупречной пасовке «Альфард» дает гол «Соколу».

«Сокол» не теряет и через несколько минут сильным шумом центр отвечает на приветствие «Альфарда». Второй, красивый гол, прорвавшись, дает первый инсайт – Рязановский. Этот гол решает судьбу «Альфарда» (2:1 в пользу «Сокола»). В последние 5 минут игра превращается в бешеную скачку. Мяч в течение нескольких секунд оказывается возле «сокольских» ворот и снова возле ворот «Альфарда». Но, благодаря поразительной ловкости голмаков результат остается и в ту и в другую сторону неизменным. Из игроков прекрасно сыграли: у «Сокола» – Рязановский, Мирошниченко, Рябко, остальные хороши. «Альфард» – Цикура, Гартман, Иволгин, Буяновер. Но нужно отдать ему справедливость: отсутствовал Бурченков, без которого команда заслуживает снисхождения. Пока кубок находится в надежных руках «Сокола» и альфардовский «даешь» остается безответным».

Спортсмен. «Вісті-Известия». Неділя, 26 вересня 1920 р., № 94.

Перший визначний успіх до українських футболістів прийшов у 1924 році. Збірна Харкова, що представляла Україну в першому чемпіонаті СРСР, перемігши у фіналі з рахунком 2:1 збірну команду Ленінграда, здобула звання чемпіонів країни. Склад харків'ян: Р.Норов, К.Фомін, М.Кротов, І.Привалов, В.Фомін, М.Капустін, М.Казаков, І.Натаров, О.Шпаківський, Є.Губарєв, Я.Йосилевич, С.Грушин, К.Ус, Я.Алфьоров, О.Бем.

Не програвши жодного матчу, першим чемпіоном Полтави стала футбольна команда «Сокіл» з однойменного спортивного товариства. За чемпіоном розташувалися «Альфард» і «Поділ». Замкнув турнірну таблицю «Маккабі». У складі чемпіона виступили такі відомі полтавські футболісти, як **Щербак, Федяй, Рязановський, Мірошниченко, Рябко, Петер, Амосов, Марченко, Фішелев** та інші.

Підсумкова турнірна таблиця першого чемпіонату м. Полтави. 8-25 вересня 1920 року

Команда	1	2	3	4	І	В	Н	П	М	О
1 «Сокіл»	■	2:1	+: -	6:0	3	3	0	0	8-1	6
2 «Альфард»	1:2	■	11:1	4:0	3	2	0	1	16-3	4
3 «Поділ»	-: +	1:11	■	3:1	3	1	0	2	4-12	2
4 «Маккабі»	0:6	0:4	1:3	■	3	0	0	3	1-13	0

Заявила про себе і збірна України на Всесоюзній спартакіаді 1928 року. У турнірі виступала 21 команда (серед них і робітничі команди Англії, Уругваю, Фінляндії, Швейцарії). Перемігши команди Закавказзя – 2:1, Білорусії – 6:2, Уругваю – 7:1, наші співвітчизники вийшли до фіналу, де в запеклій боротьбі з мінімальним рахунком (0:1) поступилися москвичам.

З 1921 року розігрується першість України. До 1936 року в ній брали участь збірні команди міст, згодом – команди спорттовариств і відомств. З 1960 по 1969 роки чемпіонське звання виборювали команди майстрів класу «Б», з 1970 – другої групи класу «А», з 1971 року – команди другої ліги. З проведенням незалежних чемпіонатів України (з 1992 р.) чемпіонський титул виборювали команди вищої ліги, а з сезону 2008/2009 – команди Прем'єр-ліги.

Миколаївська команда — гості Полтави. 1920 рік

Новим етапом у футбольному житті міста став 1921 рік. Того року в Харкові вперше було проведено першість України з футболу, в якій взяли участь збірні команди Києва, Катеринослава (нині Дніпропетровськ), Миколаєва, Одеси, Харкова, Херсона, російського міста Таганрога. Приємно зазначити, що серед цієї когорти була і збірна Полтави. І хоча наші земляки у першому ж турі поступилися миколаївцям із рахунком 0:7, але сам факт участі земляків у змаганнях на такому рівні засвідчує про зростаючу майстерність і авторитет полтавського футболу.

Наступного року в Харкові з 12 по 20 серпня пройшла перша Всеукраїнська олімпіада. До її програми увійшли змагання з легкої атлетики, а також футбол. Як тільки були визначені терміни її проведення, в Полтаві створили Губолімпком (травень) і розпочалася інтенсивна підготовка до стартів. До складу збірної ввійшли кращі спортсмени міста: **Щербак, Мірошниченко, Буянов, Петер, Булдовський, Островський, Ніколаєвський, Фішелєв, Нарцисов, Федяй, Рябко, Іволгін, Цикура, Рязановський.**

У ході підготовки до футбольного турніру 27 і 28 червня на спортивному майдані полтавського товариства «Сокіл» відбулися два матчі з дуже сильною збіркою Миколаєва. Першого дня проти гостей грала збірна міста, що складалася здебільшого з гравців «Сокола» та «Альфарда». Хоча «знавці» пророкували їй поразку, наші земляки перемогли з рахунком 3:2. Наступного дня гості екзаменували кращу команду міста «Сокіл» і вийшли переможцями – 7:0.

Про перебіг подій на олімпіаді сповіщали спеціальні випуски «Спортивного листка» (3 випуски). До висвітлення подій у цьому виданні були залучені два представники з Полтави (Ініхов і Сластілін) і три з Кременчука (Павлов, Пелепейченко і Правдолюбів).

«...Полтава с каждым годом все более и более разыгрывается и теперь она может гордиться своей по-

бедой над сборной командой Николаева со счетом 3:2, одержанной на своем поле 27 июня с. г. Справедливости ради требуется отметить, что на следующий день Николаевская сборная выиграла у лучшей Полтавской команды «Сокол» (7:0) и таким образом неуспех первого дня можно объяснить усталостью николаевских игроков и незнакомством их с полем.

Полтава может выставить следующий состав: вратарь Щербак; защита: Мирошниченко и Буяновер; полузащита: Петер, Булдовский, Островский; нападение: Нарциссов, Федяй, Рябко, Иволгин и Цикура.

Сформированный в мае Полтавский Губолимпком, куда вошли лучшие спортсмены города, рьяно принялся за работу.

27 и 28 июня полтавчане принимали у себя николаевских футболистов. В первый день на поле «Сокола» встретились сборные команды Николаева и Полтавы. Хозяева вышли на поле, почти уверенные в своем поражении. В начале хавтайма Полтава получает первый гол – в дальнейшем благодаря прекрасно игравшей своей защите, где особенно отличился Мирошниченко, Полтава удачно отбивает все попытки николаевцев увеличить счет. Но вот картина сменяется, инициативу забирают полтавцы, сохраняя ее за собой уже до конца игры и заканчивая матч со счетом 3:2.

Удрученные гости на следующий день реабилитировали, однако, себя, выиграв у лучшей полтавской команды «Сокол» со счетом 7:0. Поражение в первый день, несомненно, следует объяснить усталостью после утомительного переезда и незнакомством с полем.

Все потуги отдельных спортсменов втянуть полтавцев в легкую атлетику не приводят ни к чему. Ею лишь занимается ограниченная группа лиц, некоторые

Чемпіони України серед збірних команд міст

1921 – збірна команда Харкова;

1922 – збірна команда Харкова;

1923 – збірна команда Харкова;

1924 – збірна команда Харкова;

1925 – чемпіонат не відбувся;

1926 – чемпіонат не відбувся;

1927 – збірна команда Харкова;

1929 – чемпіонат не відбувся;

1930 – чемпіонат не відбувся;

1931 – збірна команда Києва;

1932 – збірна команда Харкова;

1933 – чемпіонат не відбувся;

1934 – збірна команда Харкова;

1935 – збірна команда Дніпропетровська.

Полтава.
Початок ХХ ст.
Всесвятська вулиця

Чемпіони України серед клубних команд

1936 – команда заводу ім. Орджонікідзе (Краматорськ);
1937 – «Спартак» (Дніпропетровськ);
1938 – «Дзержинець» (Луганськ);
1939 – «Локомотив» (Запоріжжя);
1940 – «Локомотив» (Запоріжжя);
1941–1945 – чемпіонати не проводилися;
1946 – «Спартак» (Ужгород);
1947 – «Більшовик» (Мукачеве);
1948 – «Торпедо» (Одеса);
1949 – ОБО (Київ);
1950 – «Спартак» (Ужгород);
1951 – ОБО (Київ);
1952 – «Металург» (Запоріжжя);
1953 – «Спартак» (Ужгород);
1954 – «Машинобудівник» (Київ);

из них достигают результатов, близких к харьковским и киевским. Линде, Розенберг, Стуре, Филька, Марченко – вот, собственно, и все, что имеет Полтава.

В других областях спорта Полтава еще спит».

«Спортивный листок». Издание Центрального комитета коммунистического Союза молодежи и Центрвсеебуча Украины № 1. Суббота, 12 августа 1922 года.

Футбол

«... Полтава-Киев – 0:3. 14 августа 1922 г.

Отлично играл у Полтавы бек Мирошниченко, которому порой приходилось подыгрывать за своего слабого партнера Буянова.

Наиболее успешно играет в линии хавбеков Петер, а в линии форвардов Цикура. Из молодого голкипера Полтавы Щербак может со временем выработаться классный игрок.

Киев: Ямковой, Лобковский, Лисов, Зенчик, Эйнеке, Курбатов, Егоров, Бардынин, Крупицкий, Товаровский, Миллер.

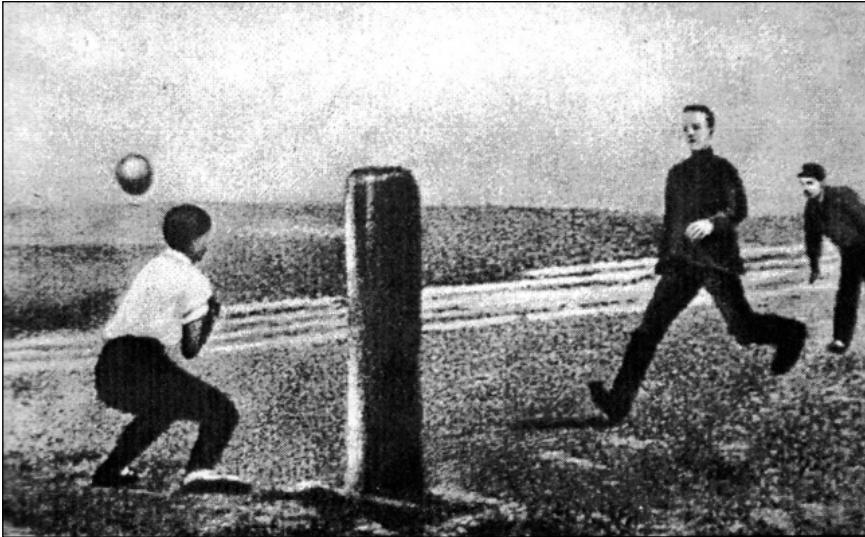
Полтава: вратарь Щербак; защита: Буянов, Мирошниченко, полузащита: Петер, Николаевский, Фишелев; нападение: Нарциссов, Иволгин, Рязановский, Цикура.

Судья матча – Роман (Одесса)».

«Спортивный листок». № 2. Суббота, 19 августа 1922 года.

Чотирнадцатого серпня у матчі відкриття турніру зустрілися збірні команди Полтави і Києва. Більш досвідчені кияни не мали якоїсь відчутної переваги. У нашій

Перші кроки радянського футболу

збірній добре зіграли Мірошниченко, Петер, Цикура і воротар Щербак. І зовсім нелогічним виявився кінцевий результат матчу – 3:0 на користь киян. Як повідомлялося у «Спортивном листке» (№2 за 19 серпня), усі три голи киян були випадковими. Так це чи ні, але далі боротьбу продовжили саме кияни.

В інших матчах попереднього етапу було зафіксовано такі результати: Харків-Катеринослав – 2:0, Миколаїв – Дружківка – 2:1. У півфіналах одесити в додатковий час перемогли киян – 5:2, а харків'яни – миколаївців – 4:0. Фінальна гра відбулася 19 серпня. Харків'яни перемогли 1:0, але одесити висловили незгоду щодо результату матчу, мотивуючи це тим, що гол було забито з положення «поза грою». Колегія футбольних суддів задовольнила протест і призначила перегравання. Харків'яни знову перемагають 2:1 і вдруге поспіль виборюють звання чемпіонів республіки.

Таким чином, на початку 20-х років минулого століття полтавський футбол досяг певних успіхів. Адже двічі поспіль виступати у фінальній частині чемпіонату республіки – це вже про щось свідчить.

Почав розвиватися в Полтаві і дитячий футбол. 16 червня 1922 року тут уперше відбулася зустріч між дитячими командами «Сатурн» і «Орел». Цікаво, що цей матч був благодійним — усі кошти від його проведення були перераховані на рахунок комісії «Тижня голодної дитини».

У грудні 1922 року в дитячому будинку №15 м. Полтави було відкрито спортивне відділення «Юного Спартак». Серед багатьох видів спорту, які культивували юні фізкультурники був, звичайно, і футбол.

Футбол стає дедалі популярнішим. У Полтаві з'являється багато нових команд: «Індустріальний тех-

1955 – «Спартак» (Станіслав – нині Івано-Франківськ);

1956 – «Шахтар» (Кадіївка);

1957 – СКВО (Одеса);

1958 – «Арсенал» (Київ);

1959 – «Авангард» (Жовті Води);

1960 – «Металург» (Запоріжжя);

1961 – «Чорноморець» (Одеса);

1962 – «Трудові резерви» (Луганськ);

1963 – СКА (Одеса);

1964 – «Локомотив» (Вінниця);

1965 – СКА (Львів);

1966 – «Авангард» (Жовті Води);

1967 – «Автомобіліст» (Житомир);

1968 – «Авангард» (Тернопіль);

1969 – «Спартак» (Івано-Франківськ);

1970 – «Металург» (Запоріжжя);

1971 – «Кривбас» (Кривий Ріг);

1972 – «Спартак» (Івано-Франківськ);

1973 – «Таврія» (Сімферополь);

1974 – «Суднобудівник» (Миколаїв);

1975 – «Кривбас» (Кривий Ріг);

1976 – «Кривбас» (Кривий Ріг);

1977 – СКА (Одеса);

1978 – «Металіст» (Харків);

1979 – «Колос» (Нікополь);
1980 – СКА (Київ);
1981 – «Кривбас» (Кривий Ріг);
1982 – «Буковина» (Чернівці);
1983 – СКА (Київ);
1984 – «Нива» (Вінниця);
1985 – «Таврія» (Сімферополь);
1986 – «Зоря» (Ворошиловград – нині Луганськ);
1987 – «Таврія» (Сімферополь);
1988 – «Буковина» (Чернівці);
1989 – «Волинь» (Луцьк);
1990 – «Торпедо» (Запоріжжя);
1991 – «Нафтовик» (Охтирка);
1992 – «Таврія» (Сімферополь);
1993 – «Динамо» (Київ);
1994 – «Динамо» (Київ);
1995 – «Динамо» (Київ);
1996 – «Динамо» (Київ);
1997 – «Динамо» (Київ);
1998 – «Динамо» (Київ);
1999 – «Динамо» (Київ);
2000 – «Динамо» (Київ);
2001 – «Динамо» (Київ);
2002 – «Шахтар» (Донецьк);
2003 – «Динамо» (Київ);
2004 – «Динамо» (Київ);
2005 – «Шахтар» (Донецьк);
2006 – «Шахтар» (Донецьк);
2007 – «Динамо» (Київ);
2008 – «Шахтар» (Донецьк);
2009 – «Динамо» (Київ).

Команда Південного району Полтави (екс- «Поділ»). 1923 рік

нікум», «Чекіст», «Повітробаза», «3-й держмлин», «Будівельник», «Харчосмак», «Спартак», П.К.Л.С., команди 25-ї дивізії, 14-ї піхотної школи, Н-ської дивізії та багато інших. Команду «Поділ» було перейменовано на «Півден-район».

Як зазначалося у футбольних звітах місцевих засобів масової інформації, значно зріс не лише спортивно-технічний рівень команд, але й культурний. Усе частіше на футбольні змагання команди почали з'являтися в спеціальних спортивних костюмах.

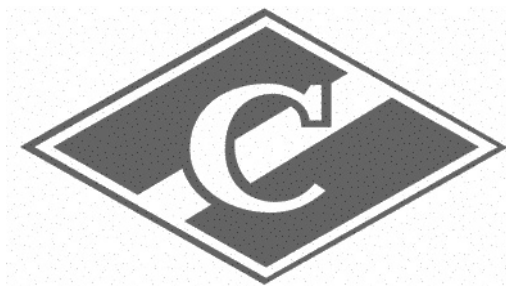
Наказом Револуційної Військової Ради республіки з 1923 року в Червоній армії та військово-учбових закладах футбол стає предметом загального навчання. Це підтверджує існування в Полтаві кількох військових команд.

Проте не тільки ця обставина сприяла подальшому розквіту популярної гри. Зміцнювалася економіка молоді країни, виробничі колективи фізкультури стали головною ланкою масово-спортивного руху, трудова молодь отримувала відчутну підтримку, коли йшлося про фізичну культуру. Особливої популярності серед полтавської виробничої молоді набув футбол. З'явилися команди харчовиків, будівельників, металістів, шкіряників, назви яких вказували на приналежність людей до тієї чи іншої галузі промисловості. Опікувало ці команди правління спортивного товариства «Спартак». Воно регулювало графік проведення товариських матчів, допомагало командам у підготовчий період, забезпечувало їх тренерськими кадрами, виділяло суддів на матчі.

З гравців того часу засоби масової інформації неодноразово відзначали майстерність **Кавунникова** («Будівельник»), **Дроздова**, **Журавльова**, **Кричевського**, **Гулака**

(«3-й держмлин»), **Буяновера, Соломона** («Повітробаза»), **Кочукова** («Спартак»).

У 1924 році Центральний робітничий клуб став керівним центром з організації гуртків фізкультури при клубах союзів. Йому було передано спортивне товариство «Спартак» і спортивний майдан на Сінній площі. В липні того ж року для об'єднання діяльності футбольних організацій Полтави та регулювання змагань при Губрадфізкульті було створено футбольну секцію. На спортивні майданчики допускалися лише команди, які мали дозвіл Губрадфізкульту на заняття спортом. Члени футбольної секції відповідально поставилися до виконання своїх обов'язків.

Уже 13 серпня в приміщенні Губвійськкомату були проведені іспити на звання рефері з футболу. Участь в іспитах могли взяти всі бажаючі.

«В Губсовете фізкультури.»

Центральний робітничий клуб виділен керівним центром по організації кружков фізкультури при клубах союзів. Последньому передан спортклуб Губбюро «Спартак» (бывшая синагога Зеленского) и спортплощадка на Сенной площади.

Организация футбольной секции. Для объединения деятельности футбольных организаций Полтавы и регулирования футбольных состязаний при Губсовфизкульте организована футбольная секция.

Самостоятельные футбольные выступления.

Перед 14-й пехшколой поставлен вопрос, чтобы последняя не допускала на своей площадке спортивных

Кубок України

Розіграш Кубка України було започатковано у 1937 році. Тоді за нього мали змогу боротися як команди майстрів, так і колективів фізкультури (1937–1938, 1945–1948 рр.). У сезонах 1972–1976 рр. почесний трофей виборювали команди першої та другої ліг. У решті сезонів Кубок розігрували команди лише колективів фізкультури. З 1992 року його виборюють найкращі колективи України.

Полтава.
Початок ХХ ст.
Губернаторський дім

**Володарі
та фіналісти Кубка
України за всі роки**

1937 – «Динамо» (Київ) – «Динамо» (Одеса) – 4:2;
1938 – «Динамо» (Київ) – «Локомотив» (Київ) – 3:1;
1939 – «Авангард» (Краматорськ) – «Харчовик» (Одеса) – 2:0;
1940 – «Динамо» (Дніпропетровськ) – «Локомотив» (Одеса) – 2:2, 6:2;
1941–1944 – Кубок не розігрувався;
1945 – «Локомотив» (Харків) – «Динамо» (Київ) – 1:0;
1946 – «Динамо» (Київ) – «Локомотив» (Харків) – 2:0;
1947 – «Динамо» (Київ) – «Харчовик» (Одеса) – 5:1;
1948 – «Динамо» (Київ) – «Більшовик» (Мукачеве) – 4:1;
1949 – ВПС (Харків) – «Водник» (Одеса) – 5:1;
1950 – «Спартак» (Ужгород) – «Металург» (Запоріжжя) – 4:2;
1951 – «Металург» (Запоріжжя) – БОБ (Львів) – 4:0;
1952 – «Металург» (Запоріжжя) – БОБ (Львів) – 6:3;
1953 – «Торпедо» (Кіровоград) – «Локомотив» (Полтава) – 3:1;

«Динамо» – чемпіон
Полтави 1930 р.

выступлений организаций, не имеющих разрешения Губсовфизкульту на занятия спортом».

«Голос труда». Пятница, 27 июня 1924 г., № 144 (1188), раздел «Спорт».

А тим часом на футбольних полях не стихали футбольні баталії. Наводимо газетні звіти про деякі з них мовою оригіналу та зі збереженою стилістикою, аби читач зміг краще відчувти футбольну атмосферу тих далеких часів.

«В воскресенье, 3 августа, на спорт. поле «Спартак» состоялся матч «3-я Госмельница» – «Строитель». Силы команд почти одинаковы. Матч прошел в довольно оживленном темпе. Результат 1:0 в пользу «Строителя». Большинство игроков обеих команд впервые выступают на футбольном поле, им необходимо еще подучиться хорошо владеть мячом. Из игроков, удачно сыгравших свою партию, следует отметить: Кавунникова А. («Строитель»), Дроздова, Журавлева, Кричевского и Гулака («3-я мельница»).

В 6 часов на том же поле состоялся матч «Спартак» – «25-я дивизия». Матч привлек много публики. Первый хавтайм окончился с результатом 0:0. Во втором хавтайме «Спартак» сильно нажимает на «Дивизию», но спартаковские форварда не в состоянии дать чистого гола и только штрафной удар дает возможность «Спартаку» забить гол. Общий результат матча 1:0 в пользу «Спартака».

«Голос труда». Пятница, 8 августа 1924 г., № 179 (1223), раздел «Спорт».

Сьомого вересня 1924 року в Полтаві пройшла перша міська виробнича спартакіада, в якій взяли участь харчовики і будівельники. По закінченні спортивних змагань був організований футбольний поєдинок між командами

цих галузей. Матч закінчився з рахунком 1:0 на користь харчовиків.

Того ж місяця на плацу 14-ї піхотної школи відбулася корпусно-спортивна олімпіада за участі спортсменів семи дивізій Полтавського і Потоцького таборів. До програми змагань увійшли військове п'ятиборство, легка атлетика, стрільба і, звичайно ж, футбол.

У 1925 році першість Полтави проходила за новою схемою. Команди були розподілені на класи «А» і «Б». Чемпіоном міста став «Спартак», а серед команд класу «Б» переможцем вийшла команда ТППШ (торговельно-промислова профспілкова школа). Того ж року полтавці провели дві товариські зустрічі з командою Краснограда. 17 липня проти гостей виступили футболісти «22-го держмлина» і перемогли 6:0. В іншому матчі проти червоноградців грала збірна команда міста, сформована з футболістів «Спартак», «22-го держмлина», «Авіабази» та «Південрайону». Гості знову програли, цього разу з рахунком 0:2. Цікаво, що під час цієї зустрічі грав духовий оркестр, що викликало велике задоволення у глядачів.

Тоді ж на Полтавщині зародилися шефські зв'язки місцевих команд із сільською молоддю, яка уподобала футбол. Приклад у цьому подала команда «22-го держмлина». В газеті «Більшовик Полтавщини», № 168 за 25 липня 1925 року, знаходимо: «...Далі «22-ий держмлин» гадає зв'язати з підшефним селом. Молодь там теж зацікавлена футболом. Це все було б добрим, якби молодь не забувала про свої обов'язки. Засідання Політпросвіту проходять тихо. Молодь на футболі. Забив він їй голу».

У середині 1920-х років на Полтавщині спостерігався справжній футбольний бум. Із геометричною прогресією зростала кількість команд в усіх куточках краю. Відповідно, зростала і кількість зіграних матчів. Кожна команда горіла бажанням узяти гору над суперником. І часто заради перемоги футболісти застосовували недозволені грубі прийоми, а інколи й навмисно завдавали травм супернику.

«Свідомість і футболістам потрібна (Карлівка)»

Надто захоплюється наша молодь грою у футбол. Оце недавно відбувся матч між командами Жовтневої цукроварні та Гуральні № 2. Спочатку йшло все нібито й гаразд. Почали хлопці переборщувати, а закінчили, врешті, тим, що один одного покалічили.

Зокрема «відзначалися» ігроки Курда та Зайців, що навмисно двох футболістів з протилежної команди зі «строю» вивели, щоб легше було її перемогти. Гарна ото річ фізкультура, та тільки для тих, хто свідомо до неї

1954 – «Машинобудівник» (Київ) – ОБО (Одеса) – 1:1, 3:1;

1955 – «Машинобудівник» (Київ) – «Локомотив» (Артемівськ) – 2:1;

1956 – «Колгоспник» (Полтава) – «Машинобудівник» (Запоріжжя) – 4:0;

1957 – СКВО (Одеса) – «Колгоспник» (Рівне) – 2:0;

1958 – «Торпедо» (Харків) – «Авангард» (Тернопіль) – 2:1;

1959 – «Шахтар» (Коростишів) – «Авангард» (Жовті Води) – 2:1;

1960 – «Старт» (Чугуїв) – «Авангард» (Шостка) – 0:0, 3:1;

1961 – «Старт» (Чугуїв) – «Шахтар» (Смолянка) – 1:0;

1962 – «Авангард» (Дніпропетровськ) – «Екран» (Шостка) – 2:0;

1963 – «Метеор» (Дніпропетровськ) – «Торпедо» (Миколаїв) – 2:1;

1964 – «Більшовик» (Київ) – «Авангард» (Дніпропетровськ) – 1:0;

1965 – «Титан» (Запоріжжя) – ЛВВПУ (Львів) – 2:1;

1966 – ЛВВПУ (Львів) – «Супутник» (Полтава) – 2:0;

1967 – «Більшовик» (Київ) – «Авангард» (Вільногорськ) – 2:1;

1968 – ЛВВПУ (Львів) – «Зоря» (Артемівськ) – 3:0;

1969 – «Шахтар» (Макіївка) – «Сокіл» (Львів) – 1:0;
1970 – «Авангард» (Сімферополь) – «Авангард» (Кривий Ріг) – 2:0;
1971 – «Кольормет» (Артемівськ) – «Метал» (Дніпропетровськ) – 2:0;
1972 – «Автомобіліст» (Житомир) – «Шахтар» (Донецьк) – 1:0;
1973 – «Зірка» (Кіровоград) – «Спартак» (Івано-Франківськ) – 1:0;
1974 – «Таврія» (Сімферополь) – «Автомобіліст» (Житомир) – 2:0, 2:1;
1975 – «Зірка» (Кіровоград) – «Таврія» (Сімферополь) – 2:0, 1:2;
1976 – СКА (Київ) – «Шахтар» (Горлівка) – 2:0;
1977 – «Титан» (Армянськ) – «Електрон» (Івано-Франківськ) – 1:0;
1978 – «Більшовик» (Київ) – «Маяк» (Харків) – 2:0;

ставиться, а в карлівських хлопців, як видно, саме її й бракує. А треба було б отієї свідомості і їм набуту».

Лісовий. «Робітник». Субота, 29 травня 1926 року, № 121 (170).

Також у засобах масової інформації зазначалося, що тренування команд дуже часто проходять неорганізовано, без тренерів і не повними складами. І як наслідок – слабкий тактичний арсенал команд.

Чемпіонат Полтави 1926 року, як і попередній, пройшов за тією самою схемою у двох лігах. У класі «А» взяли участь чотири команди (ТППШ, «Південрайон-1», «Харчосмак», «Індустріальний технікум»), а в класі «Б» – 6 колективів («Будівельник», «Південрайон-2», «3-й держмлин», «5-й держмлин», «25 дивізія», «Металіст»). Лігові матчі проходили на спортивному майдані ОРПС (окружної ради професійних спілок) по вівторках, четвергах, суботах та неділях. Переможця визначали за найбільшою кількістю набраних очок. Вхід на стадіон для глядачів був платним. Ціна квитка коливалася від 10 до 25 копійок.

Неабиякого успіху досягла команда ТППШ. Перемігши у попередньому чемпіонаті серед команд класу «Б», вона відмінно провела сезон і у вищому класі, завоювавши звання чемпіона міста. Окружна рада фізичної культури вручила команді перехідний приз за 1 місце у ліговому розіграші з футболу за 1926 рік. Урочиста церемонія відбулася 9 жовтня в перерві товариського матчу між командою ТППШ і збірною Харківського технологічного інституту – учасником першості Харкова серед команд класу «А».

Футбольна команда
Торговельно-
промислової
профспілкової школи
(ТППШ) – чемпіон
Полтави 1926 року.
З м'ячем воротар
команди Павло
Павлович Сівицький

Футбольний матч ТППШ – збірна Харківського технологічного інституту.

«Можна з певністю констатувати досягнення гри по футболу полтавчан взагалі, й особисто команди ТППШ.

Вже в першому хавтаймі ТППШ забиває Харкову два голи, один з них ХТІ квітає 11-метровим штрафним ударом. Друга половина гри проходить з перемінним успіхом, але без наслідків. Обидві сторони уперто нажимають одна на другу, не раз відважна та вдала гра захисників та голкіпера – відбивають наступ і переводять гру на ворожий бік. Треба відзначити у команді ТППШ гру центра нападу тов. Піскуна, який уміло направляв гру команди і виявив багато енергії та витривалості, поспіваючи майже скрізь у найрішучіший момент. Загальний наслідок – 2:1 на користь ТППШ. Трутень.

Урочиста передача приза

У перерві між хавтаймами було передано команді ТППШ Окружною Радою фізкультури перехідний трьохрічний приз м. Полтави за перше місце у ліговому розіграші по футболу за 1926 р.

Команда ТППШ дістала приз недаремно, упертою учобою на протязі сезону, що спаяла команду в один-стайний колектив, вона добилася високого класу гри, який свідчить, що гру команд класу «А» Полтави можна порівнювати з класом команд Харкова.

Команді ТППШ наше фізкульт «Ура».

Секція ігор О.Р.Ф.К. «Робітник», середа, 13 жовтня 1926 року.

Значно зріс рівень гри і другорядних команд, що виступали в першості міста по класу «Б». Наприклад, команда ТППШ, минулорічний переможець серед команд класу «Б», успішно виступила і у вищому класі, посівши перше місце. Футболісти «Будівельника» лише в трьох матчах першості забили у ворота суперників 23 м'ячі. Цікаву гру демонструвала і молода команда «Металіст». Усі ці колективи з успіхом могли б виступати і серед кращих команд міста.

Перемогу в чемпіонаті Полтави 1926 року серед команд класу «Б» святкував «Металіст» (завод «Метал», нині – турбомеханічний завод). І це незважаючи на те, що команду було створено лише влітку. Значна заслуга у становленні колективу належала правлінню заводу та її капітану **В.Петеру**. Цей досвідчений гравець свого часу з успіхом захищав кольори «Сокола» та збірної Полтави. За кілька місяців відомому футболісту вдалося створити цілком боєздатний колектив. Він був заявлений у ро-

1979 – «Енергія» (Нова Каховка) – «Цементник» (Миколаїв) – 3:1, 0:0;

1980 – «Нива» (Підгайці) – «Енергія» (Нова Каховка) – 3:0;

1981 – «Случ» (Березне) – «Шахтар» (Дзержинськ) – 0:0, 1:1;

1982 – «Енергія» (Нова Каховка) – «Случ» (Березне) – 2:0, 2:1;

1983 – «Схід» (Київ) – «Енергія» (Нова Каховка) – 1:0, 2:2;

1984 – «Торпедо» (Запоріжжя) – «Карпати» (Дубове) – 5:1, 0:0;

1985 – «Автомобіліст» (Львів) – «Титан» (Армянськ) – 2:0, 3:3;

1986 – «Машинобудівник» (Бородянка) – «Зірка» (Бердичів) – 2:1, 1:1;

1987 – «Південьсталь» (Єнакієве) – «Авангард» (Дрогобич) – 3:0, 0:2;

1988 – «Авангард» (Лозова) – «Зірка» (Бердичів) – 1:1, 2:2;

1989 – «Прогрес» (Бердичів) – «Авангард» (Лозова) – 4:2, 0:0;

1990 – «Полісся» (Житомир) – «Нафтовик» (Охтирка) – 4:0, 1:3;

1991 – «Темп» (Шепетівка) – «Верес» (Рівне) – 1:1, 2:1;

1992 – «Чорноморець» (Одеса) – «Металіст» (Харків) – 1:0;
1993 – «Динамо» (Київ) – «Карпати» (Львів) – 2:1;
1994 – «Чорноморець» (Одеса) – «Таврія» (Сімферополь) – 0:0 (пен. – 5:3);
1995 – «Шахтар» (Донецьк) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 1:1 (пен. – 7:6);
1996 – «Динамо» (Київ) – «Нива» (Вінниця) – 2:0;
1997 – «Шахтар» (Донецьк) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 1:0;
1998 – «Динамо» (Київ) – ЦСКА (Київ) – 2:1;
1999 – «Динамо» (Київ) – «Карпати» (Львів) – 3:0;
2000 – «Динамо» (Київ) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 1:0;
2001 – «Шахтар» (Донецьк) – ЦСКА (Київ) – 2:1 (1:1, дод. час – 1:0);
2002 – «Шахтар» (Донецьк) – «Динамо» (Київ) – 3:2 (2:2, дод. час – 1:0);

зіграш першості міста по класу «Б» і з честю довів свою конкурентоспроможність, посівши перше місце. Команду було нагороджено пам'ятним листом ОРФК (окружної ради фізичної культури), а представник правління спілки «Металіст» Беліков вручив гравцям спілчанські значки. 17 жовтня «Металіст» провів перехідний матч із командою «Південрайон-1». Згідно з положенням полтавської міської футбольної секції про проведення першості міста команда, що посіла останнє місце в класі «А», відстоювала своє право на продовження прописки у вищому дивізіоні в перехідному матчі з кращою командою класу «Б». Тільки в разі перемоги «Металіст» міг отримати право на підвищення в класі, однак матч закінчився внічию – 0:0.

«Футбольний матч: Перша команда півд. району (кл. «А») з командою «Металіст» (кл. «Б»).

Команда «Металіст» була зорганізована цим листом, чому сприяла зацікавленість та увага, яку мав фізкультурник металістів з боку правління своєї спілки. Молодь охоче взялася за роботу і за це літо має певні досягнення не тільки в футболі, але й по інших галузях фізкультурної роботи. По футболу команда безумовно, додала як з боку техніки, так і класу гри – видно, що капітан команди, тов. Петер В., багато поклав енергії на учобу влітку.

Обидва хавтайми пройшли в упертій грі, як одним так і другим хотілось перемогти, але наслідок гри був 0:0. Перевага в грі в більшості була на стороні команди півден. району, але все-таки вона нічого не могла зробити, – рішуча відсіч захисників, особливо вдала гра голкіпера та першого бека – ліквідували всі наміри й переводили гру на другий кінець поля. В перерві між хавтаймами команді «Металіст» було урочисто передано пам'яткового листа та привітання від Округної Ради Фізкультури за первенство в класі «Б» у ліговому розіграші».

Трутенъ. «Робітник». Вівторок, 19 жовтня 1926 р., №241 (290).

Полтава.
 Початок ХХ ст.

Напрочуд насиченим видався сезон для полтавських команд на міжміські зустрічі. Загалом було зіграно 19 матчів, з яких 8 полтавці виграли, 4 програли і 7 звели до нічиїх. Різниця забитих та пропущених м'ячів у цих матчах – 40:27 на користь полтавців.

У гості до наших земляків приїздили футбольні команди Краснограда, Харкова, Крюкова, Мерефи та Одеси. У свою чергу, полтавські команди виїжджали на товариські матчі до Харкова, Малої Перещепини, Крюкова та Мерефи. Цікаво, що після матчу в Харкові збірної команди ОРПС з місцевою командою НРК кращі харківські футболісти висловили думку, що полтавець **К. Ткацуков** може успішно виступати на позиції лівого краю в збірній команді України. Це, звичайно, була авторитетна думка, що свідчила про надзвичайно високий рівень майстерності нашого земляка.

Один із кращих полтавських гравців того часу **Василь Гурик** користувався великою популярністю серед полтавських команд. Кожна з них хотіла бачити цього неординарного гравця в своєму складі. Тому немає нічого дивного в тому, що в сезоні 1926 року він захищав кольори трьох футбольних колективів – ОРПС, «5-го держмлина» та «Харчосмаку». В той час це було можливим, позаяк такого поняття як трансферні переходи тоді ще, звісно, не існувало.

Хронологія міжміських матчів 1926 року.

1. «Будівельник» (Полтава) – КІМ-2 (Красноград) – 4:1.
3 липня. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.
2. «Південрайон-2» (Полтава) – КІМ-2 (Червоноград) – 2:0.
4 липня. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.
3. Збірна «Індустріальний технікум», «Південрайон» (Полтава) – НРК (Новоселівський робітничий клуб, м. Харків) – 0:1.
17 липня. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.
4. Збірна ОРПС (Полтава) – НРК (Харків) – 2:1.
18 липня. Полтава. Спортивний майдан ОРПС. Голи: Тихор, Гулак.
5. НРК (Харків) – Збірна ОРПС (Полтава) – 0:0.
1 серпня. Харків.
6. Збірна учнів (Полтава) – ХТІ (Харківський технологічний інститут) – 1:1.
14 серпня. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.
7. ОРПС (Полтава) – ХТІ (Харків) – 6:1.
15 серпня. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.
8. «Штурм» (Мала Перещепина) – «5-й держмлин» (Полтава) – 0:3.

2003 – «Динамо» (Київ) – «Шахтар» (Донецьк) – 2:1;

2004 – «Шахтар» (Донецьк) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 2:0;

2005 – «Динамо» (Київ) – «Шахтар» (Донецьк) – 1:0;

2006 – «Динамо» (Київ) – «Металург» (Запоріжжя) – 1:0;

2007 – «Динамо» (Київ) – «Шахтар» (Донецьк) – 2:1;

2008 – «Шахтар» (Донецьк) – «Динамо» (Київ) – 2:0;

2009 – «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 1:0.

Керівні органи полтавського футболу

Першим офіційним органом на Полтавщині, який опікувався футбольними справами, стала футбольна ліга. Створено її було в Полтаві 1920 року. До неї ввійшли чотири клуби – «Сокіл», «Альфард», «Маккабі» та «Поділ», які й розіграли того ж року перший у губернії футбольний турнір – чемпіонат міста Полтави. У липні 1924 року з метою об'єднання діяльності футбольних організацій Полтави та регулювання змагань при Губрадфізкультурі створюється футбольна секція. Це було зумовлено різким зростанням кількості футбольних матчів. До її обов'язків, крім проведення чемпіонату міста, входили підготовка суддів, забезпечення команд тренерськими кадрами, контроль графіка офіційних і товариських матчів.

19 серпня. Мала Перещепина. Місцевий спортивний майдан.

9. «Харчосмак» (Полтава) – «Просвіта» (Харків) – 2:5.

28 серпня. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.

10. «Штурм» (Мала Перещепина) – ТППШ (Полтава) – 0:9.

12 вересня. Мала Перещепина. Місцевий спортивний майдан.

11. ТППШ (Полтава) – ХТІ (Харків) – 2:1.

9 жовтня. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.

12. ОРПС (Полтава) – ХТІ (Харків) – 1:1.

10 жовтня. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.

13. «Залізничники» (Крюків) – ТППШ (Полтава) – 5:0.

17 жовтня. Крюків. Місцевий спортивний майдан. Чемпіон Полтави виступав резервним складом.

14. «Харчосмак» (Полтава) – «Залізничники» (Крюків) – 0:0.

23 жовтня. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.

15. ТППШ (Полтава) – «Залізничники» Крюків) – 2:2.

24 жовтня. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.

16. «Залізничники» (Крюків) – «Південрайон-2» (Полтава) – 0:1.

31 жовтня. Крюків. Місцевий спортивний майдан.

17. Збірна Мерефи – «Південрайон-2» (Полтава) – 4:1.

14 листопада. Мерефа. Місцевий спортивний майдан.

18. ТППШ (Полтава) – Збірна Мерефи – 2:2.

20 листопада. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.

19. «Південрайон-2» (Полтава) – Збірна Мерефи – 2:2.

21 листопада. Полтава. Спортивний майдан ОРПС.

Двадцять другого листопада збірна Полтави, складена з кращих гравців команд класу «А», вперше зустрілася зі збірою Одеси. На жаль, результат цього матчу невідомий.

Ще одна дуже важлива подія відбулася 1926 року в Полтаві. 12 вересня на Сінній площі було відкрито Центральний стадіон ОРФК (окружної ради фізичної культури). Нині це стадіон «Ворскла». Його відкриття передбачалося 5 вересня, і приурочувалася ця подія до Міжнародного юнацького дня та 5-ої річниці Спортивного, але цим планам завадив дощ. Тому окррада фізкультури ухвалила рішення щодо об'єднання свята, а також відкритої першості міста з легкої атлетики. Про те, що спорт у Полтаві досяг певних вершин, засвідчив той факт, що нашому місту було надано право провести Всеукраїнські змагання з баскетболу. Ці ігри відбулися в перший тиждень лютого 1927 року за участі команд семи міст України: Полтави, Харкова, Києва, Кременчука, Тульчи-

Команда «Динамо» — переможець першості Полтави 1932 року (тренер Василь Гурик — перший ліворуч)

на, Козятина та Одеси. Фаворитами змагань вважалися одесити, де баскетбол досяг найвищого рівня розвитку в Україні. Перед нашою ж командою було поставлене завдання посісти друге місце. Згідно з жеребкуванням, вже в першому матчі полтавці зустрілися з командою Одеси і програли з розгромним рахунком 55:15. Та це була перша й остання невдача нашої команди. Надалі вона виграла всі матчі й цілком справедливо посіла почесне друге місце. Перше місце, як і прогнозувалося, не програвши жодного матчу зайняли одесити. Третє місце дісталось команді Києва, четверте — баскетболістам Кременчука.

У середині квітня 1927 року при учбово-технічному комітеті (У.Т.К.) окружної ради фізичної культури (ОРФК) була сформована і розпочала свою діяльність секція з ігрових видів спорту на чолі з Нікітіним. До складу секції, в свою чергу, входили підсекції з різних видів спорту: футболу — на чолі з **Сластіхіним**, ручного м'яча — на чолі з **Дубовиком**, важкої атлетики — на чолі з **Бромбергом**, легкої атлетики — на чолі з **Нікітіним**, лаун-теніса — на чолі з **Анікеєвим**. Секція ігор координувала і контролювала діяльність підсекцій.

Слід зазначити, що вперше в історії полтавського спорту учбово-технічний комітет окружної ради фізичної культури розробив і затвердив календар спортивних змагань на 1927 рік з ігрових видів спорту, а також терміни проведення міської та окружної спартакіад, який був надісланий до всіх гуртків фізичної культури.

Літній спортивний сезон у Полтаві було відкрито 8 травня проведенням крос-кантрі (легкоатлетична дистанція на 5 кілометрів). Через несприятливі погодні умови в змаганні взяли участь спортсмени лише трьох фіз-

Згодом Губрадфізкульт зобов'язав футбольну секцію посилити роботу і періодично проводити наради секції з залученням на них працівників футбольних команд. Очолював футбольну секцію пан Сластіхін.

Чемпіонати і розіграші Кубка Полтавської області проводилися відповідно з 1938 та 1939 років. Організатором турнірів та інших змагань з футболу був учбово-спортивний відділ обласного комітету у справах фізкультури і спорту.

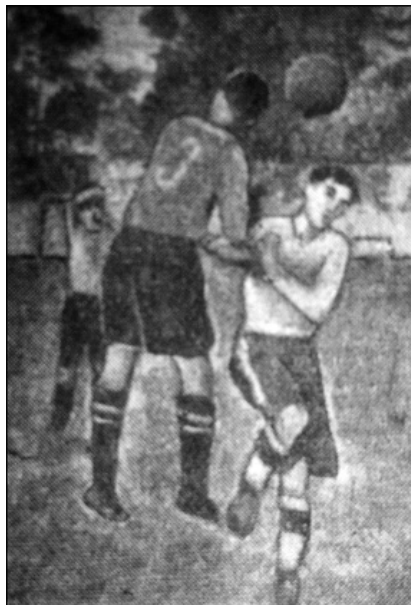
1947 рік увійшов в історію спортивного життя області тим, що у Полтаві відбулася перша обласна конференція з футболу, яка порушила питання щодо заміни спортивного відділу обласного спорткомітету на обласну футбольну секцію. Офіційно ж футбольну секцію було створено на другій футбольній конференції, що відбулася 13–14 березня 1948 року. До першого складу президії увійшли полтавці Матюшенко (голова), Моргун (секретар), Сивицький, а також кременчужанин Харченко і миргородець Бродський.

Другим головою обласної футбольної секції було обрано Ю.Вінцентика, а з 1953 року її очолив О.Кобушко. У 1960 році футбольну секцію було перейменовано на федерацію футболу, однак тоді вона залишилася в складі обласного спортивного комітету.

Нова сторінка оновленої федерації футболу

Історичним у спортивному житті області став 1990 рік. 2 лютого рішенням виконкому Полтавської обласної Ради народних депутатів та президії обласної Ради професійних спілок засновано Федерацію футболу Полтавської області (ФФПО), як самоврядну громадсько-державну організацію, що діє на принципах часткового госпрозрахунку та самофінансування.

ФФПО — перша в Україні і друга в СРСР (після Благовещенської області РРФСР) самоврядна футбольна організація.

культурних гуртків: БО, клубу Карла Лібкнехта та переможці минулого року — залізничники. По закінченні змагань біля будинку ОВК (місце розташування окружної ради фізичної культури) відбувся мітинг, де з привітаннями до фізкультурників виступили представники ОРФК, ОРПС (окружної ради професійних спілок) та Окружного ЛКСМУ. Голова міської ради **Корж** вручив залізничникам перехідний приз

відкриття сезону — червоний прапор міської Ради.

Цього ж дня товариським матчем між командами «Південрайон» та «Харчосмак» на стадіоні ОРПС (на Павленках) було відкрито також футбольний сезон. Напружений поєдинок закінчився бойовою нічиєю — 2:2.

У червні до нашого міста завітала відома харківська команда «Желдор». 4 та 5 червня вона провела два товариських матчі з полтавськими командами «Південрайон» та збірною міста і в обох досягла перемог — 2:0 та 1:0.

Перед цими футбольними матчами відбулися цікаві легкоатлетичні змагання. Окружна рада фізичної культури запросила з Москви відомого в СРСР легкоатлета Подгаєцького, який досяг на той час блискучих перемог у зустрічах з робітничими фізкультурниками Франції та Німеччини. У Полтаві Подгаєцький продемонстрував свою майстерність у товариських легкоатлетичних змаганнях з кращими полтавськими легкоатлетами.

Треба зазначити, що календар змагань збірної Полтави з футболу в 1927 році був надзвичайно насиченим, адже вона готувалася до матчів першості України в рамках Всеукраїнської спартакіади. 2 червня полтавці випробували свої сили зі збірною Крюкова і перемогли 1:0. Але не тільки зі старими знайомими зустрічалися наші земляки. 12 червня вперше до Полтави приїздила краща київська команда «Райкомвод», якій протистояла збірна господарів. Полтавці продемонстрували хороші фізичні якості, що й позначилося на кінцевому результаті. За сім хвилин до фінального свистка кияни вигравали 2:0, але не змогли стримати фінішний штурм наших футболістів і пропустили в свої ворота два м'ячі.

Десятого липня в Полтаві на спортивному майдані ОРПС пройшли ігри першого туру в залік Всеукраїнської спартакіади між збірними командами Полтави і Кременчука з гандболу та футболу.

У змаганнях з гандболу полтавці зазнали нищівної поразки. І чоловіча, і жіноча збірні команди програли свої матчі кременчужанам. Зате футбольна збірна полтавців у повній мірі поквиталася за поразки гандболістів. Незважаючи на те, що на початку матчу харківський суддя за грубість вилучив із поля полтавського футболіста, гра проходила на половині поля кременчужан за повної переваги господарів. В підсумку збірна Полтави перемогла 4:0 і вийшла до наступного етапу Всеукраїнської спартакіади.

На другому етапі на збірну Полтави очікував більш грізний суперник – збірна Миколаєва. Матч відбувся 24 липня на полі миколаївців. Наводимо звіт про нього з газети «Красный Николаев».

«Матч этот собрал на футбольную площадку изрядное количество болельщиков. Встреча двух сильных команд обещала много интересного.

В общем, публика не обманулась. Обе команды, каждая по своему, показали хороший класс игры. Полтавчане сильны своей защитой, обращает на себя внимание и стремительность их нападения. Играют они дружно, с необходимым тактом и выдержкой.

Особенности игры николаевцев известны. Умелая передача мяча, сильные удары, согласованные набегі на ворота противника, хотя часто безуспешные, – все это было. Но не было хорошей защиты. Не раз положение спасала ловкость вратаря Войтенко, искренне порадовавшего николаевцев красивой игрой.

Финал – 2:0 в пользу Николаева, из них на первом хавтайме один гол дан полтавцам со штрафного удара, что, разумеется, снижает значение победы николаевцев.

Пару слов «по поводу». Николаевцы победили, но они могли потерпеть поражение. Мы не видели на поле ни-

Наводимо текст цієї історичної постанови:

ПОСТАНОВА

Виконкому Полтавської обласної Ради народних депутатів та президії обласної Ради професійних спілок від 02.02.1990 р. № 14

Про заходи по вдосконаленню управління футболом в області.

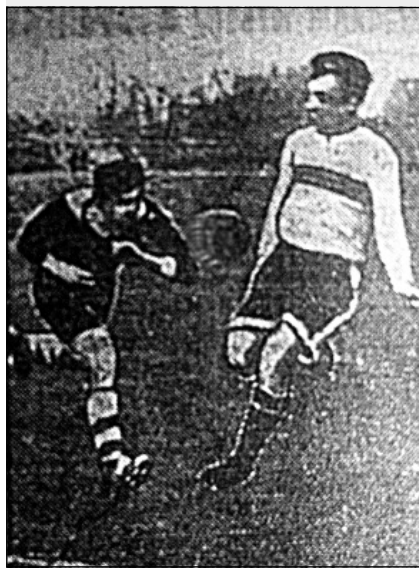
Відповідно до постанови Ради Міністрів СРСР та ВЦРПС від 2 серпня 1988 року № 945 щодо вдосконалення управління футболом з метою подальшого розвитку футболу в учбових закладах, трудових колективах промислових підприємств, колгоспів, радгоспів, а також серед дітей та підлітків області з цієї справи громадськості та фахівців, виконком обласної ради народних депутатів і президія обласної Ради професійних спілок постановляють:

Краща київська команда «Райкомвод» (1926 рік) – суперник полтавців

Зареєструвати статут самоврядуваної громадсько-державної організації – федерації футболу Полтавської області, діючої на принципах часткового госпрозрахунку та самофінансування, юрисдикція та повноваження якої розповсюджуються на всю територію області.

Комітету по фізичній культурі і спорту облвиконкому, обласній раді всесоюзного добровільного фізкультурного спортивного товариства профспілок, обласним радам «Трудові резерви» і «Динамо», обласному управлінню народної освіти, спортивному клубу «Локомотив» з лютого 1990 року забезпечувати згідно з договорами фінансове забезпечення федерації у розмірах сум, раніше використовуваних на планові заходи по футболу, надавати за домовленістю спортспороди.

26 липня 1927 року. № 1966.

колаевской сборной. Были отдельные сильные игроки, но не было всего того, что выдвигает Николаев на одно из первых мест в украинском футбольном мире. Надо ускорить формирование сборной, настоящей, составленной из лучших игроков. Или случайные победы-полупобеды, они совершенно не страхуют от поражений».

«Красный Николаев»,

Програвши цей матч, збірна Полтави вибула з подальшої боротьби за спартакіадні нагороди.

У сезоні 1929 року в лігових змаганнях міста взяли участь 20 команд. 14 – у класі «А»: «Динамо», «Шкіряники-1», «Житлокооп №8», «ФЗУ борошномелів-1», команда черепичного заводу, «Холодобойня», «55 стрількова сотня», «Шкіряники-2», «Медсанпраця», «Залізничники-1», «Залізничники-2», «Шевці», «Ромбис», «Південрайон-1».

У першості по класу «Б» змагалися 6 команд: «ФЗУ борошномелів-2», «Деревообробник», «Бекон», «Житлокооп № 6», «Металіст», «Південрайон-2».

Доля першого місця в класі «А» вирішилася в очній зустрічі минулорічного чемпіона – команди «Шкіряників-1» та «Динамо». Всупереч очікуванням, динамівці легко здобули перемогу з рахунком 6:0 і вперше в своїй історії завоювали звання чемпіонів Полтави.

За традицією полтавці підтримували широкі зв'язки з командами інших міст. Так, 1 червня 1929 року в Полтаві на новому стадіоні ОРФК команда «ФЗУ борошномелів-1» зустрілася із збірною Карлівки. Протягом перших 10 хвилин у ворота гостей влетіло три «сухих» м'ячі. Надалі поєдинок проходив із перемінним успіхом, команди по чотири рази обмінялися голами. У підсумку – 7:4 на користь борошномелів. Наступного дня проти карлівчан грала команда «Динамо», у складі якої виступали майже всі найкращі футболісти Полтави. В першому таймі гості ще якимось відбивалися від динамівських атак, але в другому не встояли і зазнали поразки – 1:4. 21 червня динамівці зустрілися з харківською командою «Ромбис», але, невдало зігравши в захисті, поступилися з рахунком 0:2. Наступного дня суперником «Ромбису» були залізничники,

для яких це була перша гра в новому сезоні. Залізничники мали деяку перевагу, але матч закінчився внічию – 1:1.

Наступного місяця полтавці вперше познайомилися з представником іншого регіону – краматорським «Металістом». Спочатку їхнім суперником стала перша команда шкіряників – чемпіонів Полтави 1928 року. Як відзначала преса, гра пройшла надзвичайно цікаво, коректно і закінчилася внічию – 3:3. У другому матчі проти гостей виступала перша команда залізничників і поступилася з рахунком 1:2.

Цикл міжміських матчів завершився приїздом до Полтави одеського «Харчосмаку» та двох харківських команд. 27 та 28 липня з одеситами зіграли збірна міста та «Динамо». Матчі закінчилися відповідно 1:1 та 2:0 на користь гостей. 17 серпня команду полтавських залізничників екзамувала харківська футбольна команда Основ'янського робітничого клубу (ОРК). Рівень гри харківської команди був значно вищим. Вони перемогли з рахунком 4:1. Наступного дня суперником харків'ян були футболісти збірної міста. Склад збірної був дещо послаблений відсутністю двох ключових гравців – захисника **Решетька** та правого інсайда **Кузнецова**. Впевнено зіграв у цьому матчі на останньому рубежі воротар полтавців **Ткачек**. Завдяки йому харків'яни довгий час не могли вразити ворота. Лише наприкінці матчу їм вдалося один за одним забити два м'ячі і звести зустріч до нічиєї – 2:2. Наша збірна грала досить організовано й колективно і мала досить моментів, щоб ще не раз вразити ворота харків'ян. Та на фоні загалом непоганої гри збірної «виділявся» своїми індивідуальними діями правий крайній **Піскун**, який намагався самотійно, власними зусиллями забити гол. Це й не дозволило полтавцям виграти матч.

Кращою командою Полтави в 1930 році знову стало «Динамо», якому не було рівних у місті. Як зазначалося в газеті «Більшовик Полтавщини» за 23 вересня «... В динамівців техніка гри краща від усіх команд класу «А» міста Полтави. Одного бракує динамівцям – часто бувають випадки «розпаленої гри».

Доля першого місця вирішувалася в очному поєдинку претендентів – динамівців і молодшої команди «Харчовик». У напруженому випробуванні перемогу з мінімальним рахунком 1:0 одержали динамівці. Від неприємностей їх у цій грі врятував захист, який грав бездоганно.

Двадцять четвертого серпня 1930 року відбувся цікавий футбольний матч між першою та другою збірними міста Полтави. Це був третій матч поспіль між цими командами. Дві попередні зустрічі сенсаційно завершилися

Полтавському міськвиконкому вирішити питання забезпечення обласної федерації футболу належним службовим приміщенням та телефонним зв'язком.

Голова виконкому обласної Ради народних депутатів **І.О. Гопей**.

Голова обласної Ради профспілок **Л.М. Вернигора**.

Згодом назріла потреба в нових, більш фахових підходах до організації масового футболу. На установчій конференції, що пройшла 10 лютого 1990 року, головою федерації було обрано відомого футбольного фахівця **Анатолія Івановича Штриголя**.

Працюючи на перших порах в умовах надзвичайно глибокої економічної кризи, федерація не тільки залишилася на плаву, але й плідно вирішувала питання розвитку футболу в області. Значна заслуга в цьому належить президенту федерації Анатолію Михайловичу Дяченку – справжньому професіоналові своєї справи і надзвичайно великому ентузіасту. То й не дивно, що знову вперше в Україні з ініціативи ФФПО спільно з комітетом з питань фізичної культури і спорту обласної державної адміністрації був розроблений і затверджений план заходів «Розвиток футболу Полтавської області на 1996–2000 рр.». До речі, на державному рівні така програма була затверджена майже через рік.

Футбол в області був і залишається наймасовішим видом спорту. Полтавщина входить до числа найбільш розвинених футбольних областей України. А це яскраво засвідчує ефективна і професійна діяльність обласної федерації футболу.

*Команда «Желдор»
(Полтава). 1930 рік*

поразкою першої збірної, і вона, всупереч статуту футбольної селекції, яким дозволялося викликати суперників на матч-реванш лише один раз, викликала суперників на другий матч-реванш. Але, як би там не було, гра відбулася.

«...Треба відзначити, що друга збірна складається з робітничої молоді, здебільшого з висуванців, а перша – з тренованих старих футболістів. Отже, матч привабив чималу кількість глядачів.

Перша збірна за всяку ціну намагалася перемогти. Робила навіть спроби переламати супротивникам ноги, або ж відбити печінку, та й ці злочинні штучки не допомогли. Перемогла друга збірна, забивши два голи на 0 (другий гол спірний).

Варто відзначити майстерну гру кінера другої команди т. Ткаченка».

Ол. «Більшовик Полтавщини». Четвер, 28 серпня 1930 р., № 135 (890).

Дев'ятого і десятого липня 1931 року в Полтаві відбулися два цікаві спортивні події: футбольні матчі за участі кращої команди міста Миколаєва – імені 9-річчя ЛКСМУ (колишня «Желдор»). 9 липня з миколаївською командою грав «Локомотив» (перша команда полтавського ПРЗ), а 10 липня – збірна команда міста.

У 1931 році краща футбольна команда Полтави – «Динамо» поставила перед собою завдання – довести, що її футболісти є справжніми фізкультурниками. З цією метою, як зазначається в газеті «Більшовик Полтавщини» за 15 серпня 1931 р., № 187 (1177), вони...

«... розпочали змагання на значок «Готов к труду и обороне». Початок змагання призначено 15 серпня о 5 год. дня на місцевому стадіоні. Команда викликає футболіс-

тів ПРЗ, залізниці, харчовиків та житлокоопу №№ 4, 5 на змагання, поруч змагань на первенство в футболі.

Разом викликає молодих фізкультурників футбольних команд класу «Б» піти за їхнім прикладом».

У першості міста Полтави, що розпочалася 15 серпня і тривала до жовтня, змагалися 20 команд по класу «А» і «Б». Як і в попередні роки, першість здобули футболісти «Динамо».

У 1932 році в Полтаві відбувся перший міжміський футбольний турнір за участі команд Полтави, Кривого Рогу та Сум. Турнір пройшов 30-31 липня в одне коло. Полтавці програли сумчанам, які в свою чергу поступилися криворіжцям – 2:4. Тож доля першого місця визначалася в останньому матчі господарів з криворіжцями. Полтавцям пророкували поразку, але гра пройшла за їхньої значної переваги і закінчилася з рахунком 4:1 на користь полтавського «Динамо», яке й стало переможцем турніру.

«...Звичайно «болельщики» прорікали Полтаві – «Динамо» – великий програш. Та й не безпідставно: перед цим полтавчани грали з командою Суми – й сумчани перемогли полтавську команду. Складалося враження – криворіжці завдадуть полтавцям ще більшої поразки. Отже, за матчем стежили з подвійною увагою.

Змагання почалося... Але одразу на велике диво, відчувалася велика перевага полтавчан. Часті, комбіновані напади, спритність і жвавість, одразу дали знати, що динамівці Полтави є міцна і вправна команда. По кількох хвилинах ловким натиском центр тов. Гурик (Полтава) проривається до воріт криворіжців і забиває першого гола. Незабаром криворіжці квітаються, забивши полтавцям гола. Але як потім вони не намагалися, другого гола не пощастило забити. Зате полтавчани забивають криворіжцям один по одному ще три гола. Увесь час гра відбулася напружено і інтенсивно.

Гру закінчено, 4:1 на користь Полтави – «Динамо». Незважаючи на перемогу Полтави, треба відзначити, що полтавська команда ще недостатньо опанувала техніку розпасовки, є некоректність та грубість у грі».

«Більшовик Полтавщини». Середя, 3 серпня 1932 р., № 177 (1468).

На той час команда «Динамо» була найсильнішою в місті, й не дивно, що на її засадах формувалася збірна Полтави. 8 та 9 жовтня 1932 року вона провела два матчі з командами Білої Церкви і БРСР. Перший матч полтавці виграли з рахунком 5:0, а в другому зазнали поразки – 1:2. Преса виділила цікаву гру динамівців **Петера, Радіонова, Гурика та Ульяновченка.**

**Вони очолювали
обласну федерацію
футболу
(футбольну секцію):**

**Данило Єфремович
Матюшенко
1948-1950 рр.**

**Юрій Андрійович
Вінцентик
1951-1952 рр.**

**Олександр Прокопович
Кобушко
1953-1957 рр.**

**Адам Григорович Надін
1958-1960 рр.**

**Павло Павлович
Сівцький
1961-1963 рр.**

**Дмитро Гаврилович
Євсєєв
1964-1967 рр.**

**Данило Єфремович
Матюшенко
1968-1971 рр.**

**Павло Ульянович
Любченко
1972-1990 рр.**

**Анатолій Іванович
Штриголь
1990 р.**

**Анатолій Михайлович
Дяченко
з 1991 року**

**Переможці та призери
першостей Полтавської
області (1938–2009):**

1938-1940* – ВАТУ
(Полтава), «Рот фронт»
(Полтава), «Локомотив»
(Полтава).

1941-1945 – чемпіонат
не проводився.

1946 – «Спартак» (Полтава), «Динамо» (Полтава), «Буревісник» (Миргород).

1947 – «Динамо» (Полтава), «Авіачастина» (Полтава), «Держинець» (Кременчук).

1948 – «Держинець» (Кременчук), «Авіачастина» (Полтава), «Спартак» (Полтава).

1949 – «Локомотив» (Полтава), «Спартак» (Полтава), «Спартак» (Кременчук).

1950 – «Локомотив» (Полтава), «Спартак» (Полтава), «Держинець» (Кременчук).

1951 – «Спартак» (Полтава), «Держинець» (Кременчук), «Спартак» (Кременчук).

1952 – «Держинець» (Кременчук), «Енергія» (Полтава), «Колгоспник» (Миргород).

*Полтава. Церква.
Початок 1930-х років*

Дуже напружено проходила першість Полтави 1933 року. Матчі першості не виявили переможця. Два претенденти – «Динамо» і ВПШ-1 (військово-політична школа) набрали однакову кількість очок. Тому знадобилося провести аж три фінальних поєдинки! Два з них завершилися внічию, з однаковим рахунком 1:1, а в третьому поєдинку динамівцям вдалося здолати опір команди ВПШ-1 з рахунком 2:1 і завоювати звання чемпіонів міста. Преса доволі

критично оцінила гру найкращих команд Полтави.

Змагання команд «Динамо» – ВПШ.

«Днями відбулася третя фінальна зустріч з футболу двох кращих команд Полтави: «Динамо» – ВПШ-1.

Перша зустріч на першість цих двох команд призвела до невтішних наслідків, виявивши брак зіграності, тактовності (зокрема – в динамівців). Закінчилась вона наслідком 1:1.

Друга фінальна зустріч дала ті ж наслідки: динамівці грали ще брутальніше, – двох гравців було виведено з поля.

На третій раз динамівці виступили на поле без одного з сильніших своїх футболістів. М'яч хутко переходив від одних воріт до других. Команда ВПШ боролася напористо: за 15 хвилин забила гол у ворота динамівців. Динамівці й цього разу не виправили звичок грубої і нетактовної гри: покалічили, навіть, свого кіпера. Заміна його створила немалу загрозу для команди «Динамо».

Але другий тайм показав несподіванку. Динамівці мов переродилися: класна гра, тактовність – напрочуд. Таку виняткову гру дуже рідко можна спостерігати. Сильний натиск динамівців раз по раз загрожував голом у ворота ВПШ. Врешті, центр (т. Ульяновченко) посилав м'яч у ворота ВПШ. За ним красивою й вмілою проводкою лівий інсайт тов. Гурик упевнено забиває другий гол. Перемога лишилась за «Динамо» – 1:2.

Що можна взагалі сказати про гру полтавських команд? У нас є немало кваліфікованих футболістів, а проте всі приїзні команди чомусь то беруть верх над полтавчанами. Основна причина та, що в нас панують старі методи гри: немає колективної гри, а кожен, зо-

крема, хоче виділитись, як «герой-переможець». Грають кустарно, припускають нечемність і нетактовність. Бракує справжньої учоби, тренування, досвідченого керівництва. Пора вже нам мати бодай одну команду, що могла б боротися з приїзними».

«Більшовик Полтавщини». П'ятниця, 6 жовтня 1933 р., № 231 (1821).

Завершився футбольний сезон у Полтаві товариськими матчами з харківською командою ХТЗ. 11 жовтня з гостями помірялася силами команда полтавського м'ясокомбінату. М'ясокомбінатівці продемонстрували досить непогану гру і поступилися значно сильнішим суперником з мінімальним рахунком 0:1.

Дванадцятого жовтня проти ХТЗ виступав чемпіон Полтави «Динамо». Перша половина гри пройшла в безперервних динамівських атаках і закінчилася з рахунком 2:0 на їхню користь. Двічі відзначився лівий крайній нападаючий Гурик.

Другий тайм розпочався атаками харків'ян і в одній з них їм вдалося відіграти один м'яч. Однак полтавці тут же провели красиву комбінацію і відновили статус-кво. А наприкінці матчу двоходівка воротар – Ткачук завершилися четвертим голом. Ось як були змальовані ці дві комбінації полтавських футболістів у газеті «Більшовик Полтавщини» за 15 жовтня 1933 р. № 239 (1829): «... Полтавчани вихром кинулись до воріт ХТЗ. Точно розрахованою подачею м'яч перекинуто на правий край, потім на центр. Центр пасує лівому інсайтові Гурикові, Гурик тушує на воротях – і м'яч у сітці, 3:1. Це була дивовижна комбінація, що показала клас гри. Харківчани намагалися атакувати ворота Полтави. Та дарма. При напру-

1953** – «Локомотив» (Полтава), «Енергія» (Полтава), «Авангард» (Кременчук).

1954 – «Локомотив» (Полтава), «Енергія» (Полтава), «Колгоспник» (Карлівка).

1955 – «Авангард» (Кременчук), «Енергія» (Полтава), «Спартак» (Кременчук).

1956 *** – «Енергія» (Полтава), «Локомотив» (Полтава), «Спартак» (Кобеляки).

«Колгоспник» (Полтава), «Авангард-2» (Кременчук), «Колгоспник» (Хорол).

1957 – «Локомотив» (Полтава), «Авангард» (Кременчук), «Енергія» (Полтава).

1958 – «Локомотив» (Полтава), «Авангард» (Кременчук), «Спартак» (Кобеляки).

1959 – «Колгоспник» (Хорол), «Авангард» (Карлівка), «Динамо» (Миргород).

Перед матчем
юнацьких команд

1960 – «Локомотив» (Полтава), «Дніпро» (Кременчук), «Колгоспник» (Полтава).

1961 – «Локомотив» (Полтава), «Дніпро» (Кременчук), «Торпедо» (Кременчук).

1962 – «Дніпро» (Кременчук), «Супутник» (Полтава), «Торпедо» (Кременчук).

1963 – «Стріла» (Полтава), «Зірка» (Полтава), «Авангард» (Кременчук).

1964 – «Зірка» (Полтава), «Супутник» (Полтава), «Колгоспник» (Кобеляки).

1965 – «Авангард» (Кременчук), «Супутник» (Полтава), «Зірка» (Полтава).

1966 – «Супутник» (Полтава), «Авангард» (Кременчук), «Зірка» (Полтава).

1967 – «Супутник» (Полтава), «Авангард» (Кременчук), «Промінь» (Полтава).

1968 – «Супутник» (Полтава), «Авангард» (Кременчук), «Промінь» (Полтава).

Матч Полтава – Харків. 1934 рік

женій увазі всіх глядачів, умілою подачею кіпера Моргуна та проводкою тов. Ткачука гра закінчена на користь Полтави з показниками 4:1...»

Цією грою «Динамо» довело, що було однією з кращих команд Полтави 1930-х років.

Другого травня 1934 року в усьому Радянському Союзі фізкультурні колективи проводили День робітничого фізкультурника. Цього дня мільйони громадян демонстрували успіхи радянського фізкультурного руху, і Полтавщина, яка входила до складу Харківської області, не стала винятком. До Дня робітничого фізкультурника в Полтаві була розгорнута велика підготовча робота. У змаганнях взяли участь понад 4000 робітників-фізкультурників. Було організовано складання норм на значок ГПО, в якому взяли участь близько 500 осіб.

До проведення цього свята в Полтаві долучилися і харківські спортсмени – футбольна, волейбольна і баскетбольна команди. Вони взяли активну участь у змаганнях разом з кращими полтавськими командами, вінцем яких став футбольний матч між командою Харкова і збіркою Полтави. Матч проходив у досить рівній боротьбі, та за 20 хвилин до завершення гри полтавцям вдалося відкрити рахунок. Після забитого м'яча гра проходила біля воріт гостей. Та втримати перемогу наші футболісти не змогли. За кілька хвилин до кінця зустрічі одна з нечисленних контратак харків'ян завершилася голом. Отже, нічия – 1:1.

Дванадцятого травня футбольна команда заводу «Метал» виїжджала в місто Ромни для проведення това-

риського матчу з місцевою збірною командою спортивного товариства «Динамо». Полтавці перемогли з рахунком 3:1.

У середині травня до Полтави для проведення футбольних матчів прибула дніпропетровська команда заводу імені Петровського. 17 травня проти гостей виступила команда залізничного вузла. Гра закінчилася з рахунком 1:1. А наступного дня суперником дніпропетровців була збірна футбольна команда Полтави. Незважаючи на те, що в її складі були відсутні два провідні футболісти – Петер і Гурик, полтавці здобули переконливу перемогу з рахунком 3:0. Та вже за два тижні, 30 травня, збірна Полтави на своєму полі була розгромлена футболістами харківського «Локомотиву» з рахунком 5:0.

Другого червня вперше в Полтаві відбувся футбольний матч між дитячими командами шкіл № 2 і № 7. Цікавий поєдинок закінчився з рахунком 2:1 на користь школи № 2. Те, що в полтавських школах почали з'являтися футбольні команди, свідчило про те, що футбольна секція всерйоз стала займатися підготовкою резерву для дорослих команд.

У середині червня збірна команда Полтави провела в місті Кам'янську (Дніпропетровська область) два товариських матчі з футболістами заводу ім. Дзержинського та збірною футбольною командою металістів м. Кам'янська. Перший матч полтавці програли з рахунком 1:2, а в другому взяли своєрідний реванш з рахунком 3:0.

Сімнадцятого і вісімнадцятого червня футболісти заводу «Метал» помірялися силами з сильною харківською командою «Серп і Молот». Харків'яни в обох матчах були сильнішими і перемогли з рахунком відповідно 8:1 і 4:1.

У липні вперше Полтаву відвідала збірна футбольна команда гірників з міста Макіївка. Гості провели в нашому

1969 – «Супутник» (Полтава), «Промінь» (Полтава), «Зірка» (Полтава).

1970 – «Вагонобудівник» (Кременчук), «Промінь» (Полтава), «Зірка» (Полтава).

1971 – «Промінь» (Полтава), «Супутник» (Полтава), «Динамо» (Миргород).

1972 – «Супутник» (Полтава), «Локомотив» (Полтава), «Вагонобудівник» (Кременчук).

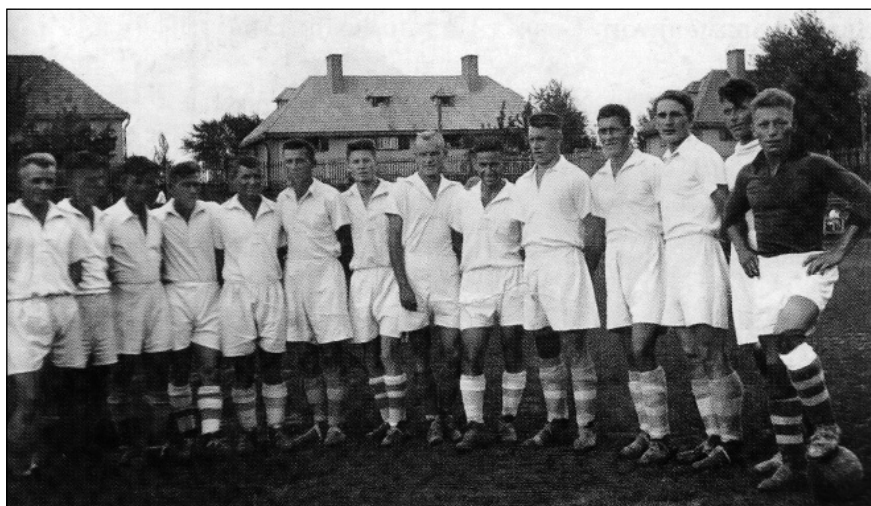
1973 – «Металург» (Кременчук), «Супутник» (Полтава), «Граніт» (Кременчук).

1974 – «Супутник» (Полтава), «Буревісник» (Полтава), «Металург» (Кременчук).

1975 – «Буревісник» (Полтава), «Металург» (Кременчук), «Супутник» (Полтава).

1976 – «Буревісник» (Полтава), «Локомотив» (Полтава), «Металург» (Кременчук).

1977 – «Супутник» (Полтава), «Локомотив» (Полтава), «Харчовик» (В.Багачка).

Футбольна команда «Сільмаш» (Харків), 1937 рік

1978 – «Металург» (Кременчук), «Локомотив» (Полтава), «Харчовик» (В.Багачка).

1979 – «Металург» (Кременчук), «Гірник» (Кременчук), «Локомотив» (Полтава).

1980 – «Локомотив» (Полтава), «Металург» (Кременчук), «Імпульс» (Лубни).

1981 – «Супутник» (Полтава), «Сокіл» (Білики), ДЮСШ «Колос» (Полтава).

1982 – «Кооператор» (Полтава), «Зірка» (Лубни), ДЮСШ «Колос» (Полтава).

1983 – «Зірка» (Лубни), «Локомотив» (Полтава), ДЮСШ «Колос» (Полтава).

1984 – «Автомобіліст» (Полтава), «Мотор» (Полтава), «Зоря» (Полтава).

1985 – «Мотор» (Полтава), «Автомобіліст» (Полтава), «Нафтовик» (Кременчук).

1986 – «Мотор» (Полтава), «Локомотив» (Полтава), «Локомотив» (Гребінка).

місті два матчі, які закінчилися з однаковим результатом 3:0. Але якщо в першому матчі, 11 липня, макіївці переграли збірну 25-ї Чапаєвської дивізії, то наступного дня з таким же рахунком гості поступилися збірній команді Полтави.

Слід зазначити, що сезон 1934 року був насиченим для полтавських команд на цікаві міжміські футбольні матчі з сильними командами провідних футбольних центрів України.

Після макіївських гравців полтавці познайомилися з футболістами «Динамо» – однією з найсильніших миколаєвських команд. Свою ігрову перевагу та високий клас гості довели на футбольному полі, розгромивши 25 липня збірну команду профспілок з рахунком 8:2. Не змогла на рівних протистояти миколаївцям і збірна Полтави, поступившись 0:2.

Ще відчутніших поразок зазнали ці команди від футболістів київського «Локомотива». На двох вони пропустили аж 20 (!) м'ячів, забивши у ворота суперника лише 3.

Тридцять першого липня збірна команда профспілок поступилася столичній команді – 0:9, а 1 серпня збірна Полтави програла з ганебним рахунком – 3:11.

Наступним суперником наших футболістів стала харківська команда заводу імені Леніна. 5 і 6 серпня вона провела два матчі: з командою м'ясокомбінату і за традицією – зі збірною Полтави. Обидва матчі харків'яни виграли з рахунком 2:0.

Вісімнадцятого серпня, в День свята авіації, в Полтаві відбувся футбольний матч між збірними Полтави і Кременчука на першість тодішньої Харківської області. Ініціативою впродовж усієї гри володіли полтавці, але їхні дві грубі помилки призвели до поразки з рахунком 0:2.

«Динамо» (Київ).
Кінець 1920-х років

Футбольна команда «Рот фронт» (Полтава, завод імені Постишева). Стоїть третій ліворуч — капітан Володимир Гергель. 1936 р.

Лише 30 вересня збірна Полтави врешті-решт здобула перемогу, розгромивши вдома збірну Хорола з рахунком 9:0. Це надихнуло нашу збірну, і в середині жовтня вона з успіхом здійснила другий у тому сезоні вояж у місто Кам'янськ, де двічі помірялася силами з місцевою збіркою. Першу гру полтавці виграли з рахунком 4:1, а другу завершили внічию — 1:1.

Як завжди, високий рівень спортивної майстерності демонстрували фізкультурники полтавського заводу «Метал». В середині липня заводська стрілецька команда тсоавіахімівців у складі **Сухотіна, Семенова, Обрізан, Сідоренка, Міняйливої, Корж, Пойдеменко, Одарюк, Запорожець** на обласних змаганнях у місті Харкові посіла четверте місце. Після цього команда виїхала на збори в місто Ватищеве в табір Центральної ради Тсоавіахіму для підготовки до участі у Всеукраїнських стрілецьких змаганнях.

У середині серпня міськземвідділ здав в експлуатацію бігове поле для коней на полтавському іподромі (район м'ясокомбінату, нині — Рибці).

З 22 жовтня по 6 листопада в Полтаві пройшла фізкультурна спартакіада, учасниками якої стали сотні спортсменів підприємств, військових частин, навчальних закладів і колгоспів. Кожна команда складалася з дев'яти спортсменів (7 хлопців і 2 дівчат).

У спартакіадному футбольному турнірі взяли участь команди ПРЗ, 25-ї Чапаєвської дивізії, заводу «Метал» і «Динамо». Переможцями його стали футболісти паровозоремонтного заводу, які набрали 5 очок із 6 можливих.

1987 — «Автомобіліст» (Полтава), «Дніпро» (Кременчук), «Локомотив» (Гребінка).

1988 — «Автомобіліст» (Полтава), «Локомотив» (Гребінка), «Харчовик» (Артемівка).

1989 — «Автомобіліст» (Полтава), «Дніпро» (Кременчук), «Локомотив» (Гребінка).

1990 — «Автомобіліст» (Полтава), «Шляхмаш» (Кременчук), «Локомотив» (Комсомольськ).

1991 — «Псел» (Гадяч), «Вагонобудівник» (Кременчук), ФК «Миргород».

1992 — «Псел» (Гадяч), «Локомотив» (Гребінка), «Сула» (Лубни).

1993 — «Локомотив» (Гребінка), «Псел» (Гадяч), «Локомотив» (Полтава).

1994 — «Локомотив» (Гребінка), «Дніпро» (Кременчук), «Сула» (Лубни).

1995 — «Велта» (Полтава), КрАЗ (Кременчук), «Харчовик» (Червонозаводське).

1996 – «Локомотив» (Гребінка), «Вимпел» (Петрівці), «Вагонобудівник» (Кременчук).

1997 – «Псел» (Гадяч), «Нива» (Решетилівка), «Локомотив» (Гребінка).

1998 – «Псел» (Гадяч), «Маяк» (Рокита), «Локомотив» (Гребінка).

1999 – «Псел» (Гадяч), ФК «Пирятин», «Локомотив» (Гребінка).

2000 – «Псел» (Гадяч), «Кремінь-2» (Кременчук), «Локомотив» (Гребінка).

2001 – ФК «Пирятин», «Псел» (Гадяч), «Креме́з» (Кременчук).

2002 – ФК «Земляк» (Миргород), «Креме́з» (Кременчук), «Псел» (Гадяч).

2003 – ФК «Земляк» (Миргород), «Креме́з» (Кременчук), «Нафтовик-Псел» (Гадяч).

2004 – «Кремінь» (Кременчук), ФК «Земляк» (Миргород), ПЗМС (Полтава).

Друге місце поділили між собою команди «Динамо» і 25-ї дивізії *(на фото – гра між ними)*.

У загальних підсумках фізкультурної спартакіади перше місце посіла команда 25-ї Чапаєвської ордена Леніна дивізії. За кращу організацію фізкультурної роботи їй вручили перехідний прапор МПК і міськради.

Фізична культура і спорт у Полтаві набули високого рівня розвитку. Вони стали нагальною необхідністю для багатьох тисяч трудящих міста і села. Здачею норм на значок «Готовий до праці та оборони» (ГПО) тільки в Полтаві було охоплено близько 35 тисяч осіб. Помітно зросла кількість різноманітних фізкультурних закладів.

У 1934 році в Полтаві функціонували: один центральний стадіон, 3 гандбольних, 8 баскетбольних та 56 волейбольних майданчиків, 22 легкоатлетичних містечка, 16 гімнастичних майданчиків тощо. Значну увагу приділяли фізкультурному рухові серед дітей. При початкових і середніх школах були облаштовані 16 волейбольних майданчиків, 2 спортмістечка, 9 легкоатлетичних майданчиків.

Постановою президії міськради та бюро МПК (міського партійного комітету) від 10 листопада 1934 року полтавський завод «Метал» було перейменовано в завод імені П.П.Постишева.

1936 рік

Уже стало традицією на першотравневі свята проводити в області різноманітні спортивні змагання. До цього дня в містах, селах, радгоспах приводяться до ладу стадіони, спортивні майданчики, облаштовується на суботниках прилегла до них територія, зводяться нові спортивні

споруди. В Полтаві було відкрито літній майданчик при клубі ім. Кірова. Тут спорудили сцену, де часто влаштовувалися виступи самодіяльних гуртків, облаштовували майданчики для занять волейболом та крокетом.

«В артілі «Рік переламу» Кіровської сільради, організовано проходить підготовка до дня Першого травня. Колгоспники прибирають свої садиби, садять квіти, пороблено і засаджено квітами клумби.

Обладнали вже й фізкультурну площадку, фізкультурний гурток придбав м'ячі і в дні свят організоване футбольне змагання.

Сількор Пушкар А. «Більшовик Полтавщини». Понеділок, 28 квітня 1936 р., № 99 (2589).

Футбольний сезон у Полтаві відкрився 24 травня на стадіоні фізкультури турніром десяти команд міста. Усі команди розподілили на дві групи. До першої ввійшли кращі команди міста – «Динамо», заводу ім. Постишева, спортивних товариств «Локомотив» і «Спартак», ВППШ-1 (військово-політична школа) та прядильно-трикотажного комбінату. До другої – ВППШ-2, військчастини, сільськогосподарського інституту та м'ясокомбінату. Кожен матч тривав 30 хвилин. Переможцем у першій групі стала футбольна команда «Динамо». Друге місце посіла команда військово-політичної школи. У другій групі перемогла команда військової частини, друге місце посіли футболісти м'ясокомбінату.

Цікава деталь. Під час турніру за грою команд спостерігали члени спеціальної комісії. За підсумками турніру вона відібрала 28 кращих футболістів, які були направлені у новостворену міську футбольну школу для навчання. Це була перша на Полтавщині спеціалізована школа з підготовки футболістів.

2005 – МФК «Кремінь» (Кременчук), ПЗМС (Полтава), «Нафтовик-Псел» (Гадяч).

2006 – ФК «Велика Багачка», «Гірник» (Кременчук), ФК «Лубни».

2007 – ФК «Велика Багачка», «Гірник» (Кременчук), ФК «Лубни».

2008 – ФК «Велика Багачка», «Зоря» (Гоголеве), «Гірник» (Кременчук).

** Перший чемпіон області – полтавська команда Військового автомобільно-танкового училища (ВАТУ) в 1938 році була нагороджена трирічним перехідним кубком.*

*** На початку сезону 1953 р. кременчуцьку команду «Дзержинець» перейменовано на «Авангард», а на початку 1969 р. – на «Вагонобудівник».*

**** У 1956 році було проведено два чемпіонати області.*

За підсумками зіграних чемпіонатів ми визначили кращі колективи. Для цього була застосована досить проста арифметика. За перше місце команді нараховувалося три очки, за друге – два, за третє – одне. Переможець визначався за найбільшою сумою набраних очок.

Отже, п'ятірка кращих команд Полтавщини за період з 1938 року:

1. «Локомотив» (Полтава) – 44.
2. «Супутник» (Полтава) – 35.
3. «Вагонобудівник» (Кременчук) – 35.
4. «Псел» (Гадяч) – 23.
5. «Локомотив» (Гребінка) – 20.

Примітка: «Супутник» посідає друге місце, позаяк у нього 8 перших місць проти 5 – у «Вагонобудівника».

У чемпіонаті Полтави, який пройшов у травні-червні, найсильнішою виявилася команда «Локомотив». Вона вперше в історії виборола звання чемпіона міста з футболу. Здала, на жаль, свої позиції футбольна команда «Динамо» – багаторазовий переможець першостей Полтави. У цьогорічному розіграші динамівці ледве зачепилися за третє місце. І це не випадково. Капітан команди **Михайлов** і начальник учбової частини **Рогінський** не спромоглися за весь літній період організувати бодай одне тренування. Крім того, керівництво команди не приділяло належної уваги підготовці резервного складу, а запрошувало футболістів з інших команд (наприклад, воротар **Моргун** із «Спартак»).

Крім участі в першості міста, футбольні команди змагалися між собою, а також проводили міжміські товариські матчі. 12 червня на стадіоні міськради фізкультури зібралося більш ніж 5 тисяч глядачів, щоб стати свідками двох цікавих футбольних поєдинків: ВППШ – «Спартак» та збірна Полтави – збірна Н-ської дивізії. В першому матчі була зафіксована бойова нічия 1:1, а в другому з рахунком 2:0 перемогла збірна міста. Наступного дня на цьому ж стадіоні команди педінститутів Полтави і Кременчука розійшлися миром – 3:3.

Треба зазначити, що досить нестабільну гру демонструвала збірна міста. 18 і 19 червня вона провела два матчі з харківською командою спілки медсанпраці. Перший матч наша збірна ганебно провалила, програвши з рахунком 1:9, а в наступному добила нічиєї – 2:2.

Найкращих гравців направляли на навчання в футбольну школу

На початку серпня вперше до Полтави прибули майстри шкіряного м'яча зі справжнього футбольного центру – Ленінграда — команда заводу імені Кірова. Гості зустрілися з командою заводу імені Постишева (колишній «Метал») та збіркою Полтави.

Матч Ленінград – Полтава. Перемога полтавчан

«5 серпня на стадіоні міськради фізкультури, відбулася зустріч футбольних команд заводу ім. т. Кірова – Ленінград та команди полтавського заводу ім. Постишева. Гра проходила надто цікаво і напружено. Постишеві показали виняткову майстерність гри.

Увесь час ходу першого і другого хавтайму м'яч був біля воріт ленінградців. І вдалими ударами полтавчани забивали один за одним голи у ворота Ленінграда. Зрештою матч закінчився з рахунком 10:0 на користь заводу ім. Постишева. Варто відзначити, що це ще небувала перемога полтавчан за весь спортивний сезон цього року.

6 серпня ленінградці, поповнивши команду кращими гравцями, зустрілися із збіркою командою Полтави. Цього дня як і напередодні, перемога була за полтавчанами. Не встигає м'яч доходити до середини футбольного поля, як полтавські футболісти вмілими ударами і пасовкою щоразу підводили його до ленінградських воріт.

Перший хавтайм закінчився з рахунком 1:0 на користь збірної міста. Гра в другому хавтаймі проходила напруженіше. І ленінградці, і полтавчани виявили більшу майстерність. Під кінець тайму полтавчани напружуються і влучно забивають другий гол. З таким рахунком (2:0 на користь Полтави) і закінчився матч».

В.Л. «Більшовик Полтавщини». Субота, 8 серпня 1936 р., № 161 (2671).

З 11 по 13 серпня в Полтаві пройшла традиційна зустріч спортсменів чотирьох міст – Полтави, Кременчука, Сум і Куп'янська. Це була значна подія в спортивному житті міста. До програми змагань входили легка атлетика, стрільба і, звичайно ж, футбол. Щодня на стадіоні міськради фізкультури збиралося майже півтори тисячі глядачів, які з цікавістю спостерігали за перебігом подій на зеленому полі і в секторах. У перший день через дощову погоду легкоатлетичні змагання були відмінені. Відбулися лише два футбольних матчі: Полтава – Кременчук та Суми – Куп'янськ. Полтавці легко переграла кременчужан із рахунком 3:0, а ось футболістам Куп'янська довелося докласти чимало зусиль, щоб здолати своїх суперників з мінімальним рахунком 1:0. 12 і 13 серпня відбулися

Володарі і фіналісти

Кубка Полтавської області (1939–2009):

1939 – «Динамо» (Кременчук) – «Спартак» (Кременчук) – 3:2.

1940 – «Спартак» (Полтава) – «Динамо» (Кременчук) – 0:0. Перегравання – 6:0.

1941 – розіграш не було завершено.

1942–1945 – розіграші Кубка області не проводились.

1946 літо – «Буревісник» (Миргород) – «Локомотив» (Гребінка) – 2:2 (дод. час – 4:2).

1946 осінь – «Спартак» (Полтава) – «Буревісник» (Миргород) – 4:0.

1947 – «Динамо» (Полтава) – «Авіачастина» (Полтава) – 3:2.

1948 – «Авіачастина» (Полтава) – «Машинобудівник» (Карлівка) – 7:2.

1949 – «Спартак» (Полтава) – міська команда №2 (Пирятин) – 3:1.

1950 – «Локомотив» (Полтава) – «Спартак» (Полтава) – 2:0.

1951 – «Локомотив» (Полтава) – «Держинець» (Кременчук) – 7:3.

1952 – «Локомотив» (Полтава) – «Батьківщина» (Лубни) – 6:1.

1953 – «Локомотив» (Полтава) – «Локомотив» (Гребінка) – 2:0.

1954 – «Локомотив» (Полтава) – «Колгоспник» (Карлівка) – 4:1.

1955 – «Енергія» (Полтава) – «Авангард» (Кременчук) – 2:1.

1956 – Збірна Полтави – Збірна Пирятинського району – 1:0.

1957 – «Локомотив» (Полтава) – «Авангард-2» (Кременчук) – 3:0.

1958 – «Локомотив» (Полтава) – «Торпедо» (Лубни) – 3:0.

1959 – «Локомотив» (Полтава) – «Зеніт» (Пирятин) – 5:1.

1960 – «Дніпро» (Кременчук) – «Локомотив» (Полтава) – 3:1.

1961 – «Авангард» (Кременчук) – «Локомотив» (Полтава) – 1:0 (дод. час).

1962 – «Авангард» (Кременчук) – «Спартак» (Н.Санжари) – 8:0.

1963 – «Авангард» (Кременчук) – «Авангард» (Лубни) – 3:0.

1964 – «Авангард» (Кременчук) – «Металіст» (Лубни) – 1:0.

1965 – «Авангард» (Кременчук) – «Торпедо» (Лубни) – 3:0.

1966 – «Супутник» (Полтава) – «Авангард» (Кременчук) – 2:1 (дод. час).

1967 – «Авангард» (Кременчук) – «Супутник» (Полтава) – 1:0.

1968 – «Промінь» (Полтава) – «Супутник» (Полтава) – 1:1. Перегравання – 1:0.

змагання з легкої атлетики, в яких перше місце завоювали спортсмени Сум, друге – Полтави, третє – Кременчука, четверте – Куп'янська. В змаганнях зі стрільби перше місце посіла команда Кременчука, друге – Куп'янська, третє – Сум, четверте – Полтави.

У турнірі футбольних команд перше місце поділили між собою футболісти Полтави і Куп'янська. Обидва колективи набрали по 5 очок. Наступні місця посіли відповідно команди Сум і Кременчука.

У загальнокомандному заліку змагань чотирьох міст переможцями вийшли фізкультурники Полтави – 14,5 очка. Полтавській команді вручили перехідний червоний прапор Харківської обласної ради фізкультури. Друге місце посіла команда Сум – 15 очок, третє – Куп'янська – 18 очок, четверте – Кременчука – 23 очка.

Особливою популярністю користувався футбол серед сільських мешканців. Футбольні поєдинки були для них справжнім святом. На матчі збиралося чимало глядачів. Наприклад, 16 серпня в селі Ковалівці на матчі місцевої футбольної команди з командою колгоспу імені Благоева Парасковіївської сільради зібралося понад 300 колгоспників. Цікавий футбольний поєдинок закінчився внічию – 1:1. Через два тижні ковалівці виїжджали на матч-відповідь з командою села Парасковіївки. Цього разу гості виявилися сильнішими – 8:1.

У середині вересня в Полтаві було створено нову футбольну команду спортивного товариства спілки залізничного будівництва і метрополітену «Стріла». Ця подія не залишилась поза увагою преси.

Фізкультурне товариство «Стріла»

«Цими днями на будівництві паровозоремонтного заводу організовано футбольну команду фізкультурного товариства спілки залізничного будівництва і метрополітену «Стріла». 14 вересня команда провела перше тренувальне заняття.

Цього року команда намічає провести зустрічі з двома фізкультурними колективами підприємств міста».

«Більшовик Полтавщини». П'ятниця, 18 вересня 1936 р., № 216.

Двадцять сьомого і двадцять восьмого вересня на полі стадіону міськради фізкультури пройшли футбольні матчі за участю одеської команди заводу кіноапаратури. Першого дня гостям протистояла команда заводу ім. Поштишева. Одесити перемогли з рахунком 4:0. Наступного

Із м'ячем спартаківець Василь Гурик. 1937 рік

дня проти одеситів виступила збірна команда міста Полтави. Цього разу полтавці перемогли 2:0, взявши своєрідний реванш за поразку в першому матчі.

1937 рік

Сезон 1937 року був сповнений різноманітних футбольних матчів. 12 липня друга команда ВПШ в колгоспі «Комінтерн» Яківчанської сільради зустрілася з першою командою артілі «Комінтерн». На футбольний матч зібралося понад 200 глядачів. Перемогли сільські футболісти з рахунком 4:3. Цього ж дня в Полтаві на стадіоні міського комітету фізкультури і спорту зустрілися юнацькі команди спортивного товариства «Локомотив» Полтави і Харкова. Цікавий поєдинок закінчився внічию. Цього ж таки 12 червня до Полтави прибула на товариські футбольні матчі московська команда спортивного товариства «Красное знамя», учасниця розіграшу Кубка СРСР. 14 липня з москвичами зустрілася підсилена футбольна команда спортивного товариства «Спартак», а 15 липня – збірна міста, яку було сформовано з кращих футболістів. До її складу ввійшли: «... Моргун – воротар, Гаврилов, Шенкевич – захист, Манський, Титаренко, Тарасов – півзахист, Гурик, Зайнілін, Черемис, Бушневський, Оніщенко – напад. В запасі збірної – Писанко і Трохименко». («Більшовик Полтавщини». Середа, 14 липня 1937 р. № 158 (2950). Перший матч не виявив переможця. Нічия – 1:1. А от збірна відверто розчарувала, програвши москвичам із розгромним рахунком 1:6.

1969 – «Зірка» (Полтава) – «Локомотив» (Полтава) – 2:0.

1970 – «Промінь» (Полтава) – «Локомотив» (Полтава) – 2:0.

1971 – «Локомотив» (Полтава) – «Промінь» (Полтава) – 3:2.

1972 – «Супутник» (Полтава) – «Вагонобудівник» (Кременчук) – 1:0.

1973 – «Промінь» (Полтава) – «Локомотив» (Полтава) – 3:2.

1974 – «Промінь» (Полтава) – «Супутник» (Полтава) – 4:0.

1975 – «Супутник» (Полтава) – «Промінь» (Полтава) – 3:1.

1976 – «Супутник» (Полтава) – «Локомотив» (Полтава) – 2:1 (дод. час).

1977 – «Промінь» (Полтава) – «Буревісник» (Полтава) – 3:2.

1978 – «Буревісник» (Полтава) – «Харчовик» (В.Багачка) – 4:0.

1979 – ДЮСШ «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Полтава) – 2:1.

1980 – «Локомотив» (Полтава) – «Нафтовик» (Кременчук) – 1:0.

1981 – «Супутник» (Полтава) – «Нафтовик» (Кременчук) – 2:1.

1982 – «Локомотив» (Полтава) – ДЮСШ «Колос» (Полтава) – 1:0 (дод. час).

1983 – «Автомобіліст» (Полтава) – «Мотор» (Полтава) – 4:1.

1984 – «Автомобіліст» (Полтава) – «Мотор» (Полтава) – 4:2.

1985 – «Автомобіліст» (Полтава) – «Локомотив» (Полтава) – 1:0.

1986 – «Мотор» (Полтава) – «Харчовик» (Артемівка) – 5:2.

1987 – «Сула» (Лубни) – «Кремінь» (Кременчук) – 2:0.

1988 – «Нафтовик» (Пирятин) – «Сула» (Лубни) – 1:1 (пен. – 9:8).

1989 – «Сула» (Лубни) – «Труд» (Карлівка) – 3:2 (дод. час).

1990 – «Сула» (Лубни) – «Автомобіліст» (Полтава) – 5:0, 0:1.

1991 – «Сула» (Лубни) – «Нафтохімік» (Кременчук) – 0:2, 4:1.

1992 – «Нафтохімік» (Кременчук) – «Вагонобудівник» (Кременчук) – 2:0.

1993 – «Нафтохімік» (Кременчук) – «Сула» (Лубни) – 1:0.

1994 – «Вагонобудівник» (Кременчук) – «Сула» (Лубни) – 4:2 (дод. час)

1995 – «Велта» (Полтава) – «Локомотив» (Гребінка) – 2:0.

*Футбольна команда
«Локомотив»
(Полтава) – третій
призер чемпіонату
області 1938 р.*

Полтавська футбольна команда військової частини (командир – Родін) на змаганнях у Харківському військовому окрузі завоювала перше місце. Всі члени команди були нагороджені годинниками. Після повернення до Полтави армійці зіграли товариський матч зі збірною міста. Цього разу гравці збірної грали більш зібрано, ніж із москвичами і перемогли 3:0. 24 липня футбольна команда «Рот фронт» (завод ім. Постишева) приймала своїх харківських одноклубників і здобула перемогу 1:0.

Три дні, з 23 по 25 липня, в Кременчуці проходили традиційні змагання спортсменів чотирьох міст – Кременчука, Сум, Куп'янська і Полтави. Це були останні змагання команд цих міст у складі Харківської області.

Традиційно програма змагань включала такі види спорту: легку атлетику, стрільбу і футбол. За підсумками триденних змагань загальнокомандне перше місце зайняли фізкультурники збірної команди Полтави. Наші земляки вийшли переможцями в змаганнях зі стрільби і футболу та посіли друге місце в легкоатлетичних змаганнях (перше місце в цьому виді здобула команда Сум).

Перше місце у змаганнях футболістів посіла збірна команда Полтави, яка перемогла команди Кременчука 4:2 та Куп'янська 3:0 і зіграла внічию 1:1 з футболістами Сум.

Як вже зазначалося, футбол на селі користувався неабиякою популярністю. Особливо любили його в селі Парасковіївка. У дні відпочинку цілими юрбами приходили трудівники села на колгоспний стадіон, щоб подивитися футбольний матч. А грали парасковіївські футболісти досить часто. У вихідні і свята завжди змагалися між собою

команди артілі «Зоря Перемоги» і артілі ім. Благоева. В цих зустрічах здебільшого перемагали благоевці, у складі яких передовсім вирізнялися Пурей та Арцюкевич. *«Ось і в останній зустрічі, що відбулася в неділю 25 липня, футболістам артілі «Зоря Перемоги» знов не вдалося взяти реванш. Благоевці, в присутності майже 500 глядачів, знову довели свою перевагу, перемігши з рахунком 9:1. Але це не засмутило ані глядачів, ані переможених. Тут же суперники домовилися про дату проведення наступного матчу».*

Тридцятого липня спортивне товариство «Локомотив» (паровозоремонтний завод) до Дня залізничника відкрило в Полтаві власний стадіон. Арену було обладнано футбольними та волейбольними майданчиками, біговими доріжками, шахматно-шашковими столами.

Після офіційної частини, присвяченої відкриттю нової споруди, відбувся товариський матч між футбольними командами «Локомотив» та «Рот фронт» (завод імені Постишева). Цікавий поєдинок закінчився поразкою залізничників з рахунком 2:5.

До речі, футбольна команда «Рот фронт» на той час була однією з найсильніших у Полтаві. В 1937 році заводська команда успішно виступила у Всесоюзному турнірі серед команд заводів середнього машинобудування, посівши у підсумку призове третє місце. Це був перший успіх полтавської команди на такому високому рівні. Колектив заводу, якому 17 вересня 2009-го виповнилося 120 років, представляли: **Іван Хижняк, Володимир Гергель** (капітан команди), **Олександр Писенко, Семен Манський, Петро Каменюк, Іван Каменюк, Валентин Гатилов, Данило Матюшенко, Костянтин Ткачук, Леонід Коркішко, Микола Федотов, Андрій Белан, Василь Гурик, Сергета, Шенкевич, Смилов.**

У 1937 році футбольна команда «Рот фронт» вперше взяла участь у чемпіонатах України. Свій перший матч вона провела проти команди міста Херсона і досягла перемоги з рахунком 4:0.

Полтавці добре підготувалися до матчу і з перших хвилин повели планомірний наступ на ворота херсонців. Захист гостей не витримав натиску і на 10-й хвилині **Манський** зі штрафного удару послав м'яч у ворота. До кінця першого тайму полтавцям вдалося відзначитися вдруге. В другій половині гри ротфронтівці ще двічі втілили свою перевагу в голи. Відзначився дублем **Коркішко**. Наші земляки здобули переконливу перемогу з рахунком 4:0. Особливо добре в цьому матчі зіграли **Сергета, Гурик, Манський, Шенкевич та Смилов.**

1996 – «Локомотив» (Гребінка) – «Вагонобудівник» (Кременчук).

Фінальний матч не відбувся у зв'язку з тим, що команду «Вагонобудівник» було розформовано.

1997 – «Нива» (Решетилівка) – «Псел» (Гадяч) – 0:0 (пен. – 5:4).

1998 – «Сула» (Лубни) – «Маяк» (Рокита) – 2:2 (пен. – 4:2).

1999 – «Псел» (Гадяч) – АДОМС (Кременчук) – 1:0.

2000 – «Псел» (Гадяч) – ФК «Пирятин» – 1:0.

2001 – «Сула» (Лубни) – «Маяк» (Рокита) – +:-

2002 – ФК «Земляк» (Миргород) – «Псел» (Гадяч) – 3:0.

2003 – «Псел» (Гадяч) – «Кремез» (Кременчук) – 3:0.

2004 – «Кремінь» (Кременчук) – ФК «Земляк» (Миргород) – 2:0.

2005 – ПЗМС (Полтава) – ФК «Лубни» – 2:0.

2006 – ФК «Лубни» – ПЗМС (Полтава) – 1:0.

2007 – ФК «Лубни» – «Гірник» (Кременчук) – 2:1.

2008 – ФК «Велика Багачка» – «Локомотив» (Гребінка) – 2:1.

Збірна України 1932 року

Кращі кубкові комплекти визначалися за тією ж схемою. Тільки переможцю нараховувалося два очки, а фіналісту – одне.

П'ятірка кращих кубкових команд області має такий вигляд:

1. «Локомотив» (Полтава) – 30.
2. «Вагобудівник» (Кременчук) – 18.
3. «Сула» (Лубни) – 15.
4. «Супутник» (Полтава) – 13.
5. «Промінь» (Полтава) – 12.

На жаль, за неявку на наступний матч з ворошилівською «Сталлю» полтавцям була зарахована поразка.

У середині серпня до Полтави на товариський матч прибула футбольна команда Миколаєва – збірна бригада міноносців Чорноморського флоту. 18 серпня миколаївці зустрілися зі збірою Полтави, основу якої склали футболісти «Рот фронту». Полтавці відразу захопили ініціативу, і вже на 10-й хвилині після подачі кутового центр нападу **Коркішко** забиває перший гол. Через 15 хвилин полтавці подвоюють рахунок, а згодом доводять його до 3:0. У першому таймі миколаївцям вдалося відіграти один м'яч. У другій половині гри команди обмінялися голами. Матч закінчився з рахунком 4:2 на користь збірної Полтави.

У 1937 році в Полтаві було проведено два розіграші першості міста – літній і осінній.

У літньому розіграші перше місце у групі «А» зайняла команда Н-ської частини (командир – майор **Попов**), друге місце — команда ВПШ (військово-політична школа), третє – «Спартак».

У групі «Б» перше та друге місця дісталися командам майстерень «Головм'ясо» та сільськогосподарського інституту.

В осінній першості міста взяли участь 27 футбольних команд. Вона пройшла за дещо іншою схемою, ніж попередні. Крім груп «А» (12 команд) і «Б» (8 команд), де виступали дорослі команди, змагання пройшли і в новоствореній групі шкільних футбольних команд.

Осінні розіграші по футболу

Закінчилися осінні розіграші по футболу на першість міста, в якому прийняло участь 27 футбольних команд. Всі учасники розіграшів були розбиті на три групи: група «А» (перший і другий склади), група «Б», і група футбольних команд шкіл.

По перших командах групи «А» перше місце присуджено першій команді «Локомотив», яка набрала 26 очок із 32 можливих.

По других командах групи «А» перше місце присуджено команді товариства «Спартак», яка набрала 12 очок із 16 можливих.

По групі «Б» перше місце присуджено команді заводу «Комбікорм», друге місце – команді педінституту.

По шкільних командах на перше місце вийшла команда 21-ї школи, друге місце присуджено команді 2-ї школи.

Всім переможцям по своїх групах присвоєно звання чемпіонів міста по футболу 1937 року.

«Більшовик Полтавщини». П'ятниця, 5 листопада 1937 р. № 255 (3046).

Шостого вересня на стадіоні міського комітету фізкультури і спорту відбувся футбольний матч між спартаківськими командами Полтави і Харкова. З рахунком 4:1 перемогли полтавські футболісти.

Дванадцятого вересня на цьому ж стадіоні збірна Полтави приймала київську команду «Рот фронт», що посідала в першості Києва по класу «А» третє місце. А 24 вересня на стадіоні міського комітету фізкультури і спорту відбувся товариський матч між збірною міста і командою «Локомотив». Збірна команда перемогла з рахунком 5:1.

Чемпіони Полтави 1920–1937 років

1920 р. – «Сокіл»

1921 р. – «Сокіл»

1922 р. – «Сокіл»

1923 р. – «Сокіл»

1924 р. – «Спартак»

1925 р. – «Спартак»

1926 р. – ТППШ

1927 р. – «Південрайон»

1928 р. – «Шкіряники»

1929 р. – «Динамо»

1930 р. – «Динамо»

1931 р. – «Динамо»

1932 р. – «Динамо»

Абсолютно кращою командою Полтавщини за час проведення обласних чемпіонатів і розіграшів Кубка є полтавський «Локомотив». І хоча цієї команди вже не існує, її показники ще довгі роки будуть неперевершеними. Це наочно ілюструє наведена таблиця.

1. «Локомотив» (Полтава) – 74.
 2. «Вагонобудівник» (Кременчук) – 53.
 3. «Супутник» (Полтава) – 48.
 4. «Псел» (Гадяч) – 31.
 5. «Автомобіліст» (Полтава) – 24.
- «Локомотив» (Гребінка) – 24.

**Суддівський корпус
Полтавщини
Арбітри
республіканської
(національної)
категорії
Полтава**

1. Вінцентик Юрій Андрійович.
2. Вакуленко Іван Гаврилович.
3. Матюшенко Данило Єфремович.
4. Євсєєв Дмитро Гаврилович.
5. Надін Адам Григорович.
6. Чернявський Михайло Федорович.
7. Капустян Володимир Миколайович.
8. Гедеванішвілі Лер Сергійович.
9. Самойлов Геннадій Миколайович.
10. Дяденістов В'ячеслав Павлович.
11. Карпусь Анатолій Олексійович.
12. Науменко Олександр Іванович.
13. Романовський Борис Зіновійович.
14. Качуєв Анатолій Олексійович.
15. Слюсар Володимир Омелянович.
16. Бахуринський Роман Олександрович.
17. Горностаєв Олександр Олексійович.
18. Покидько Ігор Романович.
19. Матяш Олександр Миколайович.

1933 р. – «Динамо»

1934 р. – «Динамо»

1935 р. – «Динамо»

1936 р. – «Локомотив»

1937 р. – команда Н-ської частини – літо; «Локомотив» – осінь

Наприкінці 1937 року в житті Полтавщини відбулася надзвичайно важлива подія. 22 вересня постановою уряду СРСР в Україні було утворено чотири нових області – Полтавську, Житомирську, Миколаївську і Кам'янець-Подільську. Полтавщина була виведена зі складу Харківської області. На той час спостерігалось стрімке зростання промисловості в Полтаві і Кременчуці, бурхливо розвивалося сільське господарство. Це і стало вирішальним поштовхом для прийняття урядом доленосного для полтавців рішення.

Як патетично відмічалось в журналі «Комуніст» за 23 вересня 1937 року, «... утворення нових областей – захід подальшого піднесення і могутнього розквіту щасливого народу квітучої Радянської України»...

Відтепер Полтавщина отримала право самостійно проводити обласні спортивні змагання.

Перші обласні старти

Чемпіонати Полтавщини: точка відліку

Відразу після утворення Полтавської області фізкультурні організації почали цілеспрямовану роботу щодо організації і проведення спортивних змагань. Перші старти наприкінці липня на полтавському міському стадіоні провели представники спортивного товариства «Харчовик». Це були легкоатлетичні змагання, в яких взяли участь спортивні колективи Полтави, Кременчука та Лохвиці. У напруженій боротьбі перше місце посіла команда Лохвицького спиртогорілчаного комбінату ім. Мікояна, набравши в підсумку 330 очок, друге місце — спортсмени Кременчука — 220 очок.

Уперше 1938 року було проведено також чемпіонат області з футболу. Стартові кваліфікаційні матчі пройшли 20 червня, а вже через тиждень визначилися п'ятнадцять кращих команд, які й розіграли першість. Поєдинки першого етапу відбулися 11-13 липня. Ось їх результати:

Н/частина — М. Перещепина — 5:0; «Будинок колективіста» (Семенівка) — «Стріла» (Золотоноша) — 2:1; «Локомотив» (Полтава) — «Харчовик» (Лохвиця) — 5:3; «Цукровик» (Карлівка) — «Колос» (Ново-Георгіївськ) — 11:0; «Мукомел» (Полтава) — «Спартак» (Лубни) — 0:2; «Рот фронт» (Полтава) — «Дзержинець» (Кременчук) — 2:0; «Спартак» (Кременчук) — команда м. Хорола — 6:3.

Згідно з положенням про розіграш першості, матчі наступного етапу пройшли 17-18 липня. На цій стадії змагань до семи пар переможців приєдналися футболісти полтавської команди ВАТУ (військового автомобільно-танкового училища). Результати наступного раунду:

«Локомотив» (Полтава) — «Спартак» (Лубни) — 2:0; «Рот фронт» (Полтава) — «Будинок колективіста» (Семенівка) — 3:1; «Цукровик» (Карлівка) — Н/частина — 2:1; ВАТУ — «Спартак» (Кременчук) — + :-.

Чотири переможці другого етапу повинні були розіграти в Полтаві в одноколовому турнірі звання першого чемпіона області. Карлівчани на вирішальні матчі, на жаль, не з'явилися, і суперечку за нагороди першості повели три команди — представники обласного центру.

Розіграш на першість області

«З третього кола розіграшу по футболу на першість області в фінал вийшли полтавські команди

Кременчук

20. Ждан Святослав Борисович.

21. Шейко Анатолій Дмитрович.

22. Давидов Валерій Леонідович.

Миргород

23. Гришко Володимир Опанасович.

24. Кравченко Григорій Петрович.

Диканька

25. Панченко Віктор Іванович.

ЦР «Локомотив»

ВЕЛИКА БАГАЧКА

У 1936 році відбулася перша гра між любителями футболу з Великої Багачки та гостями – командою з Харкова. Регулярний чемпіонат району розпочався в 1950 році – у той час були створені футбольні команди у Великій Багачці, Устивиці, Семенівці, Остап'є, Степанівці, Кротівщині, Широкий Долині, Радивонівці, Красногорівці. Футбольні ігри на Великобагачанщині стали справді масовим видом спорту. У 1952 році команда «Колгоспник» (Велика Багачка) вперше взяла участь у чемпіонаті Полтавської області серед команд третьої групи, а з 1957 року виборола право грати в складі другої ліги чемпіонату області. В 1958-1960 роках «Колгоспник» стає призером першості області, а в 1961 році - чемпіоном області серед команд другої групи.

БАТУ, «Рот фронт» та «Локомотив» ППРЗ. Фінальний розіграш відбувся 28, 29, 30 липня.

Перший день: зустрілися команди «Локомотив» і БАТУ. В упертій грі перемогла команда БАТУ. Матч закінчився з рахунком 2:1. Треба відмітити, що команда «Локомотив», бачачи свій провал, порушувала правила гри.

29-го зустрілися команди «Рот фронт» і «Локомотив», і в цій партії локомотивці програли, вибувши з розіграшу. Матч закінчився з рахунком 3:2 на користь «Рот фронту».

Найцікавішим був заключний фінальний розіграш, в якому грали команди БАТУ і «Рот фронт». Матч закінчився з рахунком 3:2 на користь команди БАТУ.

Команді БАТУ, яка зайняла перше місце в області, присуджено звання «Чемпіона області по футболу 1938 року» та вручено 3-річний перехідний приз. Друге місце зайняла команда «Рот фронт» і третє – «Локомотив» ППРЗ.

О. Леонов. «Більшовик Полтавщини», середа, 3 серпня 1938 р., № 177 (3269).

Чемпіонат області 1938 року. Фінальний турнір Полтава. Міський стадіон. 29-31 липня.

№п/п	Команда	1	2	3	В	Н	П	М	О
1	БАТУ (Полтава)	■	3:2	2:1	2	0	0	5-3	6
2	«Рот фронт» (Полтава)	2:3	■	3:2	1	0	1	5-5	4
3	«Локомотив» (Полтава)	1:2	2:3	■	0	0	2	3-5	2

Примітка: за перемогу командам нараховувалося 3 очки, за нічию – 2, за поразку – 1.

Таким чином, першим клубним чемпіоном Полтавщини стала команда БАТУ – військового автомобільно-танкового училища. Свій високий клас підтвердила і команда заводу «Метал», виборовши друге місце. Команду БАТУ було нагороджено трирічним перехідним кубком.

Цікаво, що крім першості області серед дорослих команд обласний комітет у справах фізкультури і спорту провів у 1938 році й першість серед шкільних футбольних команд. Змагання розпочалися 24 липня. У них взяли участь вісім команд із Полтави, Кременчука, Карлівки, Глобиного, Нових Санжар і Лубен.

Цього ж року в чемпіонаті України, у третій групі (клас «В») взяли участь збірна Полтави та кременчуцький «Дзержинець». Серед десяти команд своєї групи полтавці посіли місце в середині турнірної таблиці. Зокрема, вони

перемогли команди Конотопа – 3:1 та Херсона – 3:2. Гірша доля спіткала кременчужан, яких за дві неявки на матчі взагалі було знято з розіграшу.

1939 рік

Обласні кубкові старты

Футбольний сезон 1939 року в Полтаві відкрився 2 травня на стадіоні «Локомотив» блиц-турніром восьми команд. Розпочався турнір парадом футболістів (чисельністю 170 осіб), які пройшли перед трибунами яскравою колоною. Після святкового параду всі команди взяли участь у змаганнях з метання гранати, причому кожен учасник повинен був кинути три гранати. Переможець визначався за найкращим сумарним результатом усіх членів команди. Перше командне місце посіла команда ВАТУ, набравши 1009 очок, друге місце — орденоносне товариство «Спартак». У блиц-турнірі перемогу здобула також команда ВАТУ. На попередньому етапі вона виграла у «Локомотива», «Рот фронту» та зіграла внічию з «Динамо» і у фінальному матчі з рахунком 3:2 здолала команду «Спартак».

Дванадцятого травня в Полтаві на стадіоні «Локомотив» розпочався розіграш Кубка міста, в якому взяли участь 6 кращих футбольних команд Полтави. В результаті кількадевної боротьби Кубок міста вибороли футболісти «Локомотива ПРЗ».

Після того, як фінішували міські та районні кубкові турніри, в футбольному житті Полтавщини відбулася історична подія. **12 червня 1939 року стартував перший розіграш Кубка Полтавської області.** У стартових матчах зустрілися спартаківські команди Кременчука та Лубен, «Локомотив ПРЗ» (Полтава) – «Спартак» (Градизьк), в Золотоноші місцева команда «Стріла» змагалася з полтавським «Рот фронтом», хорольська команда приймала карлівський «Цукровик», а миргородський «Мукомел» – кременчуцьке «Динамо».

Якщо минулого сезону в першому обласному чемпіонаті успіх був на боці полтавських команд, які зайняли весь п'єдестал пошани, то в кубковому турнірі перевага була на боці кременчужан. Лише полтавська команда «Локомотив» дійшла до півфіналу, але на своєму полі поступилася в запеклій боротьбі кременчуцькому «Спартак» з рахунком 1:2. У спартаківців двічі відзначився **Альошин**. Другим фіналістом стало кременчуцьке «Динамо». Вирішальний матч повинен був відбутися у Полтаві, втім, оскільки грали дві наддніпрянських команди, матч перенесли до Кременчука.

«Колос» (Велика Багачка) з 1970 року – учасник першості області серед команд третьої групи, в 1971 році команда – переможець першості області серед команд третьої групи, в 1973-му – чемпіон області серед команд другої групи.

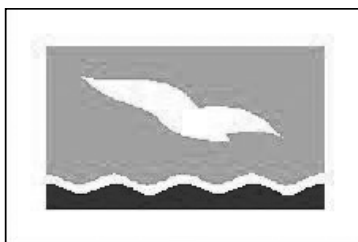
З 1974 року назва команди змінюється на «Харчовик», і вона виступає серед команд першої групи. В 1974 та 1978 роках команда проводить міжнародні зустрічі з болгарськими командами «Академік» та «Етер».

«Харчовик» – неодноразовий бронзовий призер чемпіонату Полтавської області, фіналіст та переможець розіграшу Кубка України серед колективів фізкультури м'ясо-молочної промисловості. З 1991 по 1998 роки в чемпіонаті Полтавської області брала участь команда «Старт» (Велика Багачка).

У 2004 році з ініціативи Володимира Журавля, директора ТОВ «Багачанське», та Ігоря Діденка, директора комбікормового заводу, створено футбольний клуб «Велика Багачка», який є чотириразовим переможцем першості Полтавської області, володарем Кубка області, учасником першості країни серед аматорських команд.

Нині в районі для занять футболом є два стадіони та 18 футбольних полів. Побудовано 2 майданчики з синтетичним покриттям для гри в міні-футбол. Значна увага приділяється також і розвитку дитячого футболу.

Для подальшого розвитку футболу в районі в 2004 році як юридичну особу створено районну федерацію футболу, яку очолює Володимир Журавель.

ДСТ «Буревісник»

Фінал Кубка області 1939 року

«Динамо» (Кременчук) – «Спартак» (Кременчук) – 3:2 (1:2)

Голи: Сіхуралідзе-3 – Іоненко, Черепахов-пен.

«Динамо»: Коробка, Братков, Калашников, Тередейко, Швидченко, Осипчук, Зливко, Петренко, Берман, Сіхуралідзе, Харченко.

«Спартак»: Лівертовський, Іоненко, Пидорина, Черепахов, Альошин, Шмідт, В. Григорівський, М. Григорівський, Бенюх, Кешту, Безгін.

Суддя: Володимир Петер (Полтава).

27 червня. Кременчук. Міський стадіон.

Справжнім героєм матчу став динамівець **Сіхуралідзе**. Він назавжди увійшов в історію як автор першого кубкового голу і першого кубкового хет-трику. В першому таймі **Сіхуралідзе** відкрив рахунок, але спартаківцям **Іоненкові** та **Черепахову** (з пенальті) вдалося вивести свою команду вперед. А другий тайм став справжнім бенефісом **Сіхуралідзе**. Йому ще двічі вдалося вразити спартаківські ворота і принести своїй команді перемогу з рахунком 3:2. Таким чином, першими володарями Кубка області стали кременчуцькі динамівці. Переможці здобули право посперечатися за Кубок України, та, на жаль, уже в першій зустрічі, що відбулася 6 липня в Кременчуці, вони програли миколаївському «Суднобудівнику» з рахунком 0:4 і вибули з подальшої боротьби за трофей.

На початку 1939 року на Полтавщині діяли такі спортивні товариства: «Спартак», «Локомотив ПРЗ», «Локомотив Півдня», «Динамо», «Харчовик», «Мукомел», «Молнія» і «Буревісник».

До речі, при спортивному товаристві «Буревісник» була створена дитяча футбольна команда.

Слід зазначити, що спортивні свята проводилися не лише в Полтаві, а й в інших районах області. Свято Всесоюзного дня фізкультурника завершилося футбольним матчем між командами Миргорода і Семенівки. Миргородці перемогли з рахунком 3:2.

Наприкінці липня в Полтаві на стадіоні «Харчовик» відбувся футбольний турнір команд товариства «Спартак» на першість СРСР. У змаганнях взяли участь спартаківські команди Полтави, Дніпропетровська, Харкова і Сталіно.

Дванадцятого серпня на стадіоні «Харчовик» уперше в історії полтавського футболу відбувся матч за участі азербайджанської команди. Суперником збірної Полтави

була бакинська команда спортивного товариства «Червоний прапор».

Футбольний матч Полтава – Баку

«12 серпня відбувся футбольний матч між збірною Полтави і командою спортивного товариства «Червоний прапор» з Баку.

З самого початку гри ініціативу беруть полтавчани і на восьмій хвилині забивають першого гола. Через дев'ять хвилин бакинці одержують другий гол.

Темп, взятий полтавчанами на початку гри, поволи спав. Цим уміло скористались гості і забивають м'яч у ворота Полтави.

Матч закінчився з рахунком 6:2 на користь збірної Полтави.

Футбольна зустріч з бакинцями викликала інтерес серед полтавчан. На стадіоні «Пищевик», де відбувся матч, було коло 10 тисяч глядачів».

«Комсомолец Полтавщини». Понеділок, 14 серпня 1939 р., №110 (260).

З 21 по 27 серпня на полтавському стадіоні «Харчовик» відбувся Всесоюзний фінальний турнір першості спортивного товариства «Колос» за участі команд Харкова, Курська, Грузії та Миколаєва. Цей турнір виграли футболісти Харкова. По закінченні змагань відбувся товариський матч між збірною командою Полтави і збірною товариства

Регіон

ЗІНЬКІВ

У Зіньківському районі футбол розвивався з повоєнних часів. Багато ентузіастів було задіяно в розвитку цього виду спорту. Серед них – Андрій Іванович Нижник, ініціатор створення районної футбольної команди «Урожай», яка вдало виступала в чемпіонаті області в 1950-60 роках. Свого часу вона була срібним призером першості області. Пізніше команда «Урожай» змінила свою назву на «Колгоспник».

У 1970-х роках знову змінилася назва команди – на «Будівельник». Юнаки команди ставали чемпіонами області в 1980-х роках. Доросла команда вдало виступала в чемпіонаті області наприкінці 1970-х та на початку 1980-х років. У черговий раз змінивши назву на «Колос» і виступаючи під егідою ФСТ, ця команда і донині є учасником чемпіонату області серед команд першої ліги. Крім районної команди, учасниками першості області є ще два спортивні колективи Зіньківського району – із селища Опішне та села Дейкалівка.

Матч Полтава – Баку

СЕМЕНІВКА

Початок інтенсивного розвитку футболу в районі припадає на 60-і роки минулого століття.

У другій половині 1960-х років та на початку 1970-х у першості області брала участь команда «Дружба» (Очеретувате), яка в 1972 році грала у фіналі Кубка Полтавщини.

У сезонах 1976-1977 років у II лізі першості області грала команда «Вимпел» (с. Василівка).

1979-1983 роки – команда «Дружба» (Очеретувате) бере участь у першості області.

1987 рік – команда «Факел» (Василівка) виступила у третій лізі першості області серед сільських команд під егідою ВФСТ «Колос».

2001 рік – команда «Колос» (Семенівка) – переможець першості області у другій лізі.

2006 рік – команда «Дружба» (Очеретуване) стає володарем Кубка України серед сільських команд під егідою ВФСТ «Колос».

З 1996 року команда «Колос» (Семенівка) – постійний учасник першості області, у 2003 році – фіналіст Кубка області «Золотий колос».

«Колос». Полтавці перемогли з рахунком 2:0. Газета звітує: «Позавчора на полтавському стадіоні «Пищевик» відбувся матч на першість між спортивним об'єднанням «Колос» (команда Грузії, Харкова, Миколаєва) і збірною Полтави. З самого початку гри команда «Колос» енергійно нападає на ворота противника. Оборона полтавчан успішно відбиває атаку. Колосовці знову на ворота полтавчан. М'яч три рази відбито. Але скоро команда Полтави бере ініціативу в свої руки. Вони роблять декілька рішучих атак і перший тайм закінчується з рахунком 1:0 на користь Полтави.

В другому таймі гра набрала ще більшого напруження. Команди грали без переваги одна над одною. До закінчення другого тайму залишається декілька хвилин. Намагання обох команд змінити рахунок ні до чого не приводять. Колосовці декілька раз б'ють по воротах полтавчан, але безуспішно.

Команда полтавчан робить напружену атаку. Біля воріт колосовців замішанка, метушня. Правий край полтавчан забиває м'яч у ворота колосовців. Матч закінчився перемогою футболістів Полтави з рахунком 2:0».

«Комсомолец Полтавщини». Середа, 30 липня 1939 р., № 118 (268).

Успішно виступив у розіграші першості України серед команд третьої групи полтавський «Спартак», який став переможцем цього турніру. Спартаківці здобули право з наступного року виступити в першості республіки серед команд другої групи.

Збірна Харкова 1935 року

Спогади воротаря

На початку 20-х років наша молодь уже захоплювалась футболом. Хлопці збирались у полтавських скверах, на площах, пустирях. З'являвся шкіряний м'яч, замість воріт клали шапки – і гра починалась. В міському саду (тепер – парк «Перемога») була організована команда «Варяг», в Березовому сквері – «Альбатрос», на Соборній площі (нині Червоній) – команда «Орел», на Юрово-Некрасівській – «Штурм». Багато таких команд грало на початку

двадцятих років у нашому місті. Ними ніхто не керував. Це були справжні дворові команди, які в той час відіграли певну роль в розвитку футболу.

Але вже тоді в Полтаві утворилась команда, яка представляла, так би мовити, офіційний футбол міста. Це був «Спартак».

Пам'ятаю, до Полтави для зустрічі з командою «Спартак» приїздили футболісти Зінькова, Гадяча та інших міст. Ігри з цими командами футболісти «Спартака» завжди закінчували на свою користь.

Через деякий час структура організації футбольних команд в місті змінюється. Замість однієї робітничої футбольної команди «Спартак» створюються команди на підприємствах, в учбових закладах, установах. Це дало змогу проводити першість міста. До першої групи входили сильніші команди, до другої – слабкіші.

Тоді я став грати в команді торгово-промислової профшколи воротарем.

Організатором нашої команди був **Олександр Онисимович Василевський**, нині заступник керуючого трестом «Полтавсільбуд». Одним з провідних гравців у команді був **Микола Рудик**, який довгий час був головним бухгалтером Полтавського олійжиркомбінату.

1926 рік для команди був вдалим. Граючи в першій групі, вона здобула багато перемог і стала чемпіоном міс-

Сівицький Павло Павлович — учасник Великої Вітчизняної війни 1941-45 рр.

Гортаючи архів

На початку жовтня 1941 року над Полтавщиною нависла чорна ніч фашистської окупації.

У період тимчасової окупації області від рук фашистських катів загинуло понад 200 тисяч мирних жителів. 123 тисячі полтавців полягли на фронтах II Світової війни. Тимчасова окупація негативно позначилася на спортивному житті міст і сіл. Були зруйновані стадіони, майданчики, інші спортивні споруди. Багато спортсменів вирушили на фронт, у партизанські загони, пішли у підпілля.

«... У роки Великої Вітчизняної війни наші спортсмени захищали Батьківщину. Багато з них полягли смертю хоробрих: Леонід Коркішко, Микола Федотов, Андрій Белан, Семен Манський, улюбленець прихильників футболу, високотехнічний футболіст Василь Гурик... Але ті, хто повернувся з війни, почали знову відроджувати футбол...»

**«Комсомолец Полтавщини»,
28 червня 1979 року**

ВЕРНИГОРА

Леонід Михайлович

Народився 20 жовтня 1939 року в Решетилівці Полтавської області. Довгий час працював на керівних посадах на підприємствах нафтогазової промисловості, на партійній та господарській роботі. Майже три десятиріччя очолює Полтавську обласну Рад профспілок. Народний депутат України другого та четвертого скликань. Член національної спілки письменників України. Заслужений працівник культури України. Лауреат міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди. Видав більше 20 книжок, написав більше 100 пісень.

Палкий шанувальник футболу. Більше десяти років утримував на балансі профспілок провідну футбольну команду майстрів Полтавщини, приймав активну участь у будівництві стадіону «Колос» (нині – «Ворскла»).

Полтава. 1941 рік

та. Офіційні змагання між командами міста в той час проходились лише восени, а влітку – щонеділі і суботи проходили товариські міжміські зустрічі. Особливо багато футбольних команд приїздило з Харкова, які в суботу грали з однією з команд Полтави, а в неділю – із збіркою міста. В складах команд гостей було багато відомих у той час футболістів.

У 1927 році в Полтаві на іграх першості республіки з футболу зустрілись збірні команди Харкова і Полтави. В складі збірної команди Харкова грали гравці збірної СРСР **А.Шпаковський, В.Фомін, І.Привалов** та гравці збірної УРСР **Р.Норов, І.Кладько, К.Фомін, М.Фомін** та інші. Мені, як воротареві збірної Полтави, довелося із сітки своїх воріт вийняти 10 «сухих» м'ячів... Наші нападаючі не змогли забити жодного м'яча. На протязі трьох років збірна команда Полтави ще тричі зустрілась із збіркою Харкова. Другий матч ми програли з рахунком 6:1, третій був теж програний, але з меншим рахунком – 3:1. Найцікавішим був наш четвертий матч. Майже до кінця гри був рахунок 1:0 на користь полтавців. Харків'яни змогли лише в останні хвилини досягти перемоги.

В ті роки збірна Полтави кілька разів зустрічалась у змаганнях на першість УРСР із збірними командами інших міст республіки.

В 1928 році в Полтаві була організована при ДСТ «Динамо» футбольна команда, куди увійшли кращі гравці міста. Команда «Динамо» успішно виступала у міських змаганнях, але на республіканській арені грала невдало. В тому році в Києві проводилась перша республіканська спартакіада ДСТ «Динамо». Участь у змаганнях з футболу брала і команда полтавських динамівців. Жеребкування на спартакіаді для нас було невдалим. Полтавцям першу зустріч треба було провести з київськими динамівцями, в складі яких було багато відомих футболістів того часу. Змагання з футболу проходили на всіх стадіонах Києва,

але ми з киянами грали на Центральному стадіоні Києва, який називався Червоний (цей стадіон був на місці теперішнього Центрального стадіону). Як і в зустрічі зі збірною командою харків'ян, і в Києві я вийняв із сітки 10 м'ячів... Ці змагання ще раз показали, що до зустрічі зі столичними командами ми ще готовими не були.

В той час у Полтаві закінчилось будівництво міського стадіону, тепер футбольні команди міста мали змогу проводити тренування та змагання. Через деякий час стали до ладу стадіони «Динамо» та «Локомотив». На трьох футбольних полях, які тепер були в місті, було вже легше тренуватись. На початку тридцятих років кількість футбольних команд зростає, в спортивних організаціях міста з'являються не тільки команди дорослих, а й юнацькі, яких до цього часу не було. В юнацьких командах того часу – «Динамо» та «Спартак» – вирости такі відомі в нашому місті гравці, як **Ю.Вінцентик, О.Кобушко, І.Вереvський** та інші, які грали в кращих командах Полтави до і після війни...

До 1937 року найбільш популярними були зустрічі команд 4-х міст: Полтави, Сум, Кременчука та Лубен. Потім замість лубенських спортсменів виступали команди Куп'янська. Кілька разів команда Полтави виходила переможцем змагань, але були і невдачі, коли сильнішими виявлялися футболісти Сум або Куп'янська.

З тих пір, як Полтава стала обласним центром, футбол зміцнів у нашому місті. В 1936, 1939, 1940 роках в першостях міста змагалось до 50 футбольних команд, з них – 16 юнацьких. У ці роки обласний комітет фізкультури почав проведення змагань на першість та Кубок області.

В них брали участь збірні команди Полтави, Кременчука, Лубен, Миргорода, Карлівки та інших районів області, а також спортсмени Полтавського тепловозремонтного заводу, залізничного вузла, команда Полтавського турбомеханічного заводу. Серед кременчуцьких команд успішно грали, як завжди, футболісти Крюківського вагонобудівного заводу та «Динамо». У роки перед війною вони частіше, ніж інші, були переможцями обласних змагань. Збірна команда області з футболу щороку брала участь у першості республіки та в змаганнях на Кубок УРСР. Після змагань з командами Сумської, Херсонської та інших областей полтавці здобули право грати у третій групі областей.

Бурхливе зростання рівня футболу було перервано війною. Багато молоді пішло до лав Червоної Армії...

П.Сівицький,

колишній воротар полтавської футбольної команди.

«Зоря Полтавщини», 16 січня 1969 р.

За подвиги в роки II світової війни понад 200 уродженців області були удостоєні високого звання Героя Радянського Союзу. 50 тисяч полтавців за мужність і відвагу, виявлені у боях з німецько-фашистськими загарбниками, нагороджені орденами і медалями.

У жовтні 1941 року на московському напрямку в рядах ополченців воював і загинув полтавець Юрій Кондратюк – один із теоретиків сучасної космонавтики.

Захищаючи Ленінград, 11 листопада 1941 року здійснив подвиг танкіст Михайло П'ятикоп із Лубенського району. Посмертно йому присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Від стін Сталінграда до Берліна проліг бойовий шлях командира саперного батальйону Івана Качалки з Карлівки. За мужність і героїзм, виявлені при форсуванні Вісли, він удостоєний звання Героя Радянського Союзу.

Таких прикладів – безліч...

Близько дев'ятисот бойових вильотів здійснила гвардії лейтенант старший льотчик 46-го гвардійського Таманського Червонопрапорного нічного бомбардувального авіаційного полку лубенчанка Наталія Меклін. За зразкове виконання бойових завдань мужня льотчиця удостоєна звання Героя Радянського Союзу.

Гвардії підполковник Олександр Баленко зробив 205 бойових вильотів. Баленко громив тили противника, поставив партизанів боєприпасами і продовольством. Наказом Президії Верховної Ради СРСР йому присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Багато лубенських футболістів в роки війни боролися з окупантами в рядах Червоної Армії, в тилу ворога, в партизанських загонах. Спортивне загартування допомогло їм в грізний час. Серед них були Олександр Праченко, Леонід Волков, Микола Басс, Михайло Неженський, Георгій Глебович, Василь Ярошенко, Петро Сафонов, Гаврило Бєлий, Павло Гроль, Михайло Сурмило, Юрій Вайнаховський і багато інших.

**«Зоря Полтавщини»,
1945 рік**

Полтава часів окупації

1940–1945: роки випробувань та відродження

14 квітня 1940 року в Кременчуці відбулася міська конференція футболістів. В керівні органи були вибрані Розенберг, Соколов, Кабанов, а також Фільчинський (від молодих футболістів).

6 травня стартували ігри розіграшу Кубка Кременчука за участю двадцяти команд. Як серед дорослих, так і серед юнаків володарями призів стали динамівці. Дорослий склад біло-блакитних у фіналі з рахунком 17:0 переграє «Схід», а юнацький – «Спартак» – 1:0.

У червні в боротьбу за Кубок області включилися команди 14 районів Полтавщини. Успішно в ньому стартували минулорічні володарі трофею – кременчуцькі динамівці. В 1/8 фіналу вони обіграли миргородський «Мукомел» – 5:0, у чвертьфіналі – одноклубників

Спортивне свято в Полтаві

«Тисячі полтавчан прийшли 23 липня на міський стадіон «Динамо», де відбулося велике спортивне свято, присвячене Дню Воєнно-Морського Флоту і відкриттю стадіону.

Свято розпочалося парадом фізкультурників Полтави і Н-ської військової частини.

Після параду на зелене поле стадіону вийшли засмаглі і стрункі спортсмени-червоноармійці, які проробили ряд гімнастичних вправ з гвинтівками. Велике захоплення у глядачів викликали акробати та група гімнастів, що показала своє мистецтво в роботі на спортивних знаряддях. Бійці Н-ської частини продемонстрували свою майстерність рукопашного штикового бою.

з Петрівки-Роменської – 6:0, а в півфіналі розгромили карлівський «Рот фронт» – 9:0. У фіналі, який відбувся 24 червня в Полтаві, динамівці зустрілися з місцевим «Спартак» Але цього дня переможець не був виявлений. Нічия – 0:0. Через три дні у повторному матчі спартаківці доволі легко забивають у ворота кременчужан шість «сухих» м'ячів і вперше здобувають Кубок області. Свій високий клас полтавці підтвердили і в розіграші першості Уккрани «Спартак». 7 липня у відбірковому матчі на стадіоні «Харчовик» спартаківці переграли кіровоградський «Сільмаш» – 6:1, а 13 вересня – маріупольських одноклубників – 4:3 (м'ячі забили **Омельчук, Матюшко-2, Коркішко**) і завоювали путівку на фінальний турнір до Одеси.

Крім полтавців до фіналу змагань пробились спартаківські колективи Одеси, Вінниці та Львова. В перших двох матчах наші земляки здобули дві перемоги з вели-

На дистанції в 1000 метрів переможцем серед чоловіків вийшов молодший сержант Акулов. Його час – 3 хвилини 03 секунди. Лише на одну секунду відстав від нього гвардії рядовий Стратьєв – 3 хвилини 04 секунди. Серед жінок, що бігли дистанцію 500 метрів, першою до фінішу прийшла Мосяж з часом 1 хвилина 34 секунди.

Вперта боротьба розігралась серед пригунів у висоту. Однак, коли шнур піднявся до висоти 1,6 метра, з усіх пригунів залишився лише Євтушенко. Висоту цю він взяв.

В стрибках в довжину найкращого результату (5,79 метра) досяг старший лейтенант Антонов. А його бойовий товариш, старший сержант Ліскін кинув гранату на найбільшу відстань – 60 метрів.

На завершення свята відбувся футбольний матч між командами товариства «Спартак» і Н-ської військової частини. Матч виграли червоноармійці з рахунком 5:0».

«Зоря Полтавщини».

*Середа, 26 липня
1944 р.*

*Полтава. 1945 рік.
На відбудові міського
стадіону*

ким рахунком: відповідно над одеситами – 5:1 (чотири м'ячі на рахунку Матюшка) та вінничанами – 6:1, і перед заключним матчем з львів'янами реально претендували на перше місце (обидві команди набрали по 4 очки). Все вирішувалося в очному поєдинку між ними. На жаль, полтавці програли 1:3 і посіли друге місце.

Того ж року у спортивному житті Полтавщини відбулася неординарна подія. Воротаря кременчуцького «Спартак» **Федора Зливка**, як одного з кращих фізкультурників республіки, було запрошено для участі у Всесоюзному параді фізкультурників на Красній площі у Москві.

2 травня 1941 року було піднято прапор на честь відкриття нового футбольного сезону. 11 травня відбулися перші поєдинки за Кубки Полтави і Кременчука. В обласному центрі у фінальному матчі, який відбувся 1 червня, «Динамо» обіграло ВАТУ і здобуло Кубок міста. У Кременчуці 25 травня у вирішальному двобої зустрілися «Дина-

Регіон

ЛОХВИЦЯ

Зазвичай великий інтерес серед глядачів викликали поєдинки між командами Лохвиці та Червонозаводського. Команда Лохвицького цукрового комбінату одна з перших у районі почала брати участь в обласних змаганнях. З сімдесятих років минулого століття проводяться чемпіонат та Кубок району.

Найвагоміших досягнень футбольні команди району здобули у вісімдесятих – на початку дев'яностих років минулого століття. Три футбольних команди району: «Сула» (Лохвиця), «Цукровик» та «Харчовик» (обидві – Червонозаводське) були постійними учасниками обласної першості, ставали неодноразовими призерами цих змагань. Збірна команда району в 1988 році здобула срібні нагороди в першості України товариства «Колос».

Дитячо-юнацькі команди району – постійні учасники обласних змагань серед різних вікових груп, неодноразові переможці та призери цих змагань. Вони також брали участь у республіканських змаганнях.

Полтава після війни

ГРЕБІНКА

У 2008 році виповнилося 70 років футбольній команді «Локомотив» міста Гребінка. Її історія бере свій початок у 1938 році, коли в Гребінку приїхав колишній військовий, випускник і викладач Академії Генштабу Радянської Армії О.Ф.Лавришин, який об'єднав ентузіастів спортивної гри в організований колектив та забезпечив усім необхідним для матчів інвентарем. Незабаром команда стала відомою не тільки в Полтавській області, а й далеко за її межами.

Першим капітаном команди був Антон Тарасюк, у воротах грав Борис Тарасюк, польовими гравцями були два брати Губки, три брати Кулаксузян та інші виконавці. Майстерність і популярність гребінківських футболістів на той час була настільки високою, що навіть київське «Динамо» згодилося на гру з ними. Матч відбувся в Гребінці. Гра була цікавою і видовищною, але майстерність киян все ж була кращою і вони виграли матч.

мо» і «Дзержинець». Перемогли більш досвідчені динамівці – 4:1. Відзначилися Осипчук, Кальченко, Фурса, Кешту – Бойко. Цікаво, що за два тижні до цього «Дзержинець» у товариському матчі обіграв «Динамо» – 4:3. Як би там не було, а динамівці третій раз поспіль заволоділи Кубком міста. Серед юнацьких команд приз дістався «Дзержинцю», який переміг «Динамо» з рахунком 2:1, взявши, таким чином, своєрідний реванш за поразку дорослої команди.

15 червня, за тиждень до початку війни між сталінським СРСР і гітлерівською Німеччиною відбулися перші матчі третього розіграшу Кубка області. Ось їх результати:

«Рот фронт» (Карлівка) – «Райцентр» (Глобине) – 5:0, «Мукомел» (Миргород) – «Спартак» (Полтава) – 4:4 (призначено перегравання), ВАТУ – «Спартак» (Кобеляки) – 17:0.

В той же день у Полтаві місцеві динамівці зустрілися в товариському матчі з одноклубниками із Сум. Гості виявилися сильнішими – 2:1.

Це були футбольні поєдинки на полях Полтавщини напередодні війни. Отже, розіграш Кубка області 1941 року залишився незавершеним. Не відбувся й чемпіонат Полтавщини, початок якого намічався на липень. Мирне життя українського народу перервав напад гітлерівської Німеччини на сталінський СРСР.

...За час військового лихоліття Полтава була зруйнована до невпізнання. Засукавши рукава, жителі міста взялися за її відбудову. Поступово в звичну колію входить і спортивне життя області.

На початок 1944 року спортивне товариство «Спартак» об'єднувало 29 центрів в області. В товаристві відновили роботу секції з легкої атлетики, гімнастики і волей-

Полтава. Стадіон «Динамо». 1944 рік

болу. Були організовані і проведені товариські зустрічі по підняттю тягарів, киданню гранат, футболу. Товариство «Спартак» бере активну участь у всіх заходах, що проводить комітет фізичної культури і спорту. Облрадою «Спартака» було організовано кілька семінарів з підготовки інструкторів різних видів спорту.

23 липня 1944 року в спортивному житті Полтави відбулася надзвичайно важлива подія. До дня Військово-Морського Флоту було здано до ладу відбудований міський стадіон «Динамо». В цей день на ньому відбулося грандіозне спортивне свято за участю фізкультурників Полтави і Н-ської військової частини.

Восени 1944 року відновилося першість Полтави з футболу. В ній взяли участь футболісти «Динамо», «Спартак», «Крил Рад» і кілька команд військових частин. Ключовий матч першості відбувся 1 жовтня. На стадіоні «Динамо» футболісти «Спартака» розгромили динамівців з рахунком 8:0 і вибороли звання першого повоєнного чемпіона Полтави. Особливо відзначився в цьому матчі центральний нападаючий спартаківців **Юрій Кисельов**. На його рахунку п'ять забитих м'ячів!

На початку 1945 року в селі Чапаєвка Золотоноського району було відкрито новий колгоспний стадіон.

22–27 липня в Полтаві пройшла перша, після визволення, обласна спартакіада. В ній взяли участь спортивні товариства «Динамо», «Спартак», «Локомотив», «Трудові резерви», ряд кращих первинних організацій міста і збірні команди районів. На бігові доріжки і в спортивні сектори стадіону вийшли 2100 фізкультурників.

Спартакіадна програма передбачала п'ять видів спорту: легку атлетику, баскетбол, рукопашний бій та

Відразу після війни команда «Локомотив» відновилася і влітку 1946 року вийшла в фінал Кубка Полтавщини, де тільки у додатковий час поступилася команді «Буревісник» з Миргорода.

У 1953 році гребінківський «Локомотив» знову в фіналі Кубка області. Цього разу у вирішальному двобої він зустрівся з полтавським «Локомотивом», який на той час був дуже сильною командою. Перемогли полтавці з рахунком 2:0.

1960-70-ті роки минулого століття – період спаду гребінківського «Локомотиву».

У 1983 році гребінківських футболістів доля знову звела з київським «Динамо», з командою ветеранів. «Локомотив» приймав футболістів, чії імена ще зовсім недавно гриміли на весь світ. Гребінківці показали згуртовану і вмілу гру, якої кияни не чекали від команди невеликого містечка. Тільки в середині другого тайму з пенальті вони забили переможний гол і виграли з рахунком 2:1.

Це стало поштовхом для відродження колишньої слави гребінківського «Локомотива». Тренувати команду запросили заслуженого тренера України Юрія Войнова.

У 1986 році «Локомотив» вперше став чемпіоном області серед команд першої групи в командному заліку. В ці роки команда спробувала свої сили і у всеукраїнських турнірах: на призи «Робітничої газети», в Кубку «Спортивної газети».

1992-1993 роки були тріумфальними для гребінківців, які вважалися найкращими в області. Потім слава команди знову пішла на спад.

У 2007 році «Локомотив» очолив Сергій Симоненко. Майстерність команди значно зросла, і гребінківські футболісти мають шанси знову бути серед призерів обласного чемпіонату. Нинішнє покоління гравців продовжує кращі традиції «Локомотива».

футбол. У легкоатлетичних стартах взяли участь представники 24 районів області. Перемогу в загальному заліку святкували спортсмени обласного центру – 10321 очко. Другими були кременчужани – 10009 очок, третіми – лубенці – 7871 очко. Серед спортивних товариств сильнішими стали спартаківці – 9056 очок, а серед колективів фізкультури – студенти сільськогосподарського інституту – 2977 очок. У турнірі футбольних команд сперечалися три полтавські команди – «Динамо», «Локомотив» і «Спартак». В такому порядку вони і розташувалися по закінченні змагань.

Обласній спартакіаді передували районні, в результаті яких по області було організовано 450 нових низових колективів і три спортивних товариства – «Мукомел» і «Колос» у Полтаві, «Стріла» – в Кременчуці. До проведення районних спартакіад було відбудовано 15 стадіонів і 1144 спортивних майданчики.

На високому рівні пройшли спартакіади в Кременчуці, Лубнах, Пирятині, в Машівському і Карлівському районах. В Кременчуці в змаганнях взяли участь близько 500 фізкультурників. В період підготовки і проведення районних спартакіад 5049 осіб здали норми ГПО і 2500 піонерів та учнів – норми БГПО.

Спортивне товариство «Локомотив» обласного центру до середини літа 1945 року заново відбудовувало зруйнований під час війни стадіон на Подолі...

Полтава. Стадіон «Локомотив». 1945 рік

Від змужніння до визнання

1946 рік

Після п'ятирічної перерви, до якої призвела війна між двома тоталітарними державами – сталінським СРСР та гітлерівською Німеччиною, відновилися розіграші першості і Кубка Полтавщини. 14 травня було затверджено «Положення про розіграш Кубка області з футболу», а через два місяці – «Положення про розіграш першості області з футболу». На обох документах стояли підписи Сівицького – начальника учбово-спортивного відділу обласного комітету в справах фізкультури і спорту, та Новинського – голови цього ж комітету.

Під час воєнного лихоліття фізкультурникам Полтавщини, звісно, було не до спортивних змагань. По закінченні війни усі з нетерпінням очікували відновлення спортивного життя. Тому, мабуть, було вирішено в 1946 році провести два розіграші футбольного Кубка області.

Перший розіграш за участі шістнадцяти команд відбувся з 2 по 16 червня. У розіграші взяли участь три кращі команди з Полтави: «Динамо», «Локомотив» та «Авіачастина». Однак вони виступили невдало. Залізничники вибули з боротьби після другого етапу, а дві інші команди – після першого. У вирішальному матчі 22 червня на полтавському стадіоні «Динамо» зустрілися миргородський «Буревісник» і гребінківський «Локомотив».

Основний час напруженої боротьби не виявив переможця – 2:2. У додатковій тридцятихвилинці миргородці провели у ворота суперників ще два м'ячі і здобули Кубок.

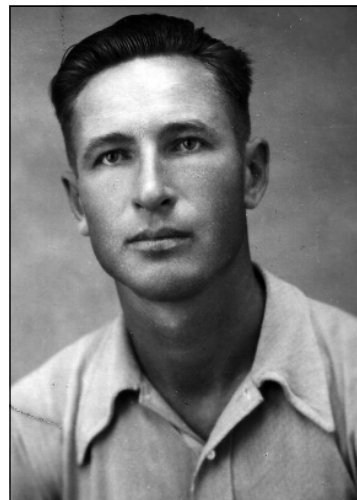

О.Кобушко, В.Петраш, І.Прасол, І.Горпинко
з воєнкомом Полтави. 1945 рік

Золоті імена

ЄВСЄЄВ

Дмитро Гаврилович

Народився 11 січня 1920 року в місті Муромі Горьківської області. Там же й почав займатися футболом. Грав за одну з дворових команд. «У місті постійно проводились змагання, – згадує Дмитро Гаврилович. – Після того, як наша команда з вулиці Першотравневої виграла міські змагання, нас запросили до товариства «Спартак». Там я грав один рік за юнацьку команду і стільки ж – за дорослу. В 1940 році, після закінчення міської середньої школи, був призваний на службу до лав Радянської Армії. Армійську службу проходив на кордоні в місті Перемишлі.

Під час II світової війни служив у розвідці. Нагороджений державними нагородами. На «згадку» про ті грізні часи залишились поранення і контузія. По закінченні війни, до 1946 року я проходив службу в Румунському місті Констанца. В червні 1946 року мобілізувався з лав Радянської Армії і приїхав до своєї нареченої, з якою ми познайомилися в грізні роки війни, у Полтаву. Вона також учасник війни. Того ж року ми одружилися і я назавжди залишився в Полтаві.

«Миргородські футболісти завоювали «Кубок області»

Кілька тисяч полтавчан зібралися 22 червня на стадіоні «Динамо», де розігрувався фінал боротьби футболістів за «Кубок області».

Як відомо, в фінал вийшли команди «Буревісник» (Миргород) і «Локомотив» (Гребінка). З першої хвилини гра набрала напруженого характеру. Обидві команди були добре зіграні і вміли володіти м'ячем. Протягом обох таймів ніхто з них не добився переваги. Гра закінчилась з рахунком 2:2.

Судейська колегія дала додаткових 30 хвилин. Футболісти Миргорода вміло використали цей час і рядом цікавих комбінацій забили у ворота «Локомотива» ще два м'ячі. Рахунок – 4:2 на користь миргородців.

Глядачі тепло вітали переможців. Начальник учбово-спортивного відділу обласного комітету в справах фізкультури і спорту т. Сівчицький вручив начальникові команди «Буревісник» т. Канєєву приз.

Обласний комітет у справах фізкультури і спорту нагородив обидві команди – учасників фіналу – почесними грамотами.

«Зоря Полтавщини». Середа, 26 червня 1946 р. № 125 (4868).

Перший розіграш Кубка області 1946 року

Перший етап

В/ч (Пирятин) – «Райклуб» (Н.Санжари) – +:-
«Спартак» (Хорол) – «Харчовик» (Ковалівка) – 2:2 (дод. час – 3:2)

«Харчовик» (Яготин) – «Локомотив» (Полтава) – 0:3

«Буревісник» (Миргород) – «Райклуб» (Гадяч) – +:-

«Локомотив» (Золотоноша) – «Райклуб» (Градизьк) – +:-

«Спартак» (Кременчук) – «Харчовик» (Лохвиця) – 5:3

Спортивний парад
у Полтаві

«Локомотив» (Гребінка) – «Динамо» (Полтава) – 2:0
«Дзержинець» (Кременчук) – «Авіачастина» (Полтава) – 2:0

Другий етап

В/ч (Пирятин) – «Спартак» (Хорол) – 5:0
«Локомотив» (Полтава) – «Буревісник» (Миргород) – 1:2
«Спартак» (Кременчук) – «Локомотив» (Золотоноша) – +:-
«Локомотив» (Гребінка) – «Дзержинець» (Кременчук) – 3:0

Півфінали

«Буревісник» (Миргород) – В/ч (Пирятин) – 3:1
«Локомотив» (Гребінка) – «Спартак» (Кременчук) – 5:1

Фінал

«Буревісник» (Миргород) – «Локомотив» (Гребінка) – 2:2
(дод. час – 4:2).

У другому розіграші Кубка області (18 червня – 1 вересня) також взяли участь 16 команд. У фіналі полтавський «Спартак» з рахунком 4:0 обіграв попереднього володаря трофея.

Другий розіграш Кубка області 1946 року

Перший етап

«Спартак» (Полтава) – «Більшовик» (Карлівка) – 7:1
«Спартак» (Кобеляки) – «Райцентр» (Н.Санжари) – 2:1
«Дзержинець» (Кременчук) – «Райцентр» (Градизьк) – +:-
«Спартак» (Лубни) – «Спартак» (Хорол) – 8:0
«Буревісник» (Миргород) – «Харчовик» (Карлівка) – 2:0
«Харчовик» (Яготин) – «Спартак» (Пирятин) – +:-
«Динамо» (Полтава) – «Спартак» (Гадяч) – 2:1
«Локомотив» (Золотоноша) – команда колгоспу імені Чапаєва (Золотоноша) – 1:0

Другий етап

«Спартак» (Полтава) – «Спартак» (Кобеляки) – +:-
«Дзержинець» (Кременчук) – «Спартак» (Лубни) – 3:0
«Буревісник» (Миргород) – «Харчовик» (Яготин) – +:-
«Динамо» (Полтава) – «Локомотив» (Золотоноша) – 3:2

Півфінал

«Спартак» (Полтава) – «Дзержинець» (Кременчук) – 4:2
«Буревісник» (Миргород) – «Динамо» (Полтава) – 2:1

Фінал

«Спартак» (Полтава) – «Буревісник» (Миргород) – 4:0
1 вересня. Полтава. Стадіон «Динамо».

Чемпіонат області

Вісімнадцятого серпня боротьбу за звання чемпіона області, згідно постанови комітету в справах фізичної культури і спорту, розпочали 16 кращих команд Полтави, Кременчука, Золотоноші, Миргорода, Хорола та інших

Одного дня я зайшов на стадіон «Динамо», де в той час тренувалася полтавська футбольна команда «Спартак». Мені, вважаю, дуже пощастило, бо я там вперше зустрівся і познайомився з Іваном Горпинком, який представив мене тренерові спартаківців Самохвалову. Після оглядин мене зарахували до складу команди. Виступав я на місці правого півзахисника під п'ятим номером. Того сезону ми впевнено посіли перше місце в обласній першості. Але наступного сезону через нестабільне фінансування багато спартаківців перейшли в «Динамо», яке й стало чемпіоном області 1947 року. Пізніше сильний колектив з'явився на паровозоремонтному заводі. Ось між цими колективами і почалася основна боротьба, поки футболісти мого покоління не пішли на «пенсію».

У складі «Спартак» виступало багато класних футболістів. Це Юра Кисельов, Іван Веревський, Іван Горпинко, Іван Прасол, Микола Примак, Олександр Андрющенко, Микола Стогній. Надійний був у нас воротар Якименко. Але він був хлопець не місцевий, і погравши два роки, переїхав до Києва.

В 1947 році повернулися з лав Радянської Армії Юрій Вінцентик, який виступав на позиції лівого захисника та Олександр Кобушко.

Пізніше в «Спартак» з'явилися молодші за нас: Нижніков, Лізенко, Литвин. В нашій команді грав також Василь Горбенко – учасник Великої Вітчизняної війни. Під час одного бою його танк було підбито і Василь сильно обгорів. Особливо постраждало лице.

Команда «Авіачастина». 1947 рік

районів. За умовами проведення першості матчі проходили за олімпійською системою, тобто переможена команда вибувала з подальшої боротьби. За підсумками турніру чотири кращі команди з 31 серпня по 2 вересня на полтавському стадіоні «Динамо» в одноколовому турнірі визначили трійку призерів. Не програвши жодного матчу, переможу святкували спартаківці обласного центру.

Чемпіонат області 1946 року. Фінальний турнір. Полтава. Стадіон «Динамо».

№	Команда	1	2	3	4	В	Н	П	М	О
1.	«Спартак» (Полтава)	■	1:1	4:0	4:2	2	1	0	9-3	8
2.	«Динамо» (Полтава)	1:1	■	1:2	3:0	1	1	1	5-3	6
3.	«Буревісник» (Миргород)	0:4	2:1	■	1:1	1	1	1	3-6	6
4.	«Дзержинець» (Кременчук)	2:4	0:3	1:1	■	0	1	2	3-8	4

Примітка: за перемогу командам нараховувалося 3 очки, за нічию – 2, за поразку – 1.

Полтавська преса схвально відзначила гру спартаківських футболістів: воротаря **Журавського**, центрального півзахисника **Пупкевича**, нападаючого **Єфименка**.

Цього сезону полтавський «Спартак» виступав у Центральній зоні першості України. Склад зони: «Динамо» (Дніпропетровськ), «Динамо» (Чернігів), «Динамо» (Кам'янець-Подільський), «Спартак» (Київ), «Спартак» (Дніпропетровськ), «Локомотив» (Київ), «Динамо» (Суми), ОБО (Київ), «Динамо» (Житомир), «Спартак» (Полтава).

Ось деякі результати матчів за участю полтавців: «Спартак» (Полтава) – «Динамо» (Дніпропетровськ) – 5:1, 3:2, ОБО (Київ) – 1:4; «Динамо» (Кам'янець-Подільський) – 3:1, 4:0; «Спартак» (Київ) – 0:8, -:+; «Спартак» (Дніпропетровськ) – 0:4, 0:3; «Динамо» (Житомир) – -:+, +:-. В

підсумку спартаківці Полтави посіли з 14-ма очками сьоме місце – 7 перемог і 11 поразок.

Восьмого вересня на стадіоні «Динамо» спартаківці в розігрішці Кубка України спортивного товариства «Спартак» з рахунком 4:2 обіграли своїх київських одноклубників. Задовго до початку матчу тисячі глядачів заповнили стадіон. Гра викликала підвищений інтерес у полтавських любителів футболу. Перші хвилини поєдинку пройшли досить обережно, але згодом гості розігрують кілька гострих комбінацій, проте надійно грає захист полтавців і їхній воротар **Журавський**. Поступово ініціативою заволодівають наші земляки і центр півзахисту **Пупкевич** відкриває рахунок. До кінця першого тайму суперники по разі обмінювалися голами. На початку другої половини **Єфименко** забиває третій гол, а під кінець матчу у ворота киян влітає ще один м'яч. Після цього полтавці дещо розслабилися і киянам вдалося відіграти один гол.

У наступному турі, 22 вересня, полтавці вдома не змогли скласти гідної конкуренції львівським спартаківцям, поступившись із рахунком 4:8.

Крім цієї офіційної зустрічі, львів'яни зіграли ще два товариських матчі з «Динамо» та «Спартаком» і добилися переконливих перемог, відповідно 7:1 і 9:3.

У чому ж причини таких поразок наших команд? Розібратися в ситуації спробував відомий журналіст та письменник **Леонід Бразов**.

«26 вересня відбулася третя зустріч львівських спартаківців з полтавськими футболістами. Як відомо дві перші зустрічі з полтавськими командами «Спартак» і «Динамо» закінчились повною перемогою львів'ян. У полтавського «Спартак» вони виграли з рахунком 8:4, а динамівців буквально розгромили, забивши в їхні ворота сім м'ячів і пропустивши в свої лише один. Тепер проти гостей знову виступала полтавська команда «Спартак». Очевидно, спартаківці сподівалися дати реванш. Так, принаймні, думали декілька тисяч глядачів, які зібрались подивитись цю гру. Надіям глядачів не су-

Сам я не місцевий, але Іван Горпинко та Іван Веревський, які свого часу захищали кольори дитячих команд «Сокіл» і «Рот фронт» багато розповідали мені про довоєнний футбол Полтави. Особливо відзначали вони гру Коркішка і Матюшка. Але, на жаль, вони не повернулися з війни. Великою популярністю серед уболівальників користувалися Гергель, Павло Сівицький, Іван Хижняк, Журавський Костя. Хижняк після війни працював завгоспом на стадіоні «Колгоспник». Особливо захоплювалась молодь грою футболістів «Сокола» Миколи Петра та Івана Вакуленка.

Полтава. Футбольна зустріч «Локомотив» – «Спартак». 1949 рік

На початку 50-х років непогані були студентські команди «Більшовик» і «Наука», добре грали «Енергія» (турбо-механічний завод). Пізніше з'явилися хороші команди на заводі газорозрядних ламп («Промінь») і на 20-му заводі («Супутник»).

По закінченні активних виступів на футбольних полях я працював на різних посадах в обласних радах «Спартак» і «Динамо», в спортивній школі молоді, в учбово-спортивному відділі обласного комітету фізкультури, в дитячій спортивній школі №1. А в 1964-1967 роках очолював обласну федерацію футболу».

дилося здійснитися. Матч закінчився з сумним для полтавських спартаківців результатом – 9:3 на користь львівських футболістів. Не допомогли «Спартаку» і «запозичені ноги».

До речі, цією слабкістю – запозичати на відповідальні матчі кращих ігроків з інших команд – хворіють не лише спартаківці. Дивно, що ці «Комбінації» відбуваються при повній згоді обласного комітету в справах фізкультури і спорту та його голови тов. Новинського.

Звичайно, справа спортивної честі команди – виграти матч у своїх супротивників. Успіх чи не успіх команди хвилює і глядачів, які хочуть, щоб Полтава мала, принаймні, один сильний футбольний колектив. Але дозволено буде запитати керівників обласного комітету в справах фізкультури і спорту, чого вони досягають отаким «посиленням» команд? Не кажучи вже про те, що «зміцнення» команди шляхом тимчасового підкидання їй сильних ігроків – справа, так би мовити, не зовсім чиста, – залишається безсумнівним, що така практика нічого, крім шкоди, команді не дає. Можна, звичайно, «завоювати» хороше місце в розіграші, привізни на день декілька гравців звідки-небудь. Але чи стане від цього сильнішою команда, яка йде на ці махінації? Безумовно, ні. Саме навпаки. Не маючи віри в свої власні сили, вона ніколи не підніметься до розряду кращих. Крім того, така практика взагалі шкідлива для фізкультурної справи, бо не створивши сильну команду, ми позбавляємо інші команди можливості вчитися підвищувати свою майстерність.

Якщо львів'яни за три матчі забили у ворота двох полтавських футбольних команд 24 м'ячі, то причина тут одна – надзвичайно низька спортивна майстерність полтавських і спартаківців і, особливо, динамівців. Відчувається, перш за все, відсутність кваліфікованих тренерів. Якщо «Спартак» хоч намагається грати за якоюсь системою, розігравати комбінації, то динамівці, здається, над ним взагалі не задумуються. А шкода. Давно відомо, що футбол вимагає не тільки швидких ніг. Щоб виграти, треба думати. З другого боку, в обох командах є ігроки, які явно не відповідають вимогам. Їх давно треба замінити здібнішими. Що показали ці три матчі? Вони переконливо довели необхідність для полтавських футболістів наполегливо підвищувати свою спортивну майстерність. У львів'ян є чого повчитись. Передусім треба в них вчитись колективності в грі. Львівські спартаківці грають ансамблем, не «водяться» без толку, добре орієнтуються на полі. Вони швидко й точно передають м'ячі, прекрасно бігають, володіють м'ячем, добре б'ють по воротах і, нарешті, вміють при потребі, замінити один одного. Їхній центр-форвард

з успіхом грає краєм, край-форвардом, захисник стає нападником, а нападник може стати на ворота. Вони також будують свою тактику залежно від здібностей окремих своїх гравців.

Все це, або майже все, на жаль, відсутнє в грі полтавських футболістів. Не доводиться вже говорити, що жоден з полтавських футболістів не може зрівнятися в майстерності володіти м'ячем з такими львівськими спартаківцями, як капітан їхньої команди, або правий край.

Л.Бразов. «Зоря Полтавщини». Неділя, 29 вересня 1946 р. № 194 (4937).

Ось так – критично та відверто. А між тим, кращі полтавські команди провели кілька товариських матчів з командами інших міст: «Динамо» (Полтава) – «Сільмаш» (Харків) – 0:4. «Спартак» (Полтава) – «Сільмаш» (Харків) – 0:3.

З інших спортивних подій року заслуговує на увагу відбудова зруйнованого під час II світової війни міського стадіону в Хоролі. Жителі міста вийшли на недільники, під час яких розчистили футбольне поле, бігові доріжки, змайстрували лави, розбили квітники. У Ново-Оржицькій середній школі Згурівського району встаткували спортивний майданчик для проведення спортивно-військової роботи серед учнів старших класів.

У повоєнні роки молодь, що повернулася до Лубен з війни, надзвичайно приваблював футбол. У місті з'явилися футбольні команди «Батьківщина» («Салют») на заводі «Комунар», «Спартак» – на підприємствах споживчої кооперації. Серед сільських команд вирізнялася своєю фізичною витривалістю команда Оріхівського цукрового заводу, на чолі з капітаном Володимиром Рудичем, якого згодом змінив Володимир Остапенко.

Першими повоєнними чемпіонами Лубен стали футболісти команди «Батьківщина». Її кольори захищали: **Михайло Клякун, Микола Баштовий, Олексій Линник, Леонід Якуба, Володимир Йорган, Леонід Волков, Гаврило Бєлий, Микола Свергуненко, Микола Казаненко, Павло Гроль, Михайло Подольський, Володимир Хохлов, Володимир Семенець, Олександр Праченко, Михайло Сурмило, Михайло Нежинський, Юрій Войнаховський, Володимир Новаченко.**

1947 рік

Футбольний сезон 1947 року в Полтаві розпочався 2 травня бліц-турніром п'яти команд – «Динамо», «Енергії», «Більшовика», «Науки» і «Локомотива». Турнір пройшов на стадіоні «Динамо» за олімпійською системою. У вирішальному матчі зустрілися переможці попереднього ета-

Золоті імена

ШТРИГОЛЬ Анатолій Іванович

– Народився я в Харкові 24 травня 1935 року, але все життя прожив у Полтаві, тому що мої батьки – корінні полтавці, – згадує Анатолій Штриголь. – Займатися футболом почав у ранньому віці. Жила наша сім'я на Подолі, де на Ломаному провулку ми ганяли босоніж м'яча. Під час Великої Вітчизняної війни наша сім'я була евакуйована в місто Красноярськ.

Після повернення в 1944 році в Полтаву, я розпочав навчання в 20-й середній школі. Тренерів у нас не було, тому футболну майстерність ми «шліфували» самотужки на Гардівському вигоні, де ми облаштували кілька майданів. Згодом ті хлопці, що тренувалися зі мною, стали відомими майстрами м'яча. Це М.Шпетнер, В. Шляховий, В.Городовер, Е. Романовський, О. Білокур.

В той час телебачення ще не було, тому ми залюбки ходили на стадіон «Динамо» на матчі кращої команди міста – «Спартак», і з насолодою спостерігали за грою кращих полтавських футболістів – Івана Прасола, Олександра Кобушка, Дмитра Євсєєва та інших. Потім на тренуваннях ми намагалися копіювати побачені технічні прийоми.

пу – футбольні команди «Динамо» і «Енергія». Досвідченіші динамівці доволі легко здобули перемогу з рахунком 3:0 і вийшли переможцями першого футбольного турніру року.

Свою перевагу над суперниками динамівці довели і в наступних матчах. 11 травня в товариському поєдинку вони розгромили з розрахунком 10:0 «Більшовик». Не було їм рівних і в першості міста, що розпочалася 15 травня.

У чемпіонаті області взяли участь 17 команд. Турнір розпочався 12 червня зустріччю карлівського «Машинобудівника» з полтавською «Енергією» (команда заводу «Метал», колишня «Рот фронт»). Полтавці перемогли 5:0 і вийшли до наступного кола. Далі 16 команд були розподілені на чотири зони, переможці яких виходили до фінальної частини першості.

Перша зона

«Дзержинець» (Кременчук) – «Спартак» (Градизьк) – 7:0.

«Спартак» (Хорол) – «Харчовик» (Глобине) – 5:2.

«Дзержинець» – «Спартак» (Хорол) – 7:1.

Друга зона

«Харчовик» (Ковалівка) – «Більшовик» (Полтава) – 4:3.

«Більшовик» (Яготин) – «Локомотив» (Гребінка) – 0:1.

«Харчовик» – «Локомотив» – 1:4.

Третя зона

«Більшовик» (Кобеляки) – «Динамо» (Полтава) – 0:15.

«Енергія» (Полтава) – «Спартак» (Кременчук) – 0:2.

«Динамо» – «Спартак» – 9:3.

Четверта зона

«Батьківщина» (Лубни) – «Авіачастина» (Полтава) – 0:12.

«Буревісник» (Гадяч) – «Харчовик» (Лохвиця) – 3:0.

«Авіачастина» – «Буревісник» – 3:0.

Три дні, з 27 по 29 червня на полтавському стадіоні «Динамо» переможці зон в одноколовому турнірі розіграли нагороди першості. В перший день фінального турніру футболісти гребінківського «Локомотива» розійшлися миром із кременчуцьким «Дзержинцем». Результат матчу – бойова нічия 4:4. В матчі полтавських команд «Дина-

Полтава. 1947 рік. Футболісти на тренуванні

«Динамо» (Полтава). 1947 рік. Вереvський, Моргун, Євсєєв, В.Петраш, Кисельов, Вінцентик, Стегній, Андрущенко, Горбенко

мо» і «Авіачастини» беззаперечна перевага була на боці динамівців, які перемогли з рахунком 6:2. Наступного дня «Авіачастина» здолала залізничників – 4:2, а ось динамівці не змогли здолати опір «Дзержинця» – нічия 2:2.

Доля першого місця вирішувалася в останній день турніру. Динамівцям, щоб виграти першість, достатньо було перемогти гребінківців з будь-яким рахунком. І вони досягли мети, здолавши опір суперника – 5:4. Але перемога коштувала їм великих фізичних і моральних зусиль. На початку другого тайму динамівці довели рахунок до 5:0 і самозаспокоїлися. В їх діях з'явилися розслабленість і самовпевненість. Цим вміло скористалися суперники, відігравши чотири м'ячі! До честі динамівців, вони на останніх хвилинах матчу зуміли сконцентруватися і довести матч до потрібного їм результату.

У матчі за друге місце «Авіачастина» розгромила «Дзержинець» із рахунком 11:2.

Чемпіонат області 1947 року. Фінал. Полтава. Стадіон «Динамо». 4-6 липня

№	Команда	1	2	3	4	В	Н	П	М	О
1.	«Динамо» (Полтава)	■	6:2	2:2	5:4	2	1	0	13-8	8
2.	«Авіачастина» (Полтава)	2:6	■	11:2	4:2	2	0	1	17-10	7
3.	«Дзержинець» (Кременчук)	2:2	2:11	■	4:4	0	2	1	8-17	5
4.	«Локомотив» (Гребінка)	4:5	2:4	4:4	■	0	1	2	10-13	4

Примітка: за перемогу нараховувалося 3 очки, за нічию – 2, за поразку – 1.

Безумовно, що в перші повоєнні роки футбол на Полтавщині був на злеті. «Футбольним бумом» були охоплені не лише великі міста і райцентри, але й чимало невеликих сільських господарств. Наприклад, на початку липня

Пригадую свою першу офіційну гру. Було це в 1949 році. Директор стадіону «Локомотив» Іван Гаврилович Вакуленко запросив мене взяти участь у матчі першості міста серед юнацьких команд. Тоді я вперше одягнув бутси, які були більшими за потрібні на 3-4 розміри. Довелося зробити онучі, бо ніяких шкарпеток тоді в мене не було. Нашими суперниками були юнаки турбомеханічного заводу. Ми перемогли з рахунком 26:0. Мені вдалося забити п'ять м'ячів. Ось так розпочалася моя футбольна кар'єра. На той час виступати в змаганнях мали змогу лише ті юнаки, що досягли певного віку. Але оскільки я був більш підготовленим серед своїх однолітків, то мене включали до складу команди, так би мовити, неофіційно.

З 1951 року я почав виступати за дорослий склад «Локомотива».

З кінця 40-х років «Локомотив» став виходити на передові позиції в області. До команди були запрошені досвідчені харківські футболісти – Савенков, Кацай, Карпенко, Євдокименко та інші. В 1953 році ми дійшли до фіналу Кубка України, де поступилися кіровоградському «Торпедо» з рахунком 1:3.

В 1955 році, після закінчення технікуму, мене першим серед полтавських футболістів запросили до однієї з кращих команд СРСР – московського «Локомотива». Тренував москвичів тоді заслужений майстер спорту, заслужений тренер СРСР, легендарний Борис Андрійович Аркадьєв.

в селі Головач Полтавського району зустрілися футболісти колгоспу імені Сталіна з футболістами Нових Санжар. Матч закінчився перемогою господарів поля з рахунком 6:2.

У колгоспах і радгоспах з ініціативи молоді зводяться стадіони та спортивні майданчики. До відкриття літнього сезону зусиллями комсомольців та молоді колгоспів ім. Сталіна, Головацької сільради та ім. Червоної Армії Нижньомлинської сільради Полтавського району завершено будівництво стадіонів.

Ось яку оцінку футбольним справам в області дав начальник учбово-спортивного відділу обласного комітету у справах фізичної культури і спорту **Павло Сівицький**.

«На 84 футбольних полях Полтавщини грають в цьому році 123 футбольних команди. Більшість їх бере участь у матчах і розіграшах першості міст і районів області. У Гребінківському, Карлівському, Градизькому і Шрамківському районах є футбольні команди, які з успіхом грають проти команд Полтави і Кременчука. Футбольна команда шрамківського «Харчовика» виграла у полтавського товариства «Більшовик» з рахунком 4:3. Градизька команда «Спартак» виграла з рахунком 7:1 у кременчуцьких динамівців. Карлівські футболісти виграла у полтавської «Блискавки» – 7:0. Матчі на першість області зібрали понад 50 тисяч глядачів.

Коли в довоєнний період першість весь час тримали міські команди Полтави і Кременчука, то тепер значно зміцніли районні команди. Кубок області з футболу тримає миргородський «Буревісник». Фінал розіграшу Кубка 1946 року розігрувався між командами Миргородського та Гребінківського районів.

В розіграші першості області в цьому році з 17 кращих команд, які брали участь, четверте місце завоювала команда гребінківського «Локомотива», обігравши полтавські команди «Енергія», «Більшовик» і кременчуцького «Спартак».

Нещодавно в розіграші першості з футболу на Підвенно-Західній залізниці футболісти гребінківського «Локомотива» виграла у своїх чернігівських одноклубників – 7:1.

Зараз проходить розіграш першості серед команд-переможців областей республіки. В розіграші бере участь «Динамо» (Полтава). Першу зустріч «Динамо» прогало київському «Локомотиву» 1:0. Попереду зустрічі з командами Дніпропетровська і Чернігова.

Юнацька команда Полтави, яка складається з учнів 4-ї середньої коли, в розіграші на першість УРСР в Харкові виграла в школярів Сум.

П.Сівицький. «Зоря Полтавщини». Неділя, 20 липня 1947 р., № 142 (5142).

У розіграші Кубка області взяли участь 16 команд. Матчі першого туру пройшли 31 серпня. В цей день футболісти яготинського «Харчовика», хорольського і кременчуцького «Спартак» не з'явилися на матчі, і їм були зараховані поразки. До чвертьфіналу вийшли їхні суперники – «Більшовик» (Кобеляки), «Машинобудівник» (Карлівка) і «Харчовик» (Шрамківка), а також переможці інших пар – «Локомотив» (Гребінка), «Авіачастина» (Полтава), «Буревісник» (Миргород), «Динамо» (Полтава) та «Енергія» (Полтава).

Чвертьфінальний бар'єр подолали «Авіачастина», «Більшовик», «Буревісник» та «Динамо». У півфіналі обидві полтавські команди перемогли. Але якщо динамівці доволі легко «розібралися» з миргородцями, забивши в їхні ворота 11 м'ячів і не пропустивши жодного в свої, то льотчикам довелося докласти чимало зусиль у матчі з карлівським «Машинобудівником». У підсумку полтавці перемогли з рахунком 5:4.

Вирішальний матч за почесний приз відбувся 17 вересня на полтавському стадіоні «Динамо». Гра виявилася напруженою і проходила у швидкому темпі. На 31-й хвилині динамівці відкривають рахунок, але на початку другої половини гри футболістам «Авіачастини» вдається його зрівняти. З рахунком 1:1, незважаючи на всі намагання суперників його змінити, закінчився основний час зустрічі. Були призначені додаткові 30 хвилин гри, впродовж яких динамівці знову виходять вперед, та льотчики невдовзі відновлюють рівновагу. За чотири хвилини до закінчення додаткового часу динамівці з одинадцятиметрового удару забивають вирішальний м'яч і здобувають Кубок області.

Свій високий клас динамівці підтвердили і в розіграші Кубка міста Полтави. У півфіналі розіграшу динамівці з рахунком 10:0 перемогли команду «Більшовик». В іншо-

Через рік я був призваний до лав Радянської Армії і потрапив до футбольної команди ОБО (Київ), де виступав до 1959 року. В 1957 році був запрошений до збірної СРСР, що формувалася з кращих гравців команд класу «Б». За збірну виступали такі відомі згодом гравці як Віктор Понедельнік, Борис Батанов, Геннадій Лозунов, Василь Турянчик. На жаль, в 1958 році я отримав серйозну травму – перелом. Взагалі ж, травми дуже часто переслідували мене. Це не дозволило продовжити виступи на більш високому рівні. Згодом я отримав запрошення від вінницьких залізничників, але травми давали про себе знати, і я вирішив повернутися додому. В Полтаві знову став грати за місцевий «Локомотив». Запрошували до Львова та інших міст, але я відмовився.

«Локомотив» (Полтава). 1949 рік

Згодом мене умовили через обком партії, надавши квартиру, виступати за місцеву команду майстрів класу «Б». У складі «Колоса» я провів сезони 1961-1965 років.

По закінченні активних виступів на зеленому полі розпочав тренерську діяльність. Тренував «Промінь» – команду заводу газорозрядних ламп. Ми виборювали звання чемпіонів міста, області, двічі брали Кубок області.

У 1972 році через обком партії мене знову повертають до команди майстрів (тоді вона мала назву «Будівельник»), але в якості другого тренера, – допомагати Олександрові Алпатову вивести команду з небезпечної зони. Своє завдання ми виконали і в листопаді 1972 року я перейшов працювати на кафедру фізичного виховання Полтавського кооперативного інституту, де в 1975 році став завідувачим кафедрою. На цій посаді пропрацював 25 років. Нині працюю на кафедрі фізвиховання доцентом.

му півфіналі «Харчовик» здолав «Науку» з рахунком 4:2. 27 серпня на стадіоні «Динамо» у вирішальному матчі динамівці перемогли «Харчовик» з рахунком 4:3.

1947 рік увійшов в історію тим, що в Полтаві відбулася **перша обласна конференція з футболу**. На ній вирішувалося питання щодо реорганізації системи управління футболом, а саме – заміни спортивного відділу в обласному спорткомітеті на секцію (федерацію). Офіційно ж секцію було створено на другій обласній футбольній конференції, яка пройшла 13–14 березня 1948 року. До першого складу президії увійшли полтавці **Матюшенко**, кременчужанин **Харченко** і миргородець **Бродський**. Полтавську ж міську секцію очолив **Вакуленко**.

В 1947 році полтавські команди провели ряд між-міських товариських матчів.

«Авіачастина» – «Локомотив» (Харків) – 2:3

26 липня. Полтава. Стадіон «Динамо».

«Динамо» (Полтава) – «Локомотив» (Харків) – 0:6.

27 липня. Полтава. Стадіон «Динамо».

«Динамо» (Полтава) – «Трактор» (Харків) – 2:2 (Прасол, Кисельов).

1 серпня. Полтава. Стадіон «Динамо».

«Динамо» (Полтава) – «Трудові резерви» (Харків) – 3:5

3 серпня. Полтава. Стадіон «Динамо».

«Енергія» (Полтава) – «Авангард» (Краматорськ) – 3:3.

14 серпня. Полтава. Стадіон «Динамо».

Успішним був виступ у 1947 році футболістів гребінківського «Локомотива». Зігравши понад 20 матчів, гребінківські футболісти забили 67 м'ячів, а пропустили у власні ворота лише 11. У зустрічі з миргородським «Буревісником» – володарем Кубка області 1946 року, залізничники досягли почесної нічиєї – 2:2. У своїх одноклубників із Коростеня Житомирської області наші земляки виграли з рахунком 4:3.

Завершився футбольний сезон 12 жовтня товаришеским матчем кращих команд Полтавщини – «Динамо» і «Авіачастини». Перемогли динамівці з рахунком 10:2, тим самим підтвердивши статус найсильнішої команди області.

1948 рік

На початку 1948 року товариство «Спартак» створило нові футбольні команди в Кобеляках, Нових Санжарах,

Миргороді, Гребінці. До цього спартаківські команди існували в Полтаві, Кременчуці, Лубнах і Хоролі.

Футбольний сезон у Полтаві відкрився 2 травня на стадіоні «Динамо» блиц-турніром десятих команд. Переможцями турніру стали спартаківці. Друге місце посіла «Наука» – команда Полтавського інституту інженерів сільськогосподарського будівництва. 9 травня, на честь 3-ї річниці Перемоги, на стадіоні «Динамо» відбулося велике спортивне свято, до програми якого було включено і футбол. Вирішальний матч із «Зорею» приніс перемогу спартаківцям – 10:1.

Особливістю чемпіонату області стало те, що він пройшов у двох групах – першій і другій. У першій групі, де розігрувалися нагороди першості, як і в минулому сезоні, взяли участь 17 команд. Усі вони були розподілені на чотири підгрупи. До складу першої ввійшли п'ять команд, в решті було по чотири. Ігри в підгрупах пройшли за олімпійською системою. Переможена команда вибувала з боротьби.

Переможцем першої підгрупи вийшов гребінківський «Локомотив», який переграв у вирішальному матчі кременчуцький «Спартак» – 3:2. В інших підгрупах переможцями стали «Держжинець» (Кременчук), «Спартак» (Полтава) та «Авіачастина» (Полтава).

У фінальному турнірі, який пройшов у Полтаві, вони й розіграли нагороди чемпіонату.

«Спартак» (Полтава). 1948 рік. Сидять: Ю.Кисельов, В.Андрущенко; другий ряд – І.Горпинко (перший зліва); третій ряд – В.Горбенко, І.Прасол, В.Волченко (зліва – четвертий, п'ятий, шостий)

Майже відразу після свого приходу до вузу, я створив інститутську футбольну команду, яка вже в 1973 році стала бронзовим призером першості України серед студентських команд – «Буревісник». Цей колектив 20 разів (!) вигравав звання чемпіонів студентської обласної першості, три рази ми ставали срібними призерами першості України серед студентів. У цій команді було підготовлено близько 50 футболістів для команд майстрів. До речі, за кращу полтавську команду виступали наші вихованці – Чепіжний, Сапунін, Гордей, Григорій Чичиков, Власенко.

В 1983 році наша команда виграла зональний турнір першості України і виступала у фінальному турнірі переможців зон. По закінченні того сезону я вирішив зосередитись лише на викладацькій роботі».

Вісім років Анатолій Штриголь очолював міську федерацію футболу. З 1990 по 1991 роки був президентом обласної федерації. За внесок у розвиток футболу нагороджений золотим значком – найвищою відзнакою федерації футболу України.

**Чемпіонат області 1948 року. Фінал.
Полтава. Стадіон «Динамо». 27–29 серпня**

№	Команда	1	2	3	4	В	Н	П	М	О
1.	«Дзержинець» (Кременчук)	■	2:1	3:2	6:0	3	0	0	11-3	9
2.	«Авіачастина» (Полтава)	1:2	■	7:1	8:1	2	0	1	16-4	7
3.	«Спартак» (Полтава)	2:3	1:7	■	1:1	0	1	2	4-11	4
4.	«Локомотив» (Гребінка)	0:6	1:8	1:1	■	0	1	2	2-15	4

Примітка: за перемогу нараховувалося 3 очки, за нічию – 2, за поразку – 1.

Не програвши жодного матчу, вперше чемпіоном області стала кременчуцька команда.

Першість області серед команд другої групи

Десять команд другої групи на попередньому етапі визначили четвірку кращих, які у фінальному турнірі, що пройшов у Полтаві, визначили переможця.

Результати матчів попереднього етапу:

«Більшовик» (Глобине) – «Спартак» (Градизьк) – 4:0.
 «Більшовик» (Глобине) – «Динамо» (Кобеляки) – 1:3.
 «Буревісник» (Гадяч) – «Трудові резерви» (Зіньків) – 7:0.
 «Харчовик» (Шрамківка) – «Харчовик» (Яготин) – 9:0.
 «Спартак» (Хорол) – «Більшовик» (Семенівка) – 2:1.
 Команда колгоспу Чапаєва (Золотоноша) – «Спартак» (Хорол) – 1:0.

**Чемпіонат області 1948 року. II група. Фінал.
Полтава. Стадіон «Динамо». 30 липня–1 серпня**

№	Команда	1	2	3	4	В	Н	П	М	О
1.	«Харчовик» (Шрамківка)	■	3:1	1:1	5:2	2	1	0	9-4	8
2.	«Буревісник» (Гадяч)	1:3	■	7:0	3:2	2	0	1	11-5	7
3.	«Динамо» (Кобеляки)	1:1	0:7	■	3:3	0	2	1	4-11	5
4.	К-п Чапаєва (Золотоноша)	2:5	2:3	3:3	■	0	1	2	7-11	4

У розіграші Кубка області 1948 року взяли участь 16 футбольних колективів. Цей другий за значимістю турнір проходив з 2 по 26 серпня. Несподіванкою розіграшу стала неявка минулорічного володаря трофея – полтавського «Динамо» на півфінальну зустріч з карлівським «Машинобудівником». А от другий фіналіст, полтавська «Авіачастина», успішно виступив і цього сезону. На шляху до фіналу команда військових льотчиків здолала опір полтавської «Зорі» – 7:0, полтавського «Спартак» – 3:2 та кобеляцького «Динамо» – 3:1. Карлівчани, в свою чергу, переграли кременчуцький «Дзержинець» – 2:0 та шрамківський «Харчовик» – 2:1.

Фінальний матч відбувся 26 серпня на полтавському стадіоні «Динамо». Та справжньої спортивної боротьби не

вийшло. «Авіачастина» легко, без надзусиль перемогла – 7:2.

...За три післявоєнні роки в області значно зросла матеріально-технічна база спорту. Було споруджено 165 спортивних майданчиків і 11 невеликих стадіонів. Зведено нові стадіони в райцентрах – Хоролі, Карлівці, Петрово-Роменському. В селах одного лише Хорольського району було збудовано 6 спортивних майданів...

Успішно виступили полтавські спартаківці в розіграші Кубка України спортивного товариства «Спартак». Нашим землякам у трьох матчах поспіль вдалося забити у ворота суперників аж 19 м'ячів, пропустивши у власні лише один. Спочатку «на лопатки» було покладено харківських одноклубників – 9:1. П'ять разів в цьому матчі відзначився **Юрій Кисельов** і по два рази – **Борис Нижніков** та **Олександр Кобушко**. Потім в Одесі наші земляки здолали місцевий «Спартак» – 3:0, і знову в Полтаві – чернігівських футболістів з однойменного спортивного товариства, цього разу з рахунком 7:0. Незважаючи на те, що спартаківці до фіналу не потрапили, вони продемонстрували свою силу і заклали міцний фундамент для наступних перемог.

У розіграші першості України Полтавщину представляли три команди – полтавські «Спартак» і Полтава-ІІ («Авіачастина») та кременчуцький «Дзержинець». Цікаво, що вже в першому турі першості календар звів у грі між собою дві полтавські команди – «Спартак» і «Авіачастину». Гра викликала жвавий інтерес у глядачів. Обидві команди виправдали сподівання уболівальників і тримали їх у напрузі до останньої хвилини матчу.

Перша половина гри закінчилась внічию, з рахунком 1:1. На початку другої половини матчу авіатори виходять вперед, але через 10 хвилин спартаківці зрівнюють рахунок. Перелом у матчі настав у середині тайму, коли у ворота «Спартак» один за одним влетіли два м'ячі. В підсумку «Авіачастина» здобула перемогу над спартаківцями з рахунком 5:3.

Два дні, 21 і 22 серпня, на стадіоні «Динамо» точилася запекла боротьба за Кубок Полтави. У фінальному матчі зустрілися футбольні

Золоті імена

ВІТКОВ

Анатолій Сергійович

Народився 24 червня 1937 року в місті Новоград – Волинському Житомирської області. Футболом розпочав займатися навчаючись в місцевій середній школі №3. Перший тренер – учитель фізкультури Володимир Давидович Абрамов. В 1952 році вступив до комсомолу. В 1954 році поїхав піднімати цілинні землі. Футболом певний час майже не займався, не до нього там було.

Федір Верич із Кубком області. 1949 рік

У 1956 році при-
званий до Армії. Службу
проходив у спортивній
роті.

Після демобілізації
з лав збройних сил був
зарахований до складу
команди майстрів класу
«Б» дрогобицького «На-
фтовика». «Пограв я в
складі дрогобиччан два
роки, а потім наш тре-
нер Костянтин Скрипчен-
ко переїхав до Полтави
і забрав мене з собою,
— розповідає Анатолій
Сергійович. — У скла-
ді полтавської команди
майстрів грав вісім років
(1963-1970). Активні ви-
ступи на смарагдовому
полі довелося закінчити
у зв'язку з аварією, в яку
потрапив наш командний
автобус, повертаючись
з тренувальних зборів у
Криму. В автокатастро-
фі мене було тяжко
травмовано — я отримав
інвалідність.

команди «Спартак» і «Зоря». У перший день переможця
так і не було виявлено. Матч закінчився внічию з рахунком
1:1. Через настання сутінків матч було вирішено перегра-
ти наступного дня. Цього разу гра закінчилася з рахунком
2:0 на користь «Спартака». Спартаківці були нагороджені
Кубком Полтави і грамотою міського комітету у справах
фізкультури і спорту. Команду «Зоря» нагородили грамо-
тою за участь у фіналі.

У листопаді розпочалася підготовка до зимового се-
зону. В Полтаві було відкрито міський спортивний зал та
спортивний зал товариства «Спартак». Закуплено 2500
пар лиж та 300 пар ковзанів. За ініціативи спортивного то-
вариства «Локомотив» паровозоремонтного заводу було
відкрито ковзанку. Дирекція заводу виділила понад 30 ти-
сяч карбованців для придбання зимового спортивного ін-
вентаря. Належно підготувалися до зимового сезону і на
Крюківському вагонобудівному заводі. На стадіоні спор-
тивного товариства «Дзержинець» було облаштовано ков-
занку, створено три хокейні секції. Адміністрація заводу
придбала 75 пар лиж, 200 пар ковзанів.

У 1948 році тренером кращої лубенської команди —
«Торпедо» (завод «Комунар») стає **Леонід Волков**. Того ж
року він їде в Одесу на 1-й Всеукраїнський методичний
збір тренерів з футболу. Повернувшись зі зборів, Волков
почав утілювати в життя та в тренувальний процес своєї
команди набуті в Одесі знання.

Ось хто захищав честь комунарівців: **Всеволод Яцен-
ко, Володимир Скосогоренко, Едуард Дружинін, Вадим
Корнієнко, Геннадій Кожухарь, Борис Лозицький, Борис
Дубинський, Григорій Шаповалов, Алік Шматко, Валерій
Даценко, Микола Порада, Геннадій Степанов, Валерій
Ульрих, Яків Рожко, Борис Перехрест, Володимир Лей-
ба, Володимир Маковський, Олександр Беленицький,**

«Динамо» (Полтава).
1948 рік.
І.Верецький,
М.Литвин, В.Петраш,
Д.Євсєєв, Ю.Кисельов,
Ю.Вінцентик,
В.Горбенко,
М.Стегній

Відкриття оновленого стадіону «Локомотив». 1949 рік

Микола Басс, Михайло Грузман, Павло Акулов, Анатолій Кузьменко, Макс Шафір.

У 1948 році з ініціативи директора заводу «Комсомолец», палкого прихильника футболу **І.С.Неліна** і голови профкому **А.І.Резнікова** була створена футбольна команда «Комсомолец». В її складі в той час грали: **Павло Левін, Анатолій Косяк, Іван Фатєєв**. Згодом команди поповнили **Іван Феценко, В'ячеслав Литовка, Микола Яковлєв, Анатолій Тюрю, Костянтин Переверзєв, Віктор Могуций, Анатолій Пліхта, Володимир Вареник, Іван Лісуков, Микола Тимошенко, Павло П'ятикоп, Юрій Бірченко, Володимир Криlach, Євген Бондар, Микола Тараненко, Федір Пугачов, Анатолій Фідря, Борис Дубинський, Олександр Калюжний, Олександр Журенко, Анатолій П'ятикоп, Юрій Кумер, Валерій Якуба, Віктор Цимбал, Олексій Малий, Сергій Дрібний, Григорій Пчілка, Анатолій Боляк.**

1949 рік

Наприкінці квітня на полтавському стадіоні «Динамо» відбувся блиц-турнір з футболу. В ньому взяли участь десять футбольних команд міста. Переможцями турніру стали футболісти «Спартака». Офіційно ж спортивний сезон у Полтаві відкрився 1-го травня на стадіоні «Динамо» легкоатлетичними змаганнями і футбольними матчами на першість міста.

Відкриттю літнього спортивного сезону в Полтаві передувала важлива подія. В експлуатацію було введено заново збудований стадіон «Локомотив», споруджений, до речі, ще в 1937 році на Подолі, але під час війни повністю зруйнований.

«Стадіон «Локомотив» побудовано за кошти, одержані заводом від Міністерства шляхів у премію за пер-

Але любов до футболу переважила, і я продовжив свою кар'єру в якості старшого тренера дитячої спортивної школи. Тренував хлопців 1957-1958 років народження. В 1973 році ми виграли золоті медалі першості України серед команд Міністерства освіти, в 1974 році – срібні нагороди. Одразу 12 моїх вихованців виступали в складах команд майстрів. А Іван Шарій виступав за юнацьку збірну СРСР, грав за одеський «Чорноморець», був у дублюючому складі київського «Динамо». Іван також – бронзовий призер чемпіонату Болгарії, чемпіон світу серед ветеранів у складі збірної команди України.

Після того, як мої вихованці досягли визначних успіхів на республіканській арені, мене призначили старшим тренером полтавського «Колоса», де я пропрацював два роки. Команда у нас тоді була непогана, але я був змушений її залишити через неналежні умови роботи. На моє рішення вплинуло й те, що найперспективнішого нашого футболіста – Івана Шарія забрали до київського «Динамо».

Наступним місцем моєї роботи став полтавський завод «Електромотор», де я створив футбольну команду, яка п'ять років поспіль ставала чемпіоном Полтави. Ми були учасниками чвертьфіналу розіграшу Кубка «Спортивної газети».

шість у Всесоюзному соціалістичному змаганні. Лише рік тому на цьому місці був пустир.

«Зоря Полтавщини». Неділя, 5 червня 1949 р.

Першість України

У розіграші першості України взяли участь 100 команд, розподілені на 10 зон. Полтавщину в першості представляли три полтавські команди – «Динамо», «Спартак», «Локомотив», а також кременчуцький «Дзержинець». Найуспішніше виступала футбольна команда «Спартак». Спартаківці першими серед інших команд земляків стали **переможцями своєї групи**

і виступили у фінальному турнірі. Ось деякі результати матчів за участі представників Полтавщини:

«Динамо» (Полтава) – «Динамо» (Харків) – 1:5.

«Спартак» (Полтава) – «Спартак» (Суми) – 5:0.

«Машинобудівник» (Суми) – «Локомотив» (Полтава) – 2:2.

«Дзержинець» (Кременчук) – «Машинобудівник» (Прилуки) – 3:1.

«Локомотив» (Полтава) – «Хімік» (Шостка) – 6:0.

«Машинобудівник» (Прилуки) – «Спартак» (Полтава) – 0:3.

«Спартак» (Полтава) – «Локомотив» (Конотоп) – 2:2.

«Дзержинець» (Кременчук) – «Спартак» (Полтава) – 2:2.

«Спартак» (Полтава) – команда Чернігова – 3:1.

Першість області

Змагання на першість області розпочали 12 команд Полтави, Кременчука, Лубенського, Пирятинського, Шрамківського, Машівського, Карлівського, Хорольського і Кобеляцького районів. Але вже після перших турів з розіграшу вибули шрамківський «Харчовик» та дві спартаківські команди Хорола і Пирятини. Головна боротьба за перше місце точилася між двома полтавськими командами – «Локомотивом» і «Спартак». За регламентом першість області проходила в одне коло. Претенденти на перемогу йшли дистанцією нога в ногу. Навіть матч між ними не виявив переможця – нічия 1:1. Це була єдина нічия залізничників, а ось спартаківці не змогли здолати ще й карлівський «Більшовик», і це коштувало їм першого місця.

Чемпіонат області 1949 року

Підсумкова таблиця

№	Команда	1	2	3	4	5	6	7	8	9	І	В	Н	П(н/я)	М	О
1.	«Локомотив» (Полтава)	■	1:1	+: -	2:0	2:1	+: -	6:2	6:0	1:0	8	7	1	0	18-4	23
2.	«Спартак» (Полтава)	1:1	■	5:2	4:0	4:0	2:2	9:0	+: -	2:1	8	6	2	0	27-6	22
3.	«Спартак» (Кременчук)	+: -	2:5	■	4:2	10:0	4:0	3:2	5:2	+: -	8	6	0	2(1)	28-11	19
4.	«Дзержинець» (Кременчук)	0:2	0:4	2:4	■	3:2	3:2	1:0	6:0	4:2	8	5	0	3	19-16	18
5.	«Динамо» (Кобеляки)	1:2	0:4	0:10	2:3	■	+: -	5:0	-: +	+: -	8	3	0	5(1)	8-19	13
6.	«Більшовик» (Карлівка)	+: -	2:2	0:4	2:3	+: -	■	2:4	+: -	+: -	8	2	1	5(2)	6-13	11
7.	«Будівельник» (Машівка)	2:6	0:9	2:3	0:1	0:5	4:2	■	2:2	0:7	8	1	1	6	10-35	11
8.	«Батьківщина» (Лубни)	0:6	+: -	2:5	0:6	+: -	-: +	2:2	■	+: -	8	2	1	5(2)	4-19	11
9.	«Комета» (Полтава)*	0:1	1:2	-: +	2:4	-: +	-: +	7:0	-: +	■	8	1	0	7(4)	10-7	6

*Примітка: за перемогу нараховувалося 3 очки, за нічию – 2, за поразку – 1, за неявку на матч – 0. * «Комета» – команда ВПС.*

Розіграш Кубка СРСР (він же – Кубок області)

Десятого червня розпочався розіграш Кубка СРСР. Цього дня відбулися матчі першого етапу. На стадіоні «Динамо» одна з кращих команд області – «Спартак» грала з командою «Блискавка» і легко перемогла суперника – 13:2. «Локомотив» перегравав команду «Зоря». 16 червня у фінальному матчі першого етапу зустрілися переможці цих матчів. Перший тайм пройшов за переваги спартаківців. В одній із чергових атак спартаківцю Кобушку вдається відкрити рахунок. Футболісти «Локомотива», занеурювавши, допустили низку грубих помилок. Цим вдало скористалися спартаківці, покаравши суперника другим голом.

У другому таймі залізничники намагалися заволодіти ініціативою, проте це їм не вдалося. Гра проходила з перемінним успіхом. Матч закінчився перемогою «Спартак» з рахунком 2:0. Спартаківці здобули право на участь у другому етапі розіграшу Кубка СРСР.

Тут уже краще виступили спартаківці і пирятинська міська команда. Втім, етапи розіграшу Кубка СРСР проходили в рамках обласного кубкового турніру, і переможець здобував ще й перехідний Кубок Полтавщини. Фінальний матч відбувся 31 липня на полтавському стадіоні «Динамо». Полтавці здолали опір пирятинців і добилися перемоги з рахунком 3:1. Команді «Спартак» було вручено перехідний приз – Кубок області і грамоту обласного комітету з фізкультури і спорту.

Вдало виступив «Спартак» і в розіграші Кубка республіканської ради однойменного спортивного товариства. Перемігши одноклубників із Кривого Рогу – 3:2 і Чернігова – 6:0, наші земляки вийшли до фіналу, де зустрілися

Згодом мене запросили на роботу до 16-ї середньої школи, де протягом трьох років тренував шкільну футбольну команду «Фортуна». Ця дитяча команда виграла першість міста і області, а також була учасником фінальних ігор шкільних команд в Артеці.

В 1973 і 1974 роках Анатолія Віткова було визнано кращим тренером області. Має він й урядові нагороди – медалі «За доблесну працю» та інші.

КОБУШКО

Олександр Прокопович

Народився 12 жовтня 1922 року. Грав центрфорвардом за полтавські команди «Динамо», «Спартак», «Енергія», був одним із найкращих футболістів свого часу, неодноразовий чемпіон міста та області.

Після завершення активних виступів проявив себе чудовим керівником, організатором. Він, у якості голови облспорткомітету, став одним із «батьків» створеного у 1955 році полтавського «Колгоспника», особисто відбираючи гравців для нової команди. З 1956 року Кобушко – голова президії обласного ДССТ «Колгоспник», і фактично – начальник команди, яка в 1957 році отримала професійний статус.

«Спартак» (Полтава). 1949 рік

І.Прасол, М.Литвин, Д.Євсєєв, В.Петраш, В.Синицин, І.Горпинко, Ю.Вінцентик

зі станіславськими футболістами. Фінальна гра за трофей відбулася 19 липня в Станіславі (нині – Івано-Франківськ) у присутності 5 тисяч глядачів. Під час зустрічі полтавці двічі вели в рахунку – 1:0 і 2:1, але в підсумку, на жаль, поступились господарям – 2:3. Безумовно, не останню роль у перемозі станіславців відіграли «рідні стіни» та суддя матчу.

«Станіславці завоювали Кубок Української Ради товариства «Спартак»

Вчора відбулась фінальна зустріч з футболу на кубок Української ради товариства «Спартак» між станіславськими і полтавськими спартаківцями. На стадіоні «Спартака», на якому проходив цей цікавий матч, зібрались близько 5000 глядачів.

Зустріч була напруженою. Особливі команди докладали все своє вміння, щоб стати переможцем.

Господарі поля почали матч енергійно і всю першу половину грали у швидкому темпі. Гості витримали натиск, але їх захистові доводилось багато попрацювати, щоб відбити багаточисленні атаки і прориви станіславців. Нападаючі Станіслава не зуміли, однак, використати своєї переваги в першому таймі. На 15-й хвилині до воріт станіславців несподівано пробивається правий крайній полтавець Андрющенко і відкриває рахунок. За кілька хвилин центр нападу станіславського «Спартака» Оранський вштовхнув воротаря противника разом з м'ячем у ворота. Суддя визнає гол. Рахунок 1:1. Але полтавцям вдається змінити рахунок на свою користь, не без допомоги воротаря станіславців, який випустив з рук м'яч. 2:1 – такий результат першого тайму.

ДЯЧЕНКО

Анатолій Михайлович

Народився 25 березня 1953 року. Ампула – воротар. У складі полтавської команди майстрів провів 11 сезонів.

Проявив себе талановитим керівником та функціонером. Багато років очолює Полтавську обласну федерацію футболу, яка стала самостійною юридичною одиницею, однією з перших серед футбольних організацій в колишньому СРСР – у 1990 році. Член виконкому ФФУ, голова її інспекторського комітету. Голова Ради регіонів ФФУ. Заслужений працівник фізичної культури і спорту України.

Полтава. Стадіон
«Урожай». 1950 рік

Значно краще грали гості в другій половині матчу, в якій вони мали перевагу над противником. Все ж захист господарів поля пильно охороняв свої ворота. За порушення правил до воріт полтавців був призначений 11-метровий штрафний удар. Шалай («Спартак» Станіслав) забиває гол і рахунок 2:2 залишається до кінця другого тайму.

Для виявлення переможця суддя, згідно правил, продовжує зустріч ще на 30 хвилин. У додатковій грі лівий крайній станіславського «Спартак» Фірсов проривається через захист противника і, маючи перед собою тільки воротаря, впевнено б'є вирішальний гол. Зустріч закінчилась перемогою станіславського «Спартак» з рахунком 3:2.

Переможцеві – станіславському «Спартаку» був після матчу вручений кубок Української ради товариства «Спартак». Члени обох команд і їх тренери одержали в нагороду похвальні грамоти і цінні подарунки».

І.Кац. «Прикарпатська правда». Середа, 20 липня 1949 р., № 142 (1885).

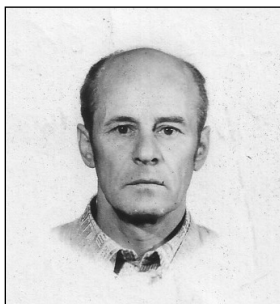
У складі «Спартак» кінця 40-х років грали такі футболісти: **К.Журавський, Пупкевич, Б.Єфименко, Ю.Кисельов, Б.Нижніков, О.Кобушко, М.Стегній, В.Лізенко, І.Веровський, Ю.Вінцентик, І.Горбенко, Д.Євсєєв, І.Горпинко, І.Прасол, І.Андрющенко.**

Двадцять шостого червня на полтавському стадіоні «Локомотив» відбувся фінальний матч розіграшу Кубка ВЦРПС. Полтавський «Локомотив» зустрівся з кременчуцьким «Дзержинцем». Залізничники перемогли з рахунком 2:1 і здобули почесний трофей.

Крім того, «Локомотив» виборов і першість Полтави, де також виступали «Спартак», «Зоря», «Енергія», «Локомотив-2», «Більшовик», «Наука», команда технікуму ци-

**ХИЖНЯК
Анатолій Іванович**

Народився в Полтаві у 1930 році. Грати розпочав у дитячій команді «Спартак». З 1949 року – гравець «Локомотива». В армії виступав у складі київської команди ОБО. Був одним із кількох корінних полтавців у першому складі «Колгоспника». Володар Кубка України 1956 року. Грав у півзахисті, а пізніше – крайнього захисника. Був улюбленцем полтавських уболівальників, які називали його прізвиськом «Мацара». Виступав до 1965 року.

вільного будівництва «Динамо», Полтава-ІІ та «Червоний прапор».

Ось деякі результати ігор першості міста: «Спартак» – «Зоря» – 4:2, «Локомотив-1» – «Енергія» – 18:0, «Локомотив-2» – «Більшовик» – 4:1, «Локомотив-1» – «Наука» – 4:0, «Спартак» – команда технікуму цивільного будівництва – 7:2, «Динамо» – «Зоря» – 2:3, «Більшовик» – «Локомотив-1» – 1:8, «Динамо» – Полтава ІІ – 6:4, «Спартак» – «Енергія» – 5:2, «Динамо» – «Червоний прапор» (прядильна фабрика) – 7:1.

...Міцна дружба зав'язалась між комсомольцями середньої школи села Білики і молодими трудівниками колгоспу «Червона Україна». Молоді колгоспники допомогли учням обладнати шкільний спортивний майданчик. В школі було створено дві волейбольні команди. Між футболістами школи та колгоспу «Червона Україна» часто влаштовувалися товариські поєдинки...

У 1949 році відбулася Перша обласна спартакіада сільських спортсменів. Вона розпочалася 18 вересня на полтавських стадіонах «Динамо» та «Локомотив», і тривала три дні. До програми змагань входили легка атлетика, футбол, волейбол, боротьбу, вправи зі штангою та гирями, велоспорт, шахи та шашки. У спартакіаді взяли участь близько 500 фізкультурників області.

За підсумками соціалістичного змагання районних і міських комітетів фізкультури і спорту в другому півріччі 1949 року перше місце в області завоювали фізкультурники Гребінки. За рішенням виконкому Полтавської обласної Ради депутатів трудящих за кращі показники в організації фізкультурної роботи Гребінківському районному комітетові в справах фізкультури і спорту було присуджено перехідний Червоний прапор виконкому обласної Ради депутатів трудящих.

У середині літа 1949 року футбольні команди були створені в 37 районах області. В футбольних секціях сис-

«Спартак» (Полтава).
1952 рік

тематично займалися понад 4500 осіб. 168 футболістів мали спортивні розряди.

Футбольний сезон 1949 року в Полтаві завершився трьома товариськими матчами. В гості до полтавців вперше завітала московська команда «Крила Рад». Першу гру гості провели 8 листопада на стадіоні «Локомотив» проти збірної міста. Полтавські футболісти перемогли 2:0. Наступного дня гостям протистояв місцевий «Локомотив». Нічия – 1:1. Третій матч відбувся 10 листопада на стадіоні «Динамо». Москвичам цього разу вдалося вирвати перемогу у місцевих динамівців з рахунком 3:2.

1950 рік

Великою популярністю серед полтавців наприкінці 40-х і в 50-ті роки користувалися зимові види спорту, передовсім – хокей, лижні гонки та біг на ковзанах. Регулярно в Полтаві влаштовувалися змагання з російського хокею, або хокею з м'ячем. Не став винятком

і 1950 рік. 8 січня на стадіоні «Локомотив» було відкрито зимовий спортивний сезон. У змаганнях з російського хокею взяли участь шість кращих хокейних команд міста. В першому матчі хокеїсти «Спартак» перемогли «Науку». Хокейна команда «Локомотив» розгромила «Урожай» з рахунком 8:0. Змагання проходили за олімпійською системою. Як і очікувалося, до фіналу дійшли саме спартаківці і залізничники. Гра проходила в цікавій напруженій боротьбі. Жодній із команд не вдавалося довгий час відкрити рахунок. Лише наприкінці другого тайму локомотивцю **Кірносу** вдається закинути переможну шайбу. Матч так і закінчився мінімальною перемогою «Локомотива», який був відзначений грамотою міського комітету в справах фізкультури і спорту. Але полтавські хокеїсти не обмежувалися матчами між собою. Часто в Полтаві проводилися міжміські матчі, які, незважаючи на мороз, збирали тисячі уболівальників. Цікаво, що чимало полтавських футболістів узимку грали в хокей, і робили це досить майстерно.

...Стадіон «Локомотив» став улюбленим місцем відпочинку жителів привокзального району. Минулого літа тут відбулося багато цікавих зустрічей. Футболісти полтавської команди «Локомотив» випробовували свої сили з першокласними командами країни. До початку літнього спортивного сезону стадіон було значно розширено і ще краще впорядковано.

Футбольний сезон у Полтаві відкрився 16 квітня на стадіоні «Динамо». Цього дня в своєрідному футбольному параді взяли участь команди спортивних товариств

Золоті імена

БОРИСОВ
Володимир
Олександрович

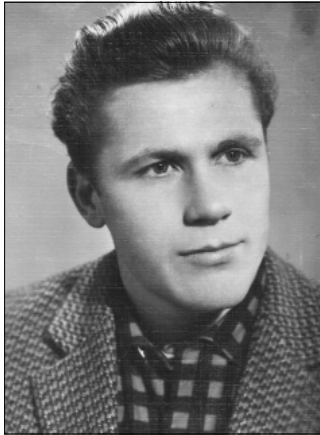

Народився в Києві в 1934 році. Грати в футбол розпочав у складі клубної динамівської команди «5-й райсовет». Виступав у складі юнацької збірної України. У Полтаві Борисов з'явився наприкінці 1956 року на запрошення тренера Йосипа Ліфшиця. Грав на позиції лівого захисника, був ключовим футболістом команди, у складі якої виступав до 1966 року. Був капітаном «Колгоспника».

Після завершення виступів, тренував дітей, працював помічником головного тренера полтавської команди майстрів, виконував функції інспектора футбольних матчів різного рівня. Очолював комітет ветеранського футболу обласної федерації, команду ветеранів, яка в 1999 році в Одесі виграла срібні нагороди першості країни.

Помер у 2009 році в Полтаві.

**МАСЛОВ
Борис Борисович**

Народився 15 червня 1939 року в Полтаві. Амплуа — центральний нападаючий. Його батько — Борис Іванович — під час військової служби в 1939-1941 роках грав воротарем за полтавську команду «Авіачастина». А після війни виступав за команду групи Радянських військ у Румунії, а потім — за команду Одеського військового округу.

У футбол Борис-молодший почав грати в Білорусії. В 1957 році, учнем середньої школи міста Ліда, грав за збірну команду школярів Гродненської області, що виборола третє місце на спартакіаді білоруських школярів.

Під час армійської служби, в період з 1959 по 1962 роки виступав за армійську команду класу «Б» СКА (Бобруйськ), у цей час також грав за збірну Гродненської області, яка зайняла друге

«Спартак», «Динамо», «Наука», «Будівельник», «Труд». А ось спортивні товариства «Енергія», «Харчовик», «Локомотив», «Червоний прапор», «Більшовик» та інші проігнорували цей захід. Після парадів на стадіоні пройшли матчі розіграшу першості Полтави серед дорослих та юнацьких команд.

Першими на поле вийшли студенти будівельного технікуму (команди «Будівельник») та інституту інженерів сільськогосподарського будівництва («Наука»). Перемогла «Наука» — 4:2.

У другому матчі зустрічалися футболісти «Динамо» та «Спартак». В першій половині гра проходила з перемінним успіхом і закінчилася внічию — 1:1. На початку другого тайму спартаківці вийшли вперед, та динамівці зі штрафного зрівняли рахунок, а перед фінальним свистком їм вдалося забити ще один гол. Отож, динамівці здобули перемогу з рахунком 3:2.

У травні в Полтаві було відкрито трирічну футбольну школу спортивної майстерності, що відчутно сприяло розвитку полтавського футболу.

Загалом же 1950-й рік був насиченим на футбольні змагання.

Стартовий матч першості України залізничники провели 30 квітня у Вінниці проти місцевих динамівців. Він закінчився внічию з рахунком 1:1. Перший домашній матч «Локомотив» провів 7 травня проти київських динамівців (6-а райрада) і переміг — 2:0. Вдалий старт залізничників у першості України викликав справжній футбольний бум серед полтавців. Місцева преса приділяла футболу чимало уваги, інколи навіть підігриваючи ажіотаж.

«У неділю на стадіоні «Локомотив»

П'ята година дня. Вниз по Пролетарській мчать легкові і вантажні машини, повні людей, пролітають мотоцикли, спускаються, гальмуючи з усієї сили, велосипедисти, йдуть пішки — поодиночі і великими групами, сім'ями, молодь, літні жінки і чоловіки. Починає накрупувати дощик.

— Нехай хоч каміння з неба, а матч буде, — говорить огрядний чоловік, прикриваючи газетою широку, як футбольне поле, лисину. Це вам не що-небудь, а календарна зустріч на першість України!

— Оце зразу видно, що справжній болільник.

Біля вхідних воріт — море людей. Веселий, піднесений настрій не може зіпсувати навіть, як би тут м'якше висловитись? Ну, скажемо, нерозторопність адміністрації стадіону: пускають по одному в таку

вузесеньку щілину, що минає півгодини, поки глядач, мокрий уже не від дощу, а від поту, протискується крізь це «вушко голки».

Сьогодні полтавські локомотивівці приймають своїх одеських одноклубників. До початку гри – 10 хвилин. Скільки прогнозів, суперечок і доказів «за» і «проти»! Проте в основному всі сходяться на думці, що полтавці повинні виграти. Не тому, що вони грають сильніше – це ще невідомо, а тому, що таке одностайне бажання всіх присутніх. Інакше не може й бути: нема такого міста чи села, яке не «боліє» за свою команду.

– Виграють, як пити дати, – авторитетно заявляє знайомий уже нам громадянин, протискуючись на своє місце.

– Чому ви так думаєте? – запитує хтось у нього.

– А хоч би тому, що сам генерал-директор Гайовий, як його не давили біля воріт, поки протиснувся, весь час усміхався. Хіба це не добра прикмета?

Під звуки оркестру вибігають в червоних футболках одесити, в білих – полтавці. Господарі поля підносять гостям букет квітів, свисток судді, і матч почався. Полтавці атакують. Їхні нападаючі раз по раз прориваються до воріт противника. Одна з атак увінчується успіхом: на дев'ятій хвилині гри м'яч потрапляє в сітку воріт одеситів. Стадіон відповідає громом оплесків.

– Одеса, підтягнись! – склавши руки рупором, кричить якийсь громадянин. І гості справді підтягуються. Декілька напружених моментів біля воріт полтавців, але жоден з них не закінчується голом: нема хорошого завершального удару. Гра йде з перемінним успіхом, проте полтавці проявляють більшу активність і наполегливість. Одеський воротар бере кілька важких м'ячів, за що глядачі нагороджують його оплесками. Нарешті, на 40-й хвилині гри м'яч, невдало відбитий головою свого ж захисника, знову у воротах гостей. Перший тайм закінчується з рахунком 2:0 на користь полтавців. У другій половині гри цей рахунок не вдалося змінити жодній команді. Таким чином, черговий матч на першість України між полтавською і одеською командами «Локомотив» виграла полтавці. Будемо сподіватись, що вони, як кажуть, не заспокояться на досягнутому і з гідністю захистять спортивну честь свого міста в наступних відповідальних матчах.

Л.Бразов. «Зоря Полтавщини». Вівторок, 16 травня 1950 р., № 96 (5877).

Після четвертого туру «Локомотив», набравши сім очок, посідав перше місце в зоні, випереджаючи київських армійців на одне очко. Проте в наступному турі команди помінялися місцями. Кияни, обігравши залізничників на

місце на третій Спартакіаді Білорусії.

Після демобілізації, з лютого 1962-го по грудень 1967-го грав за команду майстрів класу «Б» «Колгоспник», а потім – «Колос» (Полтава). Забив за ці роки 53 голи (в тому числі – два хет-трики і шість дублів), найкращий бомбардир команди за весь час її виступів у класі «Б».

У 1963 році нагороджений призом Полтавського обласного комітету комсомолу – Кришталевою вазою – як найкращий бомбардир команди за 13 забитих за сезон голів. У 1964 році входив до складу збірної України, складеної з гравців команд класу «Б». В тому ж 1964 році Маслов забив найшвидший гол в історії полтавської команди (через 12 секунд після початку гри, майже з центра поля), у ворота команди «Торпедо» (Харків).

Після завершення виступів у складі полтавської команди майстрів, грав за полтавський «Промінь» – чемпіон області 1967 року, акімовський «Колос» (1968) та бердянське «Торпедо» (1969).

В 1970 році заочно закінчив Харківський політехнічний інститут, і в цьому ж році завершив активні виступи на смагдавовому газоні.

У 1970-1974 роках у Полтаві працював го-

ловою міського спорткомітету. В 1975-1976 роках займав посаду заступника голови спорткомітету Полтавської області. У цей же час Борис Маслов на громадських засадах тренує команди Полтавського інженерно-будівельного інституту (1973 рік) і Полтавської бавовнопрядильної фабрики (1975 рік), які грали в першості міста. З 1976 по 1982 рік – голова обласної ради ДСТ «Авангард».

У 1978 році закінчує Київський державний інститут фізкультури. В 1983-1984 роках працює на посаді голови спортивного клубу Полтавського кооперативного інституту. У 1985-2000 роках – вчитель фізичного виховання полтавської середньої школи № 6. З 2001 року – на пенсії.

Молодший брат Бориса – Віктор Маслов – 1949 року народження, майстер спорту СРСР, грав за полтавський «Колос» (потім – «Сільбуд», «Будівельник») в 1966-69 роках, і командах вищої ліги – «Чорноморець» (Одеса), «Дніпро» (Дніпропетровськ), «Динамо» (Київ). У складі «Динамо» ставав чемпіоном СРСР. Тренував «Ворсклу» на початку 90-х.

*«Динамо» (Полтава),
1950 рік. Капітан
команди Юрій Кисельов*

своєму полі з рахунком 2:0, очолили турнірну таблицю і вже не поступалися лідерством до закінчення змагань. «Локомотив» у підсумку посів п'яте місце. Цей результат, безумовно, слід занести до активу команди.

Результати матчів за участі «Локомотива»:

«Локомотив» (Полтава) – «Динамо» (Вінниця) – 1:1, 2:2; «Динамо» (Київ, 6-а райрада) – 2:0, 2:2; «Локомотив» (Одеса) – 2:0, 2:3; «Трактор» (Кіровоград) – 0:1, 3:2; «Дзержинець» (Харків) – 0:2, 1:3; «Торпедо» (Дніпропетровськ) – 0:1, 2:1; «Локомотив» (Дніпропетровськ) – 5:0, 2:0; ОБО (Київ) – 0:2, 1:4; «Динамо» (Житомир) – 3:2, 1:2.

У розіграші першості України в другій групі взяли участь вісім команд Полтавщини – «Спартак» (Полтава), «Більшовик» (Карлівка), «Буревісник» (Гадяч), «Динамо» (Полтава), «Дзержинець» (Кременчук), «Динамо» (Пирятин), «Батьківщина» (Лубни), «Урожай» (Хорол). Усі вони були включені до третьої (так званої «полтавської») групи. Основна боротьба за перше місце розгорнулася між полтавським «Динамо» та кременчуцьким «Дзержинцем», які поперемінно лідирували протягом турніру. Але програш динамівців лубенській «Батьківщині» з рахунком 2:4 перекреслив усі їхні надії на перемогу в зоні. Тож перше місце вибороли футболісти кременчуцького «Дзержинця». Вдало розпочали кременчужани свої виступи у фіналі переможців зон другої групи. В першому матчі (Бориспільський район, Київська область) наші земляки розгромили суперника з рахунком 12:1. На жаль, інші результати матчів «Дзержинця» не відомі.

Пам'ятну перемогу здобули кряківські футболісти у розіграші першості центральної ради добровільного спортивного товариства «Дзержинець», перемігши 5 липня на своєму стадіоні одноклубників Сталінграду (нині – Волгоград) із рахунком 3:1.

Першість області. Перша група

Змагання першості області пройшли у двох групах – першій і другій. У першій групі змагалися 25 команд із 19 міст і районів, розподілених на п'ять зон. Зональні змагання пройшли з 28 травня по 9 червня. Боротьбу за нагороди першості продовжили переможці зон. До фіналу вийшли три полтавські команди – «Динамо», «Спартак», «Локомотив», а також кременчуцький «Дзержинець» і гребінківський «Локомотив». Фінал пройшов у Полтаві з 4 по 7 жовтня, але він не виявив переможця. Після п'ятиденної боротьби полтавські команди «Локомотив» і «Спартак»

Полтавський «Локомотив» на весняних зборах 1950 року

набрали однако-ву кількість очок. Згідно з положенням про проведення першостей області, було призначено додатковий матч між претендентами на перше місце. Цей вирішальний поєдинок відбувся у неділю, 8 жовтня, на полтавському стадіоні «Локомотив». Цього разу спартаківці не змогли скласти гідної конкуренції залізничникам і поступилися з розгромним ра-

хунком 1:6. Полтавський «Локомотив» вдруге поспіль виборов звання чемпіона області і був нагороджений перехідним призом та грамотою обласного комітету в справах фізичної культури і спорту. Друге місце посів полтавський «Спартак», третє – криворізький «Дзержинець».

Першість області. Друга група

У першості області серед команд другої групи взяли участь 16 команд, які були розподілені на дві зони по 8 команд. До першої зони увійшли: шрамківський, лохвицький та семенівський «Харчовики», «Зоря» (Миргород), драбівський та згурівський «Більшовики», «Локомотив» (Гребінка) та команда колгоспу імені Чапаєва (Золотоноша). У другій зоні виступали: котелевський, новосанжарський, градизький, зінківський та глобинський «Більшовики», «Урожай» (Оржиця), «Динамо» (Кобеляки), «Будівельник» (Машівка).

Золоті імена

ПОЖЕЧЕВСЬКИЙ Віктор Олександрович

Народився 4 лютого 1951 року. Заслужений тренер України. Багаторічний керманич полтавської «Ворскли».

В футбол грав на аматорському рівні за команду «Супутник». У полтавській команді майстрів на різних посадах – з 1979 року. Один із ініціаторів відродження «Ворскли». Працював начальником команди, тренером, головним тренером, віце-президентом, президентом клубу. Бронзовий призер чемпіонату України 1996/97.

Працював головним тренером національної збірної Туркменістану, до складу якої призвав «український легіон». Деякий час очолював охтирський «Нафтовик». Один із ініціаторів створення ФК «Полтава». Працює на посаді начальника управління спорту Полтавської облдержадміністрації.

НЕМЕШКАЛО

Владислав Григорович

Народився 3 квітня 1970 року. Амплуа – форвард. Грав за «Ворсклу», «Кремінь», «Миколаїв», «Уралмаш» (Росія), «Тілігул» (Молдова), «Янтра» (Болгарія), «Сатурн» (Росія), «Регар» (Таджикистан) та ін. Грав за національну збірну Молдови.

Після завершення виступів працював керівником селекційної служби одеського «Чорноморця», потім – обрав нову футбольну професію – агента. Ліцензований агент ФІФА з 2005 року. Допомогає футболістам у питаннях працевлаштування та захисту їхніх інтересів.

Матчі в зонах проходили з 11 червня по 9 серпня в одне коло. В першій зоні переміг гребінківський «Локомотив» (+5=1-1, 29-10, 11 очок), а в другій – кобеляцьке «Динамо» (+6=0-1, 26-5, 12 очок). Переможці зон 24 вересня на полтавському стадіоні «Динамо» у фінальному матчі визначили абсолютного переможця серед команд другої групи. З рахунком 7:2 переконливу перемогу здобув гребінківський «Локомотив».

Кубок області

У розіграші Кубка Полтавщини 1950 року взяли участь 22 кращі команди області. Кубкові баталії пройшли з 20 серпня по 13 вересня. До фіналу дійшли дві полтавські команди – «Спартак» і «Локомотив», причому залізничники отримали право стартувати в розіграші з півфіналу. У Гребінці вони з рахунком 3:2 перемогли своїх одноклубників. Спартаківці на шляху до фіналу здолали градізький «Більшовик» – 2:1, кобеляцьке «Динамо» – 2:1 та полтавське «Динамо» – 4:0.

Фінальний матч відбувся 13 вересня на полтавському стадіоні «Локомотив». Перша половина гри закінчилася безрезультатно – 0:0. Спартаківці втратили кілька слушних нагод, аби відкрити рахунок. Друга половина гри пройшла під диктовку залізничників. Напад господарів добре підтримували півзахисники **Євдокименко** і **Кацай**, тож захист спартаківців перебував у постійній напрузі. І, врешті-решт, він не витримав тиску залізничників. На 67-й хвилині правий крайній «Локомотива» **Віктор Вакуленко**, скориставшись помилкою спартаківця **Юрія Вінцентика**, відкрив рахунок. Залізничники посилили тиск і через кілька хвилин правий півсередній **Анатолій Хижняк** забив другий гол. Усі намагання спартаківців уникнути поразки були марними. «Локомотив» переміг – 2:0 і вперше завоював Кубок області.

...У 1950 році було створено низку нових футбольних команд у Гребінківському районі, в тому числі в селі Слободо-Петрівка і в Гребінківській середній школі. У багатьох селах району було обладнано футбольні та волейбольні майданчики, бігові доріжки для складання норм на значок ГПО. Чудовий спортивний майданчик спорудили комсомольці і молодь Жовтневого цукрокомбінату Карлівського району.

У районах області проводилася велика організаційна і пропагандистська робота щодо створення нових колективів фізкультури. Наприкінці вересня 166 колгоспів області стали юридичними членами нового спортивного товариства «Колгоспник». У колгоспах і радгоспах області відбулися збори з метою обговорення постанови Ради Міністрів УРСР щодо створення добровільного спортивного товариства «Колгоспник», а вже наприкінці жовтня

в Полтаві скликали перший пленум цього товариства. **Говоримо про цей факт, як про дуже суттєвий, адже саме під крилом нового товариства згодом з'явиться перша в області футбольна команда майстрів...**

«В Полтаві відбувся перший пленум обласної ради добровільного сільського спортивного товариства «Колгоспник». З доповіддю про підсумки звітно-виборної компанії та про чергові завдання обласної організації товариства виступив голова оргбюро обласної ради тов. Надін. В усіх районах області відбулись конференції товариства і створено 683 низових фізкультурних колективи, а в колгоспах Великобагачанського, Хорольського, Чорнухинського і Миргородському районах всі колгоспи вступили юридичними членами товариства. Проте роботу по організації добровільних сільських спортивних товариств «Колгоспник» в області ще не закінчено. Особливо невтішні показники по організації низових колективів і залученні колгоспів юридичними членами в Градизькому, Новосанжарському і багатьох інших районах. В сотнях колгоспів області ще не створено фізкультурні колективи. В обговоренні доповіді першим взяв слово голова Великобагачанської ради товариства «Колгоспник» тов. Луговський, який поділився досвідом роботи по створенню низових колективів. Про зразкову роботу низового колективу в колгоспі ім. Тельмана Карлівського району розповів тов. Сергієнко. Більшість промовців викривала недоліки розвитку фізичної культури серед колгоспників, визначала незадовільну агітаційно-масову роботу по роз'ясненню значення завдань нового добровільного сільського спортивного товариства «Колгоспник».

Пленум ухвалив рішення про завершення організації низових спортивних колективів в усіх колгоспах до 33-х роковин Жовтня».

«Зоря Полтавщини». Неділя, 29 жовтня 1950 р., №218 (5999).

Арбітр

ГОРНОСТАЄВ

Олександр Олексійович

Народився 19 квітня 1959 року. Вихованець полтавської ДЮСШ №1 (тренер – Анатолій Вітков), Київського спортінтернату (тренер – Дмитро Резнік), та групи підготовки при команді майстрів «Колос» (тренер – Іван Горпинко). Грав на аматорському рівні за полтавські команди «Промінь» та «Локомотив».

Освіта – вища (Київський національний університет фізичної культури і спорту). Після важкої травми – з 1986 року – тренер СДЮШОР. Перший тренер гравця збірної України Руслана Ротаня.

В якості арбітра почав працювати з 1987 року. Матчі професіональних команд обслуговує з 1991 року. За цей період відсудив понад 1700 поєдинків різного рівня. Арбітр національної категорії. В 2002 році першим із полтавських арбітрів увійшов до десятки найкращих.

«Спартак» – одна з найкращих команд Полтави 1940-50 рр.

Любив Костя квіти

Костя Скрипченко працював навальником на шахті №10-біс у м.Сніжному. Це у Донецькій області. Бувало, відпрацює зміну, і – вільний. Усе на стадіоні пропадає. Приваблювали його різні види спорту. Та найбільше уподобав футбол. Бачили б ви, як він майстерно володів м'ячем, які фінти демонстрував! Усе уявляв себе на полі у ролі центрального нападаючого.

От тільки його мріям не судилося збутися. Не так склалося, як гадалося. Захворів у їхній команді одного разу голкіпер. Причепилися тоді до Кості Скрипченка:

– Може, постоїш, га?

Між тим Кубок Полтави з футболу здобуло «Динамо». У фіналі динамівці перемогли свого одвічного суперника – «Спартак» з рахунком 3:2. А Кубок облпрофради дістався полтавському «Локомотиву», який у фіналі переміг лубенську «Батьківщину» з рахунком 6:1.

1951 рік

За традицією на полтавських стадіонах узимку проводились різноманітні спортивні змагання. Особливою популярністю користувався того часу хокей з м'ячем. На матчах полтавських команд було дуже багато уболівальників за будь-якої погоди...

1 квітня на полтавському стадіоні «Динамо» відбулося велике спортивне свято, присвячене відкриттю літнього спортивного сезону. Право підняття прапора отримали майстер спорту СРСР **Микола Хомутов** і краща фізкультурниця міста **Галина Жерело**. Після цього на бігові доріжки та спортивні майданчики стадіону «Динамо» вийшли спортсмени. В змаганнях з бігу на 100 метрів взяли участь 60 спортсменів. Серед жінок перемогла **Лідія Ківа** (сільськогосподарський технікум) з часом 14,5 сек. Серед чоловіків кращий результат показав учень 17-ї середньої школи **Леонід Бартенєв**. Його час – 11,9 сек. Відбулися змагання з волейболу, баскетболу та городошного спорту. А завершилося спортивне свято футбольним матчем між командами «Енергія» і «Харчовик». Перемогли футболісти «Енергії» з рахунком 6:0.

Чотири рекорди Бартенєва

«Заслуженою славою користується серед спортсменів Полтави учень 9-го класу 17-ї середньої школи Леонід Бартенєв. Він по-справжньому бореться за вдосконалення своєї спортивної майстерності. Вже в цьому році Леонід Бартенєв встановив чотири нових обласних рекорди. Ядро вагою 7 кг 257г Леонід штовхнув на 11 м 27 см. Цим він перекрив свій же рекорд на 29 сантиметрів. На республіканських змаганнях з легкої атлетики серед школярів він зайняв перше місце в бігу на 800 метрів з бар'єрами, встановивши новий обласний рекорд. Там же на республіканських змаганнях Леонід Бартенєв завоював звання чемпіона Української РСР серед школярів з юнацького п'ятиборства: біг на 100 і 800 метрів, стрибки в довжину, метання списа та диска.

Леонід Бартенєв

«Зоря Полтавщини». Неділя, 22 липня 1951 р. № 144 (6187).

Леонід Бартенєв народився 10 жовтня 1933 року в Полтаві. Вихованець полтавського спорту, він досяг згодом значних спортивних успіхів: став срібним призером Олімпійських ігор 1956 року в Мельбурні і 1960 року в Римі, бронзовим призером чемпіонатів Європи 1954 і 1958 років в естафеті 4х100, шестиразовим чемпіоном СРСР з бігу на 100 і 200 метрів. Бартенєв – заслужений майстер спорту, кавалер ордена «Знак пошани».

Визначною подією в футбольному житті Полтави стало відкриття 2 травня 1951 року на місці спортивного майдану товариства «Сокіл» (а згодом – «Спартак») нового стадіону «Урожай» (нині – стадіон «Ворскла»). Найбільша спортивна споруда міста вміщувала тоді на трибунах сім з половиною тисяч глядачів. Відкриття стадіону вилилося в справжнє спортивне свято, вінцем якого став футбольний матч між командами Харкова і Кіровограда.

Усе більше стадіонів відчиняють свої двері для любителів спорту в інших містах і районах області. Зокрема, два нових стадіони було відкрито в Лубнах – районний стадіон ДССТ «Колгоспник» і стадіон при заводі «Комунар» (товариство «Салют»). При відкритті стадіону «Салют» відбувся футбольний матч між однойменною командою і кременчуцьким «Машинобудівником». Перемогли кременчужани з рахунком 4:0.

Чудовий стадіон збудували трудівники сільськогосподарської артілі ім. Карла Маркса Семенівського району. Він обладнаний біговими доріжками, половою перешкод, ямою для стрибків, двома волейбольними майданчиками.

У Миргороді влітку розпочато будівництво методом народної будови нового міського стадіону. *«Навколо стадіону заплановано збудувати огорожу, а для глядачів лави на 2 тисячі місць. Активну участь на будівництві стадіону беруть робітники і службовці, комсомольці і молодь маслозаводу, промартілі ім. Ворошилова, промартілі ім. Ворошилова, птахозабійного пункту, промартілі шубшкірпром та інших підприємств і організацій»* – писала тогочасна миргородська преса.

А загалом на початок літнього сезону 1951 року в 17 районах області були добре облаштовані стадіони і спортивні майданчики, а також 187 футбольних полів.

На підприємствах, у колгоспах, радгоспах, навчальних закладах відчувалося особливе піднесення в організації спортивно-масової роботи. Добре налагоджена ця робота була на Крюківському вагонобудівному заводі, де у змаганнях під прапором добровільного спортивного товариства «Держжинець» брали участь понад 800 фізкультурників. На заводі підготували 156 значкістів ГПО першого ступеня і 30 розрядників. У цехах заводу було

...Навальник блискуче справився з новою для нього роллю. Та хіба лише тільки в цьому матчі?! Став він таким стражем воріт, що його (на радість сотням хлопчаків – як вони йому заздрили!) глядачі на трибунах зустрічали й проводжали оплесками, дарували квіти.

Сміливість, блискучу реакцію, раціональну гру на виходах демонстрував воротар донецького футболу «Стахановця» – «Шахтаря».

Справжній «урожай» схвальних відгуків одержав у «Красном спорте» його виступ на воротах в осінньому матчі з динамівцями Києва. Це було 68 років тому. На початку сезону 1941 року 26-річному голкіперу пророкували місце серед найсильніших футболістів.

Так би, можливо, воно й було. Якби ж не війна.

Як і всі його ровесники, пішов Костянтин Скрипченко на фронт. Добровольцем. Потрапив у школу мінерів. Ось де згодилася воїнові спортивна витривалість, блискучість реакції, розсудливість.

Суворі армійські будні...

...На одній із ділянок фронту перед взводом К. Скрипченка поставлено завдання: розмінувати поле, на якому гітлерівці «посіяли» протитанкові «сюрпризи», начинені 10 кілограмами вибухівки.

Боєць із його взводу уже розчистив обережно землю навколо міни. Уже міцно ухопив шток, щоб витягти підрильник, і...пополотнівши, завмер. Лише вигукнути встигнув:

— Хлопці, чека випала!...

Завмерли нараз і бійці оддалік, чекаючи вибуху. Мить, друга... Ситуація справді небезпечна — чека стримує лишень шток — підрильник спрацює, і бомба...

Це вже потім, без ніякісного хизування, згадував Костянтин Петрович:

— Підхопився я на ноги, підбіг до бійця, який пополотнів і зостраху вже не міг поворухнути й пальцем. Ухопив мінера, кинувся з ним і припали до землі, а позаду тишу навколишню як струсом...

Полтава. Стадіон
«Урожай». 1951 рік

створено 20 фізкультурних колективів, у чотирьох з них — обрано низові ради товариства. На початку червня спортивне товариство «Дзержинець» провело заводську спартакіаду, до програми якої входили велокрос, городки, багатоборство, ГПО, шахи, шашки, важка і легка атлетики, плавання, веслування і футбол. До речі, на заводі були створені вісім футбольних команд.

Цього ж дня на стадіоні «Локомотив» у товариському матчі місцеві залізничники перемогли московську команду «Іскра» з рахунком 1:0.

Вагомий внесок у розвиток спорту на Полтавщині вносили і спортсмени добровільного спортивного товариства «Трудові резерви». На цей час в області діяло 16 спортивних колективів цього товариства. Вони об'єднували понад 2500 осіб. Щороку товариство організовувало і проводило обласну спартакіаду учнів, ремісничих училищ і шкіл фабрично-заводського навчання. Цього року обласна спартакіада з легкої атлетики та плавання пройшла в Полтаві, Кременчуці та Зінькові. В ній узяли участь 350 спортсменів від 11 колективів товариства «Трудові резерви». Загальнокомандне перше місце виборолла команда ремісничого училища № 7 міста Зінькова. На другому — вихованці ремісничого училища № 9 міста Кременчука.

Звання чемпіона області з футболу в 1951 році розіграли десять кращих команд за одноколовою системою. Одночасно цей турнір був і розіграшем першості України серед команд другої групи. Переможець отримував право на участь у першості України серед команд першої групи. Не зазнавши жодної поразки в дев'яти матчах, чемпіонський титул здобув полтавський «Спартак», який на два очки випередив кременчуцький «Дзержинець».

Чемпіонат області 1951 року. Перша група
(він же – чемпіонат УРСР серед команд другої групи)

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	І	В	Н	П	М	О
1	«Спартак» (Полтава)		1:1	3:2	0:0	+:-	5:4	10:0	5:1	5:0	1:0	9	7	2	0	30-8	16
2	«Дзержинець» (Крюків)	1:1		2:0	5:1	10:0	2:1	1:0	2:2	4:1	0:2	9	6	2	1	27-8	14
3	«Спартак» (Кременчук)	2:3	0:2		1:2	7:2	4:0	8:1	5:1	5:0	4:3	9	6	0	3	36-14	12
4	«Енергія» (Полтава)	0:0	1:5	2:1		1:7	4:0	1:1	2:1	3:0	2:1	9	5	2	2	16-16	12
5	«Буревісник» (Гадяч)	+:-	0:10	2:7	7:1		4:4	6:0	3:2	2:1	+:-	9	5	1	3	24-25	11
6	«Колгоспник» (Пирятин)	4:5	1:2	0:4	0:4	4:4		3:0	3:4	3:0	1:0	9	3	1	5	11-36	6
7	«Колгоспник» (Градизьк)	0:10	0:1	1:8	1:1	0:6	0:3		+:-	3:3	6:4	9	2	2	5	11-36	6
8	«Салют» (Лубни)	1:5	2:2	1:5	1:2	2:3	4:3	-:+		-:+	3:2	9	2	1	6	14-22	5
9	«Динамо» (Кобеляки)	0:5	1:4	0:5	0:3	1:2	0:3	3:3	-:+		+:-	9	2	1	6	5-25	5
10	«Локомотив» (Гребінка)	0:1	2:0	3:4	1:2	-:+	0:1	4:6	2:3	-:+		9	1	0	8	12-17	2

Примітка: за перемогу командам нараховувалося 2 очки, за нічию – 1, за поразку – 0.

Перемоги з найбільшим рахунком: «Спартак» (Полтава) – «Колгоспник» (Градизьк) – 10:0, «Дзержинець» – «Буревісник» – 10:0, «Спартак» (Кременчук) – «Колгоспник» (Градизьк) – 8:1.

У першості області серед команд другої групи, як і минулого року, взяли участь 16 команд, розподілених на дві зони. По закінченні зональних змагань кращі сільські команди – «Колгоспник» (Семенівка), «Іскра» (Нові Санжари) та команда колгоспу імені Чапаєва (Золотоноша) у фінальному турнірі визначили кращу команду. Матчі турніру пройшли в одне коло.

«Колгоспник» (Семенівка) – «Іскра» (Н.Санжари) – 5:0 «Колгоспник» (Семенівка) – к-п Чапаєва (Золотоноша) – 3:4 (+:-). «Іскра» (Санжари) – к-п Чапаєва (Золотоноша) – 0:2 (+:-).

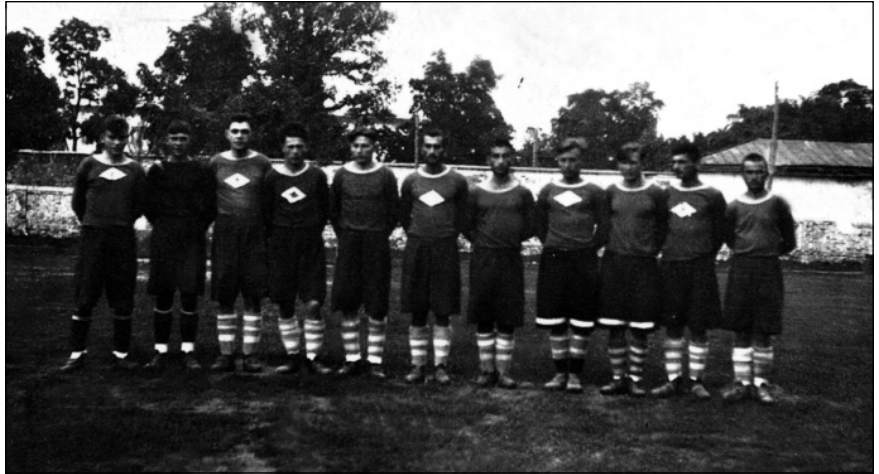
Футболісти Золотоноші обидва матчі виграли, але в підсумку посіли останнє місце, оскільки в їх складі виступали «підставні» футболісти, команді зарахували поразки. Таким чином, переможцем змагань серед сільських футбольних колективів визнали семенівський «Колгоспник».

У розіграші Кубка області перемогу святкували полтавські залізничники, які 1 серпня в Полтаві на стадіоні «Локомотив» у фінальному матчі переграли кременчуцький «Дзержинець» із рахунком 7:3.

Вважай, від самісінського Донбасу й до Волги, звідти – майже всю Європу, навколішки по-пластунському, від Сталінграда і до Брєслау дійшов колишній голкіпер. Скільки разів був поранений і контужений...Але захоплення спортом у молодості, міцний фізичний гарт допомогли мінерові вистояти, вижити.

По війні майстер спорту в Донецьку захищає на воротах честь рідного клубу. У 1946 році він уже голкіпер київського «Динамо». От тільки через поранення не згиналися в нього два пальці лівої руки. Дарма. Із воротарським амплуа Костя справлявся належно, знову дарував глядачам радість і насолоду від гри. Згодом виступав він і за армійський клуб столиці України.

Та як і у кожного спортсмена, рано чи пізно настає фініш спортивної кар'єри. 1952 рік. Костя Скрипченко у Полтаві. Але й тут не міг зрадити своєму захопленню. Що там жити, навіть мислити себе поза футболом не міг. Працював із командою «Локомотив», тією, що тоді задавала тон у місті. Саме з іменем К.П.Скрипченка і пов'язані успіхи полтавських залізничників у чемпіонаті і розіграші Кубка республіки. Був Петрович тренером, старшим тренером і начальником команди «Колгоспник» (клас «Б»). На жаль, бачити «Сільбуд» у другій лізі класу «А» Скрипченкові не пощастило – він помер восени 1967 року. Раптово.

«Авіачастина» (Полтава) – одна з найкращих місцевих команд 1940-50 рр.

У першості України серед команд першої групи взяли участь полтавський «Локомотив» і «Колгоспник» (Полтавський район). 17 червня на полтавському стадіоні «Локомотив» вони зустрілися в очному поєдинку. Залізничники впевнено перемогли з рахунком 6:1. 23 вересня в рамках першості України «Локомотив» з рахунком 1:0 переміг сильну київську команду Окружного будинку офіцерів (ОБО).

У Миргороді в 1951 році було створено футбольну команду добровільного сільського спортивного товариства «Колгоспник». Уже в перший же рік свого існування вона вийшла на передові позиції в районі – з 17-ти матчів із місцевими командами «Колгоспник» виграв 16.

А ось лубенська команда «Салют» значно здала свої позиції, скотившись до аутсайдерів у першості в першій групі.

З 27 по 29 жовтня на полтавському стадіоні «Урожай» відбувся розіграш Кубка республіканської ради добровільного спортивного товариства «Урожай» з футболу. У фінальних іграх взяли участь команди Кіровограда, Миколаїва, Харкова і Житомира. Першість здобули футболісти Харківської області. Їм було вручено перехідний кубок, грамоти і грошову премію. На другому місці – футбольна команда Миколаївської області, якій було вручено перехідний вимпел та грамоту.

Кращі команди області в 1951 році провели низку товариських матчів із командами інших республік. Перед вами – результати ігор.

«Локомотив» (Полтава) – «Іскра» (Москва) – 1:0

20 липня. Полтава. Стадіон «Локомотив».

«Дзержинець» (Кременчук) – «Іскра» (Москва) – 5:1

25 липня. Крюків. Стадіон вагонобудівного заводу.

«Спартак» (Кременчук) – «Іскра» (Москва) – 2:2

26 липня. Крюків. Стадіон вагонобудівного заводу.

«Локомотив» (Полтава) – «Урожай» (Єреван) – 4:0
1 листопада. Полтава. Стадіон «Локомотив».

До речі, команда «Урожай» – чемпіон Вірменії 1951 року.

На новому полтавському стадіоні «Урожай» до середини грудня завершилася підготовча робота щодо створення належних умов для використання цієї спортивної споруди для зимових видів спорту. Було прокладено водогінну мережу для забезпечення заливки льодової доріжки та хокейного поля. Новий стадіон дозволяв проводити змагання зі швидкісного бігу на ковзанах. Облаштовано було на стадіоні лижну базу на 65 пар лиж і роздягальні. Закуплено 50 ботинок із ковзанами. Увесь цей величезний фронт робіт було проведено під керівництвом першого директора стадіону «Урожай», ветерана полтавського футболу, учасника II світової війни **Павла Павловича Сівицького**.

1952 рік

Значних успіхів досягла полтавська організація добровільного спортивного товариства «Іскра». У Всесоюзному соціалістичному змаганні по другій групі серед 96 республіканських крайових і обласних Рад ДСТ «Іскра», полтавці зайняли друге місце. Полтавська обласна рада товариства була нагороджена грамотою центральної ради ДСТ «Іскра». Президія центральної ради відзначила грамотами колективи Зіньківського райвиконкому та Полтавського музучилища.

Двадцятого квітня в Полтаві і області відкрився літній спортивний сезон. У цей день на стадіонах і спортивних майданчиках відбулися змагання з легкої атлетики, волейболу, баскетболу, футболу, ручного м'яча, городків. Також були влаштовані показові виступи кращих спортсменів зі спортивної та художньої гімнастики, акробатики, боксу, важкої атлетики та інших видів спорту.

У Полтаві спортивне свято відкриття літнього сезону розпочалося на стадіоні «Урожай» об 11 годині 30 хвилин парадом фізкультурників. Коли колони спортсменів вишикувалися перед головною трибуною, голова міського комітету в справах фізкультури і спорту **Кисельов** прийняв рапорт і поздоровив учасників параду і всіх фізкультурників міста з відкриттям літнього спортивного сезону.

Кращі полтавські спортсмени – чемпіони України **Леонід Бартеньєв** і **Клара Павлушко** – підняли прапор відкриття спортивного сезону.

Після офіційної частини глядачі стали свідками показових виступів штангістів, боксерів, фехтувальників, акробатів, волейболістів та легкоатлетів.

Цього ж дня на стадіоні «Динамо» відбувся бліц-турнір з футболу, в якому взяли участь п'ять юнацьких

Скільки того дня лягло на його могилу барвистих квітів! Отих, що він їх так любив одержувати в нагороду, даруючи людям радість і насолоду. І лягли вони на знак вдячної пам'яті за це.

Та й потім ветерана не забували полтавці. Саме на честь 30-річчя перемоги над фашизмом міська федерація футболу започаткувала в 1975 році бліц-турнір, присвятивши його пам'яті ушавленого голкіпера.

Володарем призу стала тоді команда «Промінь». З 1977 року трофей розігрувався щорічно в осінніх турнірах на Кубок Полтави. Призом володіли «Супутник» (1977), «Локомотив» (1978), «Промінь» (1979), «Динамо» (1980), «Локомотив» (1981)...

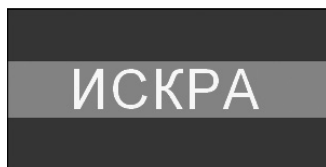
Може, варто відродити турнір цей знову?

Відродити ще одну традицію, й не для «галочки», а на ділі узяти шефство (який-бо загін юних футболістів навчається в ДЮСШ «Ворскла», скільки прихильників футболу в школі-інтернаті №2 імені Н.С.Крупської) над могилою К.П.Скрипченка на міському кладовищі у Полтаві? Так, треба доглянути її. Посадити квіти.

Ті, що так любив Костянтин Петрович.

**«Комсомолец
Полтавщини».
1982 р.**

Футболісти грають у гандбол (праворуч — Іван Горпинко)

і сім дорослих команд. У фінальному матчі юнацьких команд зустрілися футболісти «Урожаю» та «Іскри». Перемогли юні іскрівці з рахунком 1:0. Серед дорослих команд сильнішими виявилися футболісти спортивного товариства «Наука», які з рахунком 2:0 завдали поразки динамівцям.

Понад 2 тисячі глядачів зібралися на міському стадіоні Лубен у день відкриття літнього спортивного сезону. Після параду фізкультурників у секторах стадіону відбулися різноманітні спортивні змагання. Цікаво пройшли зустрічі баскетбольних команд Лубен і Полтави. Обидві зустрічі виграли полтавські команди — чоловіча «Наука» та жіноча — юнацької спортивної школи.

У розіграші першості України в першій групі Полтавщину представляв полтавський «Локомотив». Він виступав у першій зоні, до складу якої входило 12 команд. Полтавці вдало розпочали сезон, здобувши дві стартові перемоги в Прилуках над «Машинобудівником» із рахунком 4:1, і вдома над вінницькими динамівцями — 2:1. Після шостого туру залізничники, набравши 11 очок із 12 можливих, впевнено очолювали турнірну таблицю першої зони. В останньому турі першого кола полтавці на своєму полі зустрілися з основними своїми конкурентами — футболістами кіровоградського «Трактора», які на два очки відставали від залізничників. У разі перемоги полтавці на 4 очки випереджали б своїх переслідувачів. Та, на жаль, «Локомотив» поступився з рахунком 1:2. Ця зустріч стала вирішальною при розподілі нагород. Полтавський «Локомотив» у підсумку посів друге місце, відставши від кіровоградців лише на два очки.

Чемпіонат України 1952 року
Перша група, перша зона.

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	І	В	Н	П	М	О
1	«Трактор» (Кіровоград)		2:1 0:0	0:0 3:1	0:0 3:0	2:1 3:1	2:2 1:1	5:0 1:1	1:1 5:1	4:0 3:2	4:0 3:1	4:0 3:1	2:1 5:1	22	14	8	0	53-15	36
2	«Локомотив» (Полтава)	1:2 0:2		1:1 1:0	+:- 5:2	2:1 1:1	0:0 1:2	4:1 5:0	2:1 1:1	1:0 2:1	4:1 1:0	4:1 3:0	7:1 2:2	22	14	6	2	48-18	34
3	«Машинобудівник» (Київ)	0:0 1:3	1:1 0:1		3:1 2:0	3:1 1:1	9:2 1:1	+:- 0:0	3:3 6:2	1:1 10:0	6:1 2:0	1:0 5:1	4:0 11:1	22	13	7	2	70-20	33
4	В/ч Конотоп	0:0 0:3	-:+ 2:5	1:3 0:2		1:2 1:5	1:2 2:0	1:0 1:1	1:0 0:0	1:0 3:2	2:1 0:1	1:1 2:1	4:1 +:-	22	9	4	9	24-30	31
5	«Більшовик» (Київ)	1:2 1:3	1:2 1:1	1:3 1:1	2:1 5:1		2:1 4:2	0:1 2:0	5:1 2:0	1:1 0:1	3:0 2:2	5:2 0:4	6:0 6:0	22	11	4	7	51-29	26
6	«Динамо» (Проскуров)	2:2 1:1	0:0 2:1	2:9 1:1	2:1 0:2	1:2 2:4		0:2 2:1	0:1 3:0	2:0 2:2	2:1 1:5	0:1 5:3	3:1 4:2	22	9	5	8	37-42	23
7	«Машинобудівник» (Прилуки)	0:5 1:1	1:4 0:5	-:+ 0:0	0:1 1:1	1:0 0:2	2:0 1:2		0:2 1:3	2:2 1:2	3:1 0:0	4:1 4:2	0:1 2:0	22	7	5	10	24-35	19
8	«Динамо» (Вінниця)	1:1 1:5	1:2 1:1	3:3 2:6	0:1 0:0	1:5 0:2	1:0 0:3	2:0 3:1		0:0 2:1	2:1 0:1	2:2 1:3	2:3 2:0	22	6	6	10	27-41	18
9	«Машинобудівник» (Суми)	0:4 0:0	0:1 1:2	1:1 0:10	0:1 2:3	1:1 1:0	0:2 2:2	2:2 2:1	0:0 1:2		1:1 2:2	2:1 1:1	1:0 3:3	22	4	10	8	23-40	18
10	«Динамо» (Житомир)	0:4 2:3	1:4 0:1	1:6 0:2	1:2 1:0	0:3 2:2	1:2 5:1	1:3 0:0	1:2 1:0	1:1 2:2		0:2 2:2	7:1 2:0	22	5	5	12	31-43	15
11	«Спартак» (Біла Церква)	0:4 1:3	1:4 0:3	0:1 1:5	1:1 1:2	2:5 4:0	1:0 3:5	1:4 2:4	2:2 3:1	1:2 1:1	2:0 2:2		3:1 0:1	22	5	4	13	32-51	14
12	«Червона зірка» (Чернігів)	1:2 1:5	1:7 2:2	0:4 1:11	1:4 -:+	0:6 0:6	1:3 2:4	1:0 0:2	3:2 0:2	0:1 3:3	1:7 0:2	1:3 1:0		22	3	2	17	20-76	8

Чемпіонат області

Чемпіонат Полтавщини 1952 року пройшов за новою схемою. На першому етапі 38 команд, розподілених на п'ять зон, вели боротьбу за право виходу до фінальної частини змагань, яке здобували лише переможці зон. Зональні змагання пройшли з 11 травня по 10 липня. В першій зоні виступали 6 команд, в інших – по 8.

Перша зона: машівський, кобеляцький та карлівський «Колгоспники», «Динамо» (Кобеляки), «Спартак» (Кременчук), «Харчовик» (Чутове).

Переможець зони – «Колгоспник» (Карлівка): +5=0-0, різниця м'ячів 27-3, 10 очок.

Друга зона: котелевський, диканський, опішнянський «Колгоспники», «Енергія» (Полтава), «Іскра» (Зіньків), «Харчовик» (Карлівка), «Буревісник» (Гадяч), «Колгоспник» (Полтавський район).

Переможець зони – «Енергія» (Полтава): +7=0-0, різниця м'ячів 22-2, 14 очок.

Третя зона: семенівський, градизький, глобинський, великобагачанський, покровобагачанський «Колгоспники», «Дзержинець» (Крюків), «Спартак» (Хорол), «Іскра» (В.Кринки).

III Міжнародні спортивні ігри сільської молоді. (Влоцлавек, Польща).

Первые результаты

«Соревнования проходят по легкой атлетике, футболу, велосипедному спорту (шоссе). Участвуют делегации Польши, ГДР, СССР, Чехословакии, Болгарии, Румынии и Венгрии. Не получены ответы из Италии, Финляндии и Дании. Торжественное открытие игр состоялось 16 августа, но соревнования начались на день раньше. Первыми вступили в борьбу мастера кожаного мяча. Футбольный турнир проводится по олимпийской системе. В нем принимают участие команды Чехословакии, Польши, СССР, ГДР, Болгарии и Румынии. Наиболее удачно жеребьевка сложилась для спортсменов ГДР и Чехословакии. Они без игры попали в полуфинал.

«Золото» Ігор

Переможець зони – «Дзержинець» (Крюків): +7=0-0, різниця м'ячів 54-2, 14 очок.

Четверта зона: шрамківський, пирятинський, золотоноський, згурівський «Колгоспники», «Локомотив» (Гребінка), «Салют» (Лубни), «Іскра» (Драбове), «Харчовик» (Яготин).

Переможець зони – «Локомотив» (Гребінка): +5=0-2, різниця м'ячів 15-6, 10 очок.

П'ята зона: миргородський, комишнянський, гребінківський, сенчанський «Колгоспники», «Харчовик» (Лубни), «Харчовик-1» (Лохвиця, спиртзавод), «Харчовик-2» (Лохвиця, цукровий завод), «Іскра» (Шишаки).

Переможець зони – «Колгоспник» (Миргород): +7=0-0, різниця м'ячів 17-3, 14 очок.

Фінальний турнір переможців зон пройшов у Полтаві на стадіоні «Урожай» з 13 по 17 липня. Доля першого місця вирішувалася в заключному турі в очній зустрічі претендентів – полтавської «Енергії» та кременчуцького «Дзержинця». Обидві команди перед вирішальним матчем мали в своєму доробку по 5 очок – дві перемоги і нічия. На жаль, цікавої спортивної боротьби на футбольному полі не вийшло. Гра пройшла за переваги футболістів «Дзержинця», які й перемогли з рахунком 5:0 і завоювали звання чемпіона області 1952 року. Їм було вручено перехідний приз і грамоту обласного комітету в справах фізкультури і спорту.

Чемпіонат області 1952 року. Фінальний турнір Полтава. Стадіон «Урожай». 13-17 липня

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	В	Н	П	М	О
1	«Дзержинець» (Кременчук)		5:0	1:1	7:0	3:1	3	1	0	16-2	7
2	«Енергія» (Полтава)	0:5		2:1	7:0	1:1	2	1	1	10-7	5
3	«Колгоспник» (Миргород)	1:1	1:2		1:1	2:1	1	2	1	5-5	4
4	«Локомотив» (Гребінка)	0:7	0:7	1:1		3:0	1	1	2	4-15	3
5	«Колгоспник» (Карлівка)	1:3	1:1	1:2	0:3		0	1	3	3-9	1

У розіграші Кубка області не було рівних полтавському «Локомотиву». 5 серпня на своєму стадіоні залізничники у фінальному матчі доволі легко переграли лубенську «Батьківщину» з рахунком 6:1 і втретє поспіль заволоділи почесним трофеєм.

«Локомотив» (Полтава): а взимку — хокей

У розіграші першості Полтави взяли участь 28 команд. У змаганнях серед команд першої групи виступали 8 команд. Перше місце завоювала команда «Прогрес». У другій групі змагалися 11 команд. Перемогли футболісти ДСТ «Турбіна». В розіграші першості міста Полтави серед юнаків участь узяли 9 команд: «Динамо», «Спартак», «Енергія», «Урожай», «Іскра» та інші. Першість виборола команда юнацької спортивної школи, друге місце посіла «Іскра», а третє — «Спартак».

У розіграші Кубка Полтави взяли участь 10 команд, а переміг «Локомотив», якому й було вручено почесний трофей.

Значного успіху досягла футбольна команда обласного ДССТ «Колгоспник». Перемігши з однаковим рахунком 2:0 збірні Сумщини та Харківщини, наші земляки вийшли до фіналу розіграшу Кубка Української ради ДССТ «Колгоспник».

1953 рік

Дев'ятнадцятого квітня в Полтаві відбулася чергова обласна звітно-виборна конференція з футболу. На ній головою обласної футбольної секції було обрано **Олександра Кобушка**, який змінив на цій посаді **Юрія Вінцентика**. Як зазначалося на конференції, в області невпинно зростає масовість аматорського футболу. На початок сезону функціонувало 250 футбольних команд, які охоплювали понад 6 тисяч гравців.

«На зелених полях області грає 250 футбольних команд, біля 180 з них — колгоспні футбольні команди. 40 команд беруть участь в розіграші першості області з футболу. З 23 по 26 липня на стадіонах Полтави відбудуться фінальні зустрічі команд першої групи, які зайняли перші та другі місця в зональних змаганнях...»

«Зоря Полтавщини». Неділя, 19 липня 1953 р.

15 августа в городе Плоцке, что находится в 120 км от Варшавы, на стадионе спортивного клуба «Мазовья» встретились команды Польши и Румынии. За Польшу выступала команда сельского спортивного общества из Кошалинского воеводства. Румыния была представлена сборной командой сельского спортивного общества «Реколта».

Первая половина игры заканчивается со счетом 2:0 в пользу польских спортсменов. После перерыва футболисты «Реколты» играли лучше. Матч закончился вничью — 3:3. Советский судья П.Белов дает дополнительное время — 30 минут. Более техничная команда «Реколты» добивается успеха и заканчивает матч со счетом 6:5 в свою пользу.

До початку спортивного сезону низові спортивні колективи ДССТ «Колгоспник» Семенівського району провели значну роботу з устаткування футбольних майданчиків у колгоспах ім. Сталіна, «Більшовик», ім. Жданова, ім. Чапаєва і «Країна Рад».

Чемпіонат області 1953 року. Перша група. Перша зона

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	6	В	Н	П	М	О
1	«Локомотив» (Полтава)		4:1	12:1	4:0	9:1	4:0	5	0	0	33-3	10
2	«Авангард» (Кременчук)	1:4		0:0	2:1	3:1	+: -	3	1	1	6-6	7
3	«Буревісник» (Гадяч)	1:12	0:0		1:2	2:2	1:1	0	4	1	5-16	4
4	«Динамо» (Кобеляки)	0:4	1:2	1:1		0:2	4:0	1	1	3	6-9	3
5	«Колгоспник» (Карлівка)	1:9	1:3	2:2	2:0		-: +	1	1	3	6-14	3
6	«Колгоспник» (Миргород)	0:4	-: +	1:1	0:4	+: -		1	1	3	1-9	3

Перемоги з найбільшим рахунком: «Локомотив» – «Буревісник» – 12:1, «Локомотив» – «Колгоспник» (Карлівка) – 9:1.

Друга зона

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	6	В	Н	П	М	О
1	«Енергія» (Полтава)		4:1	4:0	6:2	+: -	6:0	5	0	0	20-3	10
2	«Динамо» (Кременчук)	1:4		2:1	6:0	4:1	3:1	4	0	1	16-7	8
3	«Локомотив» (Гребінка)	0:4	1:2		+: -	5:1	3:1	3	0	2	9-8	6
4	«Урожай» (Хорол)	2:6	0:6	-: +		8:0	5:1	2	0	3	15-13	4
5	«Салют» (Лубни)	-: +	1:4	1:5	0:8		8:1	1	0	4	10-18	2
6	«Спартак» (Пирятин)	0:6	1:3	1:3	1:5	1:8		0	0	5	4-25	0

Перемоги з найбільшим рахунком: «Урожай» (Хорол) – «Салют» (Лубни) – 8:0, «Салют» (Лубни) – «Спартак» (Пирятин) – 8:1.

Із 23 по 26 липня на полтавських стадіонах «Урожай» і «Локомотив» по дві кращі команди з кожної зони в одноколовому турнірі розіграли нагороди чемпіонату. Не програвши жодного матчу, чемпіонський титул виграли залізничники. Другу сходинку посіла «Енергія», третю – кременчуцький «Авангард».

До речі, на початку року футбольну команду «Дзержинець» (Кременчук) було перейменовано на «Авангард».

«Футбол у нашій країні – найулюбленіший вид спорту. Сотні і тисячі команд беруть участь в розіграшах з футболу на першість районів, міст, областей. Приймаючи участь у боротьбі за першість області, команда «Локомотив» уже провела вісім ігор, не програвши жодної і зайняла перше місце. Таким чином команда за-

воювала право брати участь в іграх на першість з футболу України.

Поряд з цим полтавські локомотивці грають також на Кубок України. Вже проведено чотири гри і виграно у команд міст: Київ – «Більшовик», Сміла – «Харчовик», Житомир – «Динамо», Дніпропетровськ – «Машинобудівник».

Після чотирьох ігор команда «Локомотив» вийшла в фінал і, сьогодні – в день Всесоюзного Дня залізничника, в столиці України – Києві, зустрінеться з кіровоградською командою «Торпедо».

У цьому сезоні клас гри всієї команди набагато зріс. Особливо оволоділи технікою гри досвідчені гравці – тт. Штриголь, Бойко, Гедеванішвілі, Карпенко, Старих, Резнік і Красюков. Усім нам – гравцям необхідно і далі удосконалювати техніку гри, систематично тренуватися і працювати на підвищення спортивної майстерності».

К.Скрипченко, тренер команди «Локомотив» – майстер спорту. «Паровозник». 2 серпня 1953 року.

Друга група

Двадцять вісім команд другої групи на першому етапі вели боротьбу в п'яти зонах. Переможці зон наприкінці серпня на полтавському стадіоні «Динамо» у фінальному турнірі визначили призерів другої ліги.

Фінальний турнір команд другої групи

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	В	Н	П	М	О
1	«Харчовик» (Лубни)		0:0	2:0	4:0	1:2	2	1	1	7-2	5
2	«Колгоспник» (Глобине)	0:0		4:1	2:2	2:2	1	3	0	8-5	5
3	«Харчовик» (Карлівка)	0:2	1:4		5:2	3:1	2	0	2	9-9	4
4	«Харчовик» (Яготин)	0:4	2:2	2:5		4:2	1	1	2	8-13	3
5	«Іскра» (Зіньків)	2:1	2:2	1:3	2:4		1	1	2	7-10	3

Розіграш Кубка області

У розіграші Кубка області взяли участь 18 команд. Кубковий турнір тривав із 13 вересня по 15 жовтня. До півфіналу вийшли дві полтавські команди – «Локомотив» і «Енергія», «Локомотив» (Гребінка) та «Спартак» (Пирятин). За жеребкуванням одну з півфінальних пар склали полтавські команди. Гра між ними відбулася 7 жовтня на стадіоні «Локомотив». Перша половина зустрічі пройшла з невеликою перевагою залізничників і закінчилась з рахунком 1:0 на їхню користь. На 26-й хвилині відзначився **Євген Бобін**. Друга половина гри проходила вже за цілковитою перевагою залізничників. Їм ще тричі вдалося вразити ворота «Енергії» і здобути перемогу з рахунком 4:0.

В цей же день в другому городе Грудзёднз советские футболисты встретились с болгарской командой. Матч сложился весьма трудно для наших спортсменов. Болгары оказались технически хорошо подготовленными, но советские футболисты сразу же предложили своим противникам быстрый темп, и уже на 10-й минуте, отлично разыграв комбинацию, З. Бреньо (№9) с подачи В. Казанкина (№11) сильным ударом посылает мяч в ворота болгар. Так до конца тайма счет не изменился.

Вторая половина игры проходит в обоюдных бурных атаках. Во время одного штурма вратарь нашей команды выскакивает далеко вперед. Болгары сильно посылают мяч в сетку ворот, но наш защитник отбивает его головой на угловой. Гол казался неизбежным, но мяч попадает в штангу. Но вот истекли 90 минут, и финальный свисток фиксирует победу советских футболистов со счетом 1:0. Итак, в таблицу III Молодежных спортивных игр сельской молодежи записаны первые победы и первые поражения».

Г. Соловьев.
«Советский спорт»
17 августа
1957 г. №119 (2855).

На 60 і 65-й хвиликах відзначився **Корній Шевченко**, а на 75-й – знову **Бобін**.

Значно нижче своїх можливостей у цьому матчі зіграла «Енергія». Футболісти діяли інертно, без вогнику. Тренерові команди **Теляку** так і не вдалося налаштувати команду на боротьбу.

У другому півфіналі гребінківські залізничники з рахунком 2:0 здолали пирятинський «Спартак».

Фінальний матч розіграшу Кубка області відбувся 15 жовтня на гребінківському стадіоні «Локомотив». Гра проходила в цікавій спортивній боротьбі. Та, незважаючи на усі намагання суперників забити, перша 45-хвилинка закінчилася безрезультатно. У середині другої половини гри полтавці з одинадцятиметрового штрафного удару відкрили рахунок, а під завісу матчу подвоїли його. Кінцевий результат – 2:0, і Кубок області – у полтавського «Локомотива». Йому було вручено Кубок сектора фізкультури і спорту Полтавського відділу Міністерства охорони здоров'я. Команда гребінківської райради ДСТ «Локомотив» була нагороджена грамотою другого ступеня.

Футбольний сезон 1953 року був сповнений різноманітними турнірами міського, обласного, республіканського та союзного значення. У червні в Києві пройшли фінальні змагання першості України серед юнацьких команд. Успішно виступила в змаганнях полтавська юнацька команда, яка посіла в підсумку призове третє місце. Вона була нагороджена дипломом управління з фізичної культури і спорту Міністерства охорони здоров'я Української РСР, а всі футболісти команди відзначені дипломами і цінними подарунками.

Наприкінці червня в Полтаві відбулися республіканські зональні змагання з футболу, волейболу та баскетболу. В них узяли участь школярі Харківської, Сумської, Миколаївської, Чернігівської та Полтавської областей. У змаганнях з футболу та баскетболу юні спортсмени Полтавщини посіли другі місця.

Двадцять шостого липня на полтавському стадіоні «Урожай» пройшли два кубкових матчі на призи республіканських рад – ДСТ «Урожай» та «Спартак». У першому матчі зустрілися Дергачівська команда (Харківська область) і футболісти Малоперещепинської МТС (Полтавська область). Харків'яни перемогли з рахунком 4:1. У другому матчі полтавський «Спартак» обіграв одноклубників зі Сталіно – 2:0.

У середині серпня команда заводу «Метал» взяла участь у фіналі першості республіканської ради «Енергія» і посіла там перше місце. На попередньому етапі наші земляки перемогли в Харкові своїх одноклубників за сумою двох матчів. Перша гра не виявила переможця – нічия 1:1.

Наступного дня полтавці впевнено перемогли з рахунком 3:1.

Фінальні зустрічі на першість республіканської ради спортивного товариства «Енергія» пройшли у Новій Каховці з 8 по 18 серпня. У фінальній частині змагань взяли участь команди Нової Каховки, Сталіно, Запоріжжя, Львова і Полтави. Без надмірних зусиль полтавські футболісти обіграли команди Львова, Запоріжжя і Сталіно, і 17 серпня у вирішальному матчі зустрілися з командою Нової Каховки. Незважаючи на зусилля обох колективів, матч не виявив переможця. Нічия 1:1. Перегравання відбулося наступного дня. Цього разу наші земляки виявилися сильнішими і перемогли з рахунком 1:0, завоювавши таким чином головний приз республіканської ради ДСТ «Енергія».

У сезоні 1953 року в складі команди «Енергія» Полтавського машинобудівного заводу Міністерства електростанцій і електропромисловості СРСР виступали:

В.Варава – воротар, **В.Петраш** – центральний захисник, **А.Мельник** – лівий захисник, **М.Мачинський** – лівий півзахисник, **В.Титенко** – правий півзахисник,

В.Городовер – правий нападаючий, **М.Шпетнер** – правий півсередній нападаючий, **В.Синицин** – правий півсередній нападаючий, **О.Кобушко** – центральний нападаючий, **П.Петраш** – центральний нападаючий, **В.Чабаренко** – лівий півсередній нападаючий, **О.Білокур** – лівий крайній нападаючий, **І.Краснощок** – правий крайній нападаючий, **С.Луканов** – правий захисник, **Б.Степанов** – воротар, **В.Волченко** – капітан команди, **В.К.Теляк** – тренер.

Із 22 по 26 серпня в Полтаві на стадіоні «Урожай» відбулися фінальні ігри першості республіканської ради ДСТ «Урожай». У них узяли участь представники шести областей, які були розподілені на дві групи. До складу першої увійшли команди Львова, Кіровограда, Чернігова. До другої – Харкова, Сталіно, Херсона. Переможцями груп стали команди Кіровоградської і Харківської областей, які у фінальному матчі й визначили чемпіона. Перемогли кіровоградці – 2:1. У матчі за третє місце львів'яни здолали опір команди Херсона – 4:2. Кіровоградці отримали перехідний Кубок республіканської ради ДСТ «Урожай». Команди-призери отримали право на участь у Всесоюзних змаганнях футбольних команд товариства ДСТ «Урожай». Турнір такого високого рівня вперше було проведено у Полтаві з 15 по 20 вересня. Перше місце, а з ним – і звання чемпіона СРСР спортивного товариства завоювала московська команда «Урожай». По закінченні офіційних змагань москвичі 23 вересня зіграли товариський матч

Гортаючи архів

«На земле друзей».

Игры сельских спортсменов

«Жители Влоцлавека давно не помнят таких спортивных торжеств как те, которые проходили в минувшую пятницу. Городской стадион в праздничном убранстве, грянул оркестр, и на поле, чеканя шаг вышли сельские спортсмены Болгарии, Чехословакии, ГДР, Румынии, Венгрии, СССР и Польши. Зрители встретили их громом аплодисментов, возгласами одобрения. Но вот колонна в 450 человек остановилась, и в небо взмыли воздушные шары с прикрепленными к ним государственными флагами.

III Международные спортивные игры сельской молодежи объявляются открытыми.

На беговую дорожку выходят участники эстафеты 800+400+200+100 м – легкоатлеты Польши, СССР, ГДР, Чехословакии. С первого этапа представитель СССР далеко уходит от своих конкурентов. Последующие этапы показывают полное превосходство советской команды, которая выступала в составе В.Барабанова, Л. Назарова, Б. Николаева, В. Колесова. Их время 3.20,2. Второе место заняли легкоатлеты Польши – 3.24,2; третье – Румынии – 3.25,0.

После эстафеты состоялся первый полуфинальный матч футболистов. Встретились команды ГДР и СССР.

із полтавським «Локомотивом». Залізничники перемогли грізного суперника з рахунком 2:1.

«Закінчилися Всесоюзні змагання з футболу добровільного спортивного товариства «Урожай». 10 днів на полтавському стадіоні «Урожай» проходили всесоюзні змагання з футболу добровільного спортивного товариства «Урожай». В фінальних іграх по полтавській і харківській зонах взяли участь 15 команд. Полтавці були свідками змагань футбольних команд Азербайджану, Казахстану, Вірменії, Москви, Ростова, Курська, Краснодару, Свердлову, Львова, Кіровограда і Харкова.

В Харкові змагалися команди Білорусії, Туркменії, Воронежу і Смоленську.

В останній день змагань у Полтаві 24 вересня московська команда виграла у футболістів Курська з рахунком 3:0. Футбольна команда Харкова перемогла спортсменів Азербайджану з рахунком 5:1, а кіровоградці виграла зустріч у львівських футболістів з рахунком 6:0. У результаті фінальних змагань перше місце завоювали футболісти Москви, на другому – спортсмени Львова, на третьому – Кіровограда. Далі йдуть команди Курська, Ростова, Харкова, Азербайджану, Казахстану.

На заключному параді команді Москви вручено перехідний приз і грамоту. Всі гравці команди одержали жетони чемпіона, грамоти і цінні подарунки. Вимпели і грамоти одержали команди Львова і Кіровограда відповідно до зайнятих місць. Кожний з учасників цих команд одержав грамоти, жетони і цінні подарунки. Під звуки спортивного маршу команда Москви робить круг пошани. Лунає гімн Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Капітан команди Москви опускає прапор змагань».

«Зоря Полтавщини». Субота, 26 вересня 1953 р. № 192 (6750).

«Урожай» (Полтава).
1953 рік

Значних успіхів досягла команда полтавського «Локомотиву» на республіканській арені. Залізничники першими з полтавських команд дійшли до фіналу розіграшу Кубка УРСР. 5 липня на своєму стадіоні в стартовому матчі кубкового розіграшу залізничники перемогли київську команду «Більшовик» з рахунком 2:1. В другому турі, 12 липня, теж вдома «Локомотив» з рахунком 3:0 переміг команду «Харчовик» з міста Сміла. Потім наші земляки два матчі провели в гостях. У третьому турі, 19 липня в Житомирі здолали з рахунком 1:0 місцеве «Динамо», а в півфіналі, 26 липня в Дніпропетровську, в напруженому поєдинку вирвали перемогу у місцевого «Торпедо».

Зі спогадів ветерана полтавського футболу Анатолія Штриголя:

«У півфіналі розіграшу Кубка України ми зустрілися в Дніпропетровську з «Торпедо». Суддя з Харкова Алексєєв запізнився на гру, тому матч судив місцевий арбітр. За дві хвилини до закінчення ми попереду з рахунком 3:2. Напруга досягла свого апогею. З лави запасних чути вигуки – руки ховайте. Це щоб у судді не було можливості призначити пенальті за гру рукою. Та все ж, дець за хвилину до фінального свистка арбітр знаходить привід призначити сумнівний 11-метровий. Але наш воротар Володимир Красюков намертво бере м'яч, пробитий з пенальті. Ми виграємо 3:2 і виходимо до фіналу Кубка України. Голи в нашої команді забили Бобін, Карпенко і Бойко».

Фінальний матч Кубка України відбувся 2 серпня на Республіканському стадіоні столиці України. Суперником полтавського «Локомотива» у цьому матчі було кіровоградське «Торпедо». Не втримавши стартового натиску кіровоградців, залізничники протягом шести хвилин пропустили три м'ячі і вже на 21-й хвилині програвали із рахунком 0:3. І хоча на 38-й хвилині Івану Резніку вдалося відквитати один гол, на більше полтавців не вистачило. Але стежку до Кубка залізничники все ж протоптали.

У 1953 році «Локомотив» був учасником першості України серед команд першої групи. Тут здобутки залізничників значно скромніші. Виступаючи в другій зоні, вони посіли 4 місце з-поміж шести команд.

Чемпіонат України 1953 року.

Перша група, друга зона

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О	Рахунок
1.	«Торпедо» (Харків)	10	7	1	2	23-12	15	0:3 1:1
2.	«Хімік» (Дніпропетровськ)	10	6	2	2	21-9	14	0:1 2:3
3.	«Локомотив» (Київ)	10	6	0	4	25-19	12	4:3 1:2
4.	«Локомотив» (Полтава)	10	5	1	4	25-18	11	- -
5.	«Торпедо»(Суми)	10	2	2	6	9-24	6	5:2 6:0
6.	«Торпедо» (Прилуки)	10	0	2	8	6-27	2	4:2 2:1

Следует отметить, что команда ГДР в результате жеребьевки вышла в полуфинал без игры, а наши футболисты накануне провели очень напряженную встречу с сильной командой Болгарии. Хотя первый тайм и закончился безрезультатно – 0:0, однако техническое и тактическое преимущество советских спортсменов было очевидным и только глухой защитный вариант, который избрали немцы, не дал возможности реализовать преимущество.

Вторая половина игры началась при сильном дожде. Но наши футболисты сумели и в этой обстановке растянуть защиту противника, создавая опасные положения у ворот. На 20-й минуте второго тайма во время сильного штурма ворот немцев В.Казанкин (№11) успешно завершает атаку. Команда ГДР начинает с центра поля. В оставшееся время результат так и не изменился. Советские футболисты вышли в финал».

Г. Соловьев.

«Советский спорт»

18 августа

1957 г. №120 (2856).

«Четыре дня продолжались III Международные спортивные игры сельской молодежи, в которых приняли участие около 500 человек. И пусть у спортсменов села нет еще таких результатов, которые вошли бы в таблицы мировых и европейских рекордов, но борьба у них шла острая, напряженная.

Во второй день соревнований особый интерес вызвала командная гонка велосипедистов на 100 км. В ней приняли участие спортсмены Болгарии, Чехословакии, ГДР, СССР, Румынии, Польши – по пять человек в каждой. Польскую команду возглавлял Б. Прусский – участник последней велогонки Мира, где он занял пятое место. У болгар выделялся Я.Огнянский, выступавший в велогонке Мира 1956 года и в гонке по Египту.

У 1953 році «Локомотив» змагався на різних футбольних «фронтах». Десятого травня на стадіоні «Урожай» у фіналі розіграшу Кубка Полтави зустрілися команди «Локомотив» і «Енергія». Довго жодній з команд не вдавалося вразити ворота суперників. Лише за шість хвилин до закінчення другої половини гри футболістам «Енергії» вдається провести м'яч у ворота залізничників і виграти матч з мінімальним рахунком 1:0.

16 вересня на своєму стадіоні залізничники з рахунком 5:0 розгромили кременчуцький «Авангард» і вчетверте поспіль стали володарями Кубка облпрофради (на фото).

Сезон 1953 року «Локомотив» провів таким складом: **Володимир Красюков, Володимир Іоффе, Леонід Савенков, Петро Бойко, Михайло Старих, Георгій Кацай, Євген Бобін, Євген Євдокименко, Іван Прасол, Григорій Карпенко, Іван Резнік, Корній Шевченко, Анатолій Штриголь, Лер Гедеванішвілі.**

У розіграші Кубка Кременчука зустрілися «Авангард» і «Машинобудівник» (команда заводу ім. Сталіна). Перемогли більш досвідчені та імениті авангардівці з рахунком 4:1. Цей сезон для команди вагонобудівного заводу (тренер Петро Ясинський) видався дуже вдалим. Наприкінці вересня вона здобула ще й звання чемпіона Кременчука. Серед гравців рівнем майстерності особливо вирізнялися граючий тренер Петро Ясинський, капітан команди Валентин Каташин, Микола Коваленко та Олексій Галка.

Товариські матчі:

«Локомотив» (Полтава) – «Локомотив» (Москва, дублюючий склад) – 0:0.

18 жовтня. Стадіон «Локомотив».

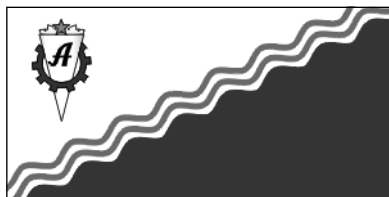
«Енергія» (Полтава) – «Локомотив» (Харків) – 1:7.

1 листопада. Стадіон «Урожай».

1954 рік

На багатьох стадіонах і спортивних майданчиках області з настанням морозів заливалися ковзанки. Тут регулярно відбувалися хокейні баталії першостей міст, районів, сіл. Активними учасниками цих змагань були і

футбольні команди, які саме таким чином підтримували свою спортивну форму.

Ось і цього року на стадіоні «Авангард» Крюківського вагонобудівного заводу створили чудовий каток. У середині січня на ньому відбулися змагання на першість Кременчука з російського хокею, в яких узяли участь шість команд добровільних спортивних товариств.

На початку лютого в Полтаві на стадіоні «Урожай» пройшов розіграш першості області з хокею. В ній взяли участь команди Полтави, Кременчука, Лубен і Гребінки. Перше місце виборов полтавський «Локомотив», на другому – полтавська «Енергія», на третьому – кременчуцький «Локомотив».

Першість Полтави з російського хокею виборювали вісім команд. Перше та друге місця посіли, відповідно, перша та друга команди залізничників.

Чемпіонат області

Десять футбольних команд першої групи були розподілені на дві зони. До першої ввійшли: «Авангард» (Кременчук), команда станції Скороходове, «Енергія» (Полтава), «Буревісник» (Гадяч), «Колгоспник» (Карлівка). У другій зоні виступили: «Урожай» (Хорол), «Локомотив» (Кременчук), «Локомотив» (Гребінка), «Торпедо» (Лубни), «Харчовик» (Оріхівка, Лубенського району).

По дві кращі команди зон, а також минулорічний чемпіон області полтавський «Локомотив» склали п'ятірку фіналістів, які й розіграли в одноколовому турнірі нагороди першості. Перше місце впевнено знову завоював полтавський «Локомотив». Друге місце, як і торік, дісталось «Енергії», а от карлівський «Колгоспник» вперше в історії піднявся на третю сходинку п'єдесталу пошани.

У другій групі змагалися 22 команди, розподілені на чотири зони. Переможці зон у фінальному турнірі розіграли єдину путівку до першої групи. Фінальні змагання пройшли в Кобеляках. За перемогу сперечалися команди Лохвиці, Зінькова, Глобиного і Кобеляк. Вигравши всі три зустрічі, перше місце завоювали футболісти Кобеляк. На другому місці – команда Лохвиці, на третьому – Зінькова.

Фінальний турнір команд другої групи

№ п/п	Команда	1	2	3	4	В	Н	П	М	О
1	«Спартак» (Кобеляки)		2:0	7:0	5:1	3	0	0	14-1	6
2	«Харчовик» (Лохвиця)	0:2		3:2	1:1	1	1	1	4-5	3
3	«Іскра» (Зіньків)	0:7	2:3		2:0	1	0	2	4-10	2
4	«Колгоспник» (Глобине)	1:5	1:1	0:2		0	1	2	2-8	1

Среди советских велогонщиков мс В. Филиппенко, опытные спортсмены В. Романов и Б. Круликаускас. Польские велосипедисты стартовали первыми, но уже спустя 20 км. советские гонщики, вышедшие со старта вторыми, выигрывали у своих соперников 10 секунд. Почти такое же положение сохранилось и после поворота (50 км). И вот здесь случилось то, что все еще часто случается с нашими велосипедистами. У Филиппенко ломается велосипед. Вскоре выходит из строя задний выключатель на машине А. Кравцова. Оба немного отстали от своих товарищей, продолжавших путь втроем. Надо отметить, что и поляки заканчивали дистанцию втроем (без Прусского), но шли хорошо, уверенно и по праву заняли первое место (2:19.27). Велосипедисты СССР – на втором месте (2:21.13).

В минувшее воскресенье на стадионе собралось около 20 тысяч зрителей. Это значит, что почти каждый третий житель города пришел посмотреть программу заключительного дня игр. Большой успех выпал на долю советских легкоатлетов. Они заняли 21 первое место, 14 вторых и 7 третьих. Хорошо выступали наши бегуны Б. Николаев из Краснодарского края, Г. Коротаев из Новосибирской области, В. Колесов из Амурской области, В. Агафонов из Николаевской области, Ю. Воробьева из Московской области. Покорил зрителей колхозник сельхозартели имени Тимирязева Горьковской области Н. Новиков.

У розіграші Кубка області, що пройшов з 16 травня по 10 червня, взяла участь 31 команда різних спортивних товариств. Найбільшою несподіванкою розіграшу став вихід до чвертьфіналу команди станції Скороходове. Карлівському «Колгоспнику» довелося докласти чимало зусиль, щоб здолати опір скороходівців у боротьбі за перепустку до півфіналу. Долю матчу вирішив лише один м'яч, забитий карлівчанами. Інші матчі чвертьфіналу принесли такі результати:

«Колгоспник» (Градизьк) – «Харчовик» (Лохвиця) – 7:2.

«Енергія» (Полтава) – «Спартак» (Лубни) – 7:0.

«Локомотив» (Полтава) – «Спартак» (Кобеляки) – 8:2.

У півфіналі «Локомотив» переміг «Енергію», а карлівський «Колгоспник» – своїх градизьких одноклубників.

Фінальний матч відбувся 10 червня на полтавському стадіоні «Локомотив». Залізничники впевнено перемогли карлівчан – 4:1 і вп'яте поспіль заволоділи Кубком.

Вдало виступив «Локомотив» і в чемпіонаті України. З десяти матчів полтавці вісім виграли і лише двічі зазнали поразки, і в підсумку вийшли переможцями другої зони. Це дало право нашим земляками вперше в історії

полтавського футболу пробитися до фінального турніру семи найкращих колективів України.

Чемпіонат України 1954 року

Друга зона

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	6	І	В	Н	П	М	О
1	«Локомотив» (Полтава)		2:0 2:6	1:0 0:3	3:1 1:0	2:0 2:0	2:1 2:1	10	8	0	2	17-12	16
2	«Локомотив» (Артемівськ)	0:2 6:2		2:0 0:0	0:3 7:2	8:0 0:2	2:0 1:0	10	6	1	3	26-11	13
3	«Хімік» (Дзержинськ)	0:1 3:0	0:2 0:0		1:1 3:3	2:1 4:2	1:1 5:2	10	4	4	2	19-13	12
4	«Спартак» (Київ)	1:3 0:1	3:0 2:7	1:1 3:3		1:0 2:4	0:1 1:0	10	3	2	5	14-20	8
5	«Енергія» (Харків)	0:2 0:2	0:8 2:0	1:2 2:4	0:1 4:2		2:0 0:3	10	3	0	7	11-24	6
6	«Торпедо» (Суми)	1:2 1:2	0:2 0:1	1:1 2:5	1:0 0:1	0:2 3:0		10	2	1	7	9-16	5

27 вересня в Станіславі на стадіоні «Спартак» стартував фінальний турнір кращих команд України. Крім наших земляків, до фіналу вийшли «Машинобудівник» (Київ), ОБО (Одеса), «Металург» (Жданов), «Спартак» (Станіслав), «Динамо» (Тернопіль) та «Будівельник» (Миколаїв). На жаль, тут полтавці виступили невдало, але сам факт участі в турнірі такого рівня – це вже безперечний успіх.

Фінальний турнір переможців зон

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	6	7	В	Н	П	М	О
1	«Машинобудівник» (Київ)		2:1	2:0	1:0	0:1	3:0	2:0	5	0	1	10-2	10
2	«Спартак» (Станіслав)	1:2		1:1	0:0	3:0	6:0	1:0	3	2	1	12-3	8
3	«Будівельник» (Миколаїв)	0:2	1:1		0:1	1:0	1:0	2:0	3	1	2	5-4	7
4	ОБО (Одеса)	0:1	0:0	1:0		0:3	2:0	1:0	3	1	2	4-4	7
5	«Локомотив» (Полтава)	1:0	0:3	0:1	3:0		2:3	3:1	3	0	3	9-8	6
6	«Металург» (Жданов)	0:3	0:6	0:1	0:2	3:2		0:0	1	1	4	3-14	3
7	«Динамо» (Тернопіль)	0:2	0:1	0:2	0:1	1:3	0:0		0	1	5	1-9	1

Сезон полтавський «Локомотив» провів таким складом: Володимир Лізенко, Корній Шевченко, Володимир Іоффе, Федір Верич, Петро Бойко, Юрій Беланчук, Іван Рєзнік, Григорій Карпенко, Михайло Старих, Георгій Кацай, Леонід Савенков, Євген Євдокименко, Володимир Красюков, Євген Бобін, Анатолій Штриголь, Лер Геде-

Когда он начал бег на 10000 м, то многие были поражены и удивлены, как легко и свежо бежит советский спортсмен. Он сразу же после старта отрывается от основной группы, но его пытаются преследовать румынский легкоатлет Д. Драгомир. правда, эта попытка продолжалась всего лишь три круга, а затем Драгомир не выдержал темпа, предложенного Новиковым, и отстал. Советский бегун финишировал со временем 31.37,0.

ванішвілі, Іван Прасол. Олександр Білокур, Михайло Шпетнер.

На початку серпня в Хоролі пройшли республіканські зональні змагання спортивного товариства «Колгоспник». У них взяли участь збірні команди Харківської, Дніпропетровської, Ворошиловградської, Сумської та Полтавської областей. Честь Полтавщини захищали кращі футболісти ДССТ «Колгоспник» із Карлівського, Глобинського та Решетилівського районів. Перемігши збірну команду Харківської області з рахунком 2:1, полтавські футболісти вийшли до фіналу, де зустрілися з ворошиловградцями. Наша збірна перемогла – 4:1 і вийшла переможцем зони. Крім того, вона здобула право на участь у III Спартакіаді сільських спортсменів, яка пройшла у Львові в першій половині вересня.

Виступили там, на жаль, наші земляки невдало, поступившись уже в першій зустрічі «Колгоспнику» з міста Берегове Закарпатської області з рахунком 1:4.

У розіграші призу обласного відділу охорони здоров'я, що пройшов у Полтаві з 17 по 20 червня, взяли участь шість команд: в/ч Скороходове, «Колгоспник» (Карлівка), «Авангард» (Кременчук), «Колгоспник» (Миргород), «Урожай» (Хорол) і «Енергія» (Полтава). Змагання пройшли за олімпійською системою.

Перший тур

в/ч Скороходове – «Колгоспник» (Карлівка) – 1:2.

«Авангард» (Кременчук) – «Колгоспник» (Миргород) – 4:0.

Другий тур

«Урожай» (Хорол) – «Колгоспник» (Карлівка) – 1:4.

«Авангард» (Кременчук) – «Енергія» (Полтава) – 1:3.

Фінал

«Енергія» (Полтава) – «Колгоспник» (Карлівка) – 4:0.

З 26 по 29 вересня на полтавському стадіоні «Урожай» відбулися фінальні змагання на першість республіканської ради ДСТ «Урожай», в яких взяли участь команди Львівської, Харківської, Запорізької, Кримської, Кіровоградської та Полтавської областей. Перемогу здобула команда Харківської області. На другому місці – запорізькі футболісти, третіми були львів'яни. Полтавські футболісти поділили 5-6 місця з кримчанами.

З 24 по 30 жовтня в Полтаві пройшли всесоюзні змагання на першість центральної ради ДСТ «Урожай» серед команд МТС і радгоспів. Перше місце виборола футбольна команда Радянської МТС Кримської області. Їй було вручено перехідний кубок, вимпел і грамоту. На другому місці – футболісти радгоспу «Комуніст» Харківської області, на третьому – команда Липецької області.

Футбольна команда «Локомотив» (Полтава) на зборах в Євпаторії. 1954 рік. Верхній ряд: Іоффе, Шевченко, Євдокименко, Красюков, Скрипченко (старший тренер), Прасол, Кацай. Середній ряд: Рєзнік, Карпенко. Сидять: Савенков, Верич, Беланчук, Гедеванішвілі

У Полтаві 9 і 10 жовтня відбулися два товариських матчі за участі відомої московської команди «Хімік». Це була одна з найсильніших футбольних команд, які приїздили до того часу на змагання до обласного центру. Полтавська «Енергія» першого дня поступилася гостям із розгромним рахунком 2:7, а наступного дня «Локомотив» звів матч до нічиєї – 2:2.

Кубок Лубенського району завоювала футбольна команда «Спартак». 9 травня у фінальному матчі спартаківці з рахунком 5:1 переграли минулорічного володаря трофея – команду «Торпедо» (завод «Комунар»).

Завершився футбольний сезон-1954 у листопаді в Кременчуці товариським матчем збірної Кременчука і полтавського «Локомотива». Залізничники перемогли – 2:1.

1955 рік

Двадцять сьомого лютого у Полтаві вперше відбувся футбольний матч на засніженому полі. На стадіоні «Локомотив» зустрілися основний склад залізничників із молодіжною збіркою Полтавського залізничного вузла. З рахунком 10:1 перемогли досвідченіші футболісти. А літній сезон відкрився на стадіоні «Динамо» блиц-турніром команд «Іскра», «Енергія», «Локомотив», «Урожай», «Динамо», «Спартак», «Наука», «Харчовик» і «Труд». Матчі тривали по 30 хвилин. До фіналу вийшли «Енергія» і «Локомотив». Перемогла команда заводу «Головергозапчастини» (колишній «Метал»). Це був перший успіх найбільш вдалого сезону в історії заводської команди.

З 7 по 12 червня в Новій Каховці пройшли змагання на першість республіканської центральної ради ДСТ «Енергія». У них взяли участь збірні команди товариства з Харківської, Запорізької, Одеської, Сталінської, Львів-

Результати легкоатлетів могли бути значительно лучше, но дождь, прошедший накануне, сильно испортил беговую дорожку и легкоатлетические сектора.

После эстафеты 4х100 м началось последнее соревнование III игр – финальный матч по футболу между командами СССР и Румынии. Первый тайм прошел в обоюдоострых атаках и закончился с результатом 0:0. Во втором тайме советские футболисты показали тактически сложенную игру, хорошую технику владения мячом. Они проводят ряд продуманных комбинаций, и только отличная игра вратаря румын спасает команду от поражения.

Футболисты СССР продолжают энергично штурмовать ворота противника. На 20-й минуте они получают право на штрафной удар, который весьма искусно реализует Г. Дралюк (№8). Затем тот же Дралюк забивает второй гол. Счет 2:0 не изменился до конца игры. Советские футболисты, завоевав первое место, получили 15 золотых медалей. Золотой медалью награжден и тренер команды И. Д. Лифшиц.

Советская делегация на III играх сельской молодежи завоевала 46 золотых медалей, 19 серебряных и 7 бронзовых. Кроме того, советские спортсмены за достижение лучших результатов награждены переходящим кубком, учрежденным редакциями молодежных журналов «Новая весна» (Польша), «Молодая вестница» (Чехословакия) и «Ландюгенд» (ГДР), а советские спортсменки – призом Всемирной Федерации демократической молодежи. Большой памятный кубок преподнесли спортивной делегации СССР от объединенной крестьянской партии Польши. Главный совет сельского спортивного общества Польши, взяв на себя труд по организации III игр, сделал большое и нужное дело».

Г. Соловьев.
«Советский спорт».
20 августа
1957 г. №121 (2857).

ської, Полтавської областей, а також команда будівельників Каховської ГЕС.

Полтавську область представляли футболісти машинобудівного заводу «Головненергозапчастини». Вигравши у команд Харкова – 5:0, Сталіно – 2:1 та зігравши внічию 1:1 з футболістами Запоріжжя, наші земляки у вирішальному матчі зустрілися з господарями. З перших же хвилин ініціативу захопила полтавська команда і утримувала її до кінця гри. У підсумку – 2:0 на користь полтавської «Енергії».

Наприкінці червня «Енергія» представляла Україну на першості всесоюзної центральної ради ДСТ «Енергія», що пройшла в Чебоксарах (Башкирська АРСР). У турнірі взяли участь команди з Москви, Ленінграда, Тбілісі, Горького, Мінська та інших міст. І на такому високому рівні турбомеханічніки виявилися найсильнішими, завоювавши почесний перехідний приз. Крім перехідного Кубка команда була нагороджена дипломом першого ступеня центральної ради ДСТ «Енергія», а гравці відзначені грамотами і цінними подарунками.

Та «Енергія» не зупинялася на досягнутому! 20 липня в Полтаві, на стадіоні «Урожай» у фінальному матчі Кубка області вона перемогла криворізький «Авангард» із рахунком 2:1. Крім того, заводські футболісти вибороли ще й Кубок облпрофради. Ось хто захищав кольори команди у найвдалішому для неї сезоні: **Михайло Проскурня, Микола Литвин, Михайло Шпетнер, Микола Мачинський, Анатолій Онішко, Володимир Синицин, Валентин Шляховий, Андрій Мельник, Павло Петраш, Валентин Петраш, Борис Нижніков, Олександр Білокур, В.Титенко, Алік Ларьков, В.Чабаненко, М.Васько, Григорій Хоптовий.**

Чемпіонат області

Першість області пройшла за минулорічною системою. В першій групі змагалися 12 команд, розподілених на дві зони. За підсумками зональних змагань (3 липня – 18 вересня) по дві кращі команди у фінальному турнірі розігрували нагороди чемпіонату.

Перша група. Перша зона

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	6	І	В	Н	П	М	О
1	«Спартак» (Кременчук)		2:0 1:7	10:4 2:2	3:2 +:-	2:2 1:0	3:2 2:1	10	7	2	1	26-20	26
2	«Авангард» (Кременчук)	0:2 7:1		6:0 1:2	+:- 10:2	3:1 +:-	11:1 4:4	10	7	1	2	42-13	25
3	«Спартак» (Кобеляки)	4:10 2:2	0:6 2:1		2:4 6:1	1:1 5:4	7:3 0:5	10	4	2	4	29-37	20
4	«Локомотив» (Полтава)	2:3 -:+	-:+ 2:10	4:2 1:6		2:4 +:-	+:- 2:2	10	3	1	6	13-27	17
5	«Колгоспник» (Карлівка)	2:2 0:1	1:3 -:+	1:1 4:5	4:2 -:+		1:6 6:1	10	2	2	6	19-21	16
6	«Буревісник» (Гадяч)	2:3 1:2	1:11 4:4	3:7 5:0	-:+ 2:2	6:1 1:6		10	2	2	6	25-36	16

Примітка: за перемогу командам нараховувалося 3 очки, за нічию – 2, за поразку – 1.

Друга зона

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	6	I	B	H	П	М	О
1	«Енергія» (Полтава)		7:2 3:0	2:2 3:1	1:1 5:0	4:1 4:0	+:- +:-	10	8	2	0	29-7	28
2	«Торпедо» (Лубни)	2:7 0:3		4:1 0:2	5:0 3:2	0:6 3:2	2:1 5:2	10	6	0	4	24-26	22
3	«Урожай» (Хорол)	2:2 1:3	1:4 2:0		1:0 0:2	4:2 +:-	5:2 1:2	10	5	1	4	17-17	21
4	«Локомотив» (Гребінка)	1:1 0:5	0:5 2:3	0:1 2:0		0:4 2:1	5:1 1:2	10	3	1	6	13-23	17
5	«Зірка» (Миргород)	1:4 0:4	6:0 2:3	2:4 -:-	4:0 1:2		0:2 5:1	10	3	0	7	21-20	16
6	«Буревісник» (Полтава)	-:- -:-	1:2 2:5	2:5 2:1	1:5 2:1	2:0 1:5		10	3	0	7	13-24	16

По дві кращі команди кожної зони у фінальному турнірі з 23 по 25 вересня на кременчуцьких стадіонах «Спартак» і «Авангард» у фінальному турнірі визначили призерів першості. Завзята боротьба за перше місце розгорнулася між кременчужанами і футболістами полтавської «Енергії». Доля золотих нагород визначилася в очному поєдинку претендентів. Кременчужанам, як то кажуть, допомогли рідні стіни. Авангардівці добилися перемоги з рахунком 4:1 і вибороли звання чемпіонів області 1955 року. Друге місце посіла «Енергія», а третє – кременчуцький «Спартак».

Підсумкова таблиця фінального турніру. Друга група

№ п/п	Команда	1	2	3	4	B	H	П	М	О
1	«Авангард» (Кременчук)		4:1	3:1	6:0	3	0	0	13-2	9
2	«Енергія» (Полтава)	1:4		3:0	4:2	2	0	1	8-6	7
3	«Спартак» (Кременчук)	1:3	0:3		4:2	1	0	2	5-8	5
4	«Торпедо» (Лубни)	0:6	2:4	2:4		0	0	3	4-14	3

Двадцять вісім команд на першому етапі змагалися у двох зонах за чотири путівки до фінального турніру. Фінал переможців зональних змагань пройшов у Градизьку з 14 по 16 жовтня. Миргородський «Колгоспник» на фінальні матчі не з'явився, тому турнір пройшов за участі трьох команд.

**Підсумкова таблиця фінального турніру.
Друга група**

№ п/п	Команда	1	2	3	В	Н	П	М	О
1	«Колгоспник» (Градизьк)		2:2	4:1	1	1	0	6-3	5
2	«Харчовик» (Чутове)	2:2		3:1	1	1	0	5-3	5
3	«Буревісник» (Зіньків)	1:4	1:3		0	0	2	2-7	0

У розіграванні Кубка області взяли участь 38 команд. Минулорічний володар призу – полтавський «Локомотив», а також полтавський «Колгоспник» включилися в боротьбу з півфіналу. Точніше, в боротьбу включився «Колгоспник», який у Крюкові поступився авангардцям з рахунком 1:2. А от залізничникам за неявку на матч із «Енергією» було зараховано поразку.

Фінальний матч «Енергія» – «Авангард» відбувся 20 липня на полтавському стадіоні «Урожай». Судив гру суддя першої категорії з Нових Санжар Овчаренко. Перший тайм закінчився безрезультатно. Друга половина пройшла за переваги футболістів «Енергії». На два голи полтавців кременчужани відповіли одним. Перемігши з рахунком 2:1, футбольний колектив «Енергії» став володарем Кубка області.

У розіграванні Кубка обласної ради ДСТ «Урожай» змагалися 27 команд МТС, радгоспів і технікумів. До фіналу вийшли команди Малоперещепинської МТС і Хорольського технікуму механізації сільського господарства. З рахунком 3:1 перемогу здобули хорольчани. Їм і було вручено перехідний приз і грамоту.

1956 рік

Кременчуцький «Авангард» виступав у другій зоні чемпіонату України і у підсумку посів п'яте місце з восьми команд. З 14 матчів кременчужани 7 виграли, один звели до нічиєї і шість програли, при різниці забитих і пропущених м'ячів 22:24.

Нагадаємо, що право на продовження виступів у першості України авангардівці відстояли на початку квітня в перехідних матчах із полтавським «Локомотивом». Для виявлення переможця знадобилося три гри! Перша, в Полтаві, закінчилася бойовою нічиєю – 4:4. Матч у Кременчуці, незважаючи на додатковий час, також не виявив переможця – 3:3. У третьому ж поєдинку авангардівці доволі легко здолали опір залізничників із рахунком 4:1.

Чемпіонат області 1956 року

Цього року в чемпіонаті області взяли участь 34 футбольні команди. У першій групі змагалися 10 команд, роз-

ТЕЛІНГЕР

Микола Георгієвич

Телінгер Микола Георгієвич народився 7 листопада 1932 року в Мукачевому, в сім'ї робітників. Півзахисник.

Грою шістнадцятирічного Миколи Телінгера, який вирізнявся з-поміж своїх ровесників своєю наполегливістю, манерою гри, зацікавилися тренери мукачівського «Авангарду» й запросили школяра виступати за «дубль», а через два роки Микола вже одягнув футболку «основи».

На той час однією з провідних команд у місті над Латорицею була футбольна дружина «Динамо», що успішно виступала в чемпіонаті України серед КФК (II-а група). У її складі значиться і 20-річний Микола Телінгер.

поділених на дві зони. Зональні змагання пройшли у два кола. По дві кращі команди з кожної зони отримали право в одноколовому фінальному турнірі позмагатися за нагороди першості. Фінальні ігри пройшли на полтавському стадіоні «Локомотив». Доля першого місця вирішилась лише в заключному матчі між полтавськими командами «Локомотив» і «Енергія». Залізничників влаштувала і нічия, позаяк вони випереджали головного суперника на одне очко. Але іншої думки були футболісти «Енергії». Гравці команди продемонстрували непоступливість, велику жагу перемоги, і в підсумку здобули таку бажану вікторію з рахунком 1:0. Таким чином, футболісти турбомеханічного заводу вперше в своїй двадцятирічній історії здобули звання кращої команди області.

Футбольна команда «Енергія» була нагороджена перехідним призом, дипломом першого ступеня обласного комітету по фізичній культурі і спорту.

Перша група

Зональні змагання, 22 липня – 23 вересня

Перша зона

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	В	Н	П	М	О
1	«Локомотив» (Полтава)		1:0 7:1	3:1 5:3	6:1 2:0	7:0 7:1	8	0	0	38-7	24
2	«Спартак» (Кобеляки)	0:1 1:7		3:3 2:0	2:1 +:-	6:2 2:0	5	1	2	16-14	19
3	«Колгоспник» (Карлівка)	1:3 3:5	3:3 0:2		5:0 5:0	5:3 +:-	4	1	3	22-16	17
4	«Колгоспник» (Градизьк)	1:6 0:2	1:2 -:+	0:5 0:5		1:1 4:3	1	1	6	7-24	10
5	«Буревісник» (Гадяч)	0:7 1:7	2:6 0:2	3:5 -:+	1:1 3:4		0	1	7	10-32	8

*Матч відбудеться
за будь-якої погоди*

Друга зона

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	В	Н	П	М	О
1	«Енергія» (Полтава)		2:0 1:0	9:2 -:+	1:0 3:2	5:0 2:0	7	0	1	22-4	21
2	«Колгоспник» (Хорол)	0:2 0:1		4:3 2:2	5:0 0:1	3:1 7:0	4	1	3	21-10	17
3	«Торпедо» (Лубни)	2:8 +:-	3:4 2:2		10:3 2:1	2:4 2:0	4	1	3	23-22	17
4	«Торпедо» (Кременчук)	0:1 2:3	0:5 1:0	3:10 1:2		3:1 2:1	3	0	5	12-23	14
5	«Локомотив» (Гребінка)	0:5 0:2	1:3 0:7	4:2 0:2	1:3 1:2		1	0	7	7-26	10

Фінальний турнір

Полтава, стадіон «Локомотив», 5-7 жовтня

№ п/п	Команда	1	2	3	4	І	В	Н	П	М	О
1	«Енергія» (Полтава)		1:0	4:1	2:2	3	2	1	0	7-3	5
2	«Локомотив» (Полтава)	0:1		4:0	8:1	3	2	0	1	12-2	4
3	«Спартак» (Кобеляки)	1:4	0:4		2:1	3	1	0	2	3-9	2
4	«Колгоспник» (Хорол)	2:2	1:8	1:2		3	0	1	2	4-12	1

Друга група

У змаганнях команд другої групи взяли участь 24 колективи, які були розділені на чотири зони. Переможцями зон вийшли команди Великої Багачки, Глобиного, Нехворощі і Чутового. Ця четвірка у фінальному турнірі визначила переможця другої групи.

Фінальний турнір команд другої групи

Глобине, 5-7 жовтня

№ п/п	Команда	1	2	3	4	І	В	Н	П	М	О
1	«Колгоспник» (Глобине)		1:1	4:2	5:1	3	2	1	0	10-4	5
2	«Харчовик» (Чутове)	1:1		2:2	3:0	3	1	2	0	6-3	4
3	«Нафтовик» (В.Багачка)	2:4	2:2		0:0	3	0	2	1	4-6	2
4	«Харчовик» (Нехвороща)	1:5	0:3	0:0		3	0	1	2	1-8	1

Особливістю сезону 1956 року стало проведення другого, осіннього розіграшу першості області серед команд першої групи. У змаганнях взяли участь шість команд, серед яких – полтавський «Колгоспник», учасник першості України. На жаль, турнір відверто проігнорував чотириразовий чемпіон області полтавський «Локомотив». В його пасиві – чотири неявки на матчі. Не брали участі в змаганнях і чинні чемпіони області – футболісти полтавської «Енергії». Першість виграли футболісти «Колгоспника», а ось два інших призери визначилися лише за кращим співвідношенням забитих і пропущених м'ячів.

2-й чемпіонат області 1956 року. Осінь.

№ п/п	Команда	1	2	3	4	5	6	В	Н	П	М	О
1	«Колгоспник» (Полтава)		2:3 -:+	4:0 +:-	2:3 3:1	+:- 1:1	2:2 +:-	5	2	3	14-10	12
2	«Авангард-2» (Кременчук)	3:2 +:-		1:2 -:+	5:2 1:1	5:1 2:4	3:1 1:2	5	1	4	21-15	11
3	«Колгоспник» (Хорол)	0:4 -:+	2:1 +:-		1:2 2:3	0:0 2:1	5:1 +:-	5	1	4	12-12	11
4	«Колгоспник» (Лубни)	3:2 1:3	2:5 1:1	2:1 3:2		3:5 2:1	+:- -:+	5	1	4	17-20	11
5	«Спартак» (Кобеляки)	-:+ 1:1	1:5 4:2	0:0 1:2	5:3 1:2		1:1 +:-	3	3	4	14-16	9
6	«Локомотив» (Полтава)	2:2 -:+	1:3 2:1	1:5 -:+	-:+ +:-	1:1 -:+		2	2	6	7-12	6

На полтавському стадіоні «Урожай» 26 і 27 травня відбулися фінальні змагання розіграшу Кубка обласної Спартакіади з футболу. Переможець спартакіадного турніру проголошувався одночасно і володарем Кубка області. В змаганнях взяли участь збірні команди Полтави, Кременчука, Кобеляк і Пирятина. Кубок спартакіади, а отже і Кубок області завоювала збірна Полтави, яка у фіналі переграла збірну команду Пирятинського району з рахунком 1:0. У матчі за третє місце збірна Кобеляцького району перемогла збірну Кременчука з рахунком 2:1. В деяких засобах масової інформації володаря Кубка Полтавщини 1956 року (збірна футбольна команда Полтави) було представлено, як команду Полтава-1.

Наприкінці травня в Полтаві відбувся об'єднаний пленум обласних Рад добровільних спортивних товариств «Колгоспник» і «Урожай». Вони були об'єднані в єдине добровільне сільське спортивне товариство «Колгоспник». Головою президії було обрано Олександра Кобушка.

У розіграші першості області на призи цього товариства переможцем вийшов хорольський «Колгоспник», який 12 серпня у фіналі переміг карлівських одноклубників з рахунком 6:2.

Вдало виступила в зональних змаганнях першості центральної ради ДССТ «Колгоспник» збірна Полтавської області. Турнір пройшов наприкінці серпня в Ромнах Сум-

У грудні 1952 року мукачевця призвано на строкову службу у Львів (спортрота). Один футбольний сезон грав за армійців міста Лева, а наступні два – за СКА (Івано-Франківськ). У складі останньої команди в 1954 році став чемпіоном Збройних Сил СРСР.

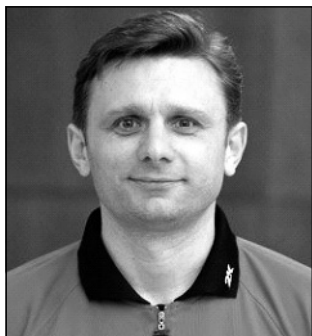
1956 рік – мукачевець захищає кольори полтавського «Колгоспника», а через рік у його складі Микола Телінгер став чемпіоном Європи серед сільських команд країн, що входили до Варшавського договору.

1958-1959 роки – Микола Телінгер грає за ужгородського «Спартак».

Команда СКА (Київ). Крайній праворуч – Віктор Бугаєвський, сидять ліворуч другий – Віктор Квасов та четвертий Віктор Бітудін

ПОКІДЬКО
Ігор Романович

Народився 15 лютого 1965 року.

Грав за тернопільську «Ниву», рівненський «Верес» та національну збірну України (1 матч).

Кількість проведених матчів серед еліти в якості арбітра – 38 (станом на 1 липня 2009 року).

Арбітр національної категорії.

Арбітраж аматорів, регіональних змагань – з 1993 року, початок арбітражу другої ліги – 1998 рік, початок арбітражу першої ліги – 2001 рік, початок арбітражу вищої ліги – 2004 рік.

Хобі: колекціювання футбольної атрибутики.

ської області. Перемігши збірні Чернівецької – 3:0, Сумської – 2:1 та Черкаської областей – 5:2, команда Полтавщини вийшла переможцем і здобула право взяти участь у фіналі змагань, куди потрапили переможці шести зон. Ці змагання з 17 вересня розпочалися у Полтаві. Після кількадечної напруженої боротьби визначилися переможці та призери. Перше місце посіла збірна Кіровоградської області, друге – Запорізької, третє – Полтавської.

Слід зазначити, що спортивний сезон для багатьох футбольних команд розпочинався значно раніше, ніж футбольні поля вкривалися смарагдовою ковдрою. Узимку футболісти залюбки одягали замість бутс ковзани і виходили на льодові майданчики. Цим вони продовжували спортивний сезон не лише для себе, а й для уболівальників, які з задоволенням відвідували хокейні баталії.

З успіхом виступали наші хокеїсти і на республіканському рівні. З 1 по 6 лютого в Білій Церкві проходили зональні змагання першості УРСР з хокею з м'ячем, в яких, окрім господарів, змагалися київська команда інституту фізкультури і полтавський «Локомотив». Наші земляки з рахунком 3:1 перемогли місцевих хокеїстів і з рахунком 2:0 – киян. **Набравши максимальну кількість очок, залізничники впевнено посіли перше місце і здобули право на участь у фіналі чотирьох кращих команд України, який наприкінці лютого пройшов в Кадіївці. Там наш «Локомотив» виборов почесне третє місце!**

«Спартак» (Полтава). Дмитро Євсєєв (капітан команди), Микола Литвин, Валентин Петраш, Іван Вереvський, Іван Горпинко, Юрій Кисельов, Володимир Синицин, Василь Горбенко, Олександр Андрющенко, Юрій Вінцентик, Володимир Яцин

Від любителів – до профі

1957 рік

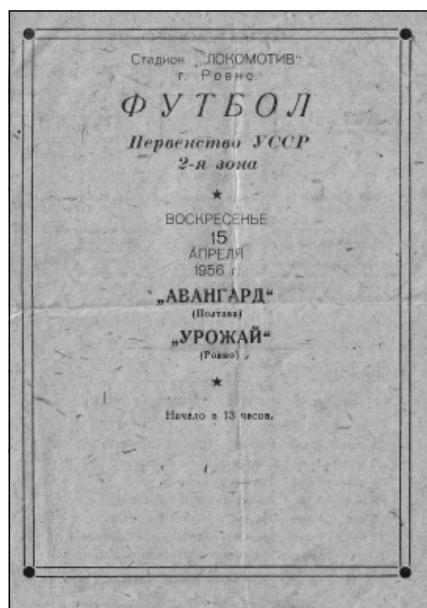

«Авангард» (Крюків) перед матчем з «Динамо» (Київ). 1956 рік. Зліва направо: Д.Дейнеко, П.Наполов, Б.Малєєв, Коваленко, Ф.Ковшов, Є.Замчій, Ю.Пилипенко, Б.Єфіменко, А.Качуєв, В.Єфіменко

У чемпіонаті області серед команд першої групи взяли участь 8 команд: «Локомотив» (Полтава), «Енергія» (Полтава), «Авангард-1» (Кременчук), «Авангард-2» (Кременчук), «Спартак» (Кобеляки), «Колгоспник» (Хорол), «Колгоспник» (Лубни), «Колгоспник» (юнаки, Полтава). Поза конкуренцією були залізничники, які впевнено посіли перше місце. Друге місце виборола перша команда кременчуцьких авангардівців, а минулорічний чемпіон області полтавська «Енергія» посіла в підсумку третє місце.

Ось як прокоментувала перемогу залізничників газета «Паровозник»:

«В іграх на першість області показали майстерну, злагоджену гру нападаючі І. І. Рєзнік, слюсар ремонтно-механічного цеху, Д. М. Городецький, слюсар ТЕС, які забили у ворота противника 40 м'ячів. В свої ворота команда пропустила лише 4 м'ячі.

Програма матчу «Урожай» (Рівне) – «Авангард» (Крюків). 1956 рік.

Золоті імена

БРЕНЬО

Золтан Матвійович

Народився 15 лютого 1929 року в Ужгороді. Майстер спорту СРСР, півзахисник, форвард. Перший тренер – відомий ужгородський футбольний фахівець Золтан Дьєрфі-старший. За спеціальністю – механік. За дорослі команди почав виступати вже у 16 років. Спочатку грав за клубну команду ужгородського «Спартак», а в 1949 році у складі збірної команди ДСТ «Буревісник» поїхав у Сталінград, де проходили фінальні матчі на першість ЦР цього спортивного товариства. Ужгородці достойно виступили, на окремих закарпатців звернув увагу тренер місцевої команди майстрів Сергій Плонський і запросив їх виступати за сталінградське «Торпедо». Однак вирішив залишитися лише Золтан Бреньо.

У 1953 році ужгородець грає за московське «Торпедо», яке в цьому ж році стало бронзовим призером чемпіонату колишнього Союзу. У наступному ж році вже виступав за команду майстрів класу «А» – «Торпедо» (Горький).

У 1955 році повернувся в рідне місто над Ужем і одягнув футболку місцевого «Спартак» за який провів два футбольні сезони.

1957-1958 роки – гравець команди «Колгоспник» (Полтава). У складі цього футбольного колективу був учасником III Міжнародних ігор сільської молоді в місті Влоцлавек (Польща). «Колгоспник» став переможцем цього престижного турніру. А старшим тренером полтавців у той період був відомий у минулому футболіст Йосип Давидович Ліфшиць.

*«Енергія» (Полтава).
1954 рік.*

*Праворуч:
Шликов (тренер),
Проскурня (капітан команди),
Старцев,
Литвин, В.Петраш,
Шляховий, Вакуленко,
Мельник, Чабаненко,
Ларьков, П.Петраш,
Шпетнер, Цибуленко,
Мачинський, Синицин,
Муравйов*

Добре провели гру півзахисники С. Д. Журавель, слюсар механо-комплектувального цеху, В. П. Іоффе, слюсар шендерного цеху. В лінії захисту на чолі з кращим футболістом П. М. Бойком хороше проявила себе наша молоддь, вихованці нашого колективу Юрій Дмитренко, Валентин Хом'яков і Юрій Лебединський».

З 1 по 11 вересня на стадіоні Крюківського вагонобудівельного заводу пройшли всесоюзні змагання на першість центральної Ради ДСТ «Авангард». У них взяли участь 8 команд машинобудівних підприємств країни – Челябінська, Орська, Нижнього Тагіла, Ворошиловграда, Краматорська та інші. В підсумку, після двотижневої боротьби чемпіонський титул виборолала команда Краматорська. Друге місце посіли ворошиловградці. Кременчуцький «Авангард», перемігши в останньому турі одноклубників із Нижнього Тагіла, здобув бронзові нагороди.

У складі кременчужан особливо виділялися Єфіменко, Малєєв, Замчій, Наполов, Нахалов, Качуєв. Троє останніх згодом захищали кольори команди майстрів класу «Б» – полтавського «Колгоспника».

1958 рік

Першість області

За нагороди першості області вели боротьбу 9 команд. Змагання пройшли за одноколовою системою з 10 травня по 8 червня. Доля першого місця вирішилася в Крюкові в очному поєдинку претендентів – місцевих авангардівців та полтавських залізничників. «Локомотив» доволі легко переміг 3:0 і виборов звання чемпіона області. Запекла боротьба велася за третє місце між хорольським «Колгоспником», кобеляцьким «Спартаком» та другою кременчуцькою командою «Авангард». Краще заключні матчі провели кобеляцькі спартаківці.

«У Крюкові 15 червня відбулася зустріч з футболу між заводською командою «Локомотив» і командою вагонобудівельного заводу «Авангард».

Цікава, напружена гра проходила в першому таймі з перемінним успіхом, але переваги жодна команда не домоглася. У 2-й половині гри команда нашого заводу взяла ініціативу в свою руки, і за 17 хвилин до кінця матчу десятим номером А. Качуєв забив перший м'яч у ворота господарів поля. Через дві хвилини центральний нападаючий І. Резнік примусив воротаря крюківців вийняти м'яч з своєї сітки. Незадовго до закінчення зустрічі І. Резнік забив третій м'яч. Гра закінчилася з рахунком 3:0 на користь «Локомотива».

Тут же, на стадіоні «Авангард» в урочистій обстановці голова обласного комітету в справах фізичної культури і спорту тов. Кобушко вручив перехідний приз області з футболу переможцям змагання».

«Паровозник», 19 червня 1958 року.

Першість області 1958 року

№ п/п	Команда	В	Н	П	М	О
1	«Локомотив» (Полтава)	8	0	0	32-4	24
2	«Авангард-1» (Кременчук)	6	1	1	25-7	21
3	«Спартак» (Кобеляки)	3	2	3	11-15	16
4	«Колгоспник» (Хорол)	3	2	3	11-12	15
5	«Енергія» (Полтава)	3	1	4	11-13	15
6	«Авангард» (Карлівка)	2	2	4	18-18	14
7	«Авангард-2» (Кременчук)	2	2	4	9-20	14
8	«Колгоспник» (Лубни)	1	2	5	10-29	12
9	«Колгоспник» (юнаки, Полтава)	1	2	5	6-15	11

«Локомотив» та «Авангард-1» отримали право на участь в першості України 1958 року.

У розіграші Кубка Полтави взяли участь 12 команд міста. Сильнішими за інших виявилися футболісти «Локомотива», в складі якого особливо відзначилися захисники Халощ, Слюнин, Муравйов та нападаючі Резнік та Качуєв.

Золоті імена

ЛІФШИЦЬ
Йосип Давидович
(1914-1974)

Народився в Одесі. Грав за команди «Динамо» (Одеса), «Динамо» (Київ), «Динамо» (Алма-Ата). Срібний призер чемпіонату СРСР-1936 (весна), бронзовий призер-1937. Тренерську кар'єру розпочав у 1951 році. Працював з командами Києва, Вінниці, Житомира, Северодонецька, Чернігова, Кіровограда, Дніпропетровська, Хмельницького. У 1957-58 роках очолював полтавський «Колгоспник», у 1968 році працював керманичем кременчуцького «Дніпра». Один із найкращих фахівців свого часу, блискучий педагог і психолог.

Молодіжна команда
«Локомотив»
(Полтава). 1958 рік
(четвертий праворуч —
Віталій Бардешин)

**КАПУСТЯН
Володимир
Миколайович**

Народився 22 серпня 1937 року в Полтаві. Грати почав у юнацькій команді «Червоний прапор». Захищав кольори «Енергії», «Локомотива», «Електромотора». Грав на позиції правого півсереднього.

Арбітр республіканської категорії. Обслуговувати футбольні матчі став на початку 1960-х років. Тривалий час обслуговував матчі першості СРСР серед майстрів класу «А» і «Б» радянського футболу, став одним із найавторитетніших арбітрів Полтавщини. Працював в обласному спорткомітеті. Виховав плеяду молодих футбольних арбітрів. До цього часу активно працює у федерації футболу Полтави. Почесний член федерації футболу Полтавської області.

У фінальному матчі залізничники з рахунком 5:1 перемогли другу команду «Колгоспника». Після гри голова міського комітету з фізичної культури і спорту Л. І. Грімберг вручив команді Кубок міста.

1959 рік

Першість області

В першості серед команд першої групи взяли участь 12 команд, які були розділені на дві підгрупи.

Перша підгрупа: «Динамо» (Миргород), «Харчовик» (Чутове), «Спартак» (Полтава), «Авангард» (Гадяч), «Колгоспник» (Кобеляки), «Авангард» (Карлівка).

Друга підгрупа: «Авангард» (Лохвиця), «Колгоспник» (Лубни), «Колгоспник» (Хорол), «Локомотив» (Гребінка), «Авангард-2» (Кременчук), «Нафтовик» (Пирятин).

Змагання в підгрупах тривали з 19 липня по 20 вересня. За їх підсумками по дві найкращі команди з кожної підгрупи виходили до фіналу, де й розігрувалися нагороди чемпіонату. Переможцями першої підгрупи вийшли команди «Авангард» (Карлівка) і «Динамо» (Миргород), другої підгрупи – «Колгоспник» (Хорол) і «Колгоспник» (Лубни). Ці команди з 25 по 27 вересня на полтавському стадіоні «Колгоспник» провели заключні фінальні ігри. Злагожену і дружну гру продемонстрували хорольські футболісти, які після триденної боротьби набрали 5 очок із 6 можливих і впевнено посіли перше місце. На другому місці «Авангард» (Карлівка). На третьому – «Динамо» (Миргород). У складі переможців особливо вирізнялися брати **Докшарови, Халаш, Сінькевич, Рідкобород, Кохан, Лук'яненко**.

Слід зазначити, що кращі команди області – полтавський «Локомотив» та кременчуцький «Авангард» участі в змаганнях не брали, оскільки були учасниками першості України.

Полтавські юнаки — бронзові призери першості СРСР, чемпіони України. 1953 рік. Тренер — Костянтин Скрипченко. Капітан команди Лер Гедеванішвілі

ВІНЦЕНТИК Юрій Андрійович

Народився і виріс у Полтаві. Грати почав у дитячій команді «Іскра». У складі полтавського «Спартак» – неодноразовий переможець першостей міста та області. Амплуа – лівий захисник. Після завершення активних виступів вирішив стати футбольним арбітром. Достойний наступник відомих полтавських суддів повоєнного часу – Данила Матюшенка та Івана Вакуленка. Користувався авторитетом та повагою. Арбітр республіканської категорії. Неодноразово входив до списку кращих футбольних арбітрів України. Обсудовував матчі всесоюзного рівня.

Закінчив Полтавський сільськогосподарський інститут, працював у державних установах та організаціях.

19 травня на стадіоні «Колгоспник» у фінальному матчі за Кубок Полтави зустрілися «Локомотив» і «Спартак». Незаперечною перевагою на протязі матчу володіли залізничники, які й перемогли з рахунком 6:0. Після гри учасники фіналу були нагороджені грамотами 1-го і 2-го ступеня, а переможці – Кубком міста.

8 листопада футболісти «Локомотива» здобули ще один приз. На стадіоні «Динамо», перемігши футболістів військового училища, залізничники стали володарями осіннього кубка Полтави. Добре зарекомендували себе у фіналі молоді залізничники – **Борщов, Костюченко, Шевченко, Самодуров, Закутний, Карпуть.**

Динамівці Полтави завоювали першість

«Три дні на стадіоні «Динамо» точилася напружена боротьба чотирьох кращих команд Полтавщини.

В перший день фінальних ігор зустрілися футболісти гребінківського «Локомотиву» з командою «Держинець» (Кременчук). Вони зіграли внічию з рахунком 4:4.

Матч між командами полтавського «Динамо» і командою Полтава II, який відбувся в цей же день, проходив з перевагою динамівців. Перші 45 хвилин гри закінчилися з рахунком 2:0. На 8 хвилині другої половини гри динамівці забивають третій, а ще за 7 хвилин четвертий та п'ятий м'ячі. Найнапруженішими були 22-28 хвилини другої половини матчу. За цей час було забито три м'ячі: перші два у ворота динамівців, а третій – у ворота футболістів Полтава II. Зустріч закінчилася з рахунком 6:2.

На другий день відбулась зустріч «Локомотиву» (Гребінка) з футболістами Полтава II. Вона закінчилась перемогою полтавчан з рахунком 4:1. Проте, треба вказати, що суддя Матюшенко судив погано і навіть несправедливо.

Цікавою в цей же день біла зустріч кременчуцького «Держинця» з полтавським «Динамо». Гра проходила енергійно. Перші два м'ячі забili кременчужани. Один динамівці сквитали з 11-метрового штрафного удару, а потім динамівці забili у ворота кременчужан другий м'яч. Зустріч закінчилась з рахунком 2:2.

На третій день фінальної гри відбулась зустріч «Локомотиву» Гребінки з полтавським «Динамо». Перша половина гри закінчилась з рахунком 3:0. На початку другого тайму динамівці забili ще два м'ячі у ворота «Локомотиву», але потім локомотивів ці сквитали 4 м'ячі і зустріч закінчилась перемогою полтавського «Динамо» з рахунком 5:4.

Друга зустріч між кременчуцьким «Держинцем» і Полтавою II закінчилась з рахунком 2:11.

Золоті імена

КИСЛОВ

Ігор Миколайович

Народився 19 липня 1966 року. Амплуа – форвард. Грав за полтавську «Ворсклу», кіровоградську «Зірку», сімферопольську «Таврію», болгарський «Етир», у складі якого став чемпіоном країни (партнером Кислова по команді був славнозвісний футболіст Красімір Балаков).

Багаторічний капітан полтавської команди, бронзовий призер чемпіонату України 1996/97. Кілька матчів на запрошення Віктора Пожечевського Кислов провів у складі національної збірної Туркменістану.

Після завершення активних виступів перейшов на тренерську роботу. Працював директором ДЮСШ імені Горпинка. З листопада 2006 року – начальник управління у справах сім'ї, молоді та спорту полтавського міськвиконкому. Грає за команду ветеранів «Зоря-Ворскла» у першості міста.

*«Авангард»
(Кременчук). 1960 рік*

Полтавські «Динамо» в цих зустрічах ні разу не програли, набрали найбільше очок і завоювали першість області».

Л. Олесь.

«Зоря Полтавщини». П'ятниця, 4 липня 1947 року. №130 (5130).

1960 рік

Першість області

Як і минулого року, в першості області серед команд першої групи взяли участь 12 команд, які склали дві зони.

Перша зона: «Авангард» (Крюків), команда артемівського автоагрегатного заводу (Чутівський район), «Колгоспник» (Кобеляки), «Колгоспник» (Хорол), «Колгоспник» (юнаки, Полтава), «Динамо» (Миргород).

Друга зона: «Колгоспник» (Градизьк), «Локомотив» (Полтава), «Колгоспник» (Лубни), «Авангард» (Карлівка), «Дніпро» (Кременчук), «Авангард» (Лохвиця).

До заключної частини розіграшу першості області виходили по дві кращі команди з кожної зони. У першій зоні це право вибороли «Авангард» (Крюків) і «Колгоспник» (Полтава), у другій – «Локомотив» (Полтава) і «Дніпро» (Кременчук). Фінальний турнір переможців зон відбувся у Полтаві з 1 по 4 жовтня. Основну боротьбу за першість повели «Локомотив» та «Дніпро». Після двох турів у них було по три очки, тож доля першого місця вирішувалася в останньому турі. Обидва претенденти на першість здобули перемоги над суперниками з різницею в один м'яч і набрали по 5 очок, але краща різниця забитих і пропущених м'ячів у «Локомотива» (5-2) проти (4-2) у «Дніпра» вивела залізничників на перше місце. Краща різниця, і теж в один м'яч, вивела в призери юнацьку команду «Колгоспника».

Склад «Локомотива» в 1960 році: Б.Трофименко, Ю.Малов, О.Колисниченко, П. Наполов, А.Халощ,

«Локомотив» (Полтава) — чемпіон області 1960 року. А.Штриголь, Б.Трофименко, Ю.Дмитренко, А.Колесниченко, П.Наполов, Ю.Басюк, І.Резнік, М.Лутченко, О.Муравйов, В.Капустян

С.Журавель, О.Галям, Е.Романовський, О.Муравйов, І.Резнік, А.Штриголь, М. Шпетнер, А. Борщов, В. Капустян, В. Зуйко, Ю.Дмитренко, Ю.Басюк, М.Лутченко.

1961 рік

Першість області

Особливістю першості області стало те, що змагання пройшли в трьох групах, в яких загалом взяли участь 38 команд. У першій групі виступили 16 команд, які були розподілені на дві зони.

Перша зона: «Локомотив» (Полтава), «Авангард-2» (Полтава), «Динамо» (Миргород), «Авангард» (Лохвиця), «Колгоспник» (Кобеляки), «Локомотив» (Гребінка), «Спартак» (Хорол), «Торпедо» (Кременчук).

Друга зона: «Авангард-1» (Полтава), «Колгоспник» (юнаки, Полтава), «Дніпро» (Кременчук), «Авангард» (Кременчук), «Нафтовик» (Пирятин), «Авангард» (Карлівка), «Спартак» (Лохвиця), «Торпедо» (Лубни).

За підсумками зональних змагань визначилися по дві кращі команди, які склали фінальну четвірку. У першій зоні переможцями вийшли «Локомотив» (Полтава) і «Торпедо» (Кременчук), у другій – кременчуцькі «Дніпро» та «Авангард». Фінальний турнір пройшов у Полтаві з 15 по 18 жовтня. Після двох турів «Дніпро» і «Локомотив» набрали по три очки, перемігши відповідно «Авангард» і «Торпедо» та зігравши між собою внічию. В останній день змагань першими на поле вийшли футболісти «Дніпра» і «Торпедо». Перемогла команда заводу шляхових машин. Тож «Локомотиву», щоб випередити «Дніпро», в заключному матчі необхідно було перемагати «Авангард» з різницею не менше ніж у чотири м'ячі. Та спортивного видувища глядачі, на жаль, не побачили. Авангардівці на гру

«Шерше ля фам»

Історія розвитку жіночого міні-футболу (футзалу)

З 1995 року в Україні розпочали проводити чемпіонат з міні-футболу серед жінок. У першому чемпіонаті України взяла участь і полтавська команда «Ніка», яка з 1990 по 1994 роки базувалася у Чернівцях і грала у футбол.

За період з 1995 по 2006 роки команда «Ніка» (Полтава) стала десятиразовим чемпіоном України і тільки одного разу – срібним призером. Сім разів команда брала участь у Кубку України і шість – володарювала ним!

З 7 по 10 грудня 2000 року «Ніка» брала участь у першому міжнародному турнірі з міні-футболу в Албені (Болгарія), і тоді виборола перше місце.

З 18 по 24 лютого 2001 року в Москві (Росія) відбувся перший міжнародний Кубок чемпіонів країн Балтії та СНД, у якому брали участь 10 команд. Команда «Ніка» виборола для України срібні медалі, програвши у фіналі «Локомотиву» (Волгоград, Росія) з рахунком 2:1.

Враховуючи, що для жінок, на відміну від чоловіків, не проводяться чемпіонати Європи та світу, Міжнародна Асоціація поліцейських взяла на себе організацію на своїх змаганнях і Кубку світу для всіх бажаючих жіночих команд. Перший Кубок світу відбувся в листопаді 2004 року в Ломмелі (Бельгія), де брала участь і команда «Ніка» (Полтава), та через фінансову неспроможність до півфіналу вона не була допущена.

На другий Кубок світу, 2005 року, де брало участь 16 команд із 12 країн світу, команду «Ніка» фінансувало обласне спортуправління, і команда виступила гідно, вигравши Кубок світу та золоті медалі.

На третій Кубок світу, 2006 року, «Ніку» відправив директор заводу медичного скла Олександр Кудачкий, і полтавки вдруге виграють Кубок світу та золоті медалі, які знаходяться у музеї спорткомплексу заводу.

З сезону 2007-2008 склад команди «Ніка» значно помолодшав, що позначилося на результатах – третє місце в сезоні 2007-2008 і друге – в сезоні 2008-2009 років.

вийшли у складі десяти футболістів, а ще троє впродовж першого тайму залишили поле, причому двоє – самовільно. Суддя змушений був припинити гру і зарахувати кременчужанам поразку. На засіданні обласної секції футболу було прийнято рішення про анулювання результатів матчів за участю «Авангарду». Після цього різниця забитих і пропущених м'ячів стала кращою у «Локомотива», якому і дістався чемпіонський титул. Тож, авантюра кременчуцьких команд в підсумку обернулася проти них. Друге місце посіли футболісти «Дніпра», третє – «Торпедо».

1962 рік

Першість області

Обласна рада Союзу спортивних товариств і організацій змінила формулу проведення розіграшу першості області. За новою формулою було введено систему ігор між командами колективів фізкультури спортивних товариств. Кращі з них отримували право у фіналі розіграти звання чемпіона області. Серед команд ФСТ «Авангард», де змагалися 16 команд, це право здобули кременчуцькі команди «Дніпро» і «Торпедо», а також полтавський «Супутник». Серед спартаківців перемогли футболісти новосанжарського райпромкомбінату, а серед команд ДССТ «Колгоспник» – футболісти лубенського заводу «Комсомолец».

До заключного етапу змагань також увійшли чемпіони минулого року – «Локомотив» (Полтава) та армійська команда обласного центру – «Стріла».

Фінал першості області пройшов у Кременчуці з 7 по 14 жовтня. Проходив він у два етапи. На першому 8 фіналістів були поділені на дві підгрупи. До другого етапу виходили по дві кращі команди. Ними стали «Дніпро» і «Стріла», «Супутник» і «Торпедо». «Дніпро» довів свою перевагу над суперниками і вперше за свою коротку історію виборов звання чемпіона області. Запекліша боротьба точилася за друге місце. У підсумку, у «Супутника» і «Торпедо» виявилася однакова кількість очок, а також різниця забитих і пропущених м'ячів. Долю срібних нагород вирішили одинадцятиметрові штрафні удари. Краще їх пробили гравці «Супутника».

Фінальний турнір 1962 року. II етап

Кременчук. 11-14 жовтня

№ п/п	Команда	В	Н	П	М	О
1	«Дніпро» (Кременчук)	2	1	0	9-1	5
2	«Супутник» (Полтава)	1	1	1	5-5	3
3	«Торпедо» (Кременчук)	0	3	0	4-4	3
4	«Стріла» (Полтава)	0	1	2	2-10	1

1963 рік

Першість області

Першість області 1963 року пройшла в три етапи. На першому грали першості міст і районів, на другому – першості обласних рад добровільних спортивних товариств, на третьому етапі 12 команд-переможців ДСТ і відомств, розділених на три зони, виявили по дві кращі. Ця шістка у фінальному турнірі, який пройшов у Полтаві з 22 по 27 жовтня, визначила трійку призерів першості. До фіналу вийшли «Електромотор» (Полтава), «Авангард» (Кременчук), «Зірка» (Полтава), «Колгоспник» (Кобеляки), «Супутник» (Полтава) та «Стріла» (Полтава). Фінальний турнір пройшов в одне коло. Краще за інших виступили «Стріла», «Зірка» і «Авангард». В такому порядку вони і розташувалися в підсумковій турнірній таблиці.

Фінальний турнір першості області 1963 р. Полтава. 22-27 жовтня

№ п/п	Команда	В	Н	П	М	О
1	«Стріла» (Полтава)	3	2	0	5-2	8
2	«Зірка» (Полтава)	3	1	1	13-4	7
3	«Авангард» (Кременчук)	3	0	2	10-5	6
4	«Електромотор» (Полтава)	2	1	2	4-4	5
5	«Супутник» (Полтава)	1	0	4	4-7	2
6	«Колгоспник» (Кобеляки)	1	0	4	3-17	2

«Стріла» (Полтава): Литвинов Борис, Сорокін Микола, Ширван-Заде Аріф, Солонський Сергій, Дяденістов Євген, Кустовський Вадим, Арістаров Олександр, Картавенко Володимир, Просяник Віктор, Батаров Валерій, Бабаянц Микола, Герович Іван, Сіробаба Анатолій, Комаров Валерій.

Успішно виступила в республіканських змаганнях юнацька збірна Полтавщини. В загальних змаганнях, що пройшли у Луганську, вона посіла друге місце, перемігши команди Луганська – 4:1, Сум – 2:0, та зігравши внічию з переможцем турніру – командою Донецька.

Сформована збірна області була з футболістів Полтави та Кременчука (**В. Піддубний, В. Бичков, В. Кузьмин, В. Маслов, Ю. Показ, А. Скурський**), а готували її до змагань **І. Горпинко та В. Шликов**.

1964 рік

Першість області

Основна боротьба за чемпіонський титул розгорнулася між полтавськими командами «Зірка» та «Супутник». Після перших турів турнірну таблицю очолили армійці. У шостому турі лідери (у «Супутника» було на одне

З 1997 по 2005 роки команда виступала під патронатом Полтавського національного технічного університету ім. Кондратюка і мала назву «Ніка-Техуніверситет», а з 2005 року виступала під маркою Полтавського державного педагогічного університету ім. Короленка, і мала назву «Ніка-Педуніверситет».

Славу команді «Ніка» (Полтава) принесли майстри спорту України воротарі Ольга Ткачук і Ольга Педченко, захисники Ольга Ягодкіна і Лариса Бутко, нападаючі Оксана Волошко (Ткачук) і Олександра Лясковська, а також тренери – Сергій Ягодкін та Ольга Ягодкіна.

**ЗАЛУДЯК
Микола Іванович**

Народився 2 квітня 1941 року в селі Вендичани Могилів-Подільського району Вінницької області. Трудовий стаж розпочав у 1957 році учнем автослюсаря зернорадгоспу «Ломоносовський» на цілині Казахстану. У 1959–1960 роках працював автослюсарем Вендинчанської районної технічної станції. Служив у Радянській Армії.

*«Люди в чорному»:
Лер Гедеванішвілі,
Юрій Вінцентик,
Михайло Чернявський*

очко менше) зустрілися в очному поєдинку. Цікава гра закінчилася перемогою «Супутника» з рахунком 2:1, який і очолив турнірну таблицю. Та згодом прикра поразка 2:3 від лубенського «Торпедо» відкинула його знову на друге місце. «Зірка» потужно провела друге коло, втративши лише одне очко і заслужено стала чемпіоном. Досить несподівано закінчилася боротьба за третє місце. Перемігши 11 жовтня одну з найсильніших команд області – кременчуцький «Авангард» – 2:1, кобеляцький «Колгоспник» зумів обійти грізного суперника і здобути бронзу.

Першість області серед команд І групи

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Зірка» (Полтава)	18	12	3	3	48-18	27
2	«Супутник» (Полтава)	18	10	4	4	40-22	24
3	«Колгоспник» (Кобеляки)	18	9	5	4	39-31	23
4	«Авангард» (Кременчук)	18	10	2	6	33-20	22
5	«Металіст» (Лубни)	18	8	5	5	37-30	21
6	«Торпедо» (Лубни)	18	8	4	6	37-27	20
7	«Авангард» (Карлівка)	18	6	7	5	30-30	19
8	«Електромотор» (Полтава)	18	4	3	11	18-45	11
9	«Локомотив» (Гребінка)	18	2	4	12	14-52	8
10	«Сокіл» (Пирятин)	-	-	-	-	-	-

«Сокіл» в другому колі було знято з розіграшу за неявку на матчі.

«Зірка»: Курченко, Стариков, Палієнко, Михайличенко, Г.Дмитренко, Андрієнко, А.Бугаєвський, Давиденко, Гончаров, Удалов, Тутак, Руденко, Добіжа, Глоба, Гонтар, Томенко, Картавенко, Жуков.

«Супутник»: Трофименко, Григор'єв, Слинько, Ларьков, Е. Білокур, О. Білокур, Іващенко, Лутченко, Глугов, Шпетнер, Олефір, Садовий, Мальцев, Верховод, Назаренко, Дяченко, Шведюк, Васько, Якименко, Кибкало.

«Колгоспник» (Кобеляки): М. Дмитренко, Радченко, Бабенко, Варич, Циганков, Луценко, Фролов, Голтвянський, Чегрин, Годзь, Неглеса, Шапка, Мирний, Матюхов, Савченко, Чуб, Чезлик, Любимський.

1965 рік

Першість області

Після першого кола визначилися претенденти на нагороди. Це «Авангард» (Кременчук), «Супутник» (Полтава) і «Зірка» (Полтава). На фініші турнірної дистанції серед претендентів на медалі змін не сталося. Після десятирічної перерви чемпіонський титул знову здобув кременчуцький «Авангард».

Першість області серед команд І групи

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Авангард» (Кременчук)	18	17	0	1	51-11	34
2	«Супутник» (Полтава)	18	12	3	3	58-13	27
3	«Зірка» (Полтава)	18	11	4	3	57-17	26
4	«Торпедо» (Лубни)	18	9	5	4	24-14	23
5	«Металіст» (Лубни)	18	4	6	8	18-22	14
6	«Авангард» (Карлівка)	18	5	4	9	20-34	14
7	КрАЗ (Кременчук)	18	6	1	11	29-50	13
8	«Колгоспник» (Кобеляки)	18	4	2	12	22-44	10
9	«Нафтовик» (Пирятин)	18	3	4	11	24-51	10
10	«Колгоспник» (Хорол)	18	4	1	13	14-61	9

«Авангард» (Кременчук): Слабко, Маляр, Тростинський, Гордієнко, Кудинов, Пилявець, Буканов, Мазанов, Добрик, Гузиков, Чеховський, Соколов, Кисельов, Селезньов, Єфіменко, Гладішкін, Грузин, Крулевський, Вешлугін, Скрипник, Ваценко.

У 1968 році закінчив Харківський автомобільно-шляховий інститут за спеціальністю – економіка та організація автомобільного транспорту. За розподілом почав працювати старшим інженером, начальником автоколони Кременчуцького автотранспортного підприємства.

З 1970 року працював інструктором промислово-транспортного відділу Кременчуцького міськкому партії, головою виконкому Автозаводської районної ради депутатів трудящих м.Кременчука, першим заступником, а пізніше – головою виконкому Кременчуцької міської Ради народних депутатів, а з 1980 по 1990 рік – першим секретарем Кременчуцького міськкому партії. У 1990 році кілька місяців працював заступником генерального директора Кременчуцького об'єднання «Шляхмашина».

«Супутник» (Полтава). 1965 рік. Стоять:
Слинько, Мальцев, Гедеванішвілі (тренер), Череватенко, Дяденістов,
Шляховий; сидять:
Батаров, Андрієнко, Сіробаба, Е.Білокур, Курченко, Шпетнер, А.Бугаєвський, Дорошенко

Із 1990 року по березень 1992 року – голова Комісії Верховної Ради України з питань екології та раціонального природокористування. Із березня 1992 по вересень 1994 року – представник Президента України у Полтавській області. З червня 1994 по квітень 1998 року – голова Полтавської обласної ради, а з липня 1995 року по травень 1998 року – голова Полтавської облдержадміністрації.

Ініціатор відродження кременчуцького «Кременя» (1986 рік), один із творців нової «Ворскли» – бронзового призера чемпіонату країни, учасника європейських кубкових змагань.

4 липня на стадіоні крюківського вагонобудівного заводу місцевий «Авангард» у фіналі Кубка області з рахунком 3:0 переміг лубенське «Торпедо» і вп'яте поспіль (!) став господарем призу. Цікаво, що судив цей матч ветеран полтавського і українського футболу **Данило Єфремович Матюшенко**, який розпочав свою футбольну кар'єру гравця у Харкові ще далекого 1915 року, а свій перший матч відсудив у 1935 році. Фінальний кубковий поєдинок став останнім у суддівській практиці ветерана.

1966 рік

Першість області

До складу першої групи замість пирятинського «Нафтовика» та хорольського «Колгоспника», що посіли в попередньому чемпіонаті два останні місця, були включені гребінківський «Локомотив» та полтавський «Промінь» – команда заводу газорозрядних ламп. Основна боротьба в чемпіонаті розгорнулася між минулорічними призерами. Обігравши 13 листопада бронзових призерів першості України серед виробничих колективів – команду «Авангард» (Кременчук) з рахунком 2:1, та зігравши внічию 15 листопада з минулорічними чемпіонами області командою «Зірка», футболісти «Супутника» вибороли чемпіонський титул. Авангардівці Кременчука розміняли минулорічне «золото» на «срібло», а «Зірка» знову задовольнилася бронзовими нагородами.

По закінченні сезону «Супутник» провів перехідні ігри з полтавським «Колосом» за право виступати в наступному сезоні в класі «Б». У першій зустрічі перемогу святкував «Колос» з рахунком 1:0. А ось у другій команді майстрів довелося добряче понервувати. За 20 хвилин до закінчення матчу «Супутник» вигравав із розгромним рахунком 3:0. Лише два точних удари **Віктора і Бориса**

*«Супутник» (Полтава)
— володар Кубка
області 1966 року,
фіналіст Кубка України,
фіналіст «Кубка
мільйонів» (Кубок
СРСР серед аматорів)*

Маслових подарували «Колосу» надію на загальний успіх в третьому матчі. Але основний час додаткової гри не виявив переможця – нічия 0:0. Та очікуваного овертайму призначено не було. «Супутнику» була зарахована поразка, адже в його складі було не 5 футболістів, старших 23 років, а 6, що суперечило регламенту.

Загалом же сезон 1966 року став одним з найвдалиших в історії «Супутника» (тренер **Л. С. Гедеванішвілі**). Крім звання чемпіона області футболісти заводу №20 здобули ще й почесні призи – Кубок Полтави і Полтавської області, стали фіналістами розіграшів Кубка СРСР та УРСР серед команд колективів фізкультури.

«Супутник» (Полтава): С.Басюк, В.Усик, Є.Дядиністов, Ю.Басюк, А.Михайличенко, Ю.Дмитренко, К.Мальцев, А.Сіробаба, В.Якименко, В.Бичков, В.Батаров, М.Шпетнер, Е.Білокур, О.Сисько, М.Лутченко, С.Маліков, А.Бурлай, О.Долгошеєв, В. Кльопов.

1967 рік

Першість області

Як і минулого сезону, в чемпіонаті області у першій групі повинні були виступати десять колективів, але кременчуцька команда заводу шляхових машин відмовилась від участі в змаганнях. Тож боротьбу за нагороди повели дев'ять колективів. З перших же турів основна боротьба за першість розгорнулася між трьома полтавськими командами – «Супутником», «Променем», «Зіркою» та кременчуцьким «Авангардом». Після першого кола «Супутник» на очко випереджав футболістів «Променя» і «Авангарду». Потужно розпочали друге коло кременчужани і за три тури до закінчення першості з 22 очками лідирували.

Золоті імена

МУЖИЦЬКИЙ
Олександр Михайлович
(1912 – 1982)

Народився на Харківщині. Із 1927 по 1933 рік працював робітником у радгоспі «Пролетарське відродження» на Сумщині. Член КПРС із 1932 року. Від 1933 року обіймав різні посади в радянському і партійному апаратах. Учасник війни. У повоєнні роки перебував на партійній роботі.

«Супутник» (Полтава)
— чемпіон Полтавщини 1967 року (тренер **Лер Гедеванішвілі**).
Зліва направо: **Віктор Усик** (воротар), **Юрій Дмитренко**, **Едуард Білокур**, **Володимир Якименко**, **Євген Дяденістов**, **Валерій Батаров**.

1959 року – голова Полтавського обласного виконавчого комітету ради депутатів трудящих. 1959 – 1973 роки – перший секретар Полтавського обкому партії. З 1973 року – пенсіонер.

Палкий прихильник футболу. Зробив чималий внесок у розбудову полтавської команди майстрів у 1960-70 роки.

Започаткував будівництво нового сучасного стадіону «Колос» 1967 року.

Але їм не вдалося втримати переваги і «Супутник» вдруге поспіль виграв першість. «Бронза» ж вперше дісталася «Променю».

В обласних змаганнях на призи клубу **«Шкіряний м'яч»** узяли участь близько 100 команд. Серед молодшої вікової групи (1954-1955 р.н.) переміг кременчуцький «Титовець», серед команд старшої вікової групи (1952-1953 р.н.) – кременчуцький «Дніпро».

У фіналі республіканських змагань, який пройшов у Херсоні, вдало виступило «Дніпро». Не програвши жодного матчу (три перемоги і дві нічиї) кременчужани лише за різницею забитих і пропущених м'ячів поступилися дніпропетровській команді і посіли друге місце.

1968 рік Першість області

«Промінь» (Полтава). 1968 рік. Зліва направо сидять: Курченко, Маслов, А.Бугаєвський, Череватенко. Зліва направо стоять: Дядюренко, Колесников, Дігтяр, Кунахов, Просяник, Романцев, Ганущак

У чемпіонаті області серед команд першої групи взяли участь 14 команд. Як і минулого сезону, основна боротьба за чемпіонський титул розгорнулася між «Супутником» та кременчуцьким «Авангардом». Та початок чемпіонату склався не на їх користь. Вже в другому турі суперники зустрілися в Кременчуці в очному поєдинку. Авангардівці перемогли 2:0, але в наступному турі поступилися «Променю» – 0:3. Цим скористалися футболісти зенітно-артилерійського училища і захопили лідерство. Та одна поразка – це ще не програш чемпіонату. Надалі гравці «Супутника» в 24 матчах втратили лише одне очко і довели свою перевагу над суперниками, втретє підряд виборовши звання найсильнішої команди області.

Першість області 1968 р.

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Супутник» (Полтава)	26	24	1	1	67-14	49
2	«Авангард» (Кременчук)	26	20	3	3	66-19	43
3	«Промінь» (Полтава)	26	18	4	4	55-20	40
4	«Зірка» (Полтава)	26	17	3	6	47-20	37
5	«Торпедо» (Лубни)	26	14	4	8	38-31	32
6	«Металіст» (Лубни)	26	14	3	9	38-31	31
7	«Локомотив» (Полтава)	26	13	3	10	41-27	29
8	«Динамо» (Миргород)	26	9	3	14	36-56	21
9	«Будівельник» (Хорол)	26	7	6	13	32-51	20
10	«Шляхмаш» (Кременчук)	26	7	2	17	27-48	16
11	«Авангард» (Карлівка)	26	6	3	15	25-52	15
12	«Локомотив» (Гребінка)	26	5	2	19	26-50	12
13	«Нафтовик» (Пирятин)	26	5	2	19	20-62	12
14	«Колгоспник» (Кобеляки)	26	1	5	20	28-65	7

Запам'ятався сезон вдалим виступом кременчуцької команди «Зоря» (старша вікова група) на призи клубу «Шкіряний м'яч». Спочатку юні кременчужани вийшли переможцями в обласному турнірі, а з 2 по 10 серпня взяли участь у республіканському фіналі, що пройшов у Полтаві. Наші земляки, не програвши жодного матчу, впевнено посіли перше місце і здобули право представляти республіку на всесоюзному турнірі в Єрєвані. Кременчужани гідно представили Полтавщину на цьому форумі, посівши почесне п'яте місце з-поміж 24 команд. Такого успіху команда нашої області добилася вперше, а нападаючий «Зорі» **Микола Соколовський** став кращим бомбардиром турніру, забивши у ворота суперників 9 м'ячів.

Склад «Зорі»: **Олександр Приставка, Віктор Дементьєв, Володимир Митрофанов, Валерій Мазничко, Павло Раб, Володимир Дуля, Олександр Цибуля, Василь Кривда, Віктор Климчук, Микола Соколовський, Володимир Куценко, Валерій Винник, Сергій Скиба.** Тренер – **Я. І. Зільберберг.**

1969 рік

Першість області

На початку сезону команда кременчуцького вагонобудівного заводу «Авангард» змінила назву на «Вагонобудівник».

У чемпіонаті області після першого кола лідерство захопив «Супутник» – 22 очки. На 2 менше набрали «Вагонобудівник» і «Зірка», на п'ять – «Промінь». Перед заключними матчами кращі шанси мала «Зірка», випереджаючи

Золоті імена

СТАХУРСЬКИЙ Михайло Михайлович (1903 – 1979)

Народився в родині робітника. Закінчив Дніпропетровський сільськогосподарський інститут (1941). Працювати почав із дитячих років. Спершу наймитовав, згодом працював робітником на заводах. 1919 року вступив добровольцем до Червоної Армії.

Демобілізувавшись у 1923 році, працював на комсомольській роботі в Алтайському краї та на Сумщині. З 1925 по 1927 рік перебував у Червоній Армії на політроботі, а з 1927 по 1935 рік працював секретарем райкому партії, директором радгоспу, директором МТС.

Віктор Бичков у складі юнацької збірної СРСР

Закінчивши академію соцземлеробства (1937), обіймав посади завідуючого сільсько-господарським відділом ЦК Компартії України, керуючого трестом «Союз-граніт», заступника Народного комісара земельних справ УРСР.

У роки війни був членом Військової Ради армій і фронтів, брав активну участь у боротьбі проти німецько-фашистських загарбників. Нагороджений орденами Леніна, Кутузова I ступеня, Богдана Хмельницького I ступеня, двома орденами Вітчизняної війни I ступеня, сімома медалями.

на очко «Супутник» і на два – «Промінь» і «Вагонобудівник». Але втрата трьох очок в матчах з останніми відсунула «Зірку» на третю позицію. У другому колі «Промінь» не програв жодного матчу, втративши лише одне очко.

Турнірна таблиця першості області 1969 року

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Супутник» (Полтава)	24	18	5	1	50-19	41
2	«Промінь» (Полтава)	24	19	2	3	70-13	40
3	«Зірка» (Полтава)	24	16	7	1	43-8	39
4	«Вагонобудівник» (Кременчук)	24	16	4	4	51-15	36
5	«Локомотив» (Полтава)	24	12	7	5	41-27	31
6	«Колос» (Лубни)	24	6	10	8	27-37	22
7	«Енергія» (Хорол)	24	9	4	11	30-39	22
8	«Авангард» (Карлівка)	24	6	8	10	25-39	20
9	«Торпедо» (Лубни)	24	6	5	13	26-43	17
10	«Шляхмаш» (Кременчук)	24	7	3	14	28-50	17
11	«Динамо» (Миргород)	24	5	6	13	26-31	16
12	«Нафтовик» (Пирятин)	24	3	2	19	17-81	8
13	«Локомотив» (Гребінка)	24	2	2	20	12-34	6

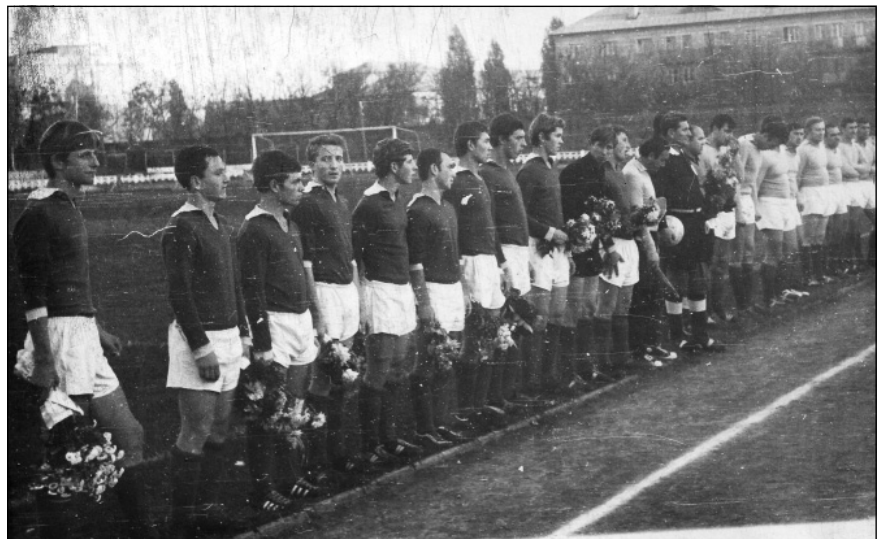
Першість області в першій групі проводилась за клубним заліком. У змаганні юнаків переміг «Локомотив» (Полтава). На другому місці – «Супутник», на третьому – «Колос» (Лубни). У клубному заліку переможцем вийшов «Супутник», на другому місці – «Локомотив» (Полтава).

1970 рік

Першість області

У першій групі після стартових чотирьох турів лідерство захопили три полтавські команди – «Промінь», «Зірка» та «Супутник». Після першого кола в турнірній таблиці сталися деякі зміни. На першу позицію вийшов «Вагонобудівник». Та після поразки від «Променя» його

Випуск групи підготовки полтавської команди майстрів – переможець зональних змагань першості СРСР серед юнаків. 1971 рік. Олександр Карпман, Іван Іванченко, Борис Карпенко, Леверов, Купріянов, Пінькас, Хоменко, Титаренко, Гармаш, Анатолій Дяченко, Григорій Трирог.

позиції похитнулися. Але заключні матчі розставили всі крапки над «і». «Промінь» несподівано програв динамівцям Миргорода і це коштувало йому першого місця. В свою чергу, кременчужани свого шансу не втратили, перемігши земляків із заводу шляхових машин та карлівських авангардівців. «Зірка» у суперечці з «Супутником» спромоглася довести свою перевагу і посіла третє місце.

Турнірна таблиця першості області 1970 року

№ п/п	Перша група	І	В	Н	П	М	О
1	«Вагобудівник» (Кременчук)	24	19	4	1	62-14	42
2	«Промінь» (Полтава)	24	19	2	3	60-15	40
3	«Зірка» (Полтава)	24	15	5	4	38-16	35
4	«Супутник» (Полтава)	24	14	3	7	54-30	31
5	«Динамо» (Миргород)	24	14	3	7	44-30	31
6	«Локомотив» (Полтава)	24	13	4	7	30-26	30
7	«Колос» (Лубни)	24	9	4	11	40-32	22
8	КрАЗ (Кременчук)	24	8	4	12	---	21
9	«Торпедо» (Лубни)	24	6	3	15	19-41	15
10	«Шляхмаш» (Кременчук)	24	6	3	15	34-66	15
11	«Локомотив» (Гребінка)	24	6	3	15	24-40	14
12	«Авангард» (Карлівка)	24	5	2	17	16-61	12
13	«Енергія» (Хорол)	24	3	1	20	19-48	7

Команду КрАЗ за п'ять неявок на матчі було знято з розіграшу.

1971 рік

Виходячи з того, що великий футбол починається з масового, низового, обласний комітет по фізичній культурі і спорту прийняв постанову «Про стан і заходи по розвитку футболу в Полтавській області».

Виходячи з цієї постанови, обласна федерація футболу (голова – **Д.Матюшенко**) розробила перспективний план

Після демобілізації з Радянської Армії, у 1945 році, був обраний першим секретарем Вінницького обкому КП України. Від 1952 до 1955 роки – перший секретар Полтавського обкому КП України. Обирався депутатом Верховної Ради СРСР.

Віданий шанувальник футболу, один із «батьків» сучасної «Ворскли».

*Команда «Путієць» - чемпіон Полтави 1972-75 рр. (II група).
Нижній ряд: Бурлай, Турлюн, Лутченко, Кожемяко, Білокур, Олєфір, Дяденістов;
верхній ряд: Череватенко, Гонтар, Стигнєєв, Коблицький, Якименко, Козлов, Ю.Басюк, Ларін, Барановський*

Золоті імена

КОРОЛЬОВ Іван Георгійович

Народився в 1919 році в російській глибинці у родині селянина-бідняка. З 1928 року по грудень 1935 року навчався у середній школі. У 1935 році працював у комсомольських органах, пізніше – завідувачим сектором партстатистики і єдиного партбилету Верхівського РК ВКП (б) Орловської області.

Із 1939 по 1944 рік служив у Червоній Армії. Учасник Великої Вітчизняної війни.

Із 1944 по 1945 рік працював інструктором оргвідділу Полтавського обкому КП України. Із 1945 по 1947 рік – помічник секретаря Полтавського обкому КП України. Із 1947 по 1957 рік – завідувачий фінансово-господарським сектором Полтавського обкому КП України.

«Динамо» (Миргород). 1971 рік

розвитку цього виду спорту на наступні п'ять років.

На відміну від торішньої обласної першості, цього року змагання пройшли у трьох групах. До першої увійшли 12 найсильніших команд області, які виступили дорослим і юнацьким складами. Як і минулого сезону, до фінішу дійшли не всі. Команду карлівського «Авангарду» було знято з розіграшу після вісімнадцятого туру за чергову неявку – цього разу – на гру з кременчуцьким «Вагонобудівником». Доля першого місця вирішилася 9 жовтня в матчі лідерів чемпіонату – «Променя» та «Супутника». Команда «Супутник» відставала від головного суперника лише на одне очко і його влаштувала тільки перемога. Напружений поєдинок закінчився внічию 2:2, і «Промінь» вперше в своїй історії виграв першість. У складі чемпіона виступали: **В.Попіневський, В.Бугаєвський, А.Бугаєвський, В.Косенко, І.Іванченко, О.Карпман, М.Дураченко, А.Михайличенко, А.Сіробаба, В.Присяник, В.Курченко, С.Бабко.**

Турнірна таблиця першості області 1971 року. Перша група

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Промінь» (Полтава)	20	16	4	0	36-12	36
2	«Супутник» (Полтава)	20	14	5	1	41-18	33
3	«Динамо» (Миргород)	20	14	3	3	35-18	31
4	«Локомотив» (Полтава)	20	13	4	3	45-20	30
5	КрАЗ (Кременчук)	20	9	4	7	27-20	22
6	«Вагонобудівник» (Кременчук)	20	8	6	6	26-21	22
7	«Колос» (Лубни)	20	8	2	10	26-36	18
8	«Шляхмаш» (Кременчук)	20	4	3	13	19-44	11
9	«Торпедо» (Лубни)	20	4	2	14	16-56	10
10	«Локомотив» (Гребінка)	20	2	2	16	14-40	6
11	«Авангард» (Карлівка)	20	2	2	16	9-46	6

1972 рік
Першість області

Анатолій Вітков і його «золота команда»

З перших турів у першій групі лідерство захопив кременчуцький «Вагонобудівник». Після семи матчів у його активі було 12 очок. У полтавського «Локомотиву» та лубенського «Колоса» – на два менше, але відповідно, після шести та дев'яти матчів. «Супутник» з чотирма перемогами та двома поразками (8 очок) посідав п'яте місце. Трійка претендентів на нагороди визначилася після тринадцятого туру. Вигравши принциповий матч у «Локомотива» – 2:0, турнірну таблицю очолив «Супутник». Він, як і залізничники, набрав 21 очко, але мав кращу різницю забитих і пропущених м'ячів. Третю позицію займав «Вагонобудівник» – 20 очок, але мав гру в запасі. Інші команди безнадійно відстали від лідерів. Доля першого місця визначалася в очному поєдинку між «Супутником» і «Вагонобудівником». Полтавці легко перемогли з рахунком 3:0 і виграли першість області. Другу сходинку посів полтавський «Локомотив», третю – «Вагонобудівник».

Цікава деталь. Як і минулого сезону, в матчі з лубенським «Колосом» вдалося відзначитися нападаючому полтавського «Локомотива» **Анатолію Грінченку**. Та цього разу він забив у ворота лубенців не чотири, а п'ять м'ячів.

Слід зазначити, що у другому колі «Супутник» виграв усі дев'ять матчів, що й стало запорукою перемоги у чемпіонаті. Вдало дебютував в обласній першості кременчуцький «Граніт». А ось гребінківський «Локомотив», посівши останнє місце, змушений був залишити групу найсильніших.

Із 1957 по 1958 рік – заступник керуючого Полтавського обласного будівельного тресту, пізніше – керуючий Полтавським облкоопбудторгом.

Із 1962 по 1986 рік – голова ради облміжколгоспбуду, фактичний господар полтавської футбольної команди майстрів «Сільбуд» («Будівельник»).

З 1 січня 1986 року призначений директором навчально-оздоровчого комплексу Полтавського кооперативно-державного об'єднання по агропромисловому будівництву «Полтава-облагробуд».

Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, двома орденами Леніна, орденом Червоної Зірки, багатьма медалями.

Регіон

КАРЛІВКА

На початку 20-х років минулого століття на базі Карлівського машинобудівного заводу створили першу футбольну команду в районі.

Ініціатором створення футбольного колективу був один із робітників цього заводу, німець за походженням. Він у службових справах часто бував в Одесі і там бачив, як англійські моряки ганяли м'яч та забивали його в імітовані ворота. Наприкінці 20-х та на початку 30-х років футбольні команди були сформовані на базі Ланнівського, Халтуринського, Октябрського цукрозаводів та на спиртзаводі. Вони проводили між собою товариські зустрічі, а інколи виїздили на ігри в інші міста – Краснодар, Харків, Дніпропетровськ.

Турнірна таблиця першості області 1972 року Перша група

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Супутник» (Полтава)	18	15	1	2	41-7	31
2	«Локомотив» (Полтава)	18	12	4	2	39-14	28
3	«Вагонобудівник» (Кременчук)	18	12	3	3	47-14	27
4	«Динамо» (Миргород)	18	10	2	6	27-20	22
5	«Граніт» (Кременчук)	18	9	2	7	35-33	20
6	«Шляхмаш» (Кременчук)	18	4	6	8	15-28	14
7	«Колос» (Лубни)	18	6	2	10	23-41	14
8	«Авангард» (Карлівка)	18	4	4	10	16-39	12
9	«Торпедо» (Лубни)	18	2	4	12	18-43	8
10	«Локомотив» (Гребінка)	18	1	2	15	11-33	4

На початку липня на полтавському стадіоні «Динамо» футболісти дитячо-юнацьких спортивних шкіл з Полтави, Лубен, Кременчука, Гребінки та Лохвиці виборювали звання чемпіона області. Перемогу здобули вихованці **Анатолія Віткова з полтавської ДЮСШ № 1.**

1973 рік

Першість області

У першості області взяли участь 53 футбольні колективи. Змагання пройшли у трьох групах. У першій виступили дев'ять команд. Боротьбу за нагороди вели кременчуцькі «Металург» і «Граніт» та полтавські «Супутник» і «Локомотив». Після першого кола у «Металурга» і «Супутника» було по 13 очок, у «Граніта» та «Локомотива» – на два менше. Другу частину дистанції краще провели футболісти сталеливарного заводу – 8 перемог і одна нічия. «Супутник» втратив шість очок (2 нічії і 2 поразки) і посів друге місце, лише на очко випередивши «Граніт». Останнє місце посів кременчуцький «Вагонник», який залишив першу групу.

Шістнадцятого вересня на полтавському стадіоні «Колос» відбулися спортивні заходи з нагоди 75-річчя вітчизняного футболу. На цих заходах були присутні ветерани полтавського футболу – **Іван Гаврилович Вакуленко**, який іще в 1914 році захищав ворота «Подолу», **Іван Федорович Хижняк**, **Павло Павлович Сівіцький**, **Данило Єфремович Матюшенко**, **Володимир Павлович Гергель**.

В рамках футбольного свята відбувся бліц-турнір за участю кращих команд Полтави – «Променя», «Локомотива», «Супутника», «Зорі», «Алмазу», «Шляховика». Переможцем турніру вийшов «Промінь».

На закінчення спортивного свята відбувся товариський матч між командою ветеранів та «Колосом» – учасником чемпіонату СРСР серед команд другої ліги.

Матч закінчився перемогою молодших футболістів з рахунком 2:1. У складі «Колоса» відзначилися **Володимир Колодій** і **Юрій Мармач**, уветеранів – **Анатолій Штриголь**.

Склад ветеранів: **Станіслав Басюк**, **Юрій Дмитренко**, **Віктор Носов**, **Анатолій Вітков**, **Олександр Муравйов**, **Анатолій Качуєв**, **Володимир Глоба**, **Василь Сальков**, **Костянтин Мальцев**, **Анатолій Штриголь**, **Борис Маслов**, **Юрій Басюк**.

У 1970 році дитячо-юнацьку спортивну школу № 1 м. Полтави очолив **Анатолій Вітков**, який щойно закінчив активні виступи (після тяжкої травми) в складі полтавської команди майстрів. За цей час вихованці молодого наставника тричі поспіль виборювали звання чемпіонів області, виграли Кубок ЛКСМУ. Та найбільшого успіху підопічні **Анатолія Віткова** добилися згодом. Взимку вони взяли участь в республіканському турнірі «**Тернопільська сніжинка**» і здобули головний приз, а під час весняних канікул взяли участь в республіканському турнірі ДЮСШ, що проходив у Криму. Наші земляки лише одного разу зіграли внічию (1:1) з ровесниками із Дніпропетровська. Решту матчів виграли: у команди Івано-Франківська – 3:1, Донецька – 6:0, Бахчисарая – 4:0. Кращим бомбардиром турніру став восьмикласник 27-ї середньої школи **Іван Шарій**.

На початку листопада юні полтавці взяли участь у фіналі першості республіки серед команд Міністерства освіти, який пройшов у місті Коломия Івано-Франківської

Наприкінці 30-х років розпочалися ігри на першість району серед восьми команд, і першим чемпіоном району у 1938 році стала команда машинобудівного заводу, в складі якої грали брати Цибульки – Іван та Яків, Павло Манжос... Найбільшого ж свого розвитку футбол на Карлівщині набув після II світової війни.

Уже в 1944 році справжні любителі футболу – **Олексій Погорілий**, **Микола Рубан**, **Іван Шовковий**, **Володимир Безпалько** («Карбіра»), **Василь Сіренко** та багато інших розпочали будувати футбольний майданчик в зруйнованому міському парку.

«Промінь» (Полтава) – переможець Кубка області. 1973 рік. Стоять (зліва направо): Володимир Попіневський (тренер), Микола Побединський, Микола Дорошенко, Володимир Сінгаєвський, Анатолій Дяченко, Олег Бистрицький, Валентин Костенко, Віктор Сюсько. Сидять (зліва направо): Анатолій Сіробаба, Юрій Діденко, Олександр Копил, Василь Курченко, Віктор Просяник, Валерій Гладілін

Їм доводилося знешкоджувати вибухівку, що збереглася з часів війни та підривати пенки на місці майбутнього футбольного поля. І зараз на цьому мальовничому місці знаходиться міський стадіон, зведений невтомними руками ентузіастів. Наприкінці 40-х – на початку 50-х років у районі було вже 10 футбольних команд, які розігравали між собою першість. Найкращою на той час була команда Карлівського машинобудівного заводу, в складі якої грали відомі на той час футболісти – Володимир Безпалько, Василь Гончар, Василь Сіренко, Іван Бутенко, Михайло Гур'єв, Андрій Пелипець, Павло Манжос, Олексій Погорілий, Іван Шовковий, Микола Рубан.

Срібні призери чемпіонату України серед ДЮСШ. 1974 рік. Верхній ряд — крайній праворуч Анатолій Вітков, Анатолій Момот — стоїть другий ліворуч, Іван Шарій — сидить другий праворуч, Сергій Шевченко — стоїть п'ятий ліворуч

області. До фіналу потрапили переможці зональних змагань – команди Тернополя, Києва, Івано-Франківська, Дніпропетровська і Херсона. Наші земляки в рахунок 3:1 обіграли команди Тернополя та Дніпропетровська і зіграли внічию з киянами – 1:1, івано-франківцями – 2:2 та херсонцями – 0:0. Набравши 7 очок з 10 можливих вихованці полтавської **ДЮСШ № 1** здобули звання чемпіонів республіки і були нагороджені золотими медалями та грамотами першого ступеня Міністерства освіти УРСР. Кращим гравцем і бомбардиром турніру було визнано **Івана Шарія**. На його рахунок – 5 забитих м'ячів.

Склад чемпіонів України: воротарі – **Олександр Михальов, Володимир Кислий**, захисники – **Ігор Андрєєв, Юрій Литвиненко, Володимир Колісник, Павло Колісник, Віктор Князєв**; півзахисники – **Василь Шапошник, Сергій Шевченко**; нападники – **Сергій Волошин** (капітан команди), **Іван Шарій, Олександр Муха**.

Запасні – **Володимир Явір, Анатолій Онищенко, Юрій Пальчик, Олександр Олійник**.

Тренер – **Анатолій Сергійович Вітков**.

Тогороку вихованцям Віткова не було рівних в Україні. У зональних змаганнях всесоюдної юнацької першості вони теж посіли перше місце, перемігши «Фрунзенець» (Суми) – 3:2, «Зірку» (Кіровоград) – 2:0, ДЮСШ (Ромни) – 2:0, «Колос» (Полтава) – 4:1 (тричі відзначився **І.Шарій**) та зігравши внічию 0:0 з харківським «Металістом».

1974 рік

Першість області

У змаганнях, що пройшли в трьох групах, взяли участь 50 команд. Перша група розширилася з дев'яти до одинадцяти команд. У ній дебютували «Буревісник» (Полтава), «Харчовик» (Велика Багачка) і «Гірник» (Комсомольськ). Дебютанти виступили досить-таки непогано. Команда Полтавського кооперативного інституту

(тренер **Анатолій Штриголь**) стала срібним призером, обійшовши визнаних авторитетів – кременчуцький «Металург» та полтавський «Локомотив». «Харчовик» посів п'яте місце, а «Гірник» – сьоме. Чемпіонський титул після річної перерви виборов «Супутник», але ця перемога далася йому нелегко. Лише на очко відстали від полтавців срібний і бронзовий призери.

Турнірна таблиця першості області 1974 року. Перша група

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Супутник» (Полтава)	20	15	1	4	47-15	31
2	«Буревісник» (Полтава)	20	12	6	2	42-17	30
3	«Металург» (Кременчук)	20	14	2	4	47-24	30
4	«Локомотив» (Полтава)	20	13	2	5	36-17	28
5	«Харчовик» (Велика Багачка)	20	8	4	8	22-20	20
6	«Граніт» (Кременчук)	20	8	4	8	28-27	20
7	«Гірник» (Комсомольськ)	20	7	3	10	37-38	17
8	«Торпедо» (Лубни)	20	6	4	10	34-41	16
9	«Шляхмаш» (Кременчук)	20	4	4	12	21-50	12
10	«Авангард» (Карлівка)	20	4	3	13	13-36	11
11	«Колос» (Лубни)	20	0	5	15	7-49	5

1975 рік

Першість області

Перша група стартувала у складі 13 команд, але кременчуцький «Залізобетонник» після першого кола за неявки на матчі було знято з розіграшу. Показавши високий рівень гри як у захисті, так і в нападі, чемпіонське звання здобула команда Полтавського кооперативного інституту (тренер – завідувач кафедри фізичного виховання **Анатолій Штриголь**). Слід зазначити, що доля першого місця визначилася лише у 18-му турі. 26 жовтня «Буревісник», перемігши на своєму полі з рахунком 3:0 свого основного конкурента – кременчуцький «Металург», зберіг перевагу в два очки до кінця. Добре

У 1950-ті роки футбол у районі розвивається дуже швидко. В середніх школах та у міському ремісничому училищі № 8 організовуються команди юнаків, в чемпіонаті району серед дорослих беруть участь 15 команд, а команда машинобудівного заводу «Авангард» є постійним учасником чемпіонату (була двічі срібним призером) та розіграшу Кубка Полтавської області, де одного разу стала півфіналістом.

Команда Карлівського ремісничого училища № 8 у 1960 і 1963 роках була чемпіоном області серед 30 профтехучилищ. У ній були виховані здібні футболісти – Гончаров, Фисюк, Коломієць, які з часом підсилили команду «Авангард». Слід згадати, що значну увагу команді училища приділяв його директор Леонід Васильович Князєв, який добре розумівся на футболі і захоплювався цим видом спорту.

«Супутник» (Полтава). 1975 рік.
Сидять: Литвиненко, Пожечевський, Бичков, Андрєєв, Горбатенко, Олійник; стоять: Мальцев (тренер), Смолін, Сапронюк, Побединський, Євдокимов, Кликов, Тутак, Пинькас, Костенко, Чорний

Довгі роки трудився на тренерській ниві Костянтин Васильович Ісаєв – учитель фізкультури училища. До речі, на початку 50-х у команді «Авангард» машинобудівного заводу грав легіонер з Іспанії на ім'я Луїс – він діяв під четвертим номером. Для тогочасної Карлівки, звісно, це було екзотично, а для уболівальників – цікаво. Іспанець був дуже технічним та спритним футболістом, він надійно грав в обороні. Достеменно не відомо, як він потрапив до Карлівки. Втім, існує така версія. В ті часи Іспанія переживала політичну кризу, а Луїс, ймовірно, належав до лівих сил у країні. Врешті-решт хлопцю довелося тікати до Радянського Союзу. Так і занесла його доля до райцентру Полтавщини.

Вагомий внесок у становлення карлівського футболу зробив Володимир Прокопович Романченко. Цей футболіст вирізнявся серед інших спортсменів, був дуже технічним, мав пристойний удар з обох ніг. Саме Романченку судилося стати першим капітаном полтавського «Колгоспника»!

«Промінь» (Полтава). 1975 рік. Верхній ряд: Петров, Сюсько, Косенко, Волков, Сінгаєвський, Дорошенко (тренер), Назарук, Курченко, Бриж, Костенко, Чернявський; нижній ряд: Бистрицький, Трирог, Гармаш, Колесник, А.Бугаєвський, Сіробаба, Катренко, Котт, Ю.Діденко

виступив великобагачанський «Харчовик». Здобувши Кубок області «Золотий колос», великобагачанці успішно виступили і в республіканських змаганнях, посівши у фіналі почесне четверте місце. Крім того, «Харчовик» став єдиним колективом, що відібрав три очки у «Буревісника», і завдав йому єдиної поразки в першості.

Турнірна таблиця першості області 1975 року Перша група

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Буревісник» (Полтава)	22	17	4	1	66-18	38
2	«Металург» (Кременчук)	22	16	4	2	66-19	36
3	«Супутник» (Полтава)	22	16	3	3	50-20	35
4	«Харчовик» (Велика Багачка)	22	13	4	5	43-27	30
5	«Локомотив» (Полтава)	22	8	4	10	23-30	20
6	«Гірник» (Комсомольськ)	22	6	8	8	38-40	20
7	«Колос» (Лубни)	22	7	5	10	25-41	19
8	«Торпедо» (Лубни)	22	6	6	10	29-31	18
9	«Зоря» (Полтава)	22	7	3	12	30-47	17
10	«Шляхмаш» (Кременчук)	22	5	4	13	44-63	14
11	«Авангард» (Карлівка)	22	4	3	15	15-53	11
12	«Колос» (Лохвиця)	22	2	2	18	28-80	6

1976 рік Першість області

Система проведення першості зазнала деяких змін. Згідно з рішенням обласної федерації, змагання стали проводитись за клубним заліком. Це нововведення наклало більшу відповідальність на керівників команд. Адже тепер потрібно було піклуватися не тільки про основний склад, а й багато уваги приділяти молоді, готуючи зміну ветеранам. Основна боротьба серед дорослих складів точилася між

полтавськими командами «Буревісник», «Локомотив» та кременчуцьким «Металургом». Краще турнірну дистанцію пройшли студенти, що дозволило їм на фініші на два очки відірватися від основних конкурентів і здобути чемпіонське звання. Срібло дісталось залізничникам, які мали кращі показники в особистих зустрічах із кременчужанами.

За клубним заліком трійка призерів мала такий вигляд:

№ П/П	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Локомотив» (Полтава)	36	18	8	10	73-44	44
2	«Зоря» (Полтава)	36	18	6	12	60-59	42
3	«Металург» (Кременчук)	36	17	7	12	71-54	41

Полтавський «Локомотив» цього року вдало виступив у матчах першості Південної залізниці. Змагання проходили в Ізюмі Харківської області. Полтавці впевнено посіли там перше місце.

Цього ж року на Полтавщині вперше пройшов міжнародний футбольний турнір. З 20 по 27 червня на полтавському стадіоні «Колос» змагалися будівельники газопроводу «Дружба» з НДР, Болгарії, Польщі. Господарів представляли студенти кооперативного та інженерно-будівельного інститутів.

У півфіналах болгари поступилися німцям – 2:4, а полтавці розгромили поляків – 9:0. У матчі за третє місце болгари перемогли поляків – 4:1. Фінальний матч відбувся 27 червня. Господарі впевнено провели першу сорокап'ятихвилинку. Після точних ударів **Геннадія Карайчева**, **Володимира Кошеленка** та **Олександра Полтавця** вони повели 3:0. Та після перерви команда німецьких будівельників зусиллями **Ганса Шефера** зуміла відквитати два м'ячі. Але гол **Віктора Чепіжного** встановив остаточний рахунок матчу. Команда полтавських студентів перемогла – 4:2 і здобула головний

Гортаючи архів

Перший капітан «Колгоспника»

Володимир Романченко народився у 1930 році. Після служби в лавах Радянської Армії на Далекому Сході Володимира запрошували в команди майстрів СКА (Хабаровськ) і «Луч» (Владивосток), але він повернувся до рідної Карлівки. У 1955 році його, Володимира Ландика, Миколу Олійника і Василя Гончара запросили на перші оглядини і учбово-тренувальні збори новоствореної команди «Колгоспник» (Полтава).

«Буревісник» (Полтава) — чемпіон Полтавщини 1976 року. Верхній ряд: В'юнов, Козлов, Карайчев, Кошеленко, Власенко, Штриголь (тренер), Бистрицький, Полтавець, Гончаренко, Чичиков, Сапухін, Губерський; нижній ряд: Романюк, Сліпко, Сурган, Шулик, Ступак

5 січня 1955 року ввійшло в історію полтавського футболу як день створення у Полтаві при товаристві «Колгоспник» футбольної команди з однойменною назвою, якій судилося вписати не одну яскраву сторінку в літопис нашого футболу.

На учбово-тренувальному зборі Володимир Романченко підтвердив свої здібності і був зарахований до складу «Колгоспника». А маючи високі технічні дані і авторитет серед товаришів по команді, був обраний капітаном. Але недовго прийшлося Романченку бути лідером команди. Через сімейні обставини Володимир у 1956 році повернувся до рідної Карлівки, де тривалий час був гравцем і капітаном команди машинобудівників. Поряд із ним набували майстерності та захищали честь карлівського футболу такі гравці, як Олександр Гончаров, Роберт Якименко, Віктор Коваленко, Анатолій Озюменко, Валерій Петренко, Олександр Лебідь, Віктор Мосяж, Юрій Козлов та багато інших, які в подальшому грали в командах майстрів.

приз. Кращими гравцями фінального матчу було визнано воротаря **Нойота Візе**, нападаючого **Ганса Шефера** (обидва – НДР), захисника **Олександра Полтавця**, півзахисника **Віктора Чепіжного** (обидва – Полтава).

1977 рік

Першість області

Другий рік поспіль, згідно з рішенням обласної федерації футболу, першість проходила за клубним заліком. Як і минулого сезону, за цим показником перше місце посів полтавський «Локомотив».

Трійка кращих команд за клубним заліком

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Локомотив» (Полтава)	44	25	10	9	115-57	60
2	«Гірник» (Комсомольськ)	44	27	6	11	96-50	60
3	«Супутник» (Полтава)	44	26	4	14	100-61	56

На медалі претендували полтавські команди «Супутник» та «Локомотив», «Харчовик» з Великої Багачки і кременчуцький «Металург». У підсумку зайвими виявилися кременчужани. Вдало виступив «Супутник» (тренер **К.Мальцев**) у другому колі. Лише одна поразка – 0:1 від новосанжарського «Стандарту» і всього три пропущені м'ячі дозволили гравцям «Супутника» здобути золоті нагороди. Срібло, як і минулого сезону, дісталось полтавським залізничникам, а ось в боротьбі за бронзу великобагачанський «Харчовик» потіснив кременчуцьких металургівців.

Великого успіху в розіграші Кубка Центральної Ради ДСТ «Колос» серед юнацьких команд 1960-1961 рр. народження добилися вихованці **Івана Івановича Горпинка**, які представляли Полтавщину. Вигравши зональні змагання, наші земляки здобули право на участь у фінальному турнірі, що пройшов на полтавських стадіонах «Локомотив» та «Колос». Крім наших земляків до фіналу потрапили представники Житомирської, Миколаївської, Чернігівської, Херсонської та Київської областей.

Не програвши з п'яти матчів жодної гри (4 перемоги та одна нічия), наші земляки впевнено посіли перше місце. Головними суперниками нашої команди в боротьбі за трофей були футболісти Київської області. Доля першого місця вирішилася в заключному турі, в очній зустрічі команд. Кияни до цього не програли жодного матчу і мали максимальну кількість очок – 8. У полтавців було на одне очко менше, і їм для здобуття Кубка потрібно було лише виграти. І підопічні відомого тренера з поставленим завданням впоралися «на відмінно», розгромивши суперника з рахунком 3:0.

**Підсумкова таблиця розіграшу Кубка Центральної
Ради ДСТ «Колос»**

№ п/п	Область	І	В	Н	П	М	О
1	Полтавська	5	4	1	0	26-1	9
2	Київська	5	4	0	1	18-10	8
3	Чернігівська	5	3	0	2	15-8	6
4	Житомирська	5	2	1	2	10-13	5
5	Миколаївська	5	1	0	4	7-26	2
6	Херсонська	5	0	0	5	5-25	0

Склад команди Полтавської області: **Павло Свистун, Валерій Грушевський, Валерій Богданець, Олег Дикань, Ігор Ткаченко, Михайло Таран, Юрій Махиня, Костянтин Кармазін, Олександр Вербовий, Володимир Жданов, Леонід Сидоренко, Олександр Кабцан, Володимир Іванченко, Артур Штангей, Олександр Лозенко, Василь Акімов.**

Кращими гравцями турніру було визнано воротаря полтавців **Свистуна** та захисника **Грушевського. Валерій Богданець** із 11 забитими м'ячами став кращим бомбардиром фінального турніру.

1978 рік

Першість області

Основна боротьба за перше місце в чемпіонаті області серед команд першої групи розгорнулася між полтавським «Локомотивом» та кременчуцьким «Металургом». Після першого кола залізничники випереджали свого конкурента лише на одне очко. Обидві команди зазнали тільки по одній поразці. Полтавці поступилися комсомольському «Гірнику» – 2:3, а «Металург», у свою чергу, програв залізничникам 0:1. Доля першого місця вирішилася в Кременчуці в очній зустрічі претендентів. Перемога дозволила кременчужанам випередити залізничників на одне очко і вдруге в своїй історії здобути чемпіонське звання.

У першій половині серпня в м.Стаханові (Луганська область) відбувся фінальний турнір серед команд підприємств харчової промисловості України.

Спортивну честь Полтавщини на цих змаганнях захищали футболісти відгодівельного радгоспу «Багачанський». І досить успішно. Набравши по 7 очок разом із господарями турніру, наші земляки здобули срібні нагороди, поступившись переможцям лише різницею забитих і пропущених м'ячів.

Дещо сповільнюються темпи розвитку футболу в карлівському районі в 70-ті роки: зумовлено це тим, що кращих гравців залюбки запрошували в команді майстрів, йшла зміна поколінь, а ще – біля футболу почали з'являтися випадкові люди. На початку 80-х років необхідно було «ремонтувати» усе футбольне господарство області. Ось тоді, в 1984 році, щоб допомогти полтавській «Ворсклі» вийти до фінальної частини чемпіонату України серед колективів фізкультури, карлівчани на чолі з Анатолієм Озюменком створили команду «Нафтовик», в якій було лише сім карлівчан, а допомагали їм О.Поляков, В.Сіденко, А.Матюха, О.Рубан, І.Юданов, К.Піатровський, А.Якименко. «Ворскла» вийшла-таки до фіналу, а вищеназвані гравці ще тривалий час захищали честь полтавського футболу.

Допомагав карлівчанам в навчально-тренувальному процесі відомий полтавський фахівець Станіслав Басюк.

У 1988 році карлівчани знову беруть участь у чемпіонаті України серед команд КФК. Обласна федерація футболу направила на допомогу карлівчанам тренера Віталія Бардешина та гравців, серед яких були Валерій Богданець, Олександр Волошко, Іван Іванченко, Володимир Грудина. Як результат – у чемпіонаті 1989 року карлівчани у своїй зоні посіли 6 місце серед 16 команд.

1979 рік

Першість області

Чемпіонат області пройшов за новою системою. 16 найсильніших команд були розділені на дві підгрупи – по 8 у кожній.

До першої підгрупи увійшли полтавські команди «Промінь», «Локомотив» та «Зоря»; кременчуцькі – «Нафтовик» і «Шляхмаш», «Сокіл» (Білики), «Стандарт» (Нові Санжари), «Труд» (Карлівка).

Друга група: лубенські «Торпедо» та «Імпульс», «Металург» (Кременчук), «Харчовик» (Велика Багачка), «Гірник» (Комсомольськ), «Колос» (Лохвиця), «Машинобудівник» (Миргород), «Будівельник» (Зіньків).

На першому етапі змагання проходили у підгрупах за двоколовою системою. На другому етапі команди, що посіли у підгрупах 1-4 місця розіграли нагороди чемпіонату, а решта змагалася за 9-16 місця.

Від першої підгрупи до головного фіналу у порядку зайнятих місць вийшли: «Локомотив», «Нафтовик», «Зоря» та «Сокіл». Від другої – «Харчовик», «Металург», «Гірник» і «Торпедо».

Фінальні ігри проходили з 29 серпня по 21 жовтня. Вдруге поспіль чемпіонське звання виборов кременчуцький «Металург». Друге місце посів «Гірник» (Комсомольськ), третє – «Локомотив» (Полтава).

Прикро, але самотній колектив полтавського «Променя» (п'ятиразовий володар Кубка області, чемпіон області-1971, срібний призер 1969, 1970 рр., бронзовий призер 1967, 1968 рр.) не догравши навіть першого етапу першості, знявся зі змагань і фактично розпався.

Протягом тижня, з 12 по 19 липня у Карлівці на місцевому стадіоні «Авангард» проходили фінальні республіканські змагання першості Центральної Ради ДСТ «Колос» з футболу серед юнаків. У фіналі взяли участь переможці зональних змагань – команди Донецької, Закарпатської, Хмельницької, Дніпропетровської областей, а також команда полтавської області, як організатор змагань.

Чемпіон визначився в останній зустрічі між футболістами Полтавської і Закарпатської областей. Полтавці до вирішального матчу здобули три перемоги і мали у своєму активі 6 очок. У закарпатців було на очко менше і наших земляків цілком влаштувала нічия, якої вони добилися – 1:1.

Кращим воротарем фінального турніру було визнано **Олега Ємця** з Дніпропетровщини, захисником – **Олександра Литвиненка** з Полтавщини, півзахисником – **Віктора Зіничя** із Закарпаття, нападаючим – **Віктора Кузнецова** з Хмельниччини. Кращим бомбардиром став **Віктор Ковач** (Закарпаття) – 12 м'ячів.

VII літня Спартакіада України

Після 23-річної перерви футбол було включено до програми VII Спартакіади народів СРСР. Всесоюзній Спартакіаді передував футбольний турнір VII Спартакіади Української РСР.

На першому етапі 27 команд (25 команд областей та 2 команди зі столиці) в шести зонах з 5 по 10 травня змагалися за право виходу до фіналу. Це право отримали лише переможці зон.

Полтавщину у спартакіадному турнірі представляли футболісти полтавського «Колоса». Полтавці були включені до першої зони, матчі якої пройшли в Куп'янську (Харківська область). Колосівці гідно представили Полтавщину на зональних змаганнях, впевнено посівши перше місце і здобувши єдину путівку до головного спартакіадного фіналу.

Турнірна таблиця першої зони

Область	В	Н	П	М	О	
Полтавська	3	1	0	8-3	7	-
Харківська	2	2	0	4-2	6	1:1
Волинська	2	1	1	5-4	5	2:0
Донецька	1	0	3	3-5	2	2:0
Хмельницька	0	0	4	4-10	0	3:0

В інших зонах переможцями вийшли спортсмени Львівської, Кіровоградської, Рівненської, Миколаївської та Дніпропетровської областей.

Фінальні ігри за спартакіадні нагороди пройшли у Кривому Розі з 15 по 23 вересня. І в більш іменитій компанії полтавці не спасували, виборовши бронзові нагороди. Доля третього місця вирішувалася в останньому турі, в матчі з кіровоградцями, який полтавці виграли з рахунком 1:0.

Кращим захисником Спартакіади було визнано полтавця **Юрія Мармача**. Тренували команду **Станіслав Басюк** та **Володимир Аксьонов**.

Область	В	Н	П	М	О	
Дніпропетровська	5	0	0	15-3	10	1:2
Рівненська	3	1	1	16-9	7	1:2
Полтавська	2	1	2	11-6	5	-
Кіровоградська	1	2	2	8-12	4	1:0
Миколаївська	0	3	2	5-10	3	1:1
Львівська	0	1	4	2-17	1	7:1

Однак найбільшого успіху в першості України досягла карлівська «Зоря» у 1991 році. Команда, керована молодими тренерами Сергієм Маценком і Сергієм Петриком, посіла друге місце в групі, де виступали такі знані колективи вітчизняного футболу, як сумський «Автомобіліст», черкаський «Дніпро», «Хімік» (Северодонецьк), СКА (Київ), «Металург» (Куп'янськ) – усього в групі налічувалося 18 команд. Карлівська «Зоря» набрала 67 очок і тільки одним очком поступилася сумчанам, які й виграли фінальну частину чемпіонату України. В ході турніру «Зоря» 17 турів поспіль не відчувала гіркоти поразок. За команду виступили такі відомі гравці, як П.Ротань, М.Шпак, А.Якименко, В.Жилін, В.Соколов, С.Сергійко, А.Савчуков, О.Волошко, В.Бондар, В.Супруненко.

Того ж року в фіналі Кубка області зустрілися «Зоря» (Карлівка) – «Сула» (Лубни). Перемогли лубенці 3:2.

Протягом останніх двадцяти років у районі проводиться робота з розвитку футболу. В місцевій ДЮСШ працюють чотири штатні тренери, побудовано майданчик зі штучним покриттям. Щорічно проводиться першість району серед юнацьких і дорослих команд.

Футбол у Карлівці завжди був у пошані. Команда машинобудівників – постійний учасник районних, обласних змагань, час від часу вона брала участь і у всеукраїнських змаганнях.

*Команда
«Машинобудівник»
(Полтава). 1980 рік.
В.Мірошніченко,
А.Михайленко,
В.Сікач (капітан
команди),
В.Плевако, В.Тренич
(тренер команди),
Б.Голохвастов,
Ахмед, В.Проскурня,
А.Янсон, М.Жадан,
В.Полєха, В.Пунін,
В.Безін, В.Кривонос,
А.Наливайко,
А.Калиніченко*

1980 рік

Першість області

Серед команд першої групи взяли участь 14 команд. Не програвши жодного матчу, першість вибороли залізничники Полтави. Загалом, сезон виявився вдалим для футболістів «Локомотива». Команда виборола приз «Пролісок», здобула Кубок області, Кубок Полтави та Південної залізниці. Фахівці та любителі футболу особливо відзначали у складі чемпіонів **Юрія Москальця, Юрія Євгенєва, Анатолія Грінченка, Василя Піддубного, Валерія Кришталя, Ігоря Шаповалова, Олександра Колесника, Григорія Чернявського та Сергія Проценка**. Тренував команду **Анатолій Максименко**.

Здав свої позиції великобагачанський «Харчовик». Після кількох вдало проведених сезонів команда посіла останнє місце в турнірній таблиці.

Турнірна таблиця першості області 1980 року. Перша група

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Локомотив» (Полтава)	26	21	5	0	79-16	47
2	«Металург» (Кременчук)	26	19	4	4	68-11	41
3	«Імпульс» (Лубни)	26	13	7	6	45-31	33
4	«Колос» (Лохвиця)	26	13	5	8	58-42	31
5	«Стандарт» (Нові Санжари)	26	13	5	8	60-40	31
6	«Харчовик» (Артемівка)	26	13	0	13	51-49	26
7	«Шляхмаш» (Кременчук)	26	10	3	13	38-47	23
8	«Гірник» (Комсомольськ)	26	10	3	13	42-70	23
9	«Сокіл» (Білки)	26	9	5	12	35-55	23
10	«Зоря» (Полтава)	26	6	8	12	35-46	20
11	«Торпедо» (Лубни)	26	6	7	13	36-49	19
12	«Олімпія» (Решетилівка)	26	9	6	15	41-71	16
13	«Труд» (Карлівка)	26	6	4	16	45-62	16
14	«Харчовик» (Велика Багачка)	26	6	3	17	27-71	15

Як і рік тому, в Карлівці на початку серпня пройшли фінальні змагання першості Центральної Ради ДСТ «Колос» серед юнаків 1963-1964 р.н. У змаганнях взяли участь команди дитячо-юнацьких спортивних шкіл з Харківської, Дніпропетровської, Закарпатської та Полтавської областей. Честь Полтавщини захищали юні футболісти ДЮСШ з футболу облради ДСТ «Колос» – минулорічні чемпіони товариства.

Змагання проходили за одноколовою круговою системою. Перемігши харків'ян – 4:0, закарпатців – 2:1 та зігравши внічию – 1:1 з дніпропетровцями, юні полтавці вдруге поспіль вибороли звання чемпіонів спортивного товариства «Колос». Друге місце посіли футболісти Закарпатської, а третє – Дніпропетровської областей. А вже через місяць юні полтавці у Конотопі (Сумська область) взяли участь у змаганнях на першість УРСР серед юнацьких команд. У них змагалися збірні команди «Спартак», «Авангарду», Міністерства освіти УРСР, «Трудових резервів», «Локомотива», «Колоса» та динамівці Києва. Команди були розбиті на дві групи – по 4 в кожній. Грали за коловою системою – по дві кращі команди з групи виходили до наступного етапу змагань. Фінальну групу склали команди «Спартак», «Авангарда», «Трудових резервів» та футболісти спортивної школи Полтавської облради ДСТ «Колос». Перемігши команди «Трудових резервів» – 1:0, «Авангард» – 2:0 та поступившись спортсменам спортивного товариства «Спартак» – 1:2, наші земляки посіли третє місце. Команди спорттовариств «Спартак» та «Авангарду» посіли, відповідно, перше і друге місце.

1981 рік

Першість області

Боротьбу за нагороди розпочали 18 команд, які на попередньому етапі були розділені на дві зони – по 9 в кожній.

Склад першої зони: «Сокіл» (Білики), ДЮСШ «Колос» (Полтава), «Супутник» (Полтава), «Зоря» (Полтава), «Харчовик» (Артемівка), «Олімпія» (Решетилівка), «Колос» (Миргород), «Стандарт» (Нові Санжари), «Труд» (Карлівка).

Друга зона: «Металург» (Кременчук), «Гірник» (Кременчук), «Імпульс» (Лубни), «Автомобіліст» (Лохвиця), «Торпедо» (Лубни), КрАЗ (Кременчук), «Шляхмаш» (Кременчук), «Колос» (Гребінка), «Вагонобудівник» (Кременчук).

Ігри в зонах пройшли у два кола. За їх підсумками по 4 кращі команди склали фінальну вісімку. Команди однієї зони на другому етапі між собою не зустрічалися, але очки, здобуті на попередньому етапі, враховувалися.

Тому на стадіоні постійно були присутні уболівальники, які підтримували вірного товариша – Василя Марюхніча. А той постійно виїздив на матчі улюбленої команди в інші міста. Брав він із собою поштових голубів (бо сам був затятим голуб'ятником) і завжди після матчу випускав голубів, які прилітали до Карлівки і вже ввечері місцеві уболівальники могли знати, як зіграла команда машинобудівників...

**Карлівчани, які грали
в командах майстрів:**

- Володимир Романченко – «Колгоспник» (Полтава);
- Володимир Безпалько – «Шахтар» (Горлівка);
- Микола Олійник – «Адміралтеєць» (Ленінград);
- Володимир Москалюк – «Пахтакор» (Ташкент);
- Анатолій Озюменко – «Енергетик» (Душанбе);
- Микола Марадура – «Дніпро» (Черкаси).
- Петро Ротань – «Ворскла» (Полтава) –
на знімку.

До фінальної вісімки вийшли: «Сокіл» (Білики), «Імпульс» (Лубни), «Супутник» (Полтава), «Зоря» (Полтава), «Автомобіліст» (Лохвиця), ДЮСШ «Колос» (Полтава), «Металург» (Кременчук), «Гірник» (Комсомольськ).

Тон у боротьбі за нагороди чемпіонату задавали команди з полтавської зони. Усі вони у підсумку посіли в турнірній таблиці перші чотири місця: «Супутник», «Сокіл», ДЮСШ «Колос», «Зоря». Далі в порядку зайнятих місць розташувалися «Металург», «Автомобіліст», «Гірник» та «Імпульс». Решта 10 команд змагалися за 9-18 місця. Команда «Шляхмаш» (Кременчук) з другого етапу змінила назву на «Кремінь».

Слід зазначити, що бронзових призерів першості області – юнацьку команду «Колос» тренував відомий полтавський воротар **Станіслав Іванович Басюк**. Із гравців того складу особливо відзначилися **Олег Моргун** (воротар), **Олександр Литвиненко** (захисник), **Ігор Макорін** (півзахисник), **Сергій Стрілецький** та **Віктор Солопа** (нападаючі).

Цього року футбольний колектив полтавського «Супутника» відзначив своє 20-річчя. За цей час колектив 8 разів виборював звання чемпіона області і 5 разів здобував Кубок. За цей час у складі команди виступали такі відомі в області футболісти, як **Станіслав Басюк**, **Юрій Басюк** (рідні брати), **Володимир Якименко**, **Аркадій Слинько**, **Валерій Слинько** (однофамільці), **Микола Лутченко**, **Микола Дорошенко**, **Анатолій Сіробаба**, **Юрій Дмитренко**, **Микола Тутак**, **Олег Долгошеєв**, **Віктор Дяченко**, **Борис Тригуб**, **Віктор Ковальов**, **Олександр Бурлай**, **Едуард Білокур**, **Геннадій Полуянов** та багато, багато інших.

1982 рік

Першість області

У чемпіонаті області по першій групі взяли участь 24 команди. Вони були розподілені за територіальним принципом по три зони – полтавську, кременчуцьку та лубенську. 8 команд, які показали кращі результати в зонах, склали фінальну групу. До неї увійшли: «Кооператор» (Полтава), «Зоря» (Полтава), «Харчовик» (Артемівка), «Олімпія» (Решетилівка) – полтавська зона; «Металург» (Кременчук), «Гірник» (Комсомольськ) – кременчуцька зона; «Автомобіліст» (Лохвиця), «Зірка» (Лубни) – лубенська зона.

Основна боротьба за чемпіонство розгорнулася між «Кооператором» та лубенською «Зіркою». Доля першого місця вирішилася в очних зустрічах претендентів. Обидві зустрічі виграв «Кооператор» – 1:0 та 2:0. Бронзові нагороди дісталися «Гірнику», який набрав 12 очок – вдвічі менше від лубенців.

«Автомобіліст» (Полтава) — чемпіон області 1984 року. Стоять зліва направо: Дієв, Гармаш, Мармач, Сінгаєвський, Дем'янюк, Шпиньов, Олійник, Вязовиченко, Кастеров; сидять: Романовський, Проценко, Белей, Войтенко, Кришталь, Цимбал, Ротань

Фінальні змагання восьми кращих юнацьких команд пройшли в середині серпня в Решетилівці. Після попереднього кругового турніру в двох підгрупах до фіналу вийшли ДЮСШ «Колос» (Полтава) і «Олімпія» (Решетилівка). Юні полтавці перемогли 1:0 і стали чемпіонами області. Третю сходинку посів лубенський «Імпульс». Тренував переможців **Олексій Вишневецький**.

Цього ж року в обласному центрі з'явився новий колектив — футбольна команда автотранспортного підприємства (АТП) 16012. Очолив її граючий тренер **Юрій Мармач**, який завершив виступи в складі полтавської команди майстрів «Колос». За підсумками сезону «Автомобіліст» виборов звання чемпіона міста. Кістяк команди склали **Володимир Войтенко, Євген Романовський, Анатолій Олейников, Фелікс Цимбал, Олександр Белей** і, звичайно ж, граючий тренер **Юрій Мармач**.

1983 рік

Першість області

Розіграш першості області пройшов, як і попередній. На першому етапі 24 команди змагалися в трьох зонах. Боротьбу за медалі на другому етапі продовжили 10 команд, які показали кращі результати в зонах. Від першої зони до фінальної групи увійшли «Локомотив» (Полтава), ДЮСШ «Колос» (Полтава), «Зоря» (Полтава) та «Олімпія» (Решетилівка); від другої — «Нафтовик» (Кременчук), КрАЗ (Кременчук), «Стандарт» (Нові Санжари); від третьої — «Зірка» (Лубни), «Торпедо» (Лубни), «Автомобіліст» (Лохвиця). Фінальні змагання пройшли за двоколовою системою. За відсутності «Кооператора», що виступав у чемпіонаті України серед команд колективів фізкультури, тон у змаганнях задавала лубенська «Зірка»,

Золоті імена

ШПЕТНЕР

Михайло Мойсейович

Народився 6 травня 1935 року в Полтаві.

— Перші мої кроки в футболі розпочалися в Сонячному парку, де хлопчаки, і я серед них, ганяли м'яч з ранку до вечора, — розповідає Михайло Шпетнер. — Я за юнаків грав завжди нападником, бо умів добре фінтити і мав сильний удар. У парку завжди збиралось чимало любителів футболу, я там вирізнявся серед інших хлопців. Хтось про мої здібності розповів Павлу Сівицькому. Мені переказали, щоб я з'явився в команду «Урожай», яку тренував Сівицький. Я став ходити на тренування і одного разу сам тренер сказав, що я заявлений за цю команду.

– Як далі складалася ваша футбольна кар'єра?

– У 1950 році в Полтаві була міцна команда «Енергія», яка з року в рік грала все краще і краще. Мене запрошували в «Енергію». І я дав згоду. В 1951 році ми були четвертими в області. А от в 1952-му «Енергія» посіла друге місце.

– Яких ще успіхів досягла «Енергія»?

– Дуже успішним був для футболістів «Енергії» і для мене особисто 1953 рік. У Новій Каховці з 8 по 18 серпня наша команда брала участь у фінальному турнірі першості республіканської ради одногоimenного товариства. За першість боролись 5 команд. Головний приз вибороли полтавці, які у вирішальному матчі зустрілися з господарями змагань. Матч не виявив переможця. Перегравання ж наступного дня було вдалим – наша команда перемогла з рахунком 1:0 і виборола першість.

яка в підсумку й посіла перше місце. Це був перший злет лубенських команд на обласний олімп. Тренував чемпіонів Микола Черненко. Друге й третє місця посіли відповідно «Локомотив» (Полтава) та ДЮСШ «Колос» (Полтава).

На початку квітня в Бердянську (Запорізька область) з ініціативи заводу «Азовкабель» пройшов Всесоюзний турнір юнацьких команд, віком не старших 1966 року народження. У турнірі взяли участь 8 команд: ДЮСШОР (Москва), збірна школярів (Ростов-на-Дону); «Кристал» (Херсон), «Дніпро» (Черкаси), «Авангард» (Рівне), «Енергія» (Бердянськ), ДЮСШ «Колос» (Полтава), «Карпати» (Львів).

Впевнено виступили на турнірі полтавці, перемігши москвичів – 1:0, херсонців – 2:1, черкашан – 2:1, рівненців – 2:0, бердянців 2:0, зігравши внічию 0:0 з ростовчанами та поступившись лише «Карпатам» – 0:2. У підсумку «Колос» набрав 11 очок і посів друге місце. Перше вибороли «Карпати», а третє – «Кристал». Готували юних полтавців С.Басюк та О.Вишневецький.

Кращі команди області – «Кооператор» та «Автомобіліст» – взяли участь в чемпіонаті України серед команд колективів фізкультури. Виступаючи в четвертій зоні, команди посіли діаметрально протилежні місця. Якщо студенти впевнено вибороли перше місце, а з ним і путівку до фінального турніру, то автомобілісти з дев'ятьма очками замкнули турнірну таблицю.

1984 рік

Першість області

До фіналу обласної першості вийшли 8 кращих команд, які виборювали це право в трьох територіальних зонах.

Фінальні змагання розпочалися 9 вересня і проходили за двоколовою системою. Особливістю першості стало те, що на перші позиції в області вийшли молоді полтавські команди «Автомобіліст» і «Мотор». Доля золотих медалей вирішилася у протистоянні цих команд. Боротьбу за «бронзу» вела інша пара полтавських команд – «Зоря» та «Локомотив».

Підсумкова таблиця першості області 1984 року.

Перша група. Фінальний турнір

№ п/п	Перша група	І	В	Н	П	М	О
1	«Автомобіліст» (Полтава)	14	11	1	2	31-8	23
2	«Мотор» (Полтава)	14	10	1	3	16-8	21
3	«Зоря» (Полтава)	14	8	1	5	17-18	17
4	«Локомотив» (Полтава)	14	5	2	6	17-25	15
5	«Гірник» (Комсомольськ)	14	5	1	8	15-20	11
6	«Нафтовик» (Кременчук)	14	4	2	8	15-15	10
7	«Колос» (Оріхівка)	14	3	3	8	10-16	9
8	«Торпедо» (Лубни)	14	3	2	9	6-15	8

1985 рік

Першість області

В обласній першості взяли участь 36 колективів фізкультури, розділених на три групи. У першій групі виступило 12 команд. Змагання пройшли за двоколовою системою. Цього сезону змінилася система нарахування командам очок. За перемогу команда отримувала три очки, за нічию – два, за поразку – одне, а за неявку на гру очок не отримувала. Як і минулого сезону, боротьба за першість довгий час точилася між командами полтавських підприємств. Та цього разу «Мотор» узяв своєрідний реванш, достроково виборовши звання чемпіонів. Натомість наприкінці сезону в боротьбу за друге місце втрутився кременчуцький «Нафтовик». Доля срібних нагород вирішилася у Полтаві в очній зустрічі претендентів. «Автомобіліст» переміг 1:0.

Тренував «Мотор» (АТП 2214) граючий тренер **Григорій Чернявський**. Крім нього, кістяк команди складали такі футболісти: **Василь Підлетейчук, Армен Мангасарян, Сергій Крикливець, Олександр Олійник, Анатолій Онищенко, Володимир Прокопінченко** та інші.

«Мотор» (Полтава) – чемпіон області 1985 року

1986 рік

Першість області

34 команди взяли участь у черговій обласній першості. В першій групі змагалися 13 колективів: «Зоря» (Полтава), «Мотор» (Полтава), «Локомотив» (Полтава), «Супутник» (Полтава), «Салют» (Полтава), «Нафтовик» (Кременчук), «Кремінь» (Кременчук), «Шляхмаш» (Кременчук), «Гірник» (Комсомольськ), «Локомотив (Гребінка), «Колос» (Оріхівка), «Сільгосптехніка» (Кобеляки), «Сула» (Лохвиця).

— Ви грали також і за «Локомотив», і за «Колгоспник», і за «Супутник».

— Так, це правда. В Полтаві почали багато уваги приділяти футболу. Так, директор ПРЗ товариш Тимофій Гайовий був великим прихильником цієї гри. Мене запросили до «Локомотиву», та я і сам мав цю команду. Але пограти довго мені там не довелося. Знову за прошення – і вже у клас майстрів, до головної команди «Колгоспник». Грав я у цій команді з 1962 по 1965 роки. У складі команди були як приїжджі, так і місцеві футболісти – Анатолій Штриголь, Володимир Борисов, Анатолій Хижняк, Микола Дураченко, Борис Маслов, Віктор Бугаєвський, Станіслав Басюк та інші.

КУКОБА
Анатолій Тихонович

Народився 8 листопада 1948 року. Багаторічний керівник Полтави, палкий прихильник футболу, уболівальник полтавської «Ворскли» зі стажем. Особисто доклав чимало зусиль для того, щоб знайти в скрутні часи провідній команді регіону впливових господарів – спочатку підприємство «Полтавгазвидобування» в особі Володимира Артемова, пізніше – НАК «Нафтогаз України». Один із творців «бронзового тріумфу» – сезону 1996/97, та виходу команди на континентальну арену. Ініціатор реконструкції стадіону «Ворскла» (1996 рік).

*1986 рік. Кременчук.
Збірна ветеранів
СРСР — збірна
ветеранів Кременчука.
Г.Городенко,
Е.Стрельцов,
С.Завідонов, В.Ручка*

Основна боротьба за нагороди на цей раз розгорнулася між полтавськими командами «Мотор» і «Локомотив», кременчуцьким «Кременем» та гребінківським «Локомотивом». Вісім перемог у другому колі (в тому числі – над полтавськими «Локомотивом» – 1:0, «Мотором» – 3:2, комсомольським «Гірником» – 5:3) дозволили гребінківцям витіснити «Кремінь» з трійки призерів і здобути бронзові нагороди. Срібло дісталось полтавському «Локомотиву», а чемпіонський титул вдруге поспіль виборов «Мотор».

1987 рік

Першість області

В чемпіонаті області стартували 36 футбольних колективів. Першу групу склали 14 найкращих команд. Решта увійшли до другої групи і були поділені на дві зони за територіальним принципом.

Основна боротьба за нагороди першості точилася між «Автомобілістом», «Дніпром», гребінківським «Локомотивом», «Харчовиком» та «Кооператором». Про напругу боротьби свідчить той факт, що доля першого місця вирішувалася в останньому турі в Кременчуці, в матчі місцевого «Дніпра» з «Автомобілістом». Полтавці випереджали свого конкурента лише на два очки, тож кременчужан влаштовувала лише перемога. Цікавий і

драматичний матч закінчився внічию 3:3, що дозволило «Автомобілісту» фінішувати першим.

Кращі бомбардири: Валерій Корнєв («Локомотив», Гребінка) – 16 м'ячів, Микола Протас («Сільгосптехніка», Кобеляки), Володимир Войтенко («Автомобіліст», Полтава) – по 14.

Кращі гравці:

Воротар – Анатолій Дяченко («Кооператор», Полтава).

Захисники – Юрій Мармач («Автомобіліст», Полтава), Олександр Литвиненко («Автомобіліст», Полтава), Андрій Недяк («Дніпро», Кременчук), Олександр Кострицький («Авангард», Пирятин).

Півзахисники – Олег Власенко («Кооператор», Полтава), Володимир Сінгаєвський («Автомобіліст», Полтава), Павло Богоделов («Локомотив», Гребінка).

Нападаючі – Ігор Мартиненко («Дніпро», Кременчук), Микола Соколов («Харчовик», Артемівка), Володимир Войтенко («Автомобіліст», Полтава).

1988 рік

Першість області

Відразу 37 колективів фізкультури підприємств, колгоспів, радгоспів, навчальних закладів, організацій і установ взяли участь у чемпіонаті області. Від кожного колективу виступали дві команди – дорослих і юнаків. Сума набраних ними очок і становила так званий клубний залік, що був визначальним для переходу колективів з другої групи в першу і навпаки. У першій групі виступили 13 колективів.

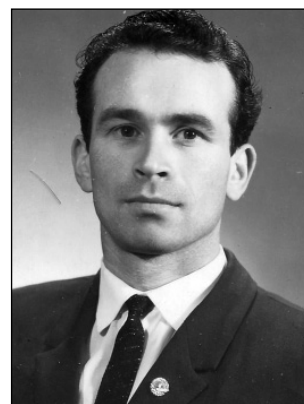
Турнірна таблиця першості області 1988 року

№ п/п	Перша група	І	В	Н	П	О
1	«Автомобіліст» (Полтава)	24	19	4	1	42
2	«Локомотив» (Гребінка)	24	17	4	3	38
3	«Харчовик» (Артемівка)	24	15	7	2	37
4	«Дніпро» (Кременчук)	24	11	7	6	29
5	«Локомотив» (Полтава)	24	10	6	8	26
6	«Зоря» (Полтава)	24	8	8	8	24
7	«Нафтовик» (Кременчук)	24	9	5	10	23
8	«Шляхмаш» (Кременчук)	24	8	5	11	21
9	«Зоря» (Хорол)	24	6	6	12	18
10	«Нива» (Решетилівка)	24	7	3	14	17
11	«Кооператор» (Кобеляки)	24	4	5	15	13
12	«Кооператор» (Полтава)	24	3	7	14	13
13	«Стандарт» (Нові Санжари)	24	3	5	16	11

Кращим бомбардиром чемпіонату стає нападаючий «Харчовика» Микола Соколов. На його рахунку 26 забитих м'ячів.

Золоті імена

ГЕДЕВАНІШВІЛІ Лер Сергійович

– Як у вашому житті з'явився футбол?

– Свої перші кроки в футболі я розпочинав в Естонії. Першим моїм тренером у дитячій команді був пан Вейнберг. Виступав за збірну Естонії, наша команда, між іншим, дійшла до фіналу «пульки» першості СРСР. Розігрувалась вона в місті Іваново, де ми зайняли четверте місце. Це було в 1951 році. В Прибалтиці я пройшов дитячу, юнацьку і дорослу команди в товаристві «Спартак». Мені в 16 років дозволяли грати і за дорослу команду.

– На якій позиції ви грали?

– Я починав грати на позиції нападника, лівого крайнього. Мав потужний удар і досить часто виконував штрафні удари, в тому числі пробивав одинадцятиметрові.

— Як ви опинилися в Полтаві?

— Мого батька, головного інженера управління шосейних доріг у 1952 році із Талліна перевели на будівництво дороги Київ-Полтава. Так я став полтавцем. І найперше – пішов на стадіон «Динамо»: при мені була повна екіпіровка футболіста. Там мені порадили звернутися на стадіон «Локомотив», у команду футболістів. Нею тоді керував Костянтин Скрипченко, він переговорив зі мною, дозволив провести декілька занять. Побачивши мене в ділі, тренер зачислив мене до команди. В команді «Локомотив» мені відвели роль лівого напівоборонця.

Тоді в команді грали класні гравці – Кацай, Прасол, Капренко, Кобушко, Бобін, Савенков, Іоффе, Петраш, воротарем був Красюков.

У 1953 році ми вийшли у фінал Кубка України серед колективів фізкультури. Вирішальна гра відбулася в Києві на республіканському стадіоні імені Хрущова, де наша команда зустрілася з сильним колективом кіровоградського «Торпедо». У стартовий склад Скрипченко мене не поставив, я вийшов на поле у другому таймі. Матч ми програли з рахунком 1:3, гол престижу у нас забив Іван Рєзнік.

У клубному заліку перемогли команди гребінківського «Локомотиву» – 72 очки. На другому місці – кременчуцький «Дніпро» – 69 очок, на третьому – «Автомобіліст» – 67.

1989 рік

Першість області

У чемпіонаті області змагалися все ті ж 37 колективів. Фініш серед команд першої групи був надзвичайно інтригуючим. Протягом майже всього чемпіонату полтавський «Автомобіліст» випереджав своїх головних конкурентів на 4-5 очок. Але в підсумку кременчуцький «Дніпро» відстав від нього лише на одне. А в боротьбі за третю сходинку гребінківський «Локомотив» і кременчуцький «Шляхмаш» розділили також лише очко.

Підсумкова таблиця чемпіонату області 1989 року

№ п/п	Перша група	І	В	Н	П	О
1	«Автомобіліст» (Полтава)	24	17	3	4	37
2	«Дніпро» (Кременчук)	24	15	6	3	36
3	«Локомотив» (Гребінка)	24	13	7	4	33
4	«Шляхмаш» (Кременчук)	24	14	4	6	32
5	«Вагонобудівник» (Кременчук)	24	11	7	6	29
6	«Колос» (Кобеляки)	24	10	3	11	23
7	«Автомобіліст» (Гадяч)	24	9	5	10	23
8	«Харчовик» (Артемівка)	24	10	2	12	22
9	«Локомотив» (Полтава)	24	9	4	11	22
10	«Темп» (Градизьк)	24	7	8	9	22
11	«Зоря» (Полтава)	24	7	2	15	16
12	«Зоря» (Хорол)	24	4	2	18	10
13	ДЮСШ «Ворскла» (Полтава)	24	2	3	18	7

У клубному заліку (за сумою очок, набраних дорослими і юнацькими складами) перше місце зайняли залізничники Гребінки – 65 очок. На другому місці – «Дніпро» (Кременчук) – 63 очка, на третьому – «Зоря» (Полтава) – 55 очок.

У середині листопада в Кобеляках відбувся перший міжнародний футбольний матч. На запрошення футболістів місцевого «Арсеналу» (фабрика «Зоря») до Кобеляк завітала команда «Гірник» з міста Лангча Польської Народної Республіки. Матч відбувся на міському стадіоні «Колос». Перемогли гості з рахунком 3:0.

29 листопада на полтавському стадіоні «Колос» свій перший міжнародний матч провів місцевий «Автомобіліст» з болгарською командою «Стріла» з міста Самоводіце. Перемогли полтавці з рахунком 4:2. У складі «Автомобіліста» відзначилися **Волошин, Войтенко, Дігтяр і Макорін.**

1990 рік

Першість області

У чемпіонаті області, що пройшов за клубним заліком, взяли участь 116 команд! Змагання пройшли у трьох групах – 15 команд у першій, друга група – дві зони по 12 команд, третя група – дві зони, відповідно, з 9 і 10 команд.

Вчетверте поспіль першість області виграли підопічні Юрія Мармача, тим самим повторивши досягнення полтавського «Супутника» 1966 – 1969 років.

Підсумкова таблиця першості області 1990 року

№ п/п	Перша група	І	В	Н	П	М	О
1	«Автомобіліст» (Полтава)	28	23	2	3	49-24	48
2	«Шляхмаш» (Кременчук)	28	21	4	3	76-27	46
3	«Локомотив» (Комсомольськ)	28	18	6	4	67-35	42
4	«Локомотив» (Гребінка)	28	18	3	7	57-40	39
5	«Псел» (Гадяч)	28	15	4	9	70-49	34
6	«Торпедо» (Лубни)	28	15	4	9	53-31	34
7	«Колос» (Кобеляки)	28	10	8	10	39-36	28
8	«Вагонобудівник» (Кременчук)	28	10	5	13	46-42	25
9	«Локомотив» (Полтава)	28	9	7	12	39-44	25
10	«Харчовик» (Артемівка)	28	9	3	16	43-70	21
11	«Дніпро» (Кременчук)	28	7	7	14	27-37	21
12	«Темп» (Градизьк)	28	6	6	16	29-48	18
13	«Зоря» (Полтава)	28	6	4	18	26-48	18
14	ДЮСШ (Полтава)	28	4	4	20	29-59	12
15	«Зоря» (Хорол)	28	4	3	21	26-88	11

В складі чемпіонів виступали: **Ю. Мармач** – граючий тренер, **С.Щербань**, **В.Городниченко**, **Є. Романовський**, **О.Рева**, **Г.Будаєв**, **Д.Кастеров**, **В.Сінгаєвський**, **В.Кришталь**, **С.Титовець**, **А.Жачуєв**, **В.Войтенко**, **С.Волошин**, **О.Кострицький**, **В.Панкратов**, **І.Макорін**, **О.Белей**, **О.Дігтяр**, **В.Грудина**.

В середині червня юнацька футбольна команда групи підготовки «Ворскли» вперше взяла участь у міжнародному турнірі, що проходив у західнонімецькому місті Фільдерштадті – місті-побратимі Полтави. «Ворскла» стала першою радянською командою, запрошеною на цей традиційний турнір. Змагання проходили у двох вікових групах. Першу групу склали 15-16-річні юнаки (8 команд), другу – 17-18 річні (9 команд). Друга група була поділена на дві підгрупи. Суперниками полтавців стали дві західнонімецькі команди – «Ехтердінген» і «Платтенгардт», а також команди з Італії і Туреччини. Юні полтавці перемогли «Платтенгардт» з рахунком 1:0, зіграли внічию 0:0 з командою Туреччини і програли «Ехтердінгену» – 0:3 та італійцям 0:1. У підсумку наші земляки посіли п'яте місце. Кращим нападником турніру було визнано полтавця **Олександра Волошка**.

На тому матчі були присутні тренери харківського «Локомотива», які в той час виступали в класі «А». Моя гра їм сподобалася і мене запросили до цієї команди.

– Це був великий успіх у кар'єрі?

– Так, але мені не поталанило використати свій шанс. Я поїхав із харків'янами в Сочі на навчально-тренувальні збори. Все спочатку було добре, але потім отримав травму і змушений був довго лікуватися. Після лікування втратив спортивну форму і повернувся до Полтави, де продовжив грати за «Локомотив». У ті часи цей колектив був лідером не тільки на Полтавщині. Ми успішно виступали і в республіканських змаганнях. Велику підтримку команді надавав директор ПРЗ Тимофій Гайовий.

Так склалися обставини, що в 1955 році я добровільно пішов служити в армію. Направили мене у Харків, де я грав за команду військової частини. На той час у Полтаві відбулися зміни – місту дозволили організувати команду майстрів. До Харкова приїхали Кобушко і Тахтуєв, які просили командира військової частини, де я служив, відпустити мене до Полтави. Але цього не сталося, мене направили служити до Львова, а потім доля мене знову занесла до Прибалтики. Служба в армії була пов'язана з футболом. У 1957 році мене як здібного футболіста, запросили до команди майстрів класу «Б» у місто Калінінград.

1991 рік

Цей рік став визначальним в історичному сенсі. Збулися мрії багатьох поколінь борців за національну ідею. Україна здобула державність мирним шляхом.

Шостого березня 1991 року в складі Федерації футболу Радянського Союзу зусиллями **Віктора Максимовича Банникова** була створена та юридично оформлена Федерація футболу України. Проте вона повністю була підконтрольна та підпорядкована московському керівництву.

Віктор Банников

24 серпня 1991 року Верховна Рада України своїм «Актом про визнання незалежності» висловила намір про створення самостійної держави України. Після цих подій Виконком Федерації футболу УРСР прийняв рішення про проведення на початку грудня Пленуму, на якому було визначено

майбутню долю розвитку національного футболу. Однак, ще на початку вересня відбулося спільне засідання керівництва федерації та футбольної спільноти, де було запропоновано створити внутрішні футбольні інститути, які б не підпорядковувались московському керівництву.

У жовтні відбулася зустріч **Віктора Банникова** із президентом УЄФА **Леннартом Йоханссоном**, який пообіцяв усебічну підтримку вступу України до європейського футбольного співтовариства. Про те, що на карті остаточно з'явилася нова самостійна держава, світова спільнота дізналась 1 грудня 1991 року, після проведення всенародного національного референдуму.

А 13 грудня у великому залі Міністерства у справах молоді, спорту та туризму Рада федерації одноголосно прийняла наступну заяву:

Чемпіон першого зимового чемпіонату Полтави з міні-футболу команда «Союз». 1991 рік

«Согласно всенародному референдуму от 1 декабря 1991 года Украина стала независимым государством. Федерация футбола – самостоятельная независимая, общественная организация, которая не входит в состав федераций других государств. Федерация берет под свою юрисдикцию защиту прав футболистов, тренеров и специалистов футбола.

Федерация футбола обязуется придерживаться международных норм и прав человека независимо национальности и вероисповедания. Федерация футбола подтверждает свою приверженность целям и принципам уставов ФИФА и УЕФА и обязуется их выполнять.

Федерация футбола Украины выполнила все свои обязательства перед Федерацией футбола СССР и заявляет о своем выходе из ее состава».

Першим президентом Всеукраїнської спортивної громадської організації «Федерація футболу України» було затверджено відомого у минулому голкіпера київського «Динамо» **Віктора Максимовича Банникова**. Саме він обійшов **Олега Базилевича, Петра Безносенка, Володимира Мунтяна та Анатолія Конькова** (перші двоє перед початком засідання зняли свої кандидатури з голосування).

Першість області

Насиченим на футбольні баталії виявився сезон 1991 року на Полтавщині. Першість області пройшла по трьом групам, як серед дорослих, так і юнацьких команд. Загалом в обласній першості взяли участь 110 команд. У першій групі виступали 12 команд. Особливістю стало те, що вперше в своїй історії чемпіонський титул виборов гадяцький «Псел», а полтавський «Локомотив», теж уперше в своїй історії, посів незвичне для себе останнє місце.

Підсумкова таблиця чемпіонату області 1991 року Перша група

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	О
1	«Псел» (Гадяч)	22	19	1	2	39
2	«Вагобудівник» (Кременчук)	22	17	3	2	37
3	ФК «Миргород»	22	11	6	5	28
4	«Гірник» (Комсомольськ)	22	12	2	8	26
5	«Локомотив» (Гребінка)	22	10	5	7	25
6	«Дніпро» (Кременчук)	22	11	2	9	24
7	«Торпедо» (Лубни)	22	8	2	12	18
8	«Шляховик» (Глобине)	22	5	5	12	15
9	«Темп» (Градизьк)	22	6	2	14	14
10	«Колос» (Кобеляки)	22	6	2	14	14
11	«Нафтовик» (Пирятин)	22	5	2	15	12
12	«Локомотив» (Полтава)	22	4	4	14	12

1958-го року повернувся до Полтави. В той час у місті була доволі міцна команда класу «Б». Одним із організаторів її був перший секретар обкому КПУ Михайло Стахурський, який був закоханий у футбол. На поле виходили: Золтан Бреньо, Алік Пельчарський, Іван Пажо, Олег Щупаков, Євген Золотухін, Анатолій Хижняк, Володимир Борисов, у воротах грали Степан Котора і Михайло Тисовський...

Добрих слів заслуговує і Петро Безносенко, який зробив чимало добрих справ для полтавського футболу.

– Де ви розпочали свій тренерський шлях?

– Свій тренерський шлях я розпочав разом з Іваном Івановичем Карпенком у 1961 році. Навчався в технічному училищі на автомеханіка і тренував команду. Потім був тренером на 20-му заводі, де тренував команду «Супутник», яка успішно виступала в розіграші Кубка та в першості області.

У 1966 році ця команда під моїм керівництвом грала у фіналі всесоюзного «Кубка мільйонів». Україну у фінальній частині змагань представляли дві команди – Львівського військового політичного училища, «Супутник» (Полтава), а також команда заводу «Світлана» (Ленінград) і військова команда «Звезда» (Ташкент).

Перед українськими командами стояло завдання привезти трофей до Києва. Не без наших зусиль його виграла команда політучилища Львова, а футболісти «Супутника» стали четвертими. В «Супутнику» грали свого часу такі відомі гравці, як Станіслав Басюк, Анатолій Вітков, Анатолій Максименко.

Хочу сказати, що мені доводилося й судити футбольні матчі. Маю республіканську категорію. Судив матчі у бригаді разом із Юрієм Вінцентиком та Михайлом Чернявським. Пам'ятний суддівський матч – між командами «Динамо» (Київ) і полтавцями.

Президія обласної федерації футболу визначила 22 кращих футболісти сезону.

Воротарі – **Сергій Яблоков** («Псел», Гадяч), **Олександр Мулиндін** («Вагонобудівник», Кременчук).

Захисники – **Ігор Портяник**, **Олександр Пешков** (обидва – «Торпедо», Лубни); **Володимир Кузнецов** («Дніпро», Кременчук); **Анатолій Гришанович** («Псел», Гадяч); **Микола Густодим** («Харчовик», Артемівка); **Сергій Мискун**, **Олег Зубов**, **Микола Івко** («Вагонобудівник», Кременчук).

Півзахисники – **Сергій Симоненко** («Локомотив», Гребінка); **Андрій Білокінь** («Нафтохімік», Кременчук); **Альберт Фабро** («Харчовик», Артемівка); **Володимир Лінін** («Вагонобудівник», Кременчук); **Олександр Супруненко** (ФК «Миргород»); **Володимир Каретник** («Торпедо», Лубни); **Ігор Ладатко** («Псел», Гадяч); **Сергій П'ятин** («Нива», Решетилівка).

Нападаючі – **Володимир Андрусенко**, **Анатолій Матала** (обидва – «Псел», Гадяч); **Олександр Лаврик** («Вагонобудівник», Кременчук); **Валерій Корнєв** («Локомотив», Гребінка).

Кращі тренери області:

Дорослі команди: **Віктор Берест** («Вагонобудівник», Кременчук), **Олексій Кошляк** («Псел», Гадяч), **Олександр Чернушенко** («Гірник», Комсомольськ).

Юнацькі команди: **Віталій Бардешин** (Полтава), **Олександр Горностаєв** (Полтава), **Ігор Арановський** (Кременчук), **Олександр Сердюк** (Лубни).

Кращі арбітри: **В. Капустян** (Полтава), **А. Науменко** (Полтава), **Г. Кравченко** (Миргород), **П. Максимочкін** (Полтава), **В. Гришко** (Миргород), **А. Михайличенко** (Полтава), **О. Попович** (Кременчук), **А. Шейко** (Кременчук), **В. Наритник** (Кременчук), **В. Панченко** (Диканька).

Кращі бомбардири: **В. Андрусенко** («Псел», Гадяч) – 19, **І. Ладатко** («Псел», Гадяч) – 18.

1992 рік

Першість області

1992 рік став переломним у футбольному житті як України, так і Полтавщини. Посилилися тенденції до утвердження самостійності України. 13 грудня 1991 року Рада федерації футболу України заявила про свою незалежність. А вже наступного року взяли старт перші незалежні розіграші чемпіонату і Кубка України. Причому футбольні турніри як національного, так і обласних рівнів стали проводитись за системою «осінь-весна». В січні 1992 року на Конференції обласної федерації футболу було прийнято рішення про зміну формули проведення першості і розіграшу Кубка області. Тому чемпіонат 1992 року було проведено в стислі терміни в першій, другій і

третій груп. Причому, щоб укластися в установлені терміни, команди усіх груп були поділені на зони.

На Конференції було прийнято рішення, що в серпні, після місячної перерви, стартує сезон 1992/1993. Відбулися структурні зміни і в обласному футбольному органі: замість президії було утворено виконком обласної федерації футболу.

В першій групі було утворено дві зони – північну і південну по 8 команд в кожній. По два переможці кожної зони виходили до фіналу, де розігрувалися нагороди першості. Фінальну четвірку склали «Псел (Гадяч)», «Локомотив» (Гребінка) – північна зона та «Нафтохімік» (Кременчук), «Вагонобудівник» (Кременчук) – південна зона. Не програвши жодного матчу, перемогу святкували нафтохіміки.

Фінальний турнір переможців зон

№ п/п	Команда	В	Н	П	О
1	«Нафтохімік» (Кременчук)	3	0	0	6
2	«Вагонобудівник» (Кременчук)	2	0	1	4
3	«Псел» (Гадяч)	1	0	2	2
4	«Локомотив» (Гребінка)	0	0	3	0

Сезон 1992/1993 рр.

Першість області

Вперше чемпіонат Полтавщини пройшов за системою «осінь-весна». В серпні-листопаді 1992 року були зіграні матчі першого кола, а в березні-липні 1993 року – матчі другого кола. Зазнавши лише однієї поразки в 26 зустрічах вперше титул чемпіона області виборов гребінківський «Локомотив». На жаль, для полтавського «Локомотива», дев'ятиразового чемпіона та одинадцятиразового володаря Кубка області, цей сезон став останнім у славній багаторічній спортивній біографії. В наступному сезоні цей самотній, найтитулованіший колектив області припинив своє існування.

— Вам також доводилося тренувати команду майстрів...

— Так, за своє спортивне життя двічі повертався до класу «А», коли Полтава там виступала. Працював начальником команди, коли головним тренером був Олександр Алпатов. Пам'ятаю, що ми з ним зуміли згуртувати і підібрати дружний боєздатний колектив. Тоді грали у команді відомі на всю країну гравці: Юрій Несміян, Тарас Приймак, Юрій Варламов, Віктор Носов, Віктор Гусев, Василь Сальков, Богдан Кесло, Леонід Ключев, Анатолій Дяченко, Олександр Васін, Анатолій Вітков. У команді в той час підростала гідна зміна – Юрій Москалець, Віктор Маслов, Віктор Бичков.

«Локомотив»
(Гребінка) — чемпіон
області 1993, 1994 рр.

Я запропонував до юніорської команди збірної СРСР кандидатури Сергія Собецького, Віктора Бичкова, Івана Шарія. А коли працював у Сумах, рекомендував воротаря Сергія Страшенка. Працював я в команді і з головним тренером Володимиром Аксьоновим. Завершував свою спортивну кар'єру в Сумах: Петро Безносенко попросив мене допомогти місцевому «Спартаку». Я відпрацював там один рік, після чого перейшов на господарську роботу.

— **Який яскравий епізод залишився у вашій пам'яті за весь час виступів на футбольних полях?**

— Таких епізодів чимало, адже я провів тривалий час на зелених полях стадіонів. Зустрічав чимало хороших спортсменів, мав друзів, часто спілкувався з ними. Але один епізод посідає особливе місце в моїй пам'яті.

Це було в Полтаві. До нас у гості приїхала команда «Локомотив» (Харків), а тренером у них був Олександр Трифонович Шевцов. Вони домовилися зіграти з полтавським «Локомотивом». Ми виграли той матч із рахунком 3:2, і третій м'яч забив я самому Угряйському, воротарю — легенді українського футболу.

Підсумкова таблиця чемпіонату області Перша група. Дорослі склади

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	О
1	«Локомотив» (Гребінка)	26	20	5	1	45
2	«Псел» (Гадяч)	26	18	4	4	40
3	«Локомотив» (Полтава)	26	17	3	6	37
4	«Дніпро» (Кременчук)	26	15	3	8	33
5	«Гірник» (Комсомольськ)	26	13	7	6	33
6	«Харчовик» (Артемівка)	26	13	5	8	31
7	ФК «Пирятин»	26	13	2	11	28
8	«Колос» (Зіньків)	26	11	5	10	27
9	«Сула» (Лубни)	26	11	3	12	25
10	«Харчовик» (Червонозаводське)	26	10	2	14	22
11	«Сула» (Лохвиця)	26	8	2	16	18
12	«Темп» (Градизьк)	26	6	3	17	15
13	«Зоря» (Хорол)	26	5	1	20	11
14	«Шляховик» (Глобине)	26	0	1	25	1

Вдалим виявився сезон для футболістів кременчуцького «Нафтохіміка». Виступаючи в чемпіонаті України серед команд перехідної ліги наддніпрянці посіли перше місце і здобули право в сезоні 1993/1994 рр. виступати в другій лізі національного чемпіонату.

Першість України. Перехідна ліга

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Нафтохімік» (Кременчук)	34	21	10	3	56-26	52
2	«Динамо» (Луганськ)	34	19	12	3	65-32	50
3	«Антрацит» (Кіровське)	34	22	5	7	46-28	45
4	«Нива-Борисфен» (Миронівка)	34	19	7	8	45-28	45
5	«Войковець» (Керч)	34	17	8	9	47-32	42
6	«Прометей» (Шахтарськ)	34	12	16	6	43-21	40
7	«Фрунзенець» (Саки)	34	13	10	11	41-32	36
8	«Авангард» (Жидачів)	34	13	10	11	41-32	36
9	«Електрон» (Ромни)	34	12	10	12	37-36	34
10	«Промінь» (Воля Баранецька)	34	14	4	16	46-43	32
11	«Торпедо» (Мелітополь)	34	12	6	16	39-41	30
12	«Фетровик» (Хуст)	34	13	2	19	29-35	28
13	«Шахтар» (Горлівка)	34	9	8	17	33-44	26
14	«Гірник» (Харцизьк)	34	9	7	18	25-54	25
15	«Олімпік» (Харків)	34	7	10	17	35-56	24
16	«Лисоня» (Бережани)	34	7	9	18	20-53	23
17	«Море» (Феодосія)	34	7	8	19	19-39	22
18	«Прометей» (Дніпродзержинськ)	34	4	9	21	26-68	17

Сезон 1993/1994 рр.

Першість області

У першості області по першій, другій та третій групах взяли участь 86 команд (дорослі та юнацькі склади). Змагання пройшли за новою системою «осінь-весна». Чемпіонат пройшов за минулорічним сценарієм. Знову не знайшлося команди, яка склала б гідну конкуренцію гребінківським залізничникам, які вдруге поспіль вибороли чемпіонський титул. У суперечці кременчуцького «Дніпра», лубенської «Сули» та гадяцького «Псела» за срібні та бронзові нагороди, зайвим виявився «Псел».

Турнірна таблиця чемпіонату області Перша група. Дорослі склади

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	О
1	«Локомотив» (Гребінка)	22	19	2	1	40
2	«Дніпро-КрАЗ» (Кременчук)	22	14	4	4	32
3	«Сула» (Лубни)	22	13	4	5	30
4	«Псел» (Гадяч)	22	14	2	6	30
5	«Харчовик» (Червонозаводське)	22	9	8	5	26
6	«Металург» (Кременчук)	22	9	2	11	20
7	«Харчовик» (Артемівка)	22	8	3	11	19
8	«Цукровик» (Червонозаводське)	22	7	1	14	15
9	«Сула» (Лохвиця)	22	6	1	15	13
10	ФК «Пирятин»	22	6	1	15	13
11	«Темп» (Градизьк)	22	5	3	14	13
12	«Колос» (Зіньків)	22	6	1	15	13

Трійка призерів серед юнаків

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	О
1	«Сула» (Лубни)	26	20	4	2	44
2	«Псел» (Гадяч)	20	17	3	6	37
3	«Харчовик» (Червонозаводське)	20	17	2	7	36

На стадіоні «Локомотив» у Полтаві наприкінці червня пройшли фінальні обласні змагання на призи клубу «Шкіряний м'яч». Юні футболісти змагалися у двох вікових групах по 4 команди в кожній.

Серед молодших футболістів першість вибороли «Блакитні блискавки» з полтавської житлово-експлуатаційної ділянки №11. Друге місце посів «Гірник» (Комсомольськ). Далі розташувалися команди Лубен і Кобеляк.

Серед команд старшої вікової групи в підсумку по 5 очок набрали команди Комсомольська і Полтави (ЖЕД № 3). Цікаво, що в обох командах виявилася однаковою різниця забитих і пропущених м'ячів. Тому довелося рахувати кількість попереджень. Найменше їх виявилось у комсомольчан, які і здобули перемогу. Третє місце посіли футболісти Миргорода, четверте – Великої Багачки.

Гортаючи архів

Зростають футбольні таланти (1976 рік)

Переможці осіннього турніру резервних складів – дублери київського «Динамо»

«... Про нинішній склад дубля Валерій Лобановський такої думки: «Кращої зміни не знайдеш...» Справді, візьмемо Івана Шарія. Цей форвард став кращим бомбардиром нинішньої першості, забивши в ворота суперників 17 м'ячів, і в нього є всі дані вирости в майстра. Така деталь: перед матчем із «Араратом» він пообіцяв старшому тренерові Валерію Лобановському забити гол. Забив два...»

П. Лейко. «Молодь України». Неділя, 14 листопада 1976 року. №223 (13049).

КОБЕЛЯКИ

Футбол здавна був улюбленою грою в районі. Ще в 20-х роках минулого століття на базарній площі у Кобеляках, після ярмаркування, часто влаштовували футбольні баталії. Вони привертати увагу багатьох глядачів. І хоча постійних команд у районі на той час не було, товариські матчі збирали чимало учасників.

У 1930-му році робітники промкомбінату організували першу в Кобеляках футбольну команду – «Зоря». Потім з'явилися команди «Детдом» – при дитячому будинку, «Знання» – при піонерському клубі, а також команда місцевої школи №1.

У Кобеляках існувала також місцева команда, яка об'єднувала найсильніших гравців та проводила міжміські матчі проти команд Полтави, Кременчука, Нових Санжар, Царичанки. Втім, офіційні матчі в районі на той час ще не проводилися. Ігри в Кобеляках проходили на місці теперішнього стадіону «Колос», а перший поєдинок тут відбувся 1 травня 1930 року. Грали «Зоря» та «Знання». З 1938 року кобеляцькі команди беруть участь в обласних футбольних змаганнях.

Сезон 1994/1995 рр.

Першість області

Чемпіонат пройшов за вже звичною формулою в трьох групах. Несподіванкою сезону став злет новоствореної полтавської «Велти» на вершину турнірної таблиці.

Турнірна таблиця першості області

Перша група. Дорослі склади

№ П/П	Команда	І	В	Н	П	Н/Я	О
1	«Велта» (Полтава)	32	27	4	1	0	90
2	КрАЗ (Кременчук)	32	26	3	2	1	86
3	«Харчовик» (Червонозаводське)	32	23	3	6	0	81
4	«Псел» (Гадяч)	32	20	6	6	0	78
5	«Металург» (Кременчук)	32	17	7	7	1	72
6	«Харчовик» (Артемівка)	32	15	7	10	0	69
7	«Кремінь» (Омельник)	32	18	2	11	1	69
8	ФК «Пирятин»	32	15	6	11	0	68
9	«Цукровик» (Червонозаводське)	32	8	7	17	0	55
10	«Сула» (Лохвиця)	32	9	5	16	2	53
11	«Старт» (Велика Багачка)	32	6	8	18	0	52
12	ДЮСШ (Комсомольськ)	32	7	7	17	0	52
13	«Сула» (Лубни)	32	13	2	8	9	51
14	«Колос» (Зіньків)	32	7	6	16	3	49
15	«Темп» (Градизьк)	32	7	6	16	3	49
16	«Нива» (Попівка)	32	7	3	21	1	48
17	«Автомобіліст» (Гадяч)	32	4	4	12	12	32

Склад «Велти»: Анатолій Дяченко, Руслан Зоря, Володимир Букатов, Сергій Цейхмистренко, Олександр Арестов, Ігор Крамаренко, Олег Власенко, Ігор Долгошеєв, В'ячеслав Марусич, Олександр Волошко, Анатолій Онищенко, Володимир Войтенко, Сергій Сорока, Руслан Лемешко, Юрій Пацуля, Олег Рева, Анатолій Матала, Іван Шарій, Андрій Зіпунніков.

Головний тренер – Іван Шарій.

Підсумки чемпіонату

Кращі гравці: воротарі – **Малушко Станіслав** («Маяк», Рокита); **Крикун Олександр** («Колос», Пришиб).

Праві захисники: **Кочусь Олександр** («Маяк», Рокита); **Біленко Володимир** («Маяк», Рокита).

Центр. захисники: **Недяк Андрій** (КрАЗ, Кременчук), **Окриков Руслан** («Псел», Гадяч).

Ліві захисники: **Сигида Руслан** («Сокіл», Білики), **Крамаренко Володимир** («Велта», Полтава).

Праві п/захисники: **Волошко Олександр** («Велта», Полтава); **Лукашов Сергій** («Колос», Пашківка).

Центр. п/захисники: **Киричко Юрій** («Псел», Гадяч), **Грудина Володимир** («Славутич», Михайлівка).

Ліві п/захисники: **Макорін Ігор** («Маяк», Рокита), **Калитка Богдан** («Колос», Кобеляки).

Центр. нападники: **Жарков Ярослав** («Колос»,

Пришиб), **Гордійко Володимир** («Харчовик», Артемівка).

Праві нападники: **Матала Анатолій** («Велта», Полтава), **Андрусенко Володимир** («Псел», Гадяч).

Ліві нападники: **Шарій Іван** («Велта», Полтава), **Лапіга Сергій** («Харчовик», Червонозаводське).

Кращі тренери:

Дорослі команди: **Момот А.Ю.** (Гребінка), **Войтенко В.Б.** (Полтава), **Боряк Ф.Ф.** (Червонозаводське).

Дитячі команди: **Платіцин Л.К.** (Кременчук), **Горностаєв О.О.** (Полтава), **Семука І.М.** (Рокита).

Кращі арбітри:

Горностаєв О.О. (Полтава), **Михайлюченко А.О.** (Полтава), **Кириленко О.І.** (Полтава), **Островський О.О.** (Полтава), **Слюсар В.О.** (Полтава), **Наритник В.Ф.** (Кременчук), **Попович О.І.** (Кременчук), **Корнійко С.В.** (Миргород), **Панченко В.І.** (Диканька), **Авраменко І.М.** (Зіньків).

У червні 1994 року в Полтаві на День молоді місцева команда «Колос» зустрілася зі збіркою ветеранів Полтави. Матч закінчився внічию 1:1.

Склад збірної ветеранів: **Басюк** (Дяченко), **Бахуринський**, **Сюсько**, **Соколов**, **Кармалик**, **Іванченко**, **Бугаєвський**, **Бардешин**, **Косенко**, **Попіневський**, **Дігтяр**, **Білокур**.

Сезон 1995/1996 рр.

Першість області

У першості області по першій групі взяли участь 18 команд. Але на відміну від попереднього чемпіонату команди були розділені на дві зони. За підсумками зональних змагань по три кращі команди здобули право на участь у фінальному турнірі. У фіналі, що пройшов у Гребінці 23-26 травня, шістка кращих команд першої групи також була розділена на дві групи. Групові змагання пройшли за одноколовою системою.

Підсумки змагань першої групи

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Вимпел» (Петрівці)	2	1	1	0	7-2	3
2	«Вагонобудівник» (Кременчук)	2	1	1	0	7-4	3
3	«Псел» (Гадяч)	2	0	0	2	2-10	0

Підсумки змагань другої групи

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Локомотив» (Гребінка)	1	1	0	0	4-0	2
2	«Колос» (Тарандинці)	1	0	0	1	0-4	0

Кременчуцька команда КРАЗ на фінальні змагання не з'явилася.

Під час II світової війни в окупованих Кобеляках відбувся матч між місцевою командою та гітлерівцями. Грати довелося під дулами автоматів, проте це не завадило землякам перемогти з рахунком 4:1. Німці запропонували провести матч-реванш, але він не відбувся. Кобеляцьких футболістів встигли попередити про можливу розправу, і їм довелося швидко залишити місто.

На наступний свій матч міська команда зібралася лише через кілька років – вже під динамівським прапором, але не у повному складі: війна вирвала з життя чимало молодих та перспективних гравців. Збирав оновлений колектив і готував його до змагань граючий тренер Іван Нечерда. Разом із ним на поле виходили відомі гравці того часу – Самойлов, Олександров, Зінченко, Чаплик, Гапонов.

На обласній арені честь Кобеляк у різні роки захищали: «Спартак», «Більшовик», «Динамо», «Колгоспник», «Сільгосптехніка», «Кооператор», «Колос». Виступи цих команд були різними, але найкращими результатами могли похвалитися «Спартак» і «Колгоспник», які, відповідно, в сезонах 1956 та 1964 років вигравали бронзові нагороди обласної першості.

Зміна

Групу підготовки при полтавській команді майстрів було створено в 1957 році. Тренером юних футболістів було призначено Івана Івановича Горпинка. Ця футбольна школа за час свого існування виховала велику кількість класних спортсменів – Володимира Попіневського, Віктора Бугаєвського, Віктора Дяченка, Володимира Глобу, Юрія Басюка, Віталія Братуся, Анатолія Михайличенка, Віктора Усика, Миколу Дураченка, Анатолія Олійника, Івана Іванченка, Юрія Мармача, Юрія Рєзніка, Олександра Дігтяря, Віктора Маслова, Сергія Собецького та багатьох інших.

Інша футбольна школа Полтави – ДЮСШ №1 (тренер – Анатолій Сергійович Вітков) – підготувала таких відомих у футбольному світі особистостей, як Віктор Бичков, Олександр Колесніков, Іван Шарій, Ігор Власенко, Сергій Шевченко, Анатолій Онищенко, Сергій Волошин, Сергій Дієв, Анатолій Момот, Віктор Князєв, Василь Шапошников, Ігор Андрєєв, Олександр Литвиненко та багатьох інших. На жаль, ця школа проіснувала лише до 1976 року.

На третьому етапі учасники фінального турніру у стикових матчах визначили призерів першості.

Фінал

«Локомотив» (Гребінка) – «Вимпел» (Петрівці) – 2:0.

Матч за 3 місце

«Вагонобудівник» (Кременчук) – «Колос» (Тарандинці) – 4:0.

У червні 1996 року вихованці Полтавської ДЮСШ (тренер **Олексій Вишневецький**) взяли участь у представницькому міжнародному турнірі, що пройшов у Бельгії. Юні полтавці в підсумку посіли третє місце з-поміж 18 команд.

Цього ж року вихованці полтавської СДЮШОР (тренер **Василь Кармалик**) взяли участь в другому міжнародному турнірі, що пройшов в Павлограді (Дніпропетровська область). У турнірі взяли участь 6 команд (юнаки 1982 року народження). Полтавців підсумку посіли друге місце, поступившись лише господарям – футболістам місцевого «Гірника» за різницею забитих і пропущених м'ячів.

Сезон 1996/1997 рр.

Першість області

Головна боротьба за нагородити точилася між гадяцьким «Пселом», решетилівською «Нивою» та гребінківським «Локомотивом». На фініші «Псел» лише на очко випередив своїх конкурентів. А от у боротьбі за срібло перевагу було віддано решетилівцям, позаяк у них в «пасиві» одна неявка на матч, а у гребінчан – дві.

Турнірна таблиця чемпіонату області

Перша група . Дорослі склади

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	Н/Я	М	О
1	«Псел» (Гадяч)	26	19	3	4	0	74-21	67
2	«Нива» (Решетилівка)	26	19	3	3	1	54-25	66
3	«Локомотив» (Гребінка)	26	20	2	2	2	56-12	66
4	«Харчовик» (Червонозаводське)	26	16	5	5	0	30-27	63
5	ФК «Пирятин»	26	15	1	9	1	47-31	56
6	«Маяк» (Рокита)	26	13	2	10	1	57-42	53
7	«Сула» (Лубни)	26	9	7	7	3	37-41	48
8	«Харчовик» (Артемівка)	26	9	3	13	1	17-58	46
9	«Будівельник» (Шишаки)	26	8	5	11	2	25-40	45
10	«Колос» (Кобеляки)	26	8	2	15	1	17-52	43
11	«Цукровик» (Червонозаводське)	26	8	2	14	2	14-47	42
12	ФК «Кірове»	26	14	1	4	11	52-28	39
13	«Старт» (Велика Багачка)	26	5	0	11	10	12-42	26
14	«Славутич» (Комсомольськ)	26	1	0	11	14	9-35	14

«Псел» (Гадяч): М.Царицин, Р.Окриков, І.Кийко, О.Ткач, А.Заколюдажний, В.Малик, А.Гришанович, В.Притков, О.Леонов, Г.Стріляний, А.Меньшиков, Р.Краснопалов, Ю.Сизьон, О.Верецака, В.Андрусенко, А.Скорпис, С.Рахно, М.Йолопенко.

Тренер команди – О.Кошляк.

Сезон 1997/1998 рр.

Першість області

В чемпіонаті області (перша та друга ліги) серед дорослих та юнацьких складів взяли участь 55 колективів. Дорослий склад першої ліги був представлений 12 командами. У двобої за золото між «Пслом» та «Маяком» успішнішими виявилися футболісти Гадяча, які лише на одне очко зуміли випередити рокитянців. А от долю бронзових нагород вирішила краща різниця забитих та пропущених м'ячів у залізничників Гребінки.

**Турнірна таблиця чемпіонату області
Перша ліга. Дорослі склади**

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	Н/Я	М	О
1	«Псел» (Гадяч)	22	15	5	2	0	52-15	57
2	«Маяк» (Рокита)	22	14	6	2	0	45-17	56
3	«Локомотив» (Гребінка)	22	15	2	5	0	48-15	54
4	«Харчовик» (Червонозаводське)	22	15	2	5	0	29-23	54
5	«Сула» (Лубни)	22	14	1	7	0	48-13	51
6	ФК «Пирятин»	22	8	6	7	1	27-24	43
7	ФК «Миргород»	22	5	9	8	0	15-31	41
8	«Будівельник» (Шишаки)	22	6	5	11	0	21-59	39
9	«Темп» (Градизьк)	22	6	2	14	0	16-36	36
10	«Колос» (Кобеляки)	22	3	8	12	0	17-39	35
11	«Харчовик» (Артемівка)	22	4	3	11	4	19-47	29
12	«Нива» (Решетилівка)	22	2	2	6	12	11-29	16

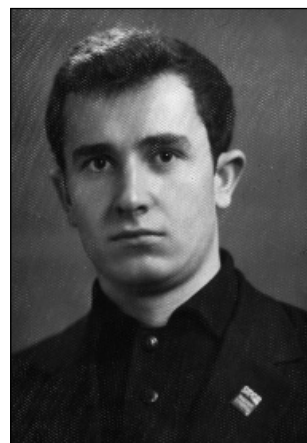
Склад чемпіона: В.Притков, С.Яблоков, О.Власенко, Ю.Левчук, С.Лукаш, В.Толмачов, Ю.Сизьон, І.Власенко, В.Манасян (граючий тренер), А.Заколюдажний, Ю.Киричко, О.Леонов, С.Рахно, А.Скорпис.

Головний тренер – Василь Ванда.

Десятка кращих арбітрів області: О.Горностаєв (Полтава), О.Олійник (Полтава), Р.Бахуринський (Полтава), С.Корнійко (Миргород), О.Шерстюк (Полтава), О.Попович (Кременчук), О.Кириленко (Полтава), О.Матяш (Полтава), О.Науменко (Полтава), В.Гогоць (Полтава).

Успішно виступила юнацька збірна Полтавщини на II Молодіжних іграх України. Спочатку підопічні Вазгена Манасяна в Ужгороді у змаганнях групового турніру з командами Вінницької та Закарпатської областей вибороли єдину путівку до «фіналу чотирьох», що пройшов у Львові. Крім полтавців, до фіналу вийшли

Золоті імена

БАРДЕШИН
Віталій Семенович

Народився 9 вересня 1940 року в Полтаві, на Подолі. З дитячих років займався спортом: чудово грав у російський хокей, волейбол, футбол. Саме з футболом все життя пройшов Віталій, залишивши яскравий слід в історії. Грати на серйозному рівні почав в армії, в команді Одеського військового округу. Тренер Федоров побачив у молодому гравцеві талант майстра, і згодом Бардешина перевели до одеського СКА – дуже сильної того часу команди майстрів. За чотири роки, проведені у складі армійців, Віталій Бардешин став одним із найкращих українських півзахисників.

Неодноразово відзначався серед «33 кращих» в Україні, був капітаном збірної республіки (класу «Б»), в 1963 році отримав звання майстра спорту Радянського Союзу. Разом із командою СКА Віталій Бардешин виборов право грати у вищій лізі чемпіонату СРСР. Але після завершення служби він вирішив у 1965 році повернутися до рідної Полтави. Вдома, у складі «Колоса» Бардешин провів рік, після чого отримав запрошення від донецького «Шахтаря». Там Віталій грав разом з видатними майстрами – Олегом Базилевичем та Валерієм Лобановським, та з успіхом провів майже три наступних сезони.

У 1968 році Полтава потрапила до класу «А», в команді були непогані фінансові та організаційні ресурси. І керівництво зробило все можливе, аби знову повернути Бардешина додому. І Віталій Семенович погодився, багато років був лідером і капітаном рідної команди.

1998 рік. Львів. Стадіон «Україна». Збірна Полтавщини – срібний призер II Молодіжних ігор України

представники Донецької, Львівської областей та м. Києва. Матчі фінального турніру пройшли за олімпійською системою.

У півфіналі, згідно жереба, наші хлопці зустрілися з донецькими футболістами. У напруженому поєдинку в додатковий час наші земляки вирвали перемогу з рахунком 1:0. У другому півфіналі львів'яни з рахунком 2:1 здолали киян. Фінальний матч відбувся 26 вересня на львівському стадіоні «Україна». Наші земляки гідно провели фінал та наприкінці матчу далася взнаки втома після виснажливого півфінального поєдинку, що відбувся 25 вересня. Полтавці поступилися 0:2 і в підсумку здобули срібні нагороди Молодіжних ігор, що, безперечно, стало великим успіхом нашого футболу.

Склад «срібної» юнацької збірної Полтавщини: Любченко, Олефір, Качанов, Минзу, Гребинюк, Погрібний, Берун, Зуб, Момот, Блохін, Диндигов, Цапін, Святелик, Козій, Топор.

Сезон 1998/1999 рр.

Першість області

Вельми вдалим став попередній сезон для футболістів гадяцького «Псла». Здобувши вперше в своїй історії Кубок області, команда за два тури до закінчення чемпіонату виборола ще й звання чемпіона області. Загалом, це був четвертий чемпіонський злет і третій поспіль команди з райцентру. За час проведення обласних чемпіонатів (1938–1940, 1946–1999 рр.) перемоги здобували команди лише п'яти міст. Найбільше перемог у команд Полтави. Але, здається, гегемонія представників обласного центру закінчилася. За останні 15 років вони лише раз вигравали

турнір. Востаннє це вдалося «Велті», якої вже давно не існує, 1995 року.

Отже, центр аматорського футболу перемістився до Гадяча. У цьому, без сумніву, заслуга великого ентузіаста футболу **Василя Ванди** (начальник команди) та граючого тренера **Вазгена Манасяна**. Їм пощастило навіть при недостатній фінансовій підтримці створити згуртований колектив однодумців, надихнути його на вирішення великих завдань. При комплектуванні складу головна ставка робиться на місцевих вихованців.

Дбали у Гадячі і про найближчий резерв. Невипадково юнацький склад посів у першості третє місце. За сумарною кількістю набраних очок основним та юнацьким складом «Псел» також зайняв провідну позицію – 117 очок (67+50).

Переможного сезону в складі команди виступали: **В.Толмачов, С.Яблоков, О.Вінниченко, Ю.Сизьон, О.Власенко, А.Скоропис, А.Заколюдажний, О.Негрєєв, О.Харченко, С.Сахно, С.Сіренський, О.Леонов, В.Притков, Ю.Киричко, В.Андрусенко, Р.Краснополов, А.Меншиков, І.Філь, С.Соловей, В.Бузало, М.Коваленко, О.Арестов, Р.Окриков, І.Жийко, І.Толстов, В. Немешкало**.

Найкращий бомбардир команди **Владислав Немешкало** з 16 м'ячами очолив список голеадорів першості. Далі йдуть: **Олександр Солнишкін** (АДОМС, Кременчук), **Анатолій Сірик** («Сула», Лубни) – по 14 м'ячів.

Слід зазначити, що кременчужанин **Солнишкін** свої 14 м'ячів забив у другому колі, оскільки АДОМС з нього розпочав виступи в першості.

Завершив виступи на зеленому полі Віталій Бардешин у 1974 році, зігравши свій останній матч проти кіровоградської «Зірки». І перейшов на тренерську діяльність – працював у Полтаві помічником у Віктора Носова, Анатолія Віткова, Василя Салькова, Віктора Пожечевського. Останні роки свого життя Віталій Семенович присвятив вихованню юних футболістів. У Полтаві щорічно проводиться дитячо-юнацький футбольний турнір пам'яті Віталія Бардешина.

«Псел» (Гадяч) — чемпіон Полтавщини 1999, 2000 рр.

Золоті імена

ЛЮБЧЕНКО Павло Улянович

Народився в 1924 році на Полтавщині, в селі Білухівка Карлівського району. Закінчив Московське вище військово-училище. В Полтаву приїхав у 1959 році, служив начальником дивізіону в зенітно-ракетному училищі. Саме йому й було наказано очолити новостворену футбольну команду училища. Завдяки плідній співпраці з Іваном Горпинком, залучив грати за команду училища молодих, талановитих хлопців – Москалеця, Бичкова, Дураченка, Діденка, Картавенка, Тутака, Михайличенка. Багато років Павло Улянович займався масовим футболом.

2001 рік.
Прощальний матч
Івана Шарія

Турнірна таблиця чемпіонату області 1998/1999 рр. Перша ліга

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	Н/Я	М	О
1	«Псел» (Гадяч)	24	20	3	1	0	60-18	67
2	ФК «Пирятин»	24	16	3	5	0	30-20	59
3	«Локомотив» (Гребінка)	24	14	6	4	0	36-20	58
4	«Сула» (Лубни)	24	13	7	4	0	44-24	57
5	«Харчовик» (Червонозаводське)	24	11	3	10	0	38-42	49
6	«Комбі» (Полтава)	24	10	3	11	0	28-24	47
7	«Маяк» (Рокита)	24	9	4	11	0	29-29	46
8	«Ворскла» (Опішне)	24	7	2	14	1	29-28	39
9	ФК «Миргород»	24	6	4	11	3	20-32	37
10	«Темп» (Градизьк)	24	4	4	16	0	19-70	36
11	АДОМС (Кременчук)	12	11	1	0	0	32-1	35
12	«Кремінь-2» (Кременчук)	24	7	4	6	7	22-17	35
13	«Колос» (Кобеляки)	24	4	4	14	2	15-41	34

Змагання команд другої ліги пройшли у два етапи. На першому 18 команд, розділені на дві зони, вели боротьбу за 4 путівки (по дві з кожної зони) до фінального турніру. Вдало виступили команди ФК «Семенівка» – тренер **А.Малофєєв** та «Старт» (Стасі) – тренер **Г.Йощенко**. Ці колективи й дістали право на підвищення в класі.

Сезон 1999/2000 рр. Першість області

За чотири тури до завершення чемпіонату чемпіонський титул області вибороли футболісти з Гадяча. «Псел» став третьою командою за час проведення обласних змагань, якій вдалося чотири рази поспіль виграти першість. Вперше це вдалося полтавському «Супутнику» (1966-1969 рр.), потім «Автомобілісту» (1987-1990 рр.) – теж команді обласного центру. Тривалий час гідну конкуренцію «Пслу» складав гребінківський «Локомотив», та домашня поразка за два тури до фінішу від «Кременя-2» відкинула його на третю сходинку. А от кременчужани заслуговують на похвалу. Посідаючи,

після першого кола, лише шосте місце, в другому команда здійснила стрімкий злет на другу сходинку, програвши тільки одну зустріч. Особливістю чемпіонату стало те, що в другому колі кількість учасників збільшилась на три команди. До змагань були допущені «Молодь-Ворскла-3», ФК «Миргород» та «Старт» (Олександрівка).

**Турнірна таблиця чемпіонату області 1999/2000 рр.
Перша ліга**

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Псел» (Гадяч)	19	14	1	3	36-13	43
2	«Кремін-2» (Кременчук)	19	11	3	5	39-22	36
3	«Локомотив» (Гребінка)	19	11	2	6	40-26	35
4	«Сула» (Лубни)	19	10	3	6	30-19	33
5	ФК «Пирятин»	19	9	2	8	40-26	29
6	«Ворскла-Газовик» (Опішне)	19	9	1	9	28-31	28
7	«Харчовик» (Червонозаводське)	19	7	5	7	20-30	26
8	«Маяк» (Ракита)	19	7	4	8	20-31	25
9	«Темп» (Градизьк)	19	4	2	13	19-41	14
10	«Молодь-Ворскла-3» (Полтава)	11	2	3	6	7-14	9
11	«Старт» (Олександрівка)	11	2	3	6	12-23	9
12	ФК «Миргород»	11	1	1	9	8-22	4

Склад «Псла»: В.Толмачов, С.Яблоков, О.Власенко, О.Окриков, І.Кийко, О.Аристов, Ю.Киричко, Ю.Сизьон, М.Коваленко, О.Леонов, Р.Краснополов, В.Андрусенко, О.Негреєв, В.Притков, О.Вінниченко, І.Філь, С.Сіренький, А.Марченко, М.Жданюк, С.Рахно, В.Манасян, Р.Сидько, С.Лупинос.

Головний тренер – Вазген Манасян.

Сезон 2000/2001 рр.

Першість області

Найбільшого успіху в обласних змаганнях пирятинці домоглися в розігрішці Кубка Полтавщини. 1998 року «Нафтохімік», здолавши лубенську «Сулу», завоював почесний трофей. Ще тричі пирятинські команди доходили до фіналу (1949, 1956 і 1959 рр.). У чемпіонатах здобутки пирятинців значно скромніші. Жодного разу їм ще не вдавалося увійти до призової трійки. Та сезон 2000/2001 нарешті приніс довгоочікувану перемогу. Перемігши в передостанньому турі свого головного конкурента – футболістів гадяцького «Псла», незмінних чемпіонів останніх чотирьох сезонів – золоті нагороди здобув ФК «Пирятин».

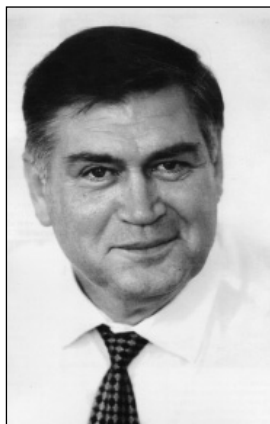
Чемпіонат проходив у надзвичайно цікавій і безкомпромісній боротьбі. Переконливе свідчення цьому – те, що доля срібних і бронзових нагород визначилася в останньому турі. На них претендували «Псел», «Кремез» і СК «Земляк» (Миргород). Здолавши миргородців – 2:1, срібні нагороди здобув «Псел», а «бронза» дісталася «Кремезові».

На пенсію Павло Улянович пішов полковником. Йому запропонували роботу в секції футболу спортивного товариства «Колос», потім – посаду директора СДЮШОР «Колос», де була підготовлена чимала група кваліфікованих футболістів. Багато років на громадських засадах він очолював обласну футбольну федерацію. Зарекомендував себе справжнім ентузіастом футболу, порядною та цілеспрямованою людиною, блискучим професіоналом.

Пішов із життя в 2009 році.

Золоті імена

АРТЕМОВ Володимир Іванович

Народився 31 жовтня 1942 року в Кизил-Арваті Ашхабадської області Туркменської РСР. Після закінчення Грозненського нафтового інституту за направленням прибув на роботу в Полтавське газопромислове управління, де пропрацював багато років.

Перебуваючи на посаді керівника ГПУ «Полтавагазвидобування», Володимир Артемов з 1994 по 1999 роки очолює футбольний клуб «Ворскла». Саме на цей час припадають яскраві успіхи «біло-зелених»: вихід команди до вищої ліги з рекордним для країни показником у 103 набраних очки, «бронза» сезону 1996/97 серед клубів еліти, дебют ворсклян у континентальних кубкових турнірах.

Команда ветеранів «Полтавщина» — срібний призер чемпіонату України серед ветеранів 1999 року та команда Київської області. Сидять зліва направо: О.Зозуля, І.Фельде, С.Свистун, І.Домченко, А.Бузник, В.Лінін, С.Плетінь, І.Яремчук, С.Мурадян, І.Якубовський, В.Розпопов; стоять (зліва направо): І.Близнюк, І.Шарій, О.Єжаков, О.Мироненко, А.Дяченко, В.Новак, В.Сошко, В.Діденко, А.Прасов, В.Лобовський, В.Корнєв, К.Мироненко, А.Старцев, В.Бичков

Турнірна таблиця чемпіонату 2000/2001 рр. Перша ліга

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	ФК «Пирятин»	18	11	5	2	35-18	38
2	«Псел» (Гадяч)	18	12	1	5	30-18	37
3	«Кремез» (Кременчук)	18	10	3	5	24-15	33
4	СК «Земляк» (Миргород)	18	10	2	6	22-23	32
5	«Сула» (Лубни)	18	9	4	5	9-19	31
6	«Молодь-Педуніверситет» (Полтава)	18	8	1	9	13-26	25
7	«Харчовик» (Червонозаводське)	18	6	2	9 (1)	19-36	20
8	«Локомотив» (Гребінка)	18	5	3	10	17-32	18
9	ФК «Кобеляки»	18	3	2	4 (9)	18-13	11
10	«Маяк» (Рокита)	18	3	1	6 (8)	17-24	10

Примітка: в колонці «поразки» цифри в дужках — кількість неявок на матчі.

Новий чемпіон став також найрезультативнішою командою, забивши у ворота суперників 35 м'ячів. Їх авторами стали: **В.Корнєв** — 8, **О.Громенко**, **А.Медяник** — по 6, **С.Момот** — 5, **І.Близнюк**-3, **В.Долинний**, **С.Бих**, **О.Проскурня**, **А. Прасов**, **Ю.Кучук**, **Ю.Лазебнов**, **О.Власенко** — по 1.

Найкращі бомбардири чемпіонату: 10 м'ячів — **Ю.Сизьон** («Псел»); 8 — **Е.Вербовенко** («Кремез»), **В.Корнєв** (ФК «Пирятин»); 7 — **І.Кийко** («Псел»), **О.Горбенко** («Харчовик»), **В.Жарков** (ФК «Кобеляки»).

У турнірі зафіксовано чотири хет-трики. Вони на рахунку **Е.Вербовенка** («Кремез»), **І.Кийка** («Псел»), **В.Корнева** (ФК «Пирятин»), **Г.Касьяна** («Маяк»). Дублів у турнірі зафіксовано 23, вони в активі вісімнадцяти футболістів. Найбільше – три – має **Ю.Сизьон**. Найнедисциплінованішою командою виявився «Харчовик». У 18 матчах він «заробив» 26 попереджень та 5 вилучень.

У турнірі юнацьких команд трійка призерів має такий вигляд: СК «Земляк» (Миргород) – 47 очок, «Молодьпедуніверситет» (Полтава) – 46, «Сула» (Лубни) – 33.

Змагання серед команд другої ліги проходили в двох зонах – Південній та Північній. Переможці зон – «Металург» (Кременчук) і ПЗМС (Полтавський завод медичного скла) – здобули путівки до першої ліги.

Сезон 2001/2002 рр.

Першість області

У першій лізі за нагороди чемпіонату змагалися 8 команд. Миргородській команді «Земляк» не змогли скласти гідної конкуренції ні кременчуцький «Кремез», ні гадяцький «Псел». Кременчужани відстали від переможців на 6 очок, а футболісти з Гадяча – аж на 11.

Порадувала любителів футболу новостворена команда «Ніка» (Лубенський молокозавод), яка в перший же рік виступів на найвищому обласному рівні посіла почесне п'яте місце.

ФК «Пирятин» – чемпіон Полтавщини 2001 року.

Зліва направо сидять: О.Михайловський, В.Долинний, А.Медяник; стоять зліва направо: І.Близнюк, О.Громенко, О.Кулик, В.Малих, А.Таранець, В.Журба, М.Коляда, О.Проскурня

У якості президента ФК «Ворскла» Володимир Артемов зробив дуже багато для розбудови обласного футбольного господарства та створення належної інфраструктури.

Володимир Артемов – доктор економічних наук, академік Інженерної академії України, академік Міжнародної інженерної академії, член-кореспондент Української нафтогазової академії.

У 1999 році Указом Президента України нагороджений орденом «За заслуги» третього ступеня. На рахунку Володимира Івановича 41 наукова праця, він – заслужений працівник промисловості України.

Регіон

МИРГОРОД

У довоєнні роки футбол на Миргородщині розвивався стихійно.

У післявоєнні роки перша футбольна публікація з'явилася в місцевій газеті «Червона трибуна» від 13 червня 1946 року. Там скупими рядками повідомлялося, що місцева команда «Буревісник» приймала «Локомотив» із Полтави і здобула перемогу з рахунком 2:1, а на трибунах було 3500 глядачів. Це були змагання Кубка області. 16 червня 1946 року у півфіналі «Буревісник» приймав команду з Пирятина. І знову перемога була на боці миргородців – 3:1. На трибунах присутні понад 4000 глядачів.

І, нарешті, 22 червня 1946 року в Полтаві на стадіоні «Динамо» відбувся фінал літнього Кубка області з футболу. У додатковий час миргородський «Буревісник» з рахунком 4:2 здолав команду з Гребінки. Восени того ж року у фіналі осіннього Кубка «Буревісник» поступився полтавському «Спартак» з рахунком 0:4.

Турнірна таблиця чемпіонату області 2001/2002 рр. Перша ліга

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Земляк» (Миргород)	16	14	2	0	40-5	44
2	«Кремез» (Кременчук)	16	12	2	2	41-9	38
3	«Псел» (Гадяч)	16	10	3	3	37-12	33
4	«Старт» (Олександрівка)	16	10	0	6	27-26	30
5	«Ніка» (Лубни)	16	8	0	8	34-38	24
6	«Локомотив» (Гребінка)	16	7	0	9	27-31	21
7	«Молодь-Педуніверситет» (Полтава)	16	2	1	13	14-37	7
8	«Гірик-Спорт-2» (Комсомольськ)	16	0	2	14	8-57	2

Сезон 2002/2003 рр.

Першість області

У сезоні 2002/2003 в області якихось кардинальних змін не відбулося. Позитивним фактором стало те, що значно розширилася географія команд другої ліги. У змаганнях взяли участь команди, які довгий час були відсутні на футбольній карті області. Це, зокрема, «Олімпія» (Оржиця), «Металіст» (Хорол), «Явір» (Нові Санжари), «Будівельник» (Полтава), «Харчовик» (Червонозаводське) та інші.

У першій лізі в першому колі змагалися 9 команд, а в другому до них після багаторічної перерви приєдналося полтавське «Динамо». Чемпіонський титул вдруге поспіль вибороли миргородці.

Таблиця першості області 2002/2003 рр.

Перша ліга

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	ФК «Земляк» (Миргород)	17	14	2	1	28-5	44
2	«Кремез» (Кременчук)	17	13	1	3	37-16	40
3	«Нафтовик-Псел» (Гадяч)	17	11	2	4	25-15	35
4	ПЗМС (Полтава)	17	11	1	5	22-7	34
5	«Молодь-Педуніверситет» (Полтава)	17	6	0	11	16-27	18
6	«Локомотив» (Гребінка)	17	4	5	8	14-25	17
7	ФК «Пирятин»	17	4	4	9	16-27	16
8	«Ніка» (Лубни)	17	5	1	11	11-36	16
9	«Металіка» (Семенівка)	17	4	1	13	9-10	13
10	«Динамо» (Полтава)	17	1	1	7	5-16	4

Серед юнацьких складів перемогу святкували футболісти «Молоді-Педуніверситету».

Вдалим виявився сезон для відновленої після кількарічної перерви полтавської команди СКА-«Будівельник». На початку літа будівельники здобули Кубок області «Золотий колос», а в липні виграли й першість області серед команд другої ліги, завоювавши, таким чином, право виступати з наступного сезону в першій лізі.

**Команда «Земляк» (Миргород) —
чемпіон області 2003 року**

Склад команди СКА-«Будівельник»: **В'ячеслав Марусич, Роман Сидько, Вадим Тевіков, Андрій Андрєєв, Олег Власенко, Руслан Лемешко, Єгор Іваненко, Олександр Коломієць, Михайло Чухліба, Микита Нестеров, Юрій Пастушенко, Сергій Григор'єв, Віталій Деркач, Богдан Довжук.**

Граючий тренер – **Геннадій Татаринов.**

Сезон 2003/2004 рр. Першість області

Сезон обіцяв стати надзвичайно цікавим. Перед початком першості кілька команд заявили про свої амбіції підвищитися у класі. Серед них «Земляк» (Миргород), відроджені кременчуцький «Кремінь» та лубенська команда, що стала носити назву свого міста. Про серйозність намірів кременчужан свідчило те, що під їх прапори були зібрані найкращі місцеві вихованці. Свої претензії на першість мали і футболісти полтавської команди заводу медичного скла.

Після першого кола чемпіонську гонку очолювала команда ПЗМС. «Кремінь» та «Земляк» відставали від лідера на чотири очки. Але надзвичайно потужно провели друге коло кременчужани і заслужено виграли першість.

Турнірна таблиця першості області 2003/2004 рр. Перша ліга

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Кремінь» (Кременчук)	16	12	2	2	53-7	38
2	«Земляк» (Миргород)	16	10	5	1	33-11	35
3	ПЗМС (Полтава)	16	10	5	1	27-14	35
4	ФК «Лубни»	16	7	7	2	39-18	28
5	«Нафтовик-Псел» (Гадяч)	16	5	2	9	18-32	17
6	«Молодь-Педуніверситет» (Полтава)	16	4	4	8	27-32	16

З 1950 року, після утворення добровільного спортивного товариства «Колгоспник», у Миргороді з'явилася команда з однойменною назвою, яка брала участь у першості області. За наступні майже 60 років у першості області брали участь ще два десятки миргородських команд.

У 1960-ті роки яскравий слід по собі залишили миргородські футболісти **Юрій Манофа, Олексій Шляхта, Олексій Панащатенко**, в 70-ті роки – **Юрій Корсун, Юрій Крупенич, Віктор Стеценко, Володимир Гришко, Віктор Бородавка, Юрій Маклак**, у 80-ті роки – **Геннадій Шенгуров, Василь Худяк.**

У 1997 році в Миргородському районі відкрито дитячо-юнацьку спортивну школу при районній раді ФСТ «Колос». Відділення футболу ДЮСШ працюють в Ромодані, Комишні, Попівці. Дві команди виступають у змаганнях дитячо-юнацької футбольної ліги області.

У районі регулярно проводиться першість з футболу серед сільських колективів фізкультури.

Золоті імена

СТЕПАНОВ

Олександр Павлович

Народився 2 липня 1943 в Хоролі. Працював інструктором з спорту в райпромкомбінаті. Служив у лавах Радянської Армії. Закінчив Хорольський сільськогосподарський технікум і факультет фізичного виховання Харківського педінституту. Працював на комсомольській роботі, був головою обласної ради ФСТ «Колос», у цей час фактично керуючи полтавською футбольною командою майстрів. З 1986 по 2002 роки – голова обласного спорткомітету (начальник облспортуправління). Один із творців перемоги «Ворскли» у першій лізі та виходу команди до еліти вітчизняного футболу. Член виконкому обласної федерації футболу.

7	ФК «Пирятин»	16	5	0	11	21-44	15
8	«Локомотив» (Гребінка)	16	3	1	12	15-18	10
9	ДЮФШ «Ворскла» (Полтава)	16	3	0	13	6-63	9

Склад «Кременя»: Прихожий, Олійник, Петько, Розка, Мироненко, Гориславець, Винник, Криворучко, Гавренков, Диндіков, Хижняк, Галата, Зуб, Янковський, Р.Семука, Расторгуєв, Русанцев, Чернишов, Стрижак, Міславський, Солнишкін, Зав'ялов.

Тренери – С.Свистун, Л.Диндіков.

Кращий бомбардир – Олександр Солнишкін («Кремінь») – 11 м'ячів.

Сезон 2004/2005 рр.

Першість області

У першій лізі, як і минулого сезону, взяли участь 9 команд. І дійові особи залишилися майже ті ж самі. Єдина відмінність – кременчуцький «Гірник» замінив гребінківських залізничників. Здав свої позиції миргородський «Земляк», відступивши з другої сходинки п'єдесталу пошани на передостаннє, восьме місце. А ось «Кремінь» та ПЗМС закріпили завойовані позиції.

Турнірна таблиця першості області 2004/2005 рр.

Перша ліга. Дорослі склади

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Кремінь» (Кременчук)	16	15	0	1	40-10	45
2	ПЗМС (Полтава)	16	10	2	4	42-16	32
3	«Нафтовик» (Гадяч)	16	9	3	4	35-13	30
4	ФК «Лубни»	16	7	4	5	22-19	25
5	«Гірник» (Кременчук)	16	7	2	7	22-27	23
6	«Молодь-Педуніверситет» (Полтава)	16	7	1	8	28-27	22
7	ФК «Пирятин»	16	7	1	8	23-25	22
8	«Земляк» (Миргород)	16	2	1	13	10-43	7
9	ДЮФШ «Ворскла» (Полтава)	16	0	2	14	10-52	2

Кращі бомбардири першості:

Андрій Зіпунніков (ПЗМС) – 12, Юрій Сизьон («Нафтовик-Псел»), Віталій Деркач (ПЗМС), Максим Лубенець («Молодь-Педуніверситет») – по 10.

Особливо вдало виступили футболісти полтавського заводу медичного скла. Крім срібних медалей першості, вони здобули ще й Кубок області, перегравши у фіналі ФК «Лубни» з рахунком 2:0.

У першості області серед юнацьких команд першої ліги трійка призерів мала такий вигляд:

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Нафтовик-Псел» (Гадяч)	16	13	0	3	28-9	39
2	«Молодь-Педуніверситет» (Полтава)	16	12	1	13	34-8	37
3	«Кремінь» (Кременчук)	16	10	3	3	45-19	33

Сезон 2005/2006 рр.

Першість області

У першій лізі грали 11 команд: ДЮФШ ФК «Ворскла» (Полтава), ФК «Миргород», «Кремінь-2» (Кременчук), «Молодь-Педуніверситет» (Полтава), ПЗМС (Полтава), ФК «Лубни», ФК «Пирятин», «Колос» (Кобеляки), «Псел» (Гадяч), ФК «Велика Багачка», «Гірник» (Кременчук).

За підсумками першого кола визначилися претенденти на нагороди першості – ФК «Лубни», ФК «Велика Багачка», ФК «Миргород» та ПЗМС. Ні в кого не виникло жодних сумнівів у тому, що майбутній чемпіон області буде саме з цієї четвірки. Так воно і сталося. Футболістам з Великої Багачки вдалося обійти ФК «Лубни», а от останні втримати друге місце не змогли. Важко повірити, але кременчуцький «Гірник», який посідав після першого кола сьоме місце і відставав від лубенців аж на 14 очок, у підсумку зумів здобути срібні нагороди. Лубенці ж задоволювалися «бронзою».

Команда ветеранів полтавського футболу. Верхній ряд: Тихоненко, Нечипорук, Ю.Діденко, Сюсько, Іванченко, О.Качуєв, Сінгаєвський, Петров (тренер), Максименко; нижній ряд: Кострицький, Бабко, В.Діденко, Бахуринський, Букатов, В.Бугаєвський

Золоті імена

ПАВЛОВ Микола Петрович

Народився 20 червня 1954 року в Києві.

Амплуа – захисник та півзахисник. Клуби: «Динамо» Брест (1972-1975), «Крила Рад» Куйбишев (1976-1978), «Динамо» Мінськ (1979-1981), «Чорноморець» Одеса (1982), «Дніпро» Дніпропетровськ (1983-1984). Чемпіон СРСР-1983. У складі збірної СРСР — 1 матч.

Тренував: «Колос» Нікополь (1988), «Таврію» Сімферополь (1989-1990, 1996), «Кристал» Херсон (1990-1991), «Дніпро» Дніпропетровськ (1991-1994), «Динамо» Київ (1995), «Металург»/«Іллічівець» Маріуполь (1997—2004). У грудні 2007 року очолив полтавську «Ворсклу». Виграв у якості наставника чемпіонат країни-1995 та Кубок країни-2009.

НОВІ САНЖАРИ

Футбольні баталії в Новосанжарському районі розпочалися в післявоєнні 50-ті роки. Тоді за першість району змагалося 12 команд колективів фізкультури. З приєднанням у 1965 році Нехворощанського району до Новосанжарського на першість з футболу грали вже 16 команд. Нині на першість району та в розіграшах районних кубків, присвячених ветеранам війни, праці, державним святкам виступають 15 команд колективів фізкультури.

На футбольних полях області свою майстерність демонструють футболісти команди «Стандарт», яка була створена в 1973 році. Саме тоді троє молодих працівників «Сільгосптехніки» Микола Непорада, Анатолій Семиволос та Микола Мороз за підтримки головного інженера Михайла Наконечного вирішили створити футбольну команду. Вже в 1974 році команда грала на першість області по ДСТ «Колос», займаючи призові місця, а у 1976 році – стала чемпіоном у першій групі.

Сезон 2006/2007 рр.

Першість області

За кілька турів до завершення чемпіонату на першу сходинку турнірної таблиці претендували рівною мірою три команди: «Гірник» (Кременчук), ФК «Лубни» та «Велика Багачка». Доля першого місця вирішилася 3 червня у Багачці в очній зустрічі господарів із кременчуцьким «Гірником». Господарі перемогли з рахунком 2:1 і вдруге поспіль здобули звання чемпіонів області. Кременчужанам дісталось срібло, а лубенцям – бронза. Другий рік поспіль п'єдестал пошани не зазнав ніяких змін.

Турнірна таблиця першості області 2006/2007

Перша ліга

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	ФК «Велика Багачка»	20	15	4	1	74-10	49
2	«Гірник» (Кременчук)	20	14	5	1	49-17	47
3	ФК «Лубни»	20	12	5	3	44-13	41
4	«Зеніт» (Полтава)	20	9	5	6	40-30	32
5	«Кремінь-2» (Кременчук)	20	10	1	9	37-38	31
6	«Молодь-ПДПУ» (Полтава)	20	9	1	10	30-46	28
7	ФК «Миргород»	20	6	3	11	29-34	21
8	«Колос» (Дмитрівка)	20	5	3	12	19-29	18
9	ДЮФШ «Ворскла» (Полтава)	20	4	3	12	16-48	15
10	ФК «Пирятин»	20	4	2	14	27-58	14
11	«Колос» (Кобеляки)	20	4	2	14	22-64	14

Кращі бомбардири першості:

Андрій Зіпунніков («Велика Багачка» – 12, ФК «Лубни» – 8) – 20 м'ячів, **Олександр Міславський** («Гірник»), **Олександр Михайлик** («Колос», Кобеляки) – по 13.

Склад ФК «Велика Багачка»: Юрій Баштовий, Олександр Безуглий, Юрій Богиня, Дмитро Галицький, Дмитро Дубницький, Андрій Зіпунніков, Євген Іванченко, Олег Калюжний, Олександр Кісткін, Віталій Ковтун, Сергій Ковтун, Олександр Коломієць, Володимир Корнійчук, Олександр Назаренко, Олександр Овдієнко, Руслан Окриков, Олександр Поліянчук, Максим Полтавець, Дмитро Саркіс, Павло Сидорець, Ігор Сіренко, Євген Супруненко, Микола Федоришин, Юрій Фоменко, Володимир Цибулько, Олександр Цибулько, В'ячеслав Чернявський, Михайло Шалак.

Головний тренер – Володимир Гришко.

Сезон 2007 року

Першість області

Особливістю цієї першості стало те, що вона пройшла в одне коло і стала, так би мовити, перехідною при

Команда «Велика Багачка» – 4-разовий чемпіон області

переході на систему «весна-осінь». Це було повернення до старої доброї системи, яка найбільше підходить нам за кліматичними умовами. Першість пройшла в терміни з 19 серпня по 11 листопада. У цьому швидкоплинному турнірі боротьба за «золото» розпочалася між великобагачанами та кременчужанами. Цього разу опонентом «Багачки» виступила команда «Криничка». Боротьба закінчилася знову не на користь кременчужан, хоча команди набрали однакову кількість очок.

**Турнірна таблиця першості області-2007 року.
Перша ліга**

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	ФК «Велика Багачка»	12	10	1	1	44-3	31
2	«Криничка» (Кременчук)	12	10	1	1	33-11	31
3	ФК «Лубни»	12	8	1	3	32-12	25
4	«Зеніт» (Полтава)	12	8	1	3	22-15	25
5	«Гірни́к» (Кременчук)	12	7	3	2	17-9	24
6	«Локомотив» (Гребінка)	12	6	3	3	23-19	21
7	«Колос» (Дмитрівка)	12	4	3	5	17-14	15
8	ФК «Пирятин»	12	4	0	8	11-41	12
9	«Колос» (Кобеляки)	12	3	2	7	14-23	11
10	ФК «Миргород»	12	3	0	9	10-27	9
11	«Імпульс» (Кременчуц. район)	12	2	3	7	10-26	9
12	«Колос» (Зіньків)	12	2	3	7	9-26	9
13	ДЮФШ «Ворскла» (Полтава)	12	0	1	11	11-27	1

Регіон

ХОРОЛ

Футбол з'явився в Хоролі ще до Другої світової війни, а популярності набув у 1950-х роках, коли на матчі місцевої команди приходило по декілька тисяч глядачів. Тоді футбольна команда «Урожай» брала участь в першості області. В 1957 році «Урожай» перейменували на «Колгоспник». У 1959 році вона стала чемпіоном Полтавської області серед футбольних команд першої групи!

У 1964 році команда «Колгоспник» стала володарем Кубка області «Золотий колос». У 1966 році честь Хорольського району відстоювали дві футбольні команди – «Спартак» та «Будівельник». У 1967 році «Будівельник» став чемпіоном товариства «Колгоспник» та володарем Кубка області «Золотий колос».

В 1968 році на базі підприємства «Райенерго» була створена футбольна команда «Енергія», яка брала участь у першості області і в 1969 році посіла 4 місце.

З 1971 по 1985 роки команди Хорольського району не брали участі в першості області з футболу. Після довготривалої перерви команда Хорольського району в 1985 році знову взяла участь у футбольній першості області, коли на базі Хорольського радгоспу-технікуму була створена команда «Зоря». Погравши два роки в другій групі першості області, команда здобула право в 1988 році виступати в першій групі чемпіонату області, де провела шість сезонів.

Із 1994 року команди Хорола «Зоря-МКК» та пізніше – ФК «Металіст» постійно виступали в другій групі першості області.

Районні змагання з футболу почали проводити із середини 1950-х років. Офіційно першість Хорольського району започаткована у 1963 році. Відтоді чемпіонами району ставали 14 команд, найбільше перемог у команди села Мусіївка – 10, та команди з Новоаврамівки – 8. Нині в районних змаганнях беруть участь 8 команд у першій групі та 8 команд в другій групі, які, крім того, розігрують Кубки району.

8 серпня 2003 року установчою конференцією була створена Федерація футболу Хорольського району.

Сезон 2008 року Першість області

Вчетверте поспіль чемпіонський титул виборолала «Велика Багачка». Інші команди не змогли скласти їм гідної конкуренції. На другу і третю сходинку в турнірній таблиці претендували «Гірник» (Кременчук), ФК «Лубни» та дебютанти першої ліги – «Зоря» (Гоголеве). Зрештою, гоголівці, перемігши в останньому турі лубенців на чужому полі з рахунком 2:1, витіснили останніх із п'єдесталу.

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	ФК «Велика Багачка»	26	22	3	1	79-15	69
2	«Зоря» (Гоголеве)	26	16	4	6	53-33	52
3	«Гірник» (Кременчук)	26	15	6	5	46-22	51
4	ФК «Лубни»	26	15	5	6	48-26	50
5	«Колос» (Дмитрівка)	26	15	4	7	34-29	49
6	«Локомотив» (Гребінка)	26	13	3	10	45-33	42
7	«Зеніт» (Полтава)	26	11	7	8	29-26	40
8	ФК «Пирятин»	26	11	4	11	36-39	37
9	«Колос» (Зіньків)	26	8	5	13	29-44	29
10	«Колос» (Кобеляки)	26	6	6	14	31-46	24
11	ФК «Миргород»	26	6	5	15	27-54	23
12	ДЮФШ «Ворскла» (Полтава)	26	5	7	14	25-51	22
13	«Імпульс» (Кременч. район)	26	4	5	17	20-38	17
14	«Молодь-ПДПУ» (Полтава)	26	0	6	20	16-62	6

Трійка призерів чемпіонату області серед юнацьких складів

№ п/п	Команда	І	В	Н	П	М	О
1	«Гірник» (Кременчук)	26	23	1	2	110-13	70
2	ФК «Велика Багачка»	26	22	1	3	90-19	67
3	ФК «Лубни»	26	20	2	4	125-27	62

Команда Полтавського інженерно-будівельного інституту – чемпіон міста серед студентів. 1974 рік

Історія «Ворскли»: як це було

Частина перша

Від «Колгоспника» до «Ворскли» (1955-1982 роки)

1955 рік

Тривалий час дата заснування головної футбольної команди міста й області була не відома. Деякі джерела стверджували, що команда була створена ще наприкінці 1954 року. Інші – на початку 1955-го. Але конкретного числа й навіть місяця ніхто не міг назвати. В принципі це й не дивно, адже в той час народжувалося й чимало команд, які, не встигнувши відсвяткувати свою першу річницю розпадалися. Та й увесь процес формування команди зводився до одного: зібрати якнайшвидше гравців – і грати. Ні про які збори засновників або спонсорів у той час, звичайно ж, не йшлося. Все вирішувалося за вказівкою згори, як мовиться, «партія сказала: «треба», народ відповів: «так». І, звісно, самі команди були цілком аматорськими. Єдине, що свідчило про їхній, так би мовити, «професійний» статус – це приналежність до того або іншого спортивного товариства чи заводу, підприємства. Як правило, успіх тієї або іншої команди залежав від того, до якого товариства або підприємства вона належить. Чим заможнішим був завод або спорттовариство, тим більше вона мала шансів чогось досягти. У всякому разі, пристойно проіснувати. Важливим, а можливо і найважливішим чинником було ставлення до футболу керівників міста й області, у той час – перших секретарів обкому компартії. Зазвичай, без їхньої зацікавленості й заступництва створити більш-менш непогану команду було просто неможливо. Так, у свій час за безпосереднього сприяння першого секретаря Ворошиловградського обкому Володимира Шевченка тамтешня «Зоря» в 1972 році стала чемпіоном СРСР. А київське «Динамо» завжди було не обділене увагою не тільки місцевих партійних бонз, а й вищого керівництва ЦК Компартії України, зокрема Володимира Щербицького. В інших містах були свої «ентузіастичні» футболу серед влади, які зробили чимало для розвитку команд у своїх регіонах. Не стала винятком і наша Полтава.

У першій половині 50-х років у Полтаві та області на провідні футбольні позиції виходить «Локомотив». Залізничники у цей час неодноразово вигравали чемпіонат та Кубок Полтавщини. Відзначилися вони і на республіканській арені. Так, у 1952 та 1954 роках «Локомотив» був фіналістом першості України серед КФК (правда,

Футбольний матч на стадіоні
«Локомотив»

у фіналах особливих дивідентів команда не здобула, посівши, відповідно, восьме та п'яте місця), а в 1953 році полтавці дійшли до фіналу Кубка України, де поступилися кіровоградському «Торпедо» (теперішній «Зірці») – 1:3. Це були величезні успіхи для Полтави. Ще ніколи до того полтавські команди не досягали подібних вершин. Однак й уболівальникам, і партійним керівникам міста та області хотілося чогось більшого. А саме – такої команди, яка б змогла брати участь у чемпіонаті СРСР, себто, висловлюючись сучасною термінологією, мати професійний клуб (команду майстрів). Таке бажання все більше посилювалося ще й тому, що кожного року українські команди всіма правдами і неправдами набували статусу команди майстрів і доволі успішно виступали в союзній першості. Чим гірше була Полтава від інших міст?

Звичайно, такою командою, яка б виступала у першості Союзу, міг стати «Локомотив». Однак, залізничники, по суті, були заводською командою, яка представляла виключно ПТРЗ та існувала переважно за його рахунок. Та й товариство «Локомотив» у Союзі не було на провідних ролях, обмежуючи себе розіграшами першості тієї чи іншої залізниці. Куди вагомішими в місті були товариства «Спартак», «Динамо», «Авангард» та навіть «Більшовик» чи «Харчовик». Важливий фактор – спортивна база. Стадіон «Локомотив» міг вмістити, як, до речі, і нині, у 3–5 тисяч уболівальників (хоча на деякі матчі сюди приходило і по 15–20 тисяч). Головний стадіон міста – «Урожай» (нині це «Ворскла») був відкритий 2 травня 1951 року (хоча на цьому місті й до війни був маленький стадіончик) на кошти спорттовариства «Урожай». Що цікаво: однопартійна команда – власниця стадіону – навіть не брала участі у першості області, а в міських змаганнях пасла задніх. До того ж, «Локомотив» хоча й користувався увагою уболівальників (це й не дивно, адже тут виступали практично всі кращі гравці міста), однак особливою прихильністю з боку міських чиновників не міг похвалитися.

На той час уже існувало добровільне сільське спортивне товариство «Колгоспник», яке утворилося згідно з Постановою Ради Міністрів СРСР від 19 липня 1950 року, Постановою Ради Міністрів України від 19 серпня 1950 року та виконкому обласної ради депутатів трудящих та бюро обкому КПУ від 26 серпня 1950 року. В них йшлося про об'єднання всіх колгоспних колективів в єдине спортивне товариство «Колгоспник».

Петро Безносенко

Восени 1954 року містом поповзли чутки про формування в Полтаві нової команди на базі ДСТ «Колгоспник». Ініціаторами її створення були тодішній перший секретар обкому КПУ **Михайло Стахурський** та голова обласного комітету з фізичної культури та спорту **Олександр Кобушко** (в довоєнні та післявоєнні роки він виступав за полтавські команди «Динамо» та «Спартак»). І справді, чутки виявилися небезпідставними.

21 грудня 1954 року Рада Міністрів УРСР, Центральний Комітет КПУ видали Постанову про часткову зміну Постанови № 2561 від 19 серпня 1950 року. Згідно з нею, в кожній області повинні бути створені облради ДСТ «Колгоспник» (раніше всі колективи підпорядковувалися місцевим комітетам та Уккратді ДСТ). Таким чином в обласному центрі було створено футбольну команду «Колгоспник». За рішенням партійних органів майбутня команда повинна була мати в своїх рядах уже відомих футболістів. **Кобушко** в пошуках гравців об'їздив мало не весь СРСР. Усіх запрошених футболістів ретельно переглядало обласне партійне керівництво. Тільки за його згоди той чи інший футболіст міг залишитися в новій команді.

Пізньої осені 1954 року новостворена команда почала тренуватися під керівництвом московського тренера Боголюбова, а потім Жигана. На той час до складу «Колгоспника» входили: **Матюхін, Лакатоши, Пельчарський, Горват, Шалито, Волков, Іванов** та інші. З полтавців були тільки **Оскома** та **Станіслав Басюк**. Взагалі, селекційна політика керівництва «Колгоспника» була спрямована на запрошення футболістів із Москви та Закарпаття. Першим тренером в сезоні став добре відомий полтавцям Костянтин Скрипченко – в недалекому минулому воротар донецького «Шахтаря» та київського «Динамо». Саме з його ім'ям пов'язані всі вищезгадані перемоги «Локомотива», який він тоді очолював. Начальником команди став **Олександр Кобушко**. Називаючи всіх причетних до заснування команди, не можна не згадати і **Петра Безносенка**, на той час заступника голови Уккрани ДСТ «Колгоспник». Завдяки йому на початку 1955 року до Полтави приїхав **Анатолій Зубрицький**, який продовжив разом зі Скрипченком «ліпити» з приїжджих гравців КОМАНДУ. Недарма Безносенка називають «хрещеним батьком» «Колгоспника». Для становлення і утвердження команди він зробив чимало.

Анатолій Зубрицький

На початку 1955 року нарешті була юридично оформлена облрада ДСТ «Колгоспник». **5 січня розпорядженням № 4 виконавчий комітет Полтавської обласної ради депутатів трудящих утворив обласну раду добровільного сільського спортивного товариства «Колгоспник»**. Підписав цей документ заступник голови виконкому **Снігуренко**. Це розпорядження, по суті, і є днем народження «Колгоспника».

**Виконавчий комітет Полтавської обласної Ради депутатів трудящих
Про створення добровільного спортивного товариства «Колгоспник»
Розпорядження № 4 від 5 січня 1955 р.**

Протокольна група

**До розпорядження виконкому облради депутатів трудящих
№ 4-р.**

**Рішення надіслано всім РВК (36),
обласним комітетам по справам фізкультури**

На виконання Постанови ради Міністрів Української РСР і Центрального комітету КП України від 21 грудня 1954 р. «Про часткову зміну постанови ради Міністрів УРСР і Центрального комітету КП України від 19 серпня 1950 року № 2561 «Про створення добровільного сільського спортивного товариства «Колгоспник», виконавчий комітет обласної ради депутатів трудящих доводить до відома обласного комітету по справам фізкультури і виконкомів районних рад депутатів трудящих, що Рада Міністрів УРСР і ЦК КП України вищезгаданою постановою внесла часткові зміни в постанові Ради Міністрів УРСР і ЦК КП України від 19 серпня 1950 року № 2561 (Постанова виконкому обласної Ради депутатів трудящих і бюро обкому КП України) і виклала п.7 у такій редакції:

Встановила, що юридичними членами добровільного сільського спортивного товариства «Колгоспник» приймаються колгоспи на підставі постанови загальних зборів колгоспників, а також сільські споживчі товариства – на підставі загальних

зборів пайовиків сільського споживчого товариства з внесенням відповідних вступних і членських внесків.

Встановила розмір вступних внесків для юридичних членів товариства «Колгоспник» – 50 крб.

Розмір членських внесків юридичних членів встановити в таких розмірах:

а) для колгоспів – членів товариства «Колгоспник»:

150 крб. на рік при річному доході в колгоспі до 100 тисяч крб.

700 крб. на рік при річному доході в колгоспі до 500 тисяч крб.

800 крб. на рік при річному доході в колгоспі до 700 тисяч крб.

1000 крб. на рік при річному доході в колгоспі до 1 мільйона крб.

1500 крб. на рік при річному доході в колгоспі понад 1 мільйон крб.

б) для сільських споживчих товариств – членів товариства «Колгоспник» 500 крб. на рік.

Юридичні члени товариства «Колгоспник» сплачують членські внески двічі на рік – у березні та жовтні.

Для індивідуальних членів товариства «Колгоспник» вступний внесок встановити в розмірі 1 крб. і членський внесок в розмірі 3 крб. на рік, який складається членами товариства одноразово.

Заступник голови виконкому обласної ради депутатів трудящих Снігуренко.

**Календар-довідник
«Колгоспник-1955» (Полтава)**

У березні комітет з фізичної культури та спорту включив «Колгоспник» до числа учасників чемпіонату України серед КФК. Полтавці потрапили до 1 зони, де разом із ними виступали такі відомі команди, як «Машинобудівник» (Київ) – одна з найтитулованіших команд республіки, чемпіон та володар Кубка України 1954 року, а також команди Хмельницького, Чернігова, Одеси, Житомира та Рівного. З-поміж усіх 6 зон полтавці потрапили до однієї з найсильніших.

Сезон 1955 року в аматорській лізі розпочався доволі пізно – 2 травня. Тому полтавцям усю весну доводилося проводити товариські матчі та брати участь в одноденних бліц-турнірах. І ось нарешті **2 травня 1955 року – перший офіційний матч.** Того дня на полтавському стадіоні «Урожай» **«Колгоспник» приймав команду «Шахтар» (Одеса).**

Перший млинець виявився глевким. Чи то завадило велике бажання зіграти якнайкраще, чи то забракло досвіду, але як би там не було – першу

гру полтавці програли з рахунком 0:2, пропустивши в кожному таймі по м'ячу. Однак глядачам, які зібралися того святкового вечора, нова команда сподобалася. Наступний матч «Колгоспник» провів 8 травня в Хмельницькому і знову програв – 1:2 (на жаль, і досі не відомий автор першого офіційного гола команди) місцевому «Динамо». Тільки в наступному матчі, 15 травня, полтавці вперше святкували перемогу, здолавши вінницький «Труд» – 2:0. Відчувши смак перемоги, «Колгоспник» видав після цього чудову п'ятиматчеву переможну серію. **25 травня «Колгоспник» виграв свій перший трофей – Кубок Полтави,** здолавши у фіналі своїх головних конкурентів – «Локомотив» з рахунком 2:1, причому перемогли тільки в додатковий час.

На початку червня «Колгоспник», як володар Кубка Полтави взяв участь у розіграші Кубка України. Подолавши два кола, полтавці спіткнулися в чвертьфіналі, поступившись торпедівцям Сум – 0:2. Однак можна вважати, що перша спроба виявилася вдалою, адже «Колгоспник» увійшов до 8 кращих кубкових команд республіки.

Непогано полтавці завершили й перше коло першості, перегравши в останньому матчі вдома лідера зони – «Машинобудівник» (Київ) – 3:1 (до речі, кияни програли тільки один раз у зональному турнірі, і саме полтавцям). «Колгоспник» із 10 очками посів 3 місце.

Примноженням перемог стала й участь у розіграші Кубка ДССТ «Колгоспник». На фінальних змаганнях, які, до речі, проходили в Полтаві у липні, господарі не програли жодного матчу, звівши одну зустріч унічию. Таким чином, ця перемога автоматично, незважаючи на виступ у зональній першості України, вивела «Колгоспник» у фінал. Хоча й без цього полтавці мали непогані шанси посісти перше місце в зоні, про що свідчив матч із киянами у першому колі. Однак друге коло «Колгоспник» провів значно гірше за перше. Можливо через те, що фінальна перепустка була вже в кишені, а можливо й тому, що суперники почали ставитися уважніше до команди, що набирала ходи.

Фінал першості України пройшов у Києві з 16 по 29 жовтня. До нього потрапили справді всі найсильніші команди республіки. Для уболівальників «Колгоспника» фінальний турнір приніс лише розчарування. Зігравши тільки двічі внічию зі знайомим «Машинобудівником» (Київ) та кіровоградським «Торпедо», команда в підсумку посіла останнє 8 місце. Однак, якщо зважити на всі здобутки року, можна вважати, що дебютний сезон полтавцям цілком вдався. Не кожній команді в перший же рік свого існування вдавалося виграти Кубок міста, стати кращою командою республіки свого товариства та потрапити до фіналу кращих аматорських команд України. «Колгоспнику» це вдалося!

Турнірна таблиця

Першість УРСР. 1955 р. 1 зона

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Машинобудівник»	Київ	14	13	0	1	41	6	26
2	«Шахтар»	Одеса	14	9	3	2	25	16	21
3	«Колгоспник»	Полтава	14	8	2	4	25	13	18
4	«Динамо»	Житомир	14	4	4	6	21	27	12
5	«Буревісник»	Вінниця	14	2	6	6	14	21	10
6	Команда міста	Чернігів	14	3	3	8	10	30	9
7	«Урожай»	Рівне	14	2	4	8	14	21	8
8	«Динамо»	Хмельницький	14	2	4	8	15	31	8

Примітка. У першому колі команда «Буревісник» мала назву «Труд», «Урожай» – «Динамо».

2 травня 1955 року. Урочисте відкриття чемпіонату УРСР.

Прапор підіймає капітан команди «Колгоспник» (Полтава) Володимир Романченко (ліворуч)

**Турнірна таблиця
Першість УРСР. 1955 р. Фінал**

№	Команда	Місто	I	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Спартак»	Станіслав	7	6	1	0	19	6	13
2	«Спартак»	Херсон	7	5	1	1	23	9	11
3	«Торпедо»	Кіровоград	7	3	2	2	11	8	8
4	«Буревісник»	Мукачеве	7	2	4	1	16	20	8
5	«Хімік»	Дніпродзержинськ	7	2	2	3	11	15	6
6	«Машинобудівник»	Київ	7	0	4	3	10	14	4
7	«Локомотив»	Артемівськ	7	1	2	4	11	20	4
8	«Колгоспник»	Полтава	7	0	2	5	15	24	2

Перший склад команди «Колгоспник» (Полтава). 1955 рік

Матчі сезону 1955 року

02.05.1955 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Одеса) — 0:2

08.05.1955 «Динамо» (Хмельницький) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:1

15.05.1955 «Колгоспник» (Полтава) – «Труд» (Вінниця) – 2:0

22.05.1955 «Динамо» (Житомир) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:2

05.06.1955 «Динамо» (Рівне) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:1

19.06.1955 «Колгоспник» (Полтава) – команда Чернігова – 2:0

26.06.1955 «Колгоспник» (Полтава) – «Машинобудівник» (Київ) – 3:1

14.08.1955 «Шахтар» (Одеса) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0

21.08.1955 «Колгоспник» (Полтава) – «Динамо» (Хмельницький) – 6:0

28.08.1955 «Буревісник» (Вінниця) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:3

04.09.1955 «Колгоспник» (Полтава) – «Динамо» (Житомир) – 1:1

11.09.1955 команда Чернігова – «Колгоспник» (Полтава) – 0:3

18.09.1955 «Колгоспник» (Полтава) – «Урожай» (Рівне) – 0:0

25.09.1955 «Машинобудівник» (Київ) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:1

21.10.1955 «Колгоспник» (Полтава) – «Спартак» (Станіслав) – 2:5

Примітка. Дати матчів та послідовність їх проведення в фіналі невідомі.

«Колгоспник» – 1955:

воротарі: Станіслав Басюк, Степан Котора, Володимир Лізенко;

захисники: Юрій Нікітін, Степан Горват, Андрій Виборнов, Анатолій Хижняк, В. Михайловський;

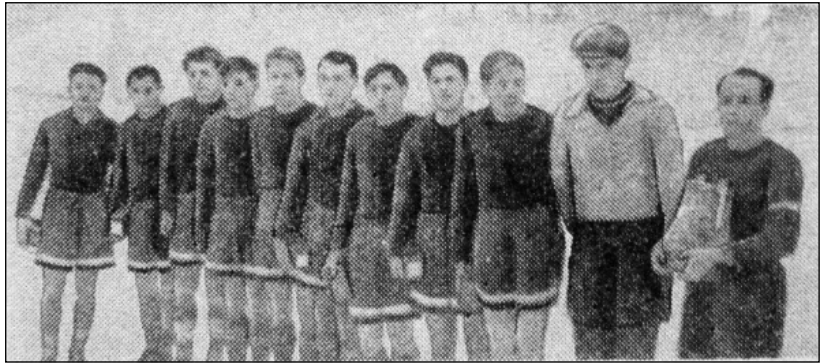
півзахисники: Борис Шалито, Михайло Презнанський, Петро Бойко, Олександр Муравйов, Аладар (Алік) Пельчарський, Андрій Андреев;

нападники: Євген Іванов, Олександр Матюхін, Ігор Єнкал, Іван Прасол, Віктор Руських, Сергій Кондор;

тренери: Анатолій Зубрицький (Костянтин Скрипченко – до березня).

1956 рік

Свій другий рік життя «Колгоспник» розпочав із надією виступити не гірше, ніж у минулому році. Команда поповнилася кількома відомими гравцями: **Михайлом Вульфовичем** та **Анатолієм Хоростецьким** з Черкаса, **Володимиром Казанкіним** із Москви та **Миколою Телінгером** з Ужгорода. Таким чином, «Колгоспник» не тільки практично не втратив

«Колгоспник» (Полтава) – володар Кубка України 1956 року

(вибули тільки ті гравці, які не потрапляли до основи), а навпаки – зміцнив свій склад.

У Полтаві цього року сезон розпочинався незвично рано – 15 квітня. «Колгоспник» приймав на стадіоні «Урожай» торпедівців Сум. Полтавці перемогли – 1:0. Взагалі перше коло «Колгоспник» пройшов просто відмінно, не зазнавши жодної поразки і пропустивши всього 2 м'ячі. Не змогли протидіяти полтавцям і машбудівці Києва, які поступилися в Полтаві – 0:1. Отже, після першого кола «Колгоспник» впевнено очолював турнірну таблицю зони.

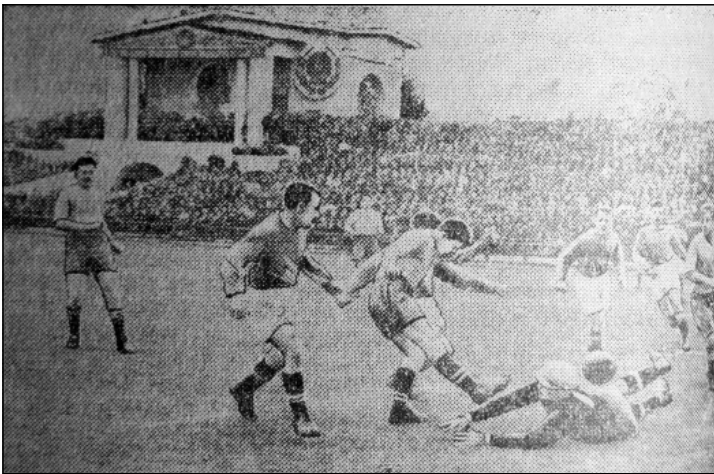
У перерві між колами «Колгоспник» вдруге виборов Кубок Полтави, перемігши у фіналі «Енергію» (турбомеханічний завод) – 3:0.

Друге коло полтавці розпочали черговою перемогою, але потім «Колгоспник» несподівано поступився вдома динамівцям Житомира – 1:2. Цим скористалися кияни, які наздогнали полтавців. Переможця зони, а з ним і володаря єдиної путівки до фіналу першості України визначив очний поєдинок, що відбувся 19 серпня в Києві.

Перед цим матчем «Колгоспник» мав у своєму активі 19 очок. На очко більше було у киян. Перемога будь-якої команди виводила її у фінал. Нічия була вигідна «Машинобудівнику». Однак вирішальний матч у зоні закінчився дещо несподівано. Кияни не залишили нашої команді жодних шансів, забивши чотири «сухих» м'ячі. «Колгоспник» у підсумку посів друге місце в зоні, яке можна вважати вдалим, адже 1955 року полтавці були тільки третіми.

Варто зазначити, що цього сезону до Полтави приїздило кілька команд майстрів класу «А» (вищої ліги). Серед них були і динамівці Києва. Спочатку гостями «Колгоспника» були дублери, яких полтавці перемогли. А потім завітав до нашого міста й основний склад – їм полтавці програли – 0:1. І все ж головною подією року став виступ «Колгоспника» у розіграші Кубка України. Саме він і став доленосним в історії команди. Цей трофей українського футболу в 1956 році розігрували останнім, у жовтні-листопаді.

На першому етапі полтавці без особливих зусиль подолали в Нововолинську місцевий «Шахтар» – 5:0. Однак далі таких, відносно легких прогулянок уже не було. У 1/8 фіналу полтавці перемогли одноклубників із Рівного (до речі, переможців 2 зони чемпіонату України) – 2:0. А ось у чвертьфіналі на «Колгоспник» чекав добре відомий «Машинобудівник» (Київ). У перший день команди розійшлися миром – 0:0. А наступного дня, у переграванні, полтавці схилили шальки терезів на свій бік – 2:0. Таким чином, «Колгоспник» взяв реванш у киян за поразку в чемпіонаті і вийшов до півфіналу. На цій стадії жереб звів полтавців із торпедівцями Кіровограда, які вже володіли почесним призом 1953 року (до речі, у фіналі переграли полтавський «Локомотив» – 3:1) і зовсім не проти були повторити свій успіх. Однак наші земляки не залишили торпедівцям жодних шансів, провівши в їхні ворота чотири «сухих» м'ячі. Шлях до фіналу був відкритий.

Гра на стадіоні «Колгоспник»

У ніч на 8 листопада в Києві випав сніг. Снігопад тривав і в день матчу. Кияни були здивовані, коли побачили на вулицях міста афіші про те, що на стадіоні імені Хрущова (нині – НСК «Олімпійський») відбудеться фінальний матч на Кубок України між командами «Машинобудівник» (Запоріжжя) і «Колгоспник» (Полтава).

О третій годині на біле, мов килим, поле вийшли футболісти у звичній літній формі. Полтавська команда виступала в такому складі: **Степан Котора, Анатолій Хижняк, Степан Горват, Юрій Нікітін,**

Микола Телінгер, Борис Шалито, Євген Іванов, Анатолій Хоростецький, Олександр Матюхін, Аладар Пельчарський і Володимир Казанкін.

Суперники полтавців мали неабиякий досвід участі в таких турнірах. А ось «Колгоспник» – команда, яка існувала тільки другий рік. Гра розпочалася з атак полтавців. У цей час снігопад ще більше посилювався. Звичайно, така погода заважала грати технічно. Гравці щоразу ковзалися, не завжди точно передавали м'яч. Особливо важко довелося полтавцям, у бік яких дув сильний вітер. Футболісти «Машинобудівника» намагалися будь-що використати сприятливі для себе умови. У середині першого тайму вони без упину штурмували ворота «Колгоспника», але воротар **Котора** грав просто блискуче. Команда «Колгоспник» активно оборонялася, а потім несподівано перейшла у наступ. Нападник **Казанкін** вийшов до воріт запоріжців і красиво пробив, але м'яч пройшов вище воріт. Треба сказати, що симпатії київської публіки були на боці полтавців. Гучними оплесками вони вітали всі сейви полтавського голкіпера та дії в атаці полтавських нападників.

Двадцята хвилина. Поблизу штрафного майданчика запоріжців **Пельчарський** виконав штрафний удар. М'яч потрапив до **Матюхіна**. Він точно відпасував Іванову, а той сильним ударом послав м'яч у ворота. 1:0. Гол додав натхнення полтавцям. Матюхін через кілька хвилин прорвався до воріт суперника, але пробив вище воріт.

Друга половина гри почалася тиском машинобудівників. Вони хотіли відігратися. Але захисники «Колгоспника» успішно стримували цей натиск. **Горват і Нікітін** кілька разів рятували ворота. Поступово гра вирівнюється. На 35 хвилині другої половини гри нападник **Хоростецький** подав м'яч **Матюхину**, і той забиває другий гол.

Успіх окрилив полтавців. Вони знову пішли в атаку. **Хоростецький** пройшов із м'ячем через усе поле, вийшов до штрафного майданчика. Здалося, що зараз він буде бити, але несподівано передав м'яч ліворуч **Казанкіну**, і той сильним ударом послав м'яч у сітку – 3:0.

Деякі «уболівальники» почали залишати стадіон, не сподіваючись побачити після цього щось цікаве. Але даремно. Матюхін на останній хвилині матчу пішов уперед і красивим ударом забив четвертий гол.

Одразу після кубкової перемоги обласне керівництво й обком КПУ почали клопотатися, аби включити «Колгоспник» до числа учасників чемпіонату СРСР серед команд класу «Б» (раніше команда виступала на аматорському рівні). 19 листопада за підписами секретаря **Михайла Рожанчука** та голови виконкому обласної ради депутатів трудящих **Андрія Черченка** був направлений лист-прохання до Комітету з фізкультури та спорту при Раді Міністрів СРСР про включення полтавської команди до числа учасників чемпіонату СРСР. Пізніше Комітет задовольнив це прохання. Так уже до Нового року «Колгоспник» отримав статус команди майстрів. І досяг він цього лише за два роки існування! Мрія багатьох полтавських уболівальників здійснилася.

**Москва, Скатерний провулок, 4.
Голові комітету з фізкультури та
спорту при Раді Міністрів СРСР
тов. Романову М.М.**

Полтавська область є однією із перших областей України, де розгорнувся масовий фізкультурний рух серед сільського населення. У 1955 році при обласній раді ДСТ «Колгоспник» була створена футбольна команда, яка існує і зараз.

У спортивному сезоні 1955 року команда «Колгоспник» не змогла добитися високих спортивних показників, так як вона знаходилась в стадії комплектації. Але у сезоні 1956 року становище докорінним чином змінилося. Поповнившись молодими здібними гравцями, під керівництвом досвідчених тренерів, команда досягла значних результатів.

У розіграші першості УРСР вона зайняла друге місце в своїй зоні, поступившись сильнішій та досвідченішій команді «Машинобудівник» Київ, котра була багаторазовим чемпіоном та володарем Кубка України.

У розіграші Кубка УРСР команда вийшла переможцем. Вона провела 5 матчів, отримавши перемогу з відношенням м'ячів 17:0, вигравши як півфінальний, так і фінальний матч з рахунком 4:0. У ході розіграшу Кубка УРСР команда «Колгоспник» одержала перемогу над вищевказаною командою «Машинобудівник», над однією із сильніших команд республіки «Торпедо» (Кіровоград) та над командою «Машинобудівник» (Запоріжжя), яка зайняла друге місце в спартакіаді України.

Крім цього, команда успішно провела ряд товариських зустрічей з командами класу «А» та «Б». Вона виграла у дублюючого складу київського «Динамо» з рахунком 4:2, у майстрів класу «Б» дніпропетровської команди «Металурга» з рахунком 2:1, у команди класу «Б» міста Ступіно з рахунком 3:1 і програла при добрій грі основному складу київського «Динамо» і ЦБРА з рахунком 0:1.

Тепер команда «Колгоспник» стала кращою командою серед всіх команд цього товариства на Україні. Вона користується в республіці великою популярністю, заслужила повагу трудящих Полтави та області.

За одностайної думки тренерів команд класу «А» та «Б», з якими зустрічалась команда, вона за своїм класом успішно може виступати серед команд класу «Б».

Команда має свою власну спортивну базу. Стадіон має більше 6 тисяч місць для сидіння, а до початку нового спортивного сезону буде мати 16 тисяч місць. Середня виручка за кожну гру складає більше 20 тисяч рублів, а при іграх на першість республіки, при розіграші Кубка та товариських зустрічах з командами класу «А» і «Б» – до 45 тисяч. Після закінчення будівництва трибун виручка буде доведена до 80-100 тисяч рублів за гру.

Всі гравці грають з великою наснагою, в товаристві поводять себе старанно. Середній вік гравців не перевищує 23-х років.

Обком КП України та облвиконком проявляють велику турботу про команду. Гравцям-холостякам надані гарні гуртожитки, а тим, хто має сім'ї, надані квартири.

На основі вищенаведеного, обком КПУ і виконком Обласної ради депутатів трудящих просить Вашого сприяння в тому, щоб включити полтавську команду «Колгоспник» до числа команд класу «Б» на 1957 рік.

Секретар обкому КПУ М. Рожанчук.

Голова виконкому Обласної ради депутатів трудящих А. Черченко.

Програма матчу «Колгоспник» (Полтава) — «Динамо» (Київ)

Турнірна таблиця

Першість УРСР. 1956 р., 1 зона

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Машинобудівник»	Київ	14	12	0	2	57	12	24
2	«Колгоспник»	Полтава	14	8	4	2	23	11	20
3	Команда міста	Чернігів	14	7	1	6	17	22	15
4	«Шахтар»	Олександрія	14	5	4	5	14	23	14
5	«Торпедо»	Київ	14	5	3	6	16	21	13
6	Команда міста	Житомир	14	3	3	8	11	22	9
7	«Торпедо»	Суми	14	3	3	8	8	22	9
8	«Спартак»	Біла Церква	14	3	2	9	19	32	8

Матчі сезону 1956 року

15.04.1956 «Колгоспник» (Полтава) — «Торпедо» (Суми) — 1:0

22.04.1956 «Динамо» (Житомир) — «Колгоспник» (Полтава) — 1:1

29.04.1956 «Колгоспник» (Полтава) — команда Чернігова — 2:0

02.05.1956 «Колгоспник» (Полтава) — «Спартак» (Біла Церква) — 5:0

13.05.1956 «Колгоспник» (Полтава) — «Машинобудівник» (Київ) — 1:0

20.05.1956 «Торпедо» (Київ) — «Колгоспник» (Полтава) — 0:0

27.05.1956 «Шахтар» (Олександрія) — «Колгоспник» (Полтава) — 1:1

15.07.1956 «Торпедо» (Суми) — «Колгоспник» (Полтава) — 0:3

22.07.1956 «Колгоспник» (Полтава) — «Динамо» (Житомир) — 1:2

29.07.1956 команда Чернігова — «Колгоспник» (Полтава) — 2:3

05.08.1956 «Спартак» (Біла Церква) — «Колгоспник» (Полтава) — 0:2

12.08.1956 «Колгоспник» (Полтава) — «Шахтар» (Олександрія) — 2:0

19.08.1956 «Машинобудівник» (Київ) — «Колгоспник» (Полтава) — 4:0

26.08.1956 «Колгоспник» (Полтава) — «Торпедо» (Київ) — 1:1

«Колгоспник»-1956:

воротарі: Степан Котора, Михайло Авербух;

захисники: Юрій Нікітін, Анатолій Хижняк, Степан Горват;

півзахисники: Аладар (Алік) Пельчарський, Борис Шалито, Андрій Андреев, Олександр Муравйов, Микола Телінгер;

нападники: Олександр Матюхін, Євген Іванов, Володимир Казанкін, Анатолій Хоростецький, Сергій Кондор, Михайло Вульфович, Михайло Презнанський;

Тренер: Анатолій Зубрицький.

1957 рік

«Колгоспник» (Полтава).

У центрі — старший тренер Йосип Ліфшиць

Одразу після включення «Колгоспника» до числа учасників чемпіонату країни серед команд класу «Б» полтавці розпочали підготовку до нового футбольного сезону. Вже в грудні 56-го команда проводила матчі, грала як у футбол, так і в хокей з м'ячем.

Щоправда, «Колгоспник», вигравши Кубок України, змушений був розлучитися з кількома футболістами, яких запросили більш знані команди. Пішов з команди і головний тренер **Анатолій Зубрицький**, який повернувся в рідну Одесу. Тому

всю підготовку до сезону «Колгоспник» пройшов під керівництвом **Андрія Жигана** та **Костянтина Скрипченка**. В лютому полтавці виїхали в закарпатське місто Берегове, де взяли участь у турнірі зимової першості Уккрани «Колгоспник». Знову, навіть на снігу, полтавці виявилися кращими серед інших колгоспних команд і довели не випадковість того, що вперше команда ДСТ «Колгоспник» гратиме в чемпіонаті СРСР.

Доки футболісти готувалися в теплих краях, удома, в Полтаві, швидкими темпами реконструювали стадіон. До першого матчу трибуни стадіону «Колгоспник» змогли вже приймати 17 тисяч уболівальників. Однак все одно були побоювання, що й такої кількості місць може не вистачити.

І ось 7 квітня на вщент заповненому стадіоні, у першому матчі в класі «Б» «Колгоспник» приймав київську команду ОБО — одного із старожилів ліги. Знову, як і у першому своєму матчі в історії — 1955 року, полтавці поступилися — 0:1.

Футбольний сезон відкрито

Весна!.. Прекрасна весняна пора і прекрасний перший весняний футбольний матч.

Оце в неділю, 7 квітня, на стадіоні «Колгоспник» відбувся перший матч футбольного сезону в Полтаві.

Грали футбольні команди: «Колгоспник» (Полтава) і Окружного будинку офіцерів (Київ).

Подивитися на цю цікаву зустріч прийшла вся спортивна Полтава.

А скільки болільників сиділо на сусідніх дахах? Я і сам би поліз на високий дах сільськогосподарського інституту, та, по правді сказати, злякався. Ще подума-

ють, то я на такій висоті без квитка сиджу.

Я вболівав унизу. Щоб вчасно потрапити на стадіон і щоб мене молодші не затерли, я ув'язався за юною зміною. Скажу вам по щирості, не шкодую. Першим проскочив під рукою контролера!

Юна зміна вас ніколи не підведе. Вона заздалегідь, значно раніше радіо знає, хто сьогодні буде в захисту, а хто в нападі. І вже, коли юна зміна сказала, що на воротах стоятиме Льоня, будьте певні, воротарем точно буде Льоня.

Зміна в курсі всіх (футбольних) справ.

Чудесна, спортивна гра – футбол. Скільки оця гра приваблює глядачів. А скільки в оцих глядачів спортивного болюного ентузіазму.

По всіх лавах роздається тисячоголосе: «Го, го!.. Га, га!.. Ваня! Ваня, гони! Рука була!.. Гол!..

Єй-ей, якщо є на світі сьоме небо, то й туди, напевно, голос болюльника долітає.

І полтавчани, і кияни грали в неділю майже на одному спортивному рівні. Перший тайм пройшов безрезультатно. У другому таймі полтавський воротар вискочив у поле, а м'яч тим часом ускочив в сітку.

Закінчився матч з рахунком 1:0 на користь киян.

Цього разу обидві команди грали безтактно, грубувато. В обох командах почувається відсутність спортивної коректності.

Якби ж ото злізти на дах інституту, то можна звідти й гукнути: «Товариші футболісти! Дощу на поле не посилаємо. Сонце повернули на вас. Бийте буцом по м'ячу! Не бийте товариша по коліну!..».

Оця гра – бити буцом по коліну – закінчилася внічию. Одного винесли полтавчанина і одного киянина.

Іще одна прикінцева порада: полтавській команді «Колгоспник» слід наполегливіше тренуватися. Як ото кажуть, сильніше набити ногу, вправніше влучати м'ячем в сітку. І все ж таки майстри футболу, як тт. Матюхін, Хижняк, Іванов, Хоростецький та інші просто захоплюють своєю вправною грою. Воротар, незважаючи на свій єдиний промах, в цій зустрічі класно захищав свої ворота.

Олександр КОВІНЬКА.

Р. С. Щиро радимо друзям-болюльникам: коли будете іти на черговий футбольний матч, беріть із собою мітелочки... Справа в тому, що ціна на квитки побільшала, а пиллоги на сидіннях не поменшало...

Полтавська делегація на III Міжнародних іграх сільської молоді

Ол.

(«Зоря Полтавщини». 1957 рік)

У другому матчі, за тиждень, «Колгоспник» знову програв, причому з великим рахунком 2:5, у Львові місцевому армійському клубу. Перший гол полтавської команди на професійному рівні забив **Анатолій Хоростецький**.

Тільки в 5 турі, 10 травня, «Колгоспник» записав перше очко до турнірної таблиці, зігравши вдома 0:0 із одеським «Харчовиком». А перша перемога прийшла в 9 турі – над ризькою «Даугавою» – 5:1. Такий провальний старт – не випадковість, адже тільки після 3 туру до роботи з командою приступив відомий на той час спеціаліст **Йосип Ліфшиць**. З його приходом у команді з'явилося кілька відомих футболістів: **Георгій Дралюк**, **Олег Щупаков**, **Володимир Тимохін**. Однак гравцям потрібен був час, аби зігратися.

Олексій Хомич

Відчувши смак перемоги, полтавці згодом розгромили мінський «Урожай» з легендарним **Олексієм Хомичем** у воротах. Здолали на виїзді авангардівців Сормова (нині входить до складу міста Нижній Новгород), зіграли внічию в Калінінграді та подолали «Шахтар» Мосбас (нині – це російське місто Новомосковськ). Однак перше коло полтавці завершили на 16 позиції, випередивши тільки рижан та дніпродзержинський «Хімік».

Невдалим можна вважати і виступ у Кубку СРСР. Перемігши в першому колі вдома ОБО Київ – 2:1, в наступному колі полтавці поступилися армійцям Львова – 0:1. Таким чином, «Колгоспник» вибув із боротьби за почесний приз.

Друге коло «Колгоспник» розпочав просто на відмінно: у 5 стартових матчах – 4 перемоги, причому над такими грандами, як ужгородський «Спартак» – 3:0, дніпропетровський «Металург» (нині – «Дніпро») – 1:0. На такий переможній хвилі «Колгоспник» поїхав па III Міжнародні ігри сільської молоді, що пройшли в Польщі. Ось як згадує турнір **Володимир Борисов** – капітан «Колгоспника»:

*«Інформації про суперників не було майже ніякої, грати довелося «з аркуша». На першому етапі нам у суперники дісталася болгарська команда. Гра була досить важкою. У перші хвилини зустрічі ми нічого не могли вдіяти проти болгар – проти нас діяли справжні майстри. Хоча напередодні турніру нас налаштовували на «легку прогулянку», мовляв ваші суперники – слабаки, прості сільські хлопці, які мало що тямлять у футболі. Насправді ні, проти нас виходили грати такі ж самі професіонали, як і ми. Тільки по перерві наш тренер **Йосип Ліфшиць** вніс у дії корективи, і ми децю заспокоїлися та заграли у притаманну нам гру. До того ж наш воротар **Тисовський** парировав пенальті. У півфіналі на нас чекала сильна команда НДР, яку ми прозвали «міцним горішком». І знову долю матчу вирішив єдиний гол. Його забив **Володя Казанкін**, в метушні біля воріт, після розіграшу кутового. Як не дивно, але до фінального матчу ми додали в грі, і тому румунську збірну переграли досить впевнено – 2:0. Обидва голи забив **Георгій Дралюк**.*

Взагалі турнір викликав значний інтерес з боку польських уболівальників. На матчах збиралося до 20 тисяч глядачів. Однак інколи ставлення уболівальників було неоднозначним. Інколи нам дарували оплески та квіти, а бувало, що і каміння сипалося на наші голови. Судді також не відрізнялися об'єктивністю, інколи видумуючи в наш бік просто смішні порушення.

Після перемоги в фіналі нам влаштували грандіозний банкет, на якому вручили цінні подарунки та головний приз – величезну вазу, яку довелося нести вчотирьох.

Радянський посол у Польщі, який весь час перебував із нами, зв'язався з Москвою і домовився про тижневий відпочинок для нас тут же, в Польщі.

Повернулися додому, а нас уже зустрічає юрба людей. І знову море квітів, подарунків, вітань. Відразу багатьом гравцям посипалися пропозиції з сильних клубів, але ми домовилися між собою дограти сезон до кінця».

III Міжнародні спортивні ігри сільської молоді. Груповий турнір.

15.08.1957 (четвер) «Колгоспник» (Полтава) – команда Болгарії – 1:0

Грудзендз.

Гол: Бреньо (10).

«Торжественное открытие игр состоялось 16 августа, но соревнования начались на день раньше. Первыми вступили в борьбу мастера кожного мяча. Футбольный турнир проводится по олимпийской системе. В нем принимают участие команды Чехословакии, Польши, СССР, ГДР, Болгарии и Румынии. Наиболее удачно жеребьевка сложилась для спортсменов ГДР и Чехословакии. Они без игры попали в полуфинал.

15 августа в городе Плоцке, что находится в 120 км от Варшавы, на стади-

«Колгоспник» – переможець III Міжнародних ігор сільської молоді у Польщі

оне спортивного клуба «Мазовья» встретились команды Польши и Румынии. За Польшу выступала команда сельского спортивного общества из Кашалинского воеводства. Румыния была представлена сборной командой сельского спортивного общества «Реколта».

Первая половина игры заканчивается со счетом 2:0 в пользу польских спортсменов. После перерыва футболисты «Реколты» играли лучше. Матч закончился вничью – 3:3. Советский судья П.Белов дает

дополнительное время – 30 минут. Более техничная команда «Реколты» добивается успеха и заканчивает матч со счетом 6:5 в свою пользу.

В этот же день в другом польском городе Грудзендз советские футболисты встретились с болгарской командой. Матч сложился весьма трудно для наших спортсменов. Болгары оказались технически хорошо подготовленными, но советские футболисты сразу же предложили своим противникам быстрый темп, и уже на 10-й минуте, отлично разыграв комбинацию, З.Бреньо (№9) с подачи В.Казанкина (№11) сильным ударом посылает мяч в ворота болгар. Так до конца тайма счет не изменился.

Вторая половина игры проходит в обоюдных бурных атаках. Во время одного такого штурма вратарь нашей команды выскакивает далеко вперед. Болгары сильно посылают мяч в сетку ворот, но наш защитник отбивает его головой на уголвой. И тут же польский судья назначает в ворота советской команды 11-метровый удар. Гол казался неизбежным, но мяч попадает в штангу. Но вот истекли 90 минут, и финальный свисток фиксирует победу советских футболистов со сче-

том 1:0. Итак, в таблицу III Международных спортивных игр сельской молодежи записаны первые победы и первые поражения.»

Г.Соловьев.
(«Советский спорт», №119 (2855), 17 августа 1957 года.).

**III Міжнародні спортивні ігри сільської молоді. Груповий турнір.
16.08.1957 (п'ятниця). «Колгоспник» (Полтава) – команда НДР – 1:0
Влоцлавек.**

Гол: Казанкін (66).

«Жители Влоцлавека давно не помнят таких спортивных торжеств, как те, которые проходили в минувшую пятницу. Городской стадион в праздничном убранстве, грянул оркестр, и на поле, чеканя шаг, вышли сельские спортсмены Болгарии, Чехословакии, ГДР, Румынии, Венгрии, СССР и Польши. Зрители встречали их громом аплодисментов, возгласами одобрения. Но вот колонна в 450 человек остановилась, и в небо взмыли воздушные шары с прикрепленными к ним государственными флагами.

«Колгоспник» (Полтава) на III Міжнародних іграх сільської молоді в Польщі – у складі збірної СРСР

III Международные спортивные игры сельской молодежи объявляются открытыми.

На беговую дорожку выходят участники эстафеты

800+400+200+100 м – легкоатлеты Польши, СССР, ГДР, Чехословакии. С первого этапа представитель СССР далеко уходит от своих конкурентов. Последующие этапы показывают полное превосходство советской команды, которая выступила в составе В.Барабанова, Л.Назарьева, Б.Николаева, В.Колесова. Их время 3.20,2, второе место заняли легкоатлеты Польши – 3.24,2, третье – Румынии – 3.25,0.

После эстафеты состоялся первый полуфинальный матч футболистов. Встречались команды ГДР и СССР. Следует отметить что команда ГДР в результате жеребьевки вышла в полуфинал без игры, а наши футболисты накануне провели очень напряженную встречу с сильной командой Болгарии.

Хотя первый тайм и закончился безрезультатно – 0:0, однако техническое и тактическое преимущество советских спортсменов было очевидным и только глухой защитный вариант, который избрали немцы, не дал возможности реализовать преимущество. Вторая половина игры началась при сильном дожде. Но наши футболисты сумели и в этой обстановке растянуть защиту противника, создавая опасные положения у ворот. На 20-й минуте второго тайма во время сильного штурма ворот немцев В.Казанкин (№11) успешно завершает атаку. Команда ГДР начинает с центра поля. В оставшееся время результат так и не изменился. Советские футболисты вышли в финал.

Г.Соловьев.
(«Советский спорт», №120 (2856), 18 августа 1957 года.)

«Колгоспник» (Полтава). 1957 рік. Дралюк, Телінгер, Хижняк, Борисов, Казанкін, Щупаков, Оскома, Хоростецький, Іванов, Пельчарський, Бреньо, Тисовський, Котора, Ліфшиць (тренер)

III Міжнародні спортивні ігри сільської молоді. Фінал.

18.08.1957 (неділя). «Колгоспник» (Полтава) – «Реколта» (Румунія) – 2:0
Влоцлавек.

Голи: Дралюк (65, 77).

...После эстафеты 4х100 м началось последнее соревнование III игр – финальный матч по футболу между командами СССР и Румынии. Первый тайм прошел в обоюдоострых атаках и закончился с результатом 0:0. Во втором тайме советские футболисты показали тактически слаженную игру, хорошую технику владения мячом. Они проводят ряд продуманных комбинаций, и только отличная игра вратаря румын спасает команду от поражения.

Футболисты СССР продолжают энергично штурмовать ворота противника. На 20-й минуте второго тайма они получают право на штрафной удар, который весьма искусно реализует Г.Дралюк (№8). Затем тот же Дралюк забивает второй гол Дралюк. Счет 2:0 не изменился до конца игры. Советские футболисты, завоевав первое место, получили 15 золотых медалей. Золотой медалью награжден и тренер команды И.Д.Лифшиц.

Советская делегация на III играх сельской молодежи завоевала 46 золотых медалей, 19 серебряных и 7 бронзовых. Кроме того, советские спортсмены за достижение лучших результатов награждены переходящим Кубком, учрежденными редакциями молодежных журналов «Нова весь» (Польша), «Млада весница» (Чехословакия) и «Ландюгенд» (ГДР), а советские спортсменки – призом Всемирной федерации демократической молодежи. Большой памятный кубок преподнесли спортивной делегации СССР от Объединенной крестьянской партии Польши.

Г.Соловьев.

(«Советский спорт», №121 (2857), 20 августа 1957 года.)

Перемога додала «Колгоспнику» необхідної впевненості у власних силах. Чемпіонат команда закінчила на 12 місці, що було сприйнято як вдалий виступ. Позаду «Колгоспника» залишилися такі знані команди, як «Авангард» (Миколаїв), «Урожай» (Мінськ), «Авангард» (Сормово).

Турнірна таблиця

19 чемпіонат СРСР. 1957 р., клас «Б», 2 зона

№	Команда	Місто	I	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Спартак»	Станіслав	34	23	6	5	66	27	52
2	СКВО	Львів	34	21	6	7	51	32	48
3	«Трудові резерви»	Ленінград	34	21	5	8	68	32	47
4	«Металург»	Дніпропетровськ	34	17	8	9	65	43	42
5	«Харчовик»	Одеса	34	16	7	11	65	48	39
6	«Динамо»	Таллін	34	14	11	9	52	44	39
7	команда міста	Ступіно	34	15	8	11	44	39	38
8	СКВО	Київ	34	14	9	11	42	36	37
9	«Шахтар»	Мосбас	34	15	7	12	53	47	37
10	«Спартак»	Ужгород	34	12	9	13	41	40	33
11	«Спартак»	Вільнюс	34	13	6	15	37	42	32
12	«Колгоспник»	Полтава	34	12	4	18	43	57	28
13	«Авангард»	Миколаїв	34	10	7	17	50	63	27
14	«Харчовик»	Калінінград	34	9	9	16	35	57	27
15	«Урожай»	Мінськ	34	11	4	19	42	57	26
16	«Хімік»	Дніпродзержинськ	34	7	9	18	38	65	23
17	«Авангард»	Сормово	34	6	10	18	29	51	22
18	«Даугава»	Рига	34	4	7	23	22	63	15

Матчі сезону 1957 року

07.04.1957 «Колгоспник» (Полтава) – СКВО (Київ) – 0:1
 14.04.1957 СКВО (Львів) – «Колгоспник» (Полтава) – 5:2
 20.04.1957 «Хімік» (Дніпродзержинськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:1
 25.04.1957 «Металург» (Дніпропетровськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 4:0
 10.05.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Харчовик» (Одеса) – 0:0
 15.05.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Миколаїв) – 0:3
 19.05.1957 «Спартак» (Ужгород) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0
 24.05.1957 «Спартак» (Станіслав) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:1
 29.05.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Даугава» (Рига) – 5:1
 02.06.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Урожай» (Мінськ) – 4:1
 08.06.1957 «Авангард» (Сормово) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:2
 16.06.1957 «Спартак» (Вільнюс) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0
 23.06.1957 «Харчовик» (Калінінград) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0
 28.06.1957 «Колгоспник» (Полтава) – команда міста Ступіно – 1:2
 02.07.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Мосбас) – 4:2
 07.07.1957 «Трудові резерви» (Ленінград) – «Колгоспник» (Полтава) – 5:0
 13.07.1957 «Динамо» (Таллін) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0
 19.07.1957 СКВО (Київ) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:0
 27.07.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Хімік» (Дніпродзержинськ) – 3:1
 31.07.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Спартак» (Ужгород) – 3:0
 04.08.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Дніпропетровськ) – 1:0
 08.08.1957 «Харчовик» (Одеса) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
 01.09.1957 «Даугава» (Рига) – «Колгоспник» (Полтава) – -:+*
 08.09.1957 «Урожай» (Мінськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:1
 13.09.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Спартак» (Станіслав) – 1:3

22.09.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Сормово) – 1:1
 29.09.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Спартак» (Вільнюс) – 3:1
 06.10.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Харчовик» (Калінінград) – 0:2
 13.10.1957 команда міста Ступіно – «Колгоспник» (Полтава) – 3:1
 20.10.1957 «Шахтар» (Мосбас) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:2
 24.10.1957 «Авангард» (Миколаїв) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:1
 27.10.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Динамо» (Таллін) – 2:1
 30.10.1957 «Колгоспник» (Полтава) – «Трудові резерви» (Ленінград) – 1:2
 09.11.1957 «Колгоспник» (Полтава) – СКВО (Львів) – 2:0

* – матч закінчився внічию 0:0, але за те, що в складі господарів грав незаявлений футболіст, «Даугаві» зараховано поразку.

**«Колгоспник»
 (Полтава) на III
 Міжнародних іграх
 сільської молоді в
 Польщі.
 Офіційне фото**

«Колгоспник»-1957:

воротарі: Степан Котора, Михайло Тисовський, Михайло Авербух;

захисники: Анатолій Хижняк, Володимир Борисов, Юрій Нікітін, Віктор Оско-
 ма, Андрій Халош, Володимир Каношин;

півзахисники: Микола Телінгер, Давид Городецький, Аладар (Алік) Пельчар-
 ський, Борис Шалито, Володимир Тимохін;

нападники: Анатолій Хоростецький, Володимир Казанкін, Золтан Бреньо, Олек-
 сандр Матюхін, Георгій Дралюк, Євген Іванов, Олег Щупаков, Михайло Вульфович;

тренери: Йосип Ліфшиць (Андрій Жиган до 4 туру).

1958 рік

Сезон-58 став для полтавської команди одним із найвдалиших в історії. Розпоча-
 ли його полтавці просто блискуче. У першій грі «Колгоспник» розгромив у Дніпропе-
 тровську «Металург» (теперішній «Дніпро») – 3:0. Цікаво, що два голи в цій грі забили
 новачки – **Пажо** та **Золотухін**.

*«У неділю на дніпропетровському стадіоні «Металург» відбувся матч на
 першість СРСР з футболу по класу «Б» між господарями поля і командою «Кол-
 госпник» Полтава.*

*Перша половина гри проходила з перевагою місцевих футболістів. Та на 35-й
 хвилині полтавчанин Щупаков (№8) забиває в ворота дніпропетровців перший*

«Колгоспник» (Полтава) — ЛЗС (Мазур-Карчево, Польща). 1958 рік

м'яч. На двадцятій хвилині другого тайму помилка воротаря дніпропетровців дозволила полтавчанинові Пажо (№11) забити другий м'яч. Полтавчани грали дружно, перевага була на їх боці. За сім хвилин до кінця тайму т.Золотухін (№10) сильним ударом послав у ворота дніпропетровців третій гол.

Гра закінчилась перемогою команди ДССТ «Колгоспник» (Полтава) з рахунком 3:0».

**«Зоря Полтавщини», № 81 (8014),
22 квітня 1958 року (вівторок).**

Взагалі команда досить вдало провела першу виїзну чотириматчеву серію за маршрутом Дніпропетровськ – Дніпродзержинськ – Ростов – Харків. Тільки російському «Ростсільмашу» полтавці поступилися, і перед 5 туром «Колгоспник» лідирував у 2 зоні класу «Б».

Перший матч у Полтаві відбувся 11 травня. Цього дня «Колгоспник» приймав севастопольський СКЧФ – одного із лідерів. Годі говорити, що стадіон того дня був вщерть заповнений. Однак шалена підтримка полтавців, на жаль, не допомогла команді перемогти. Під кінець матчу

Перед початком хокейного матчу на стадіоні «Колгоспник». Суддя — Чернявський, капітани команд Кацай («Локомотив» Полтава) та Єфіменко («Авангард» Кременчук)

Перед початком чергового матчу в Полтаві

Склярів приніс морякам перемогу і відсунув полтавців з першого рядка турнірної таблиці. І все ж у наступних зустрічах наші земляки показали характер: обіграли сімферопольський «Авангард» та луганські «Трудові резерви». До завершення першого кола вони поступилися тільки у двох матчах (сталіногорському «Труду» та ярославському «Хіміку») і на «екватор» прийшли третіми, пропустивши вперед тільки севастопольців та металургівців Запоріжжя.

У перерві між колами, а тривала вона понад місяць, команда вдруге взяла участь у розіграші Кубка СРСР. І тут «Колгоспник» встановив рекорд – це найбільша перемога за всю історію. **8:1 – з таким рахунком полтавці розгромили ростовський «Ростсільмаш»**, щоправда, ростовчани привезли до Полтави другий склад. Однак пройти до основної сітки турніру нашим землякам так і не судилося. На заваді стали дніпропетровці, з якими «Колгоспник» «бився» два дні. Першого дня була зафіксована нічия – 1:1, а наступного, тільки в додатковий час, гості змогли вирвати перемогу – 3:1. Отож, як і 1957 року, полтавці знову зупинилися на другому колі змагань.

Крім матчів у Кубку СРСР, «Колгоспник» провів одну товариську міжнародну гру, які тоді були досить популярними. **До Полтави вперше завітала зарубіжна команда. Першопрохідцями стали поляки – клуб ЛЗС з міста Мазур-Карчево. Однак полтавці виявилися зовсім не «гостинними», розгромивши поляків – 8:2.** До речі, по завершенні сезону вже наша команда зробила турне до Польщі, де в трьох матчах перемогла своїх суперників із загальним рахунком 8:3.

Незважаючи на відносні успіхи на «міжнародній арені», у другому колі «Колгоспник» виступив значно слабше, ніж у першому. Головне те, що команда втратила стабільність. Полтавці досить несподівано поступилися далеко не лідерам, таким як дніпродзержинський «Хімік» (0:2), орехово-зуєвське «Знамя труда» (0:1). І взагалі незрозумілий розгром у Севастополі – 0:6 (до речі, перший з часу виступів у класі «Б»). Так чи інакше, всі ці невдачі відкинули команду на підсумкове 7-е місце. І все ж, попри слабку гру в другому колі, можна вважати, що сезон команді вдався, тим більше, що він став найкращим у лізі майстрів 50-х років.

Турнірна таблиця

20 чемпіонат СРСР. 1958 р., клас «Б», 2 зона

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	СКЧФ	Севастополь	30	16	9	5	52	23	41
2	«Металург»	Запоріжжя	30	17	5	8	55	29	39
3	«Ростсільмаш»	Ростов-на-Дону	30	18	3	9	62	35	39
4	«Труд»	Сталіногорськ	30	16	4	10	37	36	36
5	«Текстильник»	Іваново	30	15	5	10	36	29	35
6	«Трудові резерви»	Луганськ	30	12	10	8	35	26	34
7	«Колгоспник»	Полтава	30	12	10	8	32	27	34
8	«Хімік»	Ярославль	30	14	6	10	41	37	34
9	«Металург»	Дніпропетровськ	30	14	5	11	52	45	33
10	«Знамя Труда»	Орехово-Зуєво	30	11	9	10	34	51	31
11	«Авангард»	Харків	30	10	8	12	39	35	28
12	«Ракета»	Горький	30	7	11	12	33	43	25
13	«Колгоспник»	Черкаси	30	5	11	14	22	35	21
14	«Хімік»	Дніпродзержинськ	30	6	6	18	24	45	18
15	«Авангард»	Сімферополь	30	5	7	18	21	43	17
16	«Трудові резерви»	Курськ	30	5	5	20	27	63	15

Матчі сезону 1958 року

20.04.1958 «Металург» (Дніпропетровськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:3
 25.04.1958 «Хімік» (Дніпродзержинськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0
 02.05.1958 «Ростсільмаш» (Ростов-на-Дону) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 06.05.1958 «Авангард» (Харків) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:2
 11.05.1958 «Колгоспник» (Полтава) – СКЧФ (Севастополь) – 0:1
 15.05.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Сімферополь) – 2:0
 20.05.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 0:0
 25.05.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Трудові резерви» (Луганськ) – 2:0
 30.05.1958 «Труд» (Сталіногорськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 03.06.1958 «Трудові резерви» (Курськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
 08.06.1958 «Текстильник» (Іваново) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:3
 13.06.1958 «Хімік» (Ярославль) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 18.06.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Ракета» (Горький) – 1:1
 22.06.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Знамя труда» (Орехово-Зуєво) – 4:0
 27.06.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Колгоспник» (Черкаси) – 0:0
 02.08.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Дніпропетровськ) – 2:1
 07.08.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Хімік» (Дніпродзержинськ) – 0:2
 17.08.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Харків) – 1:0
 22.08.1958 СКЧФ (Севастополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 6:0
 26.08.1958 «Авангард» (Сімферополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0
 31.08.1958 «Металург» (Запоріжжя) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
 05.09.1958 «Трудові резерви» (Луганськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0
 09.09.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Труд» (Сталіногорськ) – 1:0
 14.09.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Трудові резерви» (Курськ) – 3:1
 21.09.1958 «Ракета» (Горький) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
 28.09.1958 «Знамя труда» (Орехово-Зуєво) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 05.10.1958 «Колгоспник» (Черкаси) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0

08.10.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Ростсільмаш» (Ростов-на-Дону) – 0:4
12.10.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Текстильник» (Іваново) – 3:2
16.10.1958 «Колгоспник» (Полтава) – «Хімік» (Ярославль) – 2:1

«Колгоспник»-1958:

воротарі: Степан Котора, Михайло Тисовський;

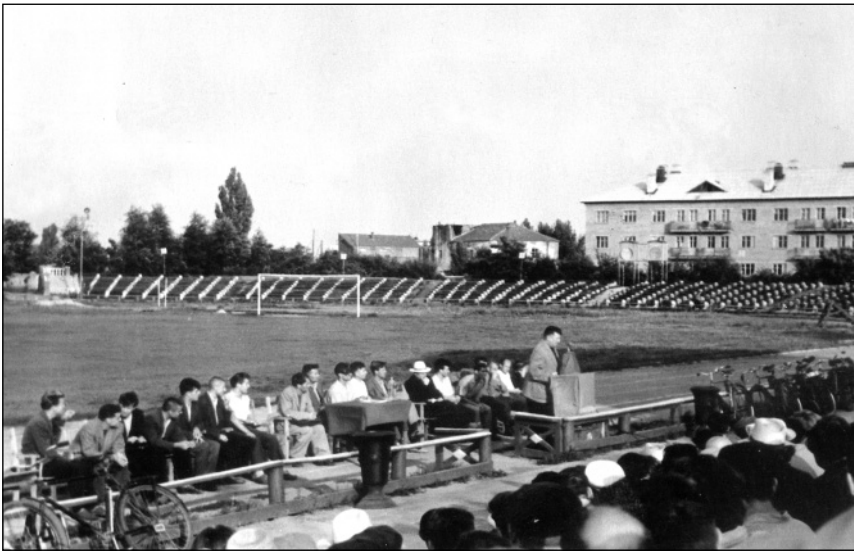
захисники: Анатолій Хижняк, Валентин Дащенко, Володимир Борисов, Віктор Колей, Андрій Міщенко;

півзахисники: Віктор Бугаєвський, Аладар (Алік) Пельчарський, Василь Міщенко;

нападники: Олег Щупаков, Євген Золотухін, Іштван Пажо, Георгій Дралюк, Золтан Бреньо, Лер Гедеванішвілі, Володимир Казанкін, Анатолій Качуєв;

тренер: Йосип Ліфшиць.

1959 рік

Під час зустрічі команди з уболівальниками на стадіоні «Колгоспник»

Одразу по завершенні сезону 1958 року команду покинув головний тренер – **Йосип Ліфшиць**. Разом з ним пішли мало не всі основні гравці «Колгоспника». Та це й не дивно, адже багатьох із них запрошував саме Ліфшиць. Тому команда напередодні нового сезону опинилася у скрутній ситуації. Довелося створювати новий колектив. А на це, як відомо, потрібен час.

Крім того, значною мірою «вдарило» по ко-

манді й розпорядження Федерації футболу СРСР, за яким у командах класу «Б» повинні були виступати гравці, у яких є прописка того міста, за клуб якого вони виступають. Звичайно, «Колгоспник», який створювався за принципом «потроху звідусіль», опинився не в кращому стані. У Полтаві практично не було людини, спроможної гідно тренувати команду майстрів. Тому в черговий раз до роботи став немісцевий тренер – **Олександр Загорецький**, який працював до цього в Івановому з місцевим «Текстильником» (5 місце в зоні 1958 року).

Стартові матчі нового сезону стали для «Колгоспника» жахливим сном. Перші чотири гри полтавці провалили повністю – чотири поразки при загальному співвідношенні м'ячів 1:10! До того ж, ці матчі відбулися в Полтаві. Що цікаво, перша перемога прийшла до команди на виїзді – в Гомелі «Колгоспник» обіграв місцевий «Локомотив» – 2:1. Взагалі 1959 року команда краще грала на виїзді, ніж на власному стадіоні. Так, уперше полтавці перемогли вдома тільки 9 червня криворізьку команду – 3:0. Незважаючи на велику перемогу, ця гра стала останньою для Олександра Загорецького. В наступному матчі з одноклубниками з Черкас командою керував уже новий наставник – **Григорій Дуганов**. Тренерський дебют Дуганова в «Колгоспнику» виявився невдалим (втім, у команди є своя традиція – практично усі тренерські дебюти закін-

чувалися поразками), полтавці вдома поступилися команді з Черкас – 0:2. Тільки в шостому своєму матчі Дуганову з командою вдалося відсвяткувати першу перемогу. Зате яка то була перемога! Аутсайдер зміг перемогти в Ленінграді одного з грандів вітчизняного футболу – «Трудові резерви». Практично весь матч більш досвідчені ленінградці тиснули на ворота молодого «Колгоспника», але марно. А ось полтавці змогли один раз вразити ворота господарів. Після довгої передачі **Анатолія Хижняка** гол у ворота «Трудових резервів» забив **Євген Золотухін**.

Анатолій Качуєв

Однак ця перемога – лише маленький спалах на загальному тлі невдач. Щоправда, можна ще згадати один матч на Кубок СРСР, в якому полтавці розгромили в Курську місцеві «Трудові резерви» – 6:0. **5 м'ячів** у цій грі забив **Анатолій Качуєв**, що і дотепер є клубним рекордом результативності гравця в одному матчі.

Сезон команда завершила на передостанньому місці, випередивши тільки гомельчан. По закінченні сезону у вищих керівних органах міста невдачі команди були ретельно проаналізовані. Геннадію Дуганову довелося навіть робити детальний звіт на кожного футболіста команди. Зокрема, загальний висновок виступу «Колгоспника» в сезоні 1959 року був такий: *«Команда сезон провела незадовільно через велику плинність складу. Належної заміни гравцям, що пішли, не знайшлося. Команда комплектувалася протягом майже всього сезону, що, звичайно, позначилося на результаті. В основу комплектування команди був взятий принцип поповнення за рахунок своїх молодих, здібних футболістів»* (з річного звіту про роботу футбольної команди майстрів класу «Б» ДССТ «Колгоспник», Полтава, 1959 рік).

Годовой отчет о работе футбольной команды мастеров класса «Б»

ДССО «Колгоспник» г. Полтавы за 1959 год.

Списочный состав команды и характеристика игроков.

Кахлик Ч.Р. — вратарь, 1941 г/р. Венгр, б/п, 10 кл. В команде с марта 1959 года. Рост 178 см, вес 75 кг. Физическое развитие хорошее, в воротах чувствует себя прекрасно, слабее играет на выходах из-за отсутствия опыта, реакция хорошая.

Котора С.Ю. — вратарь, 1934 г/р. Венгр, член ВЛКСМ, учится в 10 кл. В команде с 1956 года. Рост 181 см, вес 79 кг. В воротах стоит неровно, чересчур нервный, слабо берет низовые мячи.

Саакян А. — вратарь, 1936 г/р. Армянин. В команде с 25 октября 1959 года. Рост 176 см, вес 74 кг. Способный игрок, есть перспектива.

Хижняк А.И. — защитник, 1930 г/р. Украинец, б/п, 7 кл., окончил курсы шоферов. В команде с 1956 года. Рост 168 см, вес 61 кг. Физическое развитие хорошее, опытный игрок, тактически грамотен, имеет хорошую скорость. Соответствует месту в команде.

Борисов В.А. — центральный защитник, 1934 г/р. Русский, б/п, 8 кл. (вечерние). В команде с 1957 года. Рост 171 см, вес 71 кг. Физическое развитие хорошее, обладает хорошей прыгучестью, тактически грамотный. Недостаток — неуравновешенный в играх.

Зайцев В.А. — защитник, 1941 г/р. Русский, б/п, 10 кл. Рост 174 см, вес 72 кг. В команде с 1959 года. Физическое развитие хорошее, хорошая прыгучесть и скорость. Недостаточно игрового опыта.

Соколов Б.И — полузащитник, 1937 г/р. Русский, член ВЛКСМ, окончил горный техникум. Рост 175 см, вес 73 кг. Тактически грамотный игрок, как в обороне, так и в подыгрыше.

Бугаевский В.А — полузащитник, 1939 г/р. Русский, член ВЛКСМ, образование 10 кл., окончил техническое училище. Рост 181 см, вес 71 кг. Тактически грамотный игрок, обладает достаточным арсеналом тактических приемов. Недостаток — слабые скоростные данные, недостаточно игрового опыта.

Гедеванишвили Л.С. — полузащитник, 1934 г/р. Грузин, член ВЛКСМ, комсорг, учащийся технического училища. Рост 167 см, вес 61 кг. В команде с 1958 года. Очень работоспособный, дисциплинированный. В отборе играет очень цепко, хуже обстоит дело с подыгрыванием.

Братусь В.Л. — нападающий, 1940 г/р. Украинец, б/п, 10 кл. вечерней школы. Рост 168 см, вес 62 кг. В команде с 1959 года. Молодой перспективный игрок. Обладает хорошей скоростью, хорошим ударом с двух ног.

Мальцев К.К. — нападающий, 1937 г/р. Русский, 10 кл, учится в техническом училище. Рост 172 см, вес 67 кг. В команде с 1959 года. Обладает арсеналом технических приемов, хорошо ориентируется в поле, недостаток — часто передерживает мяч и не участвует в заключительной фазе при атаке.

Золотухин Е.П. — нападающий, 1933 г/р. Русский, учится на подготовительных курсах. Будет сдавать экзамен за 10 кл. Рост 176 см, вес 71 кг. В команде с 1957 года. Очень дисциплинированный игрок, является капитаном команды, обладает хорошей скоростью и достаточно техничен, является душой команды.

Качуев А.В. — нападающий, 1936 г/р. Русский, 9 кл. вечерней школы. Рост 168 см, вес 67 кг. В команде с 1958 года. Обладает хорошей скоростью, тактически грамотен, владеет достаточной техникой. Недостатком является некоторая боязнь в борьбе за мяч.

Дуганов Г.И. — старший тренер, 1923 г/р. Русский. Окончил школу тренеров. В настоящее время занимается на II курсе ГЦОЛИФК, на заочном отделении. В команде с марта 1959 года.

Савицкий А.Ф. — тренер, 1917 г/р. Украинец. В команде с 8 февраля 1958 года.

Шатоха А.Д — администратор, 1906 г/р. Украинец. В команде с 1956 года.

Краткая характеристика команды

Сезон 1959 года команда провела неудовлетворительно из-за большой текучести состава, а подходящей замены не было. Дело в том, что команда комплектовалась на протяжении почти всего основного периода, что конечно сказалось на результатах. В основу комплектования команды взят принцип пополнения за счет своих молодых, способных игроков.

Тренировочная база и инвентарь

Стадион «Колгоспник» г.Полтавы имеет нормальное футбольное поле с хорошим травяным покрытием, беговой дорожкой 400 м, трибуны на 12 тысяч посадочных мест. Кроме того, на стадионе имеется тренировочное поле.

Общее заключение по истекшему году

Футбольная команда «Колгоспник» провела сезон 1959 года неудовлетворительно. В конце сезона футбольная команда пополнилась молодежью из клубной команды ДССО «Колгоспник» — Бугаевским, Братусем.

Игроки, освобожденные из команды:

1. Наполов — по слабым техническим показателям.

2. Мищенко — вернувся в город Киев.
3. Колей — по слабым техническим и тактическим показателям.
4. Дьяченко — игрок клубной команды.
5. Любинский — после травмы, согласно поданному заявлению.
6. Белов — как несоответствующий занимаемому месту в команде.
7. Яковлев — по низким техническим показателям.
8. Нахалов — из-за невозможности использовать.
9. Бреньо — за грубую игру решением команды.
10. Листаров — из-за невозможности использовать.
11. Дроздов — из-за слабых технических показателей.
12. Семенов — из-за слабых технических показателей.
13. Цепин — из-за невозможности использовать.
14. Свиридов — из-за невозможности использовать.

Турнірна таблиця

21 чемпіонат СРСР. 1959 р. Клас «Б», 2 зона

№	Команда	Місто	I	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Трудові резерви»	Ленінград	28	19	6	3	55	19	44
2	«Труд»	Глухово	28	13	11	4	41	23	37
3	«Авангард»	Харків	28	13	11	4	40	26	37
4	«Колгоспник»	Черкаси	28	14	8	6	36	24	36
5	«Арсенал»	Київ	28	13	8	7	49	37	34
6	«Зірка»	Кіровоград	28	11	10	7	42	21	32
7	«Спартак»	Мінськ	28	13	5	10	33	28	31
8	«Шахтар»	Сталіногорськ	28	9	11	8	24	23	29
9	«Авангард»	Житомир	28	9	9	10	41	34	27
10	«Знамя труда»	Орехово-Зуєво	28	9	8	11	33	39	26
11	«Трудові резерви»	Курськ	28	6	13	9	42	50	25
12	команда міста	Кривий Ріг	28	7	5	16	24	51	19
13	«Труд»	Тула	28	5	8	15	26	44	18
14	«Колгоспник»	Полтава	28	6	6	16	23	46	18
15	«Локомотив»	Гомель	28	0	7	21	17	61	7

Матчі сезону 1959 року

- 18.04.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Труд» (Глухово) – 0:4
 22.04.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Трудові резерви» (Ленінград) – 0:1
 26.04.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Знамя труда» (Орехово-Зуєво) – 1:5
 02.05.1959 «Спартак» (Мінськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0
 07.05.1959 «Локомотив» (Гомель) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:2
 14.05.1959 «Авангард» (Житомир) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
 19.05.1959 «Авангард» (Харків) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
 24.05.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Арсенал» (Київ) – 2:2
 03.06.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 0:1
 09.06.1959 «Колгоспник» (Полтава) – команда міста Кривий Ріг – 3:0
 14.06.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Колгоспник» (Черкаси) – 0:2
 18.06.1959 «Трудові резерви» (Курськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:1
 23.06.1959 «Труд» (Тула) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 28.06.1959 «Шахтар» (Сталіногорськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 21.07.1959 «Труд» (Глухово) – «Колгоспник» (Полтава) – 4:0
 27.07.1959 «Трудові резерви» (Ленінград) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:1

31.07.1959 «Знамя труда» (Орехово-Зуєво) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:0
 04.08.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Спартак» (Мінськ) – 0:2
 09.08.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Локомотив» (Гомель) – 2:0
 16.08.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Житомир) – 3:1
 23.08.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Трудові резерви» (Курськ) – 1:4
 30.08.1959 «Зірка» (Кіровоград) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:1
 06.09.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Сталіногорськ) – 1:0
 11.09.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Труд» (Тула) – 0:0
 15.09.1959 «Колгоспник» (Черкаси) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 20.09.1959 команда міста Кривий Ріг – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
 04.10.1959 «Арсенал» (Київ) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:2
 10.10.1959 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Харків) – 0:1

«Колгоспник»-1959:

воротарі: Степан Котора, Чоба Кахлик;

захисники: Анатолій Хижняк, Володимир Борисов, Віктор Колей, Віктор Оско-
 ма;

півзахисники: Віктор Бугаєвський, Лер Гедеванішвілі, Борис Соколов, Федір
 Нахалов;

нападники: Анатолій Качуєв, Євген Золотухін, Золтан Бреньо, Віктор Братусь,
 Юрій Басюк, Володимир Глоба, Микола Белов, Віктор Бітудін, Віктор Свиридов, Ко-
 стянтин Мальцев, Олег Дроздов, Герман Семенов, Геннадій Цепін;

тренери: Григорій Дуганов (Олександр Загорецький — до червня).

1960 рік

Сезон 1960 року аж ніяк не можна віднести до числа вдалих. Однак і говорити про те, що сезон був провальним, як 1959-й, не можна. Пертурбації, що розпочалися ще минулого сезону, тривали і протягом 1960-го року. Склад команди постійно змінювався. З футболістів складу 1959 року залишилися одиниці. В свою чергу, їм на зміну прийшли кілька нових гравців, і не тільки з команд області. Так, підсилили «Колгоспник» **Леонід Добіжа** з Курська, **Віктор Петрук** із Сум, **Анатолій Кривошея** з Миколаєва, **Степан Сабо** з Ужгорода. Саме ця четвірка гравців доволі швидко «вписалася» до гри команди.

У сезоні 1960 року в радянському футболі відбулися деякі зміни в проведенні змагань, особливо це стосувалося класу «Б». Від цього сезону він значно розширився. Відтепер Україна мала в дивізіоні близько 40 команд, які розігравали, так би мовити, малу українську першість. Саме українській федерації футболу було доручено проведення змагань у двох зонах. У зону до «Колгоспника» потрапили команди переважно східного і південного регіонів. Багато з команд уперше виступали в класі «Б». Тому, як старожил ліги, «Колгоспник» вважали одним із фаворитів II зони. Однак прогнози, на жаль, не справдилися.

Сезон команда розпочала на півдні – в Одесі та Херсоні. З південного турне «Колгоспник» привіз лише одне очко. Та вже в наступному матчі в Харкові проти «Торпедо» «Колгоспник» здобув першу перемогу – 2:0. Що цікаво, перший гол у матчі Анатолій Кривошея забив на 19-й секунді, його можна вважати найшвидшим голом в історії команди.

Футбольний сезон у Полтаві «Колгоспник» розпочав 27 квітня матчем зі сталінським «Локомотивом». 20-тисячна аудиторія знову була розчарована. Полтавці програли – 0:1. Взагалі, полтавські уболівальники чекали довго на першу домашню перемогу. Тільки 22 червня «Колгоспнику» вдалося довести перевагу власного поля і перемогти криворізький «Авангард» – 2:0. Якщо вже зайшла мова про матчі вдома і

на виїзді, то і на чужих полях полтавці не мали чим пишатися. Якщо у відверто слабеньких команд вони вигравали, то от у зустрічах із лідерами – програвали. Причому нерідко – з великим рахунком. Так, луганським «Трудовим резервам» «Колгоспник» поступився з ганебним рахунком 0:7, що стало найбільшою поразкою команди в чемпіонатах СРСР.

Врешті на тлі цих невдач вище керівництво звільнило Дуганова з посади головного тренера. На зміну йому прийшов **Віктор Жильцов**, помічник Дуганова. Він тренуватиме «Колгоспник» наступні 4 роки, і саме з ним будуть пов'язані найбільші досягнення команди у класі «Б».

Врешті-решт команда завершила сезон на 13 місці. Однак найскладніше випробування чекало на «Колгоспник» у подальшому. За умовами проведення чемпіонату в українських зонах команди, що посіли нижче 4-го місця у турнірній таблиці, мали провести перехідні матчі з чемпіонами своєї області за право залишитися наступного сезону в класі «Б». «Колгоспник» посів 13 місце і був єдиним представником Полтавщини в класі «Б», тому йому довелося зіграти «перехідняки» зі старим знайомим – полтавським «Локомотивом». Перший матч відбувся 23 жовтня на стадіоні «Колгоспник». 5:3 – перемогли «колгоспники». Три голи забив **Євген Золотухін**. Щоб зберегти прописку в лізі майстрів, команду «Колгоспник» влаштувала б у повторному матчі навіть поразка з мінімальним рахунком. Однак «Локомотив» на власному стадіоні дав справжній бій. За кілька хвилин до закінчення матчу він вів у рахунку 3:0 (хет-трик записав на свій рахунок у майбутньому гравець «Колгоспника» **Анатолій Штриголь**). Тільки на 83-й хвилині Степан Сабо забив гол і врятував команду від прощання з лігою майстрів. Долю перепустки до класу «Б» вирішив третій, додатковий матч, який відбувся в Крюкові на стадіоні вагоноремонтного заводу. «Колгоспник» таки довів свою перевагу в класі – 2:1 і зберіг за собою місце в класі «Б» на наступний рік.

Турнірна таблиця

22 чемпіонат СРСР. 1960 р. Клас «Б», 2 зона УРСР

№	Команда	Місто	I	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Металург»	Запоріжжя	36	25	9	2	78	29	59
2	СКА	Одеса	36	25	8	3	69	24	58
3	«Трудові резерви»	Луганськ	36	19	9	8	69	40	47
4	«Локомотив»	Сталіно	36	19	8	9	45	31	46
5	«Авангард»	Жовті Води	36	15	10	11	46	39	40
6	СКЧФ	Севастополь	36	15	9	12	49	34	39
7	«Авангард»	Краматорськ	36	13	12	11	41	35	38
8	«Металург»	Дніпропетровськ	36	14	9	13	53	44	37
9	«Авангард»	Жданов	36	11	12	13	30	42	34
10	«Шахтар»	Горлівка	36	13	7	16	50	65	33
11	«Авангард»	Сімферополь	36	12	8	16	42	55	32
12	«Хімік»	Сєверодонецьк	36	11	8	17	38	44	30
13	«Колгоспник»	Полтава	36	10	9	17	45	51	29
14	«Авангард»	Суми	36	8	13	15	38	53	29
15	«Хімік»	Дніпродзержинськ	36	10	8	18	27	42	28
16	«Спартак»	Херсон	36	9	10	17	39	67	28
17	«Авангард»	Кривий Ріг	36	8	10	18	37	61	26
18	«Шахтар»	Кадіївка	36	8	10	18	29	50	26
19	«Торпедо»	Харків	36	6	13	17	36	55	25

Матчі сезону 1960 року

09.04.1960 СКА (Одеса) –
«Колгоспник» (Полтава) – 1:0

18.04.1960 «Спартак»
(Херсон) – «Колгоспник»
(Полтава) – 1:1

23.04.1960 «Торпедо»
(Харків) – «Колгоспник»
(Полтава) – 0:2

28.04.1960 «Колгоспник»
(Полтава) – «Локомотив»
(Сталіно) – 0:1

03.05.1960 «Колгоспник»
(Полтава) – «Авангард» (Жов-
ті Води) – 1:1

08.05.1960 «Хімік» (Дні-
продзержинськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 4:0

12.05.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Дніпропетровськ) – 0:1

16.05.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Сімферополь) – 2:2

21.05.1960 «Авангард» (Жданов) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0

25.05.1960 СКЧФ (Севастополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0

30.05.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Краматорськ) – 0:0

04.06.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 3:3

09.06.1960 «Шахтар» (Кадіївка) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:2

13.06.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Суми) – 3:3

18.06.1960 «Трудові резерви» (Луганськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 7:0

23.06.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Кривий Ріг) – 2:0

28.06.1960 «Шахтар» (Горлівка) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:1

02.07.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Хімік» (Сєверодонецьк) – 0:1

15.07.1960 «Колгоспник» (Полтава) – СКА (Одеса) – 2:3

21.07.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Спартак» (Херсон) – 0:1

25.07.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Торпедо» (Харків) – 2:0

30.07.1960 «Локомотив» (Сталіно) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0

04.08.1960 «Авангард» (Жовті Води) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:1

08.08.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Хімік» (Дніпродзержинськ) – 3:0

13.08.1960 «Металург» (Дніпропетровськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1

18.08.1960 «Авангард» (Сімферополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:1

22.08.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Жданов) – 2:0

27.08.1960 «Колгоспник» (Полтава) – СКЧФ (Севастополь) – 2:0

01.09.1960 «Авангард» (Краматорськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:1

05.09.1960 «Металург» (Запоріжжя) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:3

12.09.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Кадіївка) – 2:1

19.09.1960 «Авангард» (Суми) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:3

26.09.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Трудові резерви» (Луганськ) – 0:1

03.10.1960 «Авангард» (Кривий Ріг) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:4

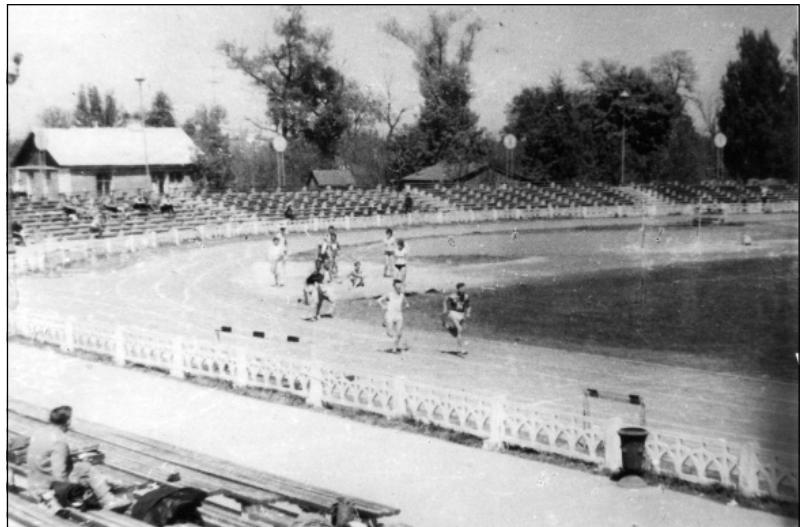
10.10.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 1:2

17.10.1960 «Хімік» (Сєверодонецьк) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0

24.10.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Локомотив» (Полтава) – 5:3

30.10.1960 «Локомотив» (Полтава) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:1

04.11.1960 «Колгоспник» (Полтава) – «Локомотив» (Полтава) – 2:1

Стадіон «Колгоспник». 1960 рік

«Колгоспник»-1960:

воротар: Степан Котора;

захисники: Володимир Борисов, Анатолій Хижняк, Леонід Добіжа, Віктор Петрук, Юрій Басюк;

півзахисники: Віктор Бугаєвський, Борис Соколов, Анатолій Гонтар, Олександр Іванов, Анатолій Кривошея;

нападники: Євген Золотухін, Степан Сабо, Анатолій Качуєв, Віктор Братусь, Віктор Бітудін, Володимир Глоба;

тренери: Віктор Жильцов (Григорій Дуганов — до 24 липня).

1961 рік

Сезон 1961 року мало в чому відрізнявся від попереднього. Незначні зміни відбулися і в складі «Колгоспника». Серед найбільших втрат – воротар **Степан Котора**, який тривалий час захищав ворота «Колгоспника». Йому на зміну прийшли **Іван Деменко** та **Микола Воробйов**. Крім них, команду також поповнили: **Юрій Ячнев**, **Віктор Просяник**, **Олександр Сисько**, **Леонід Леонов** та **Олександр Іванов**.

Новий чемпіонат «Колгоспник» розпочав

вдало. У перших 6 матчах команда набрала 9 очок. Тривалий час «Колгоспник» перебував у лідируючій групі. Такі успіхи спонукали керівників полтавської команди говорити про високі цілі, а саме: було поставлене завдання на сезон – посісти місце в чільній п'ятірці. Це й не випадково, адже **Віктор Жильцов** був тренером-новатором. Удалим був сезон для **Євгена Золотухіна**, який забив 16 м'ячів (щоправда, досі невідомі автори 6 голів, тому можливо, що його загальний річний голевий доробок може значно збільшитися). Хоча така вдала гра форварда зіграла злий жарт з нашою командою. В наступному сезоні він вже виступатиме за кіровоградців. Нічого не вдієш, на той час полтавська команда була переважно «кузнею кадрів» для інших, більш знаних клубів. Тільки-но хтось у команді підіймався над загальним рівнем – дивись, його вже запрошували в інший клуб.

Незважаючи на поставлене завдання – бути в п'ятірці, «Колгоспнику» важко давалися матчі з визнаними авторитетами вітчизняного футболу. Ні в одеситів, ні в луганців, ні в запорожців він так і не зміг виграти. Однак був період, коли команда перебувала навіть на третьому місці. Сталося це 26 липня після матчу в Харкові, де полтавці перемогли місцеве «Торпедо» – 5:3. Тримав це місце «Колгоспник» майже місяць, доки 16 серпня не поступився у Жданові «Азовсталі» – 0:2. Потім полтавці програли в Одесі лідерів – СКА – 0:1. Після цього команду ніби хтось підминив. У 8 наступних поєдинках «Колгоспник» набрав лише 4 очки, не вигравши жодного поєдинку. Звичайно, подібний провал відкинув «Колгоспник» у глиб турнірної таблиці, що вилилося в 9-те підсумкове місце в другій українській зоні класу «Б».

*Перед початком матчу «Колгоспника». 1961 рік.
Золотухін, Воробйов, Бугаєвський, Добіжа, Борисов,
Петрук, Бітудін, Сабо, Глоба, Гонтар, Хижняк*

На цьому сезон для «Колгоспника» ще не закінчився. За новими правилами, в українських зонах класу «Б» визначалися остаточні місця. Для цього проводилися так звані стикові матчі. Полтавцям дістався у суперники чернівецький клуб. Це були матчі за 17-18 місця. Перший поєдинок у Чернівцях полтавці програли з рахунком 2:3. А ось у Полтаві «Колгоспник» переміг – 1:0, і у підсумку посів 17 місце в Україні.

Однак і на цьому сезон для команди ще не завершився. Знову, як і торік, «Колгоспнику» довелося відстоювати своє місце в класі «Б» у перехідних матчах із чемпіоном області. Суперник знову знайомий – полтавський «Локомотив». Однак запеклої боротьби цього разу не вийшло. «Колгоспник» легко розправився із залізничниками – 5:2 та 2:0.

Юрій Ячнєв

Турнірна таблиця

23 чемпіонат СРСР. 1961 р. Клас «Б», 2 зона УРСР

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	СКА	Одеса	36	23	8	5	68	26	54
2	«Трудові резерви»	Луганськ	36	22	7	7	56	23	51
3	«Авангард»	Жовті Води	36	16	12	8	41	30	44
4	«Металург»	Запоріжжя	36	15	12	9	50	37	42
5	«Авангард»	Сімферополь	36	14	11	11	43	38	39
6	«Шахтар»	Горлівка	36	13	12	11	47	46	38
7	«Хімік»	Северодонецьк	36	14	10	12	31	39	38
8	СКФ	Севастополь	36	12	13	11	56	46	37
9	«Колгоспник»	Полтава	36	12	12	12	40	39	36
10	«Авангард»	Суми	36	10	16	10	37	44	36
11	«Азовсталь»	Жданов	36	11	12	13	36	37	34
12	СКА	Київ	36	11	11	14	45	41	33
13	«Локомотив»	Сталіно	36	11	11	14	43	52	33
14	«Металург»	Дніпропетровськ	36	11	10	15	35	40	32
15	«Авангард»	Кривий Ріг	36	10	10	16	48	52	30
16	«Шахтар»	Кадіївка	36	12	5	19	33	50	29
17	«Авангард»	Краматорськ	36	10	8	18	30	47	28
18	«Торпедо»	Харків	36	7	11	18	34	56	25
19	«Хімік»	Дніпродзержинськ	36	6	13	17	25	55	25

Матчі сезону 1961 року

09.04.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Хімік» (Северодонецьк) – 2:1
 13.04.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Торпедо» (Харків) – 1:1
 22.04.1961 «Шахтар» (Горлівка) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 26.04.1961 «Авангард» (Суми) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:3
 02.05.1961 «Шахтар» (Кадіївка) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:2
 06.05.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Азовсталь» (Жданов) – 2:0
 10.05.1961 «Колгоспник» (Полтава) – СКА (Одеса) – 1:2
 14.05.1961 «Авангард» (Сімферополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:1
 19.05.1961 СКФ (Севастополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:1
 23.05.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Локомотив» (Сталіно) – 1:0
 27.05.1961 «Металург» (Дніпропетровськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:2

01.06.1961 «Колгоспник» (Полтава) – СКА (Київ) – 0:2
 06.06.1961 «Авангард» (Кривий Ріг) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 18.06.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Хімік» (Дніпродзержинськ) – 2:0
 22.06.1961 «Авангард» (Жовті Води) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0
 27.06.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Краматорськ) – 1:0
 03.07.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Трудові резерви» (Луганськ) – 1:2
 12.07.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 0:0
 22.07.1961 «Хімік» (Севастополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0
 26.07.1961 «Торпедо» (Харків) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:5
 30.07.1961 «Трудові резерви» (Луганськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:2
 04.08.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 1:1
 08.08.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Суми) – 2:0
 12.08.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Кадіївка) – 0:0
 16.08.1961 «Азовсталь» (Жданов) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0
 20.08.1961 СКА (Одеса) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 25.08.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Сімферополь) – 0:0
 29.08.1961 «Колгоспник» (Полтава) – СКФ (Севастополь) – 1:1
 02.09.1961 «Локомотив» (Сталіно) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:2
 06.09.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Дніпропетровськ) – 0:2
 10.09.1961 СКА (Київ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 14.09.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Кривий Ріг) – 3:1
 19.09.1961 «Хімік» (Дніпродзержинськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
 24.09.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Жовті Води) – 1:1
 01.10.1961 «Авангард» (Краматорськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 15.10.1961 «Металург» (Запоріжжя) – «Колгоспник» (Полтава) – 4:2
 22.10.1961 «Авангард» (Чернівці) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:2
 29.10.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Чернівці) – 1:0
 02.11.1961 «Локомотив» (Полтава) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:2
 05.11.1961 «Колгоспник» (Полтава) – «Локомотив» (Полтава) – 5:2

«Колгоспник»-1961:

воротарі: Іван Деменко, Микола Воробйов;

захисники: Володимир Борисов, Анатолій Хижняк, Леонід Добіжа, Віктор Петрук, Олександр Сисько;

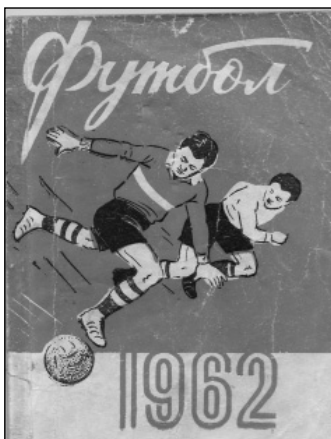
півзахисники: Віктор Бугаєвський, Олександр Іванов, Юрій Ячнев;

пападники: Євген Золотухін, Віктор Бітудін, Володимир Глоба, Віктор Просяник, Леонід Леонов, Степан Сабо, Анатолій Кривошея, Віктор Квасов;

тренер: Віктор Жильцов.

1962 рік

Перед початком сезону склад «Колгоспника» значно оновився. Пішли з команди **Золотухін, Квасов**, до лав Збройних Сил призвані **Глоба, Бугаєвський, Добіжа**. Відраховували з «Колгоспника» **Воробйова та Сабо**. Особливо відчутною була втрата **Євгена Золотухіна** – кращого голеадора команди протягом трьох останніх сезонів. Однак, як кажуть, «святе місце порожнім не буває». На зміну їм прийшли інші гравці. Після проходження військової служби повернулися в рідне місто **Володимир Попіневський** (два останніх сезони, виступаючи за чугуївський «Старт», він ставав володарем Кубка України 1960 та 1961 рр.), **Борис Маслов** – виступав у Білорусі. Одягнув футболку «Колгоспника» і **Анатолій Штриголь**, який раніше грав за полтавський «Локомотив», а потім пробував свої сили в московському «Локомотиві». Після довгих мандрів по-

Після закінчення чергового футбольного матчу

вернувся у Полтаву і воротар **Станіслав Басюк** – один із найвідоміших гравців «Колгоспника» 50-х – початку 60-х рр. На нього чекала велика футбольна кар'єра в московському ЦСКА, але прикра травма змусила забути Басюка про великий футбол. Потім він виступав за ростовський СКА та луганські «Трудові резерви». І ось 1962 року Станіслав Іванович повернувся у рідне місто, де й нині працює на теренах полтавського футболу.

Крім цього, команду поповнили **Віктор Слабко, Євсей Вакс, Микола Дураченко, Михайло Шпетнер**. Отож, **Віктору Жильцову** довелося практично заново створювати ігровий ансамбль.

Сезон полтавці розпочали в Житомирі, де поступилися місцевому «Полісся» – 0:2. Далі, вдома, «Колгоспник» розійшовся миром із жовтоводським «Авангардом» – 1:1. І тільки в третьому матчі наші святкували перемогу – над станіславським «Спартак» – 1:0. А далі команда захворіла на нічийний синдром. У 7 наступних матчах «Колгоспник» 6 разів розходився миром зі своїми суперниками. І все ж, не зважаючи на такий відносно непоганий результат, кінцівку першого кола «Колгоспник» «змазав» двома поразками в Миколаєві та Одесі.

У другому колі команда виступила ще гірше. Єдине, що порадувало, так це перемога над лідером зони – одеським «Чорноморцем» – 2:1. Щоправда, для одеситів ця гра вже не мала значення, вони достроково посіли перше місце. А ось нашої команді перемога дозволила залишити останнє 13 місце. Однак уникнути втішного турніру за 29–39 місця це аж ніяк не дозволило.

Такий оригінальний турнір пройшов в одне коло. Тому чимало команд проводило його, скоріше вже награвши склад на наступний сезон. Полтавці з 10 очками посіли в Україні 34 місце.

Наприкінці року «Колгоспник» в черговий раз мав відстояти своє місце в класі «Б». Цього разу суперником полтавців був новий чемпіон Полтавщини, амбіційний кременчуцький «Дніпро». «Колгоспник» відносно легко подолав кременчуцький бар'єр – 2:1 та 1:0, і в черговий раз відстояв своє місце в лізі майстрів. Щоправда, кре-

*Воротар «Колгоспника»
Іван Деменко та нападник
Віталій Братусь*

менчужани наступного сезону також пробилися в клас «Б», як кажуть, «на прохання трудящих». Тільки ось навіщо було ці перехідні матчі на снігу влаштовувати?

Чимало полтавці провели і товариських ігор. Серед найцікавіших – поєдинки з київським «Динамо» та ташкентським «Пахтакором». Киянам полтавці поступилися – 0:3, а з узбецькою командою розійшлися миром – 1:1.

Турнірна таблиця

24 чемпіонат СРСР. 1962 р. Клас «Б», 1 зона УРСР

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Чорноморець»	Одеса	24	13	8	3	48	20	34
2	«Полісся»	Житомир	24	14	3	7	33	24	31
3	«Локомотив»	Донецьк	24	9	10	5	43	37	28
4	СКА	Львів	24	10	6	8	37	25	26
5	«Авангард»	Жовті Води	24	7	12	5	25	21	26
6	«Шахтар»	Кадіївка	24	9	8	7	28	28	26
7	«Арсенал»	Київ	24	5	13	6	18	19	23
8	«Торпедо»	Харків	24	7	9	8	30	32	23
9	«Трубіник»	Нікополь	24	8	5	11	33	34	21
10	«Суднобудівник»	Миколаїв	24	7	6	11	26	40	20
11	«Верховина»	Ужгород	24	4	10	10	20	27	18
12	«Колгоспник»	Полтава	24	4	10	10	27	37	18
13	«Спартак»	Станіслав	24	5	8	11	21	45	18

Турнірна таблиця

24 чемпіонат СРСР. 1962 р. Клас «Б», стикові матчі за 29-39 місця

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
29	«Авангард»	Чернівці	10	6	2	2	15	6	14
30	«Авангард»	Краматорськ	10	6	2	2	20	12	14
31	«Шахтар»	Олександрія	10	4	5	1	12	6	13
32	«Шахтар»	Горлівка	10	4	5	1	12	8	13
33	«Спартак»	Станіслав	10	4	3	3	9	10	11
34	«Колгоспник»	Полтава	10	3	4	3	14	11	10
35	«Нафтовик»	Дрогобич	10	2	4	4	12	13	8
36	«Верховина»	Ужгород	10	1	5	4	5	11	7
37	«Гірник»	Кривий Ріг	10	2	3	5	12	19	7
38	«Волинь»	Луцьк	10	2	3	5	9	18	7
39	«Авангард»	Суми	10	1	4	5	6	12	6

Матчі сезону 1962 року

20.04.1962 «Полісся» (Житомир) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0

28.04.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Жовті Води) – 1:1

02.05.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Спартак» (Станіслав) – 1:0

11.05.1962 СКА (Львів) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0

16.05.1962 «Арсенал» (Київ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1

25.05.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Верховина» (Ужгород) – 0:0

30.05.1962 «Торпедо» (Харків) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:2

03.06.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Трубіник» (Нікополь) – 2:2

08.06.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Кадіївка) – 4:0

13.06.1962 «Локомотив» (Донецьк) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1

17.06.1962 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0

22.06.1962 «Чорноморець» (Одеса) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0
 07.07.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Полісся» (Житомир) – 0:0
 11.07.1962 «Авангард» (Жовті Води) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:3
 15.07.1962 «Спартак» (Станіслав) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 21.07.1962 «Колгоспник» (Полтава) – СКА (Львів) – 3:1
 25.07.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Арсенал» (Київ) – 0:0
 29.07.1962 «Верховина» (Ужгород) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:0
 04.08.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Торпедо» (Харків) – 1:2
 08.08.1962 «Трубник» (Нікополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 4:1
 12.08.1962 «Шахтар» (Кадіївка) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:1
 18.08.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Локомотив» (Донецьк) – 3:5
 22.08.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 1:2
 26.08.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Чорноморець» (Одеса) – 2:1
 08.09.1962 «Авангард» (Чернівці) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0
 16.09.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 0:1
 21.09.1962 «Гірник» (Кривий Ріг) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:2
 26.09.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Суми) – 1:1
 30.09.1962 «Авангард» (Краматорськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
 06.10.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Спартак» (Станіслав) – 0:1
 14.10.1962 «Верховина» (Ужгород) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0
 17.10.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Олександрія) – 2:2
 20.10.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Волинь» (Луцьк) – 5:1
 28.10.1962 «Нафтовик» (Дрогобич) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:3
 02.11.1962 «Колгоспник» (Полтава) – «Дніпро» (Кременчук) – 2:1
 05.11.1962 «Дніпро» (Кременчук) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:1

«Колгоспник»-1962:

воротарі: Іван Деменко, Станіслав Басюк, Віктор Слабко;

захисники: Володимир Борисов, Анатолій Хижняк, Віктор Петрук, Юрій Дмитренко, Валентин Дащенко;

півзахисники: Валерій Зорін, Леонід Леонов, Юрій Ячнев, Микола Дураченко, Олександр Іванов;

нападники: Володимир Попіневський, Борис Маслов, Анатолій Штриголь, Віктор Бітудін, Євсей Вакс, Борис Скиба, Михайло Шпетнер, Леонід Щупаков, Віктор Просяник;

тренер: Віктор Жильцов.

1963 рік

Наприкінці 1962 року в черговий раз розпочалася реконструкція головної спортивної арени міста. Реконструкція тривала аж до початку літа. Тому полтавському «Колгоспнику» вперше в історії довелося шукати інше місце для проведення кількох домашніх матчів. За домовленістю два матчі з криворіжцями та мелітопольцями, що мали пройти на полі «Колгоспника», відбулися на полях суперників полтавської команди. А ось із нікопольським «Трубником» та дніпродзержинським «Дніпровцем» «Колгоспник» грав у Кременчуці на стадіоні «Шляхмаш». Ще один матч, із жданівською «Азовсталлю» полтавці провели вдома, але на стадіоні «Локомотив». І тільки 2 червня команда повернулася на свій стадіон.

Склад «Колгоспника» практично не змінився. Навпаки, ще підсилювався. Після майже дворічної перерви повернувся до команди **Анатолій Качуєв**. Крім нього, у складі «Колгоспника» з'явився **Анатолій Вітков**, який перейшов до полтавської команди з

Дрогобича. Тому можна сказати, що кістяк команди вперше за останні сезони зберігся майже повністю.

Однак перші матчі особливого задоволення уболівальникам команди не принесли. Тільки в шостому турі «Колгоспник» здобув першу перемогу в чемпіонаті (переграв у Кременчуці нікопольський «Трубник» – 2:0). Відчувши смак перемоги, «Колгоспник» у наступних 14 матчах програв лише раз. Однак втримати переможну ходу, яка дозволяла сподіватися на місце принаймні в п'ятірці, було важко. Вдало команда грала на рідному стадіоні. Чи не вперше «Колгоспник» не програв вдома за сезон жодної гри, зігравши тільки у шести матчах внічию. А ось за межами Полтави «Колгоспник» виступив не так вже й вдало – лише 8 здобутих очок. Тому й не випадково, що в підсумку команда не змогла піднятися вище дев'ятого місця.

У стикових матчах за 17-18 місця «Колгоспник» переміг у першому матчі вдома хмельницьке «Динамо» – 1:0, а ось у гостях отримав повну «торбу» голів – 1:5. Цими зустрічами команда і завершила сезон. У перехідних матчах «Колгоспник» не брав участі. Своє місце в лізі майстрів відстоював кременчуцький «Дніпро», який у першому му своєму сезоні в класі «Б» опинився на задвірках зони.

«Колгоспник» (Полтава). 1963 рік. Басюк, Ячнев, Дмитренко, Петрук, Маслов, Штриголь, Качуєв, Дураченко, Попіневський, Хижняк

Турнірна таблиця

25 чемпіонат СРСР. 1963 р. Клас «Б», 2 зона УРСР

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	СКА	Одеса	38	23	12	3	59	11	58
2	«Азовсталь»	Жданов	38	19	11	8	54	37	49
3	«Торпедо»	Харків	38	19	9	10	50	33	47
4	«Буревісник»	Мелітополь	38	14	16	8	38	28	44
5	«Шахтар»	Горлівка	38	14	15	9	49	44	43
6	«Хімік»	Севастополь	38	14	15	9	44	40	43
7	«Локомотив»	Донецьк	38	14	13	11	35	37	41
8	«Шахтар»	Кадіївка	38	12	16	10	51	37	40
9	«Колгоспник»	Полтава	38	15	10	13	40	32	40
10	«Дніпровець»	Дніпродзержинськ	38	17	5	16	53	51	39
11	«Металург»	Комунарськ	38	15	9	14	41	46	39
12	СКФ	Севастополь	38	15	8	15	48	32	38
13	«Трубник»	Нікополь	38	12	14	12	42	35	38
14	«Авангард»	Жовті Води	38	15	7	16	42	44	37
15	«Таврія»	Сімферополь	38	13	11	14	39	41	37
16	«Авангард»	Краматорськ	38	11	11	16	34	44	33
17	«Гірник»	Кривий Ріг	38	8	10	20	37	64	26
18	«Металург»	Єнакієве	38	9	8	21	38	74	26
19	«Металург»	Керч	38	6	9	23	28	57	21
20	«Спартак»	Суми	38	6	9	23	28	63	21

Матчі сезону 1963 року

07.04.1963 «Металург» (Керч) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
14.04.1963 «Авангард» (Жовті Води) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
24.04.1963 «Буревісник» (Мелітополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
28.04.1963 «Гірник» (Кривий Ріг) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:1
02.05.1963 СКА (Одеса) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
09.05.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Трубник» (Нікополь) – 2:0
15.05.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Дніпровець» (Дніпродзержинськ) – 3:0
19.05.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Азовсталь» (Жданов) – 0:0
25.05.1963 «Локомотив» (Донецьк) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
29.05.1963 «Металург» (Єнакієве) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:2
02.06.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 0:0
06.06.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Кадіївка) – 1:1
15.06.1963 «Авангард» (Краматорськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:2
19.06.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Торпедо» (Харків) – 2:0
23.06.1963 «Спартак» (Суми) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0
28.06.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Комунарськ) – 1:0
02.07.1963 «Колгоспник» (Полтава) – СКФ (Севастополь) – 2:1
06.07.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 1:0
20.07.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Керч) – 1:0
24.07.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Жовті Води) – 3:2
28.07.1963 «Трубник» (Нікополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0
03.08.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Буревісник» (Мелітополь) – 0:0
07.08.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Гірник» (Кривий Ріг) – 3:0
11.08.1963 «Колгоспник» (Полтава) – СКА (Одеса) – 0:0
14.08.1963 «Хімік» (Северодонецьк) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
17.08.1963 «Дніпровець» (Дніпродзержинськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0
21.08.1963 «Азовсталь» (Жданов) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:1
25.08.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Локомотив» (Донецьк) – 3:1
31.08.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Єнакієве) – 4:0
04.09.1963 «Шахтар» (Горлівка) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
08.09.1963 «Шахтар» (Кадіївка) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
14.09.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Хімік» (Северодонецьк) – 0:0
18.09.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Краматорськ) – 3:0
22.09.1963 «Торпедо» (Харків) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0
28.09.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Спартак» (Суми) – 2:1
02.10.1963 «Металург» (Комунарськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:0
06.10.1963 СКФ (Севастополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
10.10.1963 «Таврія» (Сімферополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1
20.10.1963 «Колгоспник» (Полтава) – «Динамо» (Хмельницький) – 1:0
27.10.1963 «Динамо» (Хмельницький) – «Колгоспник» (Полтава) – 5:1

«Колгоспник»-1963:

воротарі: Станіслав Басюк, Іван Деменко;

захисники: Володимир Борисов, Анатолій Хижняк, Віктор Петрук, Юрій Дмитренко;

півзахисники: Юрій Ячнев, Анатолій Качуєв, Євген Гливіко, Анатолій Вітков;

нападники: Борис Маслов, Володимир Попіневський, Анатолій Штриголь, Микола Дураченко, Леонід Леонов, Михайло Шпетнер;

тренер: Віктор Жильцов.

1964 рік

Сезон-64 увійшов в історію команди, як один із найкращих. Уперше «Колгоспник» потрапив до когорти найсильніших команд України. Уже другий сезон поспіль він зумів майже повністю зберегти основний склад. З команди ніхто з провідних футболістів не пішов. Зате повернувся після служби в армії **Віктор Братусь**. Крім нього прийшли **Валерій Жуков**, **Володимир Клусович**, **Євген Кутепов**. Вперше у складі «Колгоспника» з'явився **Юрій Москалець**.

«Колгоспник» (Полтава) на навчально-тренувальних зборах. 1964 рік

Цікавим видався сезон і для уболівальників. Уперше дві команди нашої області потрапили до однієї зони. Полтавці з кременчужанами могли з'ясувати стосунки на футбольному полі, причому на такому високому рівні. Перший матч-дербі відбувся 3 червня в Кременчуці. Гра виявилася досить брутальною. Особливо грубо грали господарі. Так, після цієї гри надовго вибули зі складу «Колгоспника» **Вітков** та **Качусь**. А ось сам матч закінчився нульовою нічиєю. Проте у другому колі полтавці сповна поквиталися з сусідами – 4:0.

Сезон «Колгоспник» розпочав чудово. З виїзного турне за маршрутом Балаклава-Бендери-Чернівці полтавці привезли 5 із 6 можливих очок. А ось наступні три матчі вдома принесли самі розчарування. Нічия із командою Бельців, нічия з армійцями Києва і поразка від миколаївців. Однак ці невдачі деякою мірою розізлили «Колгоспник». У 8 наступних матчах – 5 перемог і 3 нічії. Причому перемогли полтавці далеко не слабенькі колективи. Серед них – кіровоградська «Зірка» та вінницький «Локомотив» (на їхньому полі). Після такої вдалої серії «Колгоспник» опинився серед лідерів.

Друге коло «Колгоспник» розпочав знову несподіваною поразкою від бендерського «Ніструлу» – 0:1. Потім полтавці розгромили вдома чернівчан – 5:0. Важливий матч у Києві, який багато в чому вирішував долю першого місця, «Колгоспник» програв, як кажуть, за усіма статтями. Такі невдачі команди коштували місця головного тренера **Віктору Жильцову**. На його зміну прийшов, як згодом виявилось, на короткий

Після матчу з командою «Темп» (Київ)

час, усім відомий **Костянтин Скрипченко**.

Однак зміна керманіча вже не могла підняти команду вище. Вимучені нічії з відверто слабенькими командами чергувалися з поразками. Тільки останні три перемоги в чемпіонаті посприяли «Колгоспнику» піднятися на доволі високе 4-е місце. Воно дозволяло команді поборотися у стикових матчах за 7-12 місце. Пол-

1964 рік. Товариський матч «Колос» (Полтава) – «Динамо» (Київ)

тавці провели турнір майже на одному подиху, посівши у підсумку таке бажане 7 місце — кращий показник команди у класі «Б». Що цікаво, під кінець сезону в команді знову з'явився новий головний тренер. На зміну **Скрипченку**, який знову став помічником головного, прийшов **Григорій Балаба**.

1964 року Полтаву з товариськими матчами відвідали київські динамівці, причому двічі (1:5 та 3:2), збірна України, складена із гравців класу «Б» (0:2), ветерани Москви на чолі з **Костянтином Бесковим** (1:3) та алма-атинський «Кайрат» (2:2).

Турнірна таблиця

26 чемпіонат СРСР. 1964 р. Клас «Б», 2 зона УРСР

№	Команда	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	СКА (Київ)	30	21	4	5	55	19	46
2	«Локомотив» (Вінниця)	30	16	9	5	40	17	41
3	«Зірка» (Кіровоград)	30	16	6	8	47	31	38
4	«Колгоспник» (Полтава)	30	13	11	6	35	21	37
5	«Колгоспник» (Черкаси)	30	11	12	7	32	24	34
6	«Суднобудівник» (Миколаїв)	30	13	8	9	32	26	34
7	«Чайка» (Балаклава)	30	13	6	11	32	34	30
8	«Будівельник» (Херсон)	30	11	7	12	29	30	29
9	«Ніструл» (Бендери)	30	10	7	13	29	32	27
10	«Будівельник» (Бєльці)	30	9	8	13	33	37	26
11	«Авангард» (Чернівці)	30	9	8	13	32	46	26
12	«Дунаєць» (Ізмаїл)	30	10	5	15	22	39	25
13	«Лучаферул» (Тирасполь)	30	8	7	15	27	35	23
14	«Авангард» (Жовті Води)	30	8	6	16	22	33	22
15	«Шахтар» (Олександрія)	30	8	5	17	32	42	21
16	«Дніпро» (Кременчук)	30	7	5	18	24	54	19

Турнірна таблиця

26 чемпіонат СРСР. 1964 р. Клас «Б», стикові матчі за 7-12 місця

№	Команда	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
7	«Колгоспник» (Полтава)	10	7	1	2	16	10	15
8	«Гірник» (Кривий Ріг)	10	6	2	2	15	7	14
9	«Верховина» (Ужгород)	10	4	2	4	17	19	10
10	«Темп» (Київ)	10	3	2	5	13	13	8
11	СКФ (Севастополь)	10	3	1	6	11	16	7
12	«Зірка» (Кіровоград)	10	2	2	6	9	16	6

Матчі сезону 1964 року

08.04.1964 «Чайка» (Балаклава) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:1

12.04.1964 «Ніструл» (Бендери) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:2

18.04.1964 «Авангард» (Чернівці) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0

26.04.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Будівельник» (Бельці) – 0:0
 02.05.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 1:2
 06.05.1964 «Колгоспник» (Полтава) – СКА (Київ) – 0:0
 10.05.1964 «Шахтар» (Олександрія) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:2
 16.05.1964 «Колгоспник» (Черкаси) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:2
 20.05.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Лучаферул» (Тирасполь) – 2:1
 24.05.1964 «Локомотив» (Вінниця) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:1
 30.05.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 2:1
 03.06.1964 «Дніпро» (Кременчук) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0
 07.06.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Жовті Води) – 1:1
 13.06.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Дунаєць» (Ізмаїл) – 2:0
 17.06.1964 «Будівельник» (Херсон) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0
 30.06.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Ніструл» (Бендери) – 0:1
 04.07.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Чернівці) – 5:0
 08.07.1964 «Будівельник» (Бельці) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0
 12.07.1964 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:0
 18.07.1964 СКА (Київ) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:1
 22.07.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Шахтар» (Олександрія) – 0:0
 26.07.1964 «Зірка» (Кіровоград) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:2
 01.08.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Колгоспник» (Черкаси) – 0:0
 05.08.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Локомотив» (Вінниця) – 1:1
 09.08.1964 «Лучаферул» (Тирасполь) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:0
 15.08.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Дніпро» (Кременчук) – 4:0
 19.08.1964 «Авангард» (Жовті Води) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:1
 23.08.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Будівельник» (Херсон) – 1:0
 29.08.1964 «Дунаєць» (Ізмаїл) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:1
 05.09.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Чайка» (Балаклава) – 3:1
 26.09.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Темп» (Київ) – 2:1
 30.09.1964 «Гірник» (Кривий Ріг) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0
 04.10.1964 СКФ (Севастополь) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:1
 10.10.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Верховина» (Ужгород) – 3:1
 17.10.1964 «Колгоспник» (Полтава) – СКФ (Севастополь) – 2:0
 24.10.1964 «Верховина» (Ужгород) – «Колгоспник» (Полтава) – 3:1
 01.11.1964 «Колгоспник» (Полтава) – «Гірник» (Кривий Ріг) – 2:1
 08.11.1964 «Темп» (Київ) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:1

Григорій Балаба

«Колгоспник»-1964:

воротарі: Станіслав Басюк, Іван Деменко;

захисники: Володимир Борисов, Анатолій Хижняк, Віктор Петрук, Юрій Дмитренко, Володимир Клусович;

півзахисники: Юрій Ячнев, Анатолій Качуєв, Анатолій Вітков, Валерій Жуков;

нападники: Борис Маслов, Володимир Попіневський, Віктор Братусь, Анатолій Штриголь, Євген Кутепов, Юрій Москалець, Леонід Леонов;

тренери: Григорій Балаба (Віктор Жильцов – до серпня, Костянтин Скрипченко – серпень-вересень).

1965 рік

Цього року полтавська команда вперше змінила свою назву. Згідно з постановою обласної ДСТ «Колгоспник» футбольна команда перейменована в «Колос», як, до речі, і саме товариство.

Та змінивши назву, команда не змінила свій стиль гри. Як і в минулому році, перед «Колосом»

Товариський матч «Колгоспника» з «Динамо» (Київ).
Банников, Штриголь, Маслов

стояло завдання посісти одне з двох місць, яке дозволяло поборотися за вихід до класу «А». Знову полтавці практично зберегли основний склад. Закінчив виступ **Анатолій Хижняк**, який багато років віддавав команді. Також пішли **Ячнев** та **Деменко**. А ось поповнилася команда **Віталієм Бардешиним**, який повернувся в рідне місто. Також додому повернувся і **Віктор Бугаєвський**, який проходив службу в лавах армії (виступав за київський СКА). Півзахист «Колоса» значно зміцнів. Не секрет, що команді бракувало саме гравців середньої лінії.

Перше коло «Колос» провів, посівши тільки п'яте місце. Причому відстань між «Колосом» і лідером сягала 9 очок. Тільки у другому колі команда ніби прокинулася, програвши лише 2 матчі. Та наздогнати київський СКА та жовтоводський «Авангард» так і не вдалося. До речі, сезон «Колос» догравав уже без головного тренера. Після того, як команді не вдалося посісти друге місце, пішов **Григорій Балаба**. У черговий раз виконавчі функції головного лягли на **Костянтина Скрипченка**. Посівши третє місце, «Колос» узяв участь у стикових матчах за 7-12 місця. Однак у цьому втішному турнірі «Колосу» так нічого й не вдалося показати. Незважаючи на такий кінець сезону, рік 1965-й увійшов до історії клубу, як один із кращих в класі «Б».

Турнірна таблиця

27 чемпіонат СРСР. 1965 р. Клас «Б», 1 зона УРСР

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	СКА	Київ	30	22	4	4	65	22	48
2	«Авангард»	Жовті Води	30	17	8	5	41	18	42
3	«Колос»	Полтава	30	11	14	5	32	19	36
4	«Шахтар	Олександрія	30	10	14	6	34	20	34
5	«Дніпро»	Кременчук	30	9	13	8	21	21	31
6	«Двіна»	Вітебськ	30	8	14	8	29	28	30
7	«Спартак»	Суми	30	9	12	9	28	28	30
8	«Колгоспник»	Черкаси	30	10	10	10	30	30	30
9	«Десна»	Чернігів	30	8	14	8	32	33	30
10	«Спартак»	Могилів	30	6	17	7	14	18	29
11	«Дніпровець»	Дніпродзержинськ	30	6	15	9	16	20	27
12	«Гірник»	Кривий Ріг	30	10	7	13	24	32	27
13	«Чайка»	Балаклава	30	10	7	13	25	35	27
14	«Авангард»	Керч	30	8	6	16	30	47	22
15	«Будівельник»	Бельці	30	6	8	16	22	40	20
16	«Лучаферул»	Тирасполь	30	4	9	17	18	50	17

Турнірна таблиця

27 чемпіонат СРСР. 1965 р. Клас «Б», стикові матчі за 7-12 місця

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
7	«Зірка»	Кіровоград	10	6	3	1	14	9	15
8	«Комунарець»	Комунарськ	10	6	1	3	12	10	13
9	«Шахтар»	Олександрія	10	4	2	4	12	9	10
10	«Динамо»	Хмельницький	10	3	2	5	13	15	8
11	СКФ	Севастополь	10	2	4	4	8	10	8
12	«Колос»	Полтава	10	2	2	6	7	13	6

Матчі сезону 1965 року

11.04.1965 «Дніпро» (Кременчук) – «Колос» (Полтава) – 0:2
 21.04.1965 «Колгоспник» (Черкаси) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 25.04.1965 «Колос» (Полтава) – «Чайка» (Балаклава) – 0:1
 02.05.1965 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Керч) – 1:1
 09.05.1965 «Будівельник» (Бельці) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 14.05.1965 «Лучаферул» (Тирасполь) – «Колос» (Полтава) – 0:1
 20.05.1965 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Жовті Води) – 0:0
 25.05.1965 «Колос» (Полтава) – «Гірник» (Кривий Ріг) – 1:0
 30.05.1965 «Дніпровець» (Дніпродзержинськ) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 05.06.1965 «Шахтар» (Олександрія) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 10.06.1965 «Колос» (Полтава) – «Двіна» (Вітебськ) – 0:0
 15.06.1965 «Колос» (Полтава) – «Спартак» (Могилів) – 2:0
 20.06.1965 «Колос» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 2:2
 25.06.1965 «Колос» (Полтава) – СКА (Київ) – 0:1
 01.07.1965 «Спартак» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 0:2
 08.07.1965 «Колос» (Полтава) – «Дніпро» (Кременчук) – 0:0
 12.07.1965 «Колос» (Полтава) – «Колгоспник» (Черкаси) – 0:0
 16.07.1965 «Чайка» (Балаклава) – «Колос» (Полтава) – 0:1
 21.07.1965 «Авангард» (Керч) – «Колос» (Полтава) – 1:4
 25.07.1965 «Колос» (Полтава) – «Будівельник» (Бельці) – 3:1
 29.07.1965 «Колос» (Полтава) – «Лучаферул» (Тирасполь) – 7:3
 03.08.1965 «Авангард» (Жовті Води) – «Колос» (Полтава) – 1:2
 07.08.1965 «Гірник» (Кривий Ріг) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 14.08.1965 «Колос» (Полтава) – «Дніпровець» (Дніпродзержинськ) – 0:0
 18.08.1965 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Олександрія) – 1:0
 22.08.1965 «Двіна» (Вітебськ) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 27.08.1965 «Спартак» (Могилів) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 04.09.1965 «Десна» (Чернігів) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 07.09.1965 СКА (Київ) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 16.09.1965 «Колос» (Полтава) – «Спартак» (Суми) – 0:0
 26.09.1965 СКФ (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 04.10.1965 «Зірка» (Кіровоград) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 06.10.1965 «Колос» (Полтава) – «Комунарець» (Комунарськ) – 0:1
 10.10.1965 «Колос» (Полтава) – «Динамо» (Хмельницький) – 2:2
 16.10.1965 «Комунарець» (Комунарськ) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 20.10.1965 «Динамо» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 0:2
 24.10.1965 «Колос» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 0:2
 31.10.1965 «Колос» (Полтава) – СКФ (Севастополь) – 0:0

Юрій Дмитренко

«Колос»-1965:

воротарі: Анатолій Шевколенко – 31 (19 пропустив), Станіслав Басюк – 11 (-9)

захисники: Анатолій Максименко – 32, Юрій Дмитренко – 25, Володимир Борисов – 23, Віктор Петрук – 15;

півзахисники: Віктор Бугаєвський – 38 (7), Анатолій Качуєв – 35 (4), Віталій Бардешин – 34 (6), Анатолій Вітков – 31;

нападники: Володимир Попіневський – 38 (5), Борис Маслов – 36 (6), Віктор Бра-тусь – 35(10), Анатолій Штриголь – 32 (3), Юрій Москалець – 18 (7), Микола Дурачен-ко – 9, Віктор Удалов – 8, Анатолій Циганник – 5;

один м'яч у власні ворота забив Леонід Ткачов («Спартак» Могильов);

тренери: Костянтин Скрипченко (Григорій Балаба – до жовтня).

1966 рік

Після доволі вдалих двох поспіль сезонів команда на початку 1966 року майже повністю змінила свій склад. З минулорічного складу в «Колосі» залишилося тільки 10 гравців. Знову до керма команди став **Віктор Жильцов**, якому, як і 4 роки тому, довелося практично заново «ліпити» новий колектив. Однак селекційна робота на підсилення команди дала непоганий результат. «Колос» поповнили воротарі **Станіслав Григор'єв** та **Іван Ковач**, захисники **Юрій Андрієнко**, півзахисники **Володимир Стеценко**, **Віктор Олійник**, **Євген Тихонов**, а також здібний молодий нападник, молодший брат **Бориса Маслова** – **Віктор**.

Сезон 1966 року в класі «Б» розпочався незвично пізно – 2 травня. Однак цьому було виправдання – доволі пізня весна. Цього сезону в Україні було 2 зони в класі «Б». Полтавці потрапили до першої.

Перші матчі оновлений «Колос» розпочав на півдні: в Мелітополі та Севастополі. З південного турне полтавці повернулися лише з одним очком – з Мелітополя (0:0). Два домашні матчі уболівальникам команди не додали оптимізму – знову нічий з лучанами та рівненцями. Взагалі в сезоні-66 «Колос» виступав нерівно, міг несподівано програти вдома і також несподівано виграти на виїзді. Не випадково, в рідних стінах команда набрала 23 очки, а в гостях – 19.

«Колос» (Полтава). 1966 рік. Перед матчем зі збіркою В'єтнаму.
Зліва направо: Ю.Москалець, Б.Маслов, А.Качуєв, А.Вітков, Ю.Андрієнко,
А.Циганник, Є.Тихонов, А.Максименко, В.Бугаєвський, І.Ковач

Товариський
матч «Колос»
(Полтава) –
«Динамо»
(Київ).
З м'ячем
Валерій
Лобановський

Після чотирьох стартових матчів в активі «Колоса» було тільки 3 очки. Далі полтавці в драматичному матчі на Кубок СРСР поступилися вдома криворізькому «Кривбасу» – 1:2 (в додатковий час, пропустивши вирішальний гол за дві хвилини до закінчення гри). А у п'ятому турі знову зіграли внічию – в Одесі з місцевим «Автомобілістом» – 1:1. І тільки в шостому турі полтавці святкували першу перемогу. В Ізмаїлі «Колос» переміг місцевий «Дунаєць» – 2:1. Після цього команду нарешті «прорвало». Особливо вражаючим було турне по Донбасу, де після подорожі за маршрутом Донецьк – Макіївка – Дзержинськ – Краматорськ полтавці привезли максимум очок – вісім. Однак після тріумфального повернення з шахтарського краю полтавці несподівано загальмували вдома: поразка від «Кривбасу» – 0:1, нічия з «Динамо» – 0:0 та «Нафтовиком» – 1:1. Невиграшна серія тривала аж до 31 липня, доки «Колос» не переміг вдома «Комунарець» – 3:1. До речі, в цьому матчі свій перший гол за команду забив **Віктор Маслов**, який у майбутньому стане одним із кращих полтавських гравців. Взагалі **брати Маслови** створили непоганий дует нападників, де один асистував іншому.

У другому колі «Колос» теж виступав нерівно. Єдине, чим радувала команда, так це результативними перемогами з великим рахунком. Однак це аж ніяким чином не допомогло піднятися команді вище 5 місця в зоні.

Знову на полтавців чекали перехідні матчі за право грати в класі «Б», адже кременчуцький «Дніпро» в 2 зоні посів 3 місце. Суперником «Колоса» був чемпіон області, полтавський «Супутник», за який виступало чимало гравців, що в минулому захищали кольори «Колоса»: **Станіслав та Юрій Басюки, Юрій Дмитренко, Костянтин Мальцев, Анатолій Кривошея, Михайло Шпетнер, Олександр Сисько, Анатолій Михайличенко** (він, до речі, протягом сезону декілька матчів провів за «Колос»). Зрозуміло, наскільки принциповими були ці матчі. У першій грі, у якій номінальним господарем був «Колос», виграли більш досвідчені – 1:0, а ось у другому матчі, який відбувся через день, перемогу святкували гравці «Супутника», причому по ходу матчу вони вигравали з рахунком 3:0. І тільки голи **братів Маслових** дозволили «професіоналам» з'ясувати, хто має право грати наступного сезону в класі «Б» – у третьому додатковому матчі. Відбувся він 29 листопада. Знову гра була напруженою, але жодній з команд так і не вдалося забити гол. Однак по завершенні матчу виявилося, що в складі «Супутника» було 6 гравців, старших 24 років, що за регламентом тодішніх змагань було заборонено (дозволялося випускати лише 5 гравців). Суддя зустрічі **Михайло Кирсанов** зарахував поразку «Супутнику». Це означало, що «Колос» у черговий раз зберіг за собою прописку у класі «Б».

Турнірна таблиця

28 чемпіонат СРСР. 1966 р. Клас «Б», 1 зона УРСР

№	Команда	Місто	I	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Динамо»	Хмельницький	38	24	6	8	62	26	54
2	«Десна»	Чернігів	38	19	11	8	56	36	49
3	СКЧФ	Севастополь	38	18	12	8	57	34	48
4	«Локомотив»	Донецьк	38	19	9	10	52	33	47
5	«Колос»	Полтава	38	14	14	10	50	32	42
6	«Шахтар»	Кадіївка	38	16	10	12	43	41	42
7	«Кривбас»	Кривий Ріг	38	16	9	13	39	28	41
8	«Шахтар»	Олександрія	38	12	17	9	30	25	41
9	«Авангард»	Краматорськ	38	16	8	14	49	49	40
10	«Полісся»	Житомир	38	14	11	13	33	27	39
11	«Колгоспник»	Рівне	38	11	17	10	27	30	39
12	«Волинь»	Луцьк	38	14	10	14	39	38	38
13	«Трубник»	Нікополь	38	11	15	12	39	44	37
14	«Дунаєць»	Ізмаїл	38	13	10	15	42	48	36
15	«Авангард»	Макіївка	38	17	1	20	48	44	35
16	«Нафтовик»	Дрогобич	38	12	10	16	42	49	34
17	«Спартак»	Мелітополь	38	9	10	19	39	54	28
18	«Комунарець»	Комунарськ	38	8	12	18	42	62	28
19	«Автомобіліст»	Одеса	38	4	13	21	23	65	21
20	«Старт»	Дзержинськ	38	6	9	23	25	72	21

Матчі сезону 1966 року

02.05.1966 «Спартак» (Мелітополь) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 06.05.1966 СКЧФ (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 11.05.1966 «Колос» (Полтава) – «Волинь» (Луцьк) – 1:1
 15.05.1966 «Колос» (Полтава) – «Колгоспник» (Рівне) – 1:1
 22.05.1966 «Автомобіліст» (Одеса) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 26.05.1966 «Дунаєць» (Ізмаїл) – «Колос» (Полтава) – 1:2
 31.05.1966 «Колос» (Полтава) – «Трубник» (Нікополь) – 1:1
 04.06.1966 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Олександрія) – 1:0
 11.06.1966 «Локомотив» (Донецьк) – «Колос» (Полтава) – 1:3
 15.06.1966 «Авангард» (Макіївка) – «Колос» (Полтава) – 0:2
 19.06.1966 «Старт» (Дзержинськ) – «Колос» (Полтава) – 0:2
 23.06.1966 «Авангард» (Краматорськ) – «Колос» (Полтава) – 2:3
 28.06.1966 «Колос» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:1
 06.07.1966 «Колос» (Полтава) – «Динамо» (Хмельницький) – 0:0
 10.07.1966 «Колос» (Полтава) – «Нафтовик» (Дрогобич) – 1:1
 17.07.1966 «Полісся» (Житомир) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 21.07.1966 «Десна» (Чернігів) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 27.07.1966 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Кадіївка) – 0:1
 31.07.1966 «Колос» (Полтава) – «Комунарець» (Комунарськ) – 3:1
 13.08.1966 «Колос» (Полтава) – «Спартак» (Мелітополь) – 0:0
 17.08.1966 «Колос» (Полтава) – СКЧФ (Севастополь) – 3:2
 20.08.1966 «Волинь» (Луцьк) – «Колос» (Полтава) – 3:2
 24.08.1966 «Колгоспник» (Рівне) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 28.08.1966 «Колос» (Полтава) – «Автомобіліст» (Одеса) – 4:1
 01.09.1966 «Колос» (Полтава) – «Дунаєць» (Ізмаїл) – 5:1

06.09.1966 «Трубник» (Нікополь) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 10.09.1966 «Шахтар» (Олександрія) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 14.09.1966 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Донецьк) – 0:0
 18.09.1966 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Макіївка) – 0:1
 24.09.1966 «Колос» (Полтава) – «Старт» (Дзержинськ) – 5:0
 28.09.1966 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Краматорськ) – 3:0
 02.10.1966 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 12.10.1966 «Динамо» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 16.10.1966 «Нафтовик» (Дрогобич) – «Колос» (Полтава) – 0:3
 20.10.1966 «Колос» (Полтава) – «Полісся» (Житомир) – 0:1
 27.10.1966 «Колос» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 1:0
 01.11.1966 «Шахтар» (Кадіївка) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 06.11.1966 «Комунарець» (Комунарськ) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 13.11.1966 «Колос» (Полтава) – «Спартак» (Івано-Франківськ) – 1:2
 20.11.1966 «Спартак» (Івано-Франківськ) – «Колос» (Полтава) – 3:0

«Колос»-1966:

воротарі: Іван Ковач, Станіслав Григор'єв, Геннадій Старовойтов;

захисники: Анатолій Максименко, Юрій Андрієнко, Віктор Олійник, Віктор Арцибашев, Анатолій Михайличенко;

півзахисники: Віктор Бугаєвський, Анатолій Качуєв, Віталій Бардешин, Анатолій Вітков, Віктор Маслов, Володимир Стеценко;

нападники: Володимир Попіневський, Борис Маслов, Віктор Братусь, Євген Тихонов, Віктор Бітудін, Микола Дураченко, Юрій Москалець, Анатолій Циганник;

тренер: Віктор Жильцов.

1967 рік

У черговий раз новий сезон «Колос» розпочав із новим головним тренером. Цього разу до керма команди став **Володимир Аксьонов**, який тільки-но закінчив кар'єру футболіста. Склад «Колоса» поповнили здебільшого молоді гравці: **Геннадій Лисенчук, Володимир Якубик, Юрій Варламов, Анатолій Шевляков** (цікаво, що всі вони в майбутньому стануть доволі відомими футболістами). Також повернулися в команду **Євген Кутепов та Юрій Ячнев**.

Як і в попередньому році, сезон «Колос»

«Колос» (Полтава). 1967 рік.

Стоять зліва направо: Скрипченко (старший тренер), Вітков, Максименко, Бугаєвський, Іонов, Андрієнко, Б. Маслов, Аксьонов (тренер). Сидять зліва направо: Братусь, Олійник, Качуєв, Москалець, Дураченко, Попіневський, Турчик

розпочав на півдні. Цього разу команда привезла три очки – перемогу з Херсона та нічию – з Керчі. Після перших 7 турів в активі команди було 10 очок і вона знаходилася серед лідерів. Однак наступні матчі в Кадіївці та Комунарську принесли «Колосу» поразки і відкинули від групи лідерів. Подальші виступи полтавців нагадували гойдалки – то перемога, то поразка. Після першого кола «Колос» мав у своєму активі 18 очок і знаходився в середині турнірної таблиці. У другому колі ситуація істотно не змінилася. У підсумку – 11 місце, найгірший результат за останні 5 сезонів.

Це й не дивно, адже протягом сезону з командою працювало троє наставників. У середині серпня виконувати обов'язки тренера почав харків'янин **Віталій Зуб**, а з 12 жовтня офіційно біля керма став **Олександр Алпатов**.

Цей сезон став останнім у класі «Б». Наприкінці року керівництво міста направило лист-прохання про включення «Колоса» до числа команд 2 групи класу «А» (другий дивізіон, або перша ліга). Московські чиновники пішли на цей крок і дозволили наступного сезону виступати полтавцям у 2 групі класу «А». До речі, такого ж права добився і кременчуцький «Дніпро», який, щоправда, виборов його у спортивній боротьбі, посівши у фінальному турнірі місце, яке дозволило грати у класі «А».

Турнірна таблиця

29 чемпіонат СРСР. 1967 р. Клас «Б», 2 зона УРСР

№	Команда	Місто	I	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Хімік»	Северодонецьк	40	24	10	6	81	34	58
2	«Торпедо»	Харків	40	21	14	5	62	20	56
3	«Шахтар»	Кадіївка	40	21	14	5	59	28	56
4	«Чайка»	Севастополь	40	20	14	6	48	21	54
5	«Локомотив»	Херсон	40	22	9	9	74	32	53
6	«Шахтар»	Горлівка	40	14	17	9	39	29	45
7	«Комунарець»	Комунарськ	40	18	9	13	42	43	45
8	«Спартак»	Суми	40	13	17	10	45	36	43
9	«Локомотив»	Донецьк	40	14	15	11	40	41	43
10	«Колос»	Полтава	40	13	14	13	37	38	40
11	«Шахтар»	Красний Луч	40	11	18	11	43	48	40
12	«Азовець»	Жданов	40	16	7	17	50	42	39
13	«Авангард»	Макіївка	40	12	15	13	30	35	39
14	«Сталь»	Дніпропетровськ	40	13	12	15	39	37	38
15	«Старт»	Дзержинськ	40	11	16	13	34	37	38
16	«Авангард»	Краматорськ	40	10	14	16	46	52	34
17	«Шахтар»	Єнакієве	40	6	16	18	24	71	28
18	«Сітал»	Костянтинівка	40	8	11	21	23	53	27
19	«Торпедо»	Бердянськ	40	6	14	20	27	57	26
20	«Авангард»	Керч	40	5	12	23	22	52	22
21	«Шахтар»	Торез	40	4	8	28	22	81	16

Матчі сезону 1967 року

22.04.1967 «Чайка» (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 1:0

26.04.1967 «Локомотив» (Херсон) – «Колос» (Полтава) – 0:1

30.04.1967 «Авангард» (Керч) – «Колос» (Полтава) – 0:0

06.05.1967 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Красний Луч) – 2:1

10.05.1967 «Колос» (Полтава) – «Старт» (Дзержинськ) – 1:0

14.05.1967 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Торез) – 2:0

20.05.1967 «Хімік» (Северодонецьк) – «Колос» (Полтава) – 1:1

24.05.1967 «Шахтар» (Кадіївка) – «Колос» (Полтава) – 4:0
 28.05.1967 «Комунарець» (Комунарськ) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 03.06.1967 «Колос» (Полтава) – «Сталь» (Дніпропетровськ) – 1:0
 07.06.1967 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Єнакієве) – 1:1
 10.06.1967 «Колос» (Полтава) – «Сітал» (Костянтинівка) – 0:1
 20.06.1967 «Торпедо» (Харків) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 24.06.1967 «Колос» (Полтава) – «Спартак» (Суми) – 2:0
 29.06.1967 «Авангард» (Краматорськ) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 03.07.1967 «Шахтар» (Горлівка) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 07.07.1967 «Авангард» (Макіївка) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 12.07.1967 «Колос» (Полтава) – «Торпедо» (Бердянськ) – 2:0
 16.07.1967 «Азовець» (Жданов) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 19.07.1967 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Донецьк) – 1:2
 23.07.1967 «Локомотив» (Донецьк) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 27.07.1967 «Колос» (Полтава) – «Азовець» (Жданов) – 1:0
 31.07.1967 «Торпедо» (Бердянськ) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 04.08.1967 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Макіївка) – 1:1
 08.08.1967 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 1:1
 13.08.1967 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Краматорськ) – 1:0
 20.08.1967 «Спартак» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 25.08.1967 «Колос» (Полтава) – «Торпедо» (Харків) – 0:0
 31.08.1967 «Сітал» (Костянтинівка) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 03.09.1967 «Шахтар» (Єнакієве) – «Колос» (Полтава) – 2:2
 07.09.1967 «Сталь» (Дніпропетровськ) – «Колос» (Полтава) – 1:2
 12.09.1967 «Колос» (Полтава) – «Комунарець» (Комунарськ) – 1:0
 16.09.1967 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Кадіївка) – 0:1
 21.09.1967 «Колос» (Полтава) – «Хімік» (Сєверодонецьк) – 0:2
 27.09.1967 «Шахтар» (Торез) – «Колос» (Полтава) – 0:2
 01.10.1967 «Старт» (Дзержинськ) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 04.10.1967 «Шахтар» (Красний Луч) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 08.10.1967 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Керч) – 6:1
 12.10.1967 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Херсон) – 1:1
 16.10.1967 «Колос» (Полтава) – «Чайка» (Севастополь) – 1:1

«Колос»-1967:

воротарі: Іван Ковач, Олексій Іонов, Геннадій Лисенчук;

захисники: Анатолій Максименко, Юрій Андрієнко, Володимир Якубик, Хосе Турчик, Анатолій Вітков;

півзахисники: Віктор Бугаєвський, Юрій Варламов, Юрій Ячнев, Віктор Маслов, Володимир Стеценко, Віктор Шевченко;

нападники: Борис Маслов, Володимир Попіневський, Віктор Братусь, Юрій Москалець, Анатолій Шевляков, Микола Дураченко, Євген Кутепов, Микола Дрозд;

тренери: Олександр Алпатов (Володимир Аксьонов до 17 серпня, Віталій Зуб до 12 жовтня).

1968 рік

У сезоні 1968 року полтавська команда виступала під новою назвою – «Сільбуд». Це ім'я команди пов'язане з тим, що клуб був переданий під опіку обласного управління сільського будівництва. А якщо команда належить тому чи іншому підприємству, то й назва команди повинна бути відповідною. «Колос» став називатися «Сільбудом»

«Сільбуд» (Полтава). 1968 рік. Верхній ряд: Алпатов (старший тренер), Діордієв, Шевляков, Сапронюк, Шишков, Першин, Носов, Козлов, Гусєв, Діденко, Варламов, Колесников, Чернухін, Гедеванішвілі; нижній ряд: Несміян, Сальков, Котов, В.Маслов, Бичков, Бардешин, Якубік, Примаєв, Дураченко, Вітков

(до речі, подібної назви в радянському футболі ні в кого не було). Що цікаво, серед уболівальників команди ходила інша, ще більш оригінальна назва – «Селтік». Це не тільки через схожість з назвами у перших літерах із знаменитим шотландським клубом, але й зі схожістю у формі – так само, як і «Селтік», «Сільбуд» виступав у смугастих біло-зелених футболках.

Сезон команда розпочала в 2 групі класу «А» (перша ліга). Склад «Сільбуду» змінився практично повністю. Тому можна сказати, що нову першість команда розпочала з новою назвою, у новому турнірі і з новим складом виконавців.

З минулорічного складу в команді залишилися тільки п'ятеро футболістів – **Вітков, Варламов, Віктор Маслов, Дураченко та Москалець**. Усі інші були новачками команди, однак – аж ніяк не новачками у футболі. Перед головним тренером «Сільбуду» Олександром Алпатовим стояло завдання – утриматися в класі «А», тому й було зібрано футболістів, які вже не один рік виступали на такому рівні. Однак і молоді полтавські гравці не залишилися без роботи. Справа у тому, що команди другої групи класу «А» мали дублюючі склади, які проводили свій турнір паралельно турніру основних команд.

Свій перший матч у класі «А» «Сільбуд» провів вдома 8 квітня, щоправда, не на стадіоні «Колос» (він тоді знаходився на черговій реконструкції), а на стадіоні по вулиці Харчовиків (нині це стадіон «Авіатор»). Першим суперником став київський армійський клуб. Гра, яка викликала неабиякий інтерес у полтавського глядача, закінчилася поразкою «Сільбуду». На 63-й хвилині армієць **Ілля Славинський** відкрив рахунок у матчі. Через 3 хвилини **Віталій Бардешин** з пенальті відновив рівновагу. А за 9 хвилин до завершення матчу **Михайло Штуллер** приніс перемогу СКА. Однак уже наступний матч приніс прихильникам команди справжнє задоволення. 16 квітня «Сільбуд» переміг у Гомелі місцевий «Спартак» – 2:1. До речі, по ходу матчу команда поступалася господарям поля. Проте у другому таймі голи **Бардешина та Несміяна** принесли першу перемогу полтавцям у другій групі класу «А». Далі сільбудівці переграли вдома армійців Одеси та кишинівську «Молдову» з однаковим рахунком

1:0. Після цих вдалих матчів «Сільбуд» «оселився» на 5 місці, поступаючись лідерам – тульському «Металургу» та львівському СКА двома очками. Наступний матч полтавці провели саме у Львові зі СКА, який до цього ще не програвав. Гол **Юрія Несміяна** на 11-й хвилині матчу приніс мінімальну перемогу полтавцям і – лідерство в турнірі. Правда, слід зауважити, що крім «Сільбуду» по 8 очок набрали ще 5 колективів. Але вже після наступного туру полтавці стали одноосібними лідерами першої підгрупи 2 групи класу «А». Лідерами їх зробила чергова, четверта поспіль перемога, цього разу в Сєверодонецьку над «Хіміком» – 3:1.

П'ятнадцятого травня полтавці у ранзі лідерів вирушили на свій черговий матч до Кривого Рогу. Здавалося б, криворіжці, які в турнірній таблиці пасли задніх, не зможуть протидіяти лідерам. Але, чим цікавий був турнір 1968 року в першій підгрупі, так це непередбачуваністю. Бувало, що у матчах, де, здавалося б, можна все заздалегідь передбачити, врешті-решт були зафіксовані протилежні результати (полтавці не раз ставали свідками таких «перетворень»). На 42-ій хвилині **Тарас Примак** вивів полтавців вперед. Поперерві **Трояновський** з пенальті відновив рівновагу, а згодом **Бардешин**, теж з «точки», знову вивів полтавців вперед, але втримати переможний рахунок «Сільбуду» так і не судилося. Під кінець матчу після сильного удару криворіжця м'яч від ноги одного із наших захисників зрізався у власні ворота – 2:2. І після 8 туру з 11 очками полтавці стали вже лідерами в тандемі зі львівськими «Карпатами», які в цьому ж турі подолали вдома тульський «Металург» – 2:0.

Після майже тритижневої відсутності вдома «Сільбуд» знову повернувся в Полтаву. Черговий матч полтавці провели вже на стадіоні «Локомотив» (попередні три вимушено грали на «Авіаторі»). Суперник – жданівський «Азовець». Матч виявився досить важким для «Сільбуду». На 21-й хвилині **Юрій Куль** відкрив рахунок. На 30-й **Юрій Несміян** відновив рівновагу. Загалом матч так і закінчився внічию, хоча полтавці мали помітну перевагу. Але на 86-й хвилині в одній з нечисленних атак гостей наші захисники порушили правила у власному штрафному майданчику. Суддя зустрічі дніпропетровець **Ярослав Баликін** призначив пенальті, однак удар **Садовникова** у чудовому кидку парирував наш кіпер **Володимир Козлов** – 1:1. Нічия, яка разом із «Карпатами» (львівська команда в Калузі теж розійшлася миром із місцевим «Локомотивом» – 0:0) залишила «Сільбуд» в лідерах.

Друге коло «Сільбуд» розпочав матчем із лідером – львівським СКА. Якщо в першому колі полтавці змогли подолати армійців Львова, то цього разу лише нічия – 0:0. У черговому матчі полтавці знову не виграли. Цього разу вже в Кишиневі – 1:1. А далі взагалі дві поразки від армійських команд Одеси та Києва, відповідно 0:1 та 0:2. Після 25 туру «Сільбуд» опинився на 8 місці, щоправда, відставання від лідерів було не таким вже й великим – всього 5 очок.

Під час коротенької перерви полтавці провели вдома два товариські матчі. Спочатку суперником «Сільбуду» був донецький «Шахтар», у складі якого виступало чимало відомих гравців: **Дегтярьов, Сальков, Король, Зелькявічус, Шаличев, Яремченко**. Полтавці програли більш досвідченим гостям – 1:3. А згодом наше місто відвіда-

Матч «Карпати» (Львів) – «Сільбуд» (Полтава). У захисті грають Анатолій Вітков, Віктор Носов, Володимир Козлов. 1968 рік

ла команда московського «Динамо» з легендарним **Левом Яшиним** у воротах. Полтавці програли – 2:4, а розпечатати ворота **Яшина** вдалося **Несміяну** та **Бичкову**.

Можливо, матчі з такими авторитетними командами додали впевненості полтавцям. Надалі наші земляки перемогли гомельчан – 4:1, жданівців – 2:1, севєродончан – 1:0, вільнюсців – 1:0 та зіграли внічию з криворіжцями – 0:0.

За 11 турів до завершення чемпіонату полтавці мали непогані шанси поборотися за путівку до вищої ліги. Але знову команда загальмувала – поразка в Калінінграді – 0:1 та нічия в Гродно – 0:0. Після 33 туру команда хоча й посідала 5 місце, але відставання від лідерів вже сягало 5 очок. Правда, чергові матчі полтавцям випало провести саме з лідерами – житомирянами та львівськими «Карпатами». Якщо із головним завданням – перемогти лідера-львів'ян – полтавці впералися (до речі, у другому колі «Карпати» програли тільки раз, і саме «Сільбуду»), то перемогти «Автомобіліст» так і не вдалося – 2:2. Після 36 туру команда навіть перебралася на 6 місце, адже суперники вже не дозволяли собі втрачати очки. А відставання від лідерів склало 4 очки.

Вирішальним для «Сільбуду» стало турне за маршрутом Калуга – Калінін – Тула. Тільки 100 %-ий очковий здобуток відкривав шанси для команди поборотися за перше місце. Однак із Росії «Сільбуд» привіз лише 2 очки. Після цього команда могла претендувати хіба що на 3 місце, але для цього їй потрібно було в трьох домашніх матчах здобути перемоги. Полтавці були близькими до цього, але в передостанньому матчі «Сільбуду» у черговий раз несподівано програв одному з аутсайдерів – таллінському «Динамо» і в підсумку посів 5 місце.

Турнірна таблиця

30 чемпіонат СРСР. 1968 р. Друга група класу «А», перша підгрупа

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Карпати»	Львів	40	26	7	7	80	34	59
2	СКА	Київ	40	23	11	6	58	23	57
3	СКА	Одеса	40	19	12	9	50	30	50
4	«Автомобіліст»	Житомир	40	17	16	7	38	19	50
5	«Сільбуд»	Полтава	40	18	13	9	50	34	49
6	«Динамо»	Ленінград	40	16	14	10	70	39	46
7	СКА	Львів	40	16	14	10	40	42	46
8	«Даугава»	Рига	40	16	13	11	39	27	45
9	«Молдова»	Кишинів	40	16	12	12	40	36	44
10	«Локомотив»	Вінниця	40	14	13	13	46	33	41
11	«Азовець»	Жданов	40	11	17	12	30	30	39
12	«Хімік»	Севєродонецьк	40	11	14	15	44	51	36
13	«Локомотив»	Калуга	40	13	9	18	35	56	35
14	«Металург»	Тула	40	9	16	15	31	40	34
15	«Волга»	Калінін	40	11	12	17	33	44	34
16	«Жальгіріс»	Вільнюс	40	11	11	18	30	43	33
17	«Кривбас»	Кривий Ріг	40	8	16	16	40	51	32
18	«Балтика»	Калінінград	40	8	13	19	30	59	29
19	«Неман»	Гродно	40	6	17	17	20	53	29
20	«Динамо»	Таллін	40	8	12	20	29	60	28
21	«Спартак»	Гомель	40	6	12	22	21	50	24

Програма матчу
«Металург» (Тула) –
«Сільбуд» (Полтава)

Матчі сезону 1968 року

08.04.1968 «Сільбуд» (Полтава) – СКА (Київ) – 1:2
16.04.1968 «Спартак» (Гомель) – «Сільбуд» (Полтава) – 1:2
23.04.1968 «Сільбуд» (Полтава) – СКА (Одеса) – 1:0
27.04.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Молдова» (Кишинів) – 1:0
02.05.1968 СКА (Львів) – «Сільбуд» (Полтава) – 0:1
11.05.1968 «Хімік» (Севєродонецьк) – «Сільбуд» (Полтава) – 1:3
15.05.1968 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Сільбуд» (Полтава) – 2:2
19.05.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Азовець» (Жданов) – 1:1
26.05.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Жальгіріс» (Вільнюс) – 0:1
30.05.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Неман» (Гродно) – 0:0
03.06.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Балтика» (Калінінград) – 4:0
12.06.1968 «Локомотив» (Вінниця) – «Сільбуд» (Полтава) – 3:0
16.06.1968 «Автомобіліст» (Житомир) – «Сільбуд» (Полтава) – 1:2
20.06.1968 «Карпати» (Львів) – «Сільбуд» (Полтава) – 2:2
27.06.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Металург» (Тула) – 1:0
01.07.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Локомотив» (Калуга) – 2:1
05.07.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Волга» (Калінін) – 0:1
12.07.1968 «Даугава» (Рига) – «Сільбуд» (Полтава) – 1:1
16.07.1968 «Динамо» (Таллін) – «Сільбуд» (Полтава) – 1:4
20.07.1968 «Динамо» (Ленінград) – «Сільбуд» (Полтава) – 2:2
26.07.1968 «Сільбуд» (Полтава) – СКА (Львів) – 0:0
30.07.1968 «Молдова» (Кишинів) – «Сільбуд» (Полтава) – 1:1
03.08.1968 СКА (Одеса) – «Сільбуд» (Полтава) – 1:0
12.08.1968 СКА (Київ) – «Сільбуд» (Полтава) – 2:0
20.08.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Спартак» (Гомель) – 4:1
30.08.1968 «Азовець» (Жданов) – «Сільбуд» (Полтава) – 1:2
03.09.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Хімік» (Севєродонецьк) – 1:0
07.09.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:0
15.09.1968 «Жальгіріс» (Вільнюс) – «Сільбуд» (Полтава) – 0:1
19.09.1968 «Балтика» (Калінінград) – «Сільбуд» (Полтава) – 1:0
23.09.1968 «Неман» (Гродно) – «Сільбуд» (Полтава) – 0:0
30.09.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Локомотив» (Вінниця) – 2:0
04.10.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Автомобіліст» (Житомир) – 2:2
08.10.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 1:0
15.10.1968 «Металург» (Тула) – «Сільбуд» (Полтава) – 2:2
19.10.1968 «Локомотив» (Калуга) – «Сільбуд» (Полтава) – 1:0
23.10.1968 «Волга» (Калінін) – «Сільбуд» (Полтава) – 0:0
31.10.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Даугава» (Рига) – 1:0
04.11.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Динамо» (Таллін) – 0:1
08.11.1968 «Сільбуд» (Полтава) – «Динамо» (Ленінград) – 3:1

«Сільбуд»-1968»:

воротарі: Володимир Козлов – 39 (33 пропустив), Віктор Діордієв – 2 (-1);

захисники: Віктор Носов – 40, Борис Шишков – 39, Микола Котов – 39 (1), Анатолій Вітков – 39 (1), В'ячеслав Першин – 21 (1), Володимир Якубик – 5;

Олександр Алпатов

півзахисники: Віталій Бардешин – 40 (5), Василь Сальков – 35 (5), Віктор Маслов – 32 (1), Микола Дураченко – 10, Юрій Москалець – 7 (1);

нападники: Тарас Примак – 39 (14), Юрій Несміян – 38 (9), Юрій Варламов – 36 (5), Богдан Кесло – 21 (3), Валентин Гусев – 16 (3), Віктор Бичков – 3, Віктор Братусь – 2;

тренер: Олександр Алпатов.

1969 рік

Перед початком сезону команда в черговий раз змінила назву. Оригінальний «Сільбуд» став називатися традиційним «Будівельником». А ось команда, на відміну від назви, практично зберегла минулорічний склад. Пішов лише **Юрій Варламов**, який подався шукати долі в більш відомі колективи. Однак і без поповнення не обійшлося. Прийшов **Юрій Ананченко** – володар Кубка СРСР 1961 та 1962 років у складі донецького «Шахтаря». Крім цього, команду поповнили молоді гравці з дублюючого складу команди.

Кутовий у виконанні Юрія Москальця

Цього сезону друга група класу «А» значно розширила свою географію. Тепер команди України вже мали свою зону, в якій виступало 22 клуби. В числі останніх були й полтавці. Розпочали сезон будівельники вкрай невдало. Тільки у 6 турі полтавці здобули свою першу перемогу. А ось наступної перемоги довелося чекати майже два місяці. Тільки 14 червня «Будівельник» знову відчув смак перемоги, подолавши вдома хмельницьке «Динамо». Взагалі в першому колі команда виграла тільки в чотирьох зустрічах, маючи в активі лише 14 очок, і передостанній рядок у турнірній таблиці.

Саме в цей час у колективі відбулися деякі зміни. Пішов в одеський «Чорноморець» **Віктор Маслов**. Все більше і більше в основу стали потрапляти молоді гравці: **Даниляк, Назарук, Мармач**. Впевнено у сезоні заграли **Кесло** й **Москалець**. **Кесло** взагалі став кращим бомбардиром команди. Разом із **Несміяном** він створив досить цікавий дует. А ось **Якубик** гідно підміняв досвідченого **Анатолія Віткова**. Усі ці зміни позитивно вплинули на гру команди. Хоча у другому колі турбувала низька результативність. Поразки вдома від «Карпат» та «Металіста» можна віднести до числа прикрих, адже пропускали голи полтавці

на останніх хвилинах матчів. Однак ці поразки жодним чином не вплинули на турнірне становище «Будівельника» – 10 підсумкове місце, зважаючи на провал у першому колі, можна вважати задовільним результатом.

Турнірна таблиця

31 чемпіонат СРСР. 1969 р. Друга група класу «А», третя підгрупа

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Дніпро»	Дніпропетровськ	42	24	9	9	73	39	57
2	СКА	Київ	42	18	16	8	51	30	52
3	«Металіст»	Харків	42	19	14	9	40	27	52
4	«Автомобіліст»	Житомир	42	21	9	12	57	31	51
5	«Зірка»	Кіровоград	42	20	11	11	43	30	51
6	«Карпати»	Львів	42	17	12	13	63	50	46
7	«Металург»	Запоріжжя	42	15	14	13	49	35	44
8	«Таврія»	Сімферополь	42	14	16	12	60	50	44
9	«Буковина»	Чернівці	42	16	12	14	32	33	44
10	«Будівельник»	Полтава	42	14	15	13	34	33	43
11	«Локомотив»	Херсон	42	13	15	14	42	38	41
12	«Суднобудівник»	Миколаїв	42	14	13	15	38	35	41
13	СКА	Львів	42	14	11	17	40	47	39
14	«Авангард»	Тернопіль	42	11	17	14	32	41	39
15	«Кривбас»	Кривий Ріг	42	13	10	19	42	52	36
16	«Азовець»	Жданов	42	12	12	18	40	52	36
17	СКА	Одеса	42	13	10	19	36	55	36
18	«Десна»	Чернігів	42	11	14	17	30	59	36
19	«Шахтар»	Кадіївка	42	11	13	18	29	49	35
20	«Локомотив»	Вінниця	42	8	18	16	37	49	34
21	«Динамо»	Хмельницький	42	9	16	17	32	47	34
22	«Хімік»	Севєродонецьк	42	11	11	20	40	58	33

Матчі сезону 1969 року

09.04.1969 «Карпати» (Львів) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
 13.04.1969 «Буковина» (Чернівці) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
 17.04.1969 «Локомотив» (Вінниця) – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
 24.04.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 1:1
 28.04.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 0:0
 02.05.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 1:0
 06.05.1969 СКА (Київ) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
 10.05.1969 «Автомобіліст» (Житомир) – «Будівельник» (Полтава) – 2:0
 14.05.1969 «Десна» (Чернігів) – «Будівельник» (Полтава) – 2:2
 18.05.1969 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Будівельник» (Полтава) – 2:0
 25.05.1969 «Азовець» (Жданов) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
 29.05.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 0:0
 06.06.1969 «Будівельник» (Полтава) – СКА (Львів) – 0:0
 10.06.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Авангард» (Тернопіль) – 1:1
 14.06.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Динамо» (Хмельницький) – 1:0
 21.06.1969 «Металіст» (Харків) – «Будівельник» (Полтава) – 3:0
 25.06.1969 «Шахтар» (Кадіївка) – «Будівельник» (Полтава) – 0:1
 29.06.1969 «Хімік» (Севєродонецьк) – «Будівельник» (Полтава) – 1:2
 04.07.1969 «Будівельник» (Полтава) – СКА (Одеса) – 1:1
 08.07.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 0:0
 12.07.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Локомотив» (Херсон) – 1:1
 18.07.1969 СКА (Львів) – «Будівельник» (Полтава) – 3:0

22.07.1969 «Авангард» (Тернопіль) – «Будівельник» (Полтава) – 0:1
 26.07.1969 «Динамо» (Хмельницький) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0
 30.07.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 1:1
 03.08.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Азовець» (Жданов) – 3:1
 07.08.1969 «Металург» (Запоріжжя) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
 14.08.1969 «Будівельник» (Полтава) – СКА (Київ) – 1:1
 18.08.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Автомобіліст» (Житомир) – 1:0
 22.08.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 2:0
 28.08.1969 «Таврія» (Сімферополь) – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
 31.08.1969 «Зірка» (Кіровоград) – «Будівельник» (Полтава) – 0:1
 05.09.1969 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Будівельник» (Полтава) – 0:1
 12.09.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 0:1
 16.09.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 1:0
 20.09.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Локомотив» (Вінниця) – 2:0
 28.09.1969 СКА (Одеса) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0
 02.10.1969 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
 06.10.1969 «Локомотив» (Херсон) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
 10.10.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 0:1
 14.10.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Шахтар» (Кадіївка) – 4:1
 18.10.1969 «Будівельник» (Полтава) – «Хімік» (Сєвєродонецьк) – 3:1

«Будівельник»-1969:

воротарі: Леонід Ключов – 27, Володимир Козлов – 17;

захисники: Віктор Носов – 41, Анатолій Вітков – 40, Микола Котов – 38, Євген Назарук – 22, Борис Шишков – 22, В'ячеслав Першин – 16, Володимир Якубік – 13, Юрій Мармач – 7 (1);

півзахисники: Віталій Бардешин – 39 (3), Юрій Москалець – 34 (2), Василь Сальков – 33 (5), Віктор Маслов – 9;

нападники: Юрій Несміян – 38 (6), Богдан Кесло – 37 (9), Михайло Даниляк – 31 (4), Тарас Примак – 27 (4), Геннадій Козлов – 19, Костянтин Крючков – 11, Юрій Ананченко – 5, Олександр Колесник – 2;

тренер: Олександр Алпатов.

1970 рік

Черговий і останній сезон у 2 групі класу «А» став найгіршим. Але причина невдач у сезоні 1970 року приховується поза межами поля. Повертаючись трасою Москва-Сімферополь з тренувальних зборів у Криму, гравці команди потрапили в аварію. Саме через цю автокатастрофу, в яку потрапив командний автобус, багатьом гравцям довелося пролежати навесні на лікарняному ліжку більше, ніж бавитися м'ячем. Крім сторонніх, незалежних від команди обставин, втрутилися й звичні кадрові проблеми. Пішли з команди ті футболісти, які, по суті, складали основу «Будівельника» останні два сезони. Це **Примак, Несміян, Шишков, Котов**. Натомість у черговий раз команду поповнили молоді здібні гравці: **Гумінілович, Устименко, Васін** (через кілька років він, разом із **Старухіним**, складуть потужний атакуючий тандем у донецькому «Шахтарі»). Крім цього, із групи підготовки прийшли місцеві юні футболісти, зокре-

Юрій Войнов

«Будівельник» (Полтава). 1970 рік. Сидять: Якубик, Москалець, Кесло, Устименко, Ключев, Назарук, Даниляк, Васін. Стоять: Аксьонов (тренер), Гумінілович, Мармач, Максименко, Сальков, Савенков, Носов, Варчик, Бардешин, Ходченков

Васін у першому колі на двох забили лише 2 м'ячі.

Перше коло «Будівельник» завершив на 16 місці, маючи в активі 19 очок. Друге коло полтавці розпочали із новим головним тренером. На зміну **Алпатову** прийшов колишній гравець київського «Динамо» **Юрій Войнов**. Саме з приходом **Войнова** до керма «Будівельника» гра дещо змінилася, стала агресивнішою і більш результативною. Про це свідчать перемоги з великим рахунком над львівським СКА – 4:0, калінінградською «Балтикою» – 4:0. Загалом, за той час, що біля керма команди перебував **Войнов**, полтавці забили 20 м'ячів у 18 зустрічах. Однак підняти команду вище 13 місця тренерові так і не вдалося.

Турнірна таблиця

32 чемпіонат СРСР. 1970 р. Друга група класу «А», перша підгрупа

№	Команда	Місто	І	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Металург»	Запоріжжя	42	26	10	6	73	33	62
2	«Таврія»	Сімферополь	42	21	15	6	70	36	57
3	«Автомобіліст»	Житомир	42	20	15	7	61	27	55
4	«Спартак»	Івано-Франківськ	42	18	14	10	58	53	50
5	«Суднобудівник»	Миколаїв	42	17	14	11	47	36	48
6	«Азовець»	Жданов	42	15	18	9	44	34	48
7	«Зірка»	Кіровоград	42	19	9	14	48	41	47
8	«Буковина»	Чернівці	42	17	12	13	45	39	46
9	«Шахтар»	Кадіївка	42	16	13	13	49	37	45
10	«Локомотив»	Херсон	42	16	12	14	60	50	44
11	«Десна»	Чернігів	42	17	10	15	43	45	44
12	«Шахтар»	Горлівка	42	14	13	15	42	47	41
13	«Будівельник»	Полтава	42	13	13	16	33	34	39
14	СКА	Львів	42	12	15	15	30	41	39
15	«Кривбас»	Кривий Ріг	42	12	14	16	52	48	38
16	«Спартак»	Брест	42	12	13	17	32	48	37
17	«Авангард»	Тернопіль	42	12	12	18	38	47	36
18	«Нсман»	Гродно	42	11	13	18	27	48	35
19	«Балтика»	Калінінград	42	10	11	21	24	51	31
20	СКА	Одеса	42	12	6	24	34	56	30
21	«Спартак»	Суми	42	7	14	21	31	57	28
22	«Гомсільмаш»	Гомель	42	7	10	25	22	55	24

ма **Анатолій Дяченко**. Знову в команду повернувся **Анатолій Максименко**, який два попередні сезони провів у кременчуцькому «Дніпрі», що припинив своє існування, та у кіровоградській «Зірці».

Розпочав сезон «Будівельник» двома поразками в Чернівцях та Івано-Франківську. Але потім доволі несподівано переміг у Львові місцевих армійців – 1:0, а вдома подолав міцний «Суднобудівник» – 2:1. Як і в минулому сезоні, полтавці доволі мало забивали. Лідери команди **Кесло** та

Матчі сезону 1970 року

11.04.1970 «Буковина» (Чернівці) – «Будівельник» (Полтава) – 2:0
14.04.1970 «Спартак» (Івано-Франківськ) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
18.04.1970 СКА (Львів) – «Будівельник» (Полтава) – 0:1
03.05.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 2:1
07.05.1970 СКА (Одеса) – «Будівельник» (Полтава) – 2:0
15.05.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Спартак» (Суми) – 1:1
19.05.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 1:1
23.05.1970 «Гомсільмаш» (Гомель) – «Будівельник» (Полтава) – 0:2
29.05.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 1:2
02.06.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Автомобіліст» (Житомир) – 1:0
06.06.1970 «Авангард» (Тернопіль) – «Будівельник» (Полтава) – 2:0
12.06.1970 «Балтика» (Калінінград) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
16.06.1970 «Нєман» (Гродно) – «Будівельник» (Полтава) – 0:1
20.06.1970 «Спартак» (Брест) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
26.06.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 0:2
30.06.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 1:0
04.07.1970 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
10.07.1970 «Азовець» (Жданов) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0
22.07.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Локомотив» (Херсон) – 1:0
25.07.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 0:1
28.07.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 1:1
01.08.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Спартак» (Івано-Франківськ) – 1:2
05.08.1970 «Будівельник» (Полтава) – СКА (Львів) – 4:0
12.08.1970 «Локомотив» (Херсон) – «Будівельник» (Полтава) – 2:0
16.08.1970 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Будівельник» (Полтава) – 2:1
23.08.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Шахтар» (Кадіївка) – 0:0
26.08.1970 «Спартак» (Суми) – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
31.08.1970 «Десна» (Чернігів) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
04.09.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Гомсільмаш» (Гомель) – 1:1
11.09.1970 «Зірка» (Кіровоград) – «Будівельник» (Полтава) – 2:1
15.09.1970 «Автомобіліст» (Житомир) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0
19.09.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Авангард» (Тернопіль) – 1:0
22.09.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Нєман» (Гродно) – 0:0
29.09.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Балтика» (Калінінград) – 4:0
04.10.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Спартак» (Брест) – 1:0
07.10.1970 «Будівельник» (Полтава) – СКА (Одеса) – 1:0
10.10.1970 «Таврія» (Сімферополь) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
14.10.1970 «Металург» (Запоріжжя) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
18.10.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 1:0
25.10.1970 «Будівельник» (Полтава) – «Азовець» (Жданов) – 0:0
29.10.1970 «Шахтар» (Горлівка) – «Будівельник» (Полтава) – 2:2
03.11.1970 «Шахтар» (Кадіївка) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0

«Будівельник» – 1970:

воротарі: Леонід Ключєв, Володимир Устименко, Володимир Козлов, Анатолій Дяченко;

захисники: Володимир Якубик, Віктор Носов, Анатолій Малютчик, Юрій Мармач, Анатолій Максименко, Микола Савенков, Анатолій Вітков, Григорій Чернявський;

півзахисники: Віталій Бардешин, Юрій Москалець, Євген Назарук, Василь

Сальков, Юрій Лутновський, Євген Ходченков;

нападники: Богдан Кесло, Олександр Васін, Віктор Варчик, Мар'ян Гумінілович, Михайло Даниляк, Олександр Гавриш;

тренери: Юрій Войнов (до 5 серпня – Олександр Алпатов).

1971 рік

Цього сезону в футбольному господарстві Радянського Союзу відбулася велика реорганізація, яка зачепила й нашу команду. Перш за все, дивізіони замість класу «А» та класу «Б» почали називатися: вища, перша та друга ліги. Значних змін зазнав другий дивізіон – друга група класу «А». Із шести зон, які існували в 1970 році, зробили одну лігу, куди потрапили кращі команди. Так виникла перша ліга. Усі інші клуби за територіальним принципом були розподілені по зонах другої ліги. Полтавський «Будівельник» у сезоні 1970 року посів 13 місце, тому розраховувати на те, що команду залишать в турнірі першої ліги, годі було сподіватися. Отож, полтавці включилися в боротьбу в знайомому турнірі українських команд, але під новою вивіскою.

Юрію Войнову вдалося зберегти минулорічний склад. Більше того – навіть поповнити кількома цікавими гравцями. Так, полтавські селекціонери віднайшли молодого, на той час нікому не відомого **Віталія Старухіна**. Саме він за короткий час пройшов шлях від дебютанта до лідера команди. 15 забитих голів за сезон говорять самі за себе. Крім **Старухіна** швидко адаптувався в новому колективі ще один дебютант – **Володимир Колодій** (із львівського СКА). Прийшли в «Будівельник» і

Віталій Старухін

«Будівельник» (Полтава). 1971 рік. Стоять: Володимир Аксьонов (тренер), Олексій Макієнко (лікар), Володимир Якубик, Анатолій Дяченко, Мар'ян Гумінілович, Геннадій Колцун, Юрій Лутновський, Володимир Колодій, Віктор Носов, Володимир Щерба, Віталій Старухін, Віталій Бардешин, Антон Востров, Мігель Штець, Володимир Осадчук, Юрій Войнов (старший тренер), Віктор Петрук (адміністратор), Яків Борисов (начальник команди). Сидять: Василь Романюк, Михайло Даниляк, Євген Назарук, Богдан Кесло, Іраклій Петров, Олександр Васін, Юрій Москалець

вже досвідчені гравці: **Антон Востров** (із вінницького «Локомотива»), **Юрій Найдьонов** (із київського СКА), **Володимир Осадчук** (з ленінградського «Зеніту»). До того ж, продуктивно працювала і дитячо-юнацька школа при головній команді. Цього року вперше на поле у складі «Будівельника» з'явився **Юрій Резнік**. Одним словом, **Войнов** створив доволі цікавий колектив, якому, щоправда, потрібен був час, аби зігратися.

За сумною традицією, сезон полтавці розпочали не з перемоги. У першому матчі у другій лізі «Будівельник» зіграв унічию вдома з кіровоградською «Зіркою» – 1:1. Перший гол вже на 3-й хвилині матчу забив **Олександр Васін**, але втримати перемогу нашим так і не вдалося. У наступному матчі, зі спартаківцями Сум, теж нічия – 0:0. Взагалі у перших 5 матчах, які пройшли в Полтаві, «Будівельник» спромігся лише на дві перемоги. А потім почалися поразки. Після перемоги над «Кривбасом» – 2:1, полтавці більше місяця не знали радості перемог. Фактично перше коло «Будівельник» завалив. До того ж, селекціонери з інших клубів, головним чином з донецького «Шахтаря», почали пильно приглядатися до деяких футболістів команди. Результатом їх «переглядів» став перехід до Донецька **Олександра Васіна**, який по суті став тільки «першою ластівкою» у «викраданнях» футбольних талантів із Полтави.

Однак, незважаючи на суттєву втрату, у другому колі «Будівельник» зіграв значно краще, а головне – стабільніше, що врешті вилилося у підсумкове 8 місце. Восьмий рядок у таблиці залишався на довгі роки кращим результатом. Подальші виступи клубу будуть блідими й невиразними.

Турнірна таблиця

33 чемпіонат СРСР. 1971 р. Друга ліга, I зона

№	Команда	Місто	I	В	Н	П	МЗ	МП	О
1	«Кривбас»	Кривий Ріг	50	31	10	9	77	31	72
2	«Суднобудівник»	Миколаїв	50	30	11	9	69	31	71
3	«Автомобіліст»	Житомир	50	25	15	10	58	30	65
4	«Шахтар»	Кадіївка	50	24	15	11	67	34	63
5	«Таврія»	Сімферополь	50	24	11	15	79	50	59
6	«Зірка»	Кіровоград	50	21	17	12	52	33	59
7	«Локомотив»	Вінниця	50	17	22	11	47	35	56
8	«Будівельник»	Полтава	50	21	13	16	54	43	55
9	«Шахтар»	Горлівка	50	17	20	13	50	50	54
10	«Хімік»	Севєродонецьк	50	19	15	16	66	61	53
11	«Металург»	Маріуполь	50	18	15	17	62	55	51
12	СКА	Одеса	50	18	15	17	50	48	51
13	«Локомотив»	Херсон	50	18	14	18	46	52	50
14	«Авангард»	Тернопіль	50	18	13	19	43	46	49
15	«Спартак»	Суми	50	15	18	17	42	43	48
16	«Буковина»	Чернівці	50	17	14	19	35	38	48
17	СКА	Київ	50	15	17	18	43	44	47
18	«Динамо»	Хмельницький	50	15	16	19	35	45	46
19	«Спартак»	Івано-Франківськ	50	18	9	23	46	46	45
20	«Говерла»	Ужгород	50	15	15	20	42	55	45
21	«Авангард»	Севастополь	50	14	17	19	37	54	45
22	«Локомотив»	Донецьк	50	12	16	22	39	61	40
23	СКА	Львів	50	10	17	23	33	55	37
24	«Дніпро»	Черкаси	50	9	15	26	28	69	33
25	«Торпедо»	Луцьк	50	7	16	27	21	66	30
26	«Горинь»	Рівне	50	9	10	31	27	73	28

Матчі сезону 1971 року

03.04.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 1:1
11.04.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Спартак» (Суми) – 0:0
16.04.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 2:1
19.04.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 1:0
23.04.1971 «Будівельник» (Полтава) – СКА (Одеса) – 0:1
29.04.1971 «Таврія» (Сімферополь) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
02.05.1971 «Локомотив» (Херсон) – «Будівельник» (Полтава) – 4:1
05.05.1971 «Авангард» (Севастополь) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0
11.05.1971 «Будівельник» (Полтава) – СКА (Львів) – 0:1
15.05.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Говерла» (Ужгород) – 1:0
19.05.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Спартак» (Івано-Франківськ) – 1:0
24.05.1971 «Динамо» (Хмельницький) – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
28.05.1971 «Авангард» (Тернопіль) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
01.06.1971 «Буковина» (Чернівці) – «Будівельник» (Полтава) – 3:0
06.06.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Горинь» (Рівне) – 2:1
10.06.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Торпедо» (Луцьк) – 1:0
14.06.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Автомобіліст» (Житомир) – 2:1
19.06.1971 «Локомотив» (Донецьк) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
22.06.1971 «Металург» (Жданов) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0
26.06.1971 «Шахтар» (Горлівка) – «Будівельник» (Полтава) – 2:1
02.07.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Локомотив» (Вінниця) – 1:2
06.07.1971 «Будівельник» (Полтава) – СКА (Київ) – 0:0
10.07.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 2:1
15.07.1971 «Шахтар» (Кадіївка) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
23.07.1971 «Хімік» (Северодонецьк) – «Будівельник» (Полтава) – 1:3
31.07.1971 «Зірка» (Кіровоград) – «Будівельник» (Полтава) – 3:0
07.08.1971 «Спартак» (Суми) – «Будівельник» (Полтава) – 0:1
11.08.1971 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
15.08.1971 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Будівельник» (Полтава) – 2:1
21.08.1971 СКА (Одеса) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
25.08.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 4:1
29.08.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Локомотив» (Херсон) – 1:1
02.09.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Авангард» (Севастополь) – 4:0
06.09.1971 СКА (Львів) – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
10.09.1971 «Говерла» (Ужгород) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0
14.09.1971 «Спартак» (Івано-Франківськ) – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
18.09.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Динамо» (Хмельницький) – 3:2
21.09.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Авангард» (Тернопіль) – 3:0
25.09.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 1:0
30.09.1971 «Горинь» (Рівне) – «Будівельник» (Полтава) – 2:1
04.10.1971 «Торпедо» (Луцьк) – «Будівельник» (Полтава) – 0:1
08.10.1971 «Автомобіліст» (Житомир) – «Будівельник» (Полтава) – 2:0
14.10.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Локомотив» (Донецьк) – 1:0
17.10.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Металург» (Жданов) – 1:0

Володимир
Аксьонов

21.10.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 2:0
 26.10.1971 «Локомотив» (Вінниця) – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
 30.10.1971 СКА (Київ) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0
 04.11.1971 «Дніпро» (Черкаси) – «Будівельник» (Полтава) – 0:3
 12.11.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Шахтар» (Кадіївка) – 2:0
 16.11.1971 «Будівельник» (Полтава) – «Хімік» (Сєверодонецьк) – 1:1

«Будівельник»-1971:

воротарі: Антон Востров, Олександр Сіденко, Анатолій Дяченко;

захисники: Володимир Якубик, Володимир Щерба, Віктор Носов, Євген Назарук, Геннадій Колцун, Василь Романюк, Володимир Осадчук, Анатолій Максименко;

півзахисники: Віталій Бардешин, Юрій Москалець, Володимир Колодій, Мар'ян Гумінілович, Юрій Лутновський, Михайло Даниляк, Володимир Дьомушкін;

нападники: Віталій Старухін, Михайло Мединський, Олександр Васін, Юрій Найдьонов, Богдан Кесло, Іраклій Петров, Олександр Логачов, Юрій Резнік, Мігель Штець;

тренер: Юрій Войнов.

1972 рік

«Будівельник» відносно непогано провів сезон, але кадрові втрати, перш за все, викрадення (а іншого слова тут і не придумати) **Віталія Старухіна** донецьким «Шахтарем», призвело до загального 11 місця. Крім цього, в середині літа пішов з команди й наставник команди **Юрій Войнов**. До керма «Будівельника» в черговий раз став **Олександр Алпатов**. Та підняти команду, в якій на той час була така плінність кадрів, було просто неможливо.

«Будівельник» (Полтава) на зборах в Ялті. 1972 рік. Стоять: Володимир Аксьонов (тренер), Олексій Макієнко (лікар), Віталій Бардешин, Володимир Колодій, Геннадій Колцун, Юрій Найдьонов, Олександр Сіденко, Віталій Старухін, Антон Востров, Володимир Діденко, Михайло Мединський, Мар'ян Гумінілович, Олексій Чупенко, Юрій Войнов (старший тренер), Віктор Петрук (адміністратор). Сидять: Юрій Москалець, Василь Романюк, Юрій Мазур, Володимир Якубик, Євген Назарук, Михайло Штуллер, Ярослав Сагайдачний.

Турнірна таблиця

34 чемпіонат СРСР. 1972 р. Друга ліга, I зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Спартак»	Івано-Франківськ	46	23	17	6	51-28	63
2	«Говерла»	Ужгород	46	25	8	13	70-44	58
3	«Таврія»	Сімферополь	46	25	7	14	62-32	57
4	«Суднобудівник»	Миколаїв	46	20	17	9	48-25	57
5	«Шахтар»	Кадіївка	46	22	11	13	60-35	55
6	«Динамо»	Хмельницький	46	18	18	10	56-39	54
7	«Локомотив»	Вінниця	46	19	16	11	49-36	54
8	«Автомобіліст»	Житомир	46	19	15	12	44-31	53
9	«Металург»	Жданов	46	20	13	13	56-45	53
10	команда міста	Чернігів	46	19	14	13	56-41	52
11	«Будівельник»	Полтава	46	17	17	12	44-45	51
12	«Шахтар»	Макіївка	46	16	18	12	46-39	50
13	«Авангард»	Севастополь	46	15	17	14	33-31	47
14	«Зірка»	Кіровоград	46	13	18	15	40-51	44
15	«Будівельник»	Тернопіль	46	14	15	17	50-55	43
16	«Хімік»	Сєверодонецьк	46	15	13	18	37-49	43
17	«Шахтар»	Горлівка	46	9	22	15	43-44	40
18	«Авангард»	Рівне	46	13	14	19	41-52	40
19	«Фрунзенець»	Суми	46	16	8	22	35-50	40
20	«Локомотив»	Херсон	46	15	7	24	55-81	37
21	«Буковина»	Чернівці	46	10	16	20	32-62	36
22	команда міста	Луцьк	46	8	17	21	30-52	33
23	«Локомотив»	Донецьк	46	8	13	25	32-71	29
24	«Маяк»	Харків	46	2	11	33	15-47	15

Матчі сезону 1972 року

06.04.1972 «Таврія» (Сімферополь) – «Будівельник» (Полтава) – 0:1
 10.04.1972 «Авангард» (Севастополь) – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
 16.04.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Локомотив» (Вінниця) – 1:1
 20.04.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Будівельник» (Тернопіль) – 1:1
 23.04.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Автомобіліст» (Житомир) – 0:1
 28.04.1972 СК «Чернігів» – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
 02.05.1972 «Локомотив» (Донецьк) – «Будівельник» (Полтава) – 0:2
 06.05.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 3:0
 11.05.1972 «Динамо» (Хмельницький) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
 14.05.1972 СК «Луцьк» – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
 18.05.1972 «Авангард» (Рівне) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0
 23.05.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Маяк» (Харків) – 1:0
 28.05.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Шахтар» (Кадіївка) – 1:1
 01.06.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Хімік» (Сєверодонецьк) – 1:0
 06.06.1972 «Буковина» (Чернівці) – «Будівельник» (Полтава) – 1:2
 10.06.1972 «Говерла» (Ужгород) – «Будівельник» (Полтава) – 2:1
 13.06.1972 «Спартак» (Івано-Франківськ) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0
 19.06.1972 «Зірка» (Кіровоград) – «Будівельник» (Полтава) – 1:1
 24.06.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Локомотив» (Херсон) – 2:1
 28.06.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 1:0
 03.07.1972 «Металург» (Жданов) – «Будівельник» (Полтава) – 1:1

08.07.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Шахтар» (Макіївка) – 1:0
 12.07.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 0:3
 20.07.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Локомотив» (Донецьк) – 1:0
 24.07.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 2:1
 27.07.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Авангард» (Севастополь) – 1:0
 02.08.1972 «Локомотив» (Вінниця) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0
 06.08.1972 «Будівельник» (Тернопіль) – «Будівельник» (Полтава) – 1:3
 10.08.1972 «Автомобіліст» (Житомир) – «Будівельник» (Полтава) – 0:0
 15.08.1972 «Будівельник» (Полтава) – СК «Чернігів» – 0:0
 23.08.1972 «Фрунзенець» (Суми) – «Будівельник» (Полтава) – 2:0
 28.08.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Динамо» (Хмельницький) – 1:1
 01.09.1972 «Будівельник» (Полтава) – СК «Луцьк» – 1:0
 05.09.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 1:1
 11.09.1972 «Маяк» (Харків) – «Будівельник» (Полтава) – -:+*
 15.09.1972 «Шахтар» (Кадіївка) – «Будівельник» (Полтава) – 2:0
 19.09.1972 «Хімік» (Сєверодонецьк) – «Будівельник» (Полтава) – 4:2
 25.09.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 4:2
 29.09.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Говерла» (Ужгород) – 0:0
 03.10.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Спартак» (Івано-Франківськ) – 0:3
 08.10.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 0:0
 13.10.1972 «Локомотив» (Херсон) – «Будівельник» (Полтава) – 3:1
 17.10.1972 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Будівельник» (Полтава) – 2:0
 22.10.1972 «Будівельник» (Полтава) – «Металург» (Жданов) – 2:1
 27.10.1972 «Шахтар» (Макіївка) – «Будівельник» (Полтава) – 2:0
 31.10.1972 «Шахтар» (Горлівка) – «Будівельник» (Полтава) – 2:2

* Команда «Маяк» (Харків) знялася після першого кола, у матчах, що залишилися, їй зараховані поразки.

«Будівельник» – 1972:

воротарі: Антон Восторов, Олександр Сіденко.

захисники: Володимир Діденко, Геннадій Колцун, Олексій Мінін, Євген Назарук, Василь Романюк, Володимир Якубик, Анатолій Аношин;

півзахисники: Віталій Бардешин, Мар'ян Гумінілович, Юрій Москалець, Володимир Колодій, Олександр Колесник, Юрій Мазур;

нападники: Віталій Старухін, Михайло Мединський, Юрій Найдьонов, Михайло Штуллер, Юрій Резнік, Іраклій Петров;

тренери: Олександр Алпатов (Юрій Войнов – до 27 липня).

1973 рік

Віктор Носов

У сезоні 1973 року при нічийному результаті після основного часу призначалися одинадцятиметрові штрафні удари для виявлення переможця. За перемогу в серії пенальті команда здобувала одне очко, а якщо програвала – жодного. Таким чином федерація футболу Радянського Союзу вирішила боротися з договірними матчами та підвищити видовищність гри.

У полтавської команди теж відбулися зміни. По-перше, вона знову змінила назву. Команді повернули попереднє ім'я – «Колос». Під цією вивіскою біло-зелена команда гратиме аж до свого знищення. По-друге, і це вже стане традицією, склад полтавців помітно змінився. Відтепер, головним чином, через брак коштів у фінансу-

ванні, команда комплектуватиметься переважно місцевими вихованцями. На щастя, футбольних талантів ніколи не бракувало в Полтаві. Тому на зміну тим футболістам, які залишили команду, приходили нові, не менш здібні гравці.

Сезон для «Колоса» видався важким. Склад полтавців змінився наполовину. Лише у другому колі, з приходом до керма команди колишнього гравця, а в майбутньому відомого тренера **Віктора Носова**, гра «Колоса» дещо стабілізувалася, але піднятися вище 18 місця команді так і не вдалося. До того ж, напередодні сезону гравці «Колоса» знову потрапили в аварію, наслідки якої ще довго позначалися на грі команди.

Турнірна таблиця

35 чемпіонат СРСР. 1973 р. Друга ліга, I зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Таврія»	Сімферополь	44	26	6+4	8	75-36	58
2	«Автомобіліст»	Житомир	44	25	3+2	14	62-36	53
3	«Суднобудівник»	Миколаїв	44	23	6+7	8	69-35	52
4	«Говерла»	Ужгород	44	24	3+5	12	65-52	51
5	«Локомотив»	Вінниця	44	18	11+5	10	64-33	47
6	«Шахтар»	Горлівка	44	18	9+3	14	58-47	45
7	«Авангард»	Севастополь	44	16	13+3	12	44-40	45
8	«Кривбас»	Кривий Ріг	44	18	6+10	10	53-45	42
9	«Динамо»	Хмельницький	44	18	5+10	11	57-45	41
10	«Локомотив»	Херсон	44	17	5+10	12	49-33	39
11	СК «Чернігів»	Чернігів	44	18	2+6	18	63-56	38
12	«Зірка»	Кіровоград	44	16	4+6	18	63-57	36
13	«Шахтар»	Макіївка	44	15	5+9	15	50-48	35
14	«Буковина»	Чернівці	44	14	7+5	18	44-52	35
15	«Хімік»	Сєверодонецьк	44	12	9+5	18	51-64	33
16	«Фрунзенець»	Сумі	44	14	4+7	19	49-47	32
17	«Шахтар»	Кадіївка	44	15	2+3	24	42-70	32
18	«Колос»	Полтава	44	12	7+1	24	44-68	31
19	СК «Луцьк»	Луцьк	44	11	8+3	22	25-50	30
20	«Будівельник»	Тернопіль	44	13	3+13	15	45-55	29
21	«Авангард»	Рівне	44	11	5+7	21	34-57	27
22	«Локомотив»	Донецьк	44	9	6+5	24	35-72	24
23	«Металург»	Жданов	44	10	4+4	26	41-84	24

Матчі сезону 1973 року

31.03.1973 «Таврія» (Сімферополь) – «Колос» (Полтава) – 3:0
04.04.1973 «Авангард» (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 1:0
08.04.1973 «Локомотив» (Херсон) – «Колос» (Полтава) – 5:1
13.04.1973 «Колос» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:1
17.04.1973 «Колос» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 1:1
20.04.1973 «Колос» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 2:1
25.04.1973 «Локомотив» (Вінниця) – «Колос» (Полтава) – 3:1
29.04.1973 «Автомобіліст» (Житомир) – «Колос» (Полтава) – 1:1
02.05.1973 «Будівельник» (Тернопіль) – «Колос» (Полтава) – 1:0
07.05.1973 «Колос» (Полтава) – «Металург» (Жданов) – 1:2
11.05.1973 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Макіївка) – 2:3
15.05.1973 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Донецьк) – 2:2
20.05.1973 «Говерла» (Ужгород) – «Колос» (Полтава) – 3:1

27.05.1973 «Буковина» (Чернівці) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 01.06.1973 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Кадіївка) – 2:1
 05.06.1973 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 1:2
 09.06.1973 «Колос» (Полтава) – «Хімік» (Сєверодонецьк) – 2:0
 15.06.1973 «Колос» (Полтава) – СК «Чернігів» – 1:2
 23.06.1973 «Фрунзенець» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 5:1
 28.06.1973 «Динамо» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 03.07.1973 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 3:1
 07.07.1973 «Колос» (Полтава) – СК «Луцьк» – 1:0
 16.07.1973 «Колос» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 0:2
 20.07.1973 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Севастополь) – 1:1
 23.07.1973 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Херсон) – 1:2
 28.07.1973 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Колос» (Полтава) – 1:2
 02.08.1973 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 06.08.1973 «Зірка» (Кіровоград) – «Колос» (Полтава) – 2:2
 11.08.1973 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Вінниця) – 0:0
 14.08.1973 «Колос» (Полтава) – «Автомобіліст» (Житомир) – 1:0
 18.08.1973 «Колос» (Полтава) – «Будівельник» (Тернопіль) – 1:0
 25.08.1973 «Металург» (Жданов) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 29.08.1973 «Шахтар» (Макіївка) – «Колос» (Полтава) – 0:1
 01.09.1973 «Локомотив» (Донецьк) – «Колос» (Полтава) – 1:2
 07.09.1973 «Колос» (Полтава) – «Говерла» (Ужгород) – 2:3
 14.09.1973 «Колос» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 0:0
 20.09.1973 «Шахтар» (Кадіївка) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 24.09.1973 «Шахтар» (Горлівка) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 28.09.1973 «Хімік» (Сєверодонецьк) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 04.10.1973 СК «Чернігів» – «Колос» (Полтава) – 1:2
 12.10.1973 «Колос» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 2:0
 17.10.1973 «Колос» (Полтава) – «Динамо» (Хмельницький) – 0:0
 23.10.1973 «Авангард» (Рівне) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 27.10.1973 СК «Луцьк» – «Колос» (Полтава) – 1:0

«Колос»-1973:

воротарі: Олександр Сіденко, Анатолій Дяченко, Валерій Смолін;

захисники: Володимир Діденко, Анатолій Лапушкін, Олексій Мінін, Євген Назарук, Василь Романюк, Григорій Чернявський, Юрій Мармач;

півзахисники: Віталій Бардешин, Віктор Волков, Юрій Москалець, Олександр Колесник, Василь Курилов, Микола Іпполітов, Микола Іванчев, Юрій Шпак;

нападники: Михайло Штуллер, Юрій Найдьонов, Іраклій Петров, Юрій Сапухін, Віктор Бичков, Володимир Войтенко;

тренери: Віктор Носов (Олександр Алпатов – до 20 липня).

1974 рік

Цього року Полтава святкувала свій 800-річний ювілей. До цієї дати «батьки міста» вирішили кардинально реконструювати головну спортивну арену обласного центру. Через це у «заручниках» опинилася команда, яка змушена була усі домашні матчі першого кола проводити за межами рідного міста. Саме тому не всі полтавські уболівальники побачили дебют у складі «Колоса» і перший гол **Івана Шарія**. Проте пощастило кременчужанам та решетилівчанам, які мали змогу бачити перші кроки майбутньої зірки. Звичайно, говорити про результат «безпритульної» команди годі. 15 місце

Стадіон «Колос» після відбудови. 1974 рік

можна вважати цілком пристойним результатом, адже могло бути й гірше. Однак **Віктору Носову** вдалося зліпити цілком боездатний колектив. До речі, один із наймолодших у другій лізі української зони. Не випадково, що з цього складу чимало футболістів зможуть пробитися до більш іменитих команд. Та й сам наставник полтавців по закінченні сезону піде з «Колоса» до свого рідного «Шахтаря»...

Турнірна таблиця

36 чемпіонат СРСР. 1974 р. Друга ліга, VI зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Суднобудівник»	Миколаїв	38	19	17	2	47-18	55
2	«Металіст»	Харків	38	15	15	8	63-42	45
3	«Фрунзенець»	Суми	38	18	9	11	54-41	45
4	«Кривбас»	Кривий Ріг	38	15	14	9	47-33	44
5	«Говерла»	Ужгород	38	16	12	10	45-38	44
6	СК «Чернігів»	Чернігів	38	17	9	12	63-46	43
7	«Локомотив»	Вінниця	38	14	14	10	48-33	42
8	«Автомобіліст»	Житомир	38	15	11	12	50-39	41
9	СК «Луцьк»	Луцьк	38	14	12	12	33-31	40
10	«Локомотив»	Херсон	38	13	13	12	49-48	39
11	СК «Тирасполь»	Тирасполь	38	9	21	8	40-40	39
12	«Буковина»	Чернівці	38	14	10	14	51-45	38
13	«Авангард»	Севастополь	38	14	9	15	46-47	37
14	«Динамо»	Хмельницький	38	11	14	13	32-38	36
15	«Колос»	Полтава	38	9	17	12	25-29	35
16	«Граніт»	Черкаси	38	9	16	13	32-49	34
17	«Зірка»	Кіровоград	38	11	9	18	34-46	31
18	«Авангард»	Рівне	38	12	6	20	33-52	30
19	«Будівельник»	Тернопіль	38	8	10	20	31-49	26
20	«Харчовик»	Бендери	38	5	6	27	14-73	16

Матчі сезону 1974 року

06.04.1974 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Колос» (Полтава) – 0:0

10.04.1973 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колос» (Полтава) – 3:0

16.04.1974 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Севастополь) – 1:0

19.04.1974 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Херсон) – 0:1

25.04.1974 «Говерла» (Ужгород) – «Колос» (Полтава) – 2:1

29.04.1974 «Буковина» (Чернівці) – «Колос» (Полтава) – 0:0

04.05.1974 «Колос» (Полтава) – «Автомобіліст» (Житомир) – 3:1
 07.05.1974 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Вінниця) – 1:1
 16.05.1974 «Харчовик» (Бендери) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 20.05.1974 СК «Тирасполь» – «Колос» (Полтава) – 2:1
 28.05.1974 «Колос» (Полтава) – «Динамо» (Хмельницький) – 1:0
 31.05.1974 «Колос» (Полтава) – «Будівельник» (Тернопіль) – 1:0
 04.06.1974 «Авангард» (Рівне) – «Колос» (Полтава) – 0:1
 08.06.1974 СК «Луцьк» – «Колос» (Полтава) – 1:0
 16.06.1974 «Фрунзенець» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 20.06.1974 «Колос» (Полтава) – СК «Чернігів» – 0:0
 27.06.1974 «Металіст» (Харків) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 06.07.1974 «Колос» (Полтава) – «Граніт» (Черкаси) – 1:1
 10.07.1974 «Зірка» (Кіровоград) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 24.07.1974 «Колос» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 1:1
 28.07.1974 «Колос» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 0:0
 04.08.1974 «Авангард» (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 08.08.1974 «Локомотив» (Херсон) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 13.08.1974 «Колос» (Полтава) – «Говерла» (Ужгород) – 2:0
 17.08.1974 «Колос» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 0:0
 25.08.1974 «Автомобіліст» (Житомир) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 29.08.1974 «Локомотив» (Вінниця) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 04.09.1974 «Колос» (Полтава) – «Харчовик» (Бендери) – 2:0
 08.09.1974 «Колос» (Полтава) – СК «Тирасполь» – 1:0
 15.09.1974 «Динамо» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 19.09.1974 «Будівельник» (Тернопіль) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 27.09.1974 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 1:1
 30.09.1974 «Колос» (Полтава) – СК «Луцьк» – 1:0
 05.10.1974 «Колос» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 0:0
 09.10.1974 СК «Чернігів» – «Колос» (Полтава) – 2:2
 18.10.1974 «Колос» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 1:3
 28.10.1974 «Граніт» (Черкаси) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 01.11.1974 «Колос» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 0:0

«Колос»-1974:

воротарі: Олександр Сіденко, Анатолій Дяченко;

захисники: Володимир Діденко, Юрій Мармач, Петро Бахуринський, Володимир Євдокимов, Євген Назарук, Анатолій Лапушкін, Олександр Приставка;

півзахисники: Віталій Бардешин, Юрій Москалець, Василь Курилов, Микола Коновалов, Ігор Чернов;

нападники: Юрій Найдьонов, Анатолій Куліш, Віталій Дмитренко, Іван Шарій, Іраклій Петров, Андрій Процько, Віктор Бичков;

тренер: Віктор Носов.

1975 рік

Склад зони того сезону скоротився до 17 команд. Уже давно в Україні не було так мало колективів у другій лізі. Крім цього, із 17 клубів один представляв Молдову.

У черговий раз новий сезон полтавці розпочали з новим наставником. **Носов** повернувся до рідного Донецька. На зміну йому прийшов **Анатолій Вітков**, який так само, як і **Віктор**

Носов, ще зовсім недавно грав за полтавську команду. Що цікаво – вперше до керма клубу став тренер із Полтави, до того ж – колишній гравець місцевої команди майстрів.

Склад «Колоса»-75 був одним із наймолодших у лізі (середній вік – трохи більше 20 років). Сезон малочим відрізнявся від інших. Єдине, чим особливо запам'ятався 1975 рік, так це грою **Івана Шарія**. Не випадково вже наступного сезону Іван захищатиме кольори київського «Динамо». І це у 18 років!

Болгарія. Горна Оряховіца. Перед початком товариської гри з місцевим «Локомотивом». Праворуч - Юрій Москалець

Турнірна таблиця

37 чемпіонат СРСР. 1975 р. Друга ліга, VI зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Кривбас»	Кривий Ріг	32	14	13	5	39-20	41
2	«Автомобіліст»	Житомир	32	13	14	5	41-21	40
3	СК «Луцьк»	Луцьк	32	13	12	7	46-26	38
4	СК «Чернігів»	Чернігів	32	12	13	7	41-33	37
5	«Зірка»	Кіровоград	32	13	10	9	37-22	36
6	«Суднобудівник»	Миколаїв	32	13	9	10	39-31	35
7	«Динамо»	Хмельницький	32	11	12	9	32-25	34
8	«Локомотив»	Вінниця	32	11	11	10	41-36	33
9	«Колос»	Полтава	32	11	10	11	44-41	32
10	«Буковина»	Чернівці	32	10	12	10	34-38	32
11	«Говерла»	Ужгород	32	11	10	11	23-27	32
12	«Фрунзенець»	Суми	32	11	9	12	29-29	31
13	СК «Тирасполь»	Тирасполь	32	8	14	10	36-46	30
14	«Хвиля»	Севастополь	32	12	5	15	38-54	29
15	«Авангард»	Рівне	32	9	9	14	22-30	27
16	«Локомотив»	Жданов	32	5	10	17	26-48	20
17	«Локомотив»	Херсон	32	3	11	18	24-65	17

Матчі сезону 1975 року

13.04.1975 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 17.04.1975 «Локомотив» (Жданов) – «Колос» (Полтава) – 2:3
 22.04.1975 «Колос» (Полтава) – «Говерла» (Ужгород) – 1:0
 26.04.1975 «Колос» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 3:1
 06.05.1975 СК «Тирасполь» – «Колос» (Полтава) – 1:1
 10.05.1975 «Колос» (Полтава) – «Хвиля» (Севастополь) – 3:1
 14.05.1975 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Херсон) – 0:1
 19.05.1975 «Колос» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 1:1
 02.06.1975 «Автомобіліст» (Житомир) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 06.06.1975 СК «Чернігів» – «Колос» (Полтава) – 1:0
 16.06.1975 «Колос» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 2:2
 20.06.1975 «Колос» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 1:1
 01.07.1975 «Локомотив» (Вінниця) – «Колос» (Полтава) – 0:4

05.07.1975 «Динамо» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 19.07.1975 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 0:2
 07.08.1975 «Колос» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 1:1
 11.08.1975 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Жданов) – 4:1
 15.08.1975 «Говерла» (Ужгород) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 19.08.1975 «Буковина» (Чернівці) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 23.08.1975 «Колос» (Полтава) – СК «Луцьк» – 1:0
 31.08.1975 «Колос» (Полтава) – СК «Тирасполь» – 2:1
 05.09.1975 «Хвиля» (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 4:3
 09.09.1975 «Локомотив» (Херсон) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 16.09.1975 «Фрунзенець» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 4:2
 25.09.1975 «Колос» (Полтава) – «Автомобіліст» (Житомир) – 2:2
 29.09.1975 «Колос» (Полтава) – СК «Чернігів» – 1:1
 07.10.1975 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 10.10.1975 «Зірка» (Кіровоград) – «Колос» (Полтава) – 0:1
 17.10.1975 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Вінниця) – 1:0
 20.10.1975 «Колос» (Полтава) – «Динамо» (Хмельницький) – 2:1
 25.10.1975 СК «Луцьк» – «Колос» (Полтава) – 3:2
 29.10.1975 «Авангард» (Рівне) – «Колос» (Полтава) – 0:0

Володимир
Войтенко

«Колос»-1975:

воротарі: Олександр Сіденко, Анатолій Дяченко;

захисники: Юрій Мармач, Борис Карпенко, Олександр Карпман, Володимир Діденко, Дмитро Горбачов, Василь Шапошник;

півзахисники: Юрій Москалець, Юрій Найдьонов, Василь Волков, Сергій Шевченко, Сергій Волошин;

нападники: Володимир Войтенко, Іван Шарій, Віталій Дмитренко, Анатолій Куліш, Віктор Климчук, Ренат Гатін, Юрій Кликів;

тренер: Анатолій Вітков.

1976 рік

Сезон «Колос» розпочав не найкращим чином. Перемоги давалися команді з великою натугою. Як наслідок, у червні був звільнений з посади головного тренера **Анатолій Вітков**. На його місце прийшов також, у недалекому минулому, колишній гравець команди **Василь Сальков**. З його приходом «Колос» перебував навіть у десятці кращих, але, проваливши кінцівку чемпіонату, полтавці опинилися на підсумковому 16-му місці.

Турнірна таблиця

38 чемпіонат СРСР. 1976 р. Друга ліга, VI зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Кривбас»	Кривий Ріг	38	22	9	7	60-22	53
2	«Металіст»	Харків	38	19	8	11	51-29	46
3	СКА	Одеса	38	16	13	9	46-33	45
4	«Суднобудівник»	Миколаїв	38	16	12	10	43-32	44
5	«Кристал»	Херсон	38	14	15	9	36-24	43
6	«Автомобіліст»	Житомир	38	14	14	10	44-31	42
7	«Зірка»	Кіровоград	38	18	6	14	42-34	42
8	«Колос»	Нікополь	38	15	9	14	36-42	39
9	СК «Луцьк»	Луцьк	38	11	16	11	34-34	38

10	«Хвиля»	Хмельницький	38	14	8	16	34-34	36
11	СКА	Київ	38	12	11	15	36-44	35
12	«Локомотив»	Вінниця	38	12	11	15	38-47	35
13	«Говерла»	Ужгород	38	14	7	17	26-38	35
14	«Буковина»	Чернівці	38	11	12	15	29-34	34
15	«Авангард»	Рівне	38	13	8	17	31-41	34
16	«Колос»	Полтава	38	12	9	17	38-44	33
17	«Новатор»	Жданов	38	10	13	15	36-52	33
18	«Фрунзенець»	Суми	38	11	11	16	40-57	33
19	«Шахтар»	Горлівка	38	11	10	17	36-45	32
20	«Атлантика»	Севастополь	38	11	6	21	42-61	28

Матчі сезону 1976 року

07.04.1976 «Колос» (Полтава) – «Автомобіліст» (Житомир) – 1:0
 11.04.1976 «Колос» (Полтава) – СКА (Київ) – 0:0
 16.04.1976 «Локомотив» (Вінниця) – «Колос» (Полтава) – 0:2
 20.04.1976 «Авангард» (Рівне) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 23.04.1976 СК «Луцьк» – «Колос» (Полтава) – 1:0
 30.04.1976 «Металіст» (Харків) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 08.05.1976 «Колос» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 0:1
 12.05.1976 «Колос» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 2:2
 17.05.1976 «Колос» (Полтава) – СКА (Одеса) – 0:0
 21.05.1976 «Колос» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:2
 24.05.1976 «Колос» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 1:1
 01.06.1976 «Колос» (Нікополь) – «Колос» (Полтава) – 0:1
 05.06.1976 «Кристал» (Херсон) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 09.06.1976 «Атлантика» (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 17.06.1976 «Колос» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 0:2
 21.06.1976 «Колос» (Полтава) – «Хвиля» (Хмельницький) – 4:0
 24.06.1976 «Колос» (Полтава) – «Говерла» (Ужгород) – 2:0
 05.07.1976 «Шахтар» (Горлівка) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 09.07.1976 «Новатор» (Жданов) – «Колос» (Полтава) – 0:2
 23.07.1976 «Фрунзенець» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 3:2
 27.07.1976 «Автомобіліст» (Житомир) – «Колос» (Полтава) – 3:3
 31.07.1976 СКА (Київ) – «Колос» (Полтава) – 0:1
 06.08.1976 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Вінниця) – 1:0
 10.08.1976 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 0:0
 14.08.1976 «Колос» (Полтава) – СК «Луцьк» – 1:0
 21.08.1976 «Колос» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 0:2
 28.08.1976 «Зірка» (Кіровоград) – «Колос» (Полтава) – 5:1
 04.09.1976 СКА (Одеса) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 08.09.1976 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Колос» (Полтава) – 0:1
 11.09.1976 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 18.09.1976 «Колос» (Полтава) – «Колос» (Нікополь) – 0:0
 22.09.1976 «Колос» (Полтава) – «Кристал» (Херсон) – 3:1
 25.09.1976 «Колос» (Полтава) – «Атлантика» (Севастополь) – 1:2
 04.10.1976 «Буковина» (Чернівці) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 08.10.1976 «Хвиля» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 4:0
 11.10.1976 «Говерла» (Ужгород) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 22.10.1976 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 4:0
 26.10.1976 «Колос» (Полтава) – «Новатор» (Жданов) – 1:1

«Колос»-1976:

воротарі: Олександр Сіденко – 38, Анатолій Дяченко – 4;

захисники: Володимир Діденко – 36, Юрій Мармач – 36 (2), Борис Карпенко – 30, Олександр Карпман – 29, Григорій Трирог – 3;

півзахисники: Іван Іванченко – 38 (6), Юрій Москалець – 34 (7), Василь Катренко – 23 (2), Володимир Сінгаєвський – 23, Сергій Дієв – 13, Юрій Найдьонов – 6, Володимир Нечипорук – 1;

пападники: Володимир Войтенко – 38 (6), Анатолій Куліш – 38 (8), Віктор Неудачін – 33 (1), Віктор Чепіжний – 23 (5), Віталій Дмитренко – 9, Сергій Шевченко – 5, Віктор Климчук – 2;

тренери: Василь Сальков (Анатолій Вітков – до червня).

1977 рік

І знову новий сезон, і знову новий головний тренер. У січні до керма «Колоса» став **Станіслав Басюк**. Це був уже четвертий тренер, який у минулому виступав за «Колос». Однак змінити стан речей у команді на краще нікому не вдавалося. Від клубу потроху всі відвернулися.

Басюку довелося практично заново створювати колектив. Через брак коштів «Колос» комплектувався за рахунок місцевих гравців. Тому і результат сезону – 21 місце – зовсім не дивина. Адже відомо: якщо команда нікому не потрібна в місті, то вона і показує відповідні результати.

«Колос» (Полтава) на зборах в Мукачевому. 1977 рік. Стоять: Кобушко (начальник команди), Басюк (старший тренер), Чорний, Белей, Безухов, Діденко, Козик, В'юн, Мармач, Жадан, Дяченко, Карпман, Попіневський (тренер), Борисов (адміністратор); сидять: Куліш, Дієв, Москалець, Катренко, Іванченко, Тихоненко, Карпенко

Турнірна таблиця

40 чемпіонат СРСР. 1977 р. Друга ліга, II зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	СКА	Одеса	44	31	6	7	85-31	68
2	СКА	Київ	44	26	11	7	63-32	63
3	«Колос»	Нікополь	44	25	12	7	72-35	62
4	«Металіст»	Харків	44	22	16	6	59-24	60
5	«Зірка»	Кіровоград	44	21	15	8	52-27	57
6	«Говерла»	Ужгород	44	20	15	9	51-32	55
7	«Кристал»	Херсон	44	20	12	12	54-40	52
8	«Спартак»	Житомир	44	18	14	12	51-34	50
9	«Буковина»	Чернівці	44	19	11	14	46-29	49
10	СКА	Львів	44	16	16	12	61-43	48
11	«Суднобудівник»	Миколаїв	44	16	13	15	55-52	45
12	«Новатор»	Жданов	44	17	10	17	53-57	44
13	«Атлантика»	Севастополь	44	15	11	18	49-46	41
14	«Десна»	Чернігів	44	11	16	17	34-42	38
15	«Локомотив»	Вінниця	44	14	8	22	47-70	36
16	«Хвиля»	Хмельницький	44	10	15	19	33-50	35
17	«Фрунзенець»	Суми	44	13	7	24	35-56	33
18	«Сперанца»	Дрокія	44	12	9	23	43-73	33
19	«Торпедо»	Луцьк	44	12	8	24	35-70	32
20	«Авангард»	Рівне	44	8	14	22	31-64	30
21	«Колос»	Полтава	44	10	8	26	36-64	28
22	«Шахтар»	Горлівка	44	9	9	26	32-63	27
23	«Дніпро»	Черкаси	44	8	10	26	26-69	26

Матчі сезону 1977 року

03.04.1977 «Кристал» (Херсон) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 07.04.1977 «Атлантика» (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 12.04.1977 «Колос» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 2:0
 16.04.1977 «Колос» (Полтава) – «Колос» (Нікополь) – 0:0
 21.04.1977 «Шахтар» (Горлівка) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 25.04.1977 «Новатор» (Жданов) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 02.05.1977 «Зірка» (Кіровоград) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 07.05.1977 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Вінниця) – 2:0
 11.05.1977 «Колос» (Полтава) – «Хвиля» (Хмельницький) – 1:2
 16.05.1977 «Десна» (Чернігів) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 20.05.1977 «Фрунзенець» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 25.05.1977 «Колос» (Полтава) – «Торпедо» (Луцьк) – 1:2
 29.05.1977 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 4:1
 03.06.1977 СКА (Львів) – «Колос» (Полтава) – 4:0
 07.06.1977 «Говерла» (Ужгород) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 12.06.1977 «Колос» (Полтава) – «Сперанца» (Дрокія) – 0:0
 16.06.1977 «Колос» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 0:2
 21.06.1977 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колос» (Полтава) – 1:2
 25.06.1977 СКА (Одеса) – «Колос» (Полтава) – 4:0
 30.06.1977 «Колос» (Полтава) – СКА (Київ) – 0:1
 04.07.1977 «Колос» (Полтава) – «Спартак» (Житомир) – 0:1
 17.07.1977 «Колос» (Полтава) – «Кристал» (Херсон) – 2:0

23.07.1977 «Колос» (Полтава) – «Атлантика» (Севастополь) – 3:1
 26.07.1977 «Дніпро» (Черкаси) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 30.07.1977 «Колос» (Нікополь) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 04.08.1977 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 2:0
 07.08.1977 «Колос» (Полтава) – «Новатор» (Жданов) – 2:1
 16.08.1977 «Колос» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 1:2
 22.08.1977 «Локомотив» (Вінниця) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 25.08.1977 «Хвиля» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 1:2
 28.08.1977 «Колос» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 1:1
 31.08.1977 «Колос» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 1:0
 04.09.1977 «Колос» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 0:2
 09.09.1977 «Торпедо» (Луцьк) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 13.09.1977 «Авангард» (Рівне) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 20.09.1977 «Колос» (Полтава) – СКА (Львів) – 0:0
 23.09.1977 «Колос» (Полтава) – «Говерла» (Ужгород) – 1:1
 29.09.2007 «Сперанца» (Дрокія) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 03.10.1977 «Буковина» (Чернівці) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 09.10.1977 «Колос» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 1:1
 13.10.1977 «Колос» (Полтава) – СКА (Одеса) – 1:2
 20.10.1977 СКА (Київ) – «Колос» (Полтава) – 3:2
 23.10.1977 «Спартак» (Житомир) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 27.10.1977 «Металіст» (Харків) – «Колос» (Полтава) – 3:0

«Колос»-1977:

воротарі: Анатолій Дяченко – 41, Валерій Смолін, Микола Гончаренко – 3;

захисники: Василь Катренко – 44, Борис Карпенко – 39 (1), Володимир Діденко – 38, Юрій Мармач – 33, Олександр Карпман – 31, Григорій Чичиков – 5, Володимир Безухов – 5, Борис В'юн – 3;

півзахисник: Іван Іванченко – 44 (6), Сергій Дієв – 43 (2), Юрій Москалець – 43 (9), Михайло Жадан – 34 (5), Юрій Сапухін – 22 (5), Микола Чорний – 10;

нападники: Анатолій Куліш – 44 (6), Микола Тихоненко – 19, Віктор Неудачін – 16, Василь Козик – 15, Володимир Войтенко – 11 (2);

тренери: Станіслав Басюк.

1978 рік

Басюк продовжував «ліпити» команду з того, що було в його розпорядженні. «Колос» неохоче віддавав очки іншим командам. Тільки «Металісту», нікопольському «Колосу» та луцькому «Торпедо» вдалося двічі обіграти полтавців. Урешті – «Колос» відбирав очки.

Перше коло команда провела слабо, набравши всього 17 очок. У другому «Колос» загравав набагато впевненіше. Непогано вписався до складу команди **Олег Вакуль-**

«Колос» (Полтава). 1978 рік. У місті-побратимі Полтави Велико-Тирновому (Болгарія)

чук із Кременчука. А наприкінці сезону до «Колоса» знову повернувся **Шарій**, який встиг відзначити своє повернення голом. Однак надовго затриматися вдома **Шарій** так і не зміг. Та й чи варто було залишатися в команді, яка ледь зводить кінці з кінцями?

Турнірна таблиця

41 чемпіонат СРСР. 1978 р. Друга ліга, II зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Металіст»	Харків	44	29	12	3	66-20	70
2	«Колос»	Нікополь	44	26	10	8	59-32	62
3	СКА	Київ	44	23	14	7	71-29	60
4	«Кривбас»	Кривий Ріг	44	24	11	9	63-29	59
5	«Буковина»	Чернівці	44	23	11	10	55-25	57
6	«Кристал»	Херсон	44	20	14	10	46-28	54
7	«Зірка»	Кіровоград	44	17	15	12	42-33	49
8	«Авангард»	Рівне	44	19	9	16	55-39	47
9	СКА	Львів	44	16	14	14	52-43	46
10	«Спартак»	Житомир	44	19	7	18	50-40	45
11	«Десна»	Чернігів	44	16	13	15	37-33	45
12	«Локомотив»	Вінниця	44	14	16	14	30-31	44
13	«Говерла»	Ужгород	44	15	10	19	44-53	40
14	«Атлантика»	Севастополь	44	13	13	18	49-54	39
15	«Суднобудівник»	Миколаїв	44	11	16	17	38-46	38
16	«Колос»	Полтава	44	14	9	21	40-53	37
17	«Новатор»	Жданов	44	12	12	20	53-70	36
18	«Дніпро»	Черкаси	44	11	12	21	29-53	34
19	«Поділля»	Хмельницький	44	12	9	23	28-56	33
20	«Фрунзенець»	Суми	44	10	13	21	39-59	33
21	«Торпедо»	Луцьк	44	13	6	25	32-72	32
22	«Шахтар»	Горлівка	44	13	5	26	36-72	31
23	«Старт»	Тирасполь	44	6	9	29	22-66	21

Матчі сезону 1978 року

02.04.1978 «Колос» (Полтава) – «Кристал» (Херсон) – 0:1
06.04.1978 «Колос» (Полтава) – «Атлантика» (Севастополь) – 1:0
11.04.1978 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колос» (Полтава) – 3:1
15.04.1978 «Старт» (Тирасполь) – «Колос» (Полтава) – 0:1
20.04.1978 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 1:0
23.04.1978 «Колос» (Полтава) – «Новатор» (Жданов) – 3:2
29.04.1978 «Металіст» (Харків) – «Колос» (Полтава) – 1:0
04.05.1978 «Спартак» (Житомир) – «Колос» (Полтава) – 1:0
07.05.1978 СКА (Київ) – «Колос» (Полтава) – 3:2
13.05.1978 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 2:0
17.05.1978 «Колос» (Полтава) – «Торпедо» (Луцьк) – 1:2
22.05.1978 «Буковина» (Чернівці) – «Колос» (Полтава) – 1:0
26.05.1978 «Поділля» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 1:0
31.05.1978 «Колос» (Полтава) – СКА (Львів) – 0:0
04.06.1978 «Колос» (Полтава) – «Говерла» (Ужгород) – 4:0
09.06.1978 «Дніпро» (Черкаси) – «Колос» (Полтава) – 1:0
13.06.1978 «Зірка» (Кіровоград) – «Колос» (Полтава) – 3:0
18.06.1978 «Колос» (Полтава) – «Колос» (Нікополь) – 0:1

22.06.1978 «Колос» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 1:0
 30.06.1978 «Колос» (Полтава) – «Локомотив» (Вінниця) – 0:0
 06.07.1978 «Десна» (Чернігів) – «Колос» (Полтава) – 2:2
 11.07.1978 «Фрунзенець» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 18.07.1978 «Кристал» (Херсон) – «Колос» (Полтава) – 2:2
 22.07.1978 «Атлантика» (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 27.07.1978 «Колос» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 1:1
 31.07.1978 «Колос» (Полтава) – «Старт» (Тирасполь) – 2:0
 05.08.1978 «Шахтар» (Горлівка) – «Колос» (Полтава) – 0:3
 09.08.1978 «Новатор» (Жданов) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 13.08.1978 «Колос» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 1:2
 17.08.1978 «Колос» (Полтава) – «Спартак» (Житомир) – 1:0
 21.08.1978 «Колос» (Полтава) – СКА (Київ) – 2:2
 27.08.1978 «Авангард» (Рівне) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 31.08.1978 «Торпедо» (Луцьк) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 07.09.1978 «Колос» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 1:0
 10.09.1978 «Колос» (Полтава) – «Поділля» (Хмельницький) – 1:0
 16.09.1978 СКА (Львів) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 19.09.1978 «Говерла» (Ужгород) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 24.09.1978 «Колос» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 0:0
 29.09.1978 «Колос» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 3:2
 04.10.1978 «Колос» (Нікополь) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 07.10.1978 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 20.10.1978 «Локомотив» (Вінниця) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 24.10.1978 «Колос» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 0:0
 28.10.1978 «Колос» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 1:0

«Колос»-1978

воротарі: Анатолій Дяченко – 35 (-32), Володимир Садковський – 14 (-15);

захисники: Юрій Мармач – 44 (3), Петро Бахуринський – 42 (3), Олександр Карпман – 37, Григорій Чичиков – 32, Володимир Діденко – 27;

півзахисники: Іван Іванченко – 43 (6), Олег Вакульчук – 40 (3), Юрій Москалець – 35 (3), Михайло Жадан – 24 (4), Сергій Шевченко – 18, Валерій Богданець – 1;

нападники: Володимир Войтенко – 42 (7), Анатолій Куліш – 40 (10), Василь Катренко – 34, Сергій Дружко – 8, Іван Шарій – 3 (1), Олександр Дігтяр – 3;

тренер: Станіслав Басюк.

1979 рік

«Колос» (Полтава). 1979 рік

Дворічна праця Станіслава Івановича не пропала марно. Сезон для полтавців став одним із кращих у 70-х роках. Хоча «Колос» стартував невдало (тільки у 8 турі команда здобула свою першу перемогу), але в подальшому зміг надолужити прогаяне. Тривалий час «Колос» перебував навіть у десятці кращих, але врешті опинився за її межами – 11 місце. Однак на тлі останніх невдач це підсумкове місце сприймалося, як безперечний успіх.

Ще краще команда виступила на Спартакіаді України, де «Колос» представляв Полтавську область. У зональних змаганнях, які пройшли в Куп'янську, команда посіла перше місце й вийшла до фіналу. У червні шістка кращих команд України в Кривому Розі розіграла медалі. У підсумку турніру Полтавщина стала третьою командою Спартакіади.

Турнірна таблиця

42 чемпіонат СРСР. 1979 р. Друга ліга, II зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Колос»	Нікополь	46	28	12	6	68-32	68
2	СКА	Київ	46	26	12	8	65-32	64
3	СКА	Львів	46	25	11	10	67-33	61
4	«Авангард»	Рівне	46	23	14	9	76-41	60
5	«Буковина»	Чернівці	46	24	10	12	55-32	58
6	«Спартак»	Житомир	46	22	12	12	57-41	56
7	«Кристал»	Херсон	46	21	10	15	63-45	52
8	«Кривбас»	Кривий Ріг	46	18	16	12	62-47	52
9	«Зірка»	Кіровоград	46	20	10	16	44-40	50
10	«Суднобудівник»	Миколаїв	46	18	13	15	48-47	49
11	«Колос»	Полтава	46	18	9	19	48-52	45
12	«Атлантика»	Севастополь	46	17	9	20	54-62	43
13	«Поділля»	Хмельницький	46	17	8	21	44-57	42
14	«Дніпро»	Черкаси	46	14	13	19	38-49	41
15	«Новатор»	Жданов	46	17	6	23	47-54	40
16	«Говерла»	Ужгород	46	10	19	17	36-46	39
17	«Десна»	Чернігів	46	13	12	21	37-57	38
18	«Океан»	Керч	46	12	14	20	36-52	38
19	«Фрунзенець»	Суми	46	13	10	23	47-62	36
20	«Торпедо»	Луцьк	46	10	16	20	42-69	36
21	«Нива»	Вінниця	46	11	13	22	36-44	35
22	«Автомобіліст»	Тирасполь	46	11	13	22	28-47	35
23	«Металург»	Дніпродзержинськ	46	13	8	25	37-71	34
24	«Шахтар»	Горлівка	46	11	10	25	53-76	32

Матчі сезону 1979 року

31.03.1979 СКА (Львів) – «Колос» (Полтава) – 1:0
03.04.1979 «Говерла» (Ужгород) – «Колос» (Полтава) – 1:0
08.04.1979 «Колос» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 1:1
12.04.1979 «Колос» (Полтава) – «Кристал» (Херсон) – 0:0
17.04.1979 «Буковина» (Чернівці) – «Колос» (Полтава) – 3:0
21.04.1979 «Поділля» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 1:1
26.04.1979 «Колос» (Полтава) – «Колос» (Нікополь) – 0:0
30.04.1979 «Колос» (Полтава) – «Металург» (Дніпродзержинськ) – 1:0
15.05.1979 «Фрунзенець» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 0:1
21.05.1979 «Автомобіліст» (Тирасполь) – «Колос» (Полтава) – 0:1
24.05.1979 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колос» (Полтава) – 1:0
29.05.1979 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 1:1
08.06.1979 «Колос» (Полтава) – «Торпедо» (Луцьк) – 1:0
07.06.1979 «Новатор» (Жданов) – «Колос» (Полтава) – 3:1
11.06.1979 «Шахтар» (Горлівка) – «Колос» (Полтава) – 3:0
27.06.1979 «Колос» (Полтава) – «Спартак» (Житомир) – 1:0

30.06.1979 «Колос» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 2:0
 05.07.1979 «Колос» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 0:1
 09.07.1979 «Колос» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 1:2
 15.07.1979 СКА (Київ) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 18.07.1979 «Десна» (Чернігів) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 24.07.1979 «Колос» (Полтава) – «Атлантика» (Севастополь) – 3:2
 27.07.1979 «Колос» (Полтава) – «Океан» (Керч) – 2:1
 03.08.1979 «Колос» (Полтава) – СКА (Львів) – 1:0
 06.08.1979 «Колос» (Полтава) – «Говерла» (Ужгород) – 2:1
 12.08.1979 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Колос» (Полтава) – 2:2
 16.08.1979 «Кристал» (Херсон) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 21.08.1979 «Колос» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 3:1
 24.08.1979 «Колос» (Полтава) – «Поділля» (Хмельницький) – 1:0
 30.08.1979 «Колос» (Нікополь) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 03.09.1979 «Металург» (Дніпродзержинськ) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 08.09.1979 «Колос» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 3:0
 13.09.1979 «Колос» (Полтава) – «Автомобіліст» (Тирасполь) – 1:1
 16.09.1979 «Колос» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 1:0
 26.09.1979 «Торпедо» (Луцьк) – «Колос» (Полтава) – 0:1
 29.09.1979 «Авангард» (Рівне) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 02.10.1979 «Колос» (Полтава) – «Новатор» (Жданов) – 1:0
 05.10.1979 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 4:1
 12.10.1979 «Спартак» (Житомир) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 16.10.1979 «Нива» (Вінниця) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 22.10.1979 «Зірка» (Кіровоград) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 27.10.1979 «Дніпро» (Черкаси) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 01.11.1979 «Колос» (Полтава) – СКА (Київ) – 0:2
 04.11.1979 «Колос» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 2:1
 10.11.1979 «Атлантика» (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 3:2
 14.11.1979 «Океан» (Керч) – «Колос» (Полтава) – 1:1

«Колос» – 1979:

воротарі: Анатолій Дяченко – 45, Володимир Павленко – 5;

захисники: Юрій Мармач – 46 (1), Григорій Чичиков – 45, Борис Карпенко – 39, Юрій Махия – 30, Олег Москаленко – 1;

півзахисники: Іван Іванченко – 46 (12), Олег Вакульчук – 46 (4), Сергій Дієв – 40 (1), Петро Бахуринський – 40, Анатолій Онищенко – 39 (1), Євген Кириченко – 11, Євген Золотницький – 2, Юрій Полієнко – 1, Олександр Лопатін – 1;

нападники: Володимир Войтенко – 45 (10), Анатолій Куліш – 43 (6), Юрій Москалець – 33 (8), Олександр Дігтяр – 22 (1), Дмитро Гордей – 18 (2), Олексій Кошляк – 1 (1);

тренер: Станіслав Басюк.

1980 рік

Як це бувало часто з полтавською командою, після попереднього успішного сезону з клубу йдуть провідні гравці. Подібне трапилось і напередодні сезону 1980 року. Пішли **Іванченко, Куліш, Махия**. Довелося в черговий раз створювати новий колектив. Єдине, що постійно рятувало команду від вимирання – власна група підготовки. Ось і 1980 року до складу «Колоса» прийшли зовсім молоді місцеві вихованці – **Попович, Власенко, Ротань, Недяк, Сюсько**. Звичайно, маючи у складі молодь, навіть здібну, важко боротися за високі місця.

Команді **Басюка**, а згодом **Аксьонова** взагалі увесь сезон довелося боротися за місце «під сонцем». Майже до останнього туру «Колос» знаходився на останньому місці. Врятувала полтавців від прощання з лігою майстрів та обставина, що останні 4 матчі команда проводила вдома. В них «Колос» набрав 5 очок і зачепився за рятивне 21 місце.

Турнірна таблиця

43 чемпіонат СРСР. 1980 р. Друга ліга, V зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	СКА	Київ	44	28	9	7	83-33	65
2	«Буковина»	Чернівці	44	26	9	9	70-35	61
3	СКА	Львів	44	24	12	8	64-32	60
4	«Авангард»	Рівне	44	22	15	7	54-30	59
5	«Суднобудівник»	Миколаїв	44	22	11	11	54-27	55
6	«Зірка»	Кіровоград	44	20	13	11	52-44	53
7	«Спартак»	Житомир	44	17	17	10	55-43	51
8	«Десна»	Чернігів	44	18	13	13	50-29	49
9	«Атлантика»	Севастополь	44	18	11	15	53-49	47
10	«Кривбас»	Кривий Ріг	44	16	15	13	55-47	47
11	«Кристал»	Херсон	44	15	16	13	37-37	46
12	«Фрунзенець»	Суми	44	13	18	13	46-39	44
13	«Нива»	Вінниця	44	17	8	19	50-46	42
14	«Океан»	Керч	44	13	12	19	40-49	38
15	«Говерла»	Ужгород	44	12	14	18	38-44	38
16	«Поділля»	Хмельницький	44	13	9	22	32-64	35
17	«Дніпро»	Черкаси	44	13	9	22	43-50	35
18	«Металург»	Дніпродзержинськ	44	11	11	22	47-58	33
19	«Новатор»	Жданов	44	11	11	22	38-62	33
20	«Торпедо»	Луцьк	44	9	14	21	43-76	32
21	«Колос»	Полтава	44	9	13	22	37-61	31
22	«Стахановець»	Стаханов	44	11	8	25	22-56	30
23	«Шахтар»	Горлівка	44	11	6	27	40-92	28

Матчі сезону 1980 року

05.04.1980 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колос» (Полтава) – 1:0

08.04.1980 «Кристал» (Херсон) – «Колос» (Полтава) – 1:0

12.04.1980 «Колос» (Полтава) – «Металург» (Дніпродзержинськ) – 2:2

16.04.1980 «Колос» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:0

25.04.1980 «Зірка» (Кіровоград) – «Колос» (Полтава) – 3:1

30.04.1980 «Стахановець» (Стаханов) – «Колос» (Полтава) – 2:0

04.05.1980 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 2:0

08.05.1980 «Колос» (Полтава) – «Торпедо» (Луцьк) – 0:1

13.05.1980 «Колос» (Полтава) – «Поділля» (Хмельницький) – 0:2

17.05.1980 «Колос» (Полтава) – «Спартак» (Житомир) – 0:0

22.05.1980 «Фрунзенець» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 2:1

25.05.1980 «Десна» (Чернігів) – «Колос» (Полтава) – 2:0

30.05.1980 «Колос» (Полтава) – «Новатор» (Жданов) – 1:0

04.06.1980 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 1:0

10.06.1980 СКА (Київ) – «Колос» (Полтава) – 4:0

13.06.1980 «Дніпро» (Черкаси) – «Колос» (Полтава) – 3:2

19.06.1980 «Колос» (Полтава) – «Океан» (Керч) – 1:1

22.06.1980 «Колос» (Полтава) – «Атлантика» (Севастополь) – 0:0
 28.06.1980 СКА (Львів) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 02.07.1980 «Говерла» (Ужгород) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 08.07.1980 «Буковина» (Чернівці) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 10.07.1980 «Нива» (Вінниця) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 15.07.1980 «Колос» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 2:1
 18.07.1980 «Колос» (Полтава) – «Кристал» (Херсон) – 1:1
 26.07.1980 «Металург» (Дніпродзержинськ) – «Колос» (Полтава) – 4:1
 31.07.1980 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Колос» (Полтава) – 2:2
 10.08.1980 «Колос» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 1:1
 15.08.1980 «Колос» (Полтава) – «Стахановець» (Стаханов) – 2:1
 19.08.1980 «Авангард» (Рівне) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 23.08.1980 «Торпедо» (Луцьк) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 28.08.1980 «Поділля» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 31.08.1980 «Спартак» (Житомир) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 06.09.1980 «Колос» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 1:0
 10.09.1980 «Колос» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 1:2
 16.09.1980 «Новатор» (Жданов) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 20.09.1980 «Шахтар» (Горлівка) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 25.09.1980 «Колос» (Полтава) – СКА (Київ) – 1:1
 28.09.1980 «Колос» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 2:0
 03.10.1980 «Океан» (Керч) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 07.10.1980 «Атлантика» (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 13.10.1980 «Колос» (Полтава) – СКА (Львів) – 1:1
 16.10.1980 «Колос» (Полтава) – «Говерла» (Ужгород) – 2:0
 21.10.1980 «Колос» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 4:1
 25.10.1980 «Колос» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 0:1

«Колос» – 1980:

воротарі: Анатолій Дяченко – 32, Олег Дикань – 14;

захисники: Григорій Чичиков – 41, Олег Москаленко – 40 (2), Юрій Мармач – 38 (2), Євген Томілін – 36 (2), Борис Карпенко – 36, Андрій Недяк – 8;

півзахисники: Олег Вакульчук – 39 (1), Віктор Сюсько – 34 (2), Юрій Москалець – 29 (7), Олександр Соколов – 21, Сергій Дієв – 20 (2), Віктор Попович – 16 (3), Олександр Брацун – 13, Петро Ротань – 12 (3), Олександр Литвиненко – 10, Володимир Прокопінченко – 8, Анатолій Онищенко – 2, Ігор Дибченко – 2;

нападники: Володимир Войтенко – 44 (2), Дмитро Гордей – 32 (4), Юрій Сапунін – 23 (5), Ігор Власенко – 12 (1), Олексій Борщенко – 10 (1), Гриньов – 1;

тренер: Володимир Аксьонов (Станіслав Басюк – до травня).

1981 рік

«Колос» непогано провів тренувальні збори в Сочі, де мав сильних спаринг-партнерів. Полтавці зіграли із запорізьким «Металургом», бакинським «Нефтьчї», дніпропетровським «Дніпром», харківським «Металістом». Старт «Колоса» в чемпіонаті був чудовим. У перших 10 матчах полтавці поступилися тільки раз. Не випадково команда піднялася на високе шосте місце. Але це був лише миттєвий спалах. На тривалий час команда загрузла в поразках. До того ж, отримав травму основний голкіпер **Дяченко**, пішов з команди **Гордей**.

Варто зазначити, що 1981 рік став останнім у кар'єрі **Юрія Москальця**, який віддав рідній команді 17 років!

Турнірна таблиця

44 чемпіонат СРСР. 1980 р. Друга ліга, V зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Кривбас»	Кривий Ріг	44	25	15	4	68-33	65
2	«Нива»	Вінниця	44	23	11	10	60-34	57
3	«Авангард»	Рівне	44	21	14	9	62-23	56
4	«Буковина»	Чернівці	44	23	9	12	58-28	55
5	«Суднобудівник»	Миколаїв	44	19	13	12	50-39	51
6	«Атлантика»	Севастополь	44	18	15	11	64-40	51
7	«Вуглик»	Горлівка	44	16	19	9	53-44	51
8	«Торпедо»	Луцьк	44	20	8	16	56-35	48
9	СКА	Львів	44	16	15	13	49-47	47
10	«Колос»	Павлоград	44	19	8	17	50-49	46
11	«Спартак»	Житомир	44	15	13	16	38-47	43
12	«Десна»	Чернігів	44	13	15	16	48-38	41
13	«Океан»	Керч	44	13	14	17	45-51	40
14	«Поділля»	Хмельницький	44	15	9	20	45-64	39
15	«Кристал»	Херсон	44	15	9	20	62-73	39
16	«Новатор»	Жданов	44	14	11	19	41-63	39
17	«Зірка»	Кіровоград	44	10	19	15	36-36	39
18	«Говерла»	Ужгород	44	13	12	19	41-44	38
19	«Колос»	Полтава	44	11	16	17	33-61	38
20	«Дніпро»	Черкаси	44	13	11	20	44-55	37
21	«Фрунзенець»	Суми	44	9	19	16	36-56	37
22	«Металург»	Дніпродзержинськ	44	8	13	23	31-71	29
23	«Стахановець»	Стаханов	44	10	6	28	34-73	26

Матчі сезону 1981 року

05.04.1981 «Колос» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 2:0
 08.04.1981 «Колос» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:0
 12.04.1981 «Десна» (Чернігів) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 15.04.1981 «Фрунзенець» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 21.04.1981 «Колос» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 1:0
 24.04.1981 «Металург» (Дніпродзержинськ) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 29.04.1981 «Колос» (Павлоград) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 04.05.1981 «Колос» (Полтава) – СКА (Львів) – 1:1
 07.05.1981 «Колос» (Полтава) – «Говерла» (Ужгород) – 0:0
 12.05.1981 «Буковина» (Чернівці) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 15.05.1981 «Поділля» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 0:1
 21.05.1981 «Колос» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 2:0
 24.05.1981 «Колос» (Полтава) – «Кристал» (Херсон) – 2:0
 29.05.1981 «Атлантика» (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 4:1
 01.06.1981 «Океан» (Керч) – «Колос» (Полтава) – 4:0
 07.06.1981 «Колос» (Полтава) – «Стахановець» (Стаханов) – 1:0
 16.06.1981 «Новатор» (Жданов) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 19.06.1981 «Вуглик» (Горлівка) – «Колос» (Полтава) – 3:2
 25.06.1981 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 1:0
 28.06.1981 «Колос» (Полтава) – «Торпедо» (Луцьк) – 0:5
 03.07.1981 «Спартак» (Житомир) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 06.07.1981 «Нива» (Вінниця) – «Колос» (Полтава) – 2:0

17.07.1981 «Зірка» (Кіровоград) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 20.07.1981 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 25.07.1981 «Колос» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 1:2
 28.07.1981 «Колос» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 1:0
 01.08.1981 «Дніпро» (Черкаси) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 07.08.1981 «Колос» (Полтава) – «Металург» (Дніпродзержинськ) – 2:2
 10.08.1981 «Колос» (Полтава) – «Колос» (Павлоград) – 0:2
 15.08.1981 СКА (Львів) – «Колос» (Полтава) – 0:2
 18.08.1981 «Говерла» (Ужгород) – «Колос» (Полтава) – 4:0
 24.08.1981 «Колос» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 0:0
 27.08.1981 «Колос» (Полтава) – «Поділля» (Хмельницький) – 1:1
 03.09.1981 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 06.09.1981 «Кристал» (Херсон) – «Колос» (Полтава) – 3:1
 13.09.1981 «Колос» (Полтава) – «Атлантика» (Севастополь) – 0:3
 17.09.1981 «Колос» (Полтава) – «Океан» (Керч) – 1:0
 25.09.1981 «Стахановець» (Стаханов) – «Колос» (Полтава) – 1:1
 01.10.1981 «Колос» (Полтава) – «Новатор» (Жданов) – 3:1
 04.10.1981 «Колос» (Полтава) – «Вуглик» (Горлівка) – 0:0
 09.10.1981 «Авангард» (Рівне) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 12.10.1981 «Торпедо» (Луцьк) – «Колос» (Полтава) – 5:0
 17.10.1981 «Колос» (Полтава) – «Спартак» (Житомир) – 0:1
 20.10.1981 «Колос» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 3:1

Полтава. 1981 рік. Після товариського матчу з московським «Спартак»

«Колос» – 1981:

воротарі: Геннадій Лисенчук – 24, Андрій Шуренков – 15, Анатолій Дяченко – 6, Джамал Барамідзе – 2;

захисники: Юрій Мармач – 44 (2), Валерій Нестеренко – 38, Олег Москаленко – 27(1), Михайло Єпов – 20 (1), Василь Уткін – 16, Євген Томілін – 15 (2), Олексій Литвиненко – 1;

півзахисники: Олег Вакульчук – 44 (4), Петро Бахуринський – 44 (2), Петро Ротань – 39 (1), Юрій Москалець – 34 (9), Віктор Попович – 23 (1), Володимир Тюков – 18, Олександр Наумов – 15, Володимир Прокопінченко – 15, Армен Мангасарян – 13 (1), Сергій Титовець – 10, Сергій Деркач – 5, А.Уткін – 3, Ігор Мартиненко – 1;

нападники: Микола Швайченко – 36 (1), Сергій Павлов – 22 (2), Дмитро Гордей – 19 (6), Олег Блінов – 19, Валерій Басс – 12, Сергій Стрілецький – 3;

тренер: Володимир Аксьонов.

1982 рік. Крах

Як кажуть, скільки ниточці не витися, все одно кінець буде. Так трапилося і з «Колосом». Скільки разів команді вдавалося викручуватися і залишатися у лізі майстрів, але цього сезону не вийшло. Команда фактично припинила існування ще на початку 1982 року. Залишили колектив **Дяченко, Москалець, Лисенчук, Попович, а Мармач** перейшов до місцевого «Автомобіліста», де став граючим тренером. «Колос» втратив

свій авторитет. Інколи гравці віддавали перевагу команді, яка виступає в першості області чи міста, а не «Колосу».

Тому і не випадково, що склад команди скоріше нагадував збірну школярів, ніж команду майстрів. У перших 13 матчах «Колос» не міг виграти. Лише з приходом до керма команди **Геннадія Путівського** дещо налагодилася гра. Однак було багато втрачено на старті, – відставання так і не вдалося надолужити – не вистачило однієї перемоги.

Залишивши лігу майстрів, припинив своє існування й сам «Колос». Відродження настане лише 1984 року, коли на футбольній мапі команда з'явиться вже під назвою «Ворскла».

Турнірна таблиця

45 чемпіонат СРСР. 1982 р. Друга ліга, VI зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Буковина»	Чернівці	46	29	8	9	71-34	66
2	«Десна»	Чернігів	46	26	10	10	64-37	62
3	«Колос»	Павлоград	46	26	10	10	60-39	62
4	«Авангард»	Рівне	46	25	11	10	65-34	61
5	«Нива»	Вінниця	46	23	13	10	69-36	59
6	«Атлантика»	Севастополь	46	22	12	12	68-39	56
7	«Спартак»	Житомир	46	23	8	15	68-46	54
8	«Дніпро»	Черкаси	46	21	12	13	54-42	54
9	«Шахтар»	Горлівка	46	19	12	15	61-57	50
10	«Кривбас»	Кривий Ріг	46	20	9	17	50-48	49
11	«Суднобудівник»	Миколаїв	46	16	12	18	56-48	44
12	«Металург»	Дніпродзержинськ	46	17	9	20	47-47	43
13	«Прикарпаття»	Івано-Франківськ	46	17	8	21	41-58	42
14	«Торпедо»	Луцьк	46	16	9	21	49-60	41
15	«Зірка»	Кіровоград	46	17	5	24	43-63	39
16	«Маяк»	Харків	46	14	10	22	52-65	38
17	«Закарпаття»	Ужгород	46	14	8	24	37-53	36
18	«Стахановець»	Стаханов	46	13	10	23	40-54	36
19	«Кристал»	Херсон	46	12	12	22	41-64	36
20	«Поділля»	Хмельницький	46	12	12	22	37-62	36
21	«Фрунзенець»	Суми	46	12	12	22	38-62	36
22	«Новатор»	Жданов	46	13	9	24	44-60	35
23	«Океан»	Керч	46	12	11	23	43-67	35
24	«Колос»	Полтава	46	10	14	22	21-44	34

Матчі сезону 1982 року

04.04.1982 «Колос» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 0:1
08.04.1982 «Колос» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:1
13.04.1982 «Шахтар» (Горлівка) – «Колос» (Полтава) – 2:1
16.04.1982 «Новатор» (Жданов) – «Колос» (Полтава) – 4:0
24.04.1982 «Колос» (Полтава) – «Торпедо» (Луцьк) – 0:0
27.04.1982 «Колос» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 0:1
02.05.1982 «Дніпро» (Черкаси) – «Колос» (Полтава) – 2:1
07.05.1982 «Фрунзенець» (Суми) – «Колос» (Полтава) – 0:0
10.05.1982 «Десна» (Чернігів) – «Колос» (Полтава) – 1:0
15.05.1982 «Колос» (Полтава) – «Спартак» (Житомир) – 0:0

18.05.1982 «Колос» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 0:0
 24.05.1982 «Океан» (Керч) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 27.05.1982 «Атлантика» (Севастополь) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 03.06.1982 «Колос» (Полтава) – «Кристал» (Херсон) – 3:0
 06.06.1982 «Колос» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 2:1
 10.06.1982 «Поділля» (Хмельницький) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 13.06.1982 «Буковина» (Чернівці) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 18.06.1982 «Колос» (Полтава) – «Колос» (Павлоград) – 1:1
 21.06.1982 «Колос» (Полтава) – «Металург» (Дніпродзержинськ) – 1:0
 27.06.1982 «Колос» (Полтава) – «Стахановець» (Стаханов) – 1:0
 30.06.1982 «Колос» (Полтава) – «Маяк» (Харків) – 1:0
 06.07.1982 «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 09.07.1982 «Закарпаття» (Ужгород) – «Колос» (Полтава) – 3:0
 18.07.1982 «Колос» (Полтава) – «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – 0:0
 21.07.1982 «Колос» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 0:0
 26.07.1982 «Стахановець» (Стаханов) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 29.07.1982 «Маяк» (Харків) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 05.08.1982 «Колос» (Павлоград) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 08.08.1982 «Металург» (Дніпродзержинськ) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 12.08.1982 «Колос» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 0:0
 18.08.1982 «Колос» (Полтава) – «Поділля» (Хмельницький) – 1:0
 21.08.1982 «Колос» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 0:1
 26.08.1982 «Кристал» (Херсон) – «Колос» (Полтава) – 0:0
 29.08.1982 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Колос» (Полтава) – 4:0
 03.09.1982 «Колос» (Полтава) – «Океан» (Керч) – 1:0
 06.09.1982 «Колос» (Полтава) – «Атлантика» (Севастополь) – 1:0
 13.09.1982 «Спартак» (Житомир) – «Колос» (Полтава) – 1:2
 16.09.1982 «Нива» (Вінниця) – «Колос» (Полтава) – 2:0
 21.09.1982 «Колос» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 0:2
 24.09.1982 «Колос» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 0:0
 30.09.1982 «Торпедо» (Луцьк) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 03.10.1982 «Авангард» (Рівне) – «Колос» (Полтава) – 2:1
 08.10.1982 «Колос» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 2:0
 11.10.1982 «Колос» (Полтава) – «Новатор» (Жданов) – 0:2
 16.10.1982 «Зірка» (Кіровоград) – «Колос» (Полтава) – 1:0
 19.10.1982 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Колос» (Полтава) – 1:1

«Колос» – 1982:

воротарі: Анатолій Снегарьов – 40, Андрій Шуренков – 6;

захисники: Петро Бахуринський – 46, Олексій Литвиненко – 41, Володимир Ручка – 46 (6), Володимир Мигаленюк – 31, Андрій Северин – 18, Олександр Янович – 9 (1), Валерій Нестеренко – 9, Валерій Самофалов – 12 (1), Григорій Чернявський – 3;

півзахисники: Олег Вакульчук – 46 (2), Володимир Прокопінченко – 40 (4), В'ячеслав Кіраль – 30 (1), Олександр Литвиненко – 45, Володимир Сюсько – 24 (1), Володимир Тюков – 31 (1), Іван Дошкар – 16, Анатолій Полятикін – 13, Сьомін – 10, Армен Мангасарян – 11, Петро Ротань – 4, Ігор Крутько – 1;

нападники: Михайло Тимошенко – 31 (3), Іван Алмашій – 25 (1), Валерій Кришталь – 12, Юрій Стьошка – 4, Павло Смаглюк – 8, Володимир Войтенко – 7, Василь Воронін – 7, Олександр Ручинський – 4, Юрій Іщенко – 1;

тренери: Геннадій Путівський (Володимир Аксьонов – до травня).

Частина друга

Відродження (1983-1991 роки)

1983-1984 рр.

Після останнього матчу 1982 року «Колос» взагалі припинив своє існування. Залишилася тільки друга команда при ДЮСШ «Колос». Саме ці юнаки й продовжили захищати кольори колись провідної команди області, але вже у першості Полтавщини. На провідні ролі у 1983 році виходять нові команди – «Кооператор» (з обличчям «Колосу» зразка 1982 року, адже практично усі гравці почали виступати за команду кооперативного інституту) та «Автомобіліст» (із **Мармачем** і **Москальцем**). Саме ці команди й захищали честь Полтави в аматорському чемпіонаті України. «Кооператор» навіть пробився до фіналу першості КФК, але повернути втрачене «Колосом» місце у другій лізі йому так і не вдалося – останнє, 6 місце.

І ось взимку 1984 року головну команду області знову було реанімовано. «Кооператор» наказав довго жити, і місце на футбольному Олімпі Полтави спорожніло. Вакансію зайняла стара команда, але з новим обличчям – «Ворскла».

Біля керма «Ворскли» стали **Віталій Бардешин** і **Віктор Пожечевський**. Гравці команди були знайомі. Повернулися в нову-стару команду **Дяченко, Ротань, Прокопінченко, Дієв, Алмашій, Войтенко, Кришталь**. Знову допоміг команді і **Мармач**, який, до того ж, виступав у першості міста за «Автомобіліст».

Зональний турнір першості КФК для «Ворскли» перетворився на легку прогулянку. Перше місце полтавці зайняли без проблем, але у фіналі, на жаль, ворскляни не змогли скласти конкуренції іншим командам.

Турнірна таблиця

Першість УРСР. 1984 р., IV зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Ворскла»	Полтава	16	11	3	2	33-13	25
2	«Блюмінг»	Краматорськ	16	9	3	4	24-12	21
3	«Авангард»	Лозова	16	7	5	4	18-13	19
4	«Гірник»	Павлоград	16	5	8	3	13-11	18
5	«Радист»	Кіровоград	16	8	1	7	25-19	17
6	«Авангард»	Дергачі	16	7	2	7	18-15	16
7	«Шахтар»	Донецьк	16	6	3	7	14-16	15
8	«Нафтовик»	Карлівка	16	4	2	10	12-34	10
9	«Текстильник»	Чернігів	16	1	1	14	5-29	3

«Текстильник» у другому колі знявся з турніру. У матчах, що залишилися, йому зараховано поразки.

Турнірна таблиця

Першість УРСР. 1984 р., фінал

(Красноперекопськ та Армянськ, 14-20 жовтня)

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Торпедо»	Запоріжжя	5	4	1	0	9-2	9
2	«Енергія»	Нова Каховка	5	2	2	1	9-5	6
3	«Схід»	Київ	5	2	2	1	7-5	6
4	«Ворскла»	Полтава	5	1	1	3	4-8	3
5	«Автомобіліст»	Львів	5	1	1	3	3-10	3
6	«Нафтовик»	Долина	5	0	3	2	5-7	3

Матчі сезону 1984 року

12.05.1984 «Нафтовик» (Карлівка) – «Ворскла» (Полтава) – 1:3
 26.05.1984 «Гірник» (Павлоград) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 02.06.1984 «Авангард» (Лозова) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 09.06.1984 «Радист» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 23.06.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 2:0
 27.06.1984 «Блюмінг» (Краматорськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 30.06.1984 «Авангард» (Дергачі) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 07.07.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Текстильник» (Чернігів) – 2:0
 14.07.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Карлівка) – 3:0
 28.07.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Гірник» (Павлоград) – 3:0
 04.08.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Авангард» (Лозова) – 1:1
 18.08.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Блюмінг» (Краматорськ) – 2:0
 22.08.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Радист» (Кіровоград) – 3:1
 25.08.1984 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
 08.09.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Авангард» (Дергачі) – 6:1
 15.09.1984 «Текстильник» (Чернігів) – «Ворскла» (Полтава) – -:+
 14.10.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Енергія» (Нова Каховка) – 2:2
 15.10.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Долина) – 1:0
 17.10.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Запоріжжя) – 1:4
 18.10.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Схід» (Київ) – 0:1
 20.10.1984 «Ворскла» (Полтава) – «Автомобіліст» (Львів) – 0:1

«Ворскла»-1984:

воротарі: Анатолій Дяченко, Віктор Дем'янюк;

захисники: Юрій Мармач, В'ячеслав Сідненко, Олег Кривенко, Сергій Кондратьєв, Сергій Лукаш, Леонід Бабак;

півзахисники: Петро Ротань, Володимир Прокопінченко, Сергій Дієв, Олексій Бабак, Анатолій Нечаєв, Олександр Назаренко, Олександр Белей, Дмитро Кастеров;

нападники: Володимир Войтенко, Іван Алмашій, Олег Рудько, Сергій Титовець, Валерій Кришталь;

тренер: Віктор Пожечевський.

Віталій Бардешин та Віктор Пожечевський

1985 рік

Перед «Ворсклою» стояло єдине завдання – здобути місце в лізі майстрів. Цього року до колективу повернулися ще декілька відомих гравців, які раніше виступали за «Колос»: – **Іванченко та Рєзнік**. Саме їхній досвід допоміг «Ворсклі» легко виграти зональний турнір. А ось у фіналі, поступившись далеко не лідерові фінальних змагань – долинському «Нафтовику» – 0:1, ворскляни пропустили ще один «Нафтовик», але з Охтирки, до другої ліги. Хоча за підбором футболістів «Ворскла» значно переважала усіх учасників фіналу. Однак другий рік поспіль мрія про повернення команди до ліги майстрів так і залишилася лише мрією.

Турнірна таблиця

Першість УРСР. 1985 р., IV зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Ворскла»	Полтава	14	11	2	1	37-10	24
2	«Шахтар»	Дзержинськ	14	11	0	3	36-13	22
3	«Сула»	Лубни	14	5	6	3	18-15	16
4	«Авангард»	Лозова	14	5	5	4	28-15	15
5	«Дніпро»	Черкаси	14	3	5	6	11-29	11
6	«Трудові резерви»	Харків	14	3	4	7	6-23	10
7	«Тясмин»	Сміла	14	2	3	9	7-30	7
8	«Металург»	Єнакієве	14	1	5	8	13-21	7

Турнірна таблиця

Першість УРСР. 1985 р., фінал

(Красноперекопськ та Армянськ, 13-19 жовтня)

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Нафтовик»	Охтирка	5	4	0	1	13-7	8
2	«Спартак»	Самбір	5	3	1	1	10-5	7
3	«Ворскла»	Полтава	5	3	1	1	8-3	7
4	«Нафтовик»	Долина	5	2	1	2	7-9	5
5	«Сокіл»	Ровеньки	5	1	0	4	6-9	2
6	«Енергія»	Нова Каховка	5	0	1	4	4-15	1

Матчі сезону 1985 року

18.05.1985 «Сула» (Лубни) – «Ворскла» (Полтава) – 2:3

25.05.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Трудові резерви» (Харків) – 1:0

01.06.1985 «Шахтар» (Дзержинськ) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2

08.06.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Куп'янськ) – 3:0

15.06.1985 «Дніпро» (Черкаси) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2

22.06.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Тясмин» (Сміла) – 1:0

29.06.1985 «Авангард» (Лозова) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2

06.07.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Сула» (Лубни) – 7:0

13.07.1985 «Трудові резерви» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2

20.07.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Дзержинськ) – 4:3

27.07.1985 «Металург» (Куп'янськ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1

14.09.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 7:0

21.09.1985 «Тясмин» (Сміла) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1

28.09.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Авангард» (Лозова) – 1:1

13.10.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Долина) – 1:2
 14.10.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Спартак» (Самбір) – 1:1
 16.10.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Енергія» (Нова Каховка) – 3:0
 17.10.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Сокил» (Ровеньки) – 1:0
 19.10.1985 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Охтирка) – 2:0

«Ворскла»-1985:

воротарі: Анатолій Дяченко, Віктор Дем'янюк;

захисники: Юрій Мармач, Олег Кривенко, Андрій Недяк, Сергій Лукаш, В'ячеслав Сідненко, Сергій Кондратьєв, Анатолій Мельников, Костянтин Нижниченко;

півзахисники: Іван Іванченко, Петро Ротань, Володимир Сінгаєвський, Олександр Белей, Ігор Грушевський, Сергій Кукса;

нападники: Юрій Рєзнік, Володимир Войтенко, Сергій Титовець, Ігор Власенко, Андрій Піхаленко, Володимир Грудина, Анатолій Гришанович, Олександр Кострицький, Олег Назаренко;

тренер: Віктор Пожечевський.

1986 рік

Нарешті «Ворскла» повернула Полтаві місце у лізі майстрів. Цей сезон команда провела «на одному диханні». Поступившись у двох стартових матчах, згодом «Ворскла» у 19 зустрічах тільки двічі зіграла внічию, а в решті – здобула перемоги. Справді чемпіонська хода, яку ніхто так і не зупинив.

Турнірна таблиця

Першість УРСР. 1986 р., III зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Ворскла»	Полтава	16	13	1	2	45-13	27
2	«Явір»	Краснопілля	16	9	3	4	23-23	21
3	«Машинобудівник»	Бородянка	16	8	4	4	33-16	19
4	«Фрунзенець»	Суми	16	8	2	6	26-16	18
5	«Папірник»	Малин	16	7	4	5	23-15	18
6	«Схід»	Київ	16	6	2	8	24-21	14
7	«Металіст»	Київ	16	4	3	9	21-46	11
8	«Дніпро»	Черкаси	16	3	3	10	14-30	9
9	«Колос»	Геронимівка	16	2	2	12	9-28	6

Турнірна таблиця

Першість УРСР. 1986 р., Фінал

(Мукачеве, 12-19 жовтня)

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Ворскла»	Полтава	5	4	1	0	11-1	9
2	«Металург»	Куп'янськ	5	2	3	0	6-2	7
3	«Спартак»	Самбір	5	2	2	1	4-3	6
4	«Нива»	Бережани	5	2	0	3	6-9	4
5	«Енергія»	Нова Каховка	5	1	2	2	5-7	4
6	«Шахтар»	Дзержинськ	5	0	0	5	1-11	0

«Ворскла» (Полтава) — чемпіон УРСР 1986 року. Верхній ряд: Горпинко (начальник команди), Кострицький, Рєзнік, Мармач, Войтенко, Дем'янюк, Китайко, Алексєєв, Рудько, Нечаєв, Пожечевський (старший тренер), Степанов (голова облспорткомітету); нижній ряд: Старцев (адмінстартор), Іванченко, Басько, Северин, Лукаш, Богданець, Ротань, Лисковець, Васильченко

Матчі сезону 1986 року

10.05.1986 «Папірник» (Малин) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 17.05.1986 «Машинобудівник» (Бородянка) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 24.05.1986 «Металіст» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:6
 31.05.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 4:1
 07.06.1986 «Явір» (Краснопілля) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 14.06.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Фрунзенець» (Суми) – 4:0
 21.06.1986 «Колос» (Геронимівка) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2
 28.06.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Схід» (Київ) – 3:1
 12.07.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Папірник» (Малин) – 1:0
 19.07.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Машинобудівник» (Бородянка) – 2:1
 26.07.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Київ) – 4:1
 02.08.1986 «Дніпро» (Черкаси) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2
 06.09.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Явір» (Краснопілля) – 4:0
 13.09.1986 «Фрунзенець» (Суми) – «Ворскла» (Полтава) – 2:3
 20.09.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Колос» (Геронимівка) – 5:0
 27.09.1986 «Схід» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 13.10.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Бережани) – 1:0
 14.10.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Енергія» (Нова Каховка) – 2:0
 16.10.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Дзержинськ) – 6:0
 17.10.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Спартак» (Самбір) – 1:0
 19.10.1986 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Куп'янськ) – 1:1

«Ворскла»-1986:

воротарі: Віктор Дем'янюк, Валерій Алексєєв;

захисники: Юрій Мармач, Ігор Китайко, Сергій Лукаш, Андрій Северин, Костянтин Нижниченко, Валерій Богданець, Олександр Кострицький, Олексій Бабак;

півзахисники: Іван Іванченко, Петро Ротань, Дмитро Цветанович, Анатолій Нечасєв, Ігор Басько;

нападники: Юрій Рєзнік, Сергій Титовець, Олег Рудько, Володимир Войтенко, Владислав Васильченко, Владислав Немешкало, Геннадій Татаринів, Сергій Шерєужєв, Олександр Лисковець;

тренер: Віктор Пожечевський.

1987 рік

Полтавці знову в лізі майстрів. Повернення команди до другого дивізіону в Полтаві викликало справжній футбольний бум. Уболівальники майже повністю заповнювали трибуни тодішнього стадіону «Колос». І навіть на перші чотири гри, які відбулися на незвичному для футболу гаревому полі мототреку в селищі Розсошенці, глядачів збиралося чимало. І «Ворскла» виправдала сподівання уболівальників, які довгі роки були позбавлені справжнього футболу. 9-те дебютне місце не зовсім відповідало потенціалу команди, і це підтвердив наступний, 1988 рік.

Турнірна таблиця

50 чемпіонат СРСР. 1987 р. Друга ліга, VI зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Таврія»	Сімферополь	52	34	12	6	125-48	80
2	«Нива»	Тернопіль	52	28	16	8	85-38	72
3	«Прикарпаття»	Івано-Франківськ	52	29	10	13	69-41	68
4	«Буковина»	Чернівці	52	27	13	12	81-46	67
5	СКА	Одеса	52	25	14	13	64-45	64
6	«Нафтовик»	Охтирка	52	24	15	13	72-48	63
7	«Поділля»	Хмельницький	52	23	17	12	67-49	63
8	«Океан»	Керч	52	26	9	17	68-50	61
9	«Ворскла»	Полтава	52	22	14	16	74-59	58
10	«Шахтар»	Горлівка	52	22	13	17	67-58	57
11	«Кривбас»	Кривий Ріг	52	23	10	19	68-68	56
12	«Спартак»	Житомир	52	22	12	18	72-59	56
13	«Нива»	Вінниця	52	20	13	19	54-47	53
14	«Авангард»	Рівне	52	19	14	19	50-53	52
15	«Чайка»	Севастополь	52	20	9	23	57-63	49
16	«Торпедо»	Луцьк	52	18	10	24	55-63	46
17	«Суднобудівник»	Миколаїв	52	17	10	25	52-65	44
18	«Кристал»	Херсон	52	16	10	26	54-79	42
19	«Закарпаття»	Ужгород	52	16	10	26	59-73	42
20	«Торпедо»	Запоріжжя	52	12	16	24	54-81	40
21	«Шахтар»	Павлоград	52	11	18	23	40-59	40
22	«Маяк»	Харків	52	15	9	28	47-83	39
23	«Зірка»	Кіровоград	52	13	13	26	44-77	39
24	«Десна»	Чернігів	52	11	17	24	48-80	39
25	«Динамо»	Ірпінь	52	10	19	23	37-55	39
26	«Новатор»	Жданов	52	16	6	30	57-107	38
27	СКА	Київ	52	11	15	26	41-67	37

*«Ворскла»
(Полтава). 1988 рік.
Моргун, Ходирєв,
Дейнеко, Северин,
Лукаш, Шарій,
Прокопінєнко,
Чура, Васильченко,
Іванченко, Рєзнїк*

Матчі сезону 1987 року

23.03.1987 «Шахтар» (Горлівка) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 26.03.1987 «Маяк» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 30.03.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – 1:0
 02.04.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 2:1
 06.04.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Спартак» (Житомир) – 2:2
 09.04.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Ірпінь) – 1:0
 14.04.1987 «Буковина» (Чернівці) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 17.04.1987 «Нива» (Тернопіль) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 23.04.1987 «Авангард» (Рівне) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 26.04.1987 «Торпедо» (Луцьк) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 30.04.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Поділля» (Хмельницький) – 1:0
 03.05.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 0:0
 11.05.1987 «Шахтар» (Павлоград) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 16.05.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 2:2
 19.05.1987 «Ворскла» (Полтава) – СКА (Київ) – 2:1
 24.05.1987 «Океан» (Керч) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 27.05.1987 «Чайка» (Севастополь) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 01.06.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 1:1
 04.06.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 1:2
 09.06.1987 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 12.06.1987 СКА (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 16.06.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Запоріжжя) – 2:0
 19.06.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Новатор» (Жданов) – 7:0
 23.06.1987 «Нафтовик» (Охтирка) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 27.06.1987 «Кристал» (Херсон) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 01.07.1987 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 4:2
 06.07.1987 «Торпедо» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 09.07.1987 «Новатор» (Жданов) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 12.07.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Охтирка) – 4:3
 18.07.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 2:0
 21.07.1987 «Ворскла» (Полтава) – СКА (Одеса) – 1:1
 27.07.1987 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 30.07.1987 «Зірка» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 03.08.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Океан» (Керч) – 2:1
 06.08.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Чайка» (Севастополь) – 4:0

11.08.1987 «Десна» (Чернігів) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 14.08.1987 СКА (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 22.08.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Павлоград) – 2:1
 27.08.1987 «Поділля» (Хмельницький) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 30.08.1987 «Нива» (Вінниця) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 07.09.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 2:0
 10.09.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Луцьк) – 2:0
 15.09.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 2:0
 18.09.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 1:1
 23.09.1987 «Спартак» (Житомир) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 26.09.1987 «Динамо» (Ірпінь) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 02.10.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 4:0
 05.10.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Маяк» (Харків) – 1:0
 11.10.1987 «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 14.10.1987 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 3:3
 18.10.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Кристал» (Херсон) – 3:0
 20.10.1987 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 3:1

«Ворскла» – 1987:

воротарі: Олег Моргун – 27, Валерій Толмачов – 14, Олексій Швойницький – 11, Іван Фельде – 4;

захисники: Сергій Лукаш – 51, Ігор Китайко – 50 (2), Ігор Юданов – 47, Сергій Ходирев – 45, Володимир Прокопінченко – 43 (3), Юрій Мармач – 27, Олег Кривенко – 27 (1), Олександр Кострицький – 15;

півзахисники: Іван Іванченко – 52 (11), Петро Ротань – 46 (1), Олександр Рябоконь – 15 (2), Сергій Соловей – 7 (1), Сергій Сергійко – 2.

нападники: Іван Шарій – 49 (22), Олег Рудько – 43 (11), Юрій Рєзнік – 41 (15), Владислав Васильченко – 32 (1), Олександр Дігтяр – 15 (1), Георгій Колядюк – 15 (2), Олександр Лисковець – 11 (1), Владислав Немешкало – 4 (1);

тренер: Віктор Пожечевський.

1988 рік

Найвдаліший сезон команди у чемпіонатах СРСР. «Ворскла» мала всі шанси перемогти в шостій зоні другої ліги і посперечатися за перехід до першої ліги. Але в наміри полтавців втрутилися суб'єктивні причини. Так вийшло, що до фінальної пульки потрапила «Буковина», яку полтавці обіграли вдома і зіграли з нею внічию на виїзді, а «Ворскла» поїхала відпочивати в екзотичну Мавританію. Двох очок відриву так і

В атаці Юрій Рєзнік

не вдалося надолужити у відставанні від чернівчан, хоча по ходу турніру «Ворскла» довго йшла першою. Однак і срібні нагороди української першості полтавські уболівальники зустріли радо. Адже це був перший значний успіх команди з часів виграшу аматорського Кубка України.

Турнірна таблиця

51 чемпіонат СРСР. 1988 р. Друга ліга, VI зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Буковина»	Чернівці	50	27	16	7	85-31	70
2	«Ворскла»	Полтава	50	30	8	12	70-42	68
3	СКА	Одеса	50	25	14	11	65-46	64
4	«Океан»	Керч	50	24	11	15	71-60	59
5	«Поділля»	Хмельницький	50	23	13	14	71-51	59
6	«Кривбас»	Кривий Ріг	50	21	14	15	53-45	56
7	«Чайка»	Севастополь	50	20	16	14	68-56	56
8	«Торпедо»	Луцьк	50	21	13	16	60-64	55
9	«Нафтовик»	Охтирка	50	20	15	15	63-54	55
10	«Суднобудівник»	Миколаїв	50	22	10	18	66-51	54
11	«Шахтар»	Павлоград	50	21	9	20	71-75	51
12	«Нива»	Тернопіль	50	19	13	18	66-59	51
13	«Спартак»	Житомир	50	18	15	17	55-58	51
14	«Авангард»	Рівне	50	21	8	21	52-56	50
15	«Закарпаття»	Ужгород	50	17	15	18	74-59	49
16	«Новатор»	Жданов	50	16	17	17	57-55	49
17	«Прикарпаття»	Івано-Франківськ	50	15	19	16	51-47	49
18	«Кристал»	Херсон	50	16	15	19	48-52	47
19	«Нива»	Вінниця	50	15	14	21	47-59	44
20	«Динамо»	Біла Церква	50	14	15	21	52-63	43
21	«Десна»	Чернігів	50	14	14	22	42-59	42
22	«Дніпро»	Черкаси	50	16	9	25	57-78	41
23	«Зірка»	Кіровоград	50	13	15	22	39-60	41
24	«Торпедо»	Запоріжжя	50	13	12	25	55-71	38
25	«Маяк»	Харків	50	7	20	23	35-68	34
26	«Шахтар»	Горлівка	50	8	8	34	37-91	24

Матчі сезону 1988 року

26.03.1988 «Чайка» (Севастополь) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1

29.03.1988 «Океан» (Керч) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0

02.04.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 3:0

05.04.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Павлоград) – 3:0

10.04.1988 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1

13.04.1988 СКА (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1

17.04.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Новатор» (Жданов) – 1:0

20.04.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Запоріжжя) – 3:0

25.04.1988 «Нива» (Тернопіль) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2

28.04.1988 «Буковина» (Чернівці) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1

05.05.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 3:1

08.05.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – 3:1

13.05.1988 «Зірка» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0

16.05.1988 «Кристал» (Херсон) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 22.05.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Спартак» (Житомир) – 2:0
 25.05.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Біла Церква) – 2:1
 02.06.1988 «Авангард» (Рівне) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 05.06.1988 «Торпедо» (Луцьк) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 09.06.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 1:1
 12.06.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Поділля» (Хмельницький) – 3:1
 17.06.1988 «Маяк» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 20.06.1988 «Шахтар» (Горлівка) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 24.06.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 1:0
 27.06.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 2:1
 02.07.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Охтирка) – 1:0
 11.07.1988 «Нафтовик» (Охтирка) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 20.07.1988 «Десна» (Чернігів) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2
 23.07.1988 «Дніпро» (Черкаси) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 27.07.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Маяк» (Харків) – 2:0
 30.07.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Горлівка) – 3:1
 05.08.1988 «Нива» (Вінниця) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 08.08.1988 «Поділля» (Хмельницький) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 12.08.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 2:0
 15.08.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Луцьк) – 2:1
 22.08.1988 «Спартак» (Житомир) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 25.08.1988 «Динамо» (Біла Церква) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 30.08.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 2:1
 02.09.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Кристал» (Херсон) – 1:0
 06.09.1988 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 09.09.1988 «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 14.09.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 1:1
 17.09.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 1:0
 24.09.1988 «Новатор» (Жданов) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 27.09.1988 «Торпедо» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 03.10.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 1:0
 06.10.1988 «Ворскла» (Полтава) – СКА (Одеса) – 2:1
 10.10.1988 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 13.10.1988 «Шахтар» (Павлоград) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2
 16.10.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Океан» (Керч) – 3:2
 18.10.1988 «Ворскла» (Полтава) – «Чайка» (Севастополь) – 0:1

«Ворскла» – 1988:

воротарі: Олег Моргун – 41, Олег Юрковець – 10;

захисники: Сергій Лукаш – 49 (1), Сергій Ходирев – 47 (1), Ігор Китайко – 45 (4), Юрій Дейнеко – 42, Олег Кривенко – 20 (1), Андрій Ділай – 18;

півзахисники: Володимир Прокопінченко – 49 (3), Ігор Юданов – 45, Іван Іванченко – 44 (6), Валерій Богданець – 42 (2), Петро Ротань – 36 (6), Василь Чура – 20 (5), Сергій Васильєв – 10, Андрій Северин – 9, Володимир Хоменко – 9, Олег Овчинников – 4;

нападники: Іван Шарій – 45 (20), Юрій Резнік – 43 (10), Ігор Кислов – 43 (11), Владислав Васильченко – 20, Олександр Волошко – 4;

тренер: Віктор Пожечевський.

1989 рік

Головне завдання перед «Ворсклою» на сезон полягало в тому, щоб посісти місце у вісімці кращих, аби здобути путівку в так звану «буферну» зону. Тому особливо команда не напружувалася. Рік перш за все запам'ятався виступом «Ворскли» у **Кубку СРСР**, де команда пробилася до 1/16 фіналу – найвище досягнення біло-зелених у цьому турнірі – і зустрілася з представником союзної вищої ліги вільнюським «Жальгірісом». Гра у Полтаві принесла мінімальну перемогу «Ворсклі», що, правда, литовці на матч привезли дублюючий склад. А у Вільнюсі ворскляни зіграли вже з основним складом і були вщент розбиті – 1:5 (найбільша поразка ворсклян у Кубку СРСР).

Валерій Богданець

Підсумкове, восьме місце в чемпіонаті дозволило команді вийти в так звану «буферну» зону другої ліги.

Турнірна таблиця

52 чемпіонат СРСР. 1989 р. Друга ліга, VI зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Волинь»	Луцьк	52	32	17	6	84-38	78
2	«Буковина»	Чернівці	52	29	18	5	71-26	76
3	«Нива»	Тернопіль	52	29	12	11	78-45	70
4	«Зоря»	Луганськ	52	27	14	11	94-59	68
5	«Нива»	Вінниця	52	25	15	12	75-40	65
6	«Кремінь»	Кременчук	52	21	18	13	59-50	60
7	СКА	Одеса	52	17	25	10	58-44	59
8	«Ворскла»	Полтава	52	24	10	18	62-55	58
9	«Закарпаття»	Ужгород	52	25	7	20	59-64	57
10	«Кривбас»	Кривий Ріг	52	23	10	19	77-69	56
11	«Поділля»	Хмельницький	52	24	7	21	64-57	55
12	«Колос»	Нікополь	52	21	12	19	67-55	54
13	«Торпедо»	Запоріжжя	52	19	12	21	51-62	50
14	«Зірка»	Кіровоград	52	16	17	19	44-52	49
15	«Полісся»	Житомир	52	16	16	20	59-62	48
16	«Нафтовик»	Охтирка	52	16	16	20	56-60	48
17	«Дніпро»	Черкаси	52	15	16	21	64-79	46
18	«Суднобудівник»	Миколаїв	52	15	16	21	61-66	46
19	«Авангард»	Рівне	52	14	17	21	39-41	45
20	«Маяк»	Харків	52	17	10	25	32-57	44
21	«Прикарпаття»	Івано-Франківськ	52	16	12	24	51-68	44
22	«Чайка»	Севастополь	52	15	14	23	57-79	44
23	«Динамо»	Біла Церква	52	15	13	24	56-72	43
24	«Океан»	Керч	52	15	9	28	50-70	39
25	«Кристал»	Херсон	52	13	10	29	63-84	36
26	«Шахтар»	Павлоград	52	13	7	32	57-105	33
27	«Новатор»	Маріуполь	52	12	9	31	51-80	33

Матчі сезону 1989 року

18.03.1989 «Новатор» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
21.03.1989 «Торпедо» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
24.03.1989 «Колос» (Нікополь) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
29.03.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 1:0
01.04.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – 2:0
04.04.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 0:0
10.04.1989 «Дніпро» (Черкаси) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
13.04.1989 «Зірка» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
16.04.1989 «Динамо» (Біла Церква) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
25.04.1989 «Кремінь» (Кременчук) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
05.05.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Поділля» (Хмельницький) – 1:0
08.05.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 1:0
11.05.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Полісся» (Житомир) – 0:2
17.05.1989 «Волинь» (Луцьк) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
20.05.1989 «Авангард» (Рівне) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
23.05.1989 «Нива» (Тернопіль) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
29.05.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Павлоград) – 4:1
04.06.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Зоря» (Ворошиловград) – 0:0
07.06.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Охтирка) – 0:1
10.06.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Маяк» (Харків) – 2:1
14.06.1989 СКА (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
17.06.1989 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
20.06.1989 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
26.06.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Океан» (Керч) – 1:0
02.07.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Чайка» (Севастополь) – 2:1
08.07.1989 «Океан» (Керч) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
11.07.1989 «Кристал» (Херсон) – «Ворскла» (Полтава) – 5:2
14.07.1989 «Чайка» (Севастополь) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2
20.07.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Кристал» (Херсон) – 2:1
23.07.1989 «Ворскла» (Полтава) – СКА (Одеса) – 1:0
29.07.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 3:0
03.08.1989 «Шахтар» (Павлоград) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
06.08.1989 «Маяк» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
09.08.1989 «Зоря» (Ворошиловград) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
15.08.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Волинь» (Луцьк) – 2:1
18.08.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Авангард» (Рівне) – 1:1
21.08.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 2:0
28.08.1989 «Поділля» (Хмельницький) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
31.08.1989 «Нива» (Вінниця) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
03.09.1989 «Полісся» (Житомир) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2
08.09.1989 «Нафтовик» (Охтирка) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
11.09.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Кремінь» (Кременчук) – 1:0
17.09.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 2:0
20.09.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 2:0
23.09.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 2:0
26.09.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Біла Церква) – 1:0
03.10.1989 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
06.10.1989 «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
09.10.1989 «Буковина» (Чернівці) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0

14.10.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Новатор» (Маріуполь) – 5:2
17.10.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Запоріжжя) – 3:1
20.10.1989 «Ворскла» (Полтава) – «Колос» (Нікополь) – 2:0

«Ворскла» – 1989:

воротарі: Олег Моргун – 50, Олег Юрковець – 2, Олександр Супрун – 2;

захисники: Сергій Лукаш – 49 (3), Сергій Ходирєв – 47, Юрій Дейнеко – 44 (3), Олег Кривенко – 44, Ігор Китайко – 36;

півзахисники: Петро Ротань – 47 (2), Володимир Прокопінченко – 45 (1), Ігор Юданов – 45, Валерій Богданець – 43 (3), Андрій Матюха – 40 (2), Андрій Брагинець – 2, Олександр Довгалець – 1;

нападники: Ігор Кислов – 46 (10), Іван Шарій – 43 (21), Ігор Власенко – 40 (2), Владислав Немешкало – 16 (6), Олександр Волошко – 13, Юрій Кокоткін – 8 (1);

тренер: Віктор Пожечевський.

1990 рік

Цей сезон «Ворскла» розпочала у так званій «буферній» зоні другої ліги. Таке новаторство виникло в футбольному господарстві країни, яка доживала свої останні роки. Федерація футболу СРСР вирішила створити три проміжні зони другої ліги, де з кожної виходили б напівпо дві команди до першої ліги. Таким чином ліквідували перехідні матчі, де, не секрет, часто боротьба вирішувалася не на футбольному полі, а за його межами.

Полтавці, які вперше за багато років змінили головного тренера (**Віктор Пожечевський** став президентом ФК), перетворилися на професійний клуб. «Ворскла» одна з перших у країні (після дніпропетровського «Дніпра») стала гордо називатися клубом, як тоді говорили, перейшла на госпрозрахунок. У новоствореного клубу, крім президента, з'явилася емблема, і... старі проблеми з облаштуванням стадіону, відсутністю бази, а головне – постійний брак коштів.

Напередодні сезону новим керманичем ворсклян став **Геннадій Лисенчук**, який минулого року працював помічником **Пожечевського**. І хоча «Ворскла» непогано стартувала в чемпіонаті (перемога в Бресті), однак надалі вона почала втрачати очки там, де їх не слід було втрачати. До того ж, після першого кола «Ворсклу» покинув **Ігор Кислов**, який став першим полтавським футболістом, що перебрався за кордон. З нового сезону **Кислов** виступатиме за болгарський «Етир», який згодом стане чемпіоном Болгарії.

*«Ворскла»
(Полтава).
1990 рік.
Моргун,
Камарзаєв,
Кривенко,
Ходирєв,
Матюха,
Китайко,
Прокопінченко*

Спробував свої сили за кордоном і Іван Шарій, але в черговий раз легенда полтавського футболу повернулася в рідну команду, а невдовзі Іван Григорович зміг стати кращим бомбардиром команди в сезоні.

Турнірна таблиця

53 чемпіонат СРСР. 1990 р. Друга ліга, західна зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Буковина»	Чернівці	42	23	12	7	69-27	58
2	«Даугава»	Рига	42	22	12	8	67-37	56
3	«Карпати»	Львів	42	23	9	10	61-36	55
4	«Нива»	Тернопіль	42	22	11	9	70-51	55
5	«Нива»	Вінниця	42	17	16	9	56-29	50
6	СКА	Одеса	42	21	7	14	59-32	49
7	«Зоря»	Луганськ	42	20	9	13	72-44	49
8	«Спартак»	Нальчик	42	20	7	15	55-46	47
9	«Динамо»	Брест	42	15	15	12	49-39	45
10	«Кремінь»	Кременчук	42	16	11	15	49-45	43
11	«Зоря»	Бельці	42	15	12	15	52-52	42
12	«Ворскла»	Полтава	42	15	11	16	47-51	41
13	«Дніпро»	Могильов	42	17	6	19	58-54	40
14	«Галичина»	Дрогобич	42	12	15	15	52-50	39
15	«Хімік»	Гродно	42	16	6	20	46-52	38
16	«Старт»	Ульяновськ	42	12	13	17	34-45	37
17	«Волинь»	Луцьк	42	14	7	21	42-61	35
18	«Лорі»	Кіровкакан	42	15	4	23	42-79	34
19	«Іскра»	Смоленськ	42	11	10	21	46-66	32
20	«Закарпаття»	Ужгород	42	12	7	23	42-70	31
21	«Балтика»	Калінінград	42	7	13	22	32-64	27
22	«Ширак»	Ленінакан	42	9	3	30	34-104	21

Матчі сезону 1990 року

07.04.1990 «Динамо» (Брест) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 10.04.1990 «Хімік» (Гродно) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 17.04.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Галичина» (Дрогобич) – 1:0
 20.04.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Волинь» (Луцьк) – 2:0
 26.04.1990 «Старт» (Ульяновськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 29.04.1990 «Спартак» (Нальчик) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 06.05.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Даугава» (Рига) – 0:0
 09.05.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Іскра» (Смоленськ) – 3:0
 16.05.1990 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 19.05.1990 «Нива» (Тернопіль) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 26.05.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 1:1
 29.05.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 0:0
 04.06.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Кремінь» (Кременчук) – 0:0
 14.06.1990 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 17.06.1990 «Балтика» (Калінінград) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 24.06.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Могильов) – 2:0
 27.06.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Зоря» (Луганськ) – 1:0
 02.07.1990 «Лорі» (Кіровкакан) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 05.07.1990 «Ширак» (Ленінакан) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0

11.07.1990 «Ворскла» (Полтава) – СКА (Одеса) – 1:1
 14.07.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Зоря» (Бельці) – 4:1
 04.08.1990 «Галичина» (Дрогобич) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
 07.08.1990 «Волинь» (Луцьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 13.08.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Старт» (Ульяновськ) – 0:0
 16.08.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Спартак» (Нальчик) – 3:1
 23.08.1990 «Даугава» (Рига) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 26.08.1990 «Іскра» (Смоленськ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 31.08.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 0:1
 03.09.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 1:2
 10.09.1990 «Буковина» (Чернівці) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 13.09.1990 «Нива» (Вінниця) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 23.09.1990 «Кремень» (Кременчук) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 29.09.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 3:1
 02.10.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Балтика» (Калінінград) – 2:1
 08.10.1990 «Дніпро» (Могильов) – «Ворскла» (Полтава) – 4:1
 11.10.1990 «Зоря» (Луганськ) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 18.10.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Ширак» (Ленінакан) – 3:2
 21.10.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Лорі» (Кіровакан) – 2:0
 27.10.1990 «Зоря» (Бельці) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 30.10.1990 СКА (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 05.11.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Хімік» (Гродно) – 1:2
 08.11.1990 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Брест) – 4:2

«Ворскла» – 1990:

воротарі: Олег Моргун – 29, Валерій Воробйов – 20;

захисники: Юрій Дейнеко – 40 (1), Сергій Лукаш – 40 (3), Сергій Ходирєв – 34, Олег Кривенко – 32 (1), Ігор Китайко – 26 (1), Ігор Лук'янчук – 18, Віктор Камарзаєв – 16, Віталій Бондар – 14, В'ячеслав Супруненко – 4;

Півзахисники: Сергій Соловей – 40 (5), Володимир Прокопінченко – 39 (5), Андрій Марченко – 34 (1), Андрій Матюха – 26 (2), Олександр Довгалець – 12, Микола Колесов – 11 (2), Валерій Богданець – 10, Ігор Юданов – 7 (1), Костянтин Зосименко – 1, Ігор Крамаренко – 1, Вадим Михайлюк – 1;

нападники: Владислав Немешкало – 37 (4), Ігор Власенко – 28 (2), Олександр Волошко – 26 (2), Ігор Кислов – 18 (7), Олександр Лисковець – 15, Іван Шарій – 15 (9), Сергій Титовець – 1;

один м'яч у власні ворота забив Мусіхін («Іскра»);

тренери: Віктор Пожечевський (Геннадій Лисенчук – до вересня).

Ігор Кислов

1991 рік

Останній чемпіонат Радянського Союзу. Цікаво, що команди догравали чемпіонат уже неіснуючої країни. Тому кожен клуб вирішував свої власні завдання. На жаль, «Ворскла» зі своїм завданням не впоралася.

Останній сезон полтавців у чемпіонатах СРСР виявився найгіршим після того, як команда повернулася в лігу майстрів. Усім було відомо, що сезон 1991 року стане останнім для українських команд у чемпіонатах СРСР, особливо після серпневого путчу. Полтавці значно оновили склад. Змінила «Ворскла» і головного тренера. Ним став **Володимир Ходус**. Однак гідно виступити в першості команді так і не вдалося.

Як пізніше з'ясувалося, саме невдалі виступи в останньому чемпіонаті СРСР і стали причиною того, що у 1992 році «Ворскла» не змогла потрапити до новоствореної української вищої ліги.

Сергій Лукаш – капітан «Ворскли»

Турнірна таблиця

54 чемпіонат СРСР. 1991 р. Друга ліга, західна зона

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Карпати»	Львів	42	24	11	7	47-27	59
2	«Зоря»	Луганськ	42	26	5	11	69-34	57
3	«Динамо»	Гянджа	42	26	4	12	48-48	56
4	«Нива»	Тернопіль	42	25	6	11	56-29	56
5	«Нива»	Вінниця	42	21	7	14	54-40	49
6	«Торпедо»	Таганрог	42	19	9	14	46-30	47
7	«Торпедо»	Запоріжжя	42	18	10	14	63-50	46
8	«Волинь»	Луцьк	42	19	7	16	46-33	45
9	«Тігіна-Апоель»	Бендери	42	18	8	16	49-39	44
10	СКА	Одеса	42	18	7	17	46-42	43
11	«Карабах»	Агдам	42	20	2	20	20-47	42
12	«Дніпро»	Могильов	42	18	6	18	47-37	42
13	«Кремень»	Кременчук	42	16	9	17	56-50	41
14	«Зоря»	Бельці	42	16	7	19	63-82	39
15	«Суднобудівник»	Миколаїв	42	15	8	19	61-55	38
16	«Динамо»	Брест	42	14	9	19	50-50	37
17	«Спартак»	Нальчик	42	15	6	21	51-67	36
18	«Галичина»	Дрогобич	42	14	7	21	42-66	35
19	«Ворскла»	Полтава	42	10	11	21	39-60	31
20	«КІМ»	Вітебськ	42	11	8	23	43-55	30
21	«Гоязан»	Казах	42	13	2	27	29-61	28
22	«Хімік»	Гродно	42	7	9	26	32-55	23

Матчі сезону 1991 року

04.04.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Могильов) – 0:0

07.04.1991 «Ворскла» (Полтава) – «КІМ» (Вітебськ) – 2:0

13.04.1991 «Торпедо» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0

16.04.1991 «Нива» (Вінниця) – «Ворскла» (Полтава) – 4:1

23.04.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Волинь» (Луцьк) – 1:0

27.04.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 1:0

06.05.1991 «Гоязан» (Казах) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 09.05.1991 «Спартак» (Нальчик) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 16.05.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Хімік» (Гродно) – 2:2
 19.05.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Брест) – 0:2
 25.05.1991 «Торпедо» (Таганрог) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 28.05.1991 «Зоря» (Луганськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 04.06.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Кремінь» (Кременчук) – 2:0
 14.06.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Зоря» (Бельці) – 2:2
 17.06.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Тігіна-Апоель» (Бендери) – 0:2
 25.06.1991 «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 28.06.1991 СКА (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 07.07.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Карабах» (Агдам) – 1:0
 10.07.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Гянджа) – 3:1
 15.07.1991 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 18.07.1991 «Галичина» (Дрогобич) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 01.08.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 0:2
 04.08.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Запоріжжя) – 0:0
 09.08.1991 «Волинь» (Луцьк) – «Ворскла» (Полтава) – 4:0
 12.08.1991 «Нива» (Тернопіль) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 19.08.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Гоязан» (Казах) – 3:0
 22.08.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Спартак» (Нальчик) – 4:3
 29.08.1991 «Хімік» (Гродно) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 01.09.1991 «Динамо» (Брест) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2
 09.09.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Таганрог) – 0:0
 12.09.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Зоря» (Луганськ) – 1:0
 19.09.1991 «Кремінь» (Кременчук) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 27.09.1991 «Зоря» (Бельці) – «Ворскла» (Полтава) – 4:1
 30.09.1991 «Тігіна-Апоель» (Бендери) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2
 08.10.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Суднобудівник» (Миколаїв) – 0:0
 11.10.1991 «Ворскла» (Полтава) – СКА (Одеса) – 1:2
 17.10.1991 «Динамо» (Гянджа) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 20.10.1991 «Карабах» (Агдам) – «Ворскла» (Полтава) – +:-
 26.10.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 0:0
 29.10.1991 «Ворскла» (Полтава) – «Галичина» (Дрогобич) – 3:0
 04.11.1991 «Дніпро» (Могильов) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 07.11.1991 «КІМ» (Вітебськ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1

«Ворскла» – 1991:

воротарі: Валерій Воробйов – 30 (-41), Олег Моргун – 8 (-8), Олег Стороженко – 7 (-11);

захисники: Сергій Лукаш – 39 (5), Сергій Ходирєв – 36, Юрій Сусік – 35, Юрій Дейнеко – 33 (4), Олександр Шибаєв – 33, Олег Кривенко – 31 (4), Валентин Піддубний – 27 (1), Віктор Михальчук – 5, Юрій Левчук – 4;

півзахисники: Володимир Прокопінченко – 40 (5), Андрій Марченко – 38 (4), Андрій Матюха – 38 (3), Олександр Марусецький – 32 (2), Сергій Соловей – 27, Андрій Брагинєць – 10 (3);

нападники: Олег Рудько – 22 (2), Сергій Гусєв – 17 (3), Олександр Волошко – 16 (1), Олег Слободський – 11 (1), Ігор Власенко – 1, Ігор Толстов – 1;

один м'яч у власні ворота забив Атутіс («Дніпро»);

тренер: Володимир Ходус.

Частина третя

На найвищому рівні (1992-2009 роки)

1992 рік

За регламентом сезону, тільки по 9 команд від кожної групи могли залишитися у першій лізі і тільки по одній переходили до вищої ліги. На початку сезону шанувальники нашої команди небезпідставно сподівалися на стрибок «Ворскли» до вищої ліги. Ще б пак. Адже у лютому до керма команди став відомий спеціаліст **Леонід Колтун**, а з ним приїхали до Полтави чимало відомих футболістів: **Антон Шох, Євген Яровенко, Сергій Тимофєєв, Сергій Полстянов** та інші. Однак, як несподівано всі ці зірки з'явилися, так несподівано вони й зникли. Причому протримавшись у нашому місті трохи більше двох тижнів, згодом усі вони опинилися в Тернополі. «Ворскла» залишилася «біля розбитого корита» напередодні сезону. На щастя, у цей складний для команди час очолити клуб згодився відомий тренер **Сергій Доценко**. Саме завдяки йому вдалося за короткий час привезти гарних футболістів, які згодом стали лідерами «Ворскли». Серед них – **Сергій Доронченко, Ігор Близнюк, Геннадій Роткович, Юрій Соболев**. Звичайно, формувати команду практично з нуля важко, тому і перші результати сезону не стали несподіванкою – три поразки. Команда опинилася в складному становищі. Потрібно було негайно стабілізувати склад і врятуватися від прощання з першою лігою. І все ж полтавцям вдалося виконати завдання на сезон і залишитися в першій лізі. Відкриттям сезону став молодий форвард **Олександр Піндєєв**, який з'явився у команді вже в середині сезону, але за короткий час став кращим бомбардиром у цьому швидкоплинному чемпіонаті.

Леонід Колтун

Турнірна таблиця

1 чемпіонат України. 1992 р. Перша ліга, група «Б»

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Кривбас»	Кривий Ріг	26	15	10	1	46-23	40
2	«Металург»	Нікополь	26	15	7	4	45-19	37
3	«Артанія»	Очаків	26	13	6	7	27-24	32
4	«Рось»	Біла Церква	26	13	5	8	40-32	31
5	«Закарпаття»	Ужгород	26	13	5	8	28-25	31
6	«Скала»	Стрий	26	11	9	6	39-24	31
7	«Шахтар»	Павлоград	26	13	4	9	46-33	30
8	«Ворскла»	Полтава	26	12	5	9	33-25	29
9	«Хімік»	Сєверодонецьк	26	10	7	9	28-28	27
10	«Кристал»	Чортків	26	10	5	11	36-36	25
11	«Азовець»	Маріуполь	26	10	4	12	36-39	24
12	«Шахтар-2»	Донецьк	26	5	2	19	25-48	12
13	«Вагонобудівник»	Стаханов	26	4	3	19	16-84	11
14	«Чорноморець-2»	Одеса	26	0	4	22	14-55	4

Матчі сезону 1992 року

14.03.92 «Металург» (Нікополь) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
17.03.92 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
20.03.92 «Азовець» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
28.03.92 «Ворскла» (Полтава) – «Кристал» (Херсон) – 0:0
31.03.92 «Ворскла» (Полтава) – «Артанія» (Очаків) – 2:0
03.04.92 «Ворскла» (Полтава) – «Чорноморець-2» (Одеса) – 2:0
08.04.92 «Рось» (Біла Церква) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
11.04.92 «Скала» (Стрий) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
14.04.92 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
20.04.92 «Ворскла» (Полтава) – «Хімік» (Сєверодонецьк) – 1:1
23.04.92 «Ворскла» (Полтава) – «Вагонобудівник» (Стаханов) – 3:1
26.04.92 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар-2» (Донецьк) – 2:1
06.05.92 «Шахтар» (Павлоград) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2
20.05.92 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Павлоград) – 4:3
26.05.92 «Хімік» (Сєверодонецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
29.05.92 «Вагонобудівник» (Стаханов) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
01.06.92 «Шахтар-2» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 1:3
07.06.92 «Ворскла» (Полтава) – «Рось» (Біла Церква) – 4:0
10.06.92 «Ворскла» (Полтава) – «Скала» (Стрий) – 2:0
13.06.92 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 2:0
18.06.92 «Кристал» (Херсон) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
21.06.92 «Артанія» (Очаків) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
24.06.92 «Чорноморець-2» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
29.06.92 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Нікополь) – 0:0
02.07.92 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:1
05.07.92 «Ворскла» (Полтава) – «Азовець» (Маріуполь) – 0:0

Євген Яровенко – олімпійський
чемпіона Сеула-1988

«Ворскла»-1992:

воротарі: Олег Стороженко – 26 (-25),
Олександр Полянський – 1;

захисники: Юрій Дейнеко – 25 (3), Олег
Кривенко – 25 (5), Володимир Сисенко – 23, Юрій
Левчук – 21 (1), Сергій Лукаш – 19 (4), Юрій Сусік
– 17, Валентин Піддубний – 3;

півзахисники: Андрій Матюха – 24,
Володимир Прокопінченко – 21 (4), Володимир
Каретник – 21 (2), Сергій Доронченко – 19 (2),
Ігор Близнюк – 11, Віталій Бондар – 7 (1), Віктор
Михальчук – 7, Геннадій Роткович – 7, Сергій
Соловей – 4;

нападники: Олександр Волошко – 20,
Олександр Піндєєв – 15 (9), Сергій Амільохін – 11,
Геннадій Смірнов – 2 (1), Юрій Соболев – 1;

*один гол у власні ворота забив Лебедєв
(«Вагонобудівник»);*

тренер: Сергій Доценко.

1992/93 рр.

Починаючи від цього сезону, Україна перейшла на систему проведення чемпіонату «осінь-весна».

Це був один із перших вдалих сезонів у чемпіонаті України. Команді трішки не вистачило до заповітної мрії – виходу до вищої ліги. Однак якщо зважити на всі ті обставини, в яких перебувала команда в сезоні 1992/93 рр., можна сказати, що четверте підсумкове місце у першій лізі – це неабиякий успіх. «Ворскла» значно поступалася своїм головним конкурентам не стільки у підборі гравців, скільки у фінансовому плані. Вінницька «Нива» та шепетівський «Темп» були на той час міцніші фінансово, ніж полтавці. А гроші, як відомо, вирішують якщо не все, то дуже багато.

Новий сезон команда розпочала знову з новим тренером. **Сергій Доценко** повернувся до Узбекистану, а до керма став його помічник **Володимир Брухтій**. Практично не змінився й основний склад. Ті гравці, які, по суті, награвалися у першому чемпіонаті **Доценком**, залишилися. Крім цього, «Ворскла» запросила до своїх лав досвідченого **Віктора Сусли**, який вирішив закінчити свою кар'єру в Полтаві.

На диво, полтавцям вдався старт чемпіонату, де ворскляни набрали 5 очок із 8 можливих. Щоправда, потім був невдалий вояж до Очакова та Одеси, однак чергову домашню пару команд наші подолали. Згодом полтавці видали непогану шестиматчеву безпрограшну серію і перемістилися до групи лідерів. Матч в Охтирці практично став ключовим у першому колі. Незважаючи на палку підтримку полтавських уболівальників, яких назбиралося близько 500, «Ворскла» поступилася «Нафтовику» з рахунком 1:2. Команда йшла за графіком: дві перемоги вдома, дві нічиї (або перемога) на виїзді. Тут варто відзначити атакувальне тріо: **Сергій Доронченко**, **Олександр Піндєєв**, **Геннадій Стріляний**. І якщо перший переважно був диригентом атак «Ворскли», то двоє останніх – головними бомбардирами клубу в цьому сезоні. Особливо яскраво засяяла зірка **Піндєєва**, який за манерою та і дещо зовні нагадував **Ігоря Кислова**. Саме він із 17-ма голами став кращим бомбардиром клубу в сезоні. До речі, це один із кращих показників за сезон в історії клубу.

Сподівання на підвищення в класі значно зросли з черговим поверненням до команди **Івана Шарія**. Крім цього, в зимову перерву до «Ворскли» прийшов також досвідчений **Ігор Шептицький**. Однак надії уболівальників не виправдалися. Вирішальними стали домашні матчі з «Нивою» та «Поділлям». У грі з беззаперечним лідером полтавці мали значну перевагу, але переможний рахунок 1:0 «Ворскла» не змогла втримати, пропустивши під завісу матчу – 1:1. Певно, витративши чимало сил у попередньому матчі, наші земляки не змогли переграти «Поділля». А у двох наступних виїзних матчах у Чернігові та Сумах полтавці зазнали поразок, причому в обох матчах ворскляни догравали матчі у меншості. Стало зрозуміло, що в колективі не все гаразд. Підтвердження цьому – домашній матч із ужгородським «Закарпаттям». За рахунку 0:2 тренер мав наміри поміняти **Івана Шарія**, однак той відмовився залишити поле, висловивши своє незадоволення тренеру далеко не в коректній формі. Згодом **Шарія** взагалі відрахували з команди, а полтавці вже практично

Олександр Піндєєв

за інерцією догравали чемпіонат. Володарі двох путівок до вищої ліги стали відомі заздалегідь. І якщо вихід до еліти вінницької «Ниви» ні у кого не викликав сумнівів, то повернення туди шепетівського «Темпу» стало повною несподіванкою. Практично долю другого місця вирішила не спортивна боротьба, а гроші президента «Темпа» пана **Нішніанідзе**, який за рахунок «папірців» намагався створити в провінційній Шепетівці таку собі футбольну «Мекку» України. Звичайно, при загальному зубожінні українських клубів фінансова складова грала чималу роль. Полтавцям до такого благополуччя залишалося чекати ще два роки...

Віктор Сусло

Турнірна таблиця

2 чемпіонат України. 1992/93 р. Перша ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Нива»	Вінниця	42	24	14	4	73-26	62
2	«Темп»	Шепетівка	42	25	8	9	68-48	58
3	«Нафтовик»	Охтирка	42	22	10	10	73-41	54
4	«Ворскла»	Полтава	42	21	9	12	57-46	51
5	«Прикарпаття»	Івано-Франківськ	42	18	14	10	53-35	50
6	«Поліграфтехніка»	Олександрія	42	19	10	13	69-39	48
7	«Евіс»	Миколаїв	42	18	11	13	60-39	47
8	«Норд-Ам-Поділля»	Хмельницький	42	15	16	11	45-39	46
9	«Хімік»	Сєверодонецьк	42	17	9	16	66-65	43
10	«Сталь»	Алчевськ	42	16	10	16	40-37	42
11	«Скала»	Стрий	42	15	11	16	49-58	41
12	СК «Одеса»	Одеса	42	15	10	17	54-61	40
13	«Металург»	Нікополь	42	13	14	15	43-50	40
14	«Кристал»	Чортків	42	14	9	19	37-61	37
15	«Динамо-2»	Київ	42	10	17	15	49-39	37
16	«Автомобіліст»	Суми	42	13	10	19	39-61	36
17	«Закарпаття»	Ужгород	42	13	10	19	45-56	36
18	«Артанія»	Очаків	42	15	5	22	42-73	35
19	«Десна»	Чернігів	42	13	9	20	42-49	35
20	«Приладник»	Мукачеве	42	12	11	19	38-53	35
21	«Рось»	Біла Церква	42	10	15	17	40-48	35
22	«Шахтар»	Павлоград	42	6	4	32	35-92	16

У першому колі команда «Норд-Ам-Поділля» мала назву «Поділля»

Матчі сезону 1992/93 рр.

11.08.92 «Приладник» (Мукачеве) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2

14.08.92 «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0

20.08.92 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Нікополь) – 1:0

23.08.92 «Ворскла» (Полтава) – «Евіс» (Миколаїв) – 1:0

07.09.92 «Артанія» (Очаків) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 10.09.92 СК «Одеса» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 15.09.92 «Ворскла» (Полтава) – «Кристал» (Чортків) – 2:0
 18.09.92 «Ворскла» (Полтава) – «Темп» (Шепетівка) – 2:0
 23.09.92 «Поліграфтехніка» (Олександрія) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 26.09.92 «Шахтар» (Павлоград) – «Ворскла» (Полтава) – 1:3
 30.09.92 «Ворскла» (Полтава) – «Хімік» (Сєверодонецьк) – 2:0
 03.10.92 «Ворскла» (Полтава) – «Сталь» (Алчевськ) – 1:0
 10.10.92 «Нафтовик» (Охтирка) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 20.10.92 «Скала» (Стрий) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
 23.10.92 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 28.10.92 «Ворскла» (Полтава) – «Автомобіліст» (Суми) – 3:0
 31.10.92 «Ворскла» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 1:0
 06.11.92 «Поділля» (Хмельницький) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 09.11.92 «Нива» (Вінниця) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 14.11.92 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо-2» (Київ) – 1:1
 17.11.92 «Ворскла» (Полтава) – «Рось» (Біла Церква) – 2:0
 27.03.93 «Рось» (Біла Церква) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 30.03.93 «Динамо-2» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 04.04.93 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 1:1
 07.04.93 «Ворскла» (Полтава) – «Норд-Ам-Поділля» (Хмельницький) – 0:0
 13.04.93 «Десна» (Чернігів) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 17.04.93 «Автомобіліст» (Суми) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 25.04.93 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 0:2
 28.04.93 «Ворскла» (Полтава) – «Скала» (Стрий) – 4:1
 08.05.93 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Охтирка) – 1:0
 14.05.93 «Сталь» (Алчевськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 17.05.93 «Хімік» (Сєверодонецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 4:2
 24.05.93 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Павлоград) – 1:0
 27.05.93 «Ворскла» (Полтава) – «Поліграфтехніка» (Олександрія) – 2:1
 02.06.93 «Темп» (Шепетівка) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 05.06.93 «Кристал» (Чортків) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 12.06.93 «Ворскла» (Полтава) – СК «Одеса» (Одеса) – 3:1
 15.06.93 «Ворскла» (Полтава) – «Артанія» (Очаків) – 1:0
 21.06.93 «Евіс» (Миколаїв) – «Ворскла» (Полтава) – 4:1
 24.06.93 «Металург» (Нікополь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 30.06.93 «Ворскла» (Полтава) – «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – 3:2
 03.07.93 «Ворскла» (Полтава) – «Приладник» (Мукачеве) – 2:2

«Ворскла»-1992/93:

воротарі: Олег Стороженко – 32 (-34), Сергій Золотницький – 10 (-12);

захисники: Юрій Левчук – 39 (3), Володимир Сисенко – 37, Олег Кривенко – 36 (5), Віктор Сусло – 27, Рустам Хайдаралієв – 24 (1), Ігор Омельченко – 21, Юрій Дейнеко – 19 (2), Валентин Піддубний – 13;

півзахисники: Сергій Доронченко – 37 (4), Володимир Каретник – 30, Арсен Балоян – 21 (1), Микола Стеценко – 16 (1), Ігор Шептицький – 15 (6), Андрій Марченко – 13 (6), Євген Ліферов – 13 (2), Володимир Грудина – 12, Володимир Прокопінченко – 11 (1), Олександр Іванов – 10 (2), Юрій Ковальов – 3, Сергій Кондратенко – 2, Сергій Нагорняк – 1;

нападники: Олександр Піндєєв – 38 (17), Геннадій Стріляний – 38 (2), Вазген Манасян – 16 (3), Іван Шарій – 4 (1), Андрій Зіпунніков – 4, Геннадій Касьян – 3, В'ячеслав Яценко – 3, Олександр Волошко – 2;

тренер: Володимир Брухтій.

1993/94 рр.

Новий сезон «Ворскла» розпочала в черговий раз із новим наставником та з новими надіями. На зміну **Брухтію** прийшов добре відомий полтавцям колишній гравець команди **Віктор Маслов**. Якщо раніше ніхто з наставників конкретних завдань на сезон не визначав, то Маслов поставив конкретне завдання: вийти за підсумками сезону до вищої ліги.

Також радикально змінився і склад команди. Багато гравців залишили «Ворсклу». На їх місце Маслов привіз чимало молодих гравців, які входили до складу збірних України. Серед них – **Олександр Оголюк, Олександр Поклонський, Ельман Султанов, Дмитро Горбатенко, Микола Збарах**. Насамперед новий керманич команди взявся за дисципліну. Проте, як не намагався створити належний мікроклімат у колективі Маслов, йому це зробити не вдалося.

Початок сезону був нібито непоганий для команди. «Ворскла» змогла вперше пробитися до 1/16 фіналу Кубка України, а в перших 6 матчах чемпіонату команда здобула 8 очок. Однак саме в цей час і розпочалися невдачі ворсклян. Спочатку після нічиєї в Очакові гравці вирішили, так би мовити, відсвяткувати: її наслідок – чергову гру в Одесі «Ворскла» програла із розгромним рахунком 0:6. Реакція Маслова не забарилася. Був відрахований досвідчений воротар **Віктор Консевич, Олександр Піндєєв** сам не захотів виступати під керівництвом Маслова, подався до сусіднього «Кременя», куди його давно запрошували. І пішло-поїхало. Команда переमेжовувала поразки на виїзді з вимученими перемогами вдома. А головне – не було команди, до чого так прагнув Маслов.

Врешті-решт, домучивши перше коло **Віктор Маслов** вирішив не повертатися до колись рідної Полтави і подався до Запоріжжя, де очолив місцеве «Торпедо». А з собою прихопив цілу групу провідних гравців. «Ворскла» у черговий раз опинилася ні з чим. Довелося все починати з початку. Цього разу президент клубу **Віктор Пожечевський** не став шукати нового тренера, а повернувся до керма команди сам. Таким чином, Пожечевський обіймав дві посади в клубі: президента та головного тренера. Не стали далеко шукати й футболістів, зробили ставку на полтавських вихованців, повернувши їх із різних команд України. З таким складом «Ворскла» провела друге коло першості і варто сказати, що ставка на молодь часом давала непоганий результат. У деяких матчах гравці показували цілком пристойний футбол. У підсумку команда змогла пробитися до десятки кращих, посівши підсумкове 8 місце.

Серед матчів другого кола привертає увагу нищівна поразка від черкаського «Дніпра» – 0:7. Але якщо придивитися уважніше, все стане зрозумілим. Справа в тому, що основний склад ворсклян на той час проводив серію товариських матчів у Німеччині, а ФФУ не дала згоди на перенесення ігор, тому довелося виставити на гру першості зовсім юних вихованців ДЮСШ «Ворскла». Деяким хлопцям, які грали в тому матчі, не виповнилося навіть 16 років, тому і результат відповідний.

Олег Кривенко

Турнірна таблиця
3 чемпіонат України. 1993/94 р. Перша ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Прикарпаття»	Івано-Франківськ	38	26	7	5	81-33	59
2	«Евіс»	Миколаїв	38	25	6	7	76-32	56
3	«Поліграфтехніка»	Олександрія	38	22	11	5	62-22	55
4	«Сталь»	Алчевськ	38	22	7	9	56-40	51
5	«Нафтовик»	Охтирка	38	19	10	9	57-28	48
6	«Дніпро»	Черкаси	38	19	7	12	56-39	45
7	«Динамо-2»	Київ	38	16	8	14	50-37	40
8	«Ворскла»	Полтава	38	15	7	16	30-52	37
9	«Металург»	Нікополь	38	15	6	17	44-56	36
10	«Хімік»	Житомир	38	14	8	16	39-47	36
11	«Норд-Ам-Поділля»	Хмельницький	38	13	9	16	45-47	35
12	СК «Одеса»	Одеса	38	12	9	17	43-54	33
13	«Хімік»	Сєверодонецьк	38	12	9	17	37-46	33
14	«Закарпаття»	Ужгород	38	12	8	18	33-53	32
15	«Карпати»	Мукачеве	38	12	7	19	41-57	31
16	«Скала»	Стрий	38	11	7	20	36-48	29
17	«Кристал»	Чортків	38	10	9	19	21-41	29
18	«Автомобіліст»	Суми	38	11	5	22	39-58	27
19	«Артанія»	Очаків	38	9	6	23	29-69	24
20	«Десна»	Чернігів	38	7	10	21	29-53	24

У 1 колі команда «Карпати» Мукачеве мала назву «Приладник».

Матчі сезону 1993/94 рр.

15.08.93 «Ворскла» (Полтава) – «Поліграфтехніка» (Олександрія) – 0:0
25.08.93 «Десна» (Чернігів) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
29.08.93 «Хімік» (Житомир) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
04.09.93 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Нікополь) – 3:1
07.09.93 «Ворскла» (Полтава) – «Евіс» (Миколаїв) – 1:0
14.09.93 «Артанія» (Очаків) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
17.09.93 СК «Одеса» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 6:0
24.09.93 «Ворскла» (Полтава) – «Скала» (Стрий) – 1:1
27.09.93 «Ворскла» (Полтава) – «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – 1:0
04.10.93 «Приладник» (Мукачеве) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
07.10.93 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
12.10.93 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 0:2
15.10.93 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо-2» (Київ) – 1:0
25.10.93 «Сталь» (Алчевськ) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
28.10.93 «Хімік» (Сєверодонецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
09.11.93 «Ворскла» (Полтава) – СБТС (Суми) – 2:0
12.11.93 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Охтирка) – 1:0
18.11.93 «Кристал» (Чортків) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
21.11.93 «Норд-Ам-Поділля» (Хмельницький) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
27.03.94 «Ворскла» (Полтава) – «Норд-Ам-Поділля» (Хмельницький) – 2:1
30.03.94 «Ворскла» (Полтава) – «Кристал» (Чортків) – 1:0
07.04.94 «Нафтовик» (Охтирка) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
10.04.94 СБТС (Суми) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1

17.04.94 «Ворскла» (Полтава) – «Хімік» (Сєверодонецьк) – 1:0
 20.04.94 «Ворскла» (Полтава) – «Сталь» (Алчевськ) – 0:1
 26.04.94 «Динамо-2» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 29.04.94 «Дніпро» (Черкаси) – «Ворскла» (Полтава) – 7:0
 08.05.94 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 0:0
 11.05.94 «Ворскла» (Полтава) – «Приладник» (Мукачеве) – 2:1
 19.05.94 «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – «Ворскла» (Полтава) – 4:1
 22.05.94 «Скала» (Стрий) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 30.05.94 «Ворскла» (Полтава) – СК «Одеса» (Одеса) – 0:0
 02.06.94 «Ворскла» (Полтава) – «Артанія» (Очаків) – 2:0
 09.06.94 «Евіс» (Миколаїв) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 12.06.94 «Металург» (Нікополь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 20.06.94 «Ворскла» (Полтава) – «Хімік» (Житомир) – 2:2
 23.06.94 «Ворскла» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 1:0
 30.06.94 «Поліграфтехніка» (Олександрія) – «Ворскла» (Полтава) – 4:2

«Ворскла»-1993/94:

воротарі: Олег Стороженко – 18 (-22), Микола Збарах – 13 (-15), Віктор Консевич – 7 (-5), Олександр Супрун – 2 (-10);

захисники: Олег Кривенко – 33 (1), Рустам Хайдаралієв – 29 (1), Юрій Левчук – 22, Володимир Сисенко – 20, Дмитро Горбатенко – 16, Олександр Глухий – 15, Анатолій Михалко – 15, Олександр Поклонський – 12, Юрій Дейнеко – 11, Анатолій Сірик – 11, Ельман Султанов – 10, Валентин Піддубний – 8, В'ячеслав Мизюк – 7, В'ячеслав Марусич – 5, Ярослав Ланцфер – 3 (1), Олександр Коваль – 2;

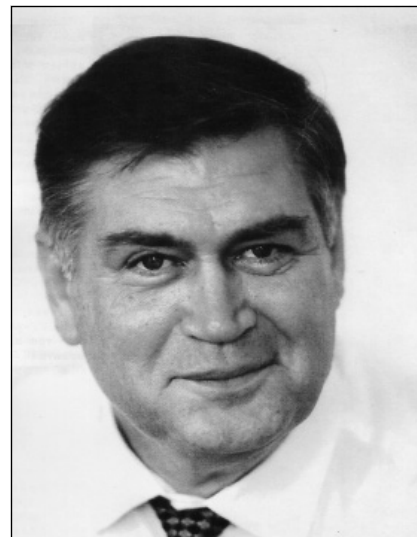
півзахисники: Олексій Якименко – 19, Андрій Марченко – 17 (4), Андрій Толстов – 17 (2), Андрій Гузенко – 17, Олег Слободський – 15, Юрій Зайченко – 14 (3), Андрій Брагинець – 10, Микола Стеценко – 4, Сергій Соловей – 3, Руслан Семенов – 3, Роман Соловей – 1, Андрій Северин – 1, Микола Федоришин – 1;

нападники: Геннадій Стріляний – 32 (4), Вазген Манасян – 26 (8), Андрій Захаров – 24 (3), Ігор Толстов – 15, Олександр Оголюк – 15, В'ячеслав Яценко – 10, Владислав Немешкало – 7, Сергій Бонецький – 6 (1), Ігор Ляшенко – 6, Олександр Піндєєв – 5 (2), Андрій Зіпунніков – 4, Геннадій Касьян – 2;

тренери: Віктор Пожечевський (Віктор Маслов – до грудня).

1994/95

Цікавий, непередбачуваний, дивний, обнадійливий, переломний – так можна охарактеризувати сезон 1994/95 для «Ворскли». Команда несподівано могла поступитися слабким командам, і так само несподівано переграти визнаних лідерів. Але головне, що трапилося цього сезону – у «Ворскли» нарешті з'явився потужний спонсор: підприємство «Полтавагазвидобування». Саме з появою, по суті, нового власника клубу, команда почала набувати сучасних обрисів. До речі, президентом клубу став керівник цього підприємства **Володимир Артемов**, з ім'ям якого пов'язані найгучніші перемоги команди 1990-х років минулого століття.

Володимир Артемов

Турнірна таблиця

4 чемпіонат України. 1994/95 р. Перша ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Зірка-НІБАС»	Кіровоград	42	27	10	5	68-26	91
2	«ЦСКА-Борисфен»	Київ	42	26	9	7	73-31	87
3	«Металург»	Нікополь	42	24	7	11	66-42	79
4	«Хімік»	Житомир	42	20	15	7	61-37	75
5	«Нафтовик»	Охтирка	42	23	3	16	69-51	72
6	«Поділля»	Хмельницький	42	20	11	11	48-39	71
7	«Динамо-2»	Київ	42	19	8	15	65-41	65
8	«Поліграфтехніка»	Олександрія	42	18	8	16	59-37	62
9	«Сталь»	Алчевськ	42	19	5	18	57-50	62
10	«Металіст»	Харків	42	17	9	16	48-44	60
11	«Ворскла»	Полтава	42	17	8	17	49-48	59
12	СК «Одеса»	Одеса	42	16	8	18	51-51	56
13	«Бажановець»	Макіївка	42	16	7	19	52-57	55
14	«Хімік»	Сєверодонецьк	42	15	9	18	43-55	54
15	«Буковина»	Чернівці	42	16	5	21	43-46	53
16	«Нафтохімік»	Кременчук	42	14	10	18	50-50	52
17	«Закарпаття»	Ужгород	42	12	10	20	40-62	46
18	«Кристал»	Чортків	42	12	9	21	35-67	45
19	«Скала»	Стрий	42	12	9	21	31-65	45
20	«Дніпро»	Черкаси	42	11	8	23	33-48	41
21	«Карпати»	Мукачеве	42	12	5	25	39-74	41
22	ФК «Суми»	Суми	42	8	3	31	22-81	27

У 1 колі ФК «Суми» мав назву СБТС.

У 1 колі виступала команда «Борисфен» (Бориспіль). У 2 колі вона об'єдналася з командою ЦСКА (Київ) і почала виступати під назвою «ЦСКА-Борисфен» (Київ).

Матчі сезону 1994/95 рр.

06.08.94 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 1:1
 09.08.94 «Ворскла» (Полтава) – «Поліграфтехніка» (Олександрія) – 0:3
 14.08.94 «Нафтохімік» (Кременчук) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2
 17.08.94 «Зірка-НІБАС» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 25.08.94 «Ворскла» (Полтава) – «Хімік» (Сєверодонецьк) – 0:0
 28.08.94 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 4:0
 10.09.94 «Динамо-2» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 13.09.94 «Хімік» (Житомир) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 20.09.94 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Нікополь) – 4:0
 23.09.94 «Ворскла» (Полтава) – СК «Одеса» (Одеса) – 4:1
 01.10.94 СБТС (Суми) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 04.10.94 «Нафтовик» (Охтирка) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 08.10.94 «Ворскла» (Полтава) – «Поділля» (Хмельницький) – 2:1
 11.10.94 «Ворскла» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 3:2
 17.10.94 «Борисфен» (Бориспіль) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 25.10.94 «Бажановець» (Макіївка) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 28.10.94 «Сталь» (Алчевськ) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 06.11.94 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Мукачеве) – 2:1
 09.11.94 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 3:0
 14.11.94 «Кристал» (Чортків) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0

«Ворскла». 1994 рік. Верхній ряд: Бистрицький (тренер), Глухий, Шелест, Строженко, Сисенко, Брагинєць, Зайченко, Піддубний, Супрун, Сірик, Кривенко, Манасян, Ігнатенко (лікар), Пожечевський (головний тренер); нижній ряд: Левчук, Слободський, А.Толстов, Яценко, І.Толстов, Шевчук, Михалко, Зіпунніков, Касьян, Ляшенко

17.11.94 «Скала» (Стрий) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 01.04.95 «Ворскла» (Полтава) – «Скала» (Стрий) – 1:0
 05.04.95 «Ворскла» (Полтава) – «Кристал» (Чортків) – 2:0
 09.04.95 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 12.04.95 «Карпати» (Мукачеве) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 18.04.95 «Ворскла» (Полтава) – «Сталь» (Алчевськ) – 2:1
 21.04.95 «Ворскла» (Полтава) – «Бажановець» (Макіївка) – 0:0
 29.04.95 «Ворскла» (Полтава) – «ЦСКА-Борисфен» (Київ) – 0:0
 05.05.95 «Буковина» (Чернівці) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 08.05.95 «Поділля» (Хмельницький) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 14.05.95 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Охтирка) – 3:0
 17.05.95 «Ворскла» (Полтава) – ФК «Суми» (Суми) – 2:0
 24.05.95 СК «Одеса» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 27.05.95 «Металург» (Нікополь) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 02.06.95 «Ворскла» (Полтава) – «Хімік» (Житомир) – 2:0
 05.06.95 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо-2» (Київ) – 0:2
 13.06.95 «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 16.06.95 «Хімік» (Северодонецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 21.06.95 «Ворскла» (Полтава) – «Зірка-НІБАС» (Кіровоград) – 0:0
 24.06.95 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтохімік» (Кременчук) – 2:1
 29.06.95 «Поліграфтехніка» (Олександрія) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 02.07.95 «Дніпро» (Черкаси) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1

«Ворскла»-1994/95:

воротарі: Юрій Панфілов – 20 (-17), Олег Стороженко – 18 (-26), Олександр Супрун – 6 (-6);

захисники: Ігор Мачоган – 38 (1), Юрій Левчук – 37, Олег Кривенко – 32, Андрій Шкурат – 20, Кахабер Сартанія – 19, Анатолій Сірик – 17, Анатолій Михалко – 16, Олександр Глухий – 11 (1), Валентин Піддубний – 8, Володимир Сисенко – 8, Рустам Хайдаралієв – 5;

Вазген Манасян

півзахисники: Андрій Толстов – 36 (4), Павло Матвійченко – 35 (3), Олег Слободський – 21 (1), Андрій Брагинець – 20 (3), Сергій Доронченко – 18 (1), Ігор Єфремов – 13 (2), Олександр Янковський – 12 (2), Ярослав Ланцфер – 8, Гоча Гогохія – 7, Михайло Стельмах – 6, Дмитро Воробйов – 2 (1);

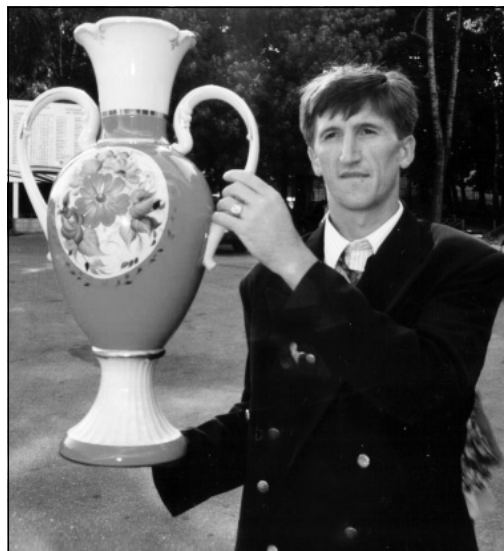
нападники: Вазген Манасян – 28 (8), Ігор Толстов – 25 (3), Вадим Калуцький – 20 (1), Ігор Ляшенко – 19, Юрій Соболев – 18 (10), Олександр Піндєєв – 17 (6), Анзор Ковтєладзе – 14 (2), Володимир Бордюг – 9, Геннадій Касьян – 5, Олександр Лисковець – 1;

тренер: Віктор Пожечевський.

1995/96

Не сезон, а просто казка. «Ворскла» все мала для досягнення результату: склад, матеріальну базу, яка налагоджувалася, а головне – потужне фінансове підґрунття і дбайливу опіку керівників міста та області. З такою увагою до команди вона просто зобов'язана була виконати поставлені завдання. Тим паче, що у фінансовому плані «Ворсклі» могла позаздрити більша половина команд вищої ліги.

Та не все так просто починалося в новому сезоні для «Ворскли». Її керівництво вирішило запросити до складу кількох відомих футболістів, зокрема **Михайла Стельмаха, Сергія Ралюченка, Володимира Коновальчука, Володимира Дичка, Олега Ратія**. Знову повернувся в Полтаву **Юрій Соболев**. Загалом же команда формувалася вже

Олександр Янковський

по ходу чемпіонату. Так, після кількох турів до команди в черговий раз повернувся **Іван Шарій**. І як повернувся! Іван Григорович загравав так, ніби за плечима не було 37 років! До того ж, за ворсклян почав виступати і перший справжній легіонер із далекого зарубіжжя. Першопрохідцем став американець аргентинського походження **Луїс Бербарі**. Трохи засмаглий Луїс одразу став улюбленцем полтавської публіки. Крім того, на полі американець працював, як і вся команда.

Розпочала сезон «Ворскла» з великої перемоги в Черкасах над «Дніпром» – 3:0. Потім полтавці у принциповому дербі вдома здолали кременчуцький «Нафтохімік» – 3:1. Але у трьох наступних матчах «Ворскла» взяла всього два очки. До того ж, поступилася в Алчевську своєму прямому конкурентові за перепустку до вищої ліги.

Та згодом нові футболісти притерлися до колективу і команда заграла на повну силу. І все ж, у першому колі «Ворскла» виступила не так впевнено, як того хотілося б. Поразки в Алчевську, Житомирі, вимучена нічия вдома з головним конкурентом – «Буковиною». Все це перешкодило команді вже до зими розташуватися на першому рядку.

Зимова перерва пішла на користь «Ворсклі». Команда ще більше зміцнила свій склад. Насамперед за рахунок найкращого бомбардира першої ліги останніх сезонів **Сергія Чуйченка**, футболіста, який рідко коли залишав поле без забитого гола. Крім того, прийшов досвідчений **Віктор Богатир**, який встиг пограти за «Чорноморець» в його кращі часи.

Ось із цим складом справи пішли ще краще. Друге коло «Ворскла» провела без зривів. Особливо старався Чуйченко, у якого голевий доробок у 21 матчі досяг позначки у 24 голи! У другому колі «Ворскла» поступилася лише раз – у Чернівцях

«Буковині» – 1:2. Однак ця поразка на загальному переможному тлі виглядала маленькою неприємністю. Загалом же сезон для «Ворскли» видався багатим на рекорди. Команда змогла забити найбільше за всіх – 92 голи, набрала 103 очки – усе це рекорди першої ліги, які й досі ніхто не перевершив!

Крім того, ворскляни встановили чимало й клубних рекордів: найбільша безпрограшна серія – 19 матчів (з 13 вересня 1995 року по 27 квітня 1996 року); найбільша виграшна серія – 11 матчів (з 2 травня по 20 червня 1996 року). Усі ці рекорди й досі залишаються нездоланими.

Історичним для «Ворскли» стало 17 червня 1996 року. В Олександрії за шаленої підтримки полтавських уболівальників полтавці здолали місцеву «Поліграфтехніку» і достроково, за три тури до завершення змагань завоювали єдину путівку до вищої ліги! Мрія багатьох поколінь шанувальників «Ворскли» здійснилася!

Віктор
Пожечевський

Турнірна таблиця

5 чемпіонат України. 1995/96 р. Перша ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Ворскла»	Полтава	42	32	7	3	92-37	103
2	«Буковина»	Чернівці	42	30	5	7	83-34	95
3	«Сталь»	Алчевськ	42	26	5	11	73-40	83
4	«Поліграфтехніка»	Олександрія	42	23	7	12	69-37	76
5	«Металург»	Нікополь	42	23	5	14	59-40	74
6	«Динамо-2»	Київ	42	20	12	10	64-42	72
7	«Хімік»	Сєверодонецьк	42	20	11	11	68-32	71
8	«Нафтовик»	Охтирка	42	18	12	12	52-37	66
9	«Шахтар»	Макіївка	42	19	7	16	63-55	64
10	«Кристал»	Чортків	42	19	6	17	70-54	63
11	ФК «Львів»	Львів	42	18	8	16	55-42	62
12	«Поділля»	Хмельницький	42	17	11	14	57-50	62
13	«Явір»	Краснопілля	42	17	9	16	53-43	60
14	«Хімік»	Житомир	42	16	10	16	55-57	58
15	«Нафтохімік»	Кременчук	42	16	7	19	43-45	55
16	«Верес»	Рівне	42	15	9	18	39-49	54
17	«Закарпаття»	Ужгород	42	14	8	20	49-67	50
18	СК «Одеса»	Одеса	42	11	11	20	35-63	44
19	«Металіст»	Харків	42	10	9	23	40-54	39
20	«Дніпро»	Черкаси	42	6	4	32	26-91	22
21	«Ратуша»	Кам'янець-Подільський	42	6	2	34	14-103	20
22	«Скала»	Стрий	42	2	3	37	21-108	9

У 1 колі виступала команда «Темп-Адвіс» (Хмельницький), яку в у 2 колі змінила «Ратуша» (Кам'янець-Подільський).

Матчі сезону 1995/96 рр.

04.08.95 «Дніпро» (Черкаси) – «Ворскла» (Полтава) – 0:3

12.08.95 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтохімік» (Кременчук) – 3:1

15.08.95 «Ворскла» (Полтава) – «Поліграфтехніка» (Олександрія) – 0:0

20.08.95 «Сталь» (Алчевськ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1

23.08.95 «Шахтар» (Макіївка) – «Ворскла» (Полтава) – 3:3
 28.08.95 «Ворскла» (Полтава) – «Верес» (Рівне) – 1:0
 31.08.95 «Ворскла» (Полтава) – ФК «Львів» (Львів) – 2:1
 05.09.95 «Поділля» (Хмельницький) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 08.09.95 «Хімік» (Житомир) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 13.09.95 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Охтирка) – 5:1
 16.09.95 «Ворскла» (Полтава) – «Явір» (Краснопілля) – 1:0
 21.09.95 «Хімік» (Северодонецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 24.09.95 «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 29.09.95 «Ворскла» (Полтава) – «Буковина» (Чернівці) – 1:1
 02.10.95 «Ворскла» (Полтава) – «Кристал» (Чортків) – 3:2
 07.10.95 «Скала» (Стрий) – «Ворскла» (Полтава) – 1:4
 10.10.95 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 23.10.95 «Ворскла» (Полтава) – СК «Одеса» (Одеса) – 3:1
 26.10.95 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Нікополь) – 1:0
 31.10.95 «Динамо-2» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 03.11.95 «Темп-АДВІС» (Хмельницький) – «Ворскла» (Полтава) – 2:3
 31.03.96 «Ворскла» (Полтава) – «Ратуша» (Кам'янець-Подільський) – 2:0
 03.04.96 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо-2» (Київ) – 1:1
 08.04.96 «Металург» (Нікополь) – «Ворскла» (Полтава) – 0:3
 11.04.96 СК «Одеса» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2
 16.04.96 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 3:1
 19.04.96 «Ворскла» (Полтава) – «Скала» (Стрий) – 5:0
 24.04.96 «Кристал» (Чортків) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 27.04.96 «Буковина» (Чернівці) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 02.05.96 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 2:1
 05.05.96 «Ворскла» (Полтава) – «Хімік» (Северодонецьк) – 3:1
 10.05.96 «Явір» (Краснопілля) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 13.05.96 «Нафтовик» (Охтирка) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 18.05.96 «Ворскла» (Полтава) – «Хімік» (Житомир) – 4:2
 21.05.96 «Ворскла» (Полтава) – «Поділля» (Хмельницький) – 3:1
 01.06.96 ФК «Львів» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2

1996 рік. «Ворскла» — переможець першої ліги.

Слюсарєв (начальник команди), Шарій, Львовський (адміністратор), Повстенко (тренер), Чуйченко, Кривенко, Воронов (масажист), Марченко, Корнєв, Коновальчук, Богатир, Соболев, Слободський, Дичко, Панфілов, Левчук, Ігнатенко (лікар), Мачоган, Моргун, Єфімов, Янковський

04.06.96 «Верес» (Рівне) – «Ворскла» (Полтава) – 1:3
 09.06.96 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Макіївка) – 4:2
 12.06.96 «Ворскла» (Полтава) – «Сталь» (Алчевськ) – 3:1
 17.06.96 «Поліграфтехніка» (Олександрія) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2
 20.06.96 «Нафтохімік» (Кременчук) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
 25.06.96 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Черкаси) – 2:0

«Ворскла»-1995/96:

Сергій Чуйченко

воротарі: Олег Моргун – 24 (-18), Юрій Панфілов – 21 (-19);
захисники: Володимир Дичко – 39 (1), Ігор Мачоган – 37,
 Олег Ратій – 25 (2), Юрій Левчук – 20, Олег Кривенко – 18 (1),
 Олександр Єфімов – 14, Андрій Шкурат – 10 (1);

півзахисники: Олександр Янковський – 39 (3), Сергій
 Ралюченко – 36 (5), Володимир Коновальчук – 32 (1), Дмитро
 Коренєв – 32 (6), Луїс Бербарі – 23 (2), Олег Слободський – 22
 (2), Андрій Марченко – 21 (2), Віктор Богатир – 18 (4), Михайло
 Стельмах – 18 (1), Сергій Доронченко – 15, Андрій Толстов – 5 (1),
 Олег Кольцов – 1;

нападники: Іван Шарій – 36 (17), Юрій Соболев – 31 (14),
 Сергій Чуйченко – 21 (24), Владислав Немешкало – 14 (2), Ігор
 Толстов – 3 (2), Микола Шевченко – 2, Вадим Калущий – 1, Сергій Кияшко – 1;

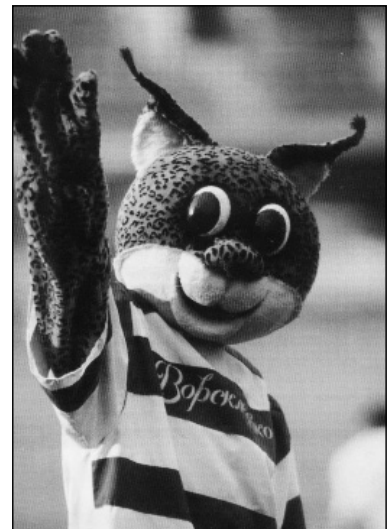
один гол у власні ворота забив Василь Євсєєв («Кристал», Чортків);

тренер: Віктор Пожечевський.

1996/97

Перед початком нового сезону в міському Будинку культури, в заповненій вщерть залі, віншували чемпіонів! Серед гостей свята – відомі футбольні діячі країни: **Віктор Банников, Григорій Суркіс**, керівники міста й області: **Микола Залудяк та Анатолій Кукоба**, спонсори і меценати. Теплі слова вітань лунали того вечора на адресу «Ворскли». Багато теплих слів. І серед них – побажання Віктора Максимовича «перекувати» малі золоті медалі на великі «бронзові». Григорій Михайлович ідею підтримав, «запропонувавши» полтавцям благородніший метал — «срібло», не без гумору відзначивши, що більшого запропонувати не може, оскільки «золото» київське «Динамо» віддавати нікому не збирається. Жарти гостей були сприйняті залом «на ура», викликавши оплески і мрійливі зітхання публіки: «От би й справді!..»

Той жарт Банникова виявився пророчим. «Ворскла» — третя, і це вже був не жарт, а головна несподіванка шостого чемпіонату країни. Всі визнали — такої прудкості від дебютанта не чекав ніхто. Сама ж команда, складена переважно з досвідчених футболістів, але далеко не зірок першої величини, провела весь сезон досить рівно, осоромивши скептиків, які пророкували ворсклянам долю міцного середняка. Впродовж усього турнірного марафону «Ворскла» не опускалася нижче четвертого місця, зумівши при цьому в другому колі набрати очок навіть більше, ніж в «ознайомлювальному» першому. Хоча зробити це було дуже важко: у другому колі суперники до «Ворскли» ставилися зовсім по-іншому.

Ворскленятко –
талісман клубу

Ось так творці футбольного буму в Полтаві — футболісти, тренери, меценати, можливо, самі до кінця того не усвідомлюючи, підняли планку в оцінці результатів своєї роботи на нову висоту.

Цей сезон вартий того, аби зупинитися на кожному матчі окремо за допомогою тогочасної преси.

1 тур

20.07.1996 (субота). «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2 (0:1).

Івано-Франківськ, стадіон «Електрон», початок о 18.00, мінливо, у другому таймі – дощ, +18 градусів, 5000 глядачів.

Судді: Ярослав Грисьо, Роман Зань, Михайло Сидор (Львів).

Делегат ФФУ: Володимир Аксьонов (Тернопіль).

«Прикарпаття»: Сергій Сташко, Ігор Карась, Микола Зуєнко, Сергій Лихотворик, Дмитро Мазур (к/к), Руслан Мостовий (Роман Максим'юк, 55), Сергій Турянський, Сергій Євглевський, Олександр Микуляк, Михайло Савка, Василь Федорів (Вадим Постовий, 63).

Запасні: Володимир Марчук, Роман Циперденюк, Василь Тофан, Андрій Нестерук.

Головний тренер: Борис Стрельцов.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Володимир Коновальчук, 46), Олександр Головка, Олег Кривенко, Станіслав Боровський, Ігор Мачоган, Микола Шевченко (Іван Шарій, 30), Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир, Сергій Чуйченко (Андрій Марченко, 77), Олександр Агарін.

Запасні: Олег Моргун, Юрій Соболев, Василь Гречаний.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 Шарій (37), 0:2 Чуйченко (72).

Попередження: Кривенко (17), Карась (19).

Лише у перші хвилини поєдинку прикарпатці пробували кілька разів проводити рейди до воріт дебютанта вищої ліги. Найближчим до успіху був Турянський, який двічі міг покарати полтавців, але надійно зіграв досвідчений Ковтун.

Ближче до закінчення першого тайму тренери «Ворскли» випустили на поле Шарія, і той на 37-й хвилині, скориставшись позиційною помилкою захисників, відкрив рахунок. Забитий м'яч додав впевненості гостям. Це, зрештою, дало змогу полтавцям провести ще один м'яч. Його на свій рахунок записав Чуйченко, якого залишили без нагляду. Розчарованими залишали трибуни стадіону івано-франківські уболівальники.

2 тур

24.07.1996 (середа). «Ворскла» (Полтава) – «Кремінь» (Кременчук) – 2:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Локомотив», початок о 18.00, сонячно, +20 градусів, 3000 глядачів.

Судді: Сергій Татулян, Анатолій Куцев, Геннадій Коваленко (Київ).

Делегат ФФУ: Стефан Решко (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Олександр Венглінський, 46), Олександр Головка, Олег Кривенко, Станіслав Боровський, Ігор Мачоган, Юрій Соболев (Андрій Марченко, 71), Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир (Іван Шарій, 46), Сергій Чуйченко, Олександр Агарін.

Запасні: Олег Моргун, Юрій Левчук, Василь Гречаний, Володимир Коновальчук.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Кремінь»: Юрій Чумак, Валерій Коваленко (Анатолій Маткевич, 55), Олег Казьмін, Олександр Янковський, Сергій Лукаш, Олег Ратій, Толят Шейхаметов, Андрій Кирлик, Андрій Чернов (Сергій Задорожний, 41), Владислав Новіков (к/к), Андрій Федьков.

Запасні: Валерій Дудка, Адальберт Корпонай.

Головний тренер: Михайло Белих.

Голи: 1:0 Чуйченко (6), 2:0 Шарій (77).

Попередження: Шейхаметов (20), Федьков (50), Кислов (57).

Яблуку ніде було впасти на стадіоні «Локомотив». Гра між земляками почалася без розвідки: спочатку Федьков вдало пройшов правим флангом, але Кривенко в останню мить встиг вибити м'яч на кутовий. Через хвилину Лукаш ледь не опинився віч-на-віч з Ковтуном. А перша гостра атака «Ворскли» принесла успіх. Богатир з Чуйченком вдало розіграли кутовий і

В атаці Віталій Кобзар та Іван Шарій (ліворуч)

останній головою переправив м'яч у сітку. Після цього гра надовго перемістилася у центр поля і до ударів справа не доходила.

Після перерви на полі з'явився ветеран полтавського клубу Шарій. Гострі моменти біля воріт «Кременя» почали виникати майже щохвилино: могли відзначитися Кислов, Венглінський, Шарій. «Кремінь», слід віддати йому належне, в боргу не залишився. Запам'ятався момент, коли Федьков після передачі Янковського пробив вище воріт. Після удару Шейхаметова м'яч потрапив у поперечину. На 74-й хвилині Марченко ледь не встиг на передачу Шарія. А ще через дві хвилини той же Марченко, отримавши м'яч від Кислова, прострілив уздовж воріт Чумака, і Шарій вгатив м'яч у сітку. Після цього підсумок матчу не викликав сумніву.

3 тур

28.07.1996 (неділя). «Чорноморець» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 0:3 (0:1).

Одеса, стадіон ЧМП, початок о 18.00, сонячно, +28 градусів, 5000 глядачів.

Судді: Ігор Ярменчук, Юрій Власенко, Олександр Балакін (Київ).

Делегат ФФУ: Юрій Войнов (Київ).

«Чорноморець»: Сергій Долганський, Ігор Сушко (Олег Мочуляк, 59), Сергій Леженцев, Юрій Букель, Денис Колчин, Дмитро Парфьонов (к/к), Юрій Селезньов, Тимерлан Гусейнов (Олександр Козакевич, 71), Олександр Зотов, Матвій Ніколайчук (Віталій Колесниченко, 63), Володимир Мусолітін.

Запасні: Вадим Винокуров, Ігор Чумаченко, Василь Демидяк.

Головний тренер: Леонід Буряк.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Олександр Венглінський (Андрій Марченко, 80), Олександр Головка, Олег Кривенко, Станіслав Боровський (Володимир Дичко, 46), Ігор Мачоган, Володимир Коновальчук (Іван Шарій, 61), Ігор Кислов (к/к), Андрій Хомин, Сергій Чуйченко, Олександр Агарін.

Запасні: Олег Моргун, Юрій Соболев, Василь Гречаний, Віталій Кобзар.
Головний тренер: Віктор Пожечевський.
Голи: 0:1 Мачоган (30), 0:2 Кислов (64), 0:3 Чуйченко (80, з пенальті).

Микола Лапко

Попередження: Венглінський (33), Сушко (45), Головка (53), Долганський (89).

Із нетерпінням чекали уболівальники полтавської «Ворскли» матчу між одеським «Чорноморцем» і нашою командою. Саме цей суперник міг дати об'єктивну оцінку рівня підготовки наших майстрів шкіряного м'яча. Скажемо відверто – були і побоювання... Матч проходив з деякою територіальною перевагою

господарів поля, Футболісти продемонстрували вміння гри на чужому полі. Спочатку вони нейтралізували войовничий порив одеських «моряків», а потім все частіше почали «хазяйнувати» в штрафному майданчику одеситів. В одному з ігрових епізодів Ігор Мачоган на 30-ій хвилині матчу майстерно «розпечатав» ворота срібного призера. Після перерви на ударну позицію вийшов Іван Шарій. Саме після його удару Ігор Кислов добив м'яч у сітку воріт. Рахунок став 2:0. Це відбулося на 68-ій хвилині матчу. На 80-ій хвилині кращий бомбардир команди Сергій Чуйченко виходить сам на сам з воротарем. Рятуючи свою команду від неминучого голу, голкіпер «Чорноморця» порушив правила. Чуйченко сам і реалізував пенальті. Ця перемога закріпила наших земляків на другому місці турнірної таблиці.

4 тур

03.08.1996 (субота). «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 1:1 (0:0).

Полтава, стадіон «Локомотив», початок о 18.00, сонячно, +30 градусів, 6000 глядачів.

Судді: Анатолій Арановський, Віктор Старовойт, Олександр Балакін (Київ).

Делегат ФФУ: Валерій Галустанов (Луганськ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Олександр Венглінський (Андрій Марченко, 46), Олександр Головка, Олег Кривенко, Станіслав Боровський, Ігор Мачоган, Віталій Кобзар (Іван Шарій, 60), Ігор Кислов (к/к), Андрій Хомин, Сергій Чуйченко, Олександр Агарін.

Запасні: Олег Моргун, Юрій Левчук, Юрій Соболев, Василь Гречаний, Володимир Коновальчук.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Шахтар»: Дмитро Шутков, Ігор Леонов, Михайло Старостяк, Георгій Чихрадзе, Олександр Коваль, Олег Матвеев, Олександр Співак (Олександр Воскобойник, 46), Михайло Поцхверія (Сергій Онопко, 46), Сергій Ковальов, Валерій Кривенцов (к/к), Геннадій Зубов.

Запасні: Андрій Нікітін, Сергій Кочвар, Володимир Яксманицький, Олег Шеласєв, Олександр Осташов.

Головний тренер: Валерій Яремченко.

Голи: 0:1 Матвєєв (86), 1:1 Кислов (89).

Нереалізований пенальті: Чуйченко (17, воротар).

Попередження: Кривенцов (19).

Стадіон «Локомотив» був вщент заповнений полтавськими уболівальниками. Гра розпочалася з атак «Шахтаря». Гірники вже з перших хвилин намагалися захопити територіальну перевагу, а при нагоді і добитися успіху. На сьомій хвилині по воротах «Ворскли» пробив Співак. Добре розумілися між собою Хомин та Агарін. Перший значно підсилив гру «Ворскли», одним із кращих він був і у цій зустрічі. На 17-ій хвилині Хомин отримав м'яч поблизу штрафного майданчика «Шахтаря», обіграв захисника, різко змістився вліво й увійшов у штрафний. Безпосередньої небезпеки воротам гірників не було, але захисник, намагаючись у підкаті вибити м'яч, зачепив ногу Хомина, і суддя призначив 11-метровий. До м'яча підійшов кращий бомбардир «Ворскли» Сергій Чуйченко. Дмитро Шутков вгадав напрямок і врятував свою команду. Досить активно полтавці діяли протягом наступних 10 хвилин. У цей відрізок часу активізувався Чуйченко. В одному з епізодів за гру проти Венглінського жовтою картою був покараний Кривенцов. Полтавці захопилися атаками і мало не прогавили небезпечну контратаку гостей. На 24-ій хвилині з передачі Співака Олег Матвєєв мало не відкрив рахунок. В останню мить захиснику вдалося вибити м'яч з-під ноги атакуючого гравця гірників.

За схожим сценарієм гра відбувалася і після перерви. Команди люб'язно обмінювалися кількома випадками. Перший гол був забитий на 86-ій хвилині: полтавці збили когось із гірників поблизу свого штрафного майданчика, і Олег Матвєєв добре виконав штрафний удар, перекинувши м'яч у ближній кут воріт через «стінку». Ковтун на цей підступний удар зреагувати не встиг — 0:1. Такого повороту подій ніхто з уболівальників «Ворскли» не чекав. Одразу пригадався матч у Кременчуці, де гірникам вдалося вирвати перемогу на останній хвилині. Після забитого м'яча гості відійшли до своїх воріт, а полтавці перейшли в атаку. І вже через дві хвилини зрівняли рахунок. Соло Ігоря Кислова — і м'яч затріпотів у сітці. Бойова нічия — 1:1. Полтавська команда в цьому чемпіонаті вперше втратила очки і вперше пропустила м'яч.

5 тур

17.08.1996 (субота). «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1 (0:1).

Дніпропетровськ, стадіон «Метеор», початок о 18.00, мінливо, +23 градуси, від 78 хвилини – штучне освітлення, 6000 глядачів.

Судді: Валерій Онуфер (Ужгород), Ігор Подушкін, Олександр Кран (Харків).

Делегат ФФУ: Микола Кирсанов (Київ).

«Дніпро»: Ілля Близнюк, Олександр Поклонський, Костянтин Сосенко, Іван Павлюх, Володимир Багмут (к/к) (Андрій Головка, 46), Андрій Полунін, Віталій Шумський, Геннадій Козар, Сергій Нагорняк (Денис Філімонов, 60), Геннадій Мороз, Володимир Шаран (Віктор Белкін, 66).

Запасні: Микола Збарах, Сергій Дірявка, Євген Римшин, Олександр Захаров.

Головний тренер: В'ячеслав Грозний.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Олександр Венглінський (Олександр Агарін, 46), Олександр Головка, Олег Кривенко, Станіслав Боровський, Ігор Мачоган, Володимир Коновальчук (Іван Шарій, 46), Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир (Віталій Кобзар, 84), Сергій Чуйченко, Андрій Хомин.

Запасні: Олег Моргун, Юрій Левчук, Василь Гречаний, Дмитро Коренєв.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 Чуйченко (45), 1:1 Філімонов (77).

Попередження: О.Головко (32), Сосенко (57), Кривенко (79).

Цікаву думку висловив головний тренер «Дніпра» В'ячеслав Грозний на післяматчевій прес-конференції: команда — лідер у першій лізі — зберігає свою лідерську психологію і в лізі вищій. Отже, саме в цьому причина вдалого виступу «Ворскли» в нинішній першості. Мобільна, із високими на зріст гравцями, в міру жорстка полтавська «Ворскла» ще багато кому зіпсує настрої. Здобуті полтавцями п'ять очок у трьох матчах із «Шахтарем», «Чорноморцем» і «Дніпром» — неабияке досягнення новачка вищої ліги.

Як завжди, помітними в складі «Ворскли» були її лідери: Ковтун, Богатир, Хомин, Боровський та Чуйченко. Дніпряни втратили одного з провідних гравців — Віктора Скрипника, який 19-го серпня уклав контракт із бременським «Вердером». Через травму пропускав матч Харьковщенко, на оглядини у Корею поїхав Аненков.

Клас гри дніпрян, безумовно, вищий. Однак, як відомо, для перемоги одного класу буває замало. Витримавши натиск господарів у першій половині зустрічі, полтавці забили м'яч, коли секундомір уже відраховував «додатковий» час.

Та це не зупинило футболістів «Дніпра». Дуже активно діяв Геннадій Мороз, вдало увійшли в гру Белкін і Філімонов. І саме останній зумів врятувати команду від поразки. Отримавши передачу з правого флангу, Денис обіграв трьох гравців «Ворскли» і влучно пробив у правий кут воріт.

Треба віддати належне і нападникам гостей Чуйченку, Шарію та Агаріну. В другому таймі вони мали якнайменше дві можливості для взяття воріт «Дніпра». А наприкінці гри нагоду забити переможний м'яч втратив все той же Філімонов.

6 тур

25.08.1996 (неділя). «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 2:1 (2:1).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 17.30, мінливо, +26 градусів, 16000 глядачів.

Судді: Ігор Горожанкін (Кіровоград), Олег Первушкін, Олександр Козаченко (Київ).

Делегат ФФУ: Микола Кирсанов (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Андрій Хомин, Олександр Головко, Олег Кривенко (Сергій Чуйченко, 46), Станіслав Боровський (Іван Шарій, 46), Ігор Мачоган, Василь Гречаний, Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир, Віталій Кобзар (Дмитро Коренєв, 62), Олександр Агарін.

Запасні: Олег Моргун, Юрій Левчук, Володимир Коновальчук, Олександр Венглінський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Нива»: Андрій Кураєв, Олег Мішенін, Ігор Панкратьєв, Валентин Грегуль (Віктор Червоний, 81), Ігор Бискуп (к/к), Віталій Рудницький, Таріел Капанадзе, Богдан Самардак, Ігор Яворський, Олег Казмирчук (Михайло Дем'янчук, 52), Автанділ Капанадзе.

Запасні: Сергій Нікітенко, Сергій Шиманський, Сергій Богородниченко, Віктор Павлович, Андрій Шпак.

Головний тренер: Ігор Яворський.

Голи: 0:1 А.Капанадзе (1), 1:1 Кобзар (38), 2:1 Хомин (40, з пенальті).

Попередження: Головко (5), А.Капанадзе (5), Панкратьєв (20), Коренєв (90).

Уже перша атака гостей закінчилася взяттям воріт. Самардак пробив з близької відстані. м'яч Ковтун відбив, але прямо на Автанділа Капанадзе — 0:1.

Хвилин 15 знадобилося полтавцям, аби оговтатися після несподіваного початку. Планомірні атаки господарів врешті-решт принесли плоди. З інтервалом в одну хвилину «Ворскла» вирішила долю поєдинку на свою користь. Спочатку Віталій Кобзар майстерно закрутив м'яч метрів із 17-ти у правий від Кураєва верхній кут воріт. А наступну атаку полтавців гості перервали з порушенням правил у штрафному майданчику.

Група підтримки ворсклян

Пенальті чітко реалізував Андрій Хомин.

Після перерви обидві команди втратили, як мінімум, по 2—3 можливості для того, щоб змінити рахунок. Далася взнаки «стара хвороба» наших футболістів — невміння використовувати момент, як-то кажуть, на «всі сто».

П'ятнадцять тисяч глядачів, які прийшли цього вечора на оновлений стадіон «Ворскла», здається, залишилися задоволеними — їхні улюбленці перемогли і закріпилися в лідируючій групі учасників першості.

7 тур

07.09.1996 (субота). ЦСКА (Київ) – «Ворскла (Полтава) – 0:0.

Київ, стадіон ЦСКА, початок о 17.00, сонячно, +24 градуси, 5000 глядачів.

Судді: Володимир П'яних (Донецьк), Олександр Кран (Харків), Віктор Безрук (Луганськ).

Делегат ФФУ: Петро Кобічек (Чернівці).

ЦСКА: Віталій Рева, Віталій Левченко (Сергій Гончаренко, 46; Євген Дмитрієв, 78), Сергій Федоров, Сергій Селезньов (Сергій Ревут, 71), Володимир Яремко, Віктор Уляницький, Олександр Свистунов, Михайло Стельмах, Сергій Закарлюка, Руслан Костишин, Едуард Цихмейструк (к/к).

Запасні: Олександр Горяїнов, Роман Кучирка, Вадим Вус.

Головний тренер: Володимир Лозинський.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко, Олександр Венглінський, Олег Кривенко, Станіслав Боровський, Ігор Мачоган, Андрій Хомин (Олександр Агарін, 75), Ігор Кислов (к/к) (Андрій Марченко, 89), Віктор Богатир, Сергій Чуйченко, Віталій Кобзар (Іван Шарій, 79).

Запасні: Олег Моргун, Володимир Коновальчук, Василь Гречаний, Дмитро Коренєв.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Попередження: Закарлюка (8), Кислов (57).

Заволодавши територіальною перевагою з початку зустрічі, господарі поля загалом не втрачали її до фінального свистка. А от ігрову перевагу армійці мали тільки періодично. Що ж стосується її реалізації, то головним, хто завадив ЦСКА перемогти цього вечора, став голкіпер полтавців Ковтун. Уперше його серйозно потурбували на 18-ій хвилині. Після удару зі штрафного Свистунова метрів з

17-ти Андрій витягнув м'яч з ближньої «дев'ятки». Не минуло й десяти хвилин, як приблизно з такої ж відстані пробив Цихмейструк. Знову Ковтун на місці. Найближчими до того, щоб відкрити рахунок, армійці були на 30-ій хвилині. Після гарного пасу на вихід Костишина, сам на сам з воротарем гостей опинився Свистунов.

Та голкіпер, самовіддано кинувшись суперникові в ноги, знову залишив ворота недоторканими.

Початок другого тайму пройшов за деякої переваги полтавців. І на 56-ій хвилині лише везіння виручило армійців од голу в їхні ворота. Кобзар вдалим пасом вивів сам на сам з Ревею Чуйченка. Сергій, вміло підрізавши м'яч, перекинув його через голкіпера киян. Здалося, що «круглий» неминуче повинен опинитися в сітці. Але виручила господарів штанга. М'яч, потрапивши на неї, несподівано змінив траєкторію і пролетів повз ворота. На 70-ій хвилині ще одна нагода продемонструвати свою надійність випала Ковтуну — Андрій відбив удар головою Селезнєва метрів з чотирьох. Проведені наприкінці тренерами заміни не вплинули на результативність матчу. На останній хвилині пожвавилася група полтавських уболівальників, які підтримували «Ворсклу» протягом усієї гри гучніше, ніж кілька тисяч киян, присутніх на матчі, свою команду. Гості отримали право на штрафний майже по центру, в небезпечній близькості від воріт. До м'яча підійшов відомий майстер реалізації таких моментів Іван Шарій.

Олександр Головко

Але цього разу удар ветерана полтавців прийшовся у «стінку». Отже, «Ворскла» вперше за сім турів чемпіонату покинула поле, не забивши гола.

На післяматчевій прес-конференції тренер полтавців Віктор Пожечевський висловив задоволення результатом гри, зазначивши, що закономірним підсумком була б перемога ЦСКА, оскільки його підопічні припустилися низки помилок у захисті. Навпаки, незадоволений результатом був тренер армійців Володимир Лозинський. Він сказав, що одну з його настанов на гру — не пропустити гол — футболісти виконали. Але вкотре дався взнаки дефіцит гравців, які вміють забивати.

8 тур

15.09.1996 (неділя). «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Запоріжжя) – 2:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 16.00, хмарно, сильний східний вітер, +11 градусів, від 81 хвилини – штучне освітлення, 10000 глядачів.

Судді: Сергій Татулян (Київ), Віталій Годулян, Євген Абросімов (Одеса).

Делегат ФФУ: Анатолій Попов (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Андрій Хомин (Василь Гречаний, 88), Олександр Головко, Олег Кривенко, Станіслав Боровський (Володимир Дичко, 46), Ігор Мачоган, Віталій Кобзар (Володимир Коновальчук, 80), Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир, Сергій Чуйченко, Іван Шарій.

Запасні: Олег Моргун, Олександр Агарін, Олександр Венглинський, Андрій Марченко.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Торпедо»: Андрій Глущенко, Кирило Бурхан, Андрій Максименко, Юрій Вернидуб (к/к), Олександр Нефьодов (Віталій Беліков, 80), Юрій Шушура, Денис Смірнов (Олексій Телятников, 80), Андрій Зубченко, Юрій Бондаренко, Роман Бондаренко, Олександр Косирін (Юрій Слабишев, 62).

Запасні: Олег Колесов, Сергій Боровський, Олексій Шубін, Андрій Демченко.

Головний тренер: Ігор Надеїн.

Голи: 1:0 Чуйченко (27), 2:0 Чуйченко (73).

Попередження: Вернидуб (51), Кобзар (52), Нефьодов (61), Бурхан (62), Р.Бондаренко (87).

Ще зранку погода у Полтаві геть зіпсувалася. Хмари, які ганяв сильний вітер, віщували дощ, який врешті, ніби очікуючи футбол, пішов перед початком матчу. Взагалі погода не була схожа на вересневу, а більше нагадувала передзимову пору. Тому саме ця обставина змусила деяких провінційних уболівальників залишитися вдома. Однак вони помилилися. І ті, хто все ж прийшов на стадіон, не були розчаровані, сидючи під дощем і тримаючи в руках парасольки. Полтавці, які досить невпевнено зіграли в Києві з ЦСКА, лише завдяки чудовій грі воротаря Ковтуна не програвши, цього разу перемогли суперників за всіма статтями.

Рахунок 2:0 аж ніяк не відображає дійсного стану речей на полі. Один лише дуєт Чуйченко — Шарій мав забивати, мабуть, з десятків разів. Але головною хвилюючою для полтавців стали дії у завершальній стадії. За весь матч Ковтун тільки декілька разів доторкнувся до м'яча. А так — цілу гру стояв і мокнув під дощем. У першому таймі «Ворскла» довго не могла втілити свою перевагу в голи. Втрачали нагоди забити Шарій, Чуйченко, Кобзар. І лише на 27-ій хвилині рахунок став 1:0: стрімкий прохід по флангу Мачогана та простріл у штрафний, чим скористався Чуйченко, який сильно пробив у ворота. На останній хвилині тайму Чуйченко втратив дві чудові нагоди забити гол, але кожного разу, виходячи сам на сам, не попадав у ворота. У другому таймі «Ворскла» створила стільки гольових моментів, що їх би вистачило на кілька матчів. Записничок не встигав поповнюватися фіксуванням небезпечних моментів. Тому, думається, не варто їх усі перераховувати, хоча один момент, що його створив Шарій, надовго запам'ятається. Пройшовши від своєї половини поля і у швидкому темпі обігравши трьох оборонців «Торпедо», Іван, на жаль, пробив мимо воріт. Другий гол, теж використовуючи довгу навісну передачу тепер уже Богатиря, у падінні головою забив усе той же Чуйченко. Цей гол став шостим у вищій лізі для Сергія та 30-м за «Ворсклу», причому зіграв він за команду тоді лише 29 матчів.

Після гри фани команди довго не розходилися, чекаючи на гравців біля роздягальні. Палко вітали вихід кожного з них вигуками та розмахуванням шарфами. Найбільше вигуків цього дня дістали Шарій, Чуйченко, Ковтун, Мачоган, які ледь змогли пройти через юрбу збирачів автографів.

9 тур

21.09.1996 (субота). «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0 (0:0).

Запоріжжя, стадіон «Металург», початок о 16.00, мінливо, +14 градусів, 10000 глядачів.

Судді: Костянтин Панчик (Сімферополь), Роман Зань, Ярослав Грисьо (Львів).

Делегат ФФУ: Костянтин Вихров (Київ).

«Металург» (футболки зелені): Тарас Гребенюк, Олексій Куриленко, Юрій Маркін (к/к), Іван Богатир (Андрій Каряка, 83), Євген Яровенко, Ігор Плотко (Сергій Ключик, 80), Ігор Лучкевич (Валентин Полтавець, 46), Яків Кріпак, Олексій Олійник, Ігор Фокін, Олександр Іванов.

Запасні: Олег Лутков, Юрій Леонідов.

Головний тренер: Олександр Томах.

«Ворскла» (футболки жовті): Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Віталій Самойлов, 85), Олександр Головка, Олег Кривенко, Станіслав Боровський, Ігор Мачоган, Андрій Хомин, Ігор Кислов (к/к) (Василь Гречаний, 80), Віктор Богатир, Сергій Чуйченко, Іван Шарій (Віталій Кобзар, 74).

Запасні: Олег Моргун, Володимир Коновальчук, Олександр Агарін, Олександр Венглінський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 1:0 Іванов (59), 2:0 Іванов (63).

Попередження: Кривенко (19), Хомин (40), В.Богатир (45+3), Олійник (50), Головка (53), Куриленко (58), Полтавець (90+2).

Вилучення: В.Богатир (45+3).

Великого ажіотажу матч не викликав, хоча вхід на стадіон був безкоштовний. За півгодини він був майже порожнім, тільки за кілька хвилин до початку матчу глядачі заповнили східну трибуну.

Першими на футбольне поле вийшли гості – «Ворскла». Склад суттєвих змін не зазнав. Лише замість Кобзаря вийшов знову в основі Дичко – тим самим полтавці, зіграли у 5 захисників. Попереду у «Ворсклі» був лише один чистий форвард – Чуйченко. У «Металурга» зі складом відбулися деякі пертурбації. Через картки не вийшли Бабій, Ільченко, а кращий бомбардир команди Полтавець опинився на лаві запасних. Однак знову з'явилися Маркін та Лучкевич.

Початок матчу був за господарями, які жваво бігали до воріт противника, де на них чекала оборона полтавців.

Розуміючи, що через цільний редут не пройти, запоріжці почали використовувати навіси та інколи – проходи по флангах. Саме останні більш за все завдавали клопоту «Ворсклі». У центрі самотньо бігав Кислов, у якого вже вкотре не пішла гра, хоча він, як завжди, старався. Головна зброя – флангові проходи Боровського та Мачогана – не діяла. Мачогану доводилося більше перейматися обороною, та й Боровський, здебільшого, перебував у захисті.

Протягом першого тайму тільки Чуйченко мав можливість створити голевий момент, але його щільно опікали захисники «Металурга». Взагалі господарі грамотно розібрали наших форвардів, Чуйченка та Шарія, яким не давали вільно працювати на полі. «Металург» хоча й мав перевагу, та чогось надзвичайного створити не зміг. Цілком логічно, що тайм закінчився внічию. Однак наприкінці його сталися події, які вплинули на подальший хід матчу. Вже на 48-й хвилині першого тайму (суддя додав хвилин п'ять, хоча особливих зупинок не було) Панчик показує жовту картку Богатиреві за досить сумнівне порушення в центрі поля. А через кілька секунд знервований Богатир знову порушує правила – друга жовта картка, а за нею вилучення. Полтавці залишилися вдесьтох. До речі, про картки. Зрозуміло, у матчі з «Динамо» Богатир не гратиме, те ж саме чекає на Кривенка, в якого картка в цьому матчі стала третьою в сезоні.

Після вилучення Богатиря стало зрозуміло, що «Ворсклі» буде дуже важко розраховувати на перемогу. Другий тайм «Металург» почав досить сильно. Особливо вирізнявся Полтавець, який вийшов замість Лучкевича, та героєм матчу став не він, а молодий Олександр Іванов. Спочатку він зіграв на випередження і головою вколов м'яч у «дев'ятку», а через кілька хвилин, скориставшись помилкою Кривенка, без перешкод пройшов до воріт і спрямував м'яч у нижчий кут воріт Ковтуна.

Швидкі два голи ввели полтавців у шоківий стан, з якого вони так не вийшли

до кінця матчу. «Металург», зрозумівши, що «Ворскла» не відіграється, перевів гру в спокійну течію.

Другий тайм з суддею Панчиком тривав 53 хвилини 6 секунд. Останні хвилини матчу пройшли з деякою перевагою «Ворскли». Це пов'язано з виходом на поле Кобзаря, який, нарешті використовував фланги та нависи в штрафний, та децю намагався зробити Чуйченко. На 85-ій хвилині на поле вийшов Самойлов.

Нічого не є вічним. Не вічна й безпрограшна серія «Ворскли», яка у вищій лізі тривала 8 матчів, а загалом (з урахуванням матчів у першій лізі) – 21 матч, що стало новим клубним рекордом. Восстаннє «Ворскла» програвала 22 квітня в Чернівцях «Буковині» – 1:2.

10 тур

29.09.1996 (неділя). «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 4:3 (4:2).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 16.00, сонячно, +10 градусів, 28000 глядачів.

Судді: Анатолій Жосан (Херсон), Ігор Терехов, Леонід Бавикін (Харків).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Олександр Венглинський, 22), Олександр Головка, Віталій Кобзар, Станіслав Боровський, Ігор Мачоган, Андрій Хомин, Ігор Кислов (к/к), Віталій Самойлов, Сергій Чуйченко, Іван Шарій (Олександр Агарін, 67; Василь Гречаний, 85).

Запасні: Олег Моргун, Юрій Левчук.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Динамо»: Ігор Кутепов, Олег Лужний (к/к), Владислав Ващук, Олександр Хацкевич, Сергій Шматоваленко, Дмитро Михайленко, Юрій Максимов, Юрій Дмитрулін, Віталій Косовський, Василь Кардаш (Павло Шкапенко, 69), Сергій Ребров.

Запасні: В'ячеслав Кернозенко, Євген Похлебаєв, Валентин Белькевич, Юрій Калитвинцев, Сергій Беженар, Микола Волосянко.

Головний тренер: Йозеф Сабо.

Голи: 0:1 Ребров (3), 1:1 Чуйченко (5), 1:2 Максимов (8), 2:2 Чуйченко (13), 3:2 Кобзар (21), 4:2 Кислов (31), 4:3 Шкапенко (76).

Попередження: Ребров (23), Хацкевич (32), Максимов (50), Лужний (63), Чуйченко (64), Венглинський (86).

Вилучення: Максимов (51), Ващук (88).

Перед початком матчу президент англійської нафтогазової компанії Девід Робсон вручив полтавській команді чек на 150 тисяч доларів США, що послужило своєрідним «допінгом» для ворсклян, які своєю грою порадували численних уболівальників.

Протягом тижня Полтава жила і дихала футболом. З понеділка, коли почали продавати квитки на матч, біля кас стояли досить довгі черги. Навіть прохолодна погода, не дуже типова для кінця вересня, не зупинила людей. Безліч замовлень надходило від представників районів області. Все це нагадувало азіотаж перед матчами Ліги чемпіонів у Києві.

Іван Яремчук

Дощ добряче таки зіпсував поле. Слабкий дренаж на новому газоні призводив до того, що вода аж хлюпотіла на його поверхні. За добу до матчу працівники стадіону зробили все можливе, аби вибрати надмірну кількість вологи. І все ж, дякувати Богову, в ніч перед грою дощ припинився, та й взагалі в день матчу визирнуло сонце, хоч трохи підсушивши поле. «Динамо» прибуло до Полтави в суботу ввечері супершикарним автобусом «Мерседес» і розташувалося у готелі «Київ». В його складі були відсутні Шовковський та Леоненко. Як пояснив тренер киян Анатолій Дем'яненко, це зумовлено травмою Леоненка та переведенням Шовковського в «Динамо-2». Зранку кияни провели невелику розминку на стадіоні, а після сніданку від'їхали готуватися до матчу.

15:00. У цей час почали сходитися основні групи уболівальників. Наплив людей був величезним. За 10-15 хвилин до початку на стадіоні яблукові ніде було впасти.

О 16:00 суддя Анатолій Жосан вивів команди на поле. Пролунав свисток, і розпочалася гостросюжетна епопея за досить складним і непередбачуваним сценарієм. Уже на третій хвилині кияни повели в рахунок. Серію ударів з близької

Програма матчу
«Ворскла» - «Динамо»

відстані по воротах, які кілька разів рятував Ковтун, врешті завершує Ребров. За дві хвилини полтавці зрівнюють рахунок. Боровський виводить на ударну позицію Чуйченка, який в боротьбі з двома захисниками вривається до штрафного майданчика і сильно б'є у дальній кут. На восьмій хвилині «Динамо» знову попереду – після розіграшу кутового першим вистрибує Максимов і головою «вколючує» м'яч у ворота. 13-та хвилинка. «Ворскла» знову зрівнює рахунок. Після розіграшу штрафного Кисловим, Кобзарем і Боровським, Чуйченко не залишив жодних шансів Кутепову. Чотири м'ячі за 13 хвилин гри, чи не занадто? Але це був лише початок.

На 21-й хвилині настирливий Кобзар виводить «Ворсклу» вперед. Що діялося в цей час на стадіоні – важко передати.

А на 31-й хвилині «Ворскла» забиває ключовий м'яч, який вирішив долю матчу. Після розіграшу кутового, м'яч потрапив до Самойлова, який, не довго думаючи, ударив по воротах. М'яч влучив у поперечину і відскочив, начебто, за лінію воріт, але для певності Кислов добиває м'яч головою у порожні ворота.

На перерву наша команда пішла під бурхливі оплески стадіону. Цікаво, які настанови давав гравцям Й.Сабо, щоб змінити рахунок на свою користь, адже «Динамо» ще жодного разу не пропускало в чемпіонаті України 4 м'ячі за гру. Контраргументом проти вдалих дій полтавців стала груба гра. Другий тайм більше нагадував полювання на гравців «Ворскли». Ще в першому таймі вибув із гри Володимир Дичко. У другому таймі помітно дісталася Кобзарю, Агаріну, Кислову, Хомину, Мачогану. Реакція судді не змусила себе чекати – на 57-й хвилині був вилучений з поля Максимов, що трохи вгамувало нечемні дії гостей.

Хоча у другому таймі «Динамо» і мало перевагу, проте створити щось надзвичайне кияни не змогли. Тільки на 76-й хвилині Шкапенко після кутового забиває гол, скорочуючи рахунок. Час, що залишився, «Ворскла» провела в контратаках. Під час однієї з них Ващук збив Чуйченка, за що і був покараний червоною карткою. Динамівці залишилися вдев'ятох. На останній хвилині вихід

Кобзаря і Чуйченка закінчився тим, що останній пробив по воротах слабо і Кутепов легко забрав м'яч. Фінальний свисток полтавці зустріли в атаці.

Овація глядачів перейшла в привітальну «живу хвилю», яка пройшла 9 кіл поспіль, супроводжена суцільним ревищем фанатів. ПЕРЕМОГА!

11 тур

13.10.1996 (неділя). «Зірка-НІБАС» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0 (0:0).

Кіровоград, стадіон «Зірка», початок о 15.00, сонячно, +14 градусів, 8000 глядачів.

Судді: Валерій Онуфер (Ужгород), Ігор Шеламов, Олександр Балакін (Київ).

Делегат ФФУ: Костянтин Вихров (Київ).

«Зірка-НІБАС»: Сергій Золотницький, Ігор Макогон, Іван Руснак, Олександр Соболев, Ігор Мошевич, Сергій Лавриненко, Юрій Біличенко (Юрій Богданов, 72), Леонід Федоров (к/к) (Олександр Волков, 87), Станіслав Козаков (Євген Римшин, 46), Олександр Мизенко, Сергій Борисенко.

Запасні: Юрій Овчаров, Богдан Федірчик, Ігор Хоменко.

Головний тренер: Олександр Іщенко.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Олександр Венглінський, Олександр Головка, Віталій Кобзар (Іван Шарій, 46), Станіслав Боровський, Ігор Мачоган, Віталій Самойлов, Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир, Сергій Чуйченко, Андрій Хомин.

Запасні: Олег Моргун, Юрій Левчук, Василь Гречаний, Володимир Дичко, Андрій Марченко, Олег Кривенко.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 1:0 Борисенко (64), 2:0 Федоров (85).

Попередження: Мошевич (15), Богатир (25), Кислов (48), Римшин (60), Венглінський (76).

Матч почався з атак господарів, які швидко захопили ініціативу. Вже на 2-ій хвилині «Зірка» одержала право на штрафний, але Біличенко влучив у «стінку». Надалі гра точилася переважно в середині поля. Хоча активні кіровоградці весь час довбали наші захисні редуты, однак марно. Лише на 19-ій хвилині командам вдалися дві атаки. Спочатку Боровський увірвався у штрафний, де його зупинили захисники «Зірки», проте свисток Онуфера змовчав, закликаючи продовжувати матч. І тут же Борисенко повторює випадок Боровського, і цього разу суддя мовчить. Взагалі, Онуфер мало звертав уваги на падіння гравців обох команд у штрафний, за що викликав шквал незадоволень як із боку місцевих, так і з боку полтавських уболівальників.

На 28-ій хвилині Кислов метрів з 30 потужно ударив по воротах Золотницького, м'яч пройшов вище воріт. Це був єдиний гострий момент, який створили полтавці у першому таймі. Взагалі обидві команди мало били по воротах з дальньої відстані. «Зірка» більше застосовувала навісні передачі, з надією на «другий поверх», а «Ворскла» — довгі передачі на Чуйченка.

Другий тайм почався досить активно з боку «Ворскли», у складі якої знову вийшов Шарій. Протягом перших 15-ти хвилин полтавці більше володіли м'ячем, але до загострення біля воріт Золотницького це так і не призвело. «Зірка» швидко пристосувалася до гри Шарія, перекривши йому кисень.

На 52-ій хвилині після подачі кутового «Зірка» могла відкрити рахунок, але удар головою Борисенка вийшов неточним — вище воріт. І все ж Борисенко досяг свого на 64-ій хвилині. Після чергового кутового, який подав Біличенко, форвард господарів у районі одинадцятиметрової позначки сильно пробив. М'яч ударився в поперечину і відскочив у ворота. Наші захисники спокійно споглядали за цим. Загалом, наша

оборона програла верхній поверх, особливо у боротьбі з Борисенком. Однак це й не дивно, адже його зріст становить 195 см. А серед наших захисників найвищим був Венглінський (184 см).

Після пропущеного гола полтавці на якийсь час перехопили ініціативу і декілька разів гостро атакували, використовуючи проходи по флангу і навісні передачі у штрафний, з надією на дії Чуйченка та Кислова. Але першого щільно прикрили гравці «Зірки», а другий більше падав, ніж грав. Двічі міг забити і Шарій, але в першому випадку пробив сильно, потрапивши у зворотній бік воріт, а у другому підкручений м'яч з трудом відбив на кутовий Золотницький.

На 85-й хвилині «Зірка» закріпила свій успіх. Після удару зі штрафного невдало зіграв Ковтун, який не втримав м'яч у руках. Гравці «Зірки» пішли на добивання, а захисники «Ворскли» підняли руки догори, показуючи судді, що було положення поза грою. А тим часом Федоров добив м'яча у ворота. Після цього практично всі гравці «Ворскли» побігли до бокового арбітра доводити, що був офсайд. Побіг до нього і головний суддя. Порадившись із колегою, Онуфер показав на центр.

Після другого пропущеного м'яча оборона «Ворскли» зовсім розладилася, і ще принаймні тричі «Зірка» мала нагоди забити, але гострі випадки Римшина та Борисенка нейтралізував Ковтун. Єдиний момент, з якого можна було хоча б скоротити рахунок, стався на 88-й хвилині. Однак удар Шарія зі штрафного прямісінько по центру прийшовся у «стінку».

12 тур

21.10.1996 (понеділок). «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 4:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 14.30, хмарно, +14 градусів, 7000 глядачів.

Судді: Володимир П'яних, Володимир Куцев (Донецьк), Євген Котенко (Суми).

Делегат ФФУ: Петро Безносенко (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко, Олександр Головка, Олег Кривенко, Станіслав Боровський (Іван Шарій, 63), Ігор Мачоган, Віталій Самойлов, Ігор Кислов (к/к) (Віктор Богатир, 77), Андрій Хомин, Сергій Чуйченко, Віталій Кобзар (Василь Гречаний, 76).

Запасні: Олег Моргун, Юрій Левчук, Олександр Венглінський, Андрій Марченко.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Кривбас»: Валерій Воробйов (к/к), Руслан Колоколов, Олександр Михайленко, Дмитро Яковенко, Андрій Білоусов, Валентин Москвін, Віктор Громов, Геннадій Приходько (Юрій Яковенко, 74), Геннадій Попович, Олег Деревинський, Володимир Гринь (Юрій Шевчук, 61).

Запасні: Сергій Деренов, Віктор Яловський, Владислав Носенко, Степан Гредиль, Владислав Мальцев.

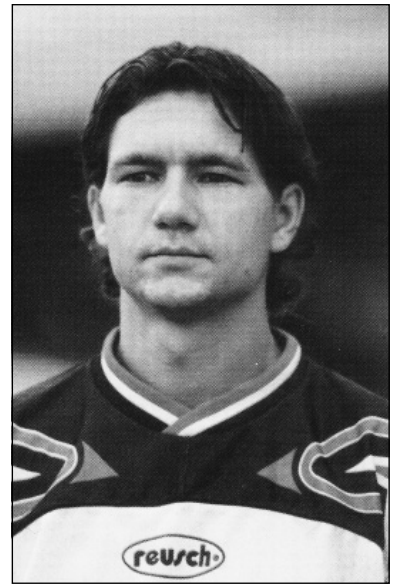
Головний тренер: Олексій Чередник.

Голи: 1:0 Дичко (13), 2:0 Самойлов (50), 3:0 Шарій (75), 4:0 Чуйченко (87).

Попередження: Шевчук (71), Білоусов (76).

Матч почався з атак «Ворскли», яка одразу повністю захопила ініціативу. Однак у перші хвилини атаки господарів виглядали непідготовленими. Можливо, стан газону футбольного поля був не найкращий, адже напередодні пройшов сильний дощ, і бігати по вологому газону було досить важко. Попри все, полтавці швидко пристосувалися до цих обставин. «Кривбас», як і в матчі з «Динамо», практично всією командою відійшов до своїх воріт, покладаючи надію на контратаки. Грати з такою насиченою обороною завжди важко, але наші швидкі Кобзар, Самойлов раз у раз почали розхитувати захист «Кривбасу». На 9-й хвилині пасом Боровського не скористався Чуйченко, який пробив вище воріт головою. Надалі навісні

передачі також нічого результативного полтавцям не приносили. І все ж «Ворскла» на 13-ій хвилині повела в рахунок. Одержавши у центрі поля пас від Кислова, Дичко пробився до штрафного майданчика. Захисники гостей були зовсім не готові зустріти гравця «Ворскли». Несподівано Володимир ударив по воротах, чого, певно, не чекали ні гості, ні навіть глядачі. Воробйов трішки забарився зі стрибком, і м'яч пройшов у нижній кут воріт. Відчувши, що з дальньої відстані теж можна забивати, ворскляни ще декілька разів спробували бити по воротах, але удари Хомина та Кислова пройшли вище цілі.

Віталій Кобзар

Перевага «Ворскли» була повною. Гравці «Кривбасу» лише декілька разів змогли перейти на половину поля господарів, та й то – діючи на «відбій» з надією на своїх форвардів. На 26-ій хвилині двічі міг відзначитися Чуйченко, що завершував простріли з флангу. Спочатку після пасу Дичка Сергій пробив у воротаря, а потім пас від Хомина – удар прийшовся вище воріт. Лише після цього «Кривбасу» вдалося створити гостру ситуацію, єдину за весь матч. Після розіграшу кутового вище всіх вистрибнув у штрафному майданчику Приходько, проте м'яч після його удару головою пройшов вище воріт. У кінці першого тайму могли забити Чуйченко, Кобзар, Самойлов.

Другий тайм нічого особливого в тактиці команд не змінив. Як і раніше, гості цілком оборонялися, а господарі атакували і досить швидко після перерви подвоїли рахунок. На куту штрафного Чуйченко навис на Самойлова і той головою вколотив м'яч у ворота. Після цього оборона «Кривбасу» просто «посипалася» і стало зрозуміло, що їм не уникнути чергової поразки.

Гравці гостей просто вибивали подалі м'яч від власних воріт. Однак третього голу довелося чекати аж 25 хвилин. На 75-ій хвилині прохід Шарія завершився успішно. Взагалі з виходом Івана гра «Ворскли» набула ще більшої гостроти. А четвертий гол забив Чуйченко. Відзначимо чудовий пас Шарія, який пройшовши по флангу, прямо виклав м'яч на ногу кращого бомбардира команди. Могли ворскляни повторити рахунок київського матчу і для «Кривбасу», але удар Самойлова на останній хвилині пройшов у декількох сантиметрах від стійки воріт. Востаннє полтавці перемагали суперника з таким великим рахунком аж у 1988 році. Тоді ж «Ворскла» переграла гостей 3:0, і один із голів забив Шарій. А взагалі полтавці вдруге забивають «Кривбасу» чотири м'ячі. Вперше — у 1960 році, коли «Колгоспник» переміг у Кривому Розі з таким же рахунком — 4:0.

13 тур

26.10.1996 (субота). «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1 (1:1).

Сімферополь, стадіон «Локомотив», початок о 15.00, хмарно, дощ, +6 градусів, від 88 хвилини – штучне освітлення, 600 глядачів.

Судді: Ігор Іщенко (Хмельницький), Леонід Малий (Миколаїв), Анатолій Малаховський (Запоріжжя).

Делегат ФФУ: Валерій Стародубов (Житомир).

«Таврія»: Максим Левицький (к/к), Юрій Донюшкін, Сергій Єсін, Віктор Смигунов, Дмитро Дем'яненко, Ігор Оберемченко (Олександр Бурдін, 89), Андрій Опарін, Іван Джугелі, Олександр Кунденко (Геннадій Кунденко, 66), Олександр

Гайдаш, Олег Муравйов.

Запасні: Сергій Величко, Ігор Волков, Сергій Ветренніков, Олександр Митрофанов.

Головний тренер: Сергій Шевченко.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко, Олександр Головко, Олег Кривенко, Станіслав Боровський, Ігор Мачоган, Віталій Самойлов, Віктор Богатир (Олександр Венглінський, 87), Андрій Хомин (Василь Гречаний, 46), Сергій Чуйченко (к/к), Віталій Кобзар (Іван Шарій, 64).

Запасні: Олег Моргун, Юрій Левчук, Андрій Марченко.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 Кобзар (33), 1:1 Гайдаш (34).

Попередження: Боровський (70).

Склад полтавців, за традицією, дещо змінився. Не потрапив навіть у запас капітан команди Ігор Кислов. Його місце в основі зайняв Богатир. У «Таврії» також особливих змін не відбулося. Лише після довгої перерви з'явився Дмитро Дем'яненко.

Початок матчу був за господарями, які виглядали більш рухливими. В

У грі — Сергій Чуйченко

їхньому складі вирізнялися Іван Джугелі та Олександр Опарін. Саме вони у перші хвилини найбільше загрожували воротам Андрія Ковтуна. На 5-ій хвилині з вигідної позиції не попав у ворота Опарін. Він же на 12-ій хвилині сильно бив здалеку. М'яч пройшов вище воріт. На 15-ій хвилині Джугелі міг відкрити рахунок. Після прострілу Оберемченка з флангу м'яч опинився у Боровського, який у простій ситуації помиляється. М'яч

відскочив до Джугелі, який, знаходячись за 9 метрів, сильно пробив. На щастя, на шляху м'ча опинився Кривенко, який прийняв всю силу удару на себе, після чого його довго приводили до тями. А перед цим і полтавці мали небезпечний момент. Після розіграшу кутового вже готовий був бити по воротах Самойлов, але у стрибку воротар «Таврії» знімає м'яч з голови у нападника.

Далі матч проходив досить спокійно, рідко коли команди наближалися до воріт, катаючи переважно м'яч у середині поля. Тільки під кінець тайму на 33-ій хвилині їм вдалося відкрити рахунок. Пройшовши по флангу, Хомин навісив у штрафний, де набігав Кобзар. Левицький помилився, і Віталій забив практично у порожні ворота. Але полтавці недовго вели у рахунку. Почавши з центру, «Таврія» відразу ж відігралася. Опарін здалеку ударив по воротах. Ковтун у стрибку не дістав м'яч, що потрапив у поперечину воріт. Першим на добивання встигає Гайдаш, і оригінально, знаходячись спиною до воріт, у падінні через себе відправляє м'яч у сітку. На 41-ій хвилині Чуйченко втратив нагоду вийти вперед. Побачивши, що Левицький далеко вийшов із воріт, Сергій «парашутом» пустив м'яч, але той пройшов мимо. На останній хвилині невдало приземлився за бровкою Хомин, якому й так від захисників «Таврії» дісталось чи не найбільше. Після перерви він був змушений покинути поле.

Другий тайм нічого певного у діях команд не змінив. Усе той самий нешвидкий темп. Як і раніше, гра була рівною. Хоча полтавці більше володіли м'ячем, однак до серйозних загроз це призводило лише двічі. На 65-ій хвилині увірвався в штрафний Самойлов і віддав чудовий пас на Чуйченка, якому майже ніхто не заважав. Але знову Сергій (який напередодні святкував свій день народження) не влучив у ворота. А на 74-ій хвилині Боровського, що вже виходив сам на сам, випередив Левицький, який і відібрав м'яч. Мала нагоди і «Таврія», але захисники «Ворскли» намагалися перетинати шлях форвардам далеко до воріт, на що господарі відповідали дальніми ударами, та Ковтуну це особливих клопотів не завдало. «Ворскла» мала більше шансів виграти, втративши два очки.

14 тур

03.11.1996 (неділя). «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 3:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 14.30, хмарно, +8 градусів, від 62 хвилини – штучне освітлення, 9500 глядачів.

Судді: Ігор Горожанкін (Кіровоград), Олег Белкін, Сергій Михайлов (Бердянськ).
Делегат ФФУ: Віктор Матвієнко (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Андрій Марченко, 56), Олександр Головка, Олег Кривенко, Андрій Хомин (Олександр Венглінський, 46), Ігор Мачоган, Віталій Самойлов, Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир, Сергій Чуйченко, Віталій Кобзар (Іван Шарій, 71).

Запасні: Олег Моргун, Олександр Агарін, Станіслав Боровський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Нива»: Володимир Циткін (к/к), Ігор Зеленюк, Віктор Бровченко, Дмитро Лелюк, Віталій Кондратюк, Олександр Грановський (Віталій Кароянов, 76), Олександр Лактіонов, Володимир Браїла, Олександр Шевченко, Олександр Любинський (Олександр Червоний, 60), Павло Паршин (Олександр Бессараб, 46).

Запасні: Олег Остапенко, Василь Малюта, Олег Веретинський.

Головний тренер: Паша Касанов.

Голи: 1:0 Дичко (23, пенальті), 2:0 Шарій (73, пенальті), 3:0 Чуйченко (88, пенальті).

Попередження: Циткін (17), Любинський (18), Дичко (20), Хомин (22), Головка (35), Кондратюк (57), Бессараб (74), Бровченко (87), Лелюк (90).

«Нива» прибула до Полтави ввечері напередодні матчу. В її складі з різних причин були відсутні дехто з основних гравців: Гайдаржі, Запорожченко, Романчук, Солов'єнко, Балацький. На їх місце були запрошені зовсім молоді хлопці з фарм-клубу «Нива» (Бершадь). Команда, здається, аж ніяк не сподівалася на пристойний результат, бо вранці «Нива» не провела навіть маленької розминки. У «Ворскли» в основному складі знову відбулися традиційні зміни, внаслідок яких вперше до нього не потрапив Станіслав Боровський.

Увесь матч пройшов за повної переваги «Ворскли». «Нива» лише декілька разів загрожувала воротам Андрія Ковтуна. Однак хоча перевага господарів була очевидною, реалізувати її з гри не вдалося. Три пенальті в одному матчі — і всі в одні ворота! Такого в історії «Ворскли» ще не було. Перший пенальті призначили на 23-ій хвилині, коли настирливого Кобзаря збив у штрафному Грановський.

Дичко спокійно уклав Циткіна в один кут воріт, а м'яч — в інший. Після першого пенальті, до речі сказати, полтавці мали безліч моментів вразити ворота «Ниви» безпосередньо у грі. Свої шанси не використали Кобзар, Чуйченко, Самойлов.

У другому таймі через травми змушені були покинути поле Дичко та Хомин. Вихід Марченка, якого довго не було у складі «Ворскли», додав ще більшої гостроти. Саме проходи цього гравця по флангу змушували помилятися захисників «Ниви».

Нагородження «бронзової команди». 1997 рік

Варто також відзначити намагання корисно діяти Кислова, який в цьому матчі грав чистого нападника. Але знову Ігор часто хибив, особливо у передачах партнерам. Однак найвищої гостроти атаки «Ворскли» набули тільки з виходом Шарія. Провівши на полі менше 20 хвилин, Іван своєю активністю повністю «розчавив» захисні редуту «Ниви». Часом молоді гравці гостей просто не встигали за швидким «дідом» Шарієм. Два пенальті-голи були «зроблені» саме завдяки Шарієві. Спо-

чатку після розіграшу кутового, який подав Шарій, Грановський необачно зіграв рукою. Іван Григорович вправно реалізував пенальті. Третім пенальті «Ворскла» зобов'язана Шарієві особисто (форварда збив Бровченко). Шарій міг реалізувати цей пенальті сам, але по-братськи віддав це право Чуйченку. Сергій нарешті подолав своє невезіння в пенальті, забивши в цьому сезоні свій 10-й м'яч.

По закінченні матчу всі футболісти «Ворскли» взявшись за руки, дружньо попрощалися з полтавськими уболівальниками у цьому році.

15 тур

17.11.1996 (неділя). «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0 (0:0).

Львів, стадіон «Україна», початок о 15.00, хмарно, накрапав дощ, від 73 хвилини – штучне освітлення, +7 градусів, 4000 глядачів.

Судді: Вадим Шевченко, Олександр Балакін, Геннадій Коваленко (Київ).

Делегат ФФУ: Валерій Стародубов (Житомир).

«Карпати»: Ельхан Расулов, Олександр Євтушок, Олександр Чижевський (к/к), Андрій Купцов (В'ячеслав Єфіменко, 37), Юрій Мокрицький, Анатолій Петрик, Ігор Маковей, Євген Назаров, Роман Толочко (Юрій Беньо, 80), Вадим Колесник, Любомир Вовчук.

Запасні: Богдан Стронціцький, Андрій Сапуга.

Головний тренер: Мирон Маркевич.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко, Василь Гречаний, Олег Кривенко, Станіслав Боровський, Ігор Мачоган, Віталій Самойлов, Ігор Кислов (к/к), Андрій Хомин, Сергій Чуйченко, Іван Шарій (Віталій Кобзар, 38; Олександр Агарін, 61).

Запасні: Олег Моргун, Юрій Левчук, Андрій Марченко, Віктор Богатир.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 1:0 Колесник (59), 2:0 Єфіменко (62).

Нереалізований пенальті: Євтушок (85, воротар).

Попередження: Кислов (15), Купцов (34), Кривенко (50), Євтушок (63).

Вилучення: Кислов (31).

«Ворскла» вперше у вищій лізі порушила своє правило прибувати на гру за день до матчу. Цього разу полтавці з'явилися у Львові за дві години до гри, прилетівши вдруге літаком (вперше – в Одесу). До складу полтавської делегації входило майже все керівництво на чолі з президентом клубу Володимиром Артемовим.

До основного складу через перебір жовтих карток не ввійшов Олександр Головка. Його місце зайняв Василь Гречаний, який досить рідко з'являвся в основі. Тому побоювання за оборону були не безпідставні. В минулому матчі з «Шахтарем» отримав травму ще один захисник — Венглінський, тому в запасі у полтавців залишився лише один захисник — Юрій Левчук.

Початок зустрічі був за господарями, які виглядали значно рухливішими за ворсклян. Однак на завершальній стадії лівів'яни були неточними. Мали нагоди забити Колесник, Вовчук, Купцов. Особливо активним був Колесник, який все ж не пішов з поля без гола. На 59-ій хвилині після розіграшу «стандарту» він вистрибнув і головою спрямував м'яч у ворота. Але до гола Колесника у матчі сталися події, які змінили долю матчу. Йдеться про вилучення Кислова. Обидві жовті картки Ігор отримав за грубу гру, причому порушував правила в середині поля, що було зовсім не обов'язково. Після вилучення Кислова довелося трішки перетасувати склад, замінивши Шарія на Кобзаря. Але це не змінило нічого. Кобзар не зміг нічого створити в атаці, зігравши, напевне, найгірший матч за «Ворсклу». Та й взагалі, вся команда зіграла дуже погано. У другому таймі полтавці не створили жодного моменту, вдаривши тільки двічі по воротах. За весь матч вони створили лише один голевий момент, коли на 5-ій хвилині після подачі кутового Шарієм, Самойлов пробив повз ворота.

Другий гол ворскляни пропустили невдовзі після першого м'яча. Помилкою в обороні скористався Єфіменко. І хоча Ковтун спіймав м'яч, але то було вже за лінією воріт. Могли ворскляни і вперше у вищій лізі програти крупно, проте виручив Ковтун, відбивши пенальті від Євтушка.

Отже, «Ворскла» завершила футбольний рік хоча й поразкою, але на мажорній ноті, посівши після першого кола 2 місце, і залишилося другою командою України до весни наступного року.

16 тур

11.03.1997 (середа). «Ворскла» (Полтава) — «Карпати» (Львів) — 0:0.

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 15.30, сонячно, +9 градусів, 17000 глядачів.

Судді: Сергій Татулян, Олександр Козаченко, Віктор Старовойт (Київ).

Делегат ФФУ: Олександр Балакін (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко, Велін Кефалов, Олександр Венглінський (Микола Лапко, 46), Андрій Гузенко, Ігор Мачоган, Іван Яремчук (Іван Шарій, 78), Андрій Хомин, Віктор Богатир, Сергій Чуйченко (к/к), Віталій Кобзар.

Запасні: Олег Моргун, Станіслав Боровський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Карпати»: Богдан Стронціцький, Юрій Беньо, Олександр Чижевський (к/к), Юрій Дудник, Олег Тимчишин (Сергій Танасюк, 31), Андрій Сапуга, Роман Зуб, Євген Назаров, Вадим Колесник (В'ячеслав Єфіменко, 90), Володимир Микитин, Любомир Вовчук (Ігор Маковей, 46).

Запасні: Ельхан Расулов, Леонід Маковський.

Головний тренер: Мирон Маркевич.

Попередження: Вовчук (18), Хомин (57), Кефалов (84), Сапуга (86), Назаров (90).

Вилучення: Микитин (58).

Перший матч року — завжди свято. Тим паче, після довгої перерви, коли глядач давно не бачив улюбленої команди, адже востаннє «Ворскла» грала вдома 3 листопада минулого року. З того часу у команді сталися певні зміни, й уболівальникам ой як кортить побачити новачків. А їх чимало. Лише одне нагадування про появу у команді Івана Яремчука могло зібрати на кілька сотень, а може, й на тисячі більше глядачів,

«Динамо» - «Ворскла». 1997 рік

ніж на звичайний матч. Певною мірою ім'я Яремчука й зіграло велику роль у тому, що трибуни стадіону вмістили аудиторію в 17 тисяч.

Розпочали гру команди досить обережно. Звісно, «Карпати» з перших хвилин віддали полтавцям ініціативу, граючи цілком від оборони. Однак наданим простором ворскляни не скористалися. Довго катали м'яч в центрі поля, ніби вичікуючи, коли суперник

сам нападе. Однак львів'яни навіть не намагалися протидіяти полтавцям. Перші хвилини матчу більше нагадували гру у піддавки, де команди чекали, коли хто перший почне конкретні дії.

Гольових моментів майже зовсім не виникало. Та й як їм виникнути, коли команди рідко підходили до чужих штрафних. Тому оборонці й воротарі відверто нудьгували. Тільки на 8-й хвилині ворскляни спромоглися на перший небезпечний момент. Навіс Яремчука (він намагався діяти гостро, однак це у нього не завжди виходило) не використав Богатир, який пробив повз ворота.

Згодом Чуйченко опиняється поза грою, маючи перед собою непоганий простір. До середини тайму вже відчувалося, що «Карпати» почали значно поступатися в середині поля. Тим самим створюють відчутний розрив між півзахистом і захистом. Деякий час «Ворскла» користувалася цим неподобством «Карпат». Та все одно полтавці не використали свої моменти. Особливо схибив Хомин, коли на 19-ій хвилині, виходячи сам на сам, пробив повз ворота, хоча поруч були вільні Кобзар та Чуйченко. Також не забив двічі з вигідних моментів Кобзар, влучивши обидва рази у воротаря. Залишок часу минув у відвертій нудьзі. «Ворскла» просто катала м'яч у середині поля, граючи без належної вигадки.

Поперерві «Ворскла» випустила ще одного нападника — Лапка, помінявши півзахисника Венглінського. Таким чином, на полі команда грала вже у три нападники. Та все одно це не давало «Ворсклі» належної гостроти. Кобзар зовсім не був схожим на себе, а Чуйченко (який, до речі, одягнув у матчі капітанську пов'язку) більше поправляв пов'язку на руці, яка весь час зсувалася, ніж грав. А от Лапко, який вийшов у 2 таймі, взагалі випадав з гри, не знаходячи спільної мови з партнерами.

Другий тайм усе ж пройшов значно цікавіше за перший. До цього було дві причини. По-перше, на 58-ій хвилині «Карпати» залишилися вдесьтох. У нападі порушив правила Володимир Микитин, і, за версією Сергія Татуляна, він отримав червону картку. Від цього часу львів'яни повністю відійшли назад з певною надією зберегти нульовий результат. По-друге, на поле вийшов Іван Шарій. Правда, він з'явився на полі тільки за 12 хвилин до кінця. Саме ці останні хвилини стали найбільш цікавими у матчі. Вже перший дотик Шарія до м'яча приніс небезпечний момент біля воріт Стронціцького. Саме Шарій уже вкотре (!) вніс пожвавлення у гру «Ворскли». Команда почала бігати, а головне — боротися за м'яч, чого не спостерігалося протягом усього матчу.

На 80-ій хвилині полтавці отримали право на штрафний прями́сінько по

центру воріт. Колись ця точка була для Шарія майже, як пенальті. Однак цього разу Григорович влучив у поперечину. За дві хвилини штрафний майже точно повторюється. І знову Шарій схибив — тепер пробивши вище воріт. А перед цим ворскляни могли цілком пропустити гол у власні ворота, коли Кефалов помилився поблизу штрафного і Маковей міг забити гол. Але врятував Дичко, який встиг швидко прибігти до штрафного і завадити вдарити форварду «Карпат». Слід зауважити, що болгарський легіонер досить невдало провів увесь матч, припускаючись похибок, через що Дичку та Мачогану доводилося підчищати його огріхи, виконуючи подекуди подвійні функції.

Час спливав, а гола не було видно. Однак на 87-ій хвилині м'яч все ж побував у воротах, та боковий арбітр підняв прапорець, сповіщаючи про положення поза грою, коли Хомин передавав м'яч Шарієві. Той перебував у офсайді, хоча всім здалося, що Шарій і захисник «Карпат» знаходилися на одній лінії. Можливо, цей момент і не викликав зайвих емоцій, якби Татулян вчасно свиснув про офсайд, однак суддя запізнився зі свистком, а Шарій тим часом прострілив і Чуйченко заштовхнув м'яч до сітки воріт. Слід зауважити, що Татулян протягом матчу весь час запізнювався реагувати на прапорці бокових суддів. Та й взагалі, інколи втрачав контроль за грою.

Залишок матчу «Ворскла» провела у навалі, з якої було видно, що команда нічого плідного не зробить. Врешті, так воно і сталося. Після матчу думки тренерів були такими:

Мирон Маркевич (головний тренер «Карпат»):

— «Можна сказати, що команди показали весняний футбол. Помилялися й ті, й інші. Однак напруга була протягом усієї гри. Ми, звичайно, намагалися не пропустити, хоча й сподівалися забити бодай один гол. Мали для цього декілька моментів, але не використали їх. Після вилучення, до якого немає претензій, нас змусили грати на нічию. Все-таки грати другий тайм удесятьох важко, і після вилучення грали відверто на нічию».

А ось думка тренера про полтавський газон: «На таких полях грати не можна, то все-таки вища ліга. Я, в крайньому разі, перший раз із таким полем зустрічаюся. Хоч стадіон у вас гарний, болільників багато, а от поле просто не дозволяє футболістам показувати те, що вони можуть».

З кожною грою обидві команди будуть, на мою думку, додавати. Після цієї нічиєї «Карпати», якщо у нас вдома нічого не станеться, як це було у 1 колі, коли ми програли Вінниці та ЦСКА, то можна втрутитися у боротьбу за медалі. Але для цього повинно бути бажання, разом з тим і вміння».

Віктор Пожечевський (головний тренер «Ворскли») був менш багатослівним. Його вдалося тільки спіймати при перегляді епізоду незарахованого голу. Він поділився такими думками про матч: «Звичайно, не вийшло, як хотілося. Певно, вдалася взнаки перша гра, велике нервування гравців, великий наплив глядачів, все це деякою мірою знітило футболістів. Також далася взнаки і відсутність трьох основних гравців (Кислова, Головка та Омельчука), які змушені були пропустити цей матч. Все це разом і зіграло на результат».

17 тур

15.03.1997 (неділя). «Нива» (Вінниця) – «Ворскла» (Полтава) – 2:4 (0:3).

Вінниця, міський центральний стадіон, початок о 16.00, мінлива хмарність, +7 градусів, 7000 глядачів.

Судді: Ігор Ярменчук, Віктор Старовойт, Юрій Власенко (Київ).

Делегат ФФУ: Анатолій Попов (Київ).

«Нива»: Олег Остапенко Олексій Левченко (Ігор Зеленюк, 70), Віктор Бровченко (Олександр Бабійчук, 46), Дмитро Лелюк, Юрій Солов'єнко (к/к), Анатолій Балацький (Альберт Шахов, 46), Олександр Лактіонов, Віталій Кіцак, Олександр Рябцев, Павло Паршин, Олександр Шевченко.

Запасні: Данило Ріхард, Олександр Криворучко, Василь Малюта, Андрій Василитчук.

Головний тренер: Паша Касанов.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Микола Лапко (Станіслав Боровський, 75), Велін Кефалов, Олександр Головка, Андрій Гузенко, Олександр Омельчук, Іван Яремчук, Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир, Сергій Чуйченко, Віталій Кобзар (Іван Шарій, 46).

Запасні: Олег Моргун, Володимир Дичко, Олександр Венглінський, Ігор Мачоган.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 Чуйченко (12), 0:2 Лапко (18), 0:3 Омельчук (41), 1:3 Шевченко (62), 1:4 Омельчук (69), 2:4 Шевченко (87).

Попередження: Рябцев (5).

«Нива», що у зимову перерву переглянула 66 гравців різних ліг та навіть трьох гравців із Бурунді, сподівалася зіграти з полтавцями виключно на перемогу, оскільки турнірне становище спонукало. Однак цього не сталося. Доля матчу вирішилася практично у перші двадцять хвилин гри, коли полтавці забили два м'ячі. І справа не в двох швидко забитих голах, а в тому, з якою невимушеністю грали ворскляни, не роблячи практично зайвих передач та не дозволяючи собі вільностей на полі. Було видно, що команда повністю дотримується тренерських вказівок. Перший гол у матчі записав до свого активу Сергій Чуйченко, відзначивши своєрідний ювілей — 100-ий забитий м'яч у чемпіонатах України (перша та вища ліги). На десятій хвилині після розіграшу кутового, Яремчук видав пас Кобзарю, а той уже нависив на Чуйченка, який пробив по воротах головою. Воротар «Ниви» явно не чекав на такі події і зовсім не був готовий до прийому м'яча. На 16-ій хвилині відкрив рахунок власним голом у «Ворсклі» Микола Лапко. Його гол став наслідком помилки в захисті «Ниви», яка втратила м'яч, і спритний нападник, що грав під другим номером, скористався з цього.

А далі сповістив про себе ще один новобранець — Олександр Омельчук, який у першому своєму матчі не тільки забив гол, але й зробив дубль. На 41-ій хвилині він, використовуючи подачу Лапка в штрафний майданчик, кладе м'яч у сітку. На 69-ій хвилині його влучний удар знову змушує голкіпера «Ниви» Олега Остапенка, який зіграв невдало, виїмати з сітки м'яча. Отож, гарний дебют виявився у Сашка за «Ворсклу». Міг двічі забити у матчі й Сергій Чуйченко, але в одному з епізодів він не скористався з передачі Шарія, який пройшов по флангу і виклав форвардові м'яча прямо на ногу. Однак Чуйченко пробив повз ворота.

А що «Нива»? Слід віддати їй належне, вона намагалася грати на рівних. Однак психологічно до гри програла. Та й самі глядачі після третього голу почали розходитися додому, не вбачаючи сенсу в матчі. Тільки фани «Ниви» весь матч підтримували свою команду, правда, час, від часу кричали в бік керівництва команди і «Касанов — у відставку, «Ниву» — на поправку». Все ж вінничани забили два голи, тим самим не давши полтавцям крупно виграти. Обидва голи «Ниви» — це результат дій двох нападників — Рябцева та Шевченка, які, здається, єдині спробували пограти у футбол з «Ворсклою». Саме Шевченкові й вдалося двічі розписатися у воротах Андрія Ковтуна.

18 тур

19.03.1997 (четвер). «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 1:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 15.30, мінлива хмарність, 0 градусів, 8000 глядачів.

Судді: Вадим Шевченко (Київ), Сергій Михайлов (Бердянськ), Анатолій Малаховський (Запоріжжя).

Делегат ФФУ: Микола Кирсанов (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Микола Лапко (Іван Шарій, 61), Велін Кефалов, Олександр Головка, Андрій Гузенко, Олександр Омельчук, Іван Яремчук, Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир (Андрій Хомин, 46), Сергій Чуйченко, Віталій Кобзар (Станіслав Боровський, 81).

Запасні: Олег Моргун, Володимир Дичко, Олександр Венглінський, Ігор Мачоган. Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Таврія»: Максим Левицький, Юрій Донюшкін (Сергій Ветренніков, 62), Сергій Єсін, Віктор Смигунов (к/к), Ігор Волков, Ігор Оберемченко, Володимир Фурсов (Олександр Митрофанов, 69), Ігор Духновський, Олександр Кунденко (Олексій Осіпов, 90), Олександр Гайдаш, Олег Муравйов.

Запасні: Сергій Величко, Олександр Бурдін, Євген Назаров.

Головний тренер: Микола Павлов.

Гол: 1:0 Кислов (10).

Попередження: Кунденко (22), Гузенко (72).

З приходом до керма «Таврії» Миколи Павлова команда децю змінила своє обличчя. І тут йдеться не про кадрові зміни (склад команди зазнав мінімальних втрат), а про гру, яку демонструє «Таврія». Тепер гравці більше налаштовані на атаку, грають заповзятіше, віддаються цілком боротьбі. Хоча у них не все виходить, адже «Таврія» зараз одна з наймолодших команд у лізі, однак все більше відчувається рука кваліфікованого наставника.

Команди почали гру досить динамічно. Зрозуміло, що і «Ворскла» і «Таврія» намагалися показати гострий атакуючий футбол. І це їм цілком вдалося. Однак попервах, як і годиться господарям поля, вони повністю володіли м'ячем. І перший гострий момент, який виник у матчі, приніс «Ворсклі» забитого м'яча (єдиного, як пізніше виявилось, у матчі). Після розіграшу штрафного Олександр Омельчук нависив із кута штрафного майданчика у район одинадцятиметрової позначки. М'яч потрапив до одного з оборонців гостей, але той не влучив по м'ячу.

М'яч відскочив до Ігоря Кислова, який знаходився в кількох метрах від цього, причому не маючи опіки. Не роздумуючи, Ігор вдарив, і м'яч опинився у дальньому куті воріт. Згодом Богатир з Кобзарем вдало зіграли, але останній влучив у зворотній бік воріт. На 26-ій хвилині мали реальну нагоду забити і таврійці. У схожій ситуації, коли забила гол «Ворскла», Муравйов бив головою, але на варті опинився Ковтун. Під кінець тайму обидві команди активізувалися. Небезпечні моменти виникали біля обох воріт. Спочатку два рази схибив Микола Лапко, не

Андрій Хомин та Віталій Косовський

«Ворскла» — третя команда країни. З Миколою Залудяком та Анатолієм Кукобою

використавши гострі простріли Чуйченка та Яремчука. В першому випадку він не зміг як слід обробити м'яча, і удар вийшов несильним. У другому епізоді, коли Яремчук прямо виклав м'яч, — Лапко пробив вище воріт. Потім настала черга «Таврії». На 38-ій хвилині Фурсов з вигідної позиції б'є у воротаря. Згодом захисники «Ворскли» дозволяють вільно пройти у штрафний Кунденкові. На щастя, Ковтун рятує, переводячи у стрибку м'яч на кутовий. Під кінець тайму гострі випадки гостей нейтралізує Ігор Кислов, який, здається, провів свою кращу гру в цьому сезоні. Обидва рази він кидається під ноги Оберемченку і рятує від виходу півзахисника сам-на-сам із Ковтуном.

Другий тайм пройшов в такому ж швидкому темпі. Працювати доводилося всім — і воротарям, і, передовсім, захисту. У полтавців вирізнялися Чуйченко, Кобзар, Шарій, хоча найбільше старалися Кислов та Яремчук (саме цього дня Іван святкував свій день народження). У «Таврії» головними героями стали Єсін, Кунденко, Духновський. Особливо активним був Єсін, який весь час терзав оборону полтавців проходами по флангу і гострими прострілами у штрафний. Саме два таких проходи мало не закінчилися голами. Однак ні Духновський, ні Кунденко не змогли якісно розпорядитися м'ячем. Із виходом Шарія «Ворскла» вже вкотре набула ще більшої гостроти в атаці. Сам Шарій міг двічі відзначитися. Але першого разу м'яч влучив у штангу, а в другому випадку вчасно вискочив із воріт Левицький і завадив точно пробити по воротах.

Микола Павлов («Таврія»): *«За гостротою боротьби, наполегливістю гра сподобалася. Було багато голевих моментів. Можливо, рахунок й не відображає гру. Ми, звичайно, могли розраховувати і на кращий результат, якби не пропустили швидкий гол. Певно, далися взнаки ті обставини, що нами грався другий матч поспіль на виїзді. Допускали багато браку в обороні. Був у матчі і досить суперечливий*

момент, коли суддя міг призначити пенальті у ворота «Ворскли». Однак я цілком у цьому не певен, потрібно переглянути відеозапис. «Ворсклі» бажаю всіляких успіхів. Думаю, якщо команда вийде в Єврокубки, гідно там виступить».

Віктор Пожечевський («Ворскла»): «Грою я теж задоволений, однак ми не реалізували багато голевих моментів. От цим і займемося під час перерви, яка настає в чемпіонаті. До речі, під час перерви «Ворскла» проведе два товариських матчі. Спочатку полтавці зіграють з молодіжною збірною області, а 30 березня гостями Полтави будуть гравці пітерського «Зеніта».

19 тур

06.04.1997 (понеділок). «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1 (1:0).

Кривий Ріг, стадіон «Металург», початок о 15.00, сонячно, +12 градусів, 8000 глядачів.

Судді: Ігор Ярменчук, Віктор Старовойт, Юрій Власенко (Київ).

Делегат ФФУ: Євген Лемешко (Київ).

«Кривбас»: Сергій Деренов, Володимир Гринь, Андрій Купцов, Сергій Дірявка (к/к), Владислав Носенко, Валентин Москвин, Денис Філімонов, Ігор Плотко, Геннадій Попович, Костянтин Павлюченко, Андрій Котюк.

Запасні: Микола Збарах, Юрій Шевчук, Андрій Чернов, Валерій Лісовий, Олег Деревинський, Ігор Дорошенко, Андрій Білоусов.

Головний тренер: Олександр Лисенко.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко, Велін Кефалов, Олександр Головка, Андрій Гузенко (Віктор Богатир, 28), Олександр Омельчук, Іван Яремчук (Іван Шарій, 46), Ігор Кислов (к/к), Микола Лапка, Сергій Чуйченко, Віталій Кобзар (Станіслав Боровський, 89).

Запасні: Олег Моргун, Ігор Мачоган.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 1:0 Плотко (2), 1:1 Богатир (87).

Нереалізований пенальті: Плотко (76, мимо).

Попередження: Носенко (3), Кефалов (12), Головка (90).

У цьому матчі команди вирішували зовсім протилежні завдання. «Ворсклі», щоб відірватися від переслідувачів, була потрібна перемога. «Кривбас» також розраховував на успіх, бо відступати криворіжцям було далі нікуди. Вже на 2-й хвилині перший прицільний удар закінчився взяттям воріт. Удар Ігоря Плотка з меж штрафного майданчика прийшовся у самісінький кут воріт.

І надалі кривбасівці йшли в атаку, шукаючи щастя біля чужих воріт. Та й гості не відсиджувалися у захисті. Та якщо настирливого Чуйченка повністю перекрив захисник «Кривбасу» Носенко, то гострі дії Лапка та Кислова весь час тримали в напрузі гравців господарів поля.

У другому таймі гра засяяла новими фарбами. Вийшовши на заміну, Іван Шарій загострив гру біля воріт «Кривбасу». Декілька разів він створював небезпечні моменти в штрафному майданчику господарів поля, але в одних випадках неточність, в інших — надійна гра захисту «Кривбасу» не дозволяли змінитися рахунку. Та й господарі поля не залишались у боргу. Могутній Попович постійно тримав біля себе двох, а то й трьох захисників «Ворскли». Стрімкі флангові проходи Філімонова та Котюка постійно створювали загрозу біля воріт Ковтуна. На 67-ій хвилині Москвин вийшов сам на сам з голкіпером гостей, але забарився з ударом. Найбільш багатими на події виявились останні п'ятнадцять хвилин матчу. Черговий прохід Поповича гравці «Ворскли» переривають лише за рахунок порушення правил, але м'яч після удару Плотка з 11-метрової позначки проходить

позв ворота. Через п'ять хвилин той же Плотко нарешті забиває м'яч, але суддя не зараховує його, зупинивши гру через порушення правил з боку Поповича.

І знову спрацював старий футбольний закон: не забиваєш ти – забивають тобі. На 86-й хвилині матчу за грубу гру проти Шарія був призначений штрафний удар. Масована «стінка», яку побудували криворіжці, не змогла вберегти їхні ворота від хитрого удару Богатиря, який м'яко перекинув м'яч над нею. Останні хвилини пройшли в бурхливих атаках криворіжців, які не бажали втрачати такі важливі для них очки. Однак рахунок гри не змінився.

20 тур

10.04.1997 (п'ятниця). «Ворскла» (Полтава) – «Зірка-НІБАС» (Кіровоград) – 3:0 (0:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 17.00, сонячно, +5 градусів, 11000 глядачів.

Судді: Валерій Авдиш (Сімферополь), Валентин Козенко, Сергій Михайлов (Бердянськ).

Делегат ФФУ: Євген Лемешко (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Микола Лапко (Іван Шарій, 46), Велін Кефалов, Олександр Головка, Андрій Гузенко, Олександр Омельчук, Іван Яремчук (Віталій Кобзар, 46), Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир, Сергій Чуйченко, Андрій Хомин (Ігор Мачоган, 76).

Запасні: Олег Моргун, Станіслав Боровський, Володимир Дичко.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Зірка-НІБАС»: Володимир Марчук, Ігор Макогон, Іван Руснак, Олександр Соболев, Олександр Волков, Сергій Лавриненко, Юрій Мартинов, Леонід Федоров (к/к) (Володимир Чалий, 67), Юрій Богданов, Олександр Мизенко (Станіслав Козаков, 33), Валерій Шаповалов (Олександр Михайленко, 78).

Запасні: Сергій Золотницький, Євген Бурхан, Андрій Порошин, Андрій Горбань.

Головний тренер: Олександр Іщенко.

Голи: 1:0 Гузенко (52), 2:0 Шарій (64), 3:0 Кобзар (70).

Попередження: Чуйченко (71), Шарій (83).

Усі голи ворскляни забили у другій половині гри. Спочатку багатогодову комбінацію завершив Гузенко. Потім Шарій вийшов віч-на-віч із Марчуком і не залишив жодного шансу голкіперові. Згодом рахунок і взагалі став великим. Шарій подав кутовий, і невдалий вихід Марчука «виправляє» Кобзар, який з кута штрафного спрямував м'яч у «дев'ятку». Гол-шедевр!

21 тур

14.04.1997 (вівторок). «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1 (2:0).

Київ, стадіон «Динамо», початок о 17.00, сонячно, +8 градусів, 12000 глядачів.

Судді: Валерій Онуфер, Володимир Югас (Ужгород), Володимир Петров (Харків).

Делегат ФФУ: Петро Кобічек (Чернівці).

«Динамо»: Олександр Шовковський, Олег Лужний, Сергій Беженар (Віталій Самойлов, 71), Олександр Головка, Юрій Максимов, Андрій Гусін, Олександр Хацкевич (Дмитро Михайленко, 57), Юрій Калитвинцев (к/к), Віталій Косовський, Андрій Шевченко, Сергій Ребров.

Запасні: В'ячеслав Кернозенко, Олексій Антюхін, Микола Волосянко, Андрій Оксimeць.

Головний тренер: Валерій Лобановський.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко, Велін Кефалов, Олександр Головка, Андрій Хомин, Ігор Мачоган, Олександр Омельчук, Ігор Кислов (к/к), Віктор

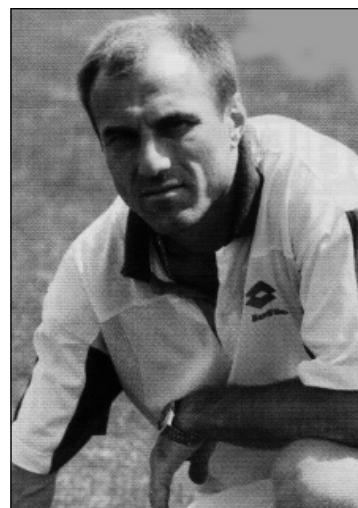
Богатир (Іван Яремчук, 46), Микола Лапко, Віталій Кобзар (Іван Шарій, 46).

Запасні: Олег Моргун, Андрій Гузенко, Олександр Венглинський, Станіслав Боровський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 1:0 Гусін (9), 2:0 Калитвинцев (17), 2:1 Шарій (66).

Якщо у попередньому матчі із «Зіркою» в рідній Полтаві було проблемою пройти на стадіон, то добратися до столиці на матч з «Динамо» майже не складало труднощів. Для цього потрібно було мати всього 4 гривні (!) і кілька годин терпіння дорогою до Києва. Так багато уболівальників і зробили, помандрувавши до столиці безкоштовним дизелем, люб'язно поданим для відвідин матчу управлінням Південної залізниці. Загалом полтавських уболівальників на матчі було приблизно 2000 осіб, і вони виявили таку підтримку «Ворсклі», що повністю перекричали місцевих. Такого не спостерігалось раніше.

Іван Шарій

Що не кажіть, але те «Динамо» — це, по суті, збірна України. І зіграти зі збірною власної країни на пристойний результат виглядає майже сенсацією, тим паче на її полі. Це вдавалось не багатьом. Здобути потрібний результат — одне, а от показати рівну гру, пограти у відкритий футбол із лідером виглядає для інших команд майже як самогубство. «Ворскла» не зважала на це, й зіграла з «Динамо» у відкритий футбол, Футбол з великої літери. Таких матчів у нашій першості досить мало. І нехай «Ворскла» програла, головне те, що команда показала перед вибагливою київською публікою своє справжнє обличчя. Це варто всілякої похвали. Однак не все виходило так просто у «Ворсклі» на початку матчу. Перші хвилини полтавці страшенно боялися суперника, хоча у складі залишилося чимало гравців, що у першому колі «зганьбили» «Динамо» у Полтаві. Та все одно, «мандраж» переслідував усіх гравців. Розуміючи це, кияни почали тиснути полтавців до їх власних воріт. Як наслідок, вони швидко забили перший гол. Біля воріт «Ворскли» виникла метушня: захисники не могли дати ради м'ячеві (а потрібно було просто вибити його подалі в поле). Нарешті відбили, але як на лихо прямо на ногу Гусіну, що знаходився біля лінії штрафного. Удар вийшов не досить сильним, та на шляху до воріт, м'яч когось зачепив і змінив траєкторію польоту. Удар прийшовся у нижній кут, і Ковтун просто не встиг вчасно зреагувати на нього.

Другий гол став наслідком майстерності капітана киян Юрія Калитвинцева. Обвівши «стінку», м'яч після штрафного влучив у «дев'ятку». Тільки після другого пропущеного м'яча «Ворскла» ніби прокинулася, і заграла в притаманний їй футбол. Ось після цього і пішла відкрита гра.

Уже в першому таймі полтавці могли скоротити рахунок. У метушні біля воріт киян Кислов намагався пробитися ближче до воротарського, але його збивають захисники «Динамо». Однак Онуфер не помічає порушення з боку киян і закликає продовжувати гру. Вже після матчу всі були переконані, що пенальті був точно.

Після перерви з виходом Шарія і Яремчука «Ворскла» заграла ще гостріше. Вже не було ніяких побоювань за результат. Команда просто грала в цікавий футбол. М'яч практично не затримувався в середині поля. Обидві команди відповідали атакою на атаку. Саме завдяки активності Яремчука та Шарія, а ще Мачогана та Кислова, а то і всієї команди в цілому, «Ворскла» змогла скоротити рахунок. Після дальнього пасу Дичка Кислов підхоплює м'яч біля штрафного, але тут його збиває оборонець киян Головка. Штрафний прямо по центру воріт. Коронна точка Шарія,

його славетний удар поперх «стінки» і — Шовковський виймає м'яча із сітки. Після цього обидві команди могли змінити рахунок, проте голів більше не було, в чому заслуга оборони і воротарів команд.

Незважаючи на те, що «Ворскла» програла, глядачі з Полтави були задоволені грою своєї команди. А коли задоволені, то й дорога додому не є такою довгою.

22 тур

18.04.1997 (субота). «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 3:0 (2:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 17.00, сонячно, +6 градусів, 11000 глядачів.

Судді: Вадим Шевченко (Київ), Володимир Воргуль, Віктор Шаленко (Харків).

Делегат ФФУ: Юрій Войнов (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Олександр Венглинський, 80), Велін Кефалов, Олександр Головка, Андрій Гузенко, Ігор Мачоган, Іван Яремчук, Ігор Кислов (к/к), Андрій Хомин (Станіслав Боровський, 46), Сергій Чуйченко, Микола Лапко (Іван Шарій, 46).

Запасні: Олег Моргун, Олександр Омельчук, Віталій Кобзар, Віктор Богатир.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Металург»: Тарас Гребенюк, Олексій Куриленко, Юрій Маркін (к/к), Іван Богатир, Андрій Каряка, Олександр Чорнявський, Леонід Гайдаржі, Яків Кріпак, Олексій Олійник, Ігор Фокін, Олександр Іванов (Дмитро Колодін, 29).

Запасні: Олег Лутков, Армен Акопян, Олег Ветров, Олег Липський, Сергій Ільченко.

Головний тренер: Олександр Томах.

Голи: 1:0 Дичко (18), Кислов (20), 3:0 Шарій (72).

Попередження: І.Богатир (66), Маркін (72).

7-а хвилина. Чуйченко вивів на ударну позицію Дичка. Той пробив з лінії штрафного майданчика, м'яч пройшов поряд із правою стійкою воріт.

12-а. Яремчук перед штрафним майданчиком гостей обіграв трьох захисників і віддав передачу на Кислова. Той бив метрів з 18, м'яч знов пройшов поруч зі штангою.

18-а. Дичко отримав передачу з правого флангу і влучно пробив метрів з 15. 1:0.

20-а. Гості організували масовану облогу воріт «Ворскли». Поблизу свого штрафного майданчика м'яч перехопив Кислов. Віддав на Гузенка. Той переадресував на лівий фланг атаки. Там Яремчук пройшов двох суперників і дотепно віддав пас у штрафний майданчик на набігаючого Кислова. Красиву контратаку господарів поля завершив прицільний удар капітана. 2:0.

27-а. Чуйченко вивів на ударну позицію Лапка. Гостей виручив воротар.

31-а. Знову добре взаємодіють Чуйченко і Лапка. Останній сміливо обіграє двох суперників і, не входячи у штрафний майданчик, сильно б'є над перекладиною.

37-а. Помиляються полтавські півзахисники. Колодін вийшов сам на сам з Ковтуном, але переграти голкіпера не зміг.

38-а. Небезпечно з льоту б'є захисник «Металурга» Богатир. М'яч проходить поруч зі штангою.

45-а. У штрафному майданчику гостей збивають когось із полтавців, але свисток судді мовчить. Атака триває — по воротах б'є Дичко, але мимо...

Друга половина гри розпочалася атаками гостей. Хвилин двадцять вони володіли ініціативою. У складі «Металурга» вирізнялися Кріпак і Колодін. Саме вони на 57-ій хвилині організували атаку, яка мала завершитися голом у ворота «Ворскли». Колодін чудовим пасом вивів на ударну позицію Кріпака, той звільнився від опіки і сильно пробив у дальній верхній кут воріт, але промахнувся. Та за п'ять хвилин до цього хорошу нагоду втратив Чуйченко. Він обіграв двох захисників і

увійшов у штрафний майданчик. Тільки в останню мить Богатир вибив м'яч на кутовий.

66-а. Кріпак обігрує двох захисників, віддає на Богатиря, той б'є майже впритул. Команду рятує Ковтун.

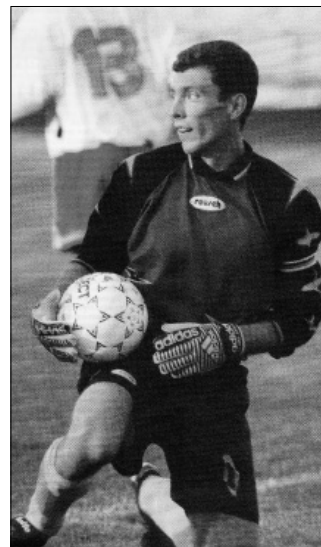
71-а. Чуйченко у штрафному майданчику в оточенні трьох захисників приймає м'яч, обігрує двох оборонців і сильно б'є у дальній кут воріт. Воротар встигає зреагувати, але втримати м'яч не може і той повільно котиться до воріт. На добивання першим встигає Шарій і забиває третій м'яч. Це вже третій гол Шарія у трьох зустрічах поспіль.

73-а. Маркін, перериваючи гостру атаку «Ворскли», грає рукою, за що й отримує попередження. Шарій сильно б'є з гострого кута, м'яч потрапляє у перекладину.

72-а. Чудово взаємодіючи між собою Яремчук і Кислов виводять на ударну позицію Чуйченка, той намагається пробити метрів з семи, але в останню мить йому завадив захисник.

83-а. Після подачі кутового Чуйченко намагається у падінні через себе ножицями пробити по воротах. М'яч потрапляє до Шарія, той б'є головою метрів з шести, але Гребенюк встигає перевести м'яч на кутовий.

Останні сім хвилин пройшли в атаках «Ворскли», однак збільшити рахунок не вдалося. Полтавська команда встигла відновитися після важкого поєдинку з киянами і показала хорошу гру. Незважаючи на поразку і невиразну гру «Металурга», відчувалося, що запоріжці мають непоганий потенціал і здатні на більше.

Андрій Ковтун

23 тур

22.04.1997 (середа). «Торпедо» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 2:3 (1:2).

Запоріжжя, стадіон ВО «АвтоЗАЗ», початок о 17.00, хмарно, дощ, +5 градусів, 2000 глядачів.

Судді: Ігор Іщенко (Хмельницький), Віктор Безрук, Петро Глущенко (Луганськ).
Делегат ФФУ: Ігор Качар (Київ).

«Торпедо»: Андрій Глущенко, Кирило Бурхан, Андрій Максименко, Василь Сторчак, Олексій Шубін (Віталій Беліков, 88), Юрій Шушура, Денис Смірнов, Андрій Зубченко, Олександр Сімонов (Сергій Боровський, 71), Роман Бондаренко (к/к), Олексій Косенко.

Запасні: Руслан Галігузов, Ульянов, Олександр Нефьодов, Андрій Демченко, Медведь.

Головний тренер: Ігор Надеїн.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Олександр Омельчук, 46), Велін Кефалов, Олександр Головка, Андрій Гузенко, Ігор Мачоган, Іван Яремчук, Ігор Кислов (к/к), Андрій Хомин, Сергій Чуйченко (Іван Шарій, 71), Микола Лапко (Віктор Богатир, 74).

Запасні: Олег Моргун, Олександр Венглинський, Віталій Кобзар, Станіслав Боровський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 Чуйченко (13), 0:2 Кислов (23), 1:2 Смірнов (27), 1:3 Омельчук (68), 2:3 Р.Бондаренко (73, з пенальті).

Нереалізований пенальті: Сторчак (72, воротар).

Попередження: Косенко (12).

Хронологія найцікавіших моментів зустрічі.

3-я хвилина — Глуценко вступає у гру, парируючи удар Лапка.

5-а. Чудову можливість відкрити рахунок не використовує Чуйченко.

12-а. Перша гостра атака «Торпедо». Косенко виводить на удар Зубченка, проте той б'є слабо, і м'яч стає здобиччю воротаря.

13-а. Навісна передача Хомина з правого флангу штрафного майданчика знаходить Чуйченка, і той, вистрибнувши вище захисників, що його оточують, головою надсилає м'яч у сітку. 0:1.

17-а. Можливість відновити рівновагу втрачає Бондаренко, Щоправда, він сміливо пішов на перехоплення м'яча, наблизився до лінії штрафного, проте Ковтун парирував його удар.

23-я. А ось запорізький колега Ковтуна не зміг зреагувати на сильний удар метрів з 30 капітана полтавців Кислова. 0:2.

28-а. Нарешті Бондаренкові пощастило відтягнути на себе кількох захисників «Ворскли» і зробити навісну передачу в район 11-метрової позначки, де Смірнов головою спрямовує м'яч у сітку воріт — 1:2.

49-а. На підступах до свого штрафного майданчика полтавці збивають Смірнова, потерпілий небезпечно б'є, але м'яч зрикошетив, торкнувшись Шушури, і залишив поле.

54-а. Постріл здалеку того ж самого Смірнова — вище воріт.

56-а. На навісну подачу Шубіна виходить Бондаренко, але його удару головою бракує влучності.

57-а. На передачу Сторчака відгукнувся Зубченко — м'яч летить просто у воротаря.

58-а. Біля штрафного майданчика «Ворскли» гості збивають Косенка, штрафний б'є Сторчак — м'яч потрапляє до рук голкіпера.

68-а. Чергова помилка Глуценка. Він програв повітряну дуель Омельчуку, котрий відгукнувся на навісну передачу Кислова. 1:3.

Ігор Мачоган

70-а. Шушура метрів з семи від кута воротарського майданчика влучає у голкіпера.

72-а. Лапко обіграє Сторчака, передає м'яч Чуйченку, але той, знаходячись у межах штрафного майданчика, забарився.

74-а. Удар здалеку Омельчука — повз ворота.

76-а. Смірнов виводить на ударну позицію Бондаренка, але того збиває з ніг у штрафному майданчику Головка. 11-метровий намагається реалізувати Сторчак. Він б'є у правий від голкіпера кут воріт, але Ковтун вгадує напрямок і парирує цей удар. Не минає й хвилини, як господарі подають перший у цьому матчі кутовий біля воріт

«Ворскли». В цей час Хомин завалив Бурхана, і Бондаренко реалізує ще один пенальті — 2:3.

Віктор Пожечевський, головний тренер «Ворскли», безумовно, був задоволений результатом. Особливо він нікого не відзначав зі своїх підопічних, лише наголосив на згаданих колективних діях команди. Гра на важкому вологому полі проходила, на його погляд, майже на рівних. Хоча часом давалася ознака територіальна перевага «Ворскли».

Ігор Надєїн, головний тренер «Торпедо», був засмучений другою поспіль поразкою. Але ж його команда в обох випадках грала з лідерами. До того ж, автозаводців переслідують травми. Далекий від кращої форми основний голкіпер Колесов, Бондаренко грає на уколах, шкутильгає Сторчак, Слабишев переніс запалення легень. Ще не залікував травму Нефьодов. Все ж таки, на думку наставника запоріжців, його команда гідно билася з одним із претендентів на медаль чемпіонату.

24 тур

12.05.1997 (вівторок). «Ворскла» (Полтава) – ЦСКА (Київ) – 1:0 (0:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 17.00, сонячно, +21 градус, 12000 глядачів.

Судді: Ярослав Грисьо, Олександр Бриндза, Юрій Дерев'янка (Львів).

Делегат ФФУ: Юрій Махно (Кіровоград).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Олександр Омельчук, 59), Велін Кефалов, Олександр Головка, Андрій Гузенко, Ігор Мачоган, Іван Яремчук (Іван Шарій, 78), Ігор Кислов (к/к), Андрій Хомин (Віктор Богатир, 67), Сергій Чуйченко, Микола Лапка.

Запасні: Олег Моргун, Олександр Венглінський, Віталій Кобзар, Станіслав Боровський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

ЦСКА: Віталій Рева, Віктор Уляницький, Сергій Ревут, Дмитро Семчук, Андрій Полунін, Сергій Мізін (Сергій Селезньов, 75), Михайло Стельмах (Євген Дмитрієв, 11), Костянтин Баби́ч, Сергій Борисенко (Руслан Костишин, 60), Едуард Цихмейструк (к/к), Володимир Поліщук.

Запасні: Олександр Горяїнов, Олександр Мальцев.

Головний тренер: Володимир Лозинський.

Гол: 1:0 Лапка (51).

«Ворсклі» вкрай потрібна була перемога у боротьбі за медаль, адже і «Дніпро», і «Шахтар» вже майже наступали на п'яти. Потрібна була перемога і ЦСКА, бо команда, в якій зібрані не найгірші гравці, ось уже чотири матчі поспіль не може здобути бодай очка. Під питанням у таких умовах стояла подальша робота у клубі Володимира Лозинського. Чутки про його звільнення після чергової поразки армійців дедалі більше посилюються.

Програв ЦСКА і цього разу. Це вже п'ята поспіль поразка армійців у чемпіонаті. Гра в цілому була рівною, особливо у першому таймі. В складі армійців помітно вирізнялися Полунін, Борисенко, Цихмейструк, Баби́ч. Саме дії цих гравців створювали небезпечні моменти біля воріт Ковтуна. Однак і «Ворскла» гостро атакувала завдяки активності Лапка, Кислова і, особливо, Яремчука, який був чи не найкращим на полі. Іван давав паси, діяв у відборі м'яча, виконував навіть функції захисника. Одним словом, працював наполегливо, ніби у свої «зіркові» часи. Саме його чудовий пас вивів на 51-й хвилині Миколу Лапка практично сам на сам з голкіпером ЦСКА. Форвард «Ворскли» потужно пробив у ближній кут воріт — 1:0. І надалі ігрова ініціатива повністю належала «Ворсклі», але атаки не мали гостроти. Десь розгубив бійцівські якості Сергій Чуйченко, у якого відверто не пішла гра. Навіть Іван Шарій, якого довго і настирливо просили на поле глядачі, не зміг у відведений йому час створити небезпечні моменти.

Хоча й невиразна була гра, але чергова перемога «Ворскли» дозволила команді реально претендувати на медаль.

25 тур

16.05.1997 (субота). «Нива» (Тернопіль) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0 (1:0).

Тернопіль, центральний стадіон, початок о 18.00, сонячно, +26 градусів, 7000 глядачів.

Судді: Володимир П'яних (Донецьк), Олександр Гордієнко, Віктор Головка (Дніпропетровськ).

Делегат ФФУ: Стефан Решко (Київ).

«Нива»: Андрій Кураєв, Віталій Куть, Ігор Панкратьєв, Валентин Грегуль, Ігор Бискуп (к/к), Микола Закотюк (Олег Мішенін, 82), Таріел Капанадзе, Богдан Самардак, Сергій Турянський, Михайло Дем'янчук (Олег Казмирчук, 76), Автанділ Капанадзе.

Запасні: Юрій Нікітенко, Андрій Шпак, Віктор Червоний, Роман Големба, Юрій Фокін.

Головний тренер: Ігор Яворський.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко, Велін Кефалов, Олександр Головка, Андрій Гузенко (Віталій Кобзар, 75), Ігор Мачоган, Іван Яремчук, Ігор Кислов (к/к) (Олександр Омельчук, 46), Андрій Хомин, Сергій Чуйченко, Микола Лапко (Іван Шарій, 46).

Запасні: Олег Моргун, Станіслав Боровський, Віктор Богатир, Олександр Венглінський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Гол: 1:0 Куть (12).

Попередження: Кислов (32).

У першому колі нинішнього чемпіонату тернополяни поступилися в Полтаві «Ворсклі» з рахунком 1:2, а тому, безперечно, прагнули взяти реванш на своєму полі. Однак дебют зустрічі був не на їхню користь. Перші десять хвилин гості виглядали децю мобільнішими у всіх ланках, діяли швидко і винахідливо як у середині поля, так і на підступах до воріт «Ниви». Особливо активними були Яремчук, Лапко, Чуйченко. Останній уже на сьомій хвилині мав можливість відзначитися, але завершальний удар виявився неточним. Поступово гра вирівнялася, а потім ініціатива перейшла до господарів, і вже на 12-ій хвилині вони відкрили рахунок. Після стрімкої атаки лівим флангом м'яч було переадресовано в штрафний майданчик «Ворскли». Першим до нього встиг Автанділ Капанадзе, який у свою чергу зробив прострільну передачу вздовж воріт. Саме в цей момент захисник тернополян Куть підключився до атаки і переправив м'яч головою у сітку воріт.

Забивши гол, господарі не перейшли до оборонних дій, а продовжували шукати щастя біля воріт «Ворскли». На 30-й хвилині Валентин Грегуль після сильного удару метрів з двадцяти п'яти мало не влучив у ціль. А через п'ять хвилин з вигідної позиції бив Михайло Дем'янчук, але його удар з семи метрів теж виявився неточним. Могли відзначитись і гості. На 37-й хвилині Чуйченко після помилки захисників «Ниви» опинився у вигідній позиції, однак не зумів її використати.

Поперерві жодній з команд не вдалося добитися успіху. Напруга боротьби залишалася високою. Кілька слушних моментів мали гості. Приміром, на 57-ій хвилині спочатку Чуйченко, а потім Хомин буквально «розстрілювали» голкіпера Кураєва. Але той виявився на висоті. А за 10 хвилин до фінального свистка Іван Яремчук бив з восьми метрів, однак і цього разу Кураєв зумів у відчайдушному стрибку зберегти свої ворота недоторканими. Незалишалися у боргу і тернополяни. На 63-ій хвилині міг відзначитися гравець лінії оборони Куть. У штрафному майданчику гостей Сергій Турянський несподівано «скинув» йому м'яч головою під удар. Куть бив метрів з семи, але не влучив у ворота. Під диктовку господарів пройшла і кінцівка зустрічі. Впродовж останньої хвилини був близьким до успіху спочатку Автанділ Капанадзе, а потім після удару ветерана «Ниви» Ігоря Бискупа

голкіпер «Ворскли» Ковтун доклав великих зусиль, щоб врятувати свої ворота від другого гола. На цьому і закінчився цей цікавий та напружений поєдинок.

Ігор ЯВОРСЬКИЙ:

— Задоволений грою своїх підопічних. Ми перемогли одного з лідерів. Це особливо приємно. Хотів би відзначити те, що наші футболісти виявили справжній характер і чітко дотримувалися тих настанов, які перед ними ставилися на цю гру.

— **Чи були у вас проблеми із складом?**

— Під питанням був вихід Автанділа Капанадзе, із не залікованими остаточно травмами довелося грати Закотюку, Панкрат'єву, Турянському, які зуміли пересилити біль і допомогти команді. Особливо успішно зіграли в обороні, і передусім голкіпер Кураєв.

— **Завдяки яким компонентам, на вашу думку, вдалося перемогти?**

— Дуже важливо, що ми зуміли забити швидкий гол. На це, власне, я і націлював своїх вихованців, бо знав, наскільки небезпечні можуть бути у нападі досвідчені форварди «Ворскли». Важливо було вже в дебюті зустрічі заволодіти ініціативою. Це, до певної міри, вдалося нам зробити.

Віктор ПОЖЕЧЕВСЬКИЙ:

— Гра вийшла досить видовищною, і глядачам, мабуть, цікаво було спостерігати за нею впродовж двох таймів. З настроєм грали і тернополяни, і мої підопічні в окремих моментах також. Щоправда, підсумок гри, на жаль, не такий, який би нам хотілося. Розраховували взяти у Тернополі три очки, оскільки попереду, аби втриматись на високому турнірному місці, нам доведеться зустрічатися з такими сильними клубами, як «Шахтар», «Дніпро», «Чорноморець». Але це футбол. «Нива» виявилася сильнішою. Тепер доведеться компенсувати втрати в поєдинках з іншими суперниками.

— **Які шанси «Ворскли» на участь у євротурнірах?**

— Боротьба продовжується. Робимо усе для того, аби бути у трійці призерів чемпіонату України. Наскільки мені відомо, із ФФУ телефонували у Швейцарію, і там підтвердили, що в Кубку УЄФА братимуть участь два українські клуби. Так що шанси є. Треба лише їх не втратити.

26 тур

20.05.1997 (середа). «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 0:0.

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 18.00, хмарно, у другому таймі – злива, +17 градусів, 20000 глядачів.

Судді: Сергій Татулян (Київ), Ігор Терехов, Володимир Петров (Харків).

Делегат ФФУ: Петро Безносенко (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Андрій Хомин (Іван Шарій, 71), Велін Кефалов, Олександр Головка, Олександр Омельчук (Микола Лапко, 46), Ігор Мачоган, Іван Яремчук, Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир, Сергій Чуйченко, Віталій Кобзар (Андрій Гузенко, 75).

Запасні: Олег Моргун, Олександр Венглинський, Станіслав Боровський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Дніпро»: Ілля Близнюк, Олександр Поклонський, Костянтин Сосенко, Геннадій Козар, Олександр Коваленко, Ігор Харьковщенко, Віталій Дацишин, Сергій Нагорняк (к/к) (Варлам Кіласонія, 90), Віктор Белкін (Іван Корпонай, 59), Георгій Кіласонія (Олександр Першин, 90+), Володимир Гащин.

Запасні: Олександр Гуменюк, Володимир Шаран, Андрій Головка.

Головний тренер: В'ячеслав Грозний.

Попередження: Кефалов (45), Гащин (76).

Звітна зустріч для обох команд мала неабияке значення, адже перемога будь-якої команди практично відкривала шлях до медалей (звичайно, крім золотих). Тому налаштування і «Ворскли», і «Дніпра» до матчу було максимальним. Однак завдання до цієї гри у команд трішки все ж різнилися. Якщо «Ворсклі» після невдалого вояжу до Тернополя перемога була потрібна будь-що, то наставнику «Дніпра» В'ячеславу Грозному довелося вирішувати одразу дві проблеми: по-перше, не програти «Ворсклі», по-друге, зберегти побільше сил перед недільним фіналом Кубка України з «Шахтарем». Саме з такими настроями і вийшли команди на поле.

Як і очікувалося, «Дніпро» вирішив зберегти сили на фінал, спрямувавши всі зусилля на оборону. Попереду діяв лише один чистий форвард – Сергій Нагорняк, який, щоправда, частенько повертався назад, щоб допомогти обороні. «Ворскла» з перших хвилин пішла на штурм воріт Іллі Близнюка. Перевага полтавців була відчутною. Так, «Дніпро» у перші десять хвилин не міг перейти навіть половину поля господарів. З великим навантаженням у цей час працювала оборона «Дніпра», однак ворскляни відпрацьовували атакуючі дії з неменшою активністю. Вже на 5-ій хвилині міг забити Головка, але після подачі Омельчука в останню мить Дацишин виніс м'яч на кутовий. Згодом з вигідної позиції б'є мимо воріт Кобзар. Моменти забити втрачають Хомин та Омельчук. Лише згодом гості спромоглися на перший гострий момент біля воріт «Ворскли». Хоча, варто сказати, що цей епізод ледь не призвів до гола у ворота полтавців. Коваленко, знаходячись у центрі поля, далеким пасом виводить сам на сам з Ковтуном Нагорняка, але, на щастя, наш голкіпер зіграв чудово, вміло вийшовши на м'яч і відбивши його на кутовий. Саме такі гострі випадки створювали велику небезпеку для «Ворскли», захисники якої частенько захоплювались атакою і пару разів прогавили нападників «Дніпра». Так, ще раз на 37-ій хвилині дніпряни могли засмутити полтавців і покарати за такі дії в обороні, проте удар після виходу сам на сам із воротарем Гащина прийшовся вище воріт.

До перерви «Ворскла» мала принаймні чотири вигідні моменти відкрити рахунок, однак ні Чуйченко (19-а хвилина) — пробив у воротаря з кількох метрів, ні Хомин (24-а хвилина) — пройшов від центру поля, обігравши кількох захисників, і вийшов сам на сам з Близнюком, пробив мимо, ні Яремчук (40-а та 44-а хвилини) — двічі з вигідних позицій пробивав неточно, не змогли цього зробити. Залишилось чекати тільки на більш плідні дії у другому таймі.

Але корективи у дії «Ворскли» внесла... сильна злива, що зі свистком судді на другий тайм лийнула з неабиякою силою. Внаслідок цього через кілька хвилин поле, яке і у сонячні дні не відзначалося якістю, перетворилося на багнюку, де м'яч просто застрявав. Такі погодні умови цілком влаштовували гостей, які діяли виключно на відбій м'яча подалі від власних воріт з надією, що в центрі поля м'яч затримається або хтось із захисників «Ворскли» помилиться. В таких умовах гра господарів нагадувала більше навалу. Однак на 76-ій хвилині «Ворскла» могла все таки забити, та свій «коронний удар» зі штрафного Шарій пробив трішки неточно – вище воріт. До кінця матчу дніпряни все ж вистояли, залишивши потрібний їм результат.

27 тур

30.05.1997 (субота). «Ворскла» (Полтава) – «Чорноморець» (Одеса) – 2:1 (1:1).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 17.00, хмарно, +9 градусів, 14000 глядач.

Судді: Василь Мельничук, Анатолій Олійник (Сімферополь), Сергій Михайлов (Бердянськ).

Делегат ФФУ: Анатолій Попов (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Андрій Хомин, Андрій Гузенко, Олександр Головка, Олександр Омельчук, Ігор Мачоган, Іван Яремчук (Микола Лапко, 84), Ігор Кислов

(к/к), Віктор Богатир (Володимир Дичко, 59), Сергій Чуйченко, Віталій Кобзар (Іван Шарій, 59).

Запасні: Олег Моргун, Олександр Венглінський, Станіслав Боровський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Чорноморець»: Вадим Винокуров, Матвій Ніколайчук (Віктор Мглинець, 47), Ігор Сушко, Валерій Погорелов, Сергій Леженцев, Дмитро Парфьонов (к/к), Юрій Селезньов, Тимерлан Гусейнов, Олександр Зотов, Геннадій Щекотілін (Ігор Чумаченко, 57 (Віталій Колесниченко, 70), Володимир Мусолітін.

Запасні: Сергій Долганський, Олександр Козакевич, Павло Скоропад, Денис Колчин.

Головний тренер: Леонід Буряк.

Голи: 0:1 Гусейнов (8), 1:1 Гузенко (37), 2:1 Чуйченко (46).

Нереалізований пенальті: Чуйченко (34, воротар).

Попередження: Головка (10), Ніколайчук (13), Сушко (64), Лапко (86).

Стадіон «Ворскла» ретельно готували до цього поєдинку. Навіть тренування команда проводила на іншому полі. Але в день матчу у Полтаві пройшла сильна злива і вся праця працівників стадіону була зведена нанівець. Газон перетворився на болото.

Полтавці одразу з перших хвилин заволоділи ініціативою і почали атакувати.

4-а хвилина. Поблизу штрафного майданчика «Чорноморця» захисники нечемно обійшлися з Богатирем. Штрафний пробивав Яремчук. М'яч пройшов поруч зі штангою.

7-а. Атака «Чорноморця» по лівому флангу. Гусейнов обіграє захисника і прострілює у штрафний майданчик. Там помиляється Ковтун, який вийшов з воріт на перехоплення. М'яч потрапляє до Щекотіліна, але і воротар, і захисник «Ворскли» встигли завадити одеситові пробити практично у порожні ворота.

8-а. «Чорноморець» у центрі поля перехоплює м'яч. Швидка контратака правим флангом з передачею у штрафний майданчик на Гусейнова. Головка, намагаючись перехопити м'яч, послизнувся, заодно зачепивши і Гузенка. Тож нападаючому одеситів ніхто не завадив влучно пробити по воротах Ковтуна з близької відстані. Такого повороту подій не чекав ніхто, і господарі поля на певний час розгубилися. Та одесити, як і раніше, прагнули грати від оборони. Тож полтавці знову перейшли на половину поля гостей. Футболісти «Чорноморця» багато помилялися у захисті, часто порушували правила. Нервував і їх молодий голкіпер Винокуров. Біля одеських воріт раз за разом почали створюватися небезпечні моменти.

15-а. Чуйченко віддав чудову передачу Яремчуку. В останню мить захисник встигає вибити м'яч на кутовий. Полтавці небезпечно подали кутовий, але ніхто не встиг замкнути передачу.

18-а. Масована атака «Ворскли». Голкіпер одеситів далеко вийшов із своїх воріт і Кислов ударом головою спрямував м'яч у практично порожні ворота. В останню мить захисник встиг зупинити його на лінії, а потім і вибити за поле.

25-а. «Ворскла» продовжує штурм воріт «Чорноморця». Хвилини три-чотири боротьба точиться поблизу воріт гостей. За цей час полтавці завдають п'ять-шість ударів по воротах. Якимось дивом м'яч так і не залетів у сітку.

33-я. Атака лівим флангом. Кобзар стрімко вривається у штрафний майданчик, обіграє одного захисника. Інший, вибиваючи м'яч у підкати, збиває і форвада полтавців. Суддя вказує на кутовий. Подача кутового. М'яч спрямовують на Кобзаря, але захисник зупиняє його недозволеним прийомом

34-а. 11-метровий виконував Чуйченко. Пробив несильно, щічкою у лівий від воротаря кут. Винокуров у стрибку парирував цей удар.

35-а. Незважаючи на невдачу, полтавці продовжують атакувати. Після серії рикошетів Мачоган небезпечно б'є головою, але м'яч проходить поруч зі штангою.

37-а. Після подачі кутового Чуйченко метрів з п'яти головою сильно пробив під перекладину. У карколомному стрибку Винокуров перевів м'яч на кутовий. З лівого флангу подавав Кобзар. Він передав на Гузенка, і той головою переправив його у дальню «дев'ятку».

43-я. Хомин пробив здалеку. М'яч пройшов поруч зі штангою.

Другий тайм розпочався несподівано. Полтавці розігрували м'яч. Його у центральному колі підхопив Хомин. Ніби заворожені, спостерігали одесити, як він один за одним обіграв чотирьох суперників, увійшов у штрафний майданчик і чудовою передачею вивів на удар Чуйченка. Той несильно пробив під воротарем, що кинувся на атакуючого гравця «Ворскли».

Схоже, гості й самі не повірили в те, що сталося. Певний час вони намагалися оговтатись. Потім хвилин на 15 захопили ініціативу. Одного разу захисники полтавців помилилися, прагнучи створити штучний офсайд, і Гусейнов вийшов віч-на-віч з Ковтуном, але завагався, і його наздогнали троє захисників. Десь у середині другого тайму господарі захопили ініціативу. Хомин знову здійснив рейд до воріт гостей і віддав хорошу передачу на Шарія, однак у ногах форварда м'яч забрав воротар «Чорноморця». Голкіпер одеситів ще раз врятував свою команду від гола після удару головою метрів з семи під перекладину Ігоря Кислова. Наприкінці могли відзначитись і гості, проте удар їхнього нападника з гострого кута виявився неточним. За кілька хвилин до закінчення гри трапився неприємний інцидент. В ігровій ситуації форвард ворсклян Микола Лапко травмував гравця збірної України Дмитра Парфьонова.

28 тур

11.06.1997 (середа). «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 4:0 (3:0).

Донецьк, стадіон «Шахтар», початок о 18.00, сонячно, +30 градусів, 19000 глядачів.

Судді: Ігор Ярменчук (Київ), Ярослав Лемех, Олександр Бриндза (Львів).

Делегат ФФУ: Стефан Решко (Київ).

«Шахтар»: Дмитро Шутков, Ігор Леонов, Сергій Кочвар (Сергій Онопко, 76), Олександр Бабій, Владислав Новіков, Володимир Яксманицький, Геннадій Орбу, Сергій Ковальов (к/к), Геннадій Зубов, Олександр Співак (Олег Шелаєв, 65), Сергій Ателькін (Сергій Дранов, 83).

Запасні: Андрій Нікітін, Віктор Доценко, Сергій Шищенко, Олег Матвєєв.

Головний тренер: Валерій Яремченко.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Станіслав Боровський, 46), Велін Кефалов, Олександр Головка, Андрій Гузенко, Ігор Мачоган, Іван Яремчук (Микола Лапко, 46), Ігор Кислов (к/к), Андрій Хомин (Віталій Кобзар, 70), Сергій Чуйченко, Олександр Омельчук.

Запасні: Олег Моргун, Віктор Богатир, Олександр Венглинський, Іван Шарій.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 1:0 Зубов (14), 2:0 Бабій (28, пенальті), 3:0 Кочвар (43), 4:0 Бабій (89, пенальті).

Попередження: Зубов (21), Орбу (25), Бабій (25), Гузенко (26), Головка (28), Леонов (87).

Чудова ігрова форма донецького «Шахтаря» та справжня спортивна злість дозволили йому здобути ключову перемогу над головним конкурентом у боротьбі за срібні нагороди. Саме цієї «злості» не вистачило загалом дуже неординарній команді — полтавській «Ворсклі». Гості старалися впродовж усієї гри щось зробити, але це «щось» тільки й дало, що в першому таймі Хомин з пасу Чуйченка влучив у штангу.

В інших епізодах технічні Омельчук з Чуйченком постійно губилися в захисних порядках «Шахтаря». Чималий тиск на ворота «Ворскли» призводив до помилок її захисників. Уже на 13-й хвилині Співак зробив точну передачу в штрафний майданчик на Ателькіна. Сергій несильно пробив з ходу в Ковтуна, і Зубов добив «нічийний» м'яч у сітку воріт «Ворскли». Дуже активно протягом усієї гри намагався діяти Орбу. Запам'яталися два його сильних і небезпечних удари зі штрафних та стрімкий рейд у штрафний майданчик гостей, який закінчився порушенням правил з боку Головка. Пенальті на 85-й хвилині чітко реалізував Бабій. Те ж саме він зробив і на 26-й хвилині, після того як полтавці збили в штрафній зоні Ателькіна. Дуже сильно цей матч провів Олександр Бабій, який був лідером на полі, практично виключивши з гри Чуйченка. Регулярно Олександр обстрілював і ворота Ковтуна, примушуючи того надмірно нервувати. Не можна також не відзначити фантастичний гол Сергія Кочвара. За дві хвилини до закінчення першого тайму Сергій взяв гру на себе і з 25 метрів сильним ударом надіслав м'яч у «дев'ятку».

У другому таймі «Ворскла» зусиллями Хомина, Кислова та Чуйченка намагалася відіграти бодай один м'яч. Але неузгоджені і розрізнені дії гостей призвели тільки до кількох напівмоментів, які були на 54-й та 87-й хвилинах. Незадовго до закінчення гри на поле замість Ателькіна вперше в цьому сезоні вийшов Сергій Дранов, який нарешті відновився після дуже важкої травми. За такий короткий період молодому форвардові не вдалося відзначитися, але відомо, що тренери «Шахтаря» покладають на нього великі надії. Після матчу тренер «Ворскли» Валерій Повстенко привітав «Шахтар» з перемогою і відзначив класну гру донецької команди.

29 тур

15.06.1997 (неділя). «Кремінь» (Кременчук) – «Ворскла» (Полтава) – 0:4 (0:2).

Кременчук, стадіон «Дніпро», початок о 18.30, сонячно, +31 градус, 8000 глядачів.
Судді: Віктор Догадайло (Київ), Сергій Михайлов, Валентин Козенко (Бердянськ).
Делегат ФФУ: Анатолій Дяченко (Полтава).

«Кремінь»: Валерій Дудка, Олег Ратій, Анатолій Маткевич, Сергій Задорожний, Сергій Лукаш (к/к), Ігор Портнов, Олександр Самара, Андрій Кирлик, Олександр Янковський, Олександр Білозерський (Юрій Безуглий, 46), Андрій Федьков.

Запасні: Юрій Чумак, Олег Казьмін, Валерій Коваленко.

Головний тренер: Михайло Белих.

«Ворскла»: Андрій Ковтун (Олег Моргун, 81), Володимир Дичко, Велін Кефалов, Андрій Хомин (Віктор Богатир, 46), Андрій Гузенко, Ігор Мачоган, Олександр Омельчук, Ігор Кислов (к/к), Віталій Кобзар (Іван Яремчук, 46), Микола Лапко, Іван Шарій.

Запасні: Сергій Чуйченко, Станіслав Боровський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 Кислов (3), 0:2 Кислов (17), 0:3 Шарій (58), 0:4 Дичко (79).

Попередження: Портнов (28), Гузенко (61), Федьков (64).

Вилучення: Портнов (53).

Що може бути цікавішим за зустріч двох команд однієї області? Тут ніколи не буває компромісів, тим паче, коли зустрічаються «Кремінь» та «Ворскла». За всю історію цих матчів жодна гра не мала якогось двозначного підтексту. Всі вони пройшли з величезною напругою, інколи навіть жорстоко. Команди завжди «билися» лише за перемогу.

Чергове дербі теж мало стати надзвичайно цікавим, адже обидві команди вирішували у цій зустрічі дуже важливі питання. Тільки перемога дозволяла

«Кременю» залишитися у вищій лізі (в іншому разі клуб прощався з лігою достроково), а «Ворсклі» – поборотися за медалі першості. Отож, обидві команди грали з повною віддачею.

«Кремінь» не зміг виставити на гру Коновальчука та Соболя через те, що й досі не розрахувався за них ... із «Ворсклою», хоча обидва вже грають досить давно. Через фінансові негаразди «Кремінь» не зміг використати двох грізних футболістів, які, безперечно, грали б з повною віддачею, з бажанням показати силу своїй колишній команді. У «Ворсклі» був відсутній кращий бомбардир Сергій Чуйченко, а також Олександр Головка, який у минулій зустрічі з «Шахтарем» отримав дев'яту картку у сезоні і відпочиватиме до кінця першості. Проте знову до «основи» потрапив Шарій.

Матч розпочався для полтавців доволі вдало. Вже перший гострий момент призвів до гола. Штрафний, поданий Омельчуком, «найшов» голову Кислова, який і направив м'яч під поперечину. Воратар «Кременя» явно не був готовий і припустився помилки. І далі м'яч контролювали полтавці, які більше комбінували на полі, діяли з фантазією.

«Кремінь» рідко турбував Андрія Ковтуна. Єдиний гострий момент виник на 16-й хвилині, коли Кирлик виконував штрафний, але влучив прямо у воротаря. Тут же «Ворскла» провела контратаку. Шарій стрімко пройшов по флангу і прострілив у штрафний. Але в останній момент у падінні м'яч на кутовий вибиває Задорожний. Ворскляни продовжують атакувати. Під час однієї з атак кременчужани вибивають м'яч на кутовий. Його виконує Кобзар. Найвище вистрибнув Кислов, який головою вдруге послав м'яч у ворота. Після цього гола гра вирівнялася. «Кремінь», розуміючи свою приреченість, намагався бодай щось вдіяти в атаці. «Ворскла» ж грала на контратаках, які виглядали досить грізно.

Спочатку Лапко з вигідної позиції не влучив у ворота. Потім Шарій, знаходячись у декількох метрах від воріт, з вигідної позиції не зміг точно пробити. Мали нагоди забити Омельчук, Кобзар, Кислов та їм також бракувало точності. Уболівальникам стало зрозуміло одне — «Кременю» не уникнути розгрому.

І це підтвердив другий тайм. Поява у складі «Ворскли» Богатиря та Яремчука ще більше посилювала атаку команди. Повна перевага гостей згодом втілювалася у два голи. «Кремінь» виглядав приреченим. Можливо, від своєї «безвихідності» (у перерві стало відомо, що «Торпедо» перемогло у Кіровограді «Зірку» — 2:1, і тепер навіть перемога над «Ворсклою» не залишала місця у вищій лізі), але команда відверто вийшла на поле відбувати номер. «Ворскла» продовжувала шукати щастя біля чужих воріт і було лише справою часу, коли ще побувають м'ячі у воротах Дудки. Якоюсь мірою цьому посприяли самі гравці «Кременя», які на 58-й хвилині залишилися у меншості: другу жовту картку отримав Ігор Портнов. Не пройшло і п'яти хвилин, як Шарій, використавши довгу передачу Омельчука, переграв у штрафному Дудку і зробив рахунок розгромним. А потім колишній улюбленець кременчужан Володимир Дичко поклав четвертий м'яч, зробивши сольний прохід. Побував у воротах «Кременя» і п'ятий м'яч, але він не був зарахований через те, що Шарій знаходився у положенні поза грою.

Так полтавці вчинили розгром своїм землякам і поховали всі надії «Кременя» залишитися у вищій лізі. До речі, з таким рахунком «Кремінь» вдома не програвав нікому, навіть київському «Динамо».

30 тур

19.06.1997 (четвер). «Ворскла» (Полтава) – «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – 2:0 (2:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 18.30, мінливо, +22 градуси, 14000 глядачів.
Судді: Ігор Іщенко (Хмельницький), Володимир Петров (Харків), Віктор Безрук (Луганськ).

Делегат ФФУ: Костянтин Вихров (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко, Микола Лапко, Андрій Хомин, Олександр Омельчук, Ігор Мачоган (Станіслав Боровський, 46), Віталій Кобзар, Ігор Кислов (к/к), Віктор Богатир, Сергій Чуйченко, Іван Шарій.

Запасні: Олег Моргун, Олександр Венглінський, Іван Яремчук.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Прикарпаття»: Сергій Сташко, Микола Зуєнко, Ярослав Ватаманюк (к/к), Ігор Карась, Дмитро Мазур, Михайло Савка (Андрій Зав'ялов, 57), Степан Матвій, Сергій Євглевський, Павло Іричук (Артур Апіян, 46), Павло Нестерчук, Руслан Мостовий (Віталій Мінтенко, 62).

Запасні: Ігор Крапивкін, Ігор Юрченко, Роман Максим'юк, Тарас Ковальчук.

Головний тренер: Віктор Колотов.

Голи: 1:0 Хомин (36), 2:0 Чуйченко (38).

Попередження: Ватаманюк (39).

Ми, здається, ще не до кінця зрозуміли, що сталося. Чи можна було кілька років тому уявити, що «Ворскла» у першому ж своєму сезоні у вищій лізі посіде третє місце? Про це ніхто навіть не мріяв. Взагалі у нашому футболі такого ще не було: якась там «вискочка» з першої ліги відразу полізла за нагородами. «Ворскла» зробила це, тим самим порушивши гегемонію провідної четвірки, що з сезону в сезон розподіляла між собою призові місця. Могли ці «велетні» вітчизняного футболу поділити медалі (мається на увазі бронзові) і цього разу. Все залежало від матчу «Дніпро» – «Динамо». Донедавна «Дніпро» був переконаний на 100%, що «Ворскла» аж ніяк не завадить йому посісти призове місце. Але дніпряни прорахувалися і тепер самі вирішували: бути чи не бути їм на третьому місці? А для цього їм потрібно було переграти не кого-небудь, а беззмінного чемпіона – «Динамо».

Останній матч «Ворскла» – «Прикарпаття» відійшов на другий план. І якщо вже говорити про історичність цієї зустрічі, не варто забувати і гру в Дніпропетровську, де також вирішувалася доля «Ворскли». Тому, слід вважати, що для полтавців 19 червня відбувся не один, а два вагомих матчі.

Це розуміли і самі гравці «Ворскли», що розібрались з прикарпатцями у кілька хвилин, а інший час просто чекали повідомлень з Дніпропетровська. Спочатку гол забив Андрій Хомин, якому видав чудовий пас Кобзар. Хомин вийшов сам на сам з голкіпером Сергієм Сташком і відправив м'яч у нижній кут воріт. Згодом також пас Кобзаря виводить на фланг Шарія: той прострілив вздовж воротарського, де Чуйченко замкнув передачу. Так були забиті два переможні м'ячі, які наблизили команду до бронзових нагород.

Тепер усі чекали на повідомлення з Дніпропетровська. Перша звістка трохи засмутила: Сергій Ребров не реалізував пенальті у ворота «Дніпра». Але коли на новому табло з'явився напис: «Дніпро» – «Динамо» 0:1. Гол забив на 63-ій хвилині Андрій Гусін», стало зрозуміло, що без свята не обійтись. Напис на табло з'явився так несподівано, що не всі глядачі змогли його вчасно побачити. І тому це виглядало досить весело: одна частина глядачів раділа, щосили волаючи, інша, не розуміючи у чому справа, сиділа мовчки і здивовано поглядала на тих, хто шаленів від задоволення. Та коли диктор по стадіону оголосив те саме, що кілька хвилин тому з'явилося на табло, вся торсида голосно закричала: «Ворскла!!!».

Коли свисток арбітра з Хмельницького Ігоря Іщенка сповістив про закінчення матчу, почалося свято. Гравці «Ворскли» підбігли до фан-сектора, взяли клубні

шарфи і зробили коло пошани. Вони раділи, немов діти, як і глядачі, що задоволено плескали у долоні. Коли винуватці цього свята зібралися у центрі поля, щоб дізнатися про остаточний результат у Дніпропетровську, вигуки: «Ворскла!», «Ворскла!» не давали змоги висловити слова подяки усім спонсорам. І ось нарешті Віктор Пожечевський, додзвонившись, повідомляє, що матч у Дніпропетровську закінчився з рахунком 1:0 на користь «Динамо». Після цих слів хвиля задоволення ще раз прокотилася стадіоном. Навіть голова облдержадміністрації Микола Залудяк від щастя підстрибнув, високо піднявши руки. Всі обіймалися, а у деяких сивочолих уболівальників навіть виступили слюзи радості від того, що вони дочекалися такого тріумфу улюбленої команди.

Після завершення церемоніального дійства гравці ледь змогли пробитися до роздягальні, адже сотні хлопчаків, просочившись крізь міліцейські кордони, бажали взяти автографи у новоспечених бронзових призерів. Так, на бідоласі Чуйченку ледь не обірвали футболку на сувеніри. А от комусь із глядачів таки дістався сувенір від Хомина у вигляді бутс.

Юрба уболівальників довго не хотіла залишати майдан, біля стадіону, не побачивши нових героїв. Однак не всі гравці наважилися пройти через цей вулканізований натовп, що з силою стримував «Беркут». Деякі гравці все ж наважилися, через що довго не могли відчепитися від шаленіючих фанатів.

Свято є свято. Після матчу воно перекотилося в ресторани, бари, шинки. Були і просто імпровізовані гульки на свіжому повітрі. Цього дня, де б не пройшли вулицями Полтави, всюди були розмови про «Ворсклу»...

Турнірна таблиця

6 чемпіонат України. 1996/97 р. Вища ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	Київ	30	23	4	3	69-20	73
2	«Шахтар»	Донецьк	30	19	5	6	72-28	62
3	«Ворскла»	Полтава	30	17	7	6	50-26	58
4	«Дніпро»	Дніпропетровськ	30	14	13	3	48-19	55
5	«Карпати»	Львів	30	15	7	8	36-23	52
6	«Таврія»	Сімферополь	30	13	5	12	36-46	44
7	«Чорноморець»	Одеса	30	12	6	12	36-31	42
8	«Металург»	Запоріжжя	30	12	5	13	48-44	41
9	«Нива»	Тернопіль	30	11	6	13	34-37	39
10	«Зірка-НІБАС»	Кіровоград	30	11	3	16	31-55	36
11	ЦСКА	Київ	30	9	8	13	33-35	35
12	«Кривбас»	Кривий Ріг	30	9	6	15	24-48	33
13	«Прикарпаття»	Івано-Франківськ	30	8	7	15	33-49	31
14	«Торпедо»	Запоріжжя	30	8	5	17	25-56	29
15	«Кремень»	Кременчук	30	7	3	20	28-57	24
16	«Нива»	Вінниця	30	4	6	20	19-48	18

Матчі сезону 1996/97

20.07.1996 «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2

24.07.1996 «Ворскла» (Полтава) – «Кремень» (Кременчук) – 2:0

28.07.1996 «Чорноморець» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 0:3

03.08.1996 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 1:1

17.08.1996 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1

25.08.1996 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 2:1

07.09.1996 ЦСКА (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 15.09.1996 «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Запоріжжя) – 2:0
 21.09.1996 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 29.09.1996 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 4:3
 13.10.1996 «Зірка-НІБАС» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 21.10.1996 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 4:0
 26.10.1996 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 03.11.1996 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 3:0
 17.11.1996 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 11.03.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 0:0
 15.03.1997 «Нива» (Вінниця) – «Ворскла» (Полтава) – 2:4
 19.03.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 1:0
 06.04.1997 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 10.04.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Зірка-НІБАС» (Кіровоград) – 3:0
 14.04.1997 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 18.04.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 3:0
 22.04.1997 «Торпедо» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 2:3
 12.05.1997 «Ворскла» (Полтава) – ЦСКА (Київ) – 1:0
 16.05.1997 «Нива» (Тернопіль) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 20.05.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 0:0
 30.05.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Чорноморець» (Одеса) – 2:1
 11.06.1997 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 4:0
 15.06.1997 «Кремінь» (Кременчук) – «Ворскла» (Полтава) – 0:4
 19.06.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – 2:0

«Ворскла»-1996/97:

воротарі: Андрій Ковтун – 30 (-26), Олег Моргун – 1 (0);

захисники: Ігор Мачоган – 27 (1), Олександр Головка – 25, Володимир Дичко – 22 (4), Станіслав Боровський – 20, Олег Кривенко – 13, Велін Кефалов – 13, Василь Гречаний – 7;

півзахисники: Андрій Хомин – 26 (2), Віталій Кобзар – 24 (4), Віктор Богатир – 23 (1), Микола Лапко – 15 (2), Іван Яремчук – 14, Андрій Гузенко – 13 (2), Олександр Омельчук – 13 (3), Олександр Венгліньський – 11, Андрій Марченко – 6, Володимир Коновальчук – 4, Дмитро Коренєв – 1, Микола Шевченко – 1;

нападники: Іван Шарій – 29 (8), Сергій Чуйченко – 28 (14), Ігор Кислов – 28 (8), Олександр Агарін – 9, Віталій Самойлов – 7, Юрій Соболев – 1;

тренер: Віктор Пожечевський.

1997/98

Сезон залишився для «Ворскли» неоднозначним. З одного боку, команда дебютувала в єврокубках, а в чемпіонаті знову опинилася серед лідерів. З другого – підсумкове п'яте місце аж ніяк не відповідало амбіціям команди. Склад «Ворскли» серед решти конкурентів став набагато сильнішим. Перед початком нового сезону до Полтави переїхали **Антюхін, Леженцев, Бабич** – прізвища, відомі в українському футболі. Перше коло ворскляни пройшли майже за бронзовим графіком. А ось узимку тренерський штаб «Ворскли» вирішив кардинально змінити склад, причому ставку головним чином зробивши на легіонерів, до того ж – іноземців звідусіль. Можливо, тоді й модно було запрошувати футболістів із-за кордону, це, так би, мовити говорило про міцні тили клубу. Як би там не було, але взимку 1998 року до Полтави прибули молдаванин **Лунгу**, болгарин Петков та темношкірий нігерієць **Нджоку**. Могло їх бути

значно більше, але кількох африканців забракували наші тренери.

Друге коло стало більш схоже на страждання для команди. Очки давалися «Ворсклі» дуже важко. І стало зрозуміло, що полтавцям вже не вдасться повторити бронзовий минулорічний успіх. До того ж після програного домашнього матчу проти запорізького «Металурга» пішов з поста головного тренера **Віктор Пожечевський**. Догравали сезон полтавці вже під орудою нового головного – **Олександра Довбія**, якого, чого приховувати, зіркові футболісти «Ворскли» не сприймали. «Ворскла» перетворилася здебільшого на колектив із відомими футболістами, а не єдину команду. Однак, навіть за цих обставин, п'яте місце було у підсумку за полтавцями, що теж вважалося непоганим результатом.

*Йордан Петков,
Андрій Шевченко*

Турнірна таблиця

7 чемпіонат України. 1997/98 р. Вища ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	Київ	30	23	3	4	70-15	72
2	«Шахтар»	Донецьк	30	20	7	3	61-25	67
3	«Карпати»	Львів	30	16	9	5	36-20	57
4	«Дніпро»	Дніпропетровськ	30	17	4	9	47-27	55
5	«Ворскла»	Полтава	30	15	4	11	41-46	49
6	«Металург»	Донецьк	30	11	7	12	28-27	40
7	«Нива»	Тернопіль	30	12	4	14	37-39	40
8	«Кривбас»	Кривий Ріг	30	10	9	11	34-33	39
9	«Металург»	Запоріжжя	30	10	7	13	40-44	37
10	«Прикарпаття»	Івано-Франківськ	30	8	9	13	33-41	33
11	«Зірка»	Кіровоград	30	9	6	15	27-48	33
12	«Металург»	Маріуполь	30	8	9	13	27-48	33
13	ЦСКА	Київ	30	9	6	15	30-35	33
14	«Таврія»	Сімферополь	30	8	9	13	35-41	33
15	«Чорноморець»	Одеса	30	8	8	14	31-39	32
16	«Торпедо»	Запоріжжя	30	2	7	21	20-69	13

У першому колі команда «Зірка» (Кіровоград) мала назву «Зірка-НІБАС».

Матчі сезону 1997/98

09.07.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 2:0
 13.07.1997 «Металург» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 2:5
 18.07.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 0:3
 04.08.1997 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 2:3
 08.08.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 1:4
 17.08.1997 «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – «Ворскла» (Полтава) – 4:0
 31.08.1997 «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 04.09.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 2:1
 08.09.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Чорноморець» (Одеса) – 1:0
 12.09.1997 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1

21.09.1997 «Ворскла» (Полтава) – ЦСКА (Київ) – 2:1
 26.09.1997 «Торпедо» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 05.10.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Зірка-НІБАС» (Кіровоград) – 2:0
 12.10.1997 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 05.11.1997 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 2:1
 17.03.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 1:0
 22.03.1998 «Зірка» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 29.03.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Запоріжжя) – 2:0
 07.04.1998 ЦСКА (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 14.04.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 0:0
 20.04.1998 «Чорноморець» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
 28.04.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Донецьк) – 2:0
 02.05.1998 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 10.05.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – 0:0
 18.05.1998 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 5:0
 26.05.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 1:2
 04.06.1998 «Нива» (Тернопіль) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 08.06.1998 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2
 12.06.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Маріуполь) – 0:2
 16.06.1998 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2

«Ворскла»-1997/98:

воротарі: Андрій Ковтун – 26 (-41), Олег Моргун – 4 (-5), Олег Стороженко – 1 (0);

захисники: Ігор Мачоган – 24 (2), Сергій Леженцев – 23, Володимир Дичко – 21 (2), Олександр Головка – 20, Йордан Петков – 14 (2), Юрій Мокрицький – 13, Велін Кефалов – 4;

півзахисники: Андрій Хомин – 24 (4), Олександр Омельчук – 22 (3), Віталій Кобзар – 22 (1), Ігор Костюк – 22 (3), Михайло Гурка – 15 (2), Віталій Самойлов – 10 (1), Іван Яремчук – 9 (2), Андрій Клименко – 5, Владислав Лунгу – 5, Микола Лапко – 4, Віктор Богатир – 3;

нападники: Ігор Кислов – 24 (1), Олексій Антюхін – 18 (5), Сергій Чуйченко – 15 (5), Володимир Мусолітін – 13 (4), Даніель Нджоку – 11, Костянтин Бабич – 9 (3), Іван Шарій – 8, Олександр Мелашенко – 5;

один м'яч у власні ворота забив Уляницький (ЦСКА);

тренери: Олександр Довбій (Віктор Пожечевський – до 5 червня).

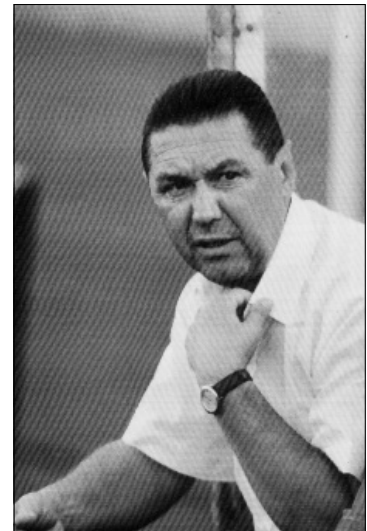

«Ворскла». 1997 рік

1998/99 рр.

Деякою мірою цей період став перехідним. Команда довго входила в новий сезон, який фактично, через участь в **Кубку Інтертото**, став продовженням минулого. Мало того, що «Ворскла» все літо не могла виграти в чемпіонаті, так ще й за цей час змінила двох тренерів. **Олександр Довбій** так і не зміг зробити «Ворсклу» командою. Падіння ворсклян тривало й далі. Потрібно було гравцям дати добрячої прочуханки. Тим паче, вона за підбором футболістів мало кому в лізі, крім «Динамо», поступалася.

Прокинулася «Ворскла» після відставки Довбія. Вже під керівництвом в.о. головного тренера **Сергія Собецького**, якому допомагав граючий тренер **Іван Шарій**, полтавці в Харкові розгромили легко й невимушено «Металіст» – 4:2. Однак усім було зрозуміло, що цей тренерський тандем довго не затримається. Тим паче, керівництво клубу заявило, що веде пошук нового наставника з ім'ям. І таким виявився **Анатолій Коньков**.

Анатолій Коньков

Анатолій Дмитрович, який прийняв команду в середині жовтня 1998 року, насамперед вирішив підтягти фізичну підготовку. Не секрет, що через участь команди в Інтертото «Ворскла» фактично не мала часу для підготовки до нового сезону. У чемпіонаті саме була велика пауза, і Коньков повіз «Ворсклу» на збори до Болгарії. У 1998 році під керівництвом нового наставника команда провела всього два матчі: здолала вдома запорізький «Металург» – 3:0 та поступилася в Києві ЦСКА – 1:2.

Взимку Анатолій Дмитрович дещо оновив склад команди, запросивши кількох футболістів, з якими працював раніше. Серед них – **Сергій Онопко, Віктор Доценко, Олександр Першин**. Однак основа, яка грала ще при Пожечевському, була залишена. Друге коло стало, по суті, обкатуванням команди перед новим сезоном, награванням тактичних схем тощо. І все ж, незважаючи на провальний старт, Конькову вдалося в підсумку підняти «Ворсклу» на десяте місце в турнірній таблиці.

Турнірна таблиця

8 чемпіонат України. 1998/99 р. Вища ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	Київ	30	23	5	2	75-17	74
2	«Шахтар»	Донецьк	30	20	5	5	70-25	65
3	«Кривбас»	Кривий Ріг	30	16	11	3	43-18	59
4	«Карпати»	Львів	30	15	10	5	54-34	55
5	«Металург»	Маріуполь	30	14	6	10	35-27	48
6	«Металіст»	Харків	30	14	5	11	31-32	47
7	ЦСКА	Київ	30	11	10	9	37-35	43
8	«Металург»	Запоріжжя	30	12	6	12	46-43	42
9	«Таврія»	Сімферополь	30	10	7	13	33-39	37
10	«Ворскла»	Полтава	30	10	5	15	36-43	35
11	«Зірка»	Кіровоград	30	9	7	14	31-40	34
12	«Дніпро»	Дніпропетровськ	30	9	5	16	28-47	32
13	«Нива»	Тернопіль	30	8	7	15	29-41	31
14	«Металург»	Донецьк	30	7	7	16	27-51	28
15	«Прикарпаття»	Івано-Франківськ	30	6	6	18	24-59	24
16	«Миколаїв»	Миколаїв	30	2	6	22	18-67	12

Ігор Костюк

Матчі сезону 1998/99

08.07.1998 «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 15.07.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:0
 02.08.1998 «Миколаїв» – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 08.08.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Маріуполь) – 0:1
 16.08.1998 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 4:0
 22.08.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 0:0
 30.08.1998 «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 2:4
 03.09.1998 «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 07.09.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 2:2
 12.09.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 2:1
 20.09.1998 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 7:3
 26.09.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро»

(Дніпропетровськ) – 1:0

04.10.1998 «Зірка» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 26.10.1998 ЦСКА (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 31.10.1998 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 3:0
 07.03.1999 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 13.03.1999 «Ворскла» (Полтава) – ЦСКА (Київ) – 1:0
 03.04.1999 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 10.04.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 1:2
 17.04.1999 «Нива» (Тернопіль) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
 24.04.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 1:2
 02.05.1999 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 10.05.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 0:2
 14.05.1999 «Металург» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 18.05.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Миколаїв» – 2:1
 22.05.1999 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 29.05.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Донецьк) – 2:0
 13.06.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 4:2
 17.06.1999 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 25.06.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – 4:0

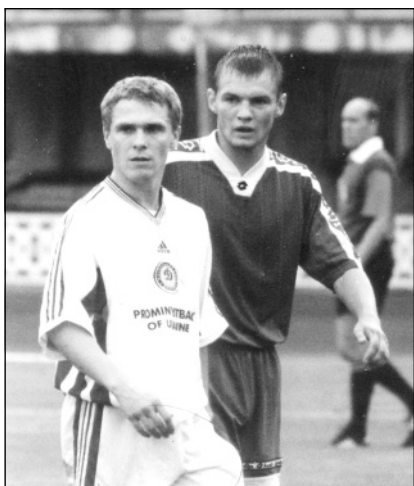
«Ворскла»-1998/99:

воротарі: Андрій Ковтун – 28 (-38), Олексій Круц – 1 (-3), В'ячеслав Богоделов – 1 (-2);

захисники: Ігор Мачоган – 29, Йордан Петков – 24

Сергій Леженцев

**Віктор Доценко,
Сергій Ребров**

(1), Олександр Головка – 20, Віктор Доценко – 15 (1), Геннадій Медведєв – 12, Володимир Дичко – 11, Олександр Першин – 10, Юрій Мокрицький – 8, Сергій Леженцев – 5, Сергій Беженар – 1;

півзахисники: Ігор Костюк – 25 (9), Андрій Гузенко – 25 (2), Олександр Омельчук – 24 (1), Андрій Хомин – 24 (3), Віталій Кобзар – 23 (1), Сергій Онопко – 15 (3), Михайло Гурка – 7, Павло Нестерчук – 3, Віктор Богатир – 2, Владислав Лунгу – 1;

нападники: Володимир Мусолітін – 27 (4), Олександр Мелашенко – 16 (2), Віталій Самойлов – 15 (1), Андрій Головка – 14 (4), Олексій Антюхін – 10 (3), Іван Шарій – 9 (1), Сергій Чуйченко – 6, Даніель Нджоку – 2;

тренери: Анатолій Коньков (Олександр Довбій – до 23 серпня; Сергій Собецький – з 24 серпня до 15 жовтня).

1999/2000 рр.

Черговий спалах. Сезон, який подарував чимало приємних хвилин уболівальникам команди і вивів її в черговий раз до Європи. «Ворскла» доволі вдало виступила в першому колі, навіть випереджала свій бронзовий графік. Багато хто сподівався, що команда не тільки повторить свій успіх, а й може піднятися ще вище в турнірній таблиці, побореться за срібло і, навіть, за вихід до Ліги чемпіонів. Однак, як виявилось, команді не під силу було боротися не те, що за срібло, а навіть за бронзу.

До того ж, після зими вперше за багато років перед клубом постала фінансова проблема. Звичайно, в таких умовах важко боротися за щось більше. Тому четверте місце можна вважати безперечним успіхом.

Сергій Собецький

Турнірна таблиця

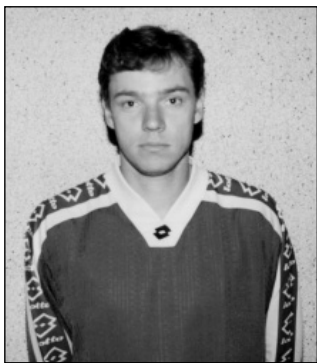
9 чемпіонат України. 1999/2000 р. Вища ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	Київ	30	27	3	0	85-18	84
2	«Шахтар»	Донецьк	30	21	3	6	60-16	66
3	«Кривбас»	Кривий Ріг	30	18	6	6	54-30	60
4	«Ворскла»	Полтава	30	14	7	9	50-34	49
5	«Металіст»	Харків	30	12	8	10	41-39	44
6	«Металург»	Запоріжжя	30	12	8	10	43-35	44
7	«Металург»	Донецьк	30	11	10	9	39-35	43
8	«Металург»	Маріуполь	30	13	3	14	49-48	42
9	«Карпати»	Львів	30	12	4	14	39-38	40
10	ЦСКА	Київ	30	9	8	13	31-36	35
11	«Дніпро»	Дніпропетровськ	30	8	9	13	26-52	33
12	«Нива»	Тернопіль	30	7	10	13	40-57	31
13	«Таврія»	Сімферополь	30	7	8	15	32-51	29
14	«Прикарпаття»	Івано-Франківськ	30	7	8	15	27-47	29
15	«Чорноморець»	Одеса	30	6	8	16	20-50	26
16	«Зірка»	Кіровоград	30	0	9	21	16-66	9

Матчі сезону 1999/2000

12.07.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 4:0
16.07.1999 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 4:0
20.07.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 1:2
24.07.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 3:0
01.08.1999 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
07.08.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – 2:0
15.08.1999 «Металург» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
21.08.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 4:2
25.08.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 3:1
29.08.1999 ЦСКА (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
16.10.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Чорноморець» (Одеса) – 4:0
24.10.1999 «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:3
28.10.1999 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
01.11.1999 «Ворскла» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 1:1
07.11.1999 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 0:3
18.03.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 4:0
25.03.2000 «Зірка» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2
02.04.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Донецьк) – 0:0
08.04.2000 «Чорноморець» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
16.04.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 1:0
22.04.2000 «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
29.04.2000 «Ворскла» (Полтава) – ЦСКА (Київ) – 2:0
06.05.2000 «Нива» (Тернопіль) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
14.05.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Маріуполь) – 1:1
21.05.2000 «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
26.05.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 0:3
04.06.2000 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
08.06.2000 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
16.06.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 3:0
20.06.2000 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1

«Ворскла»-1999/2000:

Сергій Онопко

воротарі: Андрій Ковтун – 29 (-33), В'ячеслав Богоделов – 2 (-1);

захисники: Сергій Баланчук – 30 (1), Віктор Доценко – 30 (3), Сергій Черняк – 22 (1), Ігор Мачоган – 19, Олександр Першин – 19, Олександр Головка – 15 (1), Сергій Леженцев – 11 (1), Йордан Петков – 7, Сергій Сілецький – 1;

півзахисники: Олександр Омельчук – 30 (2), Сергій Онопко – 29 (3), Віталій Кобзар – 28 (9), Михайло Маковський – 22 (1), Андрій Гузенко – 18 (1), Ігор Костюк – 15 (4), Олексій Косенко – 3;

нападники: Володимир Мазяр – 25 (10), Олександр Мелащенко – 20 (6), Андрій Головка – 18 (4), Володимир Маковський – 15 (2);

один м'яч у власні ворота забив Шаповалов («Зірка»);

тренер: Анатолій Коньков.

2000/01 рр.

Вища ліга цього сезону була скорочена до 14 команд. Сезон для «Ворскли» став одним із найскладніших і суперечливих в її історії. До цього, у вищій лізі, полтавці не опускалися нижче десятого рядка у турнірній таблиці, тому підсумкове 12-е місце кампанії-2000/2001 можна сміливо назвати невдачею. Але це – з одного лише боку. З другого – команда перебувала за крок від ганьби, однак все-таки зберегла прописку у вищій лізі, не дивлячись на наднездалий старт у чемпіонаті. Сім поразок у семи дебютних матчах сезону – так катастрофічно і жахливо не починав в історії вищої

Володимир Мазур

ліги ніхто і ніколи. Проте, змінивши тренера і цілий ряд гравців, клубне керівництво «Ворскли» все ж врятувалося, неабияк полоскотавши нерви своїм уболівальникам.

Практично всю «передсезонку» «Ворскла» провела без головного тренера. **Анатолій Коньков**, який очолював команду, яка завоювала путівку в Кубок УЄФА разом із четвертим місцем у національному чемпіонаті, з відпустки повернувся якраз напередодні стартової гри в Харкові з «Металістом». А міг, напевно, і не повернутися взагалі, якби його не умовили залишитися тодішні керівники клубу. Тренер явно сумнівався, чи варто йому продовжувати роботу в Полтаві, в умовах, коли просто на очах погіршувалася економічна ситуація в клубі. **Коньков** ризикнув – залишився в Полтаві та, напевне, помилився. «Ворскла» поступилася «Металісту», явно недооцінивши суперника, а після цього програла ще шість матчів поспіль, як правило, з мінімальним рахунком – 0:1 або 1:2. З кожною новою поразкою психологічний вантаж все сильніше і сильніше пресував команду до дна, і після гри з «Карпатами» у Львові (на яку Анатолій Дмитрович вже не поїхав) у Полтаві зайнялися пошуками нового наставника.

Паралельно з невдачами в чемпіонаті «Ворскла» стартувала в Кубку УЄФА, на попередньому етапі здолавши македонський клуб «Работнічки», а потім у двох важких зустрічах з однаковим рахунком – 1:2 поступившись майбутньому чемпіонові Португалії – «Боавішті». Тренер «картатих», відомий у минулому форвард португальської збірної **Жайме Пашеку**, до речі, дуже високо оцінив потенційні можливості «Ворскли» і не приховував свого чималого здивування її турнірним становищем у національному чемпіонаті. До матчів проти «Боавішти» «Ворсклу» готував уже **Сергій Морозов**, який приїхав витягати «з болота бегемота». Те, що нелегка це робота – факт. Але вже до кінця першого кола «Ворскла» помітно підправила свої справи в національній першості, набравши вісім очок. Цікаво, що в числі тих небагатьох команд, у кого восени «Ворскла» зуміла відібрати очки, був і донецький «Шахтар», який обмежився в Полтаві нічиєю – 2:2. Ще одну «мирову» в першому колі «Ворскла» підписала вдома з «Таврією» (це було перше очко ворсклян в десятому чемпіонаті), а дві перемоги дісталися підопічним Морозова в поєдинках з аутсайдерами – «Нивою» і «Сталлю».

Крім того, в середині самого сезону загострилися й інші проблеми. Ще у вересні команду залишили воротар **Ковтун** і ряд провідних виконавців. Взагалі, склад

«Ворскли» до весни змінився чи не наполовину. Досить примітно, що в стартовій грі полтавців у другому колі – в Донецьку – у складі гостей на полі вийшло одразу десять (!) новачків з клубів вищої, першої і другої ліг, у тому числі – й молодняк із «Ворскли-2».

Не виключено, що про придбання нових виконавців не могло б бути і мови, коли б вчасно не підставив «Ворсклі» плече її новий **генеральний спонсор – Національна акціонерна компанія «Нафтогаз України»**. За її ініціативи була створена Асоціація «Ворскла-Нафтогаз», яка відала всіма клубними справами. Президентом «Ворскли» став один із керівників НАКу **Валентин Ульянов**, а генеральним директором клубу – **Олексій Величко**.

«Ворскла» розпочала друге коло досить упевнено. І вже за п'ять-шість турів до кінця чемпіонату фактично вирішила своє завдання зберегти прописку в еліті. На своєму полі біло-зелені здолали ЦСКА і «Карпати», а на виїзді зробили почесну нічию з донецьким «Металургом», яку варто відзначити. Безумовно, собі в актив «Ворскла» може занести і програні з мінімальним рахунком матчі проти «Шахтаря» і «Динамо», коли лідерам українського футболу довелося лізти зі шкіри геть, аби здолати непоступливих полтавців. «Ворскла» довела, що не розучилася грати у футбол, має справжній характер і здорові амбіції.

І хоча в цілому для команди сезон видався провальним, він, без перебільшення, повернув нашому футболу одного дуже здібного футболіста. Йдеться про воротаря «Ворскли» **Сергія Долганського**, який знову нагадав про себе як про класного вартового

воріт. Позбувшись ролі «вічно другого», голкіпер полтавців видав просто відмінні матчі у другому колі.

«Ворскла» з **Сергієм Морозовим** сповідала, як правило, «закритий» тактичний варіант, який приносив певні результати в матчах із сильними суперниками. Ворскляни жодного разу не пропустили більше двох м'ячів за гру, а те, що влітало у ворота «Ворскли», – здебільшого результат виконання «стандартів», включаючи вельми сумнівні пенальті в цілій низці виїзних матчів.

Виконавши завдання-мінімум і зберігши «Ворсклі» місце у вищій лізі на майбутній сезон, **Сергій Морозов** за тур до фінішу залишив свою посаду.

Сергій Морозов

Олександр Мелашенко

Турнірна таблиця

10 чемпіонат України. 2000/2001 р. Вища ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	Київ	26	20	4	2	58-17	64
2	«Шахтар»	Донецьк	26	19	6	1	71-21	63
3	«Дніпро»	Дніпропетровськ	26	17	4	5	37-18	55
4	«Металург»	Маріуполь	26	13	4	9	35-26	43
5	«Металург»	Донецьк	26	11	9	6	30-24	42
6	ЦСКА	Київ	26	10	10	6	30-23	40
7	«Таврія»	Сімферополь	26	8	9	9	24-31	33
8	«Металург»	Запоріжжя	26	8	8	10	27-31	32
9	«Металіст»	Харків	26	8	7	11	27-37	31
10	«Карпати»	Львів	26	9	3	14	33-42	30
11	«Кривбас»	Кривий Ріг	26	6	6	14	22-36	24
12	«Ворскла»	Полтава	26	6	5	15	16-29	23
13	«Сталь»	Алчевськ	26	3	6	17	19-49	15
14	«Нива»	Тернопіль	26	2	3	21	20-65	9

Матчі сезону 2000/01

12.07.2000 «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
 16.07.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:1
 22.07.2000 «Металург» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 29.07.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 0:1
 05.08.2000 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 14.08.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 0:1
 19.08.2000 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 29.08.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 0:0
 09.09.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Донецьк) – 0:2
 15.10.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 1:0
 21.10.2000 «Сталь» (Алчевськ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 29.10.2000 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 2:2
 07.11.2000 ЦСКА (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 11.03.2001 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 17.03.2001 «Ворскла» (Полтава) – «Сталь» (Алчевськ) – 2:2
 01.04.2001 «Нива» (Тернопіль) – «Ворскла» (Полтава) – 1:3
 07.04.2001 «Ворскла» (Полтава) – ЦСКА (Київ) – 1:0
 14.04.2001 «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 21.04.2001 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 29.04.2001 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 2:0
 06.05.2001 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 12.05.2001 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 0:1
 20.05.2001 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 26.05.2001 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Маріуполь) – 0:1
 10.06.2001 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1 (-:+)

19.06.2001 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 0:1

Матч «Кривбас» – «Ворскла» (1:1) анульовано. «Кривбасу» зараховано поразку за участь у матчі дискваліфікованого гравця

«Ворскла»-2000/01:

воротарі: Сергій Долганський – 13 (-12), Андрій Ковтун – 9 (-14), В'ячеслав Богоделов – 4 (-4), Олексій Круц – 2 (0);

захисники: Віктор Доценко – 24, Олександр Першин – 23, Сергій Баланчук – 20, Ігор Мачоган – 19, Геннадій Медведєв – 13, Олександр Головка – 12, Олександр Гончар – 12 (2), Сергій Черняк – 8, Володимир Микитин – 7, Віталій Городчанін – 2, Сергій Леженцев – 1;

півзахисники: Віталій Кобзар – 25 (1), Олександр Омельчук – 25 (4), Сергій Онопко – 23 (3), Андрій Гузенко – 21, Олександр Бессараб – 13 (1), Олександр Зотов – 12 (2), Ігор Костюк – 9, Сергій Пшеничних – 5, Михайло Гурка – 4, Геннадій Орбу – 3 (1), Павло Скоропад – 1;

нападники: Олександр Мелашенко – 13 (2), Петро Кондратюк – 11, Володимир Мазяр – 10, Володимир Мусолітін – 19 (1), Юрій Целих – 3;

тренери: Сергій Собецький (Анатолій Коньков – до 20 серпня; Сергій Морозов – з 20 серпня по 11 червня).

2001/02 рр.

У радянському футболі серед багатьох призів за підсумками сезону був і приз «Гроза авторитетів». Вручалася ця винагорода команді, що відібрала найбільшу кількість очок у призерів чемпіонату. Якби в українському футболі присуджувався подібний приз, на нього, без сумніву, в сезоні 2001/02 могла б претендувати полтавська «Ворскла». Команда **Андрія Баля** відібрала в сезоні сім очок у донецьких команд: два – у «Шахтаря» і п'ять – у «Металурга». Та і дві зустрічі з київським «Динамо» ворскляни зіграли досить вдало, лише за збігом обставин поступившись 0:1 і 1:2. А ось з рівними собі по класу «Ворскла» грати так і не навчилася, фактично весь чемпіонат ведучи відчайдушну боротьбу за збереження прописки у вищій лізі.

У 26 матчах сезону 2001/02 «Ворскла» набрала 25 очок, 16 з яких заробила команда навесні. Багато в чому визначальним для полтавців став квітень 2002 року. Після трьох поразок на старті другого кола і домашньої нічиєї з «Поліграфтехнікою» ситуація стала загрозливою. Наступний домашній матч із «Кривбасом» ледь не став катастрофою. Ведучи в рахунку 2:1, ворскляни вже в доданий арбітром час пропустили безглуздий гол зі штрафного з 40 метрів. Хто знає, як би склалася подальша доля полтавської команди, коли б не дві перемоги з епітетом «сенсаційні»: вперше за всю історію «Ворскли» у Львові над «Карпатами», і вдома – над міцним і амбітним донецьким «Металургом». В останній зустрічі класно зіграв нігерійський форвард «Ворскли» **Еммануель Окодува**. Саме він і його камерунський партнер **Патрік Ібанда** допомогли біло-зеленим врятуватися, хоча за іменами (і це відзначали усі фахівці) колектив у **Андрія Баля** підібрався пристойний. Таким футболістам, як **Олександр Омельчук**, **Сергій Онопко**, **Віталій Кобзар**, **Сергій Баланчук**, **Олександр Першин**, **Віктор Доценко**, **Ігор Маковей**, було не позичати ні досвіду, ні майстерності. Тому причини невдач слід шукати в інших площинах – психології, фінансуванні, везінні, без якого у футболі, як відомо, теж нікуди не подітися. Не пощастило **Окодуві** в Запоріжжі: за три хвилини до фінального свистка Еммі не забив пенальті у ворота **Глуценка**. А шкода. Продовжив

Андрій Баль

би безпрограшну серію команди до семи матчів і міг би стати кращим бомбардиром «Ворскли». А так – 11 підсумкове місце, а обидва африканці переходять до столичного «Арсеналу».

Турнірна таблиця

11 чемпіонат України. 2001/2002 рр. Вища ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Шахтар»	Донецьк	26	20	6	0	49-10	66
2	«Динамо»	Київ	26	20	5	1	62-9	65
3	«Металург»	Донецьк	26	12	6	8	38-28	42
4	«Металург»	Запоріжжя	26	11	7	8	25-22	40
5	«Металіст»	Харків	26	11	7	8	35-36	40
6	«Дніпро»	Дніпропетровськ	26	11	7	8	30-20	40
7	«Таврія»	Сімферополь	26	8	6	12	27-36	30
8	«Карпати»	Львів	26	7	8	11	19-31	29
9	«Кривбас»	Кривий Ріг	26	6	10	10	28-40	28
10	«Металург»	Маріуполь	26	6	8	12	29-42	26
11	«Ворскла»	Полтава	26	6	7	13	19-33	25
12	«Арсенал»	Київ	26	6	5	12	18-28	23
13	«Поліграфтехніка»	Олександрія	26	5	8	13	21-39	23
14	«Закарпаття»	Ужгород	26	5	6	15	23-49	21

У першому колі виступала команда ЦСКА (Київ), а в другому – «Арсенал» (Київ).

Перехідний матч за право грати у вищій лізі: «Поліграфтехніка» (Олександрія) – «Полісся» (Житомир) – 1:0

Матчі сезону 2001/02

07.07.2001 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 1:2
 15.07.2001 «Металург» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 28.07.2001 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 0:1
 04.08.2001 «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 18.08.2001 «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 25.08.2001 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 1:3
 02.09.2001 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 09.09.2001 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 15.09.2001 «Поліграфтехніка» (Олександрія) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
 22.09.2001 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 1:0
 30.09.2001 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 11.10.2001 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 1:1
 11.11.2001 «Ворскла» (Полтава) – ЦСКА (Київ) – 1:0
 16.03.2002 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 4:0
 25.03.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 1:2
 31.03.2002 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 07.04.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Поліграфтехніка» (Олександрія) – 1:1
 13.04.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 2:2
 21.04.2002 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 27.04.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Донецьк) – 2:1
 07.05.2002 «Арсенал» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 12.05.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 1:1
 18.05.2002 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0

25.05.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 2:0
 03.06.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Маріуполь) – 2:1
 11.06.2002 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0

*Емануель Окодува,
Патрік Ібанда*

«Ворскла»-2001/02:

воротарі: Сергій Долганський – 13 (-16), Віталій Постранський – 8 (-6), Олег Рипан – 5 (-11);

захисники: Сергій Баланчук – 26 (2), Віктор Доценко – 24, Олександр Першин – 23, Геннадій Медведєв – 19, Сергій Черняк – 11, Олександр Головка – 6, Олександр Гончар – 6, Ігор Мачоган – 2;

півзахисники: Віталій Кобзар – 23, Олександр Бессараб – 20 (1), Олександр Омельчук – 17 (2), Андрій Гузенко – 15, Сергій Онопко – 14 (3), Сергій Пшеничних – 14, Патрік Ібанда – 12 (1), Максим Берлізєв – 3, Дмитро Саркіс – 3, Сергій Зуб – 1, Сергій Костюк – 1;

нападники: Ігор Маковей – 21 (4), Сергій Шевцов – 19 (2), Петро Кондратюк – 17, Володимир Мусолітін – 13 (1), Емануель Окодува – 13 (3);

тренер: Андрій Баль.

2002/03 рр.

Знову в елітному дивізіоні виступало 16 команд. Цього разу «Ворскла» вже не боролася за виживання, а у підсумку посіла місце якраз за межею чільної десятки. Та найцікавіше трапилося у зимову перерву. Команда повністю змінила своє обличчя. «Ворсклу» називали не інакше, як полтавським інтернаціоналом. Це й не дивно, адже в складі ворсклян грали футболісти з усього світу: **Меркадо** (Еквадор), **Андрошіч** (Хорватія), **Байрамов**, **Керімов** (Туркменістан), **Брушко** (Словаччина), **Павловіч**, **Дедіч** (Словенія), **Молонго** (Камерун), **Омоко** (Нігерія). Саме перед цим інтернаціоналом було поставлено завдання закріпитися у вищій лізі, а вже наступного сезону боротися за місце в «зоні УЄФА».

Ігор Маковей

Турнірна таблиця

12 чемпіонат України. 2002/2003 р. Вища ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	Київ	30	23	4	3	66-20	73
2	«Шахтар»	Донецьк	30	22	4	4	61-24	70
3	«Металург»	Донецьк	30	18	6	6	44-26	60
4	«Дніпро»	Дніпропетровськ	30	18	5	7	48-27	59
5	«Арсенал»	Київ	30	16	8	6	49-24	56
6	«Волинь»	Луцьк	30	12	5	13	37-44	41
7	«Карпати»	Львів	30	9	9	12	29-37	36
8	«Чорноморець»	Одеса	30	10	4	16	31-45	34
9	«Таврія»	Сімферополь	30	9	7	14	36-50	34
10	«Іллічівець»	Маріуполь	30	8	10	12	34-38	34
11	«Ворскла»	Полтава	30	8	8	14	26-41	32
12	«Кривбас»	Кривий Ріг	30	8	7	15	25-37	31
13	«Олександрія»	Олександрія	30	7	9	14	26-43	30
14	«Оболонь»	Київ	30	7	7	16	32-45	28
15	«Металург»	Запоріжжя	30	6	8	16	22-41	26
16	«Металіст»	Харків	30	6	5	19	19-43	23

У першому колі ФК «Олександрія» виступала під назвою «Поліграфтехніка», а «Іллічівець» (Маріуполь) – «Металург».

ФК «Олександрія» після завершення чемпіонату припинив своє існування. Його місце зайняв «Металург» (Запоріжжя).

Матчі сезону 2002/03

07.07.2002 «Металург» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 4:1
 12.07.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Чорноморець» (Одеса) – 1:2
 17.07.2002 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 22.07.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 1:0
 27.07.2002 «Арсенал» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 04.08.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 1:0
 19.08.2002 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 01.09.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 1:2
 12.09.2002 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 8:0
 19.09.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Волинь» (Луцьк) – 0:1
 28.09.2002 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 06.10.2002 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 26.10.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Оболонь» (Київ) – 0:0
 03.11.2002 «Поліграфтехніка» (Олександрія) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 09.11.2002 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Донецьк) – 0:0
 09.03.2003 «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 16.03.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Олександрія» – 2:1
 23.03.2003 «Оболонь» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 06.04.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 3:0
 13.04.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 2:1

Сергій Шевцов

20.04.2003 «Волинь» (Луцьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 26.04.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 1:2
 04.05.2003 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 11.05.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 2:0
 17.05.2003 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2
 24.05.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Арсенал» (Київ) – 1:1
 28.05.2003 «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 01.06.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 2:0
 15.06.2003 «Чорноморець» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
 18.06.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Іллічівець» (Маріуполь) – 1:1

«Ворскла»-2002/03:

Зоран Павлович

воротарі: Віталій Постранський – 18 (-23), Андрій Кураєв – 8 (-15), Сергій Долганський – 3 (-2), Андрій Пятов – 1 (-1);

захисники: Геннадій Медведєв – 15, Сергій Черняк – 15, Харрісон Омоко – 13 (3), Сергій Баланчук – 13, Русмін Дедіч – 11, Вальтер Андрошіч – 11, Назар Байрамов – 11, Віктор Доценко – 10, Сергій Радевич – 9, Володимир Пятенко – 2;

півзахисники: Сергій Пшеничних – 24, Сергій Онопко – 21, Олександр Бессараб – 18 (2), Расім Керімов – 14 (2), Віталій Кобзар – 12, Зоран Павлович – 12 (4), Пітер Меркадо – 12, Денис Соколовський – 11 (1), Альберт Ковальов – 10, Юрій Сулименко – 9, Олександр Омельчук – 9, Андрій Гузенко – 7, Олександр Воскобійник – 6, Чуквуді Нвогу – 6, Максим Берлізєв – 5, Томаш Брушко – 4, Костянтин Лемішко – 3, Юрій Мороз – 2, Володимир Ференц – 2, Сергій Дяченко – 1, Антон Ковалевський – 1;

нападники: Сергій Шевцов – 29 (8), Ігор Маковей – 26 (3), Мозес Молонго – 13 (3), Петро Кондратюк – 12;

тренер: Андрій Баль.

2003/04 рр.

Напередодні старту «нещасливого 13-го чемпіонату» була озвучена мета на сезон – потрапити в Єврокубки. Що за кубок – не уточнювалося, хоча, про Лігу чемпіонів ніхто не мріяв... Тоді **Валентин Ульянов** разом із екс-наставником команди **Андрієм Балем** були однастайні в тому, що при певному розкладі це реально. Представили новачків і пішло-поїхало. Та не так, як думалося і хотілося. Серія домашніх нічиїх поставила безліч питань ще тоді, хоча всі продовжували твердити одне ключове слово «єврокубки».

У першому колі полтавським уболівальникам довелося «пережити» зміну двох тренерів. Пішов **Баль**, потім був **Долматов**, який не зумів поставити «європейську» гру «в лінію». Епопея Олега Васильовича в Полтаві тривала рівно два місяці і два дні. Після нищівної поразки 0:5 від «Іллічівця» в Кубку України російський фахівець подав у відставку, яку керівництво негайно прийняло. Сумнівів у тому, що **Долматов** – профі з великої літери, не виникає. На те, щоб перебудувати

Олег Долматов

Віталій Постранський

гру, часу просто потрібен був час, а його-то якраз йому ніхто й не давав...

У грудні «Ворсклу» очолив відомий у минулому гравець київського «Динамо» **Володимир Лозинський**. Але і йому стати «чаклуном» не вдалося. На учбово-тренувальних зборах команда варіювала склад у контрольних матчах, намагалася знайти золоту середину. На старт другого кола вийшли переважно нові обличчя. Про це часто згадував протягом сезону й сам

Лозинський. Можна багато говорити і наводити аргументів, але факт залишається фактом: проблем із грою у «Ворскли» було більше, ніж достатньо. Парадоксальна лише одна річ: фінансовій стабільності полтавської команди могли б позаздрити багато колективів. До Полтави вдалося переманити не останніх російських легіонерів – **Олексія Савельєва** з московського ЦСКА і **Віталія Грішина** із столичного «Динамо».

Насилу (спасибі, «Карпати»!) полтавцям удалося зберегти елітну прописку. Але яким же дивним усе це здається, коли згадуєш про завдання, поставлені на початку чемпіонату. У «Ворскли» мінялися футболісти, тренери, президенти (на зміну **Ульянову** прийшов **Нікішин**), але завдання так і залишалося – «єврокубки»! А вийшло все навпаки, команда ледь втрималася у вищій лізі.

Турнірна таблиця

13 чемпіонат України. 2003/2004 рр. Вища ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	Київ	30	23	4	3	68-20	73
2	«Шахтар»	Донецьк	30	22	4	4	62-19	70
3	«Дніпро»	Дніпропетровськ	30	16	9	5	44-23	57
4	«Металург»	Донецьк	30	14	10	6	51-34	52
5	«Чорноморець»	Одеса	30	11	12	7	38-33	45
6	«Оболонь»	Київ	30	11	8	11	34-35	41
7	«Борисфен»	Бориспіль	30	11	8	11	25-29	41
8	«Іллічівець»	Маріуполь	30	10	10	10	34-36	40
9	«Арсенал»	Київ	30	10	7	13	38-44	37
10	«Кривбас»	Кривий Ріг	30	10	6	14	26-41	36
11	«Металург»	Запоріжжя	30	8	8	14	26-40	32
12	«Таврія»	Сімферополь	30	7	11	12	22-28	32
13	«Волинь»	Луцьк	30	7	8	15	25-44	29
14	«Ворскла»	Полтава	30	6	9	15	26-49	27
15	«Карпати»	Львів	30	6	8	16	22-39	26
16	«Зірка»	Кіровоград	30	3	8	19	16-43	14

Команда «Зірка» (Кіровоград) позбавлена 3-х турнірних очок згідно з рішенням КДК ФФУ від 05.05.2004 р.

Матчі сезону 2003/04

12.07.2003 «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2
17.07.2003 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 4:0
22.07.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 0:0
27.07.2003 «Волинь» (Луцьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
03.08.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Чорноморець» (Одеса) – 1:1
17.08.2003 «Арсенал» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 4:0
31.08.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 1:1
14.09.2003 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
20.09.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 1:0
27.09.2003 «Борисфен» (Бориспіль) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
04.10.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 0:0
18.10.2003 «Зірка» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
25.10.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Оболонь» (Київ) – 0:2
01.11.2003 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
09.11.2003 «Ворскла» (Полтава) – «Іллічівець» (Маріуполь) – 3:1
14.03.2004 «Іллічівець» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
20.03.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 1:3
28.03.2004 «Оболонь» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
04.04.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Зірка» (Кіровоград) – 1:1
10.04.2004 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
16.04.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Борисфен» (Бориспіль) – 1:1
24.04.2004 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
02.05.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 0:2
09.05.2004 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
16.05.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Арсенал» (Київ) – 4:2
22.05.2004 «Чорноморець» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
29.05.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Волинь» (Луцьк) – 2:2
10.06.2004 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
14.06.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 0:3
19.06.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Донецьк) – 1:3

«Ворскла»-2003/04:

воротарі: Сергій Долганський – 15 (-21), Віталій Постранський – 15 (-28);

захисники: Харрісон Омоко – 27 (3), Ігор Петкович – 22 (1), Геннадій Медведєв – 20, Сергій Черняк – 18, Дмитро Семчук – 15 (2), Вальтер Андрюшч – 13, Олександр Шевелюхін – 11, Русмін Дедіч – 9, Назар Байрамов – 9, Сергій Радевич – 8;

півзахисники: Сергій Онопко – 19, Пітер Меркадо – 17, Ігор Джіновіч – 17, Віталій Гришин – 15, Олексій Савельєв – 15 (1), Сергій Мотуз – 10, Гувачмухамед Овеков – 9 (1), Фабіо Перейра – 9, Роман Капаністий – 6, Максим Берлізєв – 4, Зоран Павлович – 3 (1), Расім Керімов – 2, Антон Ковалевський – 2, Олександр Полуницький – 2, Олександр Попко – 1, Володимир Попов – 1, Артем Шубін – 1;

нападники: Сергій Шевцов – 29 (5), Ігор Маковей – 23, Карлос Фронтіні – 19 (3), Лакі Ідахор – 14 (5), Юрій Целих – 13 (4), Петро Кондратюк – 3, Мозес Молонго – 3;

тренери: Володимир Лозинський (Андрій Баль – до 18 серпня; Олег Долматов – з 28 серпня по 30 жовтня; Олег Моргун – з 30 жовтня по 25 грудня).

Володимир Лозинський

2004/05 рр.

Сезон для «Ворскли» видався знову дуже складним. Ще за декілька днів до початку чемпіонату **Володимир Мунтян**, який тільки-но прийняв команду, не міг із повною впевненістю назвати тих, хто захищатиме кольори клубу. На перегляді побувало не менше трьох десятків футболістів. І, слід зазначити, що велика частина виконавців прибула з команд нижчих ліг. А вся річ у тому, що нові керівники клубу на чолі з **Михайлом Нікішиним**, отримали в спадщину «дірку від бублика». На момент передачі справ контракти більшості ключових гравців закінчилися, і ніхто їх подовжувати не квапився. Із старої гвардії залишилися лише **Постранський**,

Онопко, **Медведєв**. Від допомоги легіонерів, навіть таких, як стоппер **Омоко**, Мунтян вирішив принципово відмовитися. Не змогли боси умовити залишитися й досвідчених бійців – **Ігоря Маковея** і **Сергія Шевцова**, які служили вірою і правдою полтавській команді впродовж декількох років.

Кращий гравець СРСР 1969 року Мунтян, призначений ще й спортивним директором клубу, на передсезонній прес-конференції разом із президентом в один голос стверджували, що прийшли працювати надовго, тому, мовляв, єврокубків поки що не чекайте, дайте озирнутися назад, створити нову концепцію розвитку, а вже потім буде видно, в якому напрямку попливе полтавський корабель.

Потрібно сказати, що в різні команди із структури ФК «Ворскла» (перша, дубль і друголігова «Ворскла-2») заявили стільки гравців, скільки ще ніколи Полтава «не мала». У клубі визнавали, що частково це було авантюрою, адже часу на проведення нормальної селекційної роботи тренерський штаб не мав. Хоча штаб цей, варто відзначити, зібрався чималенький.

Чемпіонат полтавці почали добре. Дві стартові перемоги (вдома над «Арсеналом» і в Києві над «Оболонню»), причому «сухі», здивували багатьох. Але, як незабаром виявилось, це був усього лише кураж на старті сезону. Безгольова серія із семи матчів поспіль, при цьому – жодного здобутого очка, розставила все по місцях. І ось тут-то Володимир Федорович все частіше в спілкуванні з пресою став згадувати, як все починалося, і дай-то Боже, мовляв, дотягти до зимового міжсезоння, щоб провести нову якісну селекцію.

Владімір Міленковіч

Володимир Мунтян

На зимових зборах у Туреччині задали про легіонерів. До цього такими були лише гравець збірної Молдови **Сергій Єпурану** (кращий бомбардир у першому колі), а також литовець **Андрюс Йокшас**, який завойовував бронзові медалі української першості у складі «Кривбасу», а до Полтави перебрався із Самари.

Поповнився невеликий полтавський «легіон» вихідцями з різних країн – Сербії, Албанії і навіть Тунісу. До речі, **Соф'єн Мелліті** – перший представник своєї країни в чемпіонаті України. Він, а

також серби **Міленковіч** і **Сандуловіч** добре себе зарекомендували на зборах і добре вписалися в схему гри Мунтяна. Непогано проявив себе перспективний 21-річний албанець **Дебатік Цуррі**. У порівнянні з першим колом, якість гри та й результат були абсолютно іншими. Поступово ворскляни набирали очки і віддалялися від зони вильоту.

У самий розпал чемпіонату фінансувати команду відмовився титульний спонсор – НАК «Нафтогаз України». Що, природньо, не могло не позначитися на моральному дусі всього колективу. Але, до честі всіх без винятку, навіть у такий нелегкий період удавалося видряпувати дорожні очки.

«Ворскла» зберегла елітну прописку ще за декілька турів до закінчення чемпіонату. Однак у цьому є також і заслуга її головних конкурентів у боротьбі за виживання – «Борисфену» і «Оболоні». Втім, сам Мунтян оцінив виступ своєї команди на «трієчку з мінусом». Як мовиться, самокритичність – добре, до того ж, в деяких випадках навіть прикрашає.

У квітні 2005 року господарем клубу став **Костянтин Жеваго**, а президентом – **Олег Бабаєв**.

Сергій Єпуряну

Турнірна таблиця

14 чемпіонат України. 2004/2005 рр. Вища ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Шахтар»	Донецьк	30	26	2	2	63-19	80
2	«Динамо»	Київ	30	23	4	3	58-14	73
3	«Металург»	Донецьк	30	14	7	9	38-35	49
4	«Дніпро»	Дніпропетровськ	30	13	9	8	38-34	48
5	«Іллічівець»	Маріуполь	30	12	8	10	38-34	44
6	«Чорноморець»	Одеса	30	12	6	12	29-29	42
7	«Таврія»	Сімферополь	30	11	9	10	34-28	42
8	«Волинь»	Луцьк	30	11	7	12	35-37	40
9	«Арсенал»	Київ	30	9	10	11	30-33	37
10	«Металург»	Запоріжжя	30	8	11	11	25-32	35
11	«Металіст»	Харків	30	9	7	14	25-37	34
12	«Закарпаття»	Ужгород	30	7	10	13	21-30	31
13	«Кривбас»	Кривий Ріг	30	7	10	13	24-38	31
14	«Ворскла»	Полтава	30	8	6	16	18-35	30
15	«Оболонь»	Київ	30	4	9	17	18-43	21
16	«Борисфен»	Бориспіль	30	3	11	16	15-31	20

Матчі сезону 2004/05

15.07.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Арсенал» (Київ) – 3:0
20.07.2004 «Оболонь» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
25.07.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 0:1
01.08.2004 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
14.08.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 0:2
29.08.2004 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
19.09.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Волинь» (Луцьк) – 0:2
25.09.2004 «Іллічівець» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
03.10.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 0:3
24.10.2004 «Чорноморець» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
30.10.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 0:0
07.11.2004 «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
11.11.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 1:0
28.11.2004 «Ворскла» (Полтава) – «Борисфен» (Бориспіль) – 1:1
05.12.2004 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
01.03.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 1:0
06.03.2005 «Борисфен» (Бориспіль) – «Ворскла» (Полтава) --: +
13.03.2005 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 4:0
20.03.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Донецьк) – 1:1
03.04.2005 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 3:1
10.04.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Чорноморець» (Одеса) – 0:0
16.04.2005 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
24.04.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Іллічівець» (Маріуполь) – 1:2
30.04.2005 «Волинь» (Луцьк) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
08.05.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 2:0
16.05.2005 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
21.05.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 2:1
28.05.2005 «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
12.06.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Оболонь» (Київ) – 2:1
16.06.2005 «Арсенал» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0

Матч «Борисфен» – «Ворскла» не відбувся через непідготовленість поля в Борисполі. «Борисфену» зараховано поразку.

«Ворскла»-2004/05:

воротарі: Віталій Постранський – 12 (-17), Дмитро Стойко – 10 (-16), Сергій Долганський – 6 (0), Андрій Пятов – 1 (-2);

захисники: Денис Стоян – 28 (1), Микола Закотюк – 26, Геннадій Медведєв – 24 (1), Руслан Соляник – 18, Геннадій Хроль – 16, Дебатік Цуррі – 14 (1), Владімір Сандуловіч – 11, Володимир Олефір – 11, Ісмет Муніші – 9, Валерій Доценко – 3, Володимир Поліщук – 3, Олександр Полуницький – 3, Сергій Радевич – 2, Олександр Чижов – 2, Антон Монахов – 1;

півзахисники: Сергій Єспуряну – 22 (2), Максим Карпенко – 15, Соф'єн Мелліті – 13, Антон Ковалевський – 12 (1), Олександр Свистунов – 11 (1), Павло Ребенок – 9 (1), Сергій Хістєв – 8 (1), Андрюс Йокшас – 7, Роман Капанистий – 7, Володимир Браїла – 6 (1), Андрій Клименко – 6, Владислав Прудіус – 6, Євген Бранавицький – 5, Сергій Онопко – 3, Максим Горбков – 3, Віталій Пушкуца – 2, Сергій Бербат – 1, Сергій Дяченко – 1;

нападники: Владімір Міленковіч – 14 (4), Віталій Несін – 11, Сергій Кузнецов – 12, Олексій Чичиков – 7 (3), Олександр Пішур – 7, Павло Онисько – 6, Юрій Целих – 4 (1), Юрій Козлюк – 3;

тренер: Володимир Мунтян.

Віктор Носов

2005/06 рр.

На старті сезону-2005/06 до Полтави прийшов тренерський штаб на чолі з відомим фахівцем **Віктором Носовим**. Це було вже третє повернення Віктора Васильовича до Полтави і друге – як наставника ворсклян.

Спочатку команда важко входила в ритм турніру, але в другому колі з'явилася ігрова стабільність, прийшли перемоги. «Ворскла», яка привчила суперників до того, що добуває очки переважно вдома, під керівництвом Носова зуміла зламати цю традицію і добитися серйозних результатів і на виїзді.

Безперечні досягнення полтавців у чемпіонаті – очки, відібрані у «Динамо» в Києві і у «Шахтаря» в Донецьку. Вже після того, як «Ворскла» зіграла на рівних із найтитолованішим клубом України – «Динамо», про молодих полтавських футболістів заговорили, як про людей з чоловічим характером. А нічия на полі чемпіона країни донецького «Шахтаря» засвідчила ще й ігрову стабільність ворсклян.

Із «Ворсклою» почали рахуватися. Два гравці клубу – **Андрій Пятов і Григорій Ярмаш** – отримали запрошення до молодіжної збірної України, а підсумкове 10 місце стало кращим за останні п'ять років.

Турнірна таблиця

15 чемпіонат України. 2005/2006 р. Вища ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Шахтар»	Донецьк	30	23	6	1	64-14	75
2	«Динамо»	Київ	30	23	6	1	68-20	75
3	«Чорноморець»	Одеса	30	13	6	11	36-31	45
4	«Іллічівець»	Маріуполь	30	12	7	11	30-34	43
5	«Металіст»	Харків	30	12	7	11	35-42	43
6	«Дніпро»	Дніпропетровськ	30	11	10	9	33-23	43
7	«Таврія»	Сімферополь	30	11	6	13	29-31	39
8	«Металург»	Запоріжжя	30	11	6	13	32-40	39
9	«Металург»	Донецьк	30	10	9	11	35-35	39
10	«Ворскла»	Полтава	30	9	10	11	28-34	37
11	«Сталь»	Алчевськ	30	9	9	12	26-39	36
12	«Арсенал»	Київ	30	9	8	13	31-39	35
13	«Харків»	Харків	30	9	6	15	29-36	33
14	«Кривбас»	Кривий Ріг	30	9	6	15	27-35	33
15	«Волинь»	Луцьк	30	9	6	15	31-45	33
16	«Закарпаття»	Ужгород	30	3	6	21	17-53	15

«Золотий» матч за 1-е місце. Кривий Ріг. «Шахтар» (Донецьк) – «Динамо» (Київ) – 2:1.

Матчі сезону 2005/06

12.07.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 0:0

17.07.2005 «Іллічівець» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2

23.07.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 0:1

31.07.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Донецьк) – 1:1

«Ворскла»-2005/06

07.08.2005 «Чорноморець» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 21.08.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 0:4
 28.08.2005 «Волинь» (Луцьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 11.09.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 1:1
 18.09.2005 «Харків» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 25.09.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:0
 02.10.2005 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 2:3
 16.10.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 0:2
 23.10.2005 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2
 30.10.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Арсенал» (Київ) – 2:0
 06.11.2005 «Сталь» (Алчевськ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 20.11.2005 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
 27.11.2005 «Ворскла» (Полтава) – «Іллічівець» (Маріуполь) – 1:0
 04.12.2005 «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
 08.12.2005 «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 02.03.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Чорноморець» (Одеса) – 1:2
 11.03.2006 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 19.03.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Волинь» (Луцьк) –
 2:0
 26.03.2006 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла»
 (Полтава) – 0:0
 02.04.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Харків» (Харків) –
 0:0
 09.04.2006 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла»
 (Полтава) – 2:2
 16.04.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія»
 (Сімферополь) – 2:3
 21.04.2006 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава)
 – 0:0
 28.04.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Металург»
 (Запоріжжя) – 3:1
 06.05.2006 «Арсенал» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 10.05.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Сталь» (Алчевськ)
 – 1:0

Олег Бабаєв

«Ворскла»-2005/06:

воротарі: Сергій Долганський – 19 (-24), Андрій Пятов – 11 (-10);

захисники: Геннадій Медведєв – 26 (1), Денис Стоян – 25, Арменд Даллку – 25, Саша Джурич – 24 (1), Григорій Ярмаш – 24, Олександр Чижов – 10 (1), Сергій Радевич – 5, Володимир Олефір – 4;

півзахисники: Деніс Главіна – 29 (6), Сергій Єспуряну – 28 (6), Володимир Попов – 28 (2), Павло Ребенок – 24, Денис Онищенко – 23 (1), Соф'єн Мелліті – 17 (1), Сергій Кравченко – 11 (1), Максим Карпенко – 8, Антон Ковалевський – 1;

нападники: Дмитро Бровкін – 29 (2), Каталін Лікію – 11 (2), Михайло Бондаренко – 1, Анатолій Подробаха – 1, Ігор Швець – 1;

один м'яч у власні ворота забив Васіляускас («Таврія»);

тренер: Віктор Носов.

2006/07 рр.

Сезон перетворився на справжній трилер. Хто б міг подумати перед початком нового чемпіонату, що доля клубу вирішуватиметься в останньому турі. І хоча команда двічі зіграла з «Динамо» внічию – 1:1, однак саме нічийний синдром зіграв з ворсклянами злий жарт. За цим показником «Ворскла» поступилася лише «Кривбасу».

Отже, перед останнім туром команда Віктора Носова випереджала головного конкурента – маріупольський «Іллічівець» на три очки. У разі перемоги гостей саме вони б залишилися у вищій лізі, а «Ворскла» розпрощалася б з елітою. Однак усе закінчилося якнайкраще для полтавців. Вони перемогли 3:0, показавши свою найкращу гру в сезоні. Та чи варто було доводити до такого?

Для голкіпера ворсклян Андрія Пятова сезон виявився найвдалішим. Він став основним воротарем «Ворскли», у складі національної збірної вирушив на чемпіонат світу до Німеччини, зрештою, після завершення сезону перебрався до «Шахтаря».

Турнірна таблиця**16 чемпіонат України. 2006/2007 р. Вища ліга**

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	Київ	30	22	8	0	67-23	74
2	«Шахтар»	Донецьк	30	19	6	5	57-20	63
3	«Металіст»	Харків	30	18	7	5	40-20	61
4	«Дніпро»	Дніпропетровськ	30	11	14	5	32-24	47
5	«Таврія»	Сімферополь	30	12	6	12	32-30	42
6	«Чорноморець»	Одеса	30	11	8	11	36-33	41
7	«Металург»	Запоріжжя	30	10	10	10	25-32	40
8	«Карпати»	Львів	30	9	10	11	26-32	37
9	«Металург»	Донецьк	30	9	9	12	26-35	36
10	«Кривбас»	Кривий Ріг	30	7	14	9	29-36	35
11	«Зоря»	Луганськ	30	9	7	14	23-43	34
12	«Харків»	Харків	30	8	9	13	26-38	33
13	«Ворскла»	Полтава	30	7	10	13	23-28	31
14	«Арсенал»	Київ	30	7	9	14	28-44	30
15	«Іллічівець»	Маріуполь	30	6	7	17	23-39	25
16	«Сталь»	Алчевськ	30	5	6	19	22-38	21

Деніс Главіна

Матчі сезону 2006/07

23.07.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Арсенал» (Київ) – 0:1
30.07.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 0:0
05.08.2006 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
20.08.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Сталь» (Алчевськ) – 1:0
26.08.2006 «Харків» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2
09.09.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 0:1
16.09.2006 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
22.09.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 1:1
02.10.2006 «Чорноморець» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
15.10.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 2:1
22.10.2006 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
29.10.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Зоря» (Луганськ) – 1:1
05.11.2006 «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
12.11.2006 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Донецьк) – 2:0
19.11.2006 «Іллічівець» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
26.11.2006 «Арсенал» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
04.03.2007 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
11.03.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 0:1
18.03.2007 «Сталь» (Алчевськ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1
01.04.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Харків» (Харків) – 0:1
07.04.2007 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
15.04.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 1:2
22.04.2007 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1
29.04.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Чорноморець» (Одеса) – 0:0
06.05.2007 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
13.05.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 2:1
20.05.2007 «Зоря» (Луганськ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
23.05.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 2:2
10.06.2007 «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
17.06.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Іллічівець» (Маріуполь) – 3:0

Андрій Пятов

«Ворскла»-2006/07:

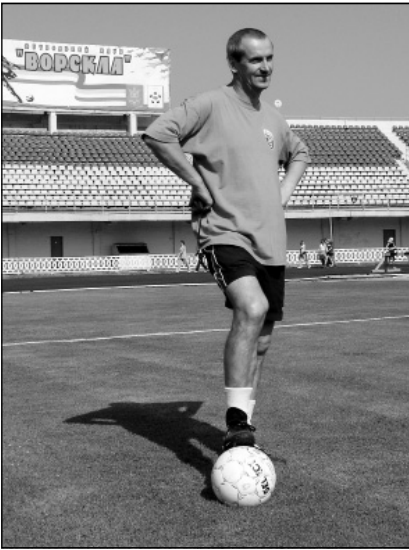
воротар: Андрій Пятов – 30 (–28).

захисники: Геннадій Медведєв – 29, Григорій Ярмаш – 29, Арменд Даллку – 28 (2), Денис Стоян – 28, Дебатік Цуррі – 24 (1), Саша Джурічіч – 21 (1), Олександр Чижов – 21 (1);

півзахисники: Сергій Кравченко – 26 (4), Йован Маркоскі – 26 (1), Сергій Артюх – 16, Деніс Главіна – 12 (2), Володимир Попов – 9, Ігор Швець – 9 (2), Адріан Пуканич – 8, Павло Ребенок – 3;

нападники: Мірослав Груміч – 26 (3), Каталін Лікію – 25 (2), Петро Кондратюк – 20 (3), Руслан Левига – 12, Ахмед Янузі – 10 (1);

тренер: Віктор Носов.

Анатолій Момот

Як кому, а уболівальникам полтавської «Ворскли» дуже вже не хотілося, щоб цей сезон закінчувався так швидко. Напевно, вперше за останні роки. Це як хороший сон, після якого не хочеться прокидатися. І не дивно, адже полтавська команда лише набрала пристойний хід, показала справжній футбол, який заслуговує на увагу, а чемпіонат уже завершився.

А починався сезон для біло-зелених не так оптимістично. Уболівальники нічого, окрім як боротьби за звичне місце «під сонцем», від своєї команди і не чекали. Та і як можна було чекати, коли в міжсезоння «Ворскла» поповнилася лише одним гравцем – **Денисом Кулаковим**. Зате втратила надійного голкіпера і лідера – **Андрія Пятова**. Більше того, команда взагалі залишилася без головного тренера. **Віктор Носов** покинув колектив, а йому на зміну ніхто не прийшов. Довелося виконувати обов'язки головного тренера **Анатолію Момоту**. Як стверджував президент клубу

Олег Бабаєв, тимчасово, бо керівництво ретельно шукає нового наставника. Проте, як виявилось насправді, немає нічого більш постійного, ніж тимчасове. Ось і Анатолію Юрійовичеві довелося працювати з незрозумілим додатком «в.о.» до кінця 2007-го року.

Природньо, в таких умовах чекати від команди результату не доводилося. Попри все, уболівальник у нас терплячий. Треба віддати належне Момоту. Він зміг зліпити команду з того, що було під рукою. Незважаючи на всі труднощі, мізерну зарплату в порівнянні з іншими коучами ліги, він зміг змусити загри «Ворсклу» в більш-менш цікавий, а головне – атакувальний футбол. Чого до нього не було помітно. І в деяких іграх (з «Арсеналом» і, особливо, з «Дніпром» – краща гра в першому крузі) «Ворскла» переграла своїх опонентів, створювала стільки моментів біля воріт суперників, що їх би вистачило на кілька матчів.

Після блискучої перемоги над «Дніпром» «Ворскла» знову припинила і перетворилася на свою жалюгідну подобу піврічної давнини. Біло-зелені два місяці не могли нікого обіграти. При такому результаті команда знову опинилася в зоні вильоту. Щотільки не намагався зробити з командою Момот! Почав давати шанс дублерам. Саме при ньому почали з'являтися в основі **Чеснаков, Лубенець, Клімов**. Але, за великим рахунком, скористатися цим шансом молодь так і не змогла.

Апофеозом 2007 року став невіїзд команди на календарний матч чемпіонату країни до Луганська. Полтава стала справжнім посміховиськом в очах всієї країни. Працівники клубу або не слухали, або не захотіли

Ахмед Янузі

Геннадій Медведєв

слухати прогноз погоди і призначили виліт у день гри (за чотири години до початку зустрічі), коли на вулиці щосили падав сніг. Як наслідок – луганський аеропорт, як і годиться в таких метеоумовах, не прийняв посадку полтавського чартеру. Довелося летіти до Харкова, а звідти клуб спробував автобусом дістатися Луганська. Але на півдорозі ворскляни передумали і повернулися в рідне місто. А в цей час тисячі вболівальників мерзли на стадіоні в очікуванні гри, а мільйони телеглядачів вдивлялися в екрани своїх телевізорів у надії таки побачити футбол...

До речі, недоліт «Ворскли» до Луганська – перший подібний випадок в історії українських чемпіонатів. Він ще дешево обійшовся клубу. Окрім втрати трьох очок, жодних інших штрафних санкцій клуб не отримав.

І ось, коли 2007-й рік відлічував останні дні, коли вже здавалося, що нічого цікавого годі чекати від «Ворскли», сталося диво, яке багато в чому визначило подальшу долю команди. Як грім серед ясного неба в грудні, пролунала звістка про призначення головним тренером **Миколи Павлова**, про якого вже почали забувати у футбольній Україні. Саме на Миколу Петровича покладало свої надії щодо відродження «Ворскли» не лише керівництво клубу, але й чисельний загаль уболівальників біло-зелених.

Уся зимова перерва, за традицією, пройшла на турецькій землі. Павлов вирішив переглянути всіх наявних футболістів, включаючи молодіжний склад. Тривалий час новачків у команді не було, за винятком **Лаші Джакобія**, який підписав контракт із «Ворсклою» ще до приходу Павлова. Втім, грузинському легіонерові так і не судилося зіграти за свою нову команду жодного офіційного матчу. Отримавши в одній із товариських зустрічей травму, він так і не зміг від неї відновитися. Всю весну Лаша провів то на лікарняному, то в дублі. В результаті Павлов перестав сподіватися на нього, як на футболіста основи.

Перші три матчі «Ворскла» навесні прогнала. Причому перший офіційний за Павлова – в Харкові проти «Металіста» полтавці прогнали «в пух». Подумалося, що нічого не змінилося, і ми знову боротимемося за місце «під сонцем». Але минуло трохи часу, і сум змінився на радість і гордість за свій клуб. Переломною стала гра в Києві з «Арсеналом». І хоча «Ворскла» тоді поступилася – 2:3, але вже тоді симптоми одуження були помітні неозброєним оком. Першу свою ворсклянську перемогу Павлов здобув у зустрічі з «Чорноморцем» уже в наступному турі. Причому, обіграли одеситів, які тоді претендували на місце в Інтертото, ворскляни за усіма статтями. Могли сподіватися на успіх полтавці і в Дніпропетровську, але не пощастило – одна помилка перекреслила всі їхні старання.

Микола Павлов

І ось після цього настала золота пора «Ворскли». П'ять матчів – п'ять перемог поспіль! Таким чином, був побитий клубний рекорд за кількістю перемог поспіль у вищій лізі. Могли, звичайно, продовжити цю блискучу серію ворскляни і далі, але на заваді стало «Динамо», яке обіграти полтавцям так і не вдалося, хоча за грою «Ворскла» аж ніяк не поступалася столичному клубу. А завершила сезон білозелена дружина Павлова нічиєю з Охтиркою, тим самим відправивши «Нафтовик» у першу лігу. Таким чином, сезон «Ворскла» завершила на восьмому місці.

Олександр Чижов

Турнірна таблиця

17 чемпіонат України. 2007/2008 р. Вища ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Шахтар»	Донецьк	30	24	2	4	75-24	74
2	«Динамо»	Київ	30	22	5	3	65-26	71
3	«Металіст»	Харків	30	19	6	5	51-27	63
4	«Дніпро»	Дніпропетровськ	30	18	5	7	40-27	59
5	«Таврія»	Сімферополь	30	13	8	9	38-40	47
6	«Арсенал»	Київ	30	11	9	10	42-36	42
7	«Чорноморець»	Одеса	30	11	5	14	27-33	38
8	«Ворскла»	Полтава	30	9	9	12	28-30	36
9	«Металург»	Запоріжжя	30	9	9	12	24-32	36
10	«Карпати»	Львів	30	9	6	15	29-41	33
11	«Зоря»	Луганськ	30	9	4	17	24-43	31
12	«Металург»	Донецьк	30	6	13	11	34-39	31
13	«Кривбас»	Кривий Ріг	30	7	9	14	29-39	30
14	«Харків»	Харків	30	6	9	15	20-32	27
15	«Нафтовик»	Охтирка	30	6	8	16	18-38	26
16	«Закарпаття»	Ужгород	30	3	9	18	17-54	18

Матчі сезону 2007/08

14.07.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Зоря» (Луганськ) – 1:1
 22.07.2007 «Закарпаття» (Ужгород) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 28.07.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 0:0
 04.08.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 1:1
 11.08.2007 «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 17.08.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Арсенал» (Київ) – 2:1
 26.08.2007 «Чорноморець» (Одеса) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 02.09.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 2:1
 15.09.2007 «Металург» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1

22.09.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 0:0
 29.09.2007 «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 05.10.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Харків» (Харків) – 1:1
 19.10.2007 «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0
 27.10.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 0:1
 03.11.2007 «Нафтовик» (Охтирка) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0
 11.11.2007 «Зоря» (Луганськ) – «Ворскла» (Полтава) – +:-
 24.11.2007 «Ворскла» (Полтава) – «Закарпаття» (Ужгород) – 2:0
 30.11.2007 «Таврія» (Сімферополь) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 01.03.2008 «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0
 09.03.2008 «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 0:1
 16.03.2008 «Арсенал» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2
 23.03.2008 «Ворскла» (Полтава) – «Чорноморець» (Одеса) – 2:0
 31.03.2008 «Дніпро» (Дніпропетровськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0
 06.04.2008 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Запоріжжя) – 2:1
 11.04.2008 «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2
 19.04.2008 «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 2:1
 26.04.2008 «Харків» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 0:3
 03.05.2008 «Ворскла» (Полтава) – «Металург» (Донецьк) – 2:0
 11.05.2008 «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1
 17.05.2008 «Ворскла» (Полтава) – «Нафтовик» (Охтирка) – 1:1

«Ворскла»-2007/08:

воротарі: Сергій Долганський – 28 (-25), Олег Остапенко – 2 (-5);

захисники: Геннадій Медведєв – 29, Григорій Ярмаш – 28 (1), Арменд Даллку – 27, Дебатік Цуррі – 27 (6), Олександр Чижов – 24, Саша Джуричіч – 12, Володимир Чеснаков – 2;

півзахисники: Деніс Главіна – 26 (3), Сергій Кравченко – 26 (5), Йован Маркоскі – 26 (2), Деніс Кулаков – 18, Дмитро Єсін – 12 (2), Адріан Пуканич – 9, Філіп Деспотовські – 9, Ігор Швець – 7 (1), Едуард Цихмейструк – 6, Валентин Платонов – 3, Сергій Артюх – 3, Александар Стойміровіч – 3, Максим Лубенець – 2, Сергій Дяченко – 1;

нападники: Ахмед Янузі – 23 (1), Мірослав Груміч – 19 (3), Олексій Чичиков – 12 (3), Руслан Левиґа – 3, Каталін Лікію – 2, Василь Клімов – 1;

один м'яч у власні ворота забив Березовчук («Харків»);

один м'яч у власні ворота забив Яценко («Чорноморець»);

тренери: Микола Павлов (Анатолій Момот – до 27 грудня).

Деніс Кулаков

2008/09

Для всіх нас, уболівальників «Ворскли», минулий сезон став найуспішнішим за останнє десятиліття. А виграш національного Кубка взагалі зробив його просто історичним. Полтавська команда вперше змогла виграти в незалежній Україні другий за значимістю, після чемпіонства, трофей. Фактично нині біло-зелені пишуть нову історію «Ворскли», яка, сподіваємося, ще знайде своє відображення нових перемог, нових триумфів і злетів!

1 тур

18.07.08 «Харків» – «Ворскла» – 0:1

Янузі 72

«Ворскла»: Долганський, Єсін, Медведєв, Главіна (Локтіонов, 90), Цуррі, Кравченко, Маркоскі (Деспотовскі, 90+2), Красноп'яоров, Даллку, Ярмаш, Чичиков (Янузі, 67).

Утринадцяте полтавська «Ворскла» стартувала серед еліти вітчизняного футболу і вперше – в новому турнірі під вивіскою: «Українська Прем'єр-ліга». Єдиний гол було забито на 72-й хвилині. Главіна нависив у район одинадцятиметрової позначки, де Янузі, який тільки-но з'явився на полі замість Чичикова, кивком голови підправляє м'яч «парашутом» у ворота. Прикритий своїми і чужими гравцями Стойко не встиг вчасно зреагувати – 0:1. І перший гол в історії Прем'єр-ліги забили саме футболісти «Ворскли»! Браво, Янузі! Браво, Павлов! Влучна заміна, нічого не скажеш.

Місце в турнірній таблиці – 6.

2 тур

26.07.08 «Ворскла» – «Зоря» – 0:1

Діденко 74

«Ворскла»: Долганський, Маркоскі (Деспотовскі, 80), Єсін, Ярмаш, Медведєв, Цуррі, Кравченко, Красноп'яоров, Даллку, Чичиков (Янузі, 46), Главіна (Локтіонов, 75).

Як кажуть, найшла коса на камінь... Після перемоги в Сумах «Ворскла» вдома спіткнулася на «Зорі». Причому спіткнулася цілком заслужено. Ворскляни не змогли ні нав'язати належної боротьби супернику, ні перемогти гостей у самовіддачі. Однак саме ця гра, як зазначив згодом Микола Павлов, пішла на користь команді. «Ворскла» після цього фіаско заграла в зовсім інший футбол, а головне те, що команда постійно набирала очки, навіть там, де їх, здавалося, не мало б і бути.

Місце в турнірній таблиці – 9.

3 тур

03.08.08 «Таврія» – «Ворскла» – 1:3

Любенович 16 – Кравченко 21, Цуррі, 31, Кулаков 43

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Цуррі, Красноп'яоров, Кулаков (Локтіонов, 90), Ярмаш, Медведєв, Маркоскі (Деспотовскі, 76), Єсін, Кравченко, Янузі (Чичиков, 69).

Якраз матч із «Таврією» і довів випадковість поразки від «Зорі». Павлов розбив Фоменка спокійно і невимушено, вирішивши долю поєдинку вже в першому таймі. Причому полтавці забивали голи на будь-який смак і з будь-яких позицій.

Місце в турнірній таблиці – 4.

4 тур

09.08.08 «Ворскла» – «Динамо» – 2:2

Єсін 34, Цуррі 80 – Мілевський 30, Бангура 59

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Красноп'яоров, Маркоскі, Кулаков (Главіна,

67), Кравченко (Деспотовські, 83), Цуррі, Медведєв, Янузі (Чичиков, 64), Ярмаш, Єсін.

Полтавці двічі поступалися в рахунку «Динамо», та, зрештою, двічі змогли відігратися! Причому голи у виконанні Єсіна та Цуррі вийшли на диво красивими. Якби трохи везіння, «Ворскла» змогла б знову переграти киян, як це зробила восени 1996-го.

Місце в турнірній таблиці – 4.

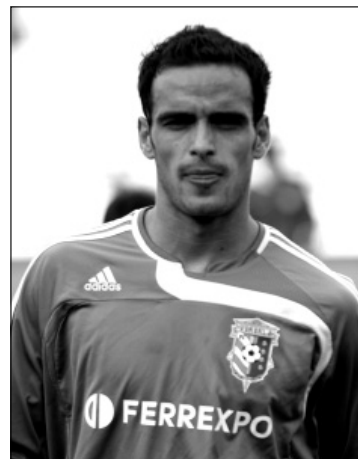
5 тур

16.08.08 «Львів» – «Ворскла» – 0:0

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Джуричіч, Цуррі, Красноп'яров, Ярмаш, Єсін, Маркоскі (Деспотовські, 90), Кулаков (Главіна, 68), Кравченко, Янузі (Чичиков, 46).

Матч у Львові виявився нудним. Нестерпна спека, що стояла протягом усіх 90 хвилин гри, відібрала у футболістів будь-яке бажання боротися за перемогу. Мінімум боротьби, мінімум моментів. У результаті – закономірна «суха» нічия, якою, здається, були задоволені обидві команди.

Місце в турнірній таблиці – 4

Дебатік Цуррі

6 тур

23.08.08 «Ворскла» – «Шахтар» – 1:0

Кравченко, 4

«Ворскла»: Долганський, Ярмаш, Даллку, Джуричіч, Цуррі, Красноп'яров, Маркоскі (Деспотовські, 81), Кравченко, Кулаков (Чичиков, 88), Єсін, Сачко (Главіна, 73).

Першу перемогу в історії над «Шахтарем» приніс влучний дальній удар Сергія Кравченка на початку зустрічі. Як не намагалися гірники зрівняти рахунок, нічого путнього у них не виходило.

Місце в турнірній таблиці – 4.

7 тур

30.08.08 «Іллічівець» – «Ворскла» – 1:3

Воробей 64-пен. – Сачко 34, Маркоскі 69, Джуричіч 77

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Красноп'яров, Маркоскі (Деспотовські, 85), Кулаков (Главіна, 64), Кравченко, Цуррі, Сачко (Янузі, 78), Джуричіч, Ярмаш, Єсін.

Павлов уперше приїхав грати проти Маріуполя на очах уболівальників, які усе ще пам'ятають, як Микола Петрович підіймав маріупольську команду з підвалин турнірної таблиці, виводив у півфінал національного Кубка, дебютував із «Іллічівцем» в Європі. Тепер Павлов – на чолі «Ворскли». А свій колишній клуб він обіграв так легко, ніби це було тренування. Цікаво, що усі три голи ворскляни забили ударами головою.

Місце в турнірній таблиці – 3.

8 тур

21.09.08 «Ворскла» – «Дніпро» – 1:0

Єсін 64

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Красноп'яров, Маркоскі (Деспотовські, 84), Кулаков (Главіна, 90), Кравченко, Сачко (Чичиков, 84), Цуррі, Медведєв, Ярмаш, Єсін.

До Дня міста «Ворскла» подарувала уболівальникам ще одну перемогу. Цього разу над «Дніпром». І знову долю поєдинку вирішив один-єдиний гол. Його провів Дмитро Єсін. Удруге поспіль «Дніпро» приїздить до Полтави – і програє.

Місце в турнірній таблиці – 3.

9 тур

27.09.08 «Металіст» – «Ворскла» – 3:1

Жажа 11, 85-пен., Слюсар, 21 – Цуррі, 26

«Ворскла»: Долганський, Ярмаш, Цуррі, Даллку, Медведєв, Красноп'яров, Маркоскі, Кравченко, Кулаков (Главіна, 68), Єсін, Сачко (Чичиков, 70).

Друга поразка полтавців у сезоні. Однак, незважаючи на три пропущених голи, ворскляни не виглядали приреченими. Команда боролася до кінця. Але на той час обіграти «Металіст» у нього в «логові» було завдання майже нездійсненне.

Місце в турнірній таблиці – 4.

10 тур

04.10.08 «Карпати» – «Ворскла» – 0:0

«Ворскла»: Долганський, Ярмаш, Цуррі, Кулаков (Главіна, 86), Красноп'яров, Даллку, Єсін, Медведєв, Кравченко, Маркоскі (Деспотовскі, 76), Сачко (Чичиков, 46).

Чергова втрата очок у Львові. І знову, як і в матчі з «городянами», ворскляни розіграли нульову нічию, таку ж бліду і невиразну. Єдина відмінність була лише в тому, що в серпні матч проходив за неймовірної спеки, а в жовтні – за сильної зливи.

Місце в турнірній таблиці – 4.

11 тур

19.10.08 «Ворскла» – «Металург» 3 – 1:1

Сачко 53 – Годін 46

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Красноп'яров, Кулаков, Ярмаш, Кравченко, Медведєв, Єсін, Цуррі (Главіна, 90), Сачко (Локтіонов, 84), Маркоскі (Деспотовскі, 82).

Третій матч поспіль «Ворскла» не виграла. Сама гра виявилася важкою для суперників. Усі головні події трапилися протягом перших десяти хвилин другого тайму. Спочатку гол забив Олексій Годін, а згодом відзначився Василь Сачко. На цьому й розійшлися.

Місце в турнірній таблиці – 4.

12 тур

24.10.08 «Арсенал» – «Ворскла» – 0:0

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Красноп'яров, Ярмаш, Маркоскі, Кравченко, Медведєв, Єсін (Чичиков, 46), Цуррі (Деспотовскі, 37), Сачко (Янузі, 88), Главіна.

Третя поспіль нічия – і четвертий безвиграшний матч. І в черговий раз гра команди залишала бажати кращого. Невиразні дії в атаці, повільне пересування по полю, а головне – небажання грати на перемогу. Зрештою, й такі показники залишили «Ворсклу» на четвертій сходинці турнірки.

Місце в турнірній таблиці – 4.

13 тур

02.11.08 «Ворскла» – «Металург» Д – 1:0

Янузі, 90

«Ворскла»: Долганський, Кулаков, Красноп'яров, Даллку, Єсін, Медведєв, Кравченко, Деспотовскі, Цуррі (Янузі, 46), Ярмаш (Главіна, 9), Сачко (Чичиков, 90).

Нарешті полтавці, після майже півторамісячного «мовчання», здолали суперника, і не будь-кого, а донецький «Металург». Цікаво, що цей матч на запрошення полтавської сторони обслуговувала бригада арбітрів на чолі з норвежцем Тер'є Хауге. За ідеального арбітражу «Ворскла» змогла лише на останній хвилині матчу вирвати перемогу. Рятувальником виступив Ахмед Янузі. Фірмовий прохід флангом

у виконанні Даллку, передача у воротарський майданчик і чітка гра головою Ахмеда. Саме після цієї перемоги президент біло-зелених Олег Бабаєв вкотре натякнув на боротьбу команди за місце в Лізі Європи.

Місце в турнірній таблиці – 4.

14 тур

09.11.08 «Чорноморець» – «Ворскла» – 0:1

Кравченко 37

«Ворскла»: Долганський, Деспотовскі, Даллку, Красноп'яров, Маркоскі (Янузі, 61), Кулаков, Кравченко, Сачко (Локтіонов, 77), Цуррі, Медведєв, Єсін.

Оце вже була перемога на класі. Ворскляни для неї витратили рівно стільки сил, скільки їх було потрібно. А гол у виконанні тандему Маркоскі – Кравченко став окрасою матчу.

Місце в турнірній таблиці – 4.

15 тур

15.11.08 «Ворскла» – «Кривбас» – 0:0

«Ворскла»: Долганський, Деспотовскі, Даллку, Красноп'яров, Маркоскі, Кулаков, Кравченко, Сачко (Янузі, 80), Цуррі, Медведєв, Єсін (Локтіонов, 6).

Перед цим поєдинком «Ворскла» у чвертьфіналі Кубка країни здолала донецький «Металург» і вийшла (вперше в історії) до півфіналу. Тому в матчі з «Кривбасом» наша команда виглядала втомленою. До того ж, був відсутній на тренерській лаві через вилучення, отримане в Кубку, наставник полтавців Микола Павлов. Усе це й призвело до чергової втрати очок у чемпіонаті з посереднім суперником.

Місце в турнірній таблиці – 4.

16 тур

23.11.08 «Ворскла» – «Харків» – 2:1

Маркоскі 21, Деспотовскі 75 – Рібейро 39

«Ворскла»: Долганський, Деспотовскі, Даллку, Красноп'яров, Маркоскі (Чичиков, 90), Кулаков, Кравченко (Чеснаков, 90+2), Сачко (Янузі, 69), Цуррі, Главіна, Медведєв.

Це була остання домашня гра 2008 року. До того ж, остання гра Сергія Кравченка перед полтавською публікою. Сергій старався забити, але не вийшло. За нього це зробили його партнери – Маркоскі та Деспотовскі. А загалом, важка перемога полтавців над аутсайдером чемпіонату – 2:1.

Місце в турнірній таблиці – 4.

17 тур

29.11.08 «Зоря» – «Ворскла» – 0:2

Маркоскі 20, Кравченко 73

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Красноп'яров, Кулаков, Цуррі, Деспотовскі, Маркоскі (Чичиков, 85), Кравченко, Медведєв, Сачко (Янузі, 72), Главіна (Чеснаков, 90).

Ще одна перемога на класі. Однак, на відміну від одеської, перемога в Луганську вийшла красивою і впевненою. Останній матч у футболці «Ворскли» провів Кравченко, і саме йому судилося забити один із двох голів у цій зустрічі. До того ж, полтавці вперше за всю новітню історію протистоянь змогли виграти в Луганську!

Місце в турнірній таблиці – 4.

18 тур

28.02.09 «Ворскла» – «Таврія» – 1:0

Бойко 56

«Ворскла»: Долганський, Красноп'яров, Кулаков, Бойко, Ярмаш, Маркоскі, Ярошенко, Медведєв, Єсін (Чеснаков, 79), Главіна (Локтіонов, 89), Сачко (Чичиков, 82).

Дещо оновлена «Ворскла» свій перший матч нового року виграла у «Таврії». Причому єдиний гол забив колишній захисник кримського клубу Андрій Бойко, який взимку перебрався до Полтави. Мінімальна перемога дозволила ворсклянам після 18 туру вийти на третє місце в чемпіонаті.

Арменд Даллку

Місце в турнірній таблиці – 3.

19 тур

08.03.09 «Динамо» – «Ворскла» – 4:1

Алієв 15-пен., 54, Нінкович 30, Кравець 68 – Ярошенко 34.

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Красноп'яров, Маркоскі, Кулаков, Медведєв, Бойко, Ярмаш, Єсін, Главіна (Сачко, 67), Ярошенко (Цуррі, 46).

Київське «Динамо» за усіма статтями переграло «Ворсклу», яка з перших хвилин виглядала приреченою. За швидкими киянами ворскляни просто не встигали. Однак свій гол полтавці все ж забили (вперше це зробив Костянтин Ярошенко), хоча розгрому «Ворскла» не уникла.

Місце в турнірній таблиці – 4.

20 тур

13.03.09 «Ворскла» – «Львів» – 0:0

«Ворскла»: Долганський, Деспотовскі, Даллку, Маркоскі (Янузі, 51), Кулаков, Ярошенко, Главіна (Єсін, 65), Сачко (Чичиков, 81), Цуррі, Медведєв, Ярмаш.

Реабілітуватися за розгром у Києві «Ворскла» мала нагоду в домашній грі проти аутсайдера – «Львова», але зробити цього так і не змогла. Знову беззуба гра в нападі, і такі невиразні 0:0.

Місце в турнірній таблиці – 5.

21 тур

22.03.09 «Шахтар» – «Ворскла» – 1:0

Срна 48

«Ворскла»: Долганський, Деспотовскі, Даллку, Красноп'яров, Кулаков, Цуррі, Янузі (Локтіонов, 67), Бойко, Ярмаш, Чеснаков, Єсін.

Знову поразка. І знову «Ворскла» виглядала приреченою. За 90 хвилин гри команда так і не спромоглася створити біля воріт Андрія Пятова бодай один голевий момент. Весняна криза затяглася.

Місце в турнірній таблиці – 5.

22 тур

04.04.09 «Ворскла» – «Іллічівець» – 2:3

Маркоскі 36, 56 – Кашевський 15, Оберемко 88, Воробей 90

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Маркоскі, Ярмаш, Кулаков, Цуррі, Бойко, Єсін, Чичиков (Чеснаков, 78), Ярошенко (Янузі, 46), Красноп'яров (Деспотовскі, 46).

Тезу про те, що криза в команді таки існує, підтвердила гра з «Іллічівцем». Команда Миколи Павлова змогла забити вперше навесні два голи в одному матчі, але при цьому примудрилася програти аутсайдеру, причому поступилися ворскляни на останніх хвилинах зустрічі. Одним словом, дивна поразка «Ворскли». До речі, саме ця полтавська перемога багато в чому допомогла «Іллічівцю» зберегти місце в Прем'єр-лізі.

Місце в турнірній таблиці – 5.

23 тур

11.04.09 «Дніпро» – «Ворскла» – 2:1

Гоменюк 3, Назаренко 85 – Сачко 22

«Ворскла»: Долганський, Деспотовскі, Даллку, Маркоскі, Кулаков, Главіна (Єсін, 88), Сачко (Янузі, 90+4), Цуррі, Медведєв, Ярмаш, Чеснаков.

Третя поспіль поразка і п'ята поспіль гра без перемог – такий підсумок весняних матчів «Ворскли». Єврокубкові претензії полтавців поставлені під загрозу. Принаймні, вихід у Лігу Європи через чемпіонат перетворювався на примарну мрію.

Місце в турнірній таблиці – 5.

24 тур

18.04.09 «Ворскла» – «Металіст» – 0:1

Девіч 89

«Ворскла»: Долганський, Деспотовскі, Даллку, Красноп'яров, Маркоскі, Кулаков, Главіна (Єсін, 88), Сачко (Янузі, 46), Цуррі, Медведєв, Чеснаков.

Незважаючи на серію поразок (четверту поспіль), «Ворскла» продовжувала втримувати за собою п'ятий рядок турнірної таблиці, маючи непогані шанси на Лігу Європи. Втретє поспіль біло-зелені програють матч на останніх хвилинах гри. Прикро!

Місце в турнірній таблиці – 5.

25 тур

26.04.09 «Ворскла» – «Карпати» – 2:1

Главіна 36-пен., Кобін 61-автогол – Худоб'як 54

«Ворскла»: Долганський, Чеснаков, Ярмаш, Кулаков, Красноп'яров, Даллку, Медведєв, Маркоскі, Деспотовскі, Янузі (Чичиков, 59), Главіна.

Світло в кінці тунелю з'явилося після півфінальної гри у Харкові з «Металістом». Полтавці вперше не програли – і перевели з'ясування стосунків щодо путівки у фінал Кубка до Полтави. На цій ноті ейфорії «Ворскла» здолала вдома «Карпати»: важко, зі скрипом, але здолала, і зберегла за собою 5 місце, яке на той час вже захиталося під нашою командою.

Місце в турнірній таблиці – 5.

26 тур

03.05.09 «Металург» 3 – «Ворскла» – 1:0

Аржанов 66

«Ворскла»: Долганський, Янузі (Чичиков, 74), Даллку, Чеснаков, Медведєв, Ярмаш, Деспотовскі (Цуррі, 79), Кулаков, Главіна (Єсін, 70), Маркоскі, Красноп'яров.

Після поразки прямому конкурентові за місце в Лізі Європи «Ворскла» скотилася на шосте місце, однак шанси потрапити на континент ще залишалися, і дуже непогані.

Місце в турнірній таблиці – 6.

27 тур

08.05.09 «Ворскла» – «Арсенал» – 1:0

Главіна 82-пен.

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Чеснаков, Ярмаш, Цуррі, Єсін (Главіна, 61), Кулаков, Маркоскі, Красноп'яров, Деспотовські, Сачко (Янузі, 65, Бойко, 90+5).

Перемога над «Арсеналом» дозволила повернутися команді на облюбоване п'яте місце і відставання від четвертого рядка склало всього два очки. А попереду було перегравання кубкового півфіналу з «Металістом»...

Місце в турнірній таблиці – 5.

Григорій Ярмаш і Йован Маркоскі

28 тур

16.05.09 «Металург» Д – «Ворскла» – 2:1

Танасе 9, Корит'юко 54-пен. – Білосор 31-автогол.

«Ворскла»: Величко, Сачко (Чичиков, 60), Бойко, Чеснаков, Ярмаш, Цуррі, Главіна, Єсін, Медведєв (Пєсков, 52), Маркоскі, Красноп'яров.

Вихід «Ворскли» до фіналу національного Кубка зробив матч 28-го туру важливим лише для господарів. Полтавці вже в Європі, а «Металург» туди тільки прагнув. Зрештою, після цього матчу дончани свої шанси потрапити туди тільки підвищили...

Місце в турнірній таблиці – 6.

29 тур

23.05.09 «Ворскла» – «Чорноморець» – 2:1

Маркоскі 31, Цуррі 52 – Левиґа 20

«Ворскла»: Долганський, Даллку, Чеснаков, Медведєв, Цуррі, Єсін (Главіна, 46), Кулаков, Маркоскі, Красноп'яров, Деспотовські, Сачко (Янузі, 69).

Остання домашня гра сезону стала переможною для ворсклян. А сам результат гри з «Чорноморцем» став логічним завершенням сезону, неоднозначного і загалом успішного, якщо зважати на результати виступів команди за останні роки.

Місце в турнірній таблиці – 6.

30 тур

26.05.09 «Кривбас» – «Ворскла» – 0:2

Главіна 9, Сачко 60

«Ворскла»: Величко, Бойко, Даллку, Чеснаков, Цуррі, Главіна (Єсін, 46), Маркоскі, Красноп'яров, Кулаков (Безус, 84), Деспотовські, Сачко (Чичиков, 71).

Заключний матч, здавалося, не мав особливого значення для обох команд. Однак перемога «Ворскли» цілком заслужено дозволила команді в підсумку посісти п'яте місце. А якщо зважити на те, що полтавці поступилися четвертим рядком донецькому «Металургу» лише за додатковими показниками (гіршою різницею м'ячів), можна

вважати, що сезон ворсклянам удався на славу. До того ж – попереду був фінал Кубка!

Підсумкове місце в турнірній таблиці – 5.

Василь Сачко

Турнірна таблиця

18 чемпіонат України. 2008/2009 р. Прем'єр-ліга

М	Команда	Місто	І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	Київ	30	26	1	3	71 – 19	79
2	«Шахтар»	Донецьк	30	19	7	4	47 – 16	64
3	«Металіст»	Харків	30	17	8	5	44 – 25	59
4	«Металург»	Донецьк	30	14	7	9	36 – 27	49
5	«Ворскла»	Полтава	30	14	7	9	32 – 26	49
6	«Дніпро»	Дніпропетровськ	30	13	9	8	34 – 25	48
7	«Металург»	Запоріжжя	30	12	9	9	29 – 30	45
8	«Таврія»	Сімферополь	30	10	7	13	41 – 45	37
9	«Карпати»	Львів	30	8	10	12	33 – 39	34
10	«Чорноморець»	Одеса	30	12	2	16	34 – 42	32
11	«Арсенал»	Київ	30	8	8	14	26 – 33	32
12	«Кривбас»	Кривий Ріг	30	8	8	14	21 – 36	32
13	«Зоря»	Луганськ	30	8	7	15	29 – 45	31
14	«Іллічівець»	Маріуполь	30	7	5	18	31 – 54	26
15	«Львів»	Львів	30	6	8	16	24 – 39	26
16	«Харків»	Харків	30	2	9	19	19 – 50	12

Із «Чорноморця» знято 6 очок за рішенням ФІФА («Справа Інджича»).

Із «Харкова» знято 3 очки за рішенням ДК ПЛ від 06.05.2009.

«Ворскла»-2008/09:

воротарі: Сергій Долганський – 28 (-24), Сергій Величко – 2 (-2);

захисники: Арменд Даллку – 28, Олег Красноп'яров – 28, Дебатік Цуррі – 28 (4), Геннадій Медведєв – 23, Григорій Ярмаш – 23, Володимир Чеснаков – 14, Андрій Бойко – 7, Саша Джурич – 3(1), Євген Песков – 1;

півзахисники: Йован Маркоскі – 28 (6), Дмитро Єсін – 27 (2), Філіп Деспотовські – 26 (1), Денис Кулаков – 26 (1), Деніс Главіна – 25 (3), Сергій Кравченко – 17 (4), Костянтин Ярошенко – 4 (1);

нападники: Василь Сачко – 21 (4), Ахмед Янузі – 21 (2), Олексій Чичиков – 20, Роман Локтіонов – 8, Роман Безус – 1;

тренер: Микола Павлов.

Усі тренери «Ворскли»

1. Костянтин Скрипченко

до квітня 1955 року;

в.о. тренера: липень – серпень 1964 року;

в.о. тренера: липень-жовтень 1965 року.

2. Анатолій Зубрицький

квітень 1955 року – грудень 1956 року.

3. Андрій Жиган

січень-квітень 1957 року.

4. Йосип Ліфшиць

квітень 1957 року – грудень 1958 року.

5. Олександр Загорецький

січень – червень 1959 року.

6. Григорій Дуганов

червень 1959 року – 20 липня 1960 року.

7. Віктор Жильцов

22 липня 1960 року – липень 1964 року;

січень – грудень 1966 року.

8. Григорій Балаба

серпень 1964 року – липень 1965 року.

9. Володимир Аксьонов

січень – жовтень 1967 року;

травень 1980 року – травень 1982 року.

10. Олександр Алпатов

в.о. тренера: вересень – жовтень 1967 року;

січень 1968 – 1 серпня 1970 року;

липень 1972 року – 16 липня 1973 року.

11. Юрій Войнов

5 вересня 1970 року – липень 1972 року.

12. Віктор Носов

18 липня 1973 року – листопад 1974 року;

2 липня 2005 року – 5 липня 2007 року.

13. Анатолій Вітков

грудень 1974 року – 1 червня 1976 року.

14. Василь Сальков

1 червня – грудень 1976 року.

15. Станіслав Басюк

січень 1977 – травень 1980 року.

16. Геннадій Путівський

травень – листопад 1982 року.

17. Віктор Пожечевський

*лютий 1984 року – січень 1990 року;
23 серпня – 8 листопада 1990 року;
січень 1994 року – 4 червня 1998 року.*

18. Геннадій Лисенчук

січень – серпень 1990 року.

19. Володимир Ходус

січень – серпень 1991 року.

20. Тренерська рада (Віктор Пожечевський, Геннадій Слюсарев, Станіслав Басюк, Анатолій Дяченко, Олег Кривенко, Сергій Лукаш)

1 серпня 1991 – 7 листопада 1991 року.

21. Леонід Колтун

11 – 23 лютого 1992 року.

22. Сергій Доценко

березень – 5 липня 1992 року.

23. Володимир Брухтій

липень 1992 року – липень 1993 року.

24. Віктор Маслов

липень – листопад 1993 року

25. Олександр Довбій

6 червня – 28 серпня 1998 року.

26. Сергій Собецький, Іван Шарій

в.о. тренера 30 серпня – 8 жовтня 1998 року.

27. Анатолій Коньков

8 жовтня 1998 – 15 серпня 2000 року.

28. Сергій Морозов

21 серпня 2000 року – 18 червня 2001 року.

29. Андрій Баль

2 липня 2001 року – 19 серпня 2003 року.

30. Олег Моргун

в.о. тренера 19 – 28 серпня, 30 жовтня – 25 грудня 2003 року.

31. Олег Долматов

28 серпня – 30 жовтня 2003 року.

32. Володимир Лозинський

25 грудня – 1 липня 2004 року.

33. Володимир Мунтян

1 липня 2004 року – червня 2005 року.

34. Анатолій Момот

в.о. тренера 5 липня – 27 грудня 2007 року.

35. Микола Павлов

з 27 грудня 2007 року.

«Ворскла» в Кубку СРСР

Кубок СРСР-1957

Володар Кубка: «Локомотив» (Москва)

Строки проведення: 27 березня – 26 жовтня 1957 року

Кількість учасників: 76

Склад учасників: 12 команд класу «А» і 64 команди класу «Б»

Структура розіграшу. В турнірі брали участь тільки команди майстрів. На першому етапі 64 команди класу «Б» в чотирьох зонах визначили 20 кращих команд. Далі 32 команди визначили переможця.

Клас «Б», II зона, друге коло

01.05.1957 (середа). «Колгоспник» (Полтава) – СКВО (Київ) – 2:1 (0:0).

Полтава, стадіон «Колгоспник», початок о 17.00, +22 градуси, 12000 глядачів.

Судді: Чижев (Дніпропетровськ), Юрій Вінцентик, Адам Надін (Полтава).

«Колгоспник»: Степан Котора, Анатолій Хижняк, Юрій Нікітін, Андрій Халощ, Аладар Пельчарський, Микола Телінгер, Євген Іванов (Дмитро Городецький), Олександр Матюхін, Анатолій Хоростецький, Володимир Тимохін, Володимир Казанкін.

Тренер: Йосип Ліфшиць.

СКВО: Геннадій Лазунов, Дмитро Пригунов, Юрій Олещук, Микола Голяков, Анатолій Матюхін, Анатолій Альошин, Анатолій Штриголь (Рудольф Козенков), Станіслав Костюк, Василь Лебедев, Геннадій Путівський, Борис Міхеев.

Тренер: Віктор Чистохвалов.

Голи: Матюхін, Казанкін – Путівський.

Попередження: Матюхін.

Клас «Б», II зона, третє коло

05.05.1957 (неділя). СКВО (Львів) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0 (0:0).

Львів, стадіон «ПрикВО», початок о 16.00, +18 градусів, 12000 глядачів.

Судді: Бутенко (Харків), Каростишевський, Бондар.

СКВО: В'ячеслав Пантель, Микола Бресев, Василь Турянчик (А.Марков), Едуард Масловський, Дезидерій Ковач, Володимир Вараксін, Анатолій Курчавенков, Ернест Кеслер, Олександр Філяєв, Володимир Чуріков, Григорій Галбмілліон.

Тренер: Мирослав Турко.

«Колгоспник»: Степан Котора, Анатолій Хижняк, Юрій Нікітін, Андрій Халощ, Аладар Пельчарський, Микола Телінгер, Дмитро Городецький, Євген Іванов, Олександр Матюхін, Володимир Тимохін, Володимир Казанкін.

Тренер: Йосип Ліфшиць.

Гол: 1:0 Курчавенков (50).

Минулої неділі на стадіоні ПрикВО відбувся другий тур розіграшу Кубка СРСР з футболу. Господарі поля приймали команду «Колгоспник» (Полтава).

Недавно львівська і полтавська команди зустрічалися між собою у першості країни. Переконливий виграв львів'ян у футболістів Полтавщини – 5:2 – давав підставу гадати, що і цього разу вони досить легко виграють у своїх противників. Проте сталося інакше. Гості чинили впертий опір армійцям. Більше того, вони

досить часто переходили в атаку, і лише слабка, безсистемна гра їх нападу не дала можливість полтавчанам взяти ворота. Не на високому рівні була і гра львівських нападаючих.

На 50-й хвилині Курчавенков (№7), скориставшись з помилки воротаря гостей, забив гол. Цей єдиний м'яч вирішив долю гри. Таким чином, львівські армійці увійшли в 1/8 фіналу розіграшу Кубка, де вони зустрінуться з московським «Спартак» – переможцем торішньої першості СРСР з футболу і шестиразовим володарем Кубка країни.

«Вільна Україна»,

№ 107 (4183) 7 травня 1957 року (вівторок)

Кубок СРСР-1958

Володар кубка: «Спартак» (Москва)

Строки проведення: 2 липня – 2 листопада 1958 року

Кількість учасників: 106

Склад учасників: 12 команд класу «А» і 94 команди класу «Б»

Структура розіграшу. У турнірі брали участь тільки команди майстрів. На першому етапі 94 команди класу «Б» в шести зонах визначили переможців. Переможці 1, 2, 3, 4 зон зустрілися між собою, а переможці 5 і 6 зон пройшли далі за жеребом. Згодом до них приєдналися 12 команд класу «А», склавши таким чином 16 команд 1/8 фіналу.

Клас Б», II зона, перше коло

02.07.1958 (середа) «Колгоспник» (Полтава) – «Ростсільмаш» (Ростов-на-Дону) – 8:1 (5:0).

Полтава, стадіон «Колгоспник».

Суддя: ???

«Колгоспник»: Михайло Тисовський, Анатолій Хижняк, Валентин Дащенко, Володимир Борисов (к/к), Аладар Пельчарський, Анатолій Міщенко, Володимир Казанкін, Іштван Пажо, Олег Щупаков, Золтан Бреньо, Євген Золотухін (Віктор Бугаєвський).

Тренер: Йосип Ліфшиць.

«Ростсільмаш»: Анатолій Копилов, Іван Смірнов, Володимир Нечепуренко, Михайло Дигай, Олексій Григоров (к/к), Лебеденко, Адріан Жила, Валерій Яцкевич, Веніамін Іскра, Геннадій Матвєєв, Пережогін.

Тренер: Григорій Дуганов.

Голи: Казанкін-2, Пажо, Щупаков-2, Бреньо, Пельчарський-2 — Матвєєв.

Клас Б», II зона, друге коло

09.07.1958 (середа). «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Дніпропетровськ) – 1:1 (дод. час).

Полтава, стадіон «Колгоспник».

Суддя: ???

«Колгоспник»: Михайло Тисовський, Анатолій Хижняк (Василь Міщенко), Валентин Дащенко, Володимир Борисов, Анатолій Міщенко, Аладар Пельчарський, Володимир Казанкін, Іштван Пажо, Олег Щупаков, Золтан Бреньо, Євген Золотухін (к/к).

Тренер: Йосип Ліфшиць.

«Металург»: Юрій Сорокін, Федотов (Євген Жучков), Володимир Пурцхванідзе, Юрій Козаченко, Олександр Нефьодов, Євген Севастьянов, Тібор Туряниця, Герман Кудзієв, Валерій Лапшин, Анатолій Ключко, Юрій Прохоров.

Тренер: Серафим Холодков.

Голи: Щупаков (?), Лапшин (?).

Клас Б», II зона, друге коло. Перегравання

10.07.1958 (четвер). «Колгоспник» (Полтава) – «Металург» (Дніпропетровськ) – 1:3 – дод. час (0:0, 1:1).

Полтава, стадіон «Колгоспник».

Суддя: ???

«Колгоспник»: Михайло Тисовський, Василь Міщенко, Валентин Дащенко, Володимир Борисов (Анатолій Міщенко), Анатолій Хижняк, Аладар Пельчарський, Володимир Казанкін, Іштван Пажо, Олег Щупаков, Золтан Бреньо, Євген Золотухін.

Тренер: Йосип Ліфшиць.

«Металург»: Юрій Сорокін, Володимир Пурцхванідзе, Євген Жучков, Юрій Козаченко, Олександр Нефьодов, Євген Севастьянов, Тібор Туряниця, Герман Кудзієв (Михайло Дідевич), Валерій Лапшин, Анатолій Ключко, Юрій Прохоров.

Тренер: Серафим Холодков.

Голи: 1:0 Щупаков (?), 1:1 Дідевич (86), 1:2 Лапшин (107), 1:3 Лапшин (119).

Кубок СРСР-1959/60 рр.

Володар Кубка: «Торпедо» (Москва)

Строки проведення: 11 червня 1959 року – 31 жовтня 1960 року

Кількість учасників: 113

Склад учасників: 22 команди класу «А» і 91 команда класу «Б»

Структура розіграшу: На першому етапі змагалися команди класу «Б». Сітка складалася за географічним принципом. Частина команд класу «А» приєдналася до розіграшу з 1/16 фіналу, інша частина – з 1/8 фіналу, причому 1/8 фіналу відбулася майже через рік після матчів 1/16 фіналу. Турнір розтягся майже на півтора роки.

Клас Б», II зона, перше коло.

04.07.1959 (субота). «Трудові резерви» (Курськ) – «Колгоспник» (Полтава) – 0:6 (0:3)

Курськ, стадіон ???

Суддя: ???

«Колгоспник»: Степан Котора, Анатолій Хижняк, Володимир Борисов, Віктор Бугаєвський, Федір Нахалов, Борис Соколов, Олег Дроздов, Костянтин Мальцев, Лер Гедеванішвілі, Євген Золотухін, Анатолій Качуєв (Геннадій Семенов). Виходив на заміну Свиридов.

Тренер: Григорій Дуганов.

Голи: Качуєв-5, ???

Клас Б», II зона, друге коло.

07.07.1959 (вівторок). «Авангард» (Харків) – «Колгоспник» (Полтава) – 5:4 – дод. час (2:1, 1:2, 2:1).

Харків, стадіон «Авангард», початок о 18.30.

Суддя: ???

«Авангард»: ,Чернишов....., Ригвава, Панфілов, Кецкало, Корольов, Масленников, Безпалий, Ворона, ...

Тренер: В.Зуб.

«Колгоспник»: Чоба Кахлик, Анатолій Хижняк, Володимир Борисов, Віктор Бугаєвський, Федір Нахалов, Борис Соколов, Олег Дроздов, Костянтин Мальцев, Лер Гедеванішвілі, Євген Золотухін, Анатолій Качуєв (Геннадій Семенов). Виходив на заміну Свиридов.

Тренер: Григорій Дуганов.

Голи: Корольов, Масленников, Ригвава, ?? – ????

Кубок СРСР-1961

Володар Кубка: «Шахтар» (Донецьк)

Строки проведення: 9 травня – 29 жовтня 1961 року

Кількість учасників: 154

Склад учасників: 22 команди класу «А» і 132 команди класу «Б»

Структура розіграшу. На першому етапі змагалися команди класу «Б». 134 команди в десяти зонах виявили по чотири кращих команди (в українських зонах по 5 команд). На другому етапі 22 команди класу «А» змагалися із переможцями зональних змагань класу «Б» в 1/32 фіналу.

Клас «Б», II зона УРСР, 1/2 фіналу

11.06.1961 (неділя). «Колгоспник» (Полтава) – «Авангард» (Краматорськ) – 1:2 (1:2).

Полтава, стадіон «Колгоспник», початок о 18.00.

Судді: Дементьєв (Кіровоград), Чернявський, Харічков (Полтава).

«Колгоспник»: Іван Деменко, Іванов, Леонід Добіжа, Володимир Борисов, Анатолій Хижняк, Віктор Бугаєвський, Леонід Леонов, Юрій Ячнев, Віктор Бітудін, Євген Золотухін, Володимир Глоба.

Запасні: Воробйов, Просяник.

Головний тренер: Віктор Жильцов.

«Авангард»: Щавель, Бахалов, Зорін, Дрозд, Султанов, Бугров (Вакуленко), Зінченко, Бахман, Даценко, Нестеренко, Кучеренко.

Запасні: Євдокімов, Шеханін.

Головний тренер: Д.Іванов.

Голи: 1:0 Хижняк (21, з пенальті), 1:1 Бахман (25), 1:2 Даценко (37).

«Пролунав останній свисток судді і матч закінчився. Капітани команд потиснули один одному руки, подякували за суддівство і повели команди з поля.

«Авангард» Краматорськ раді й задоволені перемогою. Вони йдуть з високо піднятими головами в них бадьорий настрій. Адже спортивну честь відстояли. Поруч ідуть футболісти «Колгоспника» і не дивляться в очі болільників, які щиро вітають гостей за їх наполегливість та дружні атаки, що забезпечили їм перемогу з рахунком 2:1.

Так у неділю на полтавському стадіоні «Колгоспник» закінчився матч на Кубок країни між командами класу «Б» – господарями поля і авангардівцями Краматорська.

Команда «Колгоспник» вибула з розіграшу кубка СРСР з першого ж матчу.

Як проходило змагання?

На 21-й хвилині за гру рукою одного із захисників гостей суддя призначив

одинадцятиметровий удар. Анатолій Хижняк виконав його відмінно. Рахунок – 1:0 на користь господарів поля. Та гості не розгубилися і через 4 хвилини сквитали рахунок, а на 37-й хвилині першої половини гри забили ще один м'яч у ворота «Колгоспника».

Рахунок 2:1 на користь гостей так і не змінився до кінця матчу. А все це тому, що полтавчани грали безсистемно, мляво. Вся лінія нападу – Л.Леонов, Ю.Ячнев, В.Бітудін, Є.Золотухін, В.Глоба – діяла за принципом: кожен за себе. Коли треба було швидко віддавати м'яч або бити по воротах, наші гравці займалися непотрібною обводкою. А нападаючі мали дуже мирний настрій.

Це тривожний сигнал про стан у команді «Колгоспник». Вся громадськість Полтави чекає негайного поліпшення техніки й тактики гри команди».

«Комсомолец Полтавщини»

№ 71 (1084), 14 червня 1961 року (середа).

Кубок СРСР-1962

Володар Кубка: «Шахтар» (Донецьк)

Строки проведення: 22 квітня – 11 серпня 1962 року

Кількість учасників: 168

Склад учасників: 22 команди класу «А» і 146 команд класу «Б»

Структура розіграшу. На першому етапі змагалися команди класу «Б». 146 команд у восьми зонах виявили 9 команд, які вийшли до 1/16 фіналу. Тут до них приєдналися 22 команди класу «А». А «Динамо» Київ, за жеребом, взяло старт з 1/8 фіналу.

Клас Б», зона УРСР, друге коло

06.05.1962 (неділя) «Колгоспник» (Полтава) – «Торпедо» (Харків) – 1:0 (0:0).

Полтава, стадіон «Колгоспник»

Суддя: О. Мугурдумов (Київ)

«Колгоспник»: ????

Тренер: Віктор Жильцов.

«Торпедо»: ???

Тренер: ???

Гол: 1:0 Хижняк (75, з пенальті).

«Ігри на кубок завжди проходять в напруженій і впертій боротьбі. Кожна команда докладає багато зусиль до перемоги, бо та з них, яка програє, вибуває з розіграшу, а переможець продовжує свій шлях до почесного спортивного трофею.

Матч, який відбувся у неділю на полтавському стадіоні «Колгоспник» між господарями поля та командою «Торпедо» на кубок з футболу для команд майстрів класу «А» і «Б», не був винятком. Боротьба йшла напруженою з перших до останніх хвилин. Відчувалась деяка перевага полтавських футболістів.

Та ось 29 хвилина другого тайму. Суддя всесоюзної категорії О.Мугурдумов (Київ) за грубість захисника харків'ян призначив одинадцятиметровий штрафний удар. Виконувати цей суворий вирок вийшов капітан команди А.Хижняк. Удар – і м'яч в сітці воріт торпедівців. Цей гол і вирішив справу».

А.Надін.

«Зоря Полтавщини»,

№94 (9048), 8 травня 1962 року (вівторок).

Клас Б», зона УРСР, третє коло

21.05.1962 (понеділок). «Колгоспник» (Полтава) – «Колгоспник» (Черкаси) – 0:2 (0:1).

Полтава, стадіон «Колгоспник»

Суддя: ???

«Колгоспник» (П): Слабко, , Б.Маслов, Бітудін, ????

Тренер: Віктор Жильцов.

«Колгоспник» (Ч): Віктор Шпиленко, Віктор Антосік, Володимир Марков, Віктор Кириєнков, В'ячеслав Мітін, Євген Кутепов (Михайло Вульфівич, 46), Михайло Єгоров, Давид Городецький, Леонід Яровий, Едуард Давидян, В'ячеслав Мазаєв.

Тренер: ???

Голи: 0:1 Мазаєв (39), 0:2 Яровий (65).

«І ось черкаси прибули на чергову кубкову зустріч із своїми полтавськими одноклубниками.

Перші хвилини змагань проходили у швидкому темпі. Обидві команди грали старанно і сміливо. Відчувалась деяка ігрова перевага гостей. У них активно діяв півзахист, який був господарем центра поля. І все ж на початку зустрічі моментів для взяття воріт було більше в полтавчан. Спочатку Бітудін (№ 10), а потім Маслов (№ 8) мали явні можливості відкрити рахунок. Та завершальні удари були невдалі. Скільки разів любителі футболу бачать неточні удари нападаючих! Це найважливіший елемент у техніці гри форвардів, і він повинен бути відпрацьований до тонкощів. А от цього про наш напад поки що не скажеш, йому треба ще багато попрацювати, щоб навчитись використовувати найменшу можливість для ударів по воротах.

Першими успіху добиваються гості. Одержавши право на кутовий, вони навішують м'яч на штрафний майданчик і, скориставшись недосвідченістю воротаря Слабка, відкривають рахунок.

Після перерви лише кілька хвилин господарі поля намагались налагодити гру. А коли другий м'яч влетів у ворота, вони зарані склали зброю, змирившись з поразкою. Гості збили темп, і останні 20-25 хвилин пройшли в'яло. Програвши зустріч з рахунком 0:2, полтавські футболісти вибули з розіграшу кубка СРСР з футболу».

«Комсомолец Полтавщини»,

№ 64 (1233), 23 травня 1962 року (середа).

Кубок СРСР-1963

Володар Кубка: «Спартак» (Москва)

Строки проведення: 7 квітня – 10 серпня 1963 року

Кількість учасників: 186

Склад учасників: 20 команди першої групи класу «А», 18 команд другої групи класу «А» і 148 команд класу «Б»

Структура розіграшу. Спочатку 148 команд класу «Б» у дев'яти зонах визначали переможців. Далі до них приєдналися 18 команд 2 групи класу «А». І ці команди провели два раунди, аби визначити 12 переможців, які разом із 20 командами першої групи класу «А» склали 1/16 фіналу.

Клас «Б», III зона УРСР, 1/8 фіналу

17.04.1963 (середа) «Будівельник» (Херсон) – «Колгоспник» (Полтава) – 2:0

Херсон, стадіон «Авангард», початок о 17.15, 4000 глядачів.

Судді: Заславчик (Севастополь), Орлик, Новосад (Херсон).

«Будівельник»: Ващенко, Кравченко, Бова, Юрін, Лобанов, Деркач, Пшиков (к/к), Погрібний, Смєлков, Стародубець, Дровецький.

Тренер: ???

«Колгоспник»: Станіслав Басюк (Роберт Якименко, 46), Віктор Петрук, Юрій Дмитренко, Анатолій Хижняк, Володимир Борисов (к/к), Анатолій Качуєв, Микола Дураченко, Борис Маслов, Володимир Попіневський, Сидоров, Олександр Гончаров (Марков).

Тренер: Віктор Жильцов.

Голи: Смєлков (?), Дровецький (?).

Нереалізований пенальті: Лобанов (поперечина).

Кубок СРСР-1964

Володар Кубка: «Динамо» (Київ)

Строки проведення: 16 квітня – 27 вересня 1964 року

Кількість учасників: 194

Склад учасників: 17 команд першої групи класу «А», 26 команд другої групи класу «А» і 151 команда класу «Б»

Структура розіграшу. *Спочатку 151 команда класу «Б» у дев'яти зонах визначали переможців. Далі 26 команд другої групи класу «А» зустрілися з 9 кращими командами – переможцями 9 зон і в два раунди визначили 15 команд. Тут до них приєдналося 17 команд першої групи класу «А», які і склали 1/16 фіналу.*

22.04.1964 (середа). «Будівельник» (Херсон) – «Колгоспник» (Полтава) – 1:0

Херсон, стадіон «Авангард», початок о 17.00, 10000 глядачів.

Судді: Болотніков (Москва), Бабич, Медведев (Херсон).

«Будівельник»: Вощенко, Леванченко, Бова, Юдін, Сергій Булюченко, Лобанов, Пшиков (к/к), Викулов, Дровецький, Микола Булюченко, Лебедь.

Тренер: ???

«Колгоспник»: Іван Деменко, Віктор Петрук, Юрій Дмитренко, Анатолій Вітков, Володимир Клусович, Валерій Жуков, Володимир Попіневський, Юрій Ячнєв (к/к), Анатолій Штриголь, Євген Кутєпов, Віктор Братусь.

Запасний: Станіслав Басюк.

Тренер: Віктор Жильцов.

Гол: 1:0 Дровецький (?).

Нереалізований пенальті: Лобанов.

Кубок СРСР-1965

Володар Кубка: «Спартак» (Москва)

Строки проведення: 4 квітня – 15 серпня 1965 року

Кількість учасників: 102

Склад учасників: 17 команди першої групи класу «А», 30 команд другої групи класу «А» і 55 команд класу «Б»

Структура розіграшу. *49 українських команд класу «Б» у трьох зонах визначили переможців. Російські зони змагання не проводили, а право брати участь*

*Програма матчу «Авангард»
Жовті Води — «Колгоспник»
1965 року*

у фінальному розіграші отримали торішні переможці кубкових змагань у зонах: «Нафтовик» (Фергана), «Локомотив» (Красноярськ), «Знамя труда» (Орехово-Зуєво), «Текмаш» (Кострома) і фіналісти двох зон: «Трудові резерви» (Курськ) і «Динамо» (Сухумі). Далі 9 команд класу «Б» і 30 команд другої групи класу «А» провели два раунди й визначили 15 учасників 1/16 фіналу. Тут до них приєдналися 17 команд першої групи класу «А». Ці 32 команди склали заключну групу учасників в 1/16 фіналу.

Клас «Б», I зона УРСР, 1/8 фіналу

04.04.1965 (неділя). «Авангард» (Жовті Води) – «Колос» (Полтава) – 1:0

Жовті Води, стадіон «Авангард», початок о 15.00, 3500 глядачів

Судді: Цаповецький, Шмигельський, Кирсанов (Київ).

«Авангард»: В'ячеслав Онопко, Іван Волков, Юрій Варакута, В'ячеслав Чебанов, Юрій Воронов, Євген Черкасов, Володченков, Зиновій Замишко, Володимир Мальченко, Алмазов, Анатолій Помазан.

Тренер: Л.Родос

«Колос»: Анатолій Шевкаленко, Анатолій Максименко, Володимир Борисов, Віктор Бугаєвський, Анатолій Вітков, Віталій Бардешин, Анатолій Качуєв, Володимир Попіневський, Анатолій Штриголь, Борис Маслов, Юрій Москалець.

Тренер: Григорій Балаба.

Гол: Черкасов (?).

Кубок СРСР-1966/67

Володар Кубка: «Динамо» (Москва)

Строки проведення: 23 квітня 1966 року – 8 листопада 1967 року

Кількість учасників: 242

Склад учасників: 19 команд першої групи класу «А», 59 команд другої групи класу «А» та 164 команди класу «Б».

Структура розіграшу. Спочатку 164 команди класу «Б» у дев'яťох зонах визначили переможців. Далі 59 команд другої групи класу «А» та 9 команд класу «Б» провели три раунди для визначення 13 учасників 1/16 фіналу. Тут до них приєдналися 19 команд першої групи класу «А», й ці 32 команди склали заключну групу учасників в 1/16 фіналу.

Клас «Б», I зона УРСР, 1/16 фіналу

18.05.1966 (середа) «Колос» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 1:2 – дод.час (1:0, 1:1).

Полтава, стадіон «Колос», початок о 18.00, 5000 глядачів.

Судді: Резенкін, Косов, Приходько (Харків).

«Колос»: Іван Ковач, Анатолій Максименко, Віктор Арцибашев, Віктор Бугаєвський, Анатолій Вітков, Анатолій Качуєв (Юрій Москалець, 76), Володимир Попіневський, Євген Тихонов, Микола Дураченко, Віктор Братусь.

Тренер: Віктор Жильцов.

«Кривбас»: Гасан, Бабкін, Алексанов, Романюк, Коновалов, Миронов, Брошин, Мовчан, Жибоєдов, Кулик, Яремченко (Лозанюк, 91).

Тренер: ???

Голи: 1:0 Тихонов (37), 1:1 Кулик (75), 1:2 Кулик (108).

«Федерація футболу СРСР вирішила почати розіграш кубка країни 1967 року з цієї весни. Лише дві команди класу «Б» УРСР із 40 матимуть право продовжувати боротьбу за цей почесний трофей. Тобто буде два представники від другої ліги футболу.

18 травня почався перший тур. Полтавці приймали давнього суперника кубкових баталій – команду «Кривбас» (Кривий Ріг).

З перших хвилин матчу полтавці почали штурмувати ворота кривбасівців. Знову включений до команди півзахисник Анатолій Качуєв децю посилив півзахист. Проте він особливих змін не вніс. І все ж треба відзначити, що півзахист теж брав участь в атаках воріт суперника. Одна за одною виникають загрози над ворітьми команди гостей. Здавалось, ось-ось м'яч влетить в сітку. Але Братусь (№ 11) багато разів б'є м'яч вище воріт. Дураченко (№ 10), хоч і грав старанно, але його удари не досягали цілі. Тихонов (№ 9) не завжди встигав обробити м'яч біля воріт. Погано грав і Попіневський (№ 8). От і вийшло, що гострих моментів біля воріт гостей було безліч – а гол забили лише на 37 хвилині. М'яч послав у ворота противника Тихонов під час безладдя на штрафному майданчику, а не в результаті добре розіграної комбінації.

Перша половина гри закінчилась на користь полтавців. У другому таймі становище не змінилось. Атакували більше і гостріше наші спортсмени, але м'яч влетів... у їхні ворота. Це трапилось так. Суддя призначив штрафний удар метрів з 35-ти.

Сильний низовий удар в правий кут воріт досяг мети.

Після пропущеного гола полтавці послали натиск на ворота «Кривбаса», але забити м'яч так і не змогли. Треба віддати належне воротареві гостей В. Гасану, який не раз рятував команду від вірного гола.

Закінчилось 90 хвилин матчу, а рахунок 1:1. Тільки на 108 хвилині гості розігрують чітку і нескладну комбінацію, яка завершується голом у ворота «Колоса». В пропущеному м'ячі винен захист полтавців.

Останні 12 хвилин матчу «Колос» міг би сквитати гол, але цього не трапилось. Поспішність нападаючих, неточність їх ударів. Ось і вийшло: атакував «Колос», а виграли цей матч кривбасівці.

А.Надін.

«Зоря Полтавщини»

№ 121 (10248), 20 травня 1966 року (п'ятниця).

Кубок СРСР-1967/68

Володар Кубка: «Торпедо» (Москва)

Строки проведення: 26 березня 1967 року – 8 листопада 1968 року

Кількість учасників: 259

Склад учасників: 20 команд першої групи класу «А», 84 команди другої групи

класу «А» і 155 команд класу «Б»

Структура розіграшу: Спочатку 155 команд класу «Б» у дев'ятьох зонах визначили переможців. Далі 84 команди другої групи класу «А» та 9 команд класу «Б» провели три раунди для визначення 12 учасників 1/16 фіналу. Тут до них приєдналися 20 команд першої групи класу «А», й ці 32 команди склали заключну групу учасників 1/16 фіналу.

1/64 фіналу

19.04.1968 (п'ятниця) «Автомобіліст» (Житомир) – «Сільбуд» (Полтава) — 0:0.
Коростишів.

1/64 фіналу. Перегравання

20.04.1968 (субота) «Автомобіліст» (Житомир) – «Сільбуд» (Полтава) – 1:0.
Коростишів.
Гол: Матвеев.

Кубок СРСР-1968/69

Володар Кубка: «Карпати» (Львів)

Строки проведення: 23 березня – 17 серпня 1969 року

Кількість учасників: 104

Склад учасників: 20 команд першої групи класу «А» та 84 команди другої групи класу «А».

Структура розіграшу. Команди класу «Б» у зонах виявляли кращих. Змагання затяглися, і було вирішено їхні результати скасувати й розіграти кубок тільки серед команд класу «А». 84 команди другої групи класу «А» в чотирьох підгрупах визначили по три кращі команди. Далі 12 переможців першого етапу й 20 команд першої групи класу «А» склали учасників 1/16 фіналу.

Друга група класу А, III підгрупа, 1/4 фіналу.

30.03.1969 (неділя) «Суднобудівник» (Миколаїв) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0

Миколаїв, стадіон «Суднобудівник».

Гол: 1:0 Курінний (?)

Кубок СРСР-1970

Володар Кубка: «Динамо» (Москва)

Строки проведення: 31 березня – 8 серпня 1970 року

Кількість учасників: 105

Склад учасників: 17 команд вищої ліги, 22 команди першої групи класу «А» та 66 команд другої групи класу «А»

Структура розіграшу. У турнірі взяли участь тільки команди класу «А». На першому етапі 66 команд другої групи в трьох зонах виявили три команди. Далі 22 команди першої групи визначили 6 кращих. І наостаток 9 переможців зон другої групи, 6 кращих другої групи й 17 команд вищої ліги склали заключну групу учасників 1/16 фіналу. Вперше у двох раундах (1/16 й 1/8 фіналу) команди зустрічалися двічі: вдома та на виїзді.

Друга група класу А», І підгрупа, 1/4 фіналу.

05.04.1970 (неділя). «Металург» (Запоріжжя) – «Будівельник» (Полтава) – 1:0

Запоріжжя, стадіон «Металург»

Суддя: ???

«Металург»: Гуркач, Малаховський, Пугачов, Матвієнко, Тимошенко, Єрьоменко, Курилов, Томах, Портнов, Усов (Кутін), Куличенко.

«Будівельник»: ???

Гол: 1:0 Кутін (?).

Кубок СРСР-1989/90

Володар Кубка: «Динамо» (Київ)

Строки проведення: 14 квітня 1989 року – 2 травня 1990 року

Кількість учасників: 80

Склад учасників: команди вищої (16), першої (22) та кращі команди 9-ти зон другої ліги (42) за підсумками сезону 1988 року.

Структура розіграшу. У турнірі брали участь тільки команди майстрів. На першому етапі 64 команди першої та другої ліг визначали 16 кращих команд у 1/64 та 1/32 фіналу. З 1/16 до них приєдналися команди вищої ліги, які зустрілися з 16 командами переможців 1/32 фіналу. На стадіях 1/16 і 1/8 фіналу проводилося по два матчі.

1/64 фіналу

02.05.1989 (вівторок) «Ворскла» (Полтава) – «Таврія» (Сімферополь) – 3:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Колос», початок о 17.00, 12000 глядачів.

Судді: Ярослав Грисьо (Львів), Степан Сельменський (Ужгород), Ігор Майоров (Вітебськ).

«Ворскла»: Олег Моргун, Сергій Ходирев, Ігор Власенко (Володимир Прокопінченко, 81), Ігор Китайко, Сергій Лукаш (Юрій Дейнеко, 79), Петро Ротань (Валерій Богданець, 46), Андрій Матюха, Ігор Юданов, Ігор Кислов, Юрій Рєзнік, Іван Шарій.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Таврія»: Петров, Ветоха, Янголенко. Галустов, Казаченко, Сорокін, Токарев. Сандул (Морочко, 78), Савченко (Рябінін, 78), Погорєлов, Матюшкін.

Голи: 1:0 Кислов (30), 2:0 Рєзнік (57), 3:0 Шарій (73).

«Із нетерпінням чекали уболівальники футболу Полтавщини дебюту «Ворскли» у розіграші Кубка СРСР.

Позавчора на стадіоні «Колос» обласного центру в поєдинку за престижний трофей вітчизняного футболу полтавці вийшли, на матч із сімферопольською «Таврією».

З перших хвилин гри ворскляни довели, що їх не лякає авторитет суперника.

Добре організована гра, чітка взаємодія гравців усіх ліній – особливо середньої і лінії нападу – все це принесло результат вже на 30-ій хвилині першого тайму.

Після кутового, поданого С. Лукашем, І. Кислов випереджає захисників «Таврії» і відкриває рахунок.

Активно, цілеспрямовано діяла «Ворскла» і після перерви. На 57-й хвилині граючий тренер полтавців майстер спорту Ю. Рєзнік сильно пробив у бік воріт «Таврії». М'яч потрапляє в когось із гравців, змінює напрям і вдруге опиняється у сітці воріт гостей.

Йшла 73-я хвилина гри. На місці лівого півсереднього ворскляни розпочинають чергову комбінацію. Ю. Рєзнік довгим пасом виводить у прорив І. Шарія, той вривається у штрафний майданчик, обробляє м'яч і сильно б'є низом у дальній від голкіпера кут.

3:0 – переконлива і цілком закономірна перемога «Ворскли», яка показувала впродовж усіх 90 хвилин зустрічі націленість на ворота суперників, колективні дії, волю до перемоги.

Наступну кубкову гру «Ворскла» проведе 1 червня з переможцем пари СКА (Одеса) – «Чайка» (Севастополь).

А 5 травня на стадіоні «Колос» полтавці прийматимуть хмельницьке «Поділля».

Ю. Волков.

«Комсомолец Полтавщини»

1/32 фіналу

01.06.1989 (четвер). «Ворскла» (Полтава) – СКА (Одеса) – 1:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Колос», початок о 18.00, 9000 глядачів.

Судді: Олександр Балакін (Київ), Євген Єсін (Дніпропетровськ), Олег Тимофєєв (Таллінн).

«Ворскла»: Олег Моргун, Сергій Ходирєв, Олег Кривенко, Юрій Кокоткін, Сергій Лукаш, Володимир Прокопінєнко (Петро Ротань, 82), Андрій Матюха, Ігор Юданов, Ігор Кислов, Юрій Рєзнік (Ігор Власєнко, 85), Іван Шарій.

Головний тренер: Віктор Пожечєвський.

СКА: Олег Колєсов, Володимир Микитин, Дмитро Дем'яненко, Олександр Єрмаков, Петро Чілібі, Сергій Кочвар, Ілля Цимбалар, Юрій Сак (Володимир Заярний, 80), Артур Шамрін (Василь Мокан, 46), Олег Кошелюк, Олег Костіков.

Головний тренер: Сергій Марусин.

Гол: 1:0 Кислов (28).

Нереалізований пенальті: Кошелюк (?).

Попередження: Чілібі (?).

1/16 фіналу

29.06.1989 (четвер). «Ворскла» (Полтава) – «Жальгіріс» (Вільнюс) – 1:0 (0:0).

Полтава, стадіон «Колос», початок о 19.00, 23000 глядачів.

Суддя: Сергій Рошїн (Кисловодськ).

«Ворскла»: Олег Моргун, Сергій Ходирєв, Ігор Китайко, Олег Кривенко, Сергій Лукаш, Валерій Богданєць (Ігор Кислов, 46), Андрій Матюха, Ігор Юданов (Іван Шарій, 46), Ігор Власєнко, Юрій Рєзнік, Володимир Прокопінєнко (Петро Ротань, 62).

Головний тренер: Віктор Пожечєвський.

«Жальгіріс»: Альвідас Канцявічус, Вікторас Брідайтіс, Ромас Мажейкіс, Арунас Жекас, Ваїдас Петраускас, Віргініюс Балтушнікас, Гінтарас Рімкус, Річардас Зданчюс (Рітас Нарушявічюс, 46), Гітіс Кавалаяускас, Відмантас Расюкас, Аїдас Прейкшайкіс.

Головний тренер: Беньямінас Зелькявічус.

Гол: 1:0 Кислов (48).

Попередження: Мажейкіс, Матюха.

1/16 фіналу. Матч-відповідь

17.07.1989 (понеділок). «Жальгіріс» (Вільнюс) – «Ворскла» (Полтава) – 5:1 (2:0).

Вільнюс, стадіон «Жальгіріс», 2000 глядачів.

Судді: Микола Левніков, Сергій Кудрявцев (Ленінград), В.Матюшев (Москва).

Програма матчу «Жальгіріс» - «Ворскла» 1989 року

«Жальгіріс» зустрівся з полтавською «Ворсклою» – українським клубом 2-ої ліги. До речі, Ворскла – ліва притока Дніпра, річка, на якій розташована Полтава. На шляху до 1/16 турніру на Кубок СРСР 1989/1990 року полтавці здолали сімферопольську «Таврію» й одеський СКА.

Перший матч 1/16 фіналу футболісти «Жальгіріса» 29-го червня в Полтаві програли 0:1. Правда, тоді в команді вільнюсців грали в основному футболісти резервного складу. Тому в понеділок у матчі-відповіді «Жальгірісу» потрібно було не тільки зрівняти в Полтаві віддану «фору», але й на свою користь зробити загальний рахунок двох матчів.

Оцінивши це завдання, «Жальгіріс» на матч вибів у такому складі: В.Мартінкенас, А.Яноніс, В.Сукрістов, Р.Тауткус, С.Якубаускас, Г.Квіткаукас, Р.Зданчюс, В.Балтушнікас, А.Нарбековас, В.Іванаускас, С.Баранаускас. Маючи на увазі, що І.Панкрат'єв і Р.Фрідрікас у цьому сезоні 10-ого липня в Москві у матчі з «Динамо» отримали по другій жовтій картці, – тому цього разу вони не могли грати, а В.Расюкас ще не повністю відновився після травми.

Порадувало те, що після травми у воротах знову з'явився В.Мартінкенас. До речі, свої ворота він захищав надійно, відбив кілька важких ударів. Як і слід було сподіватися, відразу виявилася різниця суперників у класі: «Жальгіріс» своїх суперників перевершив за всіма компонентами футбольної гри. Залишалось чекати реалізації переваги у голи. Перший був забитий на 15-ій хвилині. Його сильним ударом забив В.Іванаускас. Відразу мали можливість відзначитися Р.Зданчюс і С.Баранаускас. На 28-ій хвилині прорив до воріт – В.Іванаускаса збили в штрафному. Призначений у ворота «Ворскли» одинадцятиметровий удар реалізував сам В.Іванаускас. Момент, аби збільшити рахунок на 32-ій хвилині втратив С.Баранаускас.

Після перерви замість Р.Тауткуса на майданчик вийшов Р.Мажейкіс, а замість В.Іванаускаса – В.Расюкас. І надалі, не втрачаючи ініціативи у другому

«Жальгіріс»: Вальдемарас Мартінкенас, Гінтарас Квіткаукас, В'ячеслав Сукрістов, Віргініюс Балтушнікас (Арунас Жекас, 72), Арвідас Яноніс, Робертас Тауткус (Ромас Мажейкіс, 46), Стасіс Баранаускас, Вальдас Іванаускас (Відмантас Расюкас, 46), Сігітас Якубаускас, Річардас Зданчюс, Армінас Нарбековас.

Головний тренер: Беньямінас Зелькявічус.

«Ворскла»: Олег Моргун, Сергій Ходирєв, Олег Кривенко, Ігор Китайко, Сергій Лукаш, Петро Ротань, Володимир Прокопінченко (Олександр Волошко, 85), Ігор Юданов, Ігор Кислов, Ігор Власенко (Юрій Кокоткін, 46), Іван Шарій.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 1:0 Іванаускас (15), 2:0 Іванаускас (28, з пенальті), 3:0 Расюкас (51), 4:0 Балтушнікас (57), 5:0 Якубаускас (72), 5:1 Шарій (87, з пенальті).

Попередження: Кокоткін.

«На старті 36-го розіграшу турніру з футболу на Кубок СРСР вільнюський

таймі забили ще три голи: на 51-й хвилині відзначився В.Расюкас, на 57-й – після передачі А.Нарбековаса – ударом головою – В.Балтушнікас, на 72-й – ще раз після ефективного рейду по лівому краю й точної передачі А.Нарбековаса в центр – С.Якубаускас.

За декілька хвилин до фінального свистка гості пом'якшили рахунок: у ворота «Жальгіріса» був призначений одинадцятиметровий удар, який реалізував І.Шарій, який раніше був нападаючим запорізького «Металурга» й одеського «Чорноморця» (торік забив 20 голів).

Таким чином, остаточний результат матчу в понеділок – 5:1 на користь «Жальгіріса». Переконлива перемога дозволила продовжити турнірну боротьбу вже в 1/8 фіналу. До речі, перемогу футболісти «Жальгіріса» отримала легко, без великих зусиль, але епізодично тривожні моменти були: наші знову мали чимало шпарин в обороні. Добре, що гості з Полтави цього разу не змогли їх використати: а моменти вони, зізнаємося, мали. У понеділок у складі крім вже згаданих футболістів «Жальгіріса» з 72-ої хвилини грав А.Жекас (замінив В.Балтушнікаса)».

«Sportos»

20 липня 1989 р. (переклад із литовської).

Кубок СРСР-1990/91

Володар Кубка: ЦСКА (Москва)

Строки проведення: 14 квітня 1990 року – 23 червня 1991 року

Кількість учасників: 64

Склад учасників: 13 команд вищої ліги, 20 команд першої і 31 команда другої ліги.

Структура розіграшу. На першому етапі 64 команди першої та другої ліг із вибуванням визначили учасників 1/16 фіналу. Тут до них приєдналися 13 команд вищої ліги, які зіграли з одним із переможців 1/32 фіналу. Матчі складалися з двох ігор. Із двох матчів складався і етап 1/8 фіналу. Решта матчів складалися з однієї гри. Литовські і грузинські (окрім сухумського «Динамо») команди у зв'язку з виходом їхніх національних федерацій відмовилися від участі в турнірі. Їм було зараховано поразки, а їхні суперники без гри пройшли в наступні раунди.

1/64 фіналу

14.04.1990 (субота). «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Вінниця) – 0:0 (по пенальті – 4:1).

Полтава, стадіон «Колос».

Суддя: О.Дегтярьов (Одеса).

«Ворскла»: Олег Моргун, Сергій Ходирєв, Віктор Камарзаєв, Олег Кривенко, Сергій Лукаш, Володимир Прокопінченко (Олександр Лисковець), Андрій Матюха (Юрій Дейнеко), Олександр Довгалець, Ігор Кислов, Ігор Китайко, Владислав Немешкало (Сергій Соловей).

Пенальті реалізували: Лисковець, Довгалець, Китайко, Соловей.

«Цього дня з нетерпінням чекали всі любителі футболу і уболівальники «Ворскли». І ось у минулу суботу капітан полтавців Сергій Лукаш і вінничанин Володимир Причиненко підняли над стадіоном «Колос» державні прапори республіки і країни. Отже, футбольний сезон нарешті прийшов і до Полтави. Розпочався він грою 1/64 Кубка СРСР між «Ворсклою» та вінницькою «Нивою». Відомо, що кубкові зустрічі завжди проходять у цікавій, безкомпромісній боротьбі.

Гра розпочалася бурхливими атаками господарів поля. Перші двадцять хвилин полтавці притисли гостей до своїх воріт. Двічі стопроцентні нагоди відкрити рахунок втратили Владислав Немешкало та Ігор Кислов, котрі виходили віч-на-віч з голкіпером. Та останній діяв бездоганно. Поступово гра вирівнялась. Гості почали відповідати атаками. Але захист полтавців, очолюваний досвідченим гравцем, майстром спорту Віктором Камарзаєвим, діяв впевнено, без помилок. Так і пішли команди на перерву, не відкривши рахунок.

У другому таймі господарі поля атакували, гості відчайдушно захищалися. Головну скрипку в них грав воротар Микола Загоруйко. Протягом всього матчу численні глядачі неодноразово нагороджували його аплодисментами. Ворота «Ниви» так і залишилися «нерозпечатаними».

Головному судді довелося призначити додатковий час: два тайми по п'ятнадцять хвилин. Адже у кубкових зустрічах нічиєї не буває. Господарі знову обрушили шквал атак. Та м'яч все не попадав у ворота «Ниви». 0:0 – і в додатковий час, а це значить, що футболісти будуть пробивати післяматчеві пенальті. Гості в одному випадку схибили, а в іншому – відмінно зіграв голкіпер полтавців Олег Моргун, який парирував одинадцятиметровий: 4:1 – на користь полтавців. Вони продовжують боротьбу у розіграші Кубка СРСР з футболу. Хто буде їхнім суперником в 1/32 фіналу – відповість жеребкування».

Я. Островерхий.

«Комсомолец Полтавщини»,

№46 (5047), 17 квітня 1990 року (вівторок).

1/32 фіналу

02.05.1990 (середа). «Зеніт» (Ленінград) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0 (0:0).

Ленінград, стадіон імені С.М.Кірова.

Суддя: С. Геворкян (Єреван).

«Зеніт»: Михайло Бірюков, Микола Воробйов, Геннадій Тимофеев, Володимир Горілий (Сергій Підпалій), Олексій Юшков, Василь Іванов (Дмитро Баранник), Олександр Захаріков, Ігор Жабченко (Ігор Уханов), Микола Усачов, Олег Смолянинов, Дмитро Радченко.

«Ворскла»: Олег Моргун, Сергій Ходирев, Ігор Лук'янчук, Сергій Соловей, Сергій Лукаш, Володимир Прокопінченко, Андрій Матюха, Олександр Довгалець, Ігор Кислов, Ігор Китайко, Олександр Лисковець.

Гол: 1:0 Радченко (75).

«Ленинградские любители футбола, которым, конечно же, недостает нынче, когда «Зенит» выступает в первой лиге, непосредственного общения с ведущими клубами страны, получили шанс: 22 мая наши земляки в 1/16 розыгрыша Кубка страны принимают московское «Торпедо». Это стало известно в среду после победы ленинградцев над полтавской «Ворсклой».

Зенитовцы провели этот матч на поле стадиона имени С.М.Кирова в таком составе: М.Бирюков, Н.Воробьев, Г.Тимофеев, В.Горилый (С.Подпальный), А.Юшков, В.Иванов (Д.Баранник), А.Захариков, И.Жабченко (И.Уханов), Н.Усачев, О.Смолянинов, Д.Радченко.

Програма матчу «Зеніт» – «Ворскла» 1990 року

Единственный мяч был забит на 75 минуте, после того, как Подпальый в центре поля перехватил передачу соперников и отличным пасом вывел Радченко один на один с вратарем гостей.

«Зенит» отправляется в кратковременное турне, чтобы 6 и 9 мая провести игры чемпионата в Орджоникидзе и Абовяне, имея пока, напомним, 4 очка из 10 возможных».

Э.Сапин.

«Ленинградская правда»,

4 мая 1990 года.

Кубок СРСР-1991/92

Володар Кубка: «Спартак» (Москва)

Строки проведення: 17 квітня 1991 року – 10 травня 1992 року

Кількість учасників: 80

Склад учасників: 16 команд вищої ліги, 22 команди першої і 44 команди другої ліги.

Структура розіграшу. На першому етапі 64 команди першої та другої ліг з вибуванням визначили учасників 1/16 фіналу. До них приєдналися 16 команд вищої ліги, які зіграли з одним із переможців 1/32 фіналу. Матчі складалися з двох ігор. Із двох матчів складався і етап 1/8 фіналу. Решта матчів складалися з однієї гри. Починаючи із 1/4 фіналу, матчі, заплановані на весну 1992 року, за участю українських команд, які після розвалу Радянського Союзу вийшли зі складу федерації футболу СРСР, не відбулися. Фактично останній Кубок не було дограно, адже в ньому залишилися лише російські команди та душанбінський «Памір». Але в завершальній стадії організатори Кубка СРСР чомусь перейменували його на Кубок СНД.

1/64 фіналу

02.05.1991 (четвер). «Ворскла» (Полтава) – «Нива» (Тернопіль) – 0:1 (0:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 16.00, 2000 глядачів.

Судді: Сергій Зуєв, Юрій Асконьєв, В.Баранов (Москва).

«Ворскла»: Валерій Воробйов, Сергій Ходирєв, Юрій Дейнеко (Юрій Сусік, 80), Олег Кривенко, Сергій Лукаш, Валентин Піддубний, Андрій Марченко, Андрій Матюха, Володимир Прокопінченко, Олександр Марусецький (Сергій Гусєв, 46), Олег Рудько.

Головний тренер: Володимир Ходус.

«Нива»: Дмитро Тяпушкін, Ігор Біскуп, Ігор Цісельський, Валерій Горошинський, Дмитро Бідулька, Віктор Сухенко, Віталій Рудницький, Володимир Венгринович, Ігор Яворський, Сергій Райко, Віктор Муравський.

Гол: 0:1 Райко (63).

Попередження: Райко.

«Ворскла» в Кубку України

1 Кубок України (1992). 1/16 фіналу

Ще ніколи так рано полтавці не розпочинали офіційний рік. Однак перехід на нову систему проведення українських змагань «осінь-весна» змусив прем'єрний сезон Незалежної України проводити мало того, що укороченим, та ще й незвично рано. Якраз на лютий випали перші матчі Кубка країни.

Ще одна несподіванка чекала на уболівальників команди, які прийшли на полтавський стадіон «Ворскла» **16 лютого 1992 року**. Вони практично не впізнали свою команду. В складі «Ворскли» що не ім'я – то зірка, причому далеко не місцевого масштабу. Такий склад привіз із собою знаний тренер **Леонід Колтун**. Однак на засніженому полі майстри шкіряного м'яча нічим особливим не вирізнялися. Невідомо, як би закінчився матч, коли б не пенальті. А в наступному матчі, через тиждень, команда поступилася в Кривому Розі «Кривбасу» і припинила свої виступи в першому Кубку. А потім пішов Колтун і всі привезені ним гравці...

1/32 фіналу

16.02.1992 (неділя). «Ворскла» (Полтава) – «Десна» (Чернігів) – 1:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 12.00, 6000 глядачів.

Судді: Вадим Шевченко, Сергій Татулян, Ігор Ярменчук (Київ).

«Ворскла»: Леонід Малий, Юрій Дейнеко, Олег Кривенко, Володимир Геращенко, Сергій Лукаш (к/к), Антон Шох, Сергій Тимофєєв, Андрій Матюха (Геннадій Смірнов, 60), Олександр Волошко, Володимир Прокопінченко (Сергій Ходирєв, 79), Євген Яровенко (Сергій Полстянов, 46).

Головний тренер: Леонід Колтун.

«Десна»: Юрій Мелашенко, Ігор Пахар, Юрій Надточій, Володимир Авраменко, Юрій Єсаулов, Ігор Четверик (к/к), Володимир Дробот, Андрій Кривенок, Юрій Бондаренко, Юрій Яковенко, Юрій Овчаренко.

Головний тренер: Юрій Грузнов.

Гол: 1:0 Лукаш (75, з пенальті).

Попередження: Дейнеко (36), Єсаулов (74).

1/16 фіналу

23.02.1992 (неділя). «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1 (1:0).

Кривий Ріг, стадіон «Гірник», початок о 14.00, 500 глядачів.

Судді: Сергій Татулян, Олег Первушкін, Юрій Власенко (Київ).

«Кривбас»: Валерій Воробйов, Олександр Давиденко, Сергій Растєгаєв, Юрій Черенков, Олексій Куриленко, Віктор Трегубов (к/к), Володимир Гринь (Олександр Лисковець, 89), Сергій Загнибіда (Євген Дмитрієв, 60), Владислав Шульга (Володимир Данильченко, 88), Ігор Коляда, Юрій Селіхов.

Головний тренер: Володимир Стрижевський.

«Ворскла»: Олег Стороженко, Юрій Левчук, Олег Кривенко, Юрій Дейнеко, Сергій Тимофєєв, Антон Шох, Володимир Прокопінченко (Геннадій Смірнов, 78), Сергій Лукаш (к/к), Сергій Полстянов, Андрій Матюха (Володимир Каретник, 63), Олександр Волошко (Фанас Салімов, 46).

Головний тренер: Леонід Колтун.

Голи: 1:0 Селіхов (41), 1:1 Матюха (47), 2:1 Селіхов (82).

Попередження: Тимофєєв (52).

2 Кубок України (1992/93). 1/32 фіналу

Другий похід за Кубком закінчився для полтавців, як і попередній – вильотом вже на другому етапі. Фактично охтирські мандри стали не стільки боротьбою за трофей, скільки тренувальними спарингами перед початком сезону. У першому матчі ворскляни тільки завдяки класу змогли дотиснути аматорів. А ось у 1/32 фіналу подолати більш досвідчених «нафтовиків», які, до речі, тільки-но попрощалися з вищою лігою, полтавці не змогли. Хоча гра з охтирчанами й видалася доволі цікавою, незважаючи на 35-градусну спеку, полтавці так і не змогли відновити рівновагу і перевести гру в додатковий час, поступившись 2:3...

1/64 фіналу

01.08.1992 (субота). «Спартак» (Охтирка) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1 (0:0).

Тростянець, стадіон імені В.Куца, +25 градусів, 1000 глядачів.

Судді: Ігор Ковалевич, Юрій Корбут (Київ), Олександр Тютюн (Фастів).

«Спартак»: Диганишин, Сикун, В.Ольшанченко, І.Шандиба, В.Сопітько, В.Самойлов, Юрій Зінченко (В. Шевченко, 46), Сергій Рубан, Сергій Гребенник, Акименко, В.Корнієнко.

«Ворскла»: Олег Стороженко, Ігор Омельченко, Володимир Сисенко, Олег Кривенко (к/к), Юрій Сусік, Юрій Левчук (Ігор Верьовкін, 55), Віктор Сусло, Володимир Каретник, Арсен Балоян, Сергій Доронченко, Олександр Піндєєв (Володимир Прокопінченко, 85).

Головний тренер: Володимир Брухтій.

Гол: 0:1 Піндєєв (83).

1/32 фіналу

07.08.1992 (п'ятниця). «Нафтовик» (Охтирка) – «Ворскла» (Полтава) – 3:2 (2:1).

Охтирка, стадіон «Нафтовик», +30 градусів, 2500 глядачів.

Судді: Олександр Косолапов, Леонід Бавикін, П.Сагоян (Харків).

«Нафтовик»: Андрій Тарахтій, Олександр Євтушок, Віктор Яїчник (Микола Липинський, 46), Едуард Піскун, Сергій Сухарєв, Василь Єрмак (к/к), Віктор Попович (Олег Леш, 62), Борис Шуршин (Сергій Горох, 67), Олександр Захаров (Сергій Костюков, 87), Ігор Задорожний, Олексій Грачов.

Головний тренер: Геннадій Макаров.

«Ворскла»: Олег Стороженко, Ігор Омельченко, Володимир Сисенко, Олег Кривенко (к/к), Віктор Сусло, Юрій Левчук, Володимир Прокопінченко, Володимир Каретник, Арсен Балоян, Сергій Доронченко, Олександр Піндєєв.

Головний тренер: Володимир Брухтій.

Голи: 1:0 Грачов (13), 1:1 Каретник (21), 2:1 Захаров (45), 3:1 Задорожний (53), 3:2 Доронченко (64, пенальті).

3 Кубок України (1993/94). 1/16 фіналу

Третій виступ виявився набагато успішнішим за попередні. Спочатку команда доволі важко пройшла аматорський колектив із Новомосковська, причому двічі у матчі полтавці не змогли реалізувати пенальті. А потім без ускладнень розібралися вдома із сумським СБТС – 2:0. А ось протидіяти вищоліговим львівським «Карпатам» «Ворсклі» не вдалося...

1/64 фіналу

01.08.1993 (неділя). «Металург» (Новомосковськ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2 (1:1).

Новомосковськ, стадіон «Металург», 1500 глядачів.

Судді: Юрій Ісаєв (Запоріжжя), Сергій Петров, Володимир Петров (Харків).

«Металург»: Ігор Тютєрев, В.Усатенко, Валерій Хвищук (к/к), Сергій Бородко (В.Варавенко, 78), Олег Пушка, Володимир Доценко, Олександр Чалмаєв, Юрій Моренко, Сергій Гальмаков, Олег Покуса, Андрій Бублик.

«Ворскла»: Олег Стороженко, Юрій Левчук (Андрій Захаров, 82), Володимир Сисенко, Олег Кривенко (к/к), Рустам Хайдаралієв, Андрій Марченко, Андрій Матюха (Дмитро Горбатенко, 46), В'ячеслав Мизюк (Геннадій Стріляний, 75), Сергій Соловей (Андрій Гузенко, 50), Олександр Оголюк (Вазген Манасян, 52), Олександр Піндєєв.

Головний тренер: Віктор Маслов.

Голи: 1:0 Покуса (25), 1:1 Оголюк (38), 1:2 Манасян (74).

Нереалізовані пенальті: Матюха, Соловей.

Попередження: Усатенко (19), Мизюк (40), Матюха (42), Кривенко (70).

1/32 фіналу

07.08.1993 (субота). «Ворскла» (Полтава) – СБТС (Суми) – 2:0 (0:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», 3000 глядачів.

Судді: Віктор Шаленко, Ігор Подушкін, Валерій Шевченко (Харків).

«Ворскла»: Віктор Консевич, Юрій Левчук, Володимир Сисенко (к/к), Сергій Соловей, Рустам Хайдаралієв, Андрій Марченко (Микола Стеценко, 89), Дмитро Горбатенко (Геннадій Стріляний, 46), Андрій Гузенко, Вазген Манасян (Олександр Поклонський, 86), Олександр Оголюк (Олексій Якименко, 85), Олександр Піндєєв (Андрій Захаров, 85).

Головний тренер: Віктор Маслов.

СБТС: Віталій Вертильцький, Ігор Кравченко, Олег Ратій, Володимир Дичко, Олександр Бедрицький, Владислав Долгополов, Дмитро Рудняк (Володимир Мартинюк, 46), Олег Теслик (Юрій Дудка, 72), Юрій Лазебний (Андрій Шкурат, 46), Сергій Васькін, Олег Лукаш.

Головний тренер: Сергій Страшненко.

Голи: 1:0 Піндєєв (61), 2:0 Манасян (69).

Попередження: Шкурат (64), Марченко (64).

1/16 фіналу

20.10.1993 (середа). «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 0:0.

Полтава, стадіон «Ворскла», +15 градусів, 2000 глядачів.

Судді: Олександр Косолапов, Володимир Борзило, Віктор Шаленко (Харків).

«Ворскла»: Микола Збарах, Ельман Султанов, Юрій Дейнеко, Олег Кривенко (к/к), Рустам Хайдаралієв, Андрій Марченко, Олексій Якименко (Олександр Оголюк,

81), Андрій Гузенко, В'ячеслав Мизюк, Вазген Манасян, Андрій Захаров (Геннадій Стріляний, 74).

Головний тренер: Віктор Маслов.

«Карпати»: Богдан Стронціцький, Олександр Євтушок, Сергій Романишин (Юрій Данилів, 46), Іван Павлюх, Юрій Мокрицький (к/к), Дмитро Мазур, Андрій Покладок (В.Малик, 51), Василь Кардаш, Андрій Шулятицький, Юрій Шулятицький, Володимир Різник.

Головний тренер: Мирон Маркевич.

1/16 фіналу. Матч-відповідь

03.11.1993 (середа). «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0 (1:0).

Львів, стадіон «Україна», +12 градусів, 1000 глядачів.

Судді: Олександр Козаченко (Київ), Валерій Онуфер, Ярослав Маєревич (Ужгород).

«Карпати»: Олександр Рогожкін, Олександр Євтушок, Олександр Чижевський, Дмитро Мазур, Юрій Мокрицький (к/к), Іван Гамалій (Роман Гнатів, 68), Володимир Різник, Андрій Покладок (Віталій Малик, 79), Едуард Валенко (Юрій Шулятицький, 70), Ігор Плотко, Андрій Шулятицький.

Головний тренер: Мирон Маркевич.

«Ворскла»: Микола Збарах, Ельман Султанов, В'ячеслав Мизюк, Олег Кривенко (к/к), Олександр Глухий, Дмитро Горбатенко, Олексій Якименко, Андрій Гузенко, Олександр Поклонський (Микола Стеценко, 62), Олександр Оголук, Геннадій Стріляний (Андрій Захаров, 77).

Головний тренер: Віктор Маслов.

Голи: 1:0 Мазур (7), 2:0 Валенко (52), 3:0 Валенко (69).

Попередження: Глухий (60).

4 Кубок України (1994/95). 1/8 фіналу

Четвертий розіграш національного Кубка з одного боку став найкращим за часи виступів у першій лізі, а з другого – закінчився ганьбою у грі з донецьким «Шахтарем». У першому матчі полтавці не мали клопоту з аматорським клубом із Мерефи – 3:0, причому вперше за багато років одному гравцю вдалося зробити дубль. Автором його став **Ігор Ляшенко**. Потім полтавці розібралися в принциповому матчі з кременчуцьким «Нафтохіміком». А в у 1/16 пройшли вищолігову луцьку «Волинь». Гольового запасу після першого матчу (2:0) вистачило «з головою», аби пройти лучан. Причому відповідь у Луцьку стала четвертою поспіль на виїзді. До того ж, команду спіткали травми. Особливо відчутною стала втрата основного голкіпера **Олега Стороженка**. Його місце зайняв **Олександр Супрун**. Та врешті-решт ця обставина не вплинула на підсумковий результат. Перший гол у матчі Андрія Толстова практично зняв питання про переможця. Волиняни змогли тільки довести свій статус команди вищої ліги, здолавши «Ворсклу» в останні 5 хвилин гри – 2:1.

Матч з одним із лідерів вітчизняного футболу викликав великий інтерес уболівальників. Уперше за останні роки на стадіон прийшли понад 7000 глядачів. До того ж, **уперше матч транслювало місцеве телебачення**. І полтавці в цілому не розчарували своїх прихильників. Ворскляни старалися, але цього було замало для позитивного результату.

Матч-відповідь практично перетворився на просту формальність, яка насамкінець призвела до ганебного результату. Так трапилося, що в Донецьк змогли

приїхати лише 14 боездатних гравців. І в цій когорті Віктора Пожечевського, який навіть не поїхав до Донецька, не знайшлося жодного голкіпера. Єдиний на той час воротар «Ворскли» Олег Стороженко після нічної гульки наступного дня так і не зміг встати у «рамку». Довелося останній рубіж команди довірити польовому гравцю Андрію Брагинцю. Звичайно, сподіватися на пристойний результат годі було – 0:8!

Цікава деталь: «Ворскла» після донецької ганьби почала створювати практично нову команду, яка згодом вийде до вищої ліги. А «Шахтар» навпаки, почало лихоманити...

1/64 фіналу

01.09.1994 (четвер). «Авангард» (Мерефа) – «Ворскла» (Полтава) – 0:3 (0:2).

Мерефа, стадіон «Мерефа», +19 градусів, 400 глядачів.

Судді: Євген Котенко, Андрій Шуренков, Олександр Сидоренко (Суми).

«Авангард»: Віктор Москальов (к/к) (Чеботков, 75), І. Бик (Юрій Єлісєєв, 56), Сергій Шевченко, Ігор Богатир, В.Соловійов, В.Приходченко, Віталій Корнющенко, Юрій Рудинський (Геннадій Жадан, 56), Анатолій Серьогін (Сергій Науменко, 75), Олександр Опалько (І.Чащев, 68), Олександр Странацько.

Запасні: Володимир Якименко, Олександр Шопін.

«Ворскла»: Олег Стороженко (Олександр Супрун, 81), Юрій Левчук, Ярослав Ланцфер, Олег Кривенко (к/к), Андрій Толстов (Олег Слободський, 46), Анатолій Михалко, Ігор Ляшенко (Олександр Глухий, 70), Ігор Мачоган, Павло Матвійченко, Вазген Манасян (Ігор Толстов, 46), Андрій Брагинець.

Запасні: Рустам Хайдаралієв, Анатолій Сірик.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 Ляшенко (30), 0:2 А.Толстов (38), 0:3 Ляшенко (66).

Попередження: Ляшенко (55).

1/32 фіналу

05.09.1994 (понеділок). «Ворскла» (Полтава) – «Нафтохімік» (Кременчук) – 1:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», +21 градус, 2000 глядачів.

Судді: Леонід Бавикін, Юрій Буренко, Анатолій Куцев (Київ).

«Ворскла»: Олег Стороженко, Юрій Левчук (Анатолій Сірик, 55), Ярослав Ланцфер, Олег Кривенко (к/к), Андрій Толстов, Анатолій Михалко (Олег Слободський, 71), Ігор Толстов, Ігор Мачоган, Павло Матвійченко, Вазген Манасян, Андрій Брагинець.

Запасні: Олександр Супрун, Олександр Глухий, Андрій Зіпунніков.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Нафтохімік»: Анатолій Ставка, Юрій Сусік, Володимир Хлань, Володимир Яремко (Сергій Лупинос, 56), Олександр Самара, Юрій Фокін (Андрій Недяк, 46), Володимир Мальованець (к/к) (Володимир Прокопінченко, 46), Володимир Лінін, Сергій Свистун (Олександр Білоконь, 58), Володимир Зінченко (Олег Спіцин, 72), Руслан Бояр.

Запасні: Сергій Єльченко, Олег Маланчій.

Головний тренер: Михайло Белих.

Гол: 1:0 Мачоган (22).

Попередження: Ланцфер (35), Самара (52), Кривенко (75).

1/16 фіналу

27.09.1994 (вівторок). «Ворскла» (Полтава) – «Волинь» (Луцьк) – 2:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», сонячно, +23 градуси, 5500 глядачів.

Судді: Вадим Шельменко (Київ), Євген Єсін, Олександр Гордієнко (Дніпропетровськ).

Інспектор: Анатолій Смолянський (Черкаси).

«Ворскла»: Олег Стороженко, Олександр Глухий, Ігор Ляшенко, Олег Кривенко (к/к), Андрій Толстов, Анатолій Сірик (Юрій Левчук, 32), Ігор Толстов, Ігор Мачоган, Павло Матвійченко (Анатолій Михалко, 74), Вазген Манасян, Олександр Піндєєв.

Запасні: Олександр Супрун, Андрій Брагинець, Ярослав Ланцфер.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Волинь»: Володимир Марчук, Ігор Заваляк, Сергій Круковець (к/к), Євген Михайлів, Ігор Сарнавський, Володимир Дикий, Руслан Нікітін, Юрій Сіньков, Віталій Шевчук, Любомир Вовчук, Валерій Ломакін (Вадим Солодкий, 58).

Запасні: Андрій Байсарович, Юрій Бенько, Сергій Бонецький, Олег Бенько.

Головний тренер: Роман Покора.

Голи: 1:0 Ляшенко (41), 2:0 Матвійченко (71).

Попередження: Сарнавський (23), Михайлів (43), Заваляк (51), Сіньков (56), Нікітін (75).

1/16 фіналу. Матч-відповідь

01.11.1994 (вівторок). «Волинь» (Луцьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1 (1:1).

Луцьк, стадіон «Авангард», +18 градусів, 1300 глядачів.

Судді: Ігор Іщенко, Василь Бурмич (Хмельницький), Ярослав Грисьо (Львів).

«Волинь»: Володимир Марчук, Олег Бенько (Віталій Шевчук, 46), Сергій Круковець (к/к), Ігор Заваляк, Ігор Сарнавський, Володимир Дикий, Руслан Нікітін, Андрій Федецький, Сергій Богунов (Олег Синицький, 89), Сергій Бонецький (Вадим Солодкий, 25), Валерій Ломакін.

Головний тренер: Віталій Кварцяний.

«Ворскла»: Олександр Супрун, Юрій Левчук, Володимир Сисенко, Олег Кривенко (к/к), Андрій Толстов (Ігор Ляшенко, 62), Олександр Глухий, Ігор Толстов, Ігор Мачоган, Павло Матвійченко (Анатолій Михалко, 69), Андрій Брагинець, Олександр Піндєєв.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 А.Толстов (24), 1:1 Круковець (27), 2:1 Дикий (85).

1/8 фіналу

22.11.1994 (вівторок). «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 0:1 (0:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 14.00, хмарно, дощ, +4 градуси, 7000 глядачів.

Судді: Ярослав Грисьо, Роман Зань, Михайло Сидор (Львів).

«Ворскла»: Олег Стороженко, Юрій Левчук, Володимир Сисенко, Олег Кривенко (к/к), Андрій Толстов, Анатолій Сірик, Ігор Толстов, Ігор Ляшенко (Анзор Ковтєладзе, 68), Павло Матвійченко, Олександр Глухий, Олександр Піндєєв.

Запасні: Олександр Супрун, Вазген Манасян, Олег Слободський, Кахабері Сартанія, Анатолій Михалко.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Шахтар»: Дмитро Шутков, Сергій Онопко, Віктор Смигунов, Сергій Ковальов (Олександр Воскобойник, 25), Геннадій Зубов (Ігор Столовицький, 76), Олександр Коваль, Юрій Біличенко, Геннадій Орбу, Ігор Петров (к/к), Сергій Ателькін (Віктор Грачов, 46), Олег Матвєєв.

Запасні: Володимир Гаврилов, Олександр Мальованов.

Головний тренер: Валерій Яремченко.

Гол: 0:1 Біличенко (72).

Попередження: Матвійченко (22), Петров (28), Біличенко (83).

1/8 фіналу. Матч-відповідь

27.11.1994 (неділя). «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 8:0 (4:0).

Донецьк, стадіон «Шахтар», початок о 14.00, -7 градусів, 700 глядачів.

Судді: Ігор Горожанкін (Кіровоград), Дмитро Мартинюк, Олексій Гордієнко (Дніпропетровськ).

«Шахтар»: Дмитро Шутков, Ігор Леонов (к/к) (Віктор Смигунов, 46), Олександр Бабій, Сергій Онопко (Ігор Столовицький, 69), Сергій Попов, Олександр Коваль, Геннадій Орбу (Сергій Шищенко, 46), Геннадій Зубов (Віктор Грачов, 46), Сергій Ателькін, Валерій Кривенцов, Олег Матвєєв (Олександр Воскобойник, 46).

Запасні: Володимир Гаврилов.

Головний тренер: Валерій Яремченко.

«Ворскла»: Андрій Брагинець, Юрій Левчук, Володимир Сисенко, Олег Кривенко (к/к), Андрій Толстов, Анатолій Сірик, Ігор Толстов (Анатолій Михалко, 34), Ігор Ляшенко, Олександр Глухий, Анзор Ковтєладзе, Олександр Піндєєв (Олег Слободський, 46).

Запасні: Олег Стороженко, Ігор Мачоган.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 1:0 Матвєєв (11), 2:0 Матвєєв (24), 3:0 Матвєєв (34), 4:0 Матвєєв (41), 5:0 Левчук (57, автогол), 6:0 Грачов (64, з пенальті), 7:0 Грачов (68), 8:0 Ателькін (85).

Попередження: Попов (30), Піндєєв (44).

5 Кубок України (1995/96). 1/32 фіналу

«Ворскла» припинила виступи вже на другому етапі, поступившись у рівній грі елітній «Зірці-НІБАС». Однак перед командою стояло одне-єдине завдання – вихід до вищої ліги, тому боротьби на два фронти не вийшло, перевага була надана першості.

1/64 фіналу

15.10.1995 (неділя). «Фрунзенець» (Суми) – «Ворскла» (Полтава) – 1:3 (0:2).

Суми, стадіон «Авангард», початок о 14.00, +10 градусів, 150 глядачів.

Судді: Володимир Петров, Олександр Пивоваров, Олександр Чумак (Харків).

Інспектор: Степан Урбанський (Київ).

«Фрунзенець»: Степан Тарамущенко, Костянтин Шелехов (к/к), Сергій Гриценко, Віктор Іваненко, Ігор Загорулько, Олександр Семерня, Леонід Мойсєєнко, Олександр Мірошников, Олександр Ігумков (Олександр Свистун, 46), Олександр Сербін, Олександр Бобох (Едуард Бакудов, 46).

Запасний: Сергій Ступець.

Головний тренер: Юрій Панченко.

«Ворскла»: Олег Моргун (Юрій Панфілов, 46), Володимир Дичко, Юрій Левчук, Андрій Толстов, Михайло Стельмах, Ігор Мачоган (Владислав Немешкало, 19), Олег Слободський, Дмитро Корєєв (Вадим Калущий, 61), Луїс Бербарі, Сергій Ралюченко, Іван Шарій (к/к).

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 Шелехов (33, автогол), 0:2 Корєєв (35), 0:3 Слободський (52), 1:3 Семерня (70).

Попередження: Бобох (20), Шелехов (64), Бакудов (72).

1/32 фіналу

15.11.1995 (середа). «Ворскла» (Полтава) – «Зірка-НІБАС» (Кіровоград) – 2:3 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 12.30, поле покрите снігом, +3 градуси, 3000 глядачів.

Судді: Вадим Шевченко, Сергій Шебек (Київ), Олександр Тютюн (Фастів).

«Ворскла»: Юрій Панфілов, Володимир Дичко, Олег Ратій, Олександр Янковський, Андрій Шкурат, Ігор Мачоган, Володимир Коновальчук (Юрій Левчук, 83), Дмитро Коренєв, Андрій Марченко (Сергій Ралюченко, 21), Сергій Доронченко (к/к) (Михайло Стельмах, 85), Іван Шарій.

Запасні: Олег Моргун, Олег Слободський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Зірка-НІБАС»: Ілля Близнюк, Едуард Піскун (Іван Руснак, 46), Олександр Михайленко, Олександр Соболев, Сергій Лавриненко, Станіслав Боровський, Юрій Біличенко, Ігор Духновський (Сергій Борисенко, 46), Станіслав Козаков (к/к), Василь Бондарчук (Юрій Мартинов, 46), Олексій Грачов.

Запасні: Сергій Золотницький, Олександр Мизенко.

Головний тренер: Олександр Іщенко

Голи: 1:0 Шарій (16), 1:1 Борисенко (48), 2:1 Шарій (57), 2:2 Борисенко (60), 2:3 Грачов (77).

6 Кубок України (1996/97). 1/4 фіналу

Кубкові матчі вранці команди вищої ліги «Ворскла» розпочала великою перемогою на виїзді в Нікополі над «Металургом» – 3:0. «Легкою прогулянкою» виявилася і домашня гра з северодонецьким «Хіміком». Матч став справжнім бенефісом **Івана Шарія**. Перший гол Іван забив, зігравши на випередження, після потужного удару Гречаного, а другий – у своєму фірмовому виконанні – зі штрафного.

1/4 фіналу. І знову – «Шахтар»! Цього разу ніхто розгрому не чекав, скоріше всі чекали на реванш, адже зустрічалися по суті рівні команди. І треба сказати, що полтавці були близькими до нього. Невідомо, як би склався повторний матч у Донецьку, коли б забив Чуйченко пенальті. Та навіть без цього незабитого гола «Ворскла» мала розраховувати на нічию. Але всю гру-відповідь зламав арбітр **Ігор Ярменчук**, призначивши доволі сумнівний пенальті у ворота **Андрія Ковтуна**. Вдруге «Шахтар» долає «Ворсклу» і вдруге виборює Кубок країни.

1/16 фіналу

09.10.1996 (середа). «Металург» (Нікополь) – «Ворскла» (Полтава) – 0:3 (0:3).

Нікополь, стадіон «Електрометалург», початок о 17.00, хмарно, +18 градусів, від 50 хвилини – штучне освітлення, 3000 глядачів.

Судді: Сергій Дзюба, Геннадій Коваленко, Олександр Балакін (Київ).

Делегат ФФУ: Валерій Стародубов (Київ).

«Металург»: Сергій Кириєнко, Валерій Високос (Михайло Безручко, 15), Олег Головир, Олег Сандул, Вадим Олійник, Михайло Мирний (Сергій Шашкевич, 46), Олександр Омельчук, Ігор Литвиненко (к/к), Олексій Чирва, Юрій Катеруша, Владислав Таранов.

Запасні: Ігор Лизогуб, Анатолій Попович, Роман Потькало.

Головний тренер: Григорій Варжеленко.

«Ворскла»: Олег Моргун, Василь Гречаний, Юрій Левчук, Віталій Кобзар (Олег

Кривенко, 64), Андрій Марченко, Ігор Мачоган (Олександр Головка, 46), Віталій Самойлов, Ігор Кислов (к/к) (Андрій Хомин, 46), Віктор Богатир, Сергій Чуйченко, Іван Шарій.

Запасні: Андрій Ковтун, Станіслав Боровський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 Марченко (7), 0:2 Чуйченко (41), 0:3 Самойлов (45).

Попередження: Кривенко (83).

1/8 фіналу

17.10.1996 (четвер). «Ворскла» (Полтава) – «Хімік» (Сєверодонецьк) – 2:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 14.30, хмарно, +11 градусів, 9000 глядачів.

Судді: Анатолій Жосан (Херсон), Ігор Терехов, Леонід Бавикін (Харків).

Делегат ФФУ: Андрій Біба (Київ).

«Ворскла»: Олег Моргун, Володимир Дичко (Юрій Левчук, 46), Олександр Головка, Олег Кривенко (к/к), Андрій Марченко, Ігор Мачоган (Сергій Чуйченко, 46), Андрій Хомин, Віталій Самойлов, Василь Гречаний, Віталій Кобзар (Віктор Богатир, 68), Іван Шарій.

Запасні: Андрій Ковтун, Станіслав Боровський.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Хімік»: Сергій Поліщук, Сергій Бережний, Микола Федющенко, Євген Терещенко (Андрій Пилипенко, 65), Андрій Зуєв, Сергій Щеглов, Євген Сімбіреєв, Едуард Мор, Олександр Паламарчук, Олег Бабенко (Дмитро Курбатський, 59), Геннадій Сушко (к/к).

Запасний: Дмитро Бабенко.

Головний тренер: Юрій Ванкевич.

Голи: 1:0 Шарій (13), 2:0 Шарій (57).

Попередження: Сімбіреєв (63).

1/4 фіналу

30.10.1996 (середа). «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 0:0.

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 14.30, хмарно, дощ, +5 градусів, від 75 хвилини – штучне освітлення, 10000 глядачів.

Судді: Валерій Авдиш, Володимир Туховський, Анатолій Олійник (Сімферополь).

Делегат ФФУ: Стефан Решко (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко, Олександр Головка, Олег Кривенко, Станіслав Боровський, Ігор Мачоган, Віталій Самойлов, Ігор Кислов (к/к) (Іван Шарій, 67), Андрій Хомин, Сергій Чуйченко, Віталій Кобзар (Віктор Богатир, 67).

Запасні: Олег Моргун, Олександр Венглінський, Андрій Марченко, Василь Гречаний.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Шахтар»: Дмитро Шутков, Сергій Кочвар, Михайло Старостяк, Володимир Яксманицький, Олександр Коваль, Олег Матвеев, Олександр Співак (Сергій Шищенко, 46), Сергій Ковальов, Геннадій Зубов (Олег Шелаєв, 68), Валерій Кривенцов (к/к), Михайло Поцхверія (Сергій Ателькін, 90).

Запасні: Андрій Нікітін, Георгій Чихрадзе, Сергій Онопко, Олександр Воскобойник.

Головний тренер: Валерій Яремченко.

Нереалізований пенальті: Чуйченко (61, мимо).

Попередження: Яксманицький (6), Коваль (61), Шелаєв (90).

1/4 фіналу. Матч-відповідь

13.11.1996 (середа). «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1 (0:1).

Донецьк, стадіон «Шахтар», початок о 14.00, сонячно, +6 градусів, 11000 глядачів.

Судді: Ігор Ярменчук, Ігор Шеламов, Олександр Козаченко (Київ).

Делегат ФФУ: Борис Воскресенський (Київ).

«Шахтар»: Дмитро Шутков, Ігор Леонов, Михайло Старостяк, Сергій Кочвар, Олександр Коваль, Олег Матвеев (Олександр Воскобойник, 82), Олександр Співак, Сергій Ковальов, Геннадій Зубов, Валерій Кривенцов (к/к) (Михайло Поцхверія, 46), Сергій Ателькін (Олег Шелаєв, 46).

Запасні: Андрій Нікітін, Георгій Чихрадзе, Сергій Онопко, Сергій Дранов.

Головний тренер: Валерій Яремченко.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Іван Шарій, 60), Олександр Головка, Олег Кривенко, Андрій Хомин, Ігор Мачоган, Віталій Самойлов, Ігор Кислов (к/к), Олександр Венгліньський (Віктор Богатир, 30), Сергій Чуйченко, Віталій Кобзар (Станіслав Боровський, 46).

Запасні: Олег Моргун, Юрій Левчук, Андрій Марченко, Василь Гречаний.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 Самойлов (45), 1:1 Поцхверія (47), 2:1 Леонов (69, з пенальті).

Попередження: Кривенцов (17), Чуйченко (22), Головка (32), Самойлов (63).

7 Кубок України (1997/98). 1/4 фіналу

Сьомий Кубок країни для «Ворскли» став найдовшим. Команда провела 6 поєдинків, але подолати чвертьфінал так і не змогла, хоча мала для цього всі підстави. Перші два етапи для полтавців були легкими. А ось пройти криворізький «Кривбас», який тоді був на ходу, так і не судилося. У першому матчі господарі поля діяли впевненіше. Це вилилося у два голи – **Гацїна** та **Римшина**. Проте, поперерві полтавці піймали свою гру і **Антюхіну** вдалося провести красень-гол, який поставив багато запитань перед матчем-відповіддю. Однак відіграти гандикап в один м'яч ворскляни так і не змогли. За 90 хвилин гри вони так і не спромоглися створити жодного небезпечного моменту біля воріт **Валерія Дудки**, зробивши все можливе, аби не забити. Подейкували, що та гра була зіграна «в кабінетах».

1/16 фіналу

26.10.1997 (неділя). «Шахтар» (Макіївка) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2 (1:2).

Макіївка, стадіон «Авангард», початок о 14.00, мінлива хмарність, +5 градусів, 1500 глядачів.

Судді: Сергій Дзюба, Юрій Власенко, Віктор Старовойт (Київ).

Делегат ФФУ: Євген Лемешко (Київ).

«Шахтар»: Сергій Золотницький, Олександр Масальський, Вадим Красников, Віталій Семенов, Валерій Вишневецький (Олександр Андрощук, 80), Валерій Гусєв, Павло Філіпченко, Дмитро Кобзін (Раїс Теркулов, 72), Віктор Дяк (к/к), Сергій Телешун (Віталій Одінцов, 70), Олександр Барабаш.

Головний тренер: Віктор Пищев.

«Ворскла»: Олег Моргун, Руслан Окріков, Іблям Юсуф Даїл, Олександр Головка, Андрій Хомин, Іван Яремчук (Іван Шарій, 69), Олександр Омельчук, Ігор Кислов (к/к), Олексій Антюхін (Ігор Костюк, 79), Сергій Чуйченко, Віталій Кобзар (Ігор Мачоган, 41).

Запасні: Олег Стороженко, Андрій Клименко, Микола Лапко, Костянтин Бабич.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 1:0 Телешун (20), 1:1 Чуйченко (33), 1:2 Антюхін (35).

Попередження: Головка (28).

1/16 фіналу. Матч-відповідь

01.11.1997 (субота) «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Макіївка) – 3:1 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 14.30, хмарно, +2 градуси, 2000 глядачів.

Судді: Вадим Шельменко (Київ), Ігор Терехов, Володимир Петров (Харків).

Делегат ФФУ: Ігор Дутко (Київ).

«Ворскла»: Олег Моргун, Андрій Клименко, Іблям Юсуф Даїл, Олександр Головка, Сергій Леженцев, Ігор Мачоган, Олександр Омельчук (Андрій Хомин, 46), Ігор Кислов (к/к) (Микола Лапко, 46), Олексій Антюхін, Сергій Чуйченко (Ігор Костюк, 46), Іван Яремчук.

Запасний: Олег Стороженко.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Шахтар»: Сергій Золотницький, Олександр Масальський, Вадим Красников, Віталій Семенов, Юрій Волков, Валерій Вишневецький (Олег Ветров, 59), Павло Філіпченко, Валерій Гусєв, Віктор Дяк (к/к), Раїс Теркулов (Олександр Андрощук, 65), Сергій Телешун (Олександр Барабаш, 46).

Запасні: Галін, Кобзан, Кулаков, Одінцов.

Головний тренер: Віктор Пищев.

Голи: 1:0 Клименко (28), 2:0 Яремчук (61), 3:0 Хомин (64), 3:1 Барабаш (78, з пенальті).

Попередження: Теркулов.

1/8 фіналу

09.03.1998 (неділя). «Торпедо» (Запоріжжя) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1 (0:1).

Запоріжжя, стадіон «Локомотив», початок о 14.00, сонячно, +10 градусів, 4000 глядачів.

Судді: Геннадій Коваленко, Леонід Куб'як (Київ), Андрій Зверєв (Бориспіль).

Делегат ФФУ: Андрій Гаваші (Ужгород).

«Торпедо»: Сергій Сташко, Олексій Шубін, Сергій Чипа, Сергій Танасюк, Володимир Зінченко, Роман Гнатів (Едуард Багіров, 78), Ігор Фокін (Микола Липинський, 46), Андрій Зубченко, В'ячеслав Єфіменко (Василь Пилипенко, 87), Роман Бондаренко (к/к), Олексій Косенко.

Запасні: Геннадій Черніков, Ігор Стахів, Андрій Шевчук.

Головний тренер: Віктор Матвієнко.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко, Іблям Юсуф Даїл, Андрій Хомин (Михайло Гурка, 70), Сергій Леженцев, Ігор Мачоган, Віталій Кобзар (Владислав Лунгу, 61), Ігор Кислов (к/к), Ігор Костюк, Олексій Антюхін (Сергій Чуйченко, 46), Володимир Мусолітін.

Запасні: Олег Моргун, Андрій Клименко, Олександр Мелащенко.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Гол: 0:1 Кислов (42).

Попередження: Зінченко (50), Чипа (60).

1/8 фіналу. Матч-відповідь

13.03.1998 (п'ятниця). «Ворскла» (Полтава) – «Торпедо» (Запоріжжя) – 0:0.

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 16.00, хмарно, -2 градуси, від 75 хвилини – штучне освітлення, 4000 глядачів.

Судді: Сергій Дзюба, Віктор Парадников, Юрій Власенко (Київ).

Делегат ФФУ: Анатолій Крощенко (Київ).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Віталій Кобзар, 46), Юрій Мокрицький, Андрій Хомин, Сергій Леженцев, Ігор Мачоган, Даніель Нджоку, Ігор Кислов (к/к) (Владислав Лунгу, 46), Ігор Костюк (Михайло Гурка, 78), Олексій Антюхін, Володимир Мусолітін.

Запасні: Олег Моргун, Іблям Юсуф Даїл, Андрій Клименко, Олександр Мелашенко.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Торпедо»: Сергій Сташко, Олексій Шубін, Сергій Чипа, Сергій Танасюк, Володимир Зінченко, Роман Гнатів (Едуард Багіров, 71), Ігор Фокін, Андрій Зубченко, Сергій Бабійчук, Роман Бондаренко (к/к), Олексій Косенко.

Запасні: Геннадій Черніков, Василь Пилипенко, Ігор Стахів, Андрій Шевчук, В'ячеслав Єфіменко.

Головний тренер: Віктор Матвієнко.

Попередження: Танасюк (51), Мокрицький (59), Бондаренко (78).

1/4 фіналу

10.04.1998 (п'ятниця). «Кривбас» (Кривий Ріг) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1 (2:0).

Кривий Ріг, стадіон «Металург», початок о 17.00, сонячно, +14 градусів, 12000 глядачів.

Судді: Ігор Горожанкін (Кіровоград), Анатолій Альошин (Запоріжжя), Сергій Михайлов (Бердянськ).

Делегат ФФУ: Ігор Качар (Київ).

«Кривбас»: Валерій Городов, Андрій Анищенко (Олександр Грановський, 69), Андрій Строєнко (Валентин Платонов, 46), Андрій Анненков, Ігор Дорошенко (Геннадій Приходько, 51), Олег Сімаков, Сергій Шищенко, Володимир Гащин, Євген Римшин, Геннадій Мороз (к/к), Олександр Воскобойник.

Головний тренер: Олег Таран.

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Володимир Дичко (Іблям Юсуф Даїл, 69), Юрій Мокрицький, Йордан Петков, Сергій Леженцев, Ігор Мачоган, Михайло Гурка, Ігор Кислов (к/к), Владислав Лунгу (Віталій Кобзар, 46), Даніель Нджоку, Олександр Мелашенко (Олексій Антюхін, 46).

Запасні: Олег Моргун, Олександр Омельчук.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 1:0 Гащин (36), 2:0 Римшин (39), 2:1 Антюхін (54).

Попередження: Сімаков (13), Кислов (45), Мачоган (57), Мороз (81), Антюхін (90).

Вилучення: Сімаков (82), Мачоган (85).

1/4 фіналу. Матч-відповідь

24.04.1998 (п'ятниця). «Ворскла» (Полтава) – «Кривбас» (Кривий Ріг) – 0:0.

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 16.00, сонячно, +18 градусів, 6000 глядачів.

Судді: Сергій Татулян (Київ), Олександр Косолапов, Ігор Терехов (Харків).

Делегат ФФУ: Юрій Махно (Кіровоград).

«Ворскла»: Андрій Ковтун, Михайло Гурка, Юрій Мокрицький, Олександр Головка, Йордан Петков, Ігор Мачоган (к/к), Віталій Самойлов (Ігор Кислов, 46), Владислав Лунгу, Володимир Мусолітін, Даніель Нджоку, Віталій Кобзар.

Запасні: Олег Моргун, Володимир Дичко, Іблям Юсуф Даїл, Олександр Омельчук.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Кривбас»: Валерій Дудка, Андрій Анищенко, Валентин Платонов (к/к), Андрій

Анненков, Ігор Дорошенко, Олег Сімаков, Сергій Шищенко, Володимир Гащин (Геннадій Приходько, 89), Анатолій Лук'янчиков (Євген Римшин, 84), Олександр Грановський, Андрій Юдін.

Запасні: Валерій Городов, Олександр Воскобойник, Андрій Строєнко, Толкач, Євсюков.

Головний тренер: Олег Таран.

Попередження: Грановський (54), Лунгу (86).

8 Кубок України (1998/99). 1/4 фіналу

Восьмий розіграш пройшов у кілька етапів, де з кожним новим приєднувалися сильніші команди. «Ворскла» за таких розкладів долучилася до розіграшу тільки на стадії 1/8 фіналу. Якщо 1/8 фіналу команда пройшла «зі скрипом», то в черговий раз пройти львівські «Карпати» полтавцям не вдалося. І в черговий раз команду зупинили на чвертьфінальній стадії змагань.

1/8 фіналу

08.11.1998 (неділя). ЦСКА (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0.

Київ, стадіон ЦСКА, початок о 14.00, хмарно, +3 градуси, 2000 глядачів.

Судді: Володимир Куцев, Олександр Журба (Донецьк), Олександр Кравченко (Макіївка).

Делегат ФФУ: Юрій Войнов (Київ).

ЦСКА: Віталій Рева, Валентин Грегуль, Сергій Ревут, Анатолій Балицький, Дмитро Семчук, Сергій Беженар, Олексій Городов (Олександр Олексієнко, 62), Павло Шкапенко, Руслан Костишин (Дмитро Коренєв, 68), Віктор Леоненко, Едуард Цихмейструк (к/к).

Запасний: Павло Блажаєв.

Головний тренер: Володимир Безсонов.

«Ворскла»: Андрій Ковтун (к/к), Володимир Дичко, Юрій Мокрицький, Олександр Головка, Йордан Петков, Віктор Богатир (Володимир Мусолітін, 46), Олександр Омельчук, Ігор Костюк (Геннадій Медведєв, 89), Андрій Хомин, Віталій Самойлов, Михайло Гурка (Андрій Гузенко, 80).

Запасні: Олег Моргун, Олександр Мелащенко, Іван Шарій.

Головний тренер: Анатолій Коньков.

Попередження: Головка (19), Беженар (29), Дичко (42), Хомин (50), Самойлов (71), Балицький (86).

1/8 фіналу. Матч-відповідь

12.11.1998 (четвер). «Ворскла» (Полтава) – ЦСКА (Київ) – 1:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 14.00, хмарно, 0 градусів, 5000 глядачів.

Судді: Валерій Онуфер, Володимир Югас (Ужгород), Віктор Дуло (Ужгород).

Делегат ФФУ: Михайло Кусень (Львів).

«Ворскла»: Андрій Ковтун (к/к), Володимир Дичко (Олександр Головка, 83), Юрій Мокрицький, Михайло Гурка, Йордан Петков, Ігор Мачоган, Олександр Омельчук, Ігор Костюк, Андрій Хомин, Віталій Самойлов, Володимир Мусолітін (Андрій Гузенко, 88).

Запасні: Олег Моргун, Олександр Мелащенко, Геннадій Медведєв, Іван Шарій.

Головний тренер: Анатолій Коньков.

ЦСКА: Віталій Рева, Валентин Грегуль, Сергій Ревут, Анатолій Балицький, Дмитро Семчук, Сергій Беженар, Олексій Городов (Олександр Олексієнко, 62),

Павло Шкапенко, Руслан Костишин (Дмитро Коренєв, 65), Віктор Леоненко (Сергій Закарлюка, 46), Едуард Цихмейструк (к/к).

Головний тренер: Володимир Безсонов.

Гол: 1:0 Костюк (17).

Попередження: Шкапенко, Петков, Городов, Костишин.

Вилучення: Шкапенко (29).

1/4 фіналу

17.11.1998 (вівторок). «Ворскла» (Полтава) – «Карпати» (Львів) – 2:3 (0:1).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 14.00, хмарно, сніг, -1 градус, від 76 хвилини – штучне освітлення, 3500 глядачів.

Судді: Ігор Ярменчук, Юрій Власенко, Віктор Парадніков (Київ).

Делегат ФФУ: Юрій Махно (Кіровоград).

«Ворскла»: Андрій Ковтун (к/к), Володимир Дичко, Юрій Мокрицький, Олександр Головка, Михайло Гурка, Ігор Мачоган, Олександр Омельчук, Ігор Костюк, Віталій Кобзар (Іван Шарій, 76), Віталій Самойлов (Андрій Гузенко, 62), Володимир Мусолітін (Олександр Мелащенко, 46).

Запасні: Олег Моргун, Геннадій Медведєв.

Головний тренер: Анатолій Коньков.

«Карпати»: Богдан Стронціцький, Олександр Євтушок, Олександр Чижевський (к/к), Сергій Мізін, Володимир Єзерський, Сергій Ковалець (Роман Толочко, 80), Володимир Микитин, Євген Назаров (Володимир Шаран, 90), Олександр Паляниця (Микола Закотюк, 77), Іван Гецько, Юрій Беньо.

Запасні: Олег Береський, Аль-Халі Соума, Павло Онисько, Любомир Вовчук.

Головний тренер: Мирон Маркевич.

Голи: 0:1 Гецько (23), 0:2 Гецько (50), 1:2 Мелащенко (53), 2:2 Мелащенко (83), 2:3 Мізін (87).

Попередження: Мусолітін (1), Головка (8), Омельчук (13), Євтушок (19), Чижевський (30), Гецько (86).

1/4 фіналу. Матч-відповідь

21.11.1998 (субота). «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0 (2:0).

Львів, стадіон «Україна», початок о 14.00, хмарно, поле засипане снігом, +1 градус, 3000 глядачів.

Судді: Василь Мельничук (Сімферополь), Віктор Головка, Олександр Гордієнко (Дніпропетровськ).

Делегат ФФУ: Костянтин Вихров (Київ).

«Карпати»: Богдан Стронціцький, Олександр Євтушок, Олександр Чижевський (к/к), Сергій Мізін (Павло Онисько, 83), Володимир Єзерський (Роман Толочко, 19), Сергій Ковалець (Володимир Шаран, 73), Володимир Микитин, Євген Назаров, Олександр Паляниця, Іван Гецько, Микола Закотюк.

Запасні: Олег Береський, Аль-Халі Соума, Юрій Беньо, Любомир Вовчук.

Головний тренер: Мирон Маркевич.

«Ворскла»: Олег Моргун, Володимир Дичко, Андрій Гузенко, Олександр Головка, Михайло Гурка, Ігор Мачоган, Олександр Омельчук, Ігор Костюк (Іван Шарій, 64), Віталій Кобзар (Олександр Мелащенко, 64), Віталій Самойлов, Геннадій Медведєв.

Запасні: Андрій Ковтун, Владислав Лунгу, Володимир Мусолітін.

Головний тренер: Анатолій Коньков.

Голи: 1:0 Паляниця (22), 2:0 Паляниця (37), Гецько (77).

Попередження: Омельчук.

9 Кубок України (1999/2000). 1/8 фіналу

Цього разу більше уваги команда приділила чемпіонату. В Кубку «Ворскла» припинила виступи вже на другому етапі, «толерантно» поступившись у Києві ЦСКА. Так би мовити, віддавши «боржок» за перемогу в минулому розіграші. Єдине, чим запам'ятовувався виступ у цьому Кубку, так це розгромом у Житомирі, який вчинила «Ворскла» місцевому «Полісся». Причому хет-трик удався білоруському легіонеру **Володимиру Маковському**, який у тій грі вперше одягнув футболку «Ворскли».

1/16 фіналу

11.03.2000 (субота). «Полісся» (Житомир) – «Ворскла» (Полтава) – 2:5 (0:3).

Житомир, стадіон «Полісся», початок о 15.00, мінлива хмарність, +2 градуси, 3000 глядачів.

Судді: Вадим Шельменко, Юрій Буренко, Олександр Козаченко (Київ).

Делегат ФФУ: Мирослав Ступар (Івано-Франківськ).

«Полісся»: Олександр Сусідько, Сергій Воронезький, Олег Яремко, Ігор Сарнавський (к/к), Руслан Соболевський, Євген Чернецький (Ігор Іванцов, 52), Валерій Софілканич (Віталій Карпик, 61), Вадим Сосюра (Олексій Демидович, 26), Олександр Бондарчук, Павло Паршин, Олександр Козакевич.

Запасні: Аркадій Баталов, Дмитро Авдиш, Віктор Присяжнюк, Вадим Файчук.

Головний тренер: Григорій Варжеленко.

«Ворскла»: Андрій Ковтун (к/к) (В'ячеслав Богоделов, 55), Віктор Доценко, Сергій Баланчук, Олександр Першин, Сергій Черняк, Михайло Маковський, Олександр Омельчук, Володимир Маковський, Сергій Онопко, Віталій Кобзар (Андрій Головка, 60), Володимир Мазяр (Андрій Гузенко, 60).

Запасні: Ігор Мачоган, Сергій Сілецький, Олександр Головка.

Головний тренер: Анатолій Коньков.

Голи: 0:1 В.Маковський (26), 0:2 Кобзар (42), 0:3 В.Маковський (45), 0:4 В.Маковський (47), 1:4 Паршин (68), 2:4 Паршин (74, з пенальті), 2:5 А.Головка (79).

Попередження: Першин (28).

1/8 фіналу

29.03.2000 (середа). ЦСКА (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1 (0:0).

Київ, НСК «Олімпійський», початок о 16.00, хмарно, +5 градусів, 3000 глядачів.

Судді: Ігор Хіблін (Хмельницький), Олександр Гордієнко, Дмитро Мартинюк (Дніпропетровськ).

Делегат ФФУ: Костянтин Вихров (Київ).

ЦСКА: Сергій Долганський, Борис Поляков, Павло Скоропад, Сергій Селезньов, Віталій Левченко, Віталій Балицький, Сергій Ткаченко, Володимир Мусолітін, Сергій Закарлюка, Юрій Калитвинцев, Едуард Цихмейструк (к/к).

Головний тренер: Володимир Безсонов.

«Ворскла»: Андрій Ковтун (к/к), Віктор Доценко, Сергій Сілецький, Олександр Першин (Сергій Леженцев, 57), Сергій Черняк, Михайло Маковський, Олександр Головка, Володимир Маковський, Сергій Онопко (Володимир Мазяр, 46), Віталій Кобзар (Ігор Мачоган, 46), Андрій Головка.

Запасні: В'ячеслав Богоделов, Олександр Омельчук, Сергій Баланчук.

Головний тренер: Анатолій Коньков.

Голи: 0:1 Поляков (47, автогол), 1:1 Мусолітін (52), 2:1 Закарлюка (73).

10 Кубок України (2000/01). 1/16 фіналу

Виступ в ювілейному Кубку України став непомітним для «Ворскли». Клуб погруз у власних проблемах, головним чином – фінансових. Полтавці програвали все і всім. До того ж, на «Ворсклу» припало додаткове навантаження – матчі на Кубок УЄФА, де земляки у двотижневій перерві між іграми з португальською «Боавіштою» провели свій єдиний поєдинок на Кубок країни. Зібравши всіх футболістів (з команди на той час пішли майже усі провідні гравці), ворскляни поступилися «Полісся», яке взяло реванш за нищівну поразку в минулому розіграші.

1/16 фіналу

19.09.2000 (вівторок). «Полісся» (Житомир) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1 (2:0).

Житомир, стадіон «Полісся», хмарно, дощ, +12 градусів, 2500 глядачів.

Судді: Василь Мельничук (Сімферополь), Михайло Овчар (Калуш), Юрій Дерев'янка (Львів).

Делегат ФФУ: Олег Литвиненко (Київ).

«Полісся»: Сергій Поліщук (Аркадій Баталов, 74), Сарган, Артур Якушев, Денис Васін, Руслан Соболевський, Гук (Ігор Бобович, 75), Геннадій Скидан (к/к), Юрій Ковальчук, Володимир Мартинов, Ельдар Ібрагімов, Валерій Софілканіч.

Запасні: Паршиков, Новіков, Гопкало, Виговський.

Головний тренер: Анатолій Заяєв.

«Ворскла»: Олексій Круц, Віктор Доценко, Сергій Баланчук (к/к), Сергій Леженцев, Володимир Микитин, Сергій Черняк, Андрій Гузенко (Олександр Голово, 46), Юрій Целих (Ігор Мачоган, 55), Сергій Онопко (Ігор Костюк, 46), Володимир Мазяр, Олександр Мелашенко.

Запасні: Роман Сидько, Олександр Першин.

Головний тренер: Сергій Морозов.

Голи: 1:0 Гук (10), 2:0 Скидан (36), 2:1 Мелашенко (89).

Попередження: Микитин (40), Онопко (43).

11 Кубок України (2001/02). 1/16 фіналу

Другий рік поспіль полтавці не змогли подолати перший раунд змагань. Цього разу «Ворскла» спіткнулася на першоліговій «Волині», не забивши жодного голу...

1/16 фіналу

04.10.2001 (четвер). «Волинь» (Луцьк) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0 (0:0).

Луцьк, стадіон «Авангард», початок о 17.30, хмарно, від другого тайму – штучне освітлення, +21 градус, 5000 глядачів.

Судді: Ігор Хіблін (Хмельницький), Дмитро Мартинюк, Олександр Гордієнко (Дніпропетровськ).

Делегат ФФУ: Юрій Войнов (Київ).

«Волинь»: Сергій Нікітенко, Ярослав Комзюк, Віталій Розгон, Олег Федюков (к/к), Дмитро Топчієв, Володимир Луценко, Василь Сачко, Володимир Гащін (Роман Нестеренко, 57), Юрій Дудник, Юрій Кондаков, Андрій Пісний (Володимир Гапон, 46).

Запасні: Сергій Кривий, Кахабер Дгебуадзе, Олександр Столярчук, Кохановський, Білоусов.

Головний тренер: Віталій Кварцяний.

«Ворскла»: Сергій Долганський, Віктор Доценко, Сергій Баланчук, Олександр

Першин, Геннадій Медведєв, Олександр Головка (Сергій Шевцов, 63), Олександр Омельчук, Володимир Мусолітін, Ігор Маковей (Дмитро Саркіс, 65), Віталій Кобзар (к/к), Андрій Гузенко (Олександр Бессараб, 46).

Запасні: Олег Рипан, Ігор Мачоган, Сергій Пшеничних, Петро Кондратюк.

Головний тренер: Андрій Баль.

Гол: 1:0 Гащін (48, з пенальті).

Попередження: Гузенко (24), Медведєв (76).

Вилучення: Нікітенко (56).

1/16 фіналу. Матч-відповідь

15.10.2001 (понеділок). «Ворскла» (Полтава) – «Волинь» (Луцьк) – 0:0.

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 16.30, хмарно, +9 градусів, 2000 глядачів.

Судді: Анатолій Куцев, Микола Даневич (Київ), Андрій Зверев (Бровари).

Делегат ФФУ: Юрій Махно (Кіровоград).

«Ворскла»: Сергій Долганський, Віктор Доценко, Сергій Баланчук (к/к), Олександр Першин, Геннадій Медведєв, Олександр Головка, Ігор Маковей (Дмитро Саркіс, 80), Володимир Мусолітін, Олександр Бессараб, Сергій Шевцов (Сергій Пшеничних, 46), Андрій Гузенко (Сергій Черняк, 55).

Запасні: Олег Рипан, Ігор Мачоган, Петро Кондратюк, Олександр Гончар.

Головний тренер: Андрій Баль.

«Волинь»: Роман Нестеренко, Ярослав Комзюк, Віталій Розгон, Олег Федюков (к/к), Дмитро Топчієв, Володимир Луценко, Василь Сачко, Володимир Гащін (Володимир Гапон, 63; Андрій Пісний, 81), Юрій Дудник (Сергій Кривий, 50), Юрій Кондаков, Кахабер Дгебуадзе.

Запасні: Сергій Нікітенко, Білоусов, Олександр Столярчук, Кохановський.

Головний тренер: Віталій Кварцяний.

Попередження: Розгон (8), Комзюк (36), Мусолітін (56), Кривий (88).

12 Кубок України (2002/03). 1/4 фіналу

Знову команда зупинилася на стадії чвертьфіналу, однак, зважаючи на ту ситуацію, в якій перебувала «Ворскла» на той час, це був значний успіх. Щоправда, всі матчі до чвертьфіналу, навіть, в іграх з командами нижчих ліг далися полтавцям досить важко. Чого тільки варта перемога над ірпінцями, де «Ворскла» вирвала перемогу тільки в додатковий час, та й то – завдяки неприхованій прихильності рефері. А ось на матч із київським «Динамо» наших уже просто не вистачило: кияни вчинили розгром «Ворсклі» на її полі і припинили «потуги» ворсклян у Кубку.

1/32 фіналу

10.08.2002 (субота). «Рось» (Біла Церква) – «Ворскла» (Полтава) – 1:2 (0:2).

Біла Церква, початок о 17.30, стадіон «Трудові резерви», сонячно, +25 градусів, 200 глядачів.

Арбітр: В'ячеслав Жуков (Донецьк).

Асистенти: Сергій Овчинников, Володимир Шеховцев (Донецьк).

Делегат ФФУ: Анатолій Крощенко (Київ).

«Рось»: 1. Олександр Петько (к/к), 2. Олексій Кривошесєв, 3. Іван Антонюк, 4. Урбанович, 5. Андрій Бойко (Роман Науменко, 90), 6. Андрій Коваль, 7. Ярослав Хомин, 8. Фоцій, 9. Мисько (Папуна Хідашелі, 56), 10. Іраклій Кохраїдзе, 11. Сергій Горбаньов (Сергій Шевченко, 81).

Запасні: 12. Сергій Безверхий, Олександр Іванов, Юрій Степанюк, Андрій Білоцерківець.

Головний тренер: Ігор Хіміч.

«Ворскла»: 1. Андрій Кураєв, 2. Юрій Мороз, 3. Сергій Пшеничних, 4. Альберт Ковальов, 5. Геннадій Медведєв, 6. Юрій Сулименко, 7. Олександр Омельчук (к/к), 8. Ігор Маковей (13. Костянтин Лемішко, 46; 14. Віталій Кобзар, 67), 9. Сергій Онопко, 10. Максим Берлізєв, 11. Сергій Шевцов (17. Чуквуді Нвогу, 46).

Запасні: 12. Віталій Постранський, 15. Петро Кондратюк, 16. Віктор Доценко, 18. Сергій Радевич.

Головний тренер: Андрій Баль.

Голи: 0:1 Онопко (41), 0:2 Шевцов (44), 1:2 Горбаньов (63).

Попередження: Коваль (16), Медведєв (66), Кривошеєв (66), Ковальов (68), Хідашелі (73).

Вилучення: Коваль (78).

1/16 фіналу

24.08.2002 (субота). «Олком» (Мелітополь) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1 (0:0).

Мелітополь, початок о 16.00, стадіон «Спартак», сонячно, +25 градусів, 6000 глядачів.

Арбітр: Олександр Кран (Харків).

Асистенти: Володимир Петров, Віктор Сусло (Харків).

«Олком»: 1. Вадим Жуков (к/к), 2. Олександр Грищенко, 3. Юрій Кармаза, 4. Сергій Загоруйко, 5. Олександр Коваленко, 6. Богдан Босецький, 7. Вадим Цацурін (Максим Майстрюк, 65), 8. Олександр Циб (Бондар, 46), 9. Юрій Стремоухов (В'ячеслав Полулях, 55), 10. Юрій Капуста, 11. Кривобок.

Запасні: 12. Василь Галищев, Андрій Сидорчук, Роман Голобородько, Володимир Макаров.

Головний тренер: Ігор Сіроштан.

«Ворскла»: 1. Віталій Постранський, 2. Юрій Мороз, 3. Сергій Баланчук (к/к), 4. Альберт Ковальов, 5. Геннадій Медведєв (15. Андрій Гузенко, 63), 6. Юрій Сулименко (18. Денис Соколовський, 46), 7. Олександр Омельчук (17. Чуквуді Нвогу, 60), 8. Сергій Пшеничних, 9. Сергій Онопко, 10. Петро Кондратюк, 11. Сергій Шевцов.

Запасні: 12. Андрій Кураєв, 13. Максим Берлізєв, 14. Віталій Кобзар, 16. Віктор Доценко.

Головний тренер: Андрій Баль.

Гол: 0:1 Соколовський (65).

Попередження: Медведєв (38), Цацурін (53), Гузенко (68).

1/8 фіналу

19.10.2002 (субота). «Ворскла» (Полтава) – «Нафком-Академія» (Ірпінь) – 3:2 (1:1, 2:2).

Полтава, початок о 16.00, стадіон «Ворскла», хмарно, +11 градусів, 4500 глядачів.

Арбітр: В'ячеслав Жуков (Донецьк).

Асистенти: Володимир Шеховцев, Сергій Овчинников (Донецьк).

Делегат ФФУ: Михайло Кусень (Львів).

«Ворскла»: 1. Андрій Кураєв, 2. Сергій Черняк (к/к), 19. Сергій Радевич (15. Юрій Сулименко, 58), 4. Альберт Ковальов, 5. Геннадій Медведєв, 6. Сергій Пшеничних, 7. Володимир Ференц, 8. Ігор Маковей, 9. Олександр Бессараб (16. Віталій Постранський, 91), 20. Сергій Шевцов, 18. Денис Соколовський.

Запасні: 13. Юрій Мороз, 14. Чуквуді Нвогу, 17. Олександр Воскобойник.

Головний тренер: Андрій Баль.

«Нафком-Академія»: 1. Руслан Новіков, 21. Володимир Бондарчук (7. Віктор Терещенко, 89), 3. Сергій Гамаль, 4. Сергій Литовченко, 5. Олексій Демидович, 6. В'ячеслав Руженцев (14. Максим Саєнко, 76), 19. Федір Прохоров, 8. Олексій Смірнов (20. Роман Негерей, 46), 10. Сергій Левченко (к/к), 11. Олег Мозговий, 16. Іван Богуш.

Запасні: 12. Володимир Губенко, 13. Сергій Грона, 17. Віктор Бакуменко.

Головний тренер: Олег Федорчук.

Голи: 0:1 Мозговий (18), 1:1 Бессараб (44), 1:2 Левченко (49), 2:2 Шевцов (73), 3:2 Шевцов (97).

Попередження: Ференц (17), Демидович (25), Гамаль (53), Сулименко (86), Негерей (87), Ковальов (89), Маковей (102), Новіков (113).

1/4 фіналу

17.11.2002 (неділя). «Динамо» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0 (0:0).

Київ, початок о 18.30, стадіон «Динамо» імені В.В. Лобановського, хмарно, +14 градусів, штучне освітлення, 1500 глядачів.

Арбітр: Віталій Годулян (Одеса).

Асистенти: Віталій Звягінцев, Олег Євстратов (Одеса).

Делегат ФФУ: Геннадій Лисенчук (Київ).

«Динамо»: 1. Олександр Шовковський, 14. Андрій Гусін (к/к), 3. Сергій Федоров, 6. Юрій Дмитрулін, 24. Ласло Боднар, 29. Віталій Лисицький (17. Тіберіу Гіоане, 46), 36. Єрко Леко, 9. Бадр Каддурі (8. Валентин Белькевич, 46), 10. Флорін Чернат (25. Артем Мілевський, 63), 16. Максим Шацьких, 7. Олександр Мелащенко.

Головний тренер: Олексій Михайличенко.

«Ворскла»: 1. Віталій Постранський, 2. Віктор Доценко, 4. Петро Кондратюк, 5. Геннадій Медведєв, 6. Сергій Черняк, 7. Сергій Баланчук (к/к), 8. Ігор Маковей, 9. Сергій Онопко (13. Олександр Бессараб, 46), 20. Сергій Пшеничних, 15. Чуквуді Нвогу (11. Сергій Шевцов, 81), 18. Денис Соколовський.

Запасні: Андрій Кураєв, Максим Берлізев, Віталій Кобзар, Альберт Ковальов, Костянтин Лемішко.

Головний тренер: Андрій Баль.

Гол: 1:0 Шацьких (72).

Попередження: Шацьких (72), Кондратюк (56).

1/4 фіналу. Матч-відповідь

24.11.2002 (неділя) «Ворскла» (Полтава) – «Динамо» (Київ) – 0:4 (0:1).

Полтава, початок о 15.00, стадіон «Ворскла», хмарно, +5 градусів, із другого тайму – штучне освітлення, 9000 глядачів.

Арбітр: Валерій Курганов (Олександрія).

Асистенти: Андрій Приймак (Сімферополь), Леонід Малий (Миколаїв).

Делегат ФФУ: Михайло Калінін (Донецьк).

«Ворскла»: 1. Віталій Постранський, 2. Віктор Доценко, 19. Сергій Пшеничних, 4. Петро Кондратюк (9. Сергій Онопко, 66), 5. Геннадій Медведєв, 6. Сергій Черняк (16. Володимир Ференц, 80), 7. Сергій Баланчук (к/к), 8. Ігор Маковей, 18. Денис Соколовський (17. Максим Берлізев, 74), 20. Віталій Кобзар, 13. Олександр Бессараб.

Запасні: 12. Андрій Кураєв, 14. Альберт Ковальов, 15. Юрій Сулименко, 3. Сергій Шевцов.

Головний тренер: Андрій Баль.

«Динамо»: 12. Віталій Рева, 24. Ласло Боднар, 3. Сергій Федоров, 14. Андрій Гусін (29. Віталій Лисицький, 58), 17. Тіберіу Гіоане, 6. Юрій Дмитрулін (36. Єрко Леко, 66),

7. Олександр Мелащенко, 8. Валентин Белькевич (к/к), 26. Андрій Несмачний, 16. Максим Шацьких, 11. Георгій Пеев (15. Діого Рінкон, 58).

Запасні: 1. Олександр Шовковський, 9. Бадр Каддурі, 25. Артем Мілевський, 28. Дмитро Воробей.

Головний тренер: Олексій Михайличенко.

Голи: 0:1 Дмитрулін (20), 0:2 Шацьких (56), 0:3 Мелащенко (62), 0:4 Рінкон (63).

Попередження: Маковей (43).

13 Кубок України (2003/04). 1/8 фіналу

Перемагати чи програвати – так тільки з великим рахунком! Так коротко можна сказати про виступ в 13-му турнірі полтавського інтернаціоналу. Спочатку ворскляни перемогли слабких суперників, а потім і самі стали жертвою «підступного» вищолігового «Іллічівця». Цікаво, що у всіх трьох матчах командою керували різні тренери: у Миколаєві – **Андрій Баль**, у Сумах – виконувач обов'язків **Олег Моргун**, а у Маріуполі – росіянин **Олег Долматов** (для якого та нищівна поразка стала останньою у його коротенькій ворсклянській біографії).

1/32 фіналу

10.08.2003 (неділя). «Водник» (Миколаїв) – «Ворскла» (Полтава) – 0:3 (0:0).

Миколаїв, початок о 17.00, Центральний стадіон, сонячно, +23 градуси, 2000 глядачів.

Арбітр: Вадим Шельменко (Київ).

Асистенти: Юрій Власенко, Микола Даневич (Київ).

Делегат ФФУ: Юрій Махно (Кіровоград).

«Водник»: 12. Артем Черняєв, 2. Сергій Шарабура (7. Віталій Котов, 55), 3. Сергій Козлов, 4. Валерій Високос, 5. Сергій Сілецький (к/к), 15. Юрій Зеленський, 17. Денис Шепітько, 8. Микола Маринич, 9. Дмитро Боровський (Олександр Іванчук, 65), 10. Сергій Тягий, 11. Дмитро Сацюк (19. Семен Кучеренко, 58).

Запасні: 22. Данііл Біктіміров, 6. Євген Криворучко, 14. Ігор Черноусов, 18. Микола Попелишко.

Головний тренер: Леонід Ніколаєнко.

«Ворскла»: 21. Андрій Пятов, 4. Вальтер Андрошч, 14. Харрісон Омоко, 23. Сергій Радевич, 5. Русмін Дедіч, 6. Пітер Меркадо, 24. Ігор Петковіч (22. Сергій Мотуз, 56), 2. Сергій Черняк (к/к), 9. Сергій Шевцов, 15. Карлос Фронтіні (10. Мозес Молонго, 50), 13. Антон Ковалевський (27. Назар Байрамов, 70).

Запасні: 12. Сергій Долганський, 8. Ігор Маковей, 3. Сергій Онопо, 25. Геннадій Медведєв.

Головний тренер: Андрій Баль.

Голи: 0:1 Шевцов (57), 0:2 Шевцов (63), 0:3 Шевцов (90).

Попередження: Зеленський (68).

1/16 фіналу

24.08.2003 (неділя). «Спартак-Горобина» (Суми) – «Ворскла» (Полтава) – 1:5 (1:3).

Суми, початок о 18.00, стадіон «Ювілейний», мінлива хмарність, +18 градусів, у 2-му таймі штучне освітлення, 18000 глядачів.

Арбітр: Ігор Іщенко (Київ).

Асистенти: Олександр Білорус (Черкаси), Олександр Шамич (Київ).

Делегат ФФУ: Віктор Безрук (Луганськ).

«Спартак-Горобина»: 1. Олег Стороженко, 2. Олександр Болотов, 3. Віктор Іваненко (11. Андрій Чопенко, 60), 4. Павло Захаров, 5. Андрій Сапон, 6. Іван Олексієнко, 14. Олександр Іванченко, 8. Володимир Богач, 16. Ігор Шевченко (17. Ігор Литвинов, 46), 10. Анатолій Ворона, 18. Микола Мащенко.

Запасні: 12. Микола Верещака, 13. Роман Совенко, 7. Сергій Драницький, 15. Олександр Гребинюк, 9. Дмитро Рудняк.

Головний тренер: Валерій Бермудес.

«Ворскла»: 12. Сергій Долганський (к/к), 4. Вальтер Андрошіч (16. Фабіо Перейра, 71), 25. Геннадій Медведєв, 23. Сергій Радевич, 8. Ігор Маковей, 6. Пітер Меркадо, 22. Сергій Мотуз, 3. Сергій Онопко (10. Сергій Дяченко, 85), 24. Ігор Петкович (5. Русмін Дедіч, 80), 9. Сергій Шевцов, 15. Карлос Фронтіні.

Запасні: 1. Віталій Постранський, 18. Максим Берлізєв, 13. Антон Ковалевський, 7. Володимир Попов.

В.о. головного тренера: Олег Моргун.

Голи: 0:1 Шевцов (13), 1:1 Захаров (15), 1:2 Маковей (20), 1:3 Шевцов (38), 1:4 Фронтіні (61), 1:5 Фронтіні (65).

Попередження: Меркадо (30), Мотуз (48).

1/8 фіналу

29.10.2003 (середа). «Іллічівець» (Маріуполь) – «Ворскла» (Полтава) – 5:0 (3:0).

Маріуполь, початок о 17.00, стадіон «Іллічівець», штучне освітлення, +3 градуси, 6500 глядачів.

Арбітр: Ігор Ярковий (Фастів).

Асистенти: Леонід Малий (Миколаїв), Олег Кислюк (Одеса).

Делегат ФФУ: Олександр Балакін (Київ).

«Іллічівець»: 1. Ігор Шуховцев (к/к), 2. Сергій Дірявка, 3. Володимир Анікєєв, 5. Руслан Гунчак, 8. Костянтин Сахаров (19. Володимир Киликевич, 56), 11. Костянтин Бабич, 16. Руслан Міклашевич, 17. Олександр Мальцев, 22. Андрій Конюшенко (4. Роман Русановський, 56), 24. Іван Кривошеєнко, 25. Олексій Городов.

Запасні: 12. Андрій Тарахтій, 7. Дмитро Єсін, 21. Андрій Головка.

Головний тренер: Микола Павлов.

«Ворскла»: 1. Віталій Постранський (к/к), 8. Ігор Маковей, 25. Геннадій Медведєв, 4. Вальтер Андрошіч, 23. Сергій Радевич, 17. Володимир Попов (9. Сергій Шевцов, 76), 14. Харрісон Омоко, 2. Сергій Черняк (18. Максим Берлізєв, 46), 15. Карлос Фронтіні (20. Лакі Ідахор, 36), 13. Антон Ковалевський, 22. Сергій Мотуз.

Запасні: 12. Сергій Долганський, 3. Сергій Онопко, 6. Пітер Меркадо.

Головний тренер: Олег Долматов.

Голи: 1:0 Гунчак (5), 2:0 Конюшенко (22), 3:0 Кривошеєнко (34), 4:0 Анікєєв (53, з пенальті), 5:0 Городов (82).

Попередження: Омоко (22), Медведєв (32).

14 Кубок України (2004/05). 1/16 фіналу

Нічого конкретного так і не вдалося розгледіти в цьому розіграші. Тільки-но вимучили перемогу в Херсоні, як нас змило шаленим натиском в Охтирці. Другий рік поспіль команда сходить з дистанції за почесний приз після великих поразок.

1/32 фіналу

07.08.2004 (субота). «Кристал» (Херсон) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1 (0:0).

Херсон, стадіон «Кристал», початок о 17.00, сонячно, +27 градусів, 2500 глядачів.

Арбітр: Ігор Подушкін (Харків).

Асистенти: Василь Ольшанецький (Івано-Франківськ), Юрій Скорейко (Чернівці).

Делегат ФФУ: Володимир Туховський (Сімферополь).

«Кристал»: 1. Андрій Кулько, 2. Сергій Сілецький (17. Сергій Гладкий, 66), 3. Євген Песков, 4. Юрій Смірнов (к/к) (14. Сергій Гранковський, 78), 5. Костянтин Поліщук, 6. Андрій Соколюк, 7. Артем Култишов, 8. Сергій Толкачов, 9. Володимир Бондарчук, 10. Дмитро Сацюк (15. Євген Соп'яниченко, 52), 11. Сергій Ковалевський.

Запасні: 13. Валерій Каїка, 16. Євген Попов, 18. Євген Білоусов.

Головний тренер: Сергій Пучков.

«Ворскла»: 51. Роман Чумак, 2. Микола Закотюк, 4. Денис Стоян, 6. Володимир Поліщук (13. Владислав Прудіус, 63), 7. Сергій Хістєв, 8. Віталій Пушкуца (19. Максим Горбков, 57), 23. Сергій Радевич, 25. Геннадій Медведєв (к/к), 26. Павло Ребенок, 39. Віталій Несін, 40. Олександр Полуницький (17. Андрій Клименко, 80).

Запасні: 12. Дмитро Стойко, 3. Сергій Онопко, 11. Володимир Браїла, 20. Антон Монахов.

Головний тренер: Володимир Мунтян.

Гол: 0:1 Медведєв (63).

Попередження: Несін (53), Медведєв (60), Сілецький (64).

1/16 фіналу

21.08.2004 (субота) «Нафтовик» (Охтирка) – «Ворскла» (Полтава) – 4:0 (2:0).

Охтирка, стадіон «Нафтовик», початок о 17.00, сонячно, +28 градусів, 5500 глядачів.

Арбітр: Віталій Годулян (Одеса).

Асистенти: Віталій Звягінцев, Олег Кислюк (Одеса).

Делегат ФФУ: Костянтин Панчик (Сімферополь).

«Нафтовик»: 1. Андрій Сиротюк, 2. Артем Старгородський, 3. Сергій Швець (13. Михайло Охріменко, 55), 4. Андрій Куценко, 5. Ігор Дорошенко, 6. Юрій Валяєв (14. Андрій Пісний, 72), 7. Володимир Мельниченко, 8. Сергій Божко, 9. Анатолій Кретов (18. Віктор Ареф'єв, 75), 10. Олександр Агарін, 11. Богдан Єсип (к/к).

Запасні: 12. Олександр Ногін, 15. Дмитро Крисанов, 16. Володимир Гапон, 17. Сергій Іллящук.

Головний тренер: Сергій Шевченко.

«Ворскла»: 1. Віталій Постранський (к/к), 2. Микола Закотюк, 4. Денис Стоян, 20. Антон Монахов, 7. Сергій Хістєв, 24. Геннадій Хроль, 25. Геннадій Медведєв (42. Руслан Соляник, 56), 43. Сергій Єпуряну, 44. Андрюс Йокшас (11. Володимир Браїла, 61), 39. Віталій Несін, 41. Павло Онисько (10. Олександр Пищур, 50).

Запасні: 12. Дмитро Стойко, 3. Сергій Онопко, 13. Владислав Прудіус, 8. Віталій Пушкуца.

Головний тренер: Володимир Мунтян.

Голи: 1:0 Єсип (25), 2:0 Єсип (35), 3:0 Божко (61), 4:0 Єсип (78).

Попередження: Несін (29), Йокшас (59), Єпуряну (65).

15 Кубок України (2005/06). 1/4 фіналу

У черговий раз команда зупинилася на чвертьфінальній стадії розіграшу, і в черговий раз шлях до півфіналу перетнули нам львівські «Карпати». А взагалі цей кубковий шлях «Ворскла» пройшла успішно, а головне – впевнено. Команда надійно

діяла в обороні, пропустивши у підсумку лише один гол, який, щоправда, й став роковим.

1/32 фіналу

13.08.2005 (субота). «Єдність» (Плиски) – «Ворскла» (Полтава) – 0:3 (0:1).

Плиски, стадіон «Плиски», початок о 17.00, сонячно, +23 градуси, 1200 глядачів.

Арбітр: Олег Деревинський (Київ).

Асистенти: Сергій Боклажко, Олександр Якименко (Київ).

Делегат ФФУ: Вадим Шевченко (Київ).

«Єдність»: 12. Олександр Масло, 5. Олександр Ломко, 3. Сергій Якименко, 4. Сергій Гайдамака, 6. Андрій Деркач, 7. Олексій Олешко, 20. Володимир Козленко, 10. Олександр Голошев, 9. Олександр Поліщук (16. Роман Городов, 38), 18. Сергій Телєгін (21. Денис Купрієнко, 60), 11. Юрій Галюк.

Запасні: 1. Олександр Ломонос, 2. Євген Підлісний, 17. Ігор Лагойда, 8. Олександр Ткач, 15. Андрій Вітошинський.

«Ворскла»: 21. Андрій Пятов, 32. Саша Джурічич, 38. Арменд Даллку, 20. Дебатік Цуррі, 4. Денис Стоян (к/к), 25. Геннадій Медведєв (36. Олександр Чижов, 75), 29. Володимир Попов (35. Максим Карпенко, 69), 11. Денис Главіна, 15. Сергій Дяченко (31. Михайло Бондаренко, 54), 43. Сергій Спуряну, 10. Дмитро Бровкін.

Запасні: 1. Сергій Долганський, 23. Сергій Радевич, 40. Олександр Полуницький, 37. Григорій Ярмаш.

Головний тренер: Віктор Носов.

Голи: 0:1 Бровкін (21), 0:2 Бровкін (70), 0:3 Карпенко (85).

Попередження: Медведєв (55).

1/16 фіналу

21.09.2005 (середа). «Гірник-спорт» (Комсомольськ) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2 (0:1).

Комсомольськ, стадіон «Юність», початок о 16.00, +20 градусів, 2500 глядачів.

Арбітр: Віталій Хромей (Луганськ).

Асистенти: Володимир Шеховцов, Сергій Овчинников (Донецьк).

Делегат ФФУ: Володимир Туховський (Сімферополь).

«Гірник-спорт»: 1. Микола Верещака (к/к), 17. Іван Макасов. 20. Андрій Бережний, 8. Андрій Клименко, 5. Петро Ротань, 4. Денис Черкасов, 9. Олексій Ротань, 16. Юрій Комягін, 19. Андрій Мазейко, 7. Роман Малиночка (13. Євген Слива, 63), 11. Євген Коломієць.

Запасні: 21. Василь Ночовний, 2. Іван Марченко, 10. Анатолій Карташов, 14. Махмуд Курбанов, 18. Борис Кот, 3. Сергій Аліфанов.

Головний тренер: Сергій Мурадян.

«Ворскла»: 1. Сергій Долганський, 36. Олександр Чижов, 20. Дебатік Цуррі, 9. Соф'єн Мелліті (26. Павло Ребенок, 68), 37. Григорій Ярмаш, 7. Денис Онищенко (к/к) (15. Сергій Дяченко, 90), 25. Геннадій Медведєв, 38. Арменд Даллку, 10. Дмитро Бровкін, 29. Володимир Попов, 11. Деніс Главіна (27. Олександр Поліянчук, 90+2).

Запасні: 21. Андрій Пятов, 6. Олександр Ничипорук.

Головний тренер: Віктор Носов.

Голи: 0:1 Бровкін (14), 0:2 Ребенок (87).

Попередження: Ротань (43), Мазейко (45), Цуррі (70), Ребенок (72), Клименко (86).

Вилучення: Ярмаш (86).

1/8 фіналу

26.10.2005 (середа). «Ворскла» (Полтава) – «Дніпро» (Дніпропетровськ) – 1:0 (0:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 17.00, хмарно, штучне освітлення, +13 градусів, 3600 глядачів.

Арбітр: Сергій Березка (Київ).

Асистенти: Андрій Валенко, Юрій Дерев'янка (Львів).

Делегат ФФУ: Валерій Авдиш (Сімферополь).

«Ворскла»: 1. Сергій Долганський, 4. Денис Стоян (к/к), 32. Саша Джурічич, 38. Арменд Даллку, 20. Дебатік Цуррі, 7. Денис Онищенко (35. Максим Карпенко, 63), 25. Геннадій Медведєв, 43. Сергій Єпуряну, 9. Соф'єн Мелліті (23. Сергій Радевич, 71), 10. Дмитро Бровкін, 11. Деніс Главіна (26. Павло Ребенок, 46).

Запасні: 21. Андрій Пятов, 29. Володимир Попов, 40. Олександр Полуницький, 27. Олександр Поліянчук.

Головний тренер: Віктор Носов.

«Дніпро»: 77. Артем Куслий, 2. Сергій Мотуз (7. Олександр Мелашенко, 46), 4. Віталій Лисицький, 5. Володимир Єзерський, 6. Олег Шелаєв, 10. Руслан Костишин, 14. Олександр Радченко, 16. Андрій Русол, 19. Дмитро Михайленко (к/к), 24. Костянтин Кравченко (20. Олександр Рикун, 72), 25. Богдан Шершун.

Запасні: 23. В'ячеслав Кернозенко, 8. Сергій Корніленко, 11. Іван Котенко, 15. Сергій Матюхин, 21. Дмитро Семочко.

В.о. головного тренера: Вадим Тищенко.

Гол: 1:0 Єпуряну (90, з пенальті).

Попередження: Джурічич (23), Даллку (55).

1/4 фіналу

23.11.2005 (середа). «Карпати» (Львів) – «Ворскла» (Полтава) – 1:0 (1:0).

Львів, стадіон «Україна», початок о 19.00, штучне освітлення, -5 градусів, 28000 глядачів.

Арбітр: Ігор Іщенко (Київ).

Асистенти: Сергій Цимбал (Київ), Тарас Клим (Івано-Франківськ).

Делегат ФФУ: Мирослав Ступар (Івано-Франківськ).

«Карпати»: 1. Богдан Шуст, 3. Олег Тимчишин, 4. Андрій Распопов, 5. Микола Лапко (к/к), 7. Самсон Годвін (15. Тарас Петрівський, 83), 8. Євген Шмаков, 9. Батішта (13. Руслан Платон, 90), 10. Максим Фечук (2. Володимир Федорів, 57), 16. Ігор Худоб'як, 17. Олексій Сучков, 18. Микола Іщенко.

Запасні: 37. Юрій Мартишук, 14. Сергій Пшеничних, 6. Віктор Поліванов, 11. Віталій Романюк.

Головний тренер: Юрій Дячук-Ставицький.

«Ворскла»: 1. Сергій Долганський, 4. Денис Стоян (к/к), 7. Денис Онищенко (9. Соф'єн Мелліті, 46), 10. Дмитро Бровкін (26. Павло Ребенок, 76), 11. Деніс Главіна, 20. Дебатік Цуррі, 25. Геннадій Медведєв, 32. Саша Джурічич, 38. Арменд Даллку, 37. Григорій Ярмаш (29. Володимир Попов, 66), 43. Сергій Єпуряну.

Запасні: 21. Андрій Пятов, 15. Сергій Дяченко, 23. Сергій Радевич, 35. Максим Карпенко.

Головний тренер: Віктор Носов.

Гол: 1:0 Батішта (25).

Попередження: Єпуряну (49), Цуррі (56), Джурічич (75).

16 Кубок України (2006/07). 1/16 фіналу

Почали з перемоги в Олександрії зі знайомим клубом, яким керував колишній гравець «Ворскли» **Віктор Богатир**... А закінчили трохи південніше – в Армянську, де поступилися друголіговій команді «Титан», якою керував кращий гравець першого чемпіонату України у складі сімферопольської «Таврії» – **Сергій Шевченко**. Варто сказати, що ми вперше поступилися в Кубку команді третього дивізіону!

1/32 фіналу

11.08.2006 (п'ятниця). ПФК «Олександрія» – «Ворскла» (Полтава) – 0:2 (0:1).

Олександрія, стадіон «Ніка», початок о 18.00, сонячно, +27 градусів, 4000 глядачів.
Арбітр: Олег Зубарєв (Слав'янськ).

Асистенти: Олександр Журба, Олексій Андрєєв (Донецьк).

Делегат ФФУ: Геннадій Коваленко (Київ).

«Олександрія»: 12. Володимир Овсієнко, 6. Віталій Первак (к/к), 15. Ігор Сіренко (9. Денис Вакар, 89), 5. Вадим Чередниченко, 3. Віталій Шумейко, 13. Микола Дремлюк (8. Олександр Казанюк, 57), 7. Максим Кундель, 4. Віталій Азаров, 23. Андрій Горбань, 22. Олег Мельник (24. Альберт Шахов, 49), 14. Олександр Гребинюк.

Запасні: 1. Костянтин Шевченко, 11. Олег Блохін, 18. Вадим Барба, 17. Дмитро Ніколаєв.

Головний тренер: Віктор Богатир.

«Ворскла»: 51. Роман Чумак, 4. Денис Стоян (к/к), 7. Йован Маркоскі, 10. Мірослав Груміч, 11. Петро Кондратюк, 14. Сергій Кравченко (29. Володимир Попов, 71), 20. Дебатік Цуррі (16. Сергій Лобойко, 46), 25. Геннадій Медведєв, 43. Сергій Артюх (9. Каталін Лікію, 62), 36. Олександр Чижов, 38. Арменд Даллку.

Запасні: 30. Олег Чуваєв, 33. Артем Гришин, 32. Саша Джурічіч.

Головний тренер: Віктор Носов.

Голи: 0:1 Кондратюк (18), 0:2 Груміч (90).

Попередження: Медведєв (28), Стоян (30).

1/16 фіналу

19.09.2006 (вівторок). «Титан» (Армянськ) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1 (1:1).

Армянськ, стадіон «Хімік», початок о 16.00, сонячно, + 22 градуси, 2500 глядачів.
Арбітр: В'ячеслав Жуков (Донецьк).

Асистенти: Олег Муравйов (Маріуполь), Володимир Шеховцев (Донецьк).

Делегат ФФУ: Олексій Челишев (Севастополь).

«Титан»: 1. Денис Бобров, 2. Павло Кононов, 4. Андрій Мацак, 16. Сергій Хомутов, 15. Ігор Хоменко, 6. Сергій Крюков, 17. Олександр Батраченко, 5. Михайло Сичов, 13. Юрій Загородній (14. Андрій Столярник, 66), 8. Євген Арбузов (к/к) (10. Роман Довжик, 52), 18. Юрій Сулименко (7. Віталій Прокопченко, 84).

Запасні: 20. Артем Кошелєв, 3. Юрій Донюшкін, 11. Антон Козлов, 9. Володимир Чалий.

Головний тренер: Сергій Шевченко.

«Ворскла»: 21. Андрій Пятав, 38. Арменд Даллку, 4. Денис Стоян (к/к), 16. Сергій Лобойко, 32. Саша Джурічіч (43. Сергій Артюх, 63), 36. Олександр Чижов (8. Ігор Швець, 73), 37. Григорій Ярмаш, 9. Каталін Лікію (29. Володимир Попов, 46), 14. Сергій Кравченко, 11. Петро Кондратюк, 10. Мірослав Груміч.

Запасні: 1. Сергій Долганський, 20. Дебатік Цуррі, 25. Геннадій Медведєв, 7. Йован Маркоскі.

Головний тренер: Віктор Носов.

Голи: 1:0 Батраченко (22), 1:1 Грумич (45+1), 2:1 Довжик (56).
Попередження: Ярмаш (23), Сичов (90+2).

17 Кубок України (2007/08). 1/4 фіналу

Ушосте команда зупинилася на чвертьфінальній стадії. Зрештою, могли бути варіанти, коли б у 1/4 фіналу не натрапили на «Шахтар». Так, можливо, й до півфіналу дошкутьгали б. А там... Зрештою, мрії про вдалий виступ у національному Кубку довелося відкласти на наступний сезон...

1/16 фіналу

26.09.2007 (середа). «Ворскла» (Полтава) – «Харків» (Харків) – 2:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 18.00, хмарно, від 23 хвилини – штучне освітлення, +14 градусів, 3500 глядачів.

Арбітр: Олег Зубарев (Слов'янськ).

Асистенти: Олексій Андреев, Володимир Шеховцев (Донецьк).

Делегат ФФУ: Святослав Сирота (Київ).

Інспектор: Вадим Шевченко (Київ).

«Ворскла»: 51. Роман Чумак, 3. Деніс Главіна, 41. Владислав Рудченко, 5. Денис Кулаков (46. Максим Лубенець, 46), 48. Володимир Чеснаков, 37. Григорій Ярмаш (15. Сергій Дяченко, 46), 25. Геннадій Медведєв (к/к), 32. Саша Джурічич, 12. Адріан Пуканич, 35. Василь Клімов, 8. Ігор Швець (27. Ахмед Янузі, 65).

Запасні: 1. Сергій Долганський, 45. Віталій Субочев, 42. Андрій Микійчук, 17. Олександр Донець.

В.о. головного тренера: Анатолій Момот.

«Харків»: 32. Дмитро Стойко, 3. Дмитро Федота, 19. Олексій Панковець (4. Артем Федецький, 46), 27. Олександр Афанасьєв (к/к), 5. Володимир Самборський, 14. Євген Чеберячко (25. Павло Лобцов, 46), 18. Олександр Процюк, 7. Микола Грінченко, 15. Максим Білий (23. Руслан Платон, 59), 10. Олександр Піхур, 11. Артур Сірик.

Запасні: 12. Ігор Ходанович, 29. Іван Войтенко.

Головний тренер: Володимир Безсонов.

Голи: 1:0 Швець (45), 2:0 Джурічич (62).

Попередження: Грінченко (57), Медведєв (82).

1/8 фіналу

31.10.2007 (середа). «Дністер» (Овідіополь) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1 (0:1).

Овідіополь, стадіон «Дністер» імені Дукова, початок о 13.30, сонячно, +12 градусів, 1700 глядачів.

Арбітр: Олег Орехов (Київ).

Асистенти: Олег Плужник, Віктор Сусло (Харків).

Делегат ФФУ: Анатолій Смагін (Антрацит).

Інспектор: Василь Попович (Іршава).

«Дністер»: 12. Олександр Пучка (к/к), 4. Фарамаз Велієв, 7. Андрій Ущатовський, 8. Антон Хромих (19. Олег Попов, 69), 10. Олександр Згура, 11. Юрій Штурко (17. Андрій Негара, 69), 14. Олег Лазарєв, 25. Андрій Чернов, 26. Руслан Гілазєв, 27. Кахабер Мжаванадзе, 28. Олександр Забара (3. Володимир Возний, 46).

Запасні: 1. Костянтин Стародубовський, 2. Сергій Бабій, 23. Роман Гецько, 13. Леонід Гусак.

Головний тренер: Василь Ущатовський.

«Ворскла»: 1. Сергій Долганський (к/к), 32. Саша Джурічич, 20. Дебатік Цуррі, 14. Сергій Кравченко, 48. Володимир Чеснаков, 46. Максим Лубенець (5. Денис Кулаков, 57), 25. Геннадій Медведєв, 36. Олександр Чижов, 10. Мірослав Ґрумич (7. Йован Маркоскі, 60), 8. Ігор Швець, 3. Деніс Ґлавіна.

Запасні: 51. Роман Чумак, 17. Олександр Донець, 37. Григорій Ярмаш, 35. Василь Клімов, 27. Ахмед Янузі.

Голи: 0:1 Ґрумич (44).

В.о. головного тренера: Анатолій Момот.

Попередження: Швець (9), Пучка (22), Джурічич (60), Мжаванадзе (61).

1/4 фіналу

08.12.2007 (субота). «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) – 0:3 (0:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 14.00, хмарно, +2 градусів, від другого тайму – штучне освітлення, 6000 глядачів.

Арбітр: Орест Шмигельський (Львів).

Асистенти: Віталій Пономарьов (Львів), Микола Васюта (Рівне).

Делегат ФФУ: Григорій Сімонов (Київ).

Інспектор: Олександр Дегтярьов (Одеса).

«Ворскла»: 1. Сергій Долганський (к/к), 4. Арменд Даллку, 7. Йован Маркоскі, 10. Мірослав Ґрумич (8. Ігор Швець, 46), 20. Дебатік Цуррі, 25. Геннадій Медведєв, 32. Саша Джурічич, 36. Олександр Чижов, 37. Григорій Ярмаш, 40. Александар Стойміровіч (35. Василь Клімов, 84), 48. Володимир Чеснаков (27. Ахмед Янузі, 65).

Запасні: 51. Роман Чумак, 15. Сергій Дяченко, 17. Олександр Донець, 46. Максим Лубенець.

В.о. головного тренера: Анатолій Момот.

«Шахтар»: 1. Богдан Шуст, 33. Даріо Срн (к/к), 27. Дмитро Чигринський, 55. Володимир Єзерський, 26. Разван Рац, 4. Ігор Дуляй, 3. Томаш Хюбшман (5. Олександр Кучер, 79), 7. Фернандіньо, 20. Олексій Белік (22. Вілліан, 74), 21. Олександр Гладкий, 11. Ілсіньо (17. Луїс Адріано, 65).

Запасні: 30. Андрій Пятов, 18. Маріуш Левандовскі, 19. Олексій Гай, 15. Володимир Прийомов.

Головний тренер: Мірча Луческу.

Голи: 0:1 Чигринський (55), 0:2 Рац (77, з пенальті), 0:3 Фернандіньо (89).

Попередження: Чижов (26), Хюбшман (62), Ярмаш (72), Фернандіньо (73).

Вилучення: Чижов (77).

1/4 фіналу. Матч-відповідь

12.12.2007 (середа). «Шахтар» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 1:1 (0:0).

Донецьк, РСК «Олімпійський», початок о 16.00, туман, штучне освітлення, +1 градус, 3000 глядачів.

Арбітр: Юрій Мосейчук (Чернівці).

Асистенти: Василь Ольшанецький (Івано-Франківськ), Євген Халамендик (Київ).

Делегат ФФУ: Геннадій Лисенчук (Київ).

Інспектор: Володимир Туховський (Сімферополь).

«Шахтар»: 1. Богдан Шуст, 19. Олексій Гай, 55. Володимир Єзерський (3. Томаш Хюбшман, 65), 5. Олександр Кучер, 13. В'ячеслав Шевчук, 28. Олексій Полянський (4. Ігор Дуляй, 65), 20. Олексій Белік, 15. Володимир Прийомов (11. Ілсіньо, 56), 7. Фернандіньо (к/к), 21. Олександр Гладкий, 17. Луїс Адріано.

Запасні: 30. Андрій Пятов, 18. Маріуш Левандовскі, 27. Дмитро Чигринський, 22. Вілліан.

Головний тренер: Мірча Луческу.

«Ворскла»: 1. Сергій Долганський (к/к), 4. Арменд Даллку, 7. Йован Маркоскі, 48. Володимир Чеснаков, 20. Дебатік Цуррі, 25. Геннадій Медведєв, 32. Саша Джурічіч (16. Віталій Момот, 72), 17. Олександр Донець, 40. Александар Стойміровіч (35. Василь Клімов, 67), 46. Максим Лубенець, 8. Ігор Швець (27. Ахмед Янузі, 60).

Запасні: 51. Роман Чумак, 41. Владислав Рудченко, 5. Денис Кулаков.

В.о. головного тренера: Анатолій Момот.

Голи: 1:0 Гай (55), 1:1 Цуррі (64).

Нереалізований пенальті: Стойміровіч (38, поперечина)

Попередження: Шевчук (11), Чеснаков (21).

Вилучення: Донець (27).

18 Кубок України (2008/09). Володар трофею

1/16 фіналу

13.10.2008 (субота). «Зірка» (Кіровоград) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1 (0:1).

Кіровоград, стадіон «Зірка», початок о 16.00, +15 градусів, 6100 глядачів.

Арбітр: Сергій Бойко (Київ).

Асистенти: Василь Ольшанецький (Івано-Франківськ), Сергій Сobotюк (Київ).

Делегат ФФУ: Богдан Карпак (Львів).

«Зірка»: 1. Максим Кучинський, 4. Євген Шаповал, 2. Павло Новицький, 17. Дмитро Момотенко, 20. Артем Путівцев (16. Андрій Деордиця, 46), 3. Максим Скороходов, 18. Андрій Шибко, 24. Ігор Чорномор, 8. Сергій Яковенко (к/к), 10. Олександр Згура (9. Валентин Горкун, 58), 6. Олександр Крикливий.

Запасні: 12. Іван Карабкін, 21. Іван Гомза, 15. Євген Колесник, 11. Руслан Борщ, 22. Іван Короткий.

Головний тренер: Ігор Жабченко.

«Ворскла»: 1. Сергій Долганський (к/к), 4. Арменд Даллку, 5. Олег Красноп'ятов, 7. Йован Маркоскі, 14. Сергій Кравченко, 17. Василь Сачко (31. Олексій Чичиков, 65), 20. Дебатік Цуррі, 21. Деніс Главіна (40. Роман Локтіонов, 76), 25. Геннадій Медведєв, 37. Григорій Ярмаш, 70. Дмитро Єсін.

Запасні: 77. Олег Остапенко, 3. Філіп Деспотовські, 27. Ахмед Янузі, 32. Саша Джурічіч, 48. Володимир Чеснаков.

Головний тренер: Микола Павлов.

Гол: 0:1 Ярмаш (43).

Попередження: Горкун (77).

Полтавська «Ворскла» доклала у цій кубковій грі рівно стільки сил, стільки було потрібно для перемоги і виходу в наступне коло. До того ж, ворскляни взяли реванш за поразку в Кубку 1995-го року, коли вдома поступилися тоді ще вищоліговій «Зірці» – 2:3.

1/8 фіналу

28.10.2008 (вівторок). «Оболонь» (Київ) – «Ворскла» (Полтава) – 1:4 (1:1).

Київ, стадіон «Оболонь», початок о 14.00, хмарно, +12 градусів, 1000 глядачів.

Арбітр: Михайло Родіоненко (Луганськ).

Асистенти: Олег Муравйов (Маріуполь), Микола Левко (Чернівці).

Делегат ФФУ: Володимир Безсмертний (Кіровоград).

«Оболонь»: 55. Артем Штанько, 33. Олександр Антоненко, 3. Євген Кармаліта, 22. Валерій Куценко, 5. Іван Лень (25. Ярослав Вишняк, 80), 7. Євген Лозинський, 35. В'ячеслав Нивинський, 9. Павло Онисько (к/к), 10. Сергій Рожок, 99. Роман Свінцицький

(17. Сергій Кобзєв, 74), 4. Сергій Яворський (14. Ігор Малиш, 82).

Запасні: 37. Владислав Чангелія, 20. Андрій Демченко, 27. Павло Лук'янець, 2. Артем Мірошніченко.

Головний тренер: Юрій Максимов.

«Ворскла»: 77. Олег Остапенко, 4. Арменд Даллку, 32. Саша Джурічич, 3. Філіп Деспотовскі (48. Володимир Чеснаков, 83), 7. Йован Маркоскі (17. Василь Сачко, 38), 8. Денис Кулаков, 14. Сергій Кравченко, 21. Деніс Ґлавіна, 25. Геннадій Медведєв (к/к), 23. Євген Песков, 31. Олексій Чичиков (27. Ахмед Янузі, 46).

Запасні: 1. Сергій Долганський, 44. Сергій Вовкодав, 2. Олександр Матвєєв, 45. Віталій Субочев.

Головний тренер: Микола Павлов.

Голи: 1:0 Онисько (14), 1:1 Кулаков (18), 1:2 Янузі (78), 1:3 Кравченко (81), 1:4 Сачко (90+2).

Попередження: Кулаков (37), Кравченко (84).

Вилучення: Кармаліта (24).

«Ворскла» цілком прогнозовано переграла лідера першої ліги – київську «Оболонь» і в сьомий раз вийшла до 1/4 фіналу Кубка України. До речі, київська «Оболонь» стала єдиною командою, якій вдалося забити ворклянам у цьому розіграші Кубка.

1/4 фіналу

12.11.2008 (середа). «Металург» (Донецьк) – «Ворскла» (Полтава) – 0:1 (0:1).

Донецьк, стадіон «Металург», початок о 18.00, штучне освітлення, +4 градуси, 1500 глядачів.

Арбітр: Сергій Задіран (Дніпропетровськ).

Асистенти: Віталій Дем'яненко (Мукачеве), Микола Васюта (Рівне).

Делегат ФФУ: Юрій Махно (Кіровоград).

Інспектор: Валерій Онуфер (Ужгород).

«Металург»: 66. Владімір Дішленковіч (31. Дмитро Воробйов, 46), 28. Маріо Сержіо, 4. В'ячеслав Чечер (к/к), 3. Олександр Зотов, 27. Вільям Боавентура, 8. Сергій Ткаченко, 20. Константінас Макрідіс, 18. Велізар Дімітров, 39. Екех Кінгслі, 47. Фабіо, 37. Олександр Ситник (14. Олександр Воловик, 72).

Запасні: 7. Андрій Березовчук, 6. Арарат Аракелян, 33. Сергій Даниловський, 23. Олександр Данилов, 44. Василь Прийма.

Головний тренер: Ніколай Костов.

«Ворскла»: 1. Сергій Долганський (к/к), 3. Філіп Деспотовскі, 4. Арменд Даллку, 5. Олег Красноп'ясов, 7. Йован Маркоскі (27. Ахмед Янузі, 56), 8. Денис Кулаков (48. Володимир Чеснаков, 88), 14. Сергій Кравченко, 17. Василь Сачко (40. Роман Локтіонов, 65), 20. Дебатік Цуррі, 25. Геннадій Медведєв, 70. Дмитро Єсін.

Запасні: 77. Олег Остапенко, 21. Деніс Ґлавіна, 31. Олексій Чичиков, 32. Саша Джурічич.

Головний тренер: Микола Павлов.

Гол: 0:1 Кравченко (2).

Попередження: Фабіо (23), Дімітров (85).

Багато в чому «Ворсклі» пощастило зі швидким голом. Уже на 2-й хвилині – прохід по флангу Кулакова, подача в район штрафного майданчика, де чомусь вільний Кравченко «розстрілює» ворота Дішленковіча. Певно, господарі ще не встигли увійти як слід у гру. Але як зіграв Кравченко!

1/2 фіналу

22.04.2009 (середа) «Металіст» (Харків) – «Ворскла» (Полтава) – 0:0

Харків, стадіон «Металіст», початок о 18.00, +8 градусів, 17000 глядачів.

Арбітр: Олег Деревинський (Київ).

Асистенти: Станіслав Боклажко, Олександр Якименко (Київ).

Делегат ФФУ: Іван Гайворонський (Донецьк).

Інспектор ФФУ: Сергій Татулян (Київ).

«Металіст»: Бажан, Ганчаржик (Олійник, 46), Папа Гуйє, Обрадовіч, Майдана, Слюсар, Асєведо (Бордіян, 75), Валяєв (Зезе, 81), Едмар, Девіч, Жажа.

Запасні: Горяїнов, Конюшенко, Березовчук, Семочко.

Головний тренер: Мирон Маркевич.

«Ворскла»: Долганський, Деспотовські, Даллку (Чичиков, 81), Красноп'ятов, Маркоскі, Кулаков, Главіна, Медведєв, Янузі (Ярошенко, 90+2), Ярмаш, Чеснаков.

Запасні: Величко, Безус, Бойко, Локтіонов, Єсін.

Головний тренер: Микола Павлов.

Перша півфінальна гра завершилася нульовою нічиєю. Вперше правило перегравання у разі нічиєї в українському футболі зіграло.

1/2 фіналу. Перегравання

13.05.2009 (середа). «Ворскла» (Полтава) – «Металіст» (Харків) – 2:0 (2:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 18.00, +12 градусів, 15000 глядачів.

Арбітр: Ігор Іщенко (Київ).

Асистенти: Олександр Войтюк, В'ячеслав Валуєв (Запоріжжя).

Делегат ФФУ: Анатолій Бузник (Київ).

Інспектор ФФУ: Сергій Татулян (Київ).

«Ворскла»: Долганський, Красноп'ятов, Кулаков, Цуррі, Ярмаш, Чеснаков, Деспотовські, Медведєв, Маркоскі (Безус, 90+2), Главіна (Єсін, 70), Сачко (Янузі, 84).

Запасні: Величко, Чичиков, Бойко, Ярошенко.

Головний тренер: Микола Павлов.

«Металіст»: Бажан, Обрадовіч, Майдана, Папа Гуйє, Валяєв, Едмар, Семочко, Зезе, Асєведо (Олійник, 46), Девіч (Слюсар, 83), Бордіян (Ганчаржик, 34).

Запасні: Сидоренко, Конюшенко, Березовчук, Поступаленко.

Головний тренер: Мирон Маркевич.

Голи: 1:0 Сачко (12), 2:0 Сачко (31).

Попередження: Девіч (40), Цуррі (40), Майдана (40), Папа Гуйє (48), Деспотовські (66), Семочко (71), Едмар (90).

«Ворскла», якій букмекери відводили роль аутсайдера, розпочала звітну гру надзвичайно активно. Вже перший кутовий біля воріт «Металіста» носив у собі неабияку небезпеку для воріт Бажана. А на 3-ій хвилині Главіна перевіряв Ігоря зі штрафного метрів з 35-ти – голкіпер гостей був на місці. «Металіст» відповів непоганим контролем м'яча на половині поля господарів, але до ударів по воротах справа так і не дійшла. Натомість «Ворсклі» досить швидко вдалося відкрити рахунок. Біло-зелені на 12-ій хвилині провели швидку атаку правим флангом. Кулаков запустив у штрафну Деспотовські, який зрячим пасом знайшов ніким не прикритого Сачка. Василю залишалося лише підставити голову – 1:0. Швидкий гол, звісно, приголомшив харків'ян, які до кінця першого тайму так і не змогли оговтатися. «Ворскла» ж на хвилі успіху вже через дві хвилини ледь не подвоїла рахунок: це Маркоскі, випередивши Бажана, пробивав практично з лінії воротарського майданчика головою, але у ворота не влучив. У ці хвилини хоч і більше м'ячем володів «Металіст», але набагато гостріше атакували господарі, які на 31-ій хвилині таки домоглися свого. Знову швидка атака

правим флангом завершилася навісом Деспотовскі. Цього разу ситуація для Сачка була набагато складніша. Але форвард «Ворскли» майстерно виграв верхову дуель у Папи Гуйє, і без шансів для Бажана спрямував м'яч у сітку – 2:0. Після такого удару оговталася б не будь-яка команда. «Металіст» же до кінця тайму за інерцією спробував атакувати, але нічого небезпечного так і не створив. Запам'яталися лише кілька емоційних діалогів між футболістами, яких Ігор Іщенко цілком заслужено нагородив жовтими картками.

Поперерві «Ворскла» прогнозовано притислася до своїх воріт. Полтавці вирішили, що краще синиця в руках, ніж журавель у небі, і практично всією командою почали захищати ту перевагу, яку здобули в першому таймі. «Металіст» опинився у більш звичній ситуації, коли суперник віддає ініціативу і переважно оборняється. Харків'яни затисли господарів на їхній половині поля, але самовідданості гравців «Ворскли» цього дня можна було позаздрити. «Металіст» атакував непогано, проте постійно не вистачало якоїсь дрібниці. То Обрадовічу не вистачило лічених сантиметрів, щоб забити красень-гол з гострого кута, то Зеже обіграє по 3-4 гравці суперника у його ж штрафному майданчику, але пробити так і не дають. Харків'яни навіть забили гол, однак за мить до цього боковий арбітр запалив «поза грою». Мабуть, останній шанс врятувати матч гості втратили на 83-й хвилині. Ганчаржик класно виконав штрафний метрів з 22-х, але і цього разу забити не вдалося. За «Ворсклу» зіграла стійка. Забий в цьому епізоді поляк, і у «Металіста» залишалося б ще достатньо часу, щоб урятувати матч. Проте...

Футболісти «Ворскли», граючи іноді просто на грані самопожертви, таки довели гру до перемоги, подарувавши Полтаві перший фінал Кубка України в новітній історії. Цим самим полтавці практично гарантували собі участь у єврокубках на наступний сезон і загострили і без того напружену боротьбу за Лігу Європи в чемпіонаті.

Фінал

31.05.2009 (неділя) «Ворскла» (Полтава) – «Шахтар» (Донецьк) — 1:0 (0:0)

Дніпропетровськ, стадіон «Дніпро-Арена», початок о 17.00, сонячно, +27 градусів, 25 700 глядачів.

Арбітр: Віталій Годулян (Одеса).

Асистенти: Сергій Цимбал, Олександр Шамич (Київ).

Делегат ФФУ: Андрій Гаваші (Ужгород).

Інспектор ФФУ: Сергій Татулян (Київ).

«Ворскла»: Долганський, Деспотовскі, Даллку, Красноп'ятов, Маркоскі, Кулаков (Главіна, 80), Цуррі, Ярмаш, Єсін (Локтіонов, 88), Чеснаков, Сачко (Янузі, 70).

Запасні: Величко, Песков, Чичиков, Бойко.

Тренер: Микола Павлов.

«Шахтар»: П'ятов, Срنا, Чигринський, Кучер, Шевчук, Хюбшман, Гай (Вілл'ян, 55), Фернандіньо, Жадсон (Левандовскі, 75), Луїс Адріано, Гладкий (Селезн'ов, 64).

Запасні: Худжамов, Чижов, Рац, Дуляй.

Тренер: Мірча Луческу.

Гол: 1:0 Сачко (49).

Попередження: Чеснаков (90+1).

Вилучення: Фернандіньо (57).

10 до 1 — таким було «історичне» співвідношення сил суперників по фінальному матчу. «Гірники» (тобто футболісти кількох поколінь) вдсяте в біографії команди добилися права грати у вирішальному кубковому поєдинку, «Ворскла» — вперше.

З чверть години гра ніяк не складалася, в обох команд все йшло так, немов м'яч футболістам дістався норовистий і слизький. За ним усі ганялися старанно, але

навіщо це робиться — залишалося незрозумілим. Власне футболом матч можна було називати після того, як півзахисник «Шахтаря» Фернандіньо метрів з 20 вдарив, і плямистий пролетів у кількох сантиметрах від поперечини. Ця іскорка майстерності дала зрозуміти футболістам, що від емоцій час переходити до виконання ігрових обов'язків.

Практично відразу огризулася й «Ворскла». Лідер полтавської команди Маркоскі сильно пробив зі штрафного, і м'яч у нижньому куті насилу відбив Пятов. Через декілька хвилин довелося вже вступити в гру Долганському. Після перспективної атаки гірників завершити комбінацію партнерів повинен був Жадсон, але удар півзахисника «Шахтаря» в дальній кут був несильним, і голкіпер без труднощів заволодів м'ячем.

Наступний випад «Ворскли» мав місце на 32-й хвилині. Це Маркоскі віддав точну передачу на Єсіна, а той з лівого кута штрафного прицільно пробив. Пятов парирував удар на Кулакова, проте тому завершити атаку партнерів перешкодили захисники «Шахтаря».

А найреальніший шанс відкрити рахунок «Ворскла» втратила за п'ять хвилин до перерви, коли після флангового навісу Ярмаша Василь Сачко не зумів як слід ударити по м'ячу головою. Відразу намагався переправити плямистого в сітку Деспотовські, проте удар у півзахисника вийшов не таким, як очікувалося. Тож на перерву команди пішли за нулів на табло.

Початок другого тайму показав, що суперники не збираються поступатися один одному ні метром поля. Полтавці відразу рішуче йшли у відбір м'яча при його втраті ще на половині поля суперників. «Гірники» до атак почали підключати захисників, навіть Чигринського й Кучера. Багато сил віддавали швидкісним рейдам Срня і Шевчук. «Шахтар» атакував частіше, але з якимось надривом, немов з останніх сил, утома проступала все помітніше, гравці, котрі брали участь в атаках, насилу поверталися назад.

«Ворскла» виконувала простий і зрозумілий план. Її футболісти одержали перевагу над «гірниками» в холонокровності й терпінні. Вони зводили нанівець пориви суперника, були гранично пильними, чекаючи свого моменту. В результаті вони його отримали. Причому в найвідповідальніший час.

Комбінація, що поклала початок маршруту Кубка зі сходу в центральну частину країни, до Полтави, була проведена відмінно. Ще з самого початку матчу стало зрозуміло, що за Сачком приглядає хтось із центральних захисників. Здавалося, що тримати найнебезпечнішого (не тому, що єдиного) форварда полтавців повинен був хтось із опорників. Наприклад, Хюбшман, тим самим забезпечуючи можливість підстраховки. Ось і вийшло, що коли центральні захисники пішли в атаку, полтавці провели швидку контратаку і неприкритий Сачко з центральної зони добив м'яч головою після удару Маркоскі.

За логікою кубкового фіналу, в такій ситуації настає зміна ролей. Та зі сторін, що забиває гол, переходить до дій, спрямованих на збереження досягнутої переваги. Ось тут прихильників «Шахтаря» і чекало розчарування. На 57-ій хвилині «гірники» залишилися в меншості. Підвів команду Фернандіньо. Вилучили плеймейкера «Шахтаря» за навмисну грубість проти Маркоскі.

Саме з цієї хвилини «Ворскла», неначе одержавши допінг, пішла вперед, демонструючи гру з широким маневром та високою швидкістю в атаках. Надалі «Ворскла» ледь не збільшила результат. Двічі небезпечно йшов у прорив Єсін, і для гола не вистачало якоїсь дрібниці.

А що ж «гірники»? Півгодини, що залишилися, пройшли у відчайдушних зусиллях «Шахтаря» врятувати гру, але цей запал був порожній — жодного шансу

номінальні господарі володарю Кубка УЄФА не залишили. Підопічні Миколи Павлова зробили максимум того, на що були здатні цього дня. Вистояли! Витримали!! Виграли!!!

У тих, хто бачив цей матч, не закралося й тіні сумніву в тому, що переможець був виявлений у цій грі справедливо. Просто «Ворскла» в потрібний день і в потрібну годину виявилася сильнішою за «Шахтар» — володаря Кубка УЄФА!

Мірча ЛУЧЕСКУ, головний тренер «Шахтаря»:

— Перш за все, хочу привітати «Ворсклу» із завоюванням Кубка України. Полтавці зіграли сьогодні на результат. З великою самовіддачею, деколи жертвуючи навіть своїм здоров'ям. Через все це вони, напевно, заслужили перемогу. Після завоювання Кубка УЄФА дуже багато агентів окупували нашу команду. Я попереджав своїх футболістів, що поразка в Кубку України може кинути тінь на завоювання нами Кубка УЄФА. Наші форварди — Гладкий, а потім і Селезньов — практично нічого не зробили на полі, а це все-таки фінал Кубка. Маркоскі, мабуть, був найкращим у складі «Ворскли». Пару слів про суддівство — ще раз хочеться сказати, що матчі такого напруження повинні судити іноземні арбітри. Поки ми не аналізували момент із вилученням Фернандіньо — чи був там певний елемент симуляції...

Микола ПАВЛОВ, головний тренер «Ворскли».

— Я говорив своїм гравцям: «Олімпійський принцип нам не підходить. Нас не сваритимуть, якщо ми програємо, нас і так усі хвалили». Ми вийшли до фіналу Кубка, посіли п'яте місце в чемпіонаті, шістнадцять гравців отримали звання майстрів спорту. Я сказав: «Якщо ми завоюємо титул — перш за все, радітимуть ваші батьки, діти». Мені не вистачало тільки одного титулу — володаря Кубка України. Тепер дідусь може сказати своєму внуку: «Я виконав програму-максимум і можу спокійно готуватися до пенсії». Але роботу з «Ворсклою» я все одно продовжу.

«Ворскла» - володар Кубка України 2009 року

«Ворскла» в Єврокубках

Кубок УЄФА

1997/98

Перший кваліфікаційний раунд

23.07.1997 (середа). «Даугава» (Рига, Латвія) – «Ворскла» (Полтава) – 1:3 (0:0).

Програма матчу «Даугава»
– «Ворскла»

Рига, стадіон «Даугава», початок о 19.00, хмарно, перед матчем дощ, +26 градусів, 1800 глядачів.

Судді: Ласс Ісаксен, Андреас Паульсон, Йон Карл Фредріксен (Фарери).

Делегат УЄФА: Малкольм Моффат (Ірландія).

«Даугава»: 1. Андрюс Піделс, 2. Владислав Полянські (17. Владімірс Вербіцкі, 53), 3. Артурс Закрешевські, 4. Ігорс Корабьовс, 5. Владислав Нестеренко, 6. Сергій Іванов, 7. Дмитро Наливайко, 9. Ігорс Степановс (к/к), 10. Олег Руденко (11. Ренар Вуцанс, 66), 12. Руслан Михальчук, 15. Сергій Домашевич (19. Всеволод Лідакс, 57).

Запасні: 16. Вадим Михайлов, 14. Сергей Нікіфоров, 18. Александрс Дібровний.

Головний тренер: Юрій Попков.

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун, 13. Іблям Юсуф Даїл, 4. Олександр Головка (14. Віталій Кобзар, 31), 5. Сергій Леженцев, 16. Андрій Хомин, 17. Іван Яремчук (7. Олександр Омельчук, 46), 8. Ігор Кислов (к/к), 22. Ігор Костюк, 9. Олексій Антюхін, 10. Сергій Чуйченко, 11. Костянтин Баби́ч (21. Віктор Богатир, 71).

Запасні: 12. Олег Стороженко, 2. Володимир Дичко, 6. Ігор Мачоган, 18. Андрій Клименко, 19. Іван Шарій, 20. Микола Лапко.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 0:1 Кобзар (51), 0:2 Чуйченко (57), 0:3 Антюхін (70), 1:3 Вуцанс (72).

Попередження: Полянські (34), Наливайко (37), Закрешевські (57).

Перший кваліфікаційний раунд, матч-відповідь

30.07.1997 (середа) «Ворскла» (Полтава) – «Даугава» (Рига, Латвія) – 2:1 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 18.00, +23 градуси, дощ, 15000 глядачів.

Судді: Дані Корен, Йосіф Беністу, Девід Барак (Ізраїль).

Делегат УЄФА: Ніколай Ряшенцев (Росія).

«Ворскла» (футболки біло-зелені): 1. Андрій Ковтун, 4. Олександр Головка, 5. Сергій Леженцев, 13. Іблям Юсуф Даїл, 7. Олександр Омельчук, 8. Ігор Кислов (к/к), 22. Ігор Костюк, 14. Віталій Кобзар (17. Іван Яремчук, 66), 9. Олексій Антюхін, 10. Сергій Чуйченко, 11. Костянтин Баби́ч (18. Андрій Клименко, 83).

Запасні: 12. Олег Стороженко, 2. Володимир Дичко, 6. Ігор Мачоган, 21. Віктор Богатир.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Даугава» (футболки червоні): 1. Андрюс Піделс, 2. Владислав Полянські (10. Олег Руденко, 68), 3. Артурс Закрешевські, 4. Ігор Корабльов, 5. Владислав Нестеренко, 6. Сергій Іванов, 7. Дмитро Наливайко, 9. Ігорс Степановс (к/к), 11. Ренар Вуцанс (17. Владімірс Вербіцкі, 71), 12. Руслан Михальчук (15. Сергій Домашевич, 63), 19. Всеволод Лідакс.

Запасні: 16. Вадим Михайлов, 14. Сергей Нікіфоров, 18. Александрс Дібровний.

Головний тренер: Юрій Попков.

Голи: 1:0 Чуйченко (30), 1:1 Вуцанс (51), 2:1 Антюхін (59).

Попередження: Кислов (58).

«Ворскла» – «Даугава». Полтавці виходять на поле

Другий кваліфікаційний раунд

12.08.1997 (вівторок) «Андерлехт» (Брюссель, Бельгія) – «Ворскла» (Полтава) – 2:0 (1:0).

Брюссель, стадіон «Constant vanden Stock», початок о 21.00 (за київським часом), +33 градуси, штучне освітлення, 24000 глядачів.

Судді: Хуан Мануель Бріто Арчео, Гонсалес Родрігес, Фернадес Родрігес (Іспанія).

«Андерлехт»: 23. Звонко Мілоєвіч, 18. Суад Катана, 5. Шпіра Груїч, 14. Самюель Джонсон (16. Глен де Бек, 25), 19. Азубіке Олісе, 4. Вінченцо Шіфо, 9. Діді Деден, 10. Пер Зеттерберг (к/к), 11. Дан Петерсен, 22. Олег Ящук (3. Алін Стойка, 80), 7. Барт Гоор (2. Тібор Селімеш, 70).

Запасні: 1. Герт де Флігер, 6. Фредерік Пейреманс, 17. Стефан Стассен, 29. Кріс де Вітте.

Головний тренер: Рене Вандерейкен.

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун, 4. Олександр Головка, 5. Сергій Леженцев, 6. Ігор Мачоган, 13. Іблям Юсуф Даїл, 7. Олександр Омельчук, 8. Ігор Кислов (к/к) (14. Віталій Кобзар, 46), 16. Андрій Хомин (2. Володимир Дичко, 77), 22. Ігор Костюк, 9. Олексій Антюхін, 10. Сергій Чуйченко (19. Іван Шарій, 83).

Запасні: 23. Олег Моргун, 3. Велін Кефалов, 11. Костянтин Бабич, 21. Віктор Богатир.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

Голи: 1:0 Петерсен (20), 2:0 Стойка (90).

Другий кваліфікаційний раунд, матч-відповідь

26.08.1997 (вівторок). «Ворскла» (Полтава) – «Андерлехт» (Брюссель, Бельгія) – 0:2 (0:2).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 19.00, хмарно, дощ, +20 градусів, штучне освітлення, 25000 глядачів.

Судді: Георг Дорден, Ганс-Георг Фюльбрун, Йозеф Веберс (Німеччина).

Делегат УЕФА: Роберт Валентайн (Шотландія).

«Ворскла» — «Андерлехт».
Ігор Кислов і Пер Зеттерберг

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун, 13. Іблям Юсуф Даїл, 5. Сергій Леженцев, 6. Ігор Мачоган, 7. Олександр Омельчук, 8. Ігор Кислов (к/к) (14. Віталій Кобзар, 69), 16. Андрій Хомин, 17. Іван Яремчук, 22. Ігор Костюк, 10. Сергій Чуйченко, 11. Костянтин Бабич.

Запасні: 23. Олег Моргун, 2. Володимир Дичко, 4. Олександр Головка, 9. Олексій Антюхін, 19. Іван Шарій, 21. Віктор Богатир.

Головний тренер: Віктор Пожечевський.

«Андерлехт»: 23. Звонко Мілоєвіч, 2. Тібор Селімеш, 4. Вінченцо Шіфо, 5. Шпіра Груїч, 6. Фредерік Пейреманс, 7. Барт Гоор, 9. Діді Деден (17. Стефан Стассен, 90), 10. Пер Зеттерберг (к/к) (3. Алін Стойка, 78), 14. Самюель Джонсон, 16. Ґлен де Бек, 22. Олег Ящук (12. Олівер Долль, 87).

Запасні: 1. Герт де Флігер, 19. Азубіке Олісе, 21. Андрей Дьомкін, 29. Кріс де Вітте. **Головний тренер:** Рене Вандерейкен.

Голи: 0:1 Зеттерберг (31), 0:2 Шіфо (43).

Попередження: Омельчук (36), де Бек (53).

Вилучення: де Бек (84).

2000/01

Кваліфікаційний раунд

10.08.2000 (четвер). «Ворскла» (Полтава) — «Работнічкі Кометаль» (Скоп'є, Македонія) — 2:0 (1:0).

Полтава. Стадіон «Ворскла». Початок о 19.00, +28 градусів, 8300 глядачів.

Судді: Мартін Інґварссон, Лейф Ліндберг, Стефан Вітберг (Швеція).

Делегат УЄФА: Арі Фрост (Ізраїль).

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун (к/к), 2. Віктор Доценко, 3. Сергій Баланчук, 4. Олександр Першин, 6. Володимир Микитин, 7. Олександр Омельчук, 8. Ігор Костюк, 10. Віталій Кобзар (14. Андрій Гузенко, 83), 11. Володимир Мазяр (16. Ігор Мачоган, 85), 15. Олександр Головка (17. Олександр Мелашенко, 55), 22. Геннадій Орбу.

Запасні: 12. Олексій Круц, 13. Сергій Леженцев, 5. Сергій Черняк, 19. Юрій Целих, 9. Сергій Онопко.

Головний тренер: Анатолій Коньков.

«Работнічкі»: 1. Ґого Йовчев (12. Александр Алчінов, 36), 2. Мар'яню Андревські, 3. Деян Георгієвські, 4. Владко Гошев, 5. Браніслав Ґуріч, 6. Владімір Деспотовські, 11. Роберт Ендековські, 8. Павел Недельковські (14. Зоран Србовські, 71), 9. Драган Іванов, 10. Саша Мілошевські (к/к), 13. Марко Марковські (16. Душан Неделькович, 68).

Запасні: 15. Крато Георгієвські, 17. Срчан Обрадовіч, 7. Желько Васіч, 19. Саша Трояков.

Головний тренер: Мірсад Йонуз.

Голи: 1:0 Кобзар (34), 2:0 Мелашенко (65).

Попередження: Омельчук (20), Гошев (40), Деспотовські (45), Костюк (80).

Кваліфікаційний раунд, матч-відповідь

24.08.2000 (четвер). «Работнічки Кометаль» (Скоп'є, Македонія) – «Ворскла» (Полтава) – 0:2 (0:1).

Скоп'є. Стадіон «Сіті Граунд». Початок о 20.00, +36 градусів, 12 000 глядачів.

Судді: Кеннет Кларк, Стюарт Шірер, Роберт Джонстон (Шотландія).

Делегат УЄФА: М.Піскану (Румунія).

«Работнічки»: 1. Гого Йовчев, 2. Мар'яно Андревські (16. Душан Неделькович, 46), 3. Деян Георгієвські, 4. Владко Гошев, 5. Браніслав Ґуріч, 6. Владімір Деспотовські, 8. Павел Недельковські (14. Зоран Србовські, 59), 9. Душан Іванов (15. Христо Горгієвські, 73), 10. Саша Мілошевські (к/к), 11. Роберт Ендековські, 13. Марко Марковські.

Запасні: 12. Александр Алчінов, 17. Срчан Обрадовіч, 19. Саша Трояков, 7. Желько Васіч.

Головний тренер: Мірсад Йонуз.

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун (к/к), 2. Віктор Доценко, 3. Сергій Баланчук, 4. Олександр Першин, 6. Володимир Микитин, 7. Олександр Омельчук, 8. Ігор Костюк, 9. Сергій Онопко, 10. Віталій Кобзар (14. Андрій Гузенко, 60), 17. Олександр Мелашенко (11. Володимир Мазяр, 70), 22. Геннадій Орбу (16. Ігор Мачоган, 65).

Запасні: 12. Олексій Круц, 19. Юрій Целих, 18. Михайло Гурка.

Головний тренер: Сергій Морозов.

Голи: 0:1 Мелашенко (11), 0:2 Кобзар (49).

Попередження: Доценко (23), Мілошевські (45).

Вилучення: Доценко (70).

1/64 фіналу

14.09.2000 (четвер). «Ворскла» (Полтава) – «Боавішта» (Порту, Португалія) – 1:2 (1:0).

Полтава. Стадіон «Ворскла». Початок о 19.00, хмарно, дощ, +20 градусів, 7300 глядачів.

Судді: Ерік Бларо, Генрі Кумс, Люк Ремс (Бельгія).

Делегат УЄФА: Здравко Йокіч (Югославія).

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун (к/к), 3. Сергій Баланчук, 4. Олександр Першин, 6. Володимир Микитин, 7. Олександр Омельчук, 8. Ігор Костюк, 9. Сергій Онопко (16. Ігор Мачоган, 56), 10. Віталій Кобзар (11. Володимир Мазяр, 85), 17. Олександр Мелашенко, 23. Михайло Маковський (5. Сергій Черняк, 75), 24. Володимир Маковський.

Запасні: 12. Олексій Круц, 14. Андрій Гузенко, 15. Олександр Головкин, 18. Михайло Гурка.

«Работнічки» –
«Ворскла»

Головний тренер: Сергій Морозов.

«Боавішта»: 12. Вільям, 2. Руй Оскар, 3. Руй Бенту, 5. Педро Емануель, 6. Еріван, 7. Жорже Сілва, 8. Дуда (21. Гувейя, 88), 11. Еллідіу (30. Веллітон, 70), 17. Літуш (к/к), 19. Рожеріу (20. Жорже Коуту, 46), 37. Ервін Санчес.

Запасні: 1. Рікарду, 4. Сержіо, 23. Нуну Фрешо, 25. Петі Тейшейрі.

Головний тренер: Жайме Пашеку.

Голи: 1:0 Мелащенко (38), 1:1 Ж. Коуту (50), 1:2 Веллітон (89).

Попередження: Руй Оскар (33), В. Маковський (60).

«Ворскла» — «Боавішта»

1/64 фіналу, матч-відповідь

28.09.2000 (четвер). «Боавішта» (Порту, Португалія) – «Ворскла» (Полтава) – 2:1 (1:0).

**Програма матчу
«Боавішта» — «Ворскла»**

Порту. Стадіон «Бесса». Початок о 20.00, +20С, 1500 глядачів.

Судді: Дітер Шох, Мартін Ізелі, Роджер Гігер (Швейцарія).

Делегат УЄФА: Кеннет Рідден (Англія).

«Боавішта»: 12. Вільям, 3. Руй Бенту (16. Мартеліньо, 57), 7. Жорже Сілва, 6. Еріван, 14. Жеральдо, 17. Літуш (к/к), 19. Рожеріу (15. Кеведо, 49), 23. Нуно Фрешо (9. Деметріос, 31), 25. Петі Тейшейрі, 30. Веллітон, 37. Ервін Санчес.

Запасні: 24. Хадім, 5. Педро Емануель, 21. Гувейя.

Головний тренер: Жайме Пашеку.

«Ворскла»: 21. В'ячеслав Богоделов, 5. Сергій Черняк (15. Олександр Головка, 46), 3. Сергій Баланчук, 4. Олександр Першин, 16. Ігор Мачоган, 7. Олександр Омельчук, 8. Ігор Костюк (23. Михайло Маковський, 63), 2. Віктор Доценко, 9. Сергій Онопко, 10. Віталій Кобзар (к/к) (18. Михайло Гурка, 71), 17. Олександр Мелащенко.

Запасні: 12. Олексій Круц, 24. Володимир Маковський, 14. Андрій Гузенко, 11. Володимир Мазяр.

Головний тренер: Сергій Морозов.

Голи: 1:0 Санчес (28), 2:0 Рожеріу (38, з пенальті), 2:1 Онопко (47).

Попередження: Деметріос (55).

Вилучення: Першин (26).

Кубок Інтертото

1998

Перший раунд

20.06.1998 (субота). «Лейфтур» (Олафсфьордюр, Ісландія) – «Ворскла» (Полтава) – 0:3 (технічна поразка).

Анульований результат: 1:0 (1:0).

Олафсфьордюр, стадіон «Вотлур», +8 градусів, туман, 350 глядачів.

Судді: Ф.Кальт, А.Горд'є, Ф.Лярош (Франція).

Делегат УЄФА: П. Гарднер (Шотландія).

«Лейфтур»: Кнудсен, Мартінссон, Нільсен, Гудмунссон, Кіннард, Гіслассон, Рейніссон, Брагассон (Трігвассон,78), Інгімундарссон (Рунарсон,51), Арге (Борстейнссон,73), Огаба.

Головний тренер: Пол Гутлаукссон.

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун, 16. Михайло Гурка (17. Олександр Мелашенко, 53; 18. Даніель Нджоку,83), 3. Юрій Мокрицький, 4. Олександр Головка, 5. Йордан Петков, 6. Ігор Мачоган (11. Володимир Мусолітін, 73), 7. Олександр Омельчук, 8. Ігор Кислов, 9. Андрій Хомин, 10. Сергій Чуйченко (к/к), 14. Віталій Кобзар.

Запасні: 20. Олег Моргун, 2. Володимир Дичко, 13. Андрій Гузенко, 23. Віктор Богатир.

Головний тренер: Олександр Довбій.

Гол 1:0 Нільсен (23).

Попередження: Брагассон (36), Кобзар (36), Огаба (44), Мусолітін (80), Кіннард (87).

Вилучення: Огаба (47), Кнудсен (73).

Перший раунд, матч-відповідь

27.06.1998 (субота). «Ворскла» (Полтава) – «Лейфтур» (Олафсфьордюр, Ісландія) – 3:0 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 17.00, сонячно, +21 градус, 3500 глядачів.

Судді: Геннадій Якубовський, Микола Метельський, Віктор Буков (Білорусь).

Делегат УЄФА: Е.Тіткомб (Англія).

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун, 3. Юрій Мокрицький, 4. Олександр Головка, 5. Йордан Петков, 6. Ігор Мачоган, 7. Олександр Омельчук (18. Даніель Нджоку, 73), 9. Андрій Хомин, 10. Сергій Чуйченко (к/к), 11. Володимир Мусолітін, 14. Віталій Кобзар (16. Михайло Гурка, 39), 23. Віктор Богатир (13. Андрій Гузенко, 85).

Запасні: 20. Олег Моргун, 2. Володимир Дичко, 17. Олександр Мелашенко.

Головний тренер: Олександр Довбій.

«Лейфтур»: Борстейнссон, Мартінссон, Гуннарсон (Бьярнассон,88) Нільсен, Кіннард, Гіслассон, Трігвассон, Брагассон (Гудйонссон,64), Гудмундссон, Руннарсон (Інгімундарссон, 75), Лазорік.

Головний тренер: Пол Гутлаукссон.

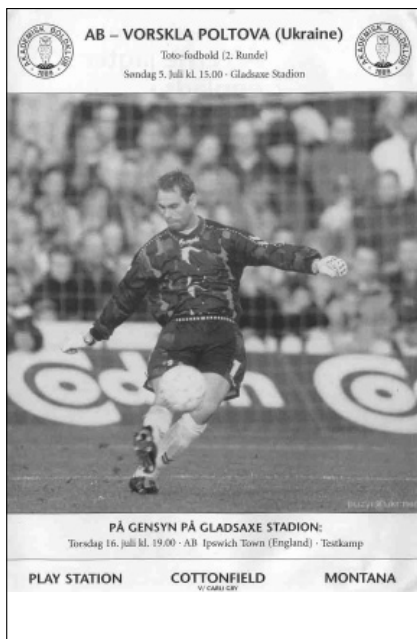
Голи: 1:0 Чуйченко (8), 2:0 Гурка (49), 3:0 Гурка (81).

Попередження: Трігвассон (11), Брагассон (16), Кобзар (35), Мусолітін (45), Лазорік (45), Рунарсон (49).

Другий раунд

05.07.1998 (неділя). АБ (Копенгаген, Данія) – «Ворскла» (Полтава) – 2:2 (0:0).

Копенгаген, стадіон «Гладсаксе», початок о 15.30, хмарно, +15 градусів, 1500 глядачів.

Програма матчу
АБ – «Ворскла»

Судді: Міхаел Бенеш, Петр Кашні, Юрі Водічка (Чехія).

Делегат УЄФА: Жан де Бек (Нідерланди).

АБ: 22. Браєн Флієс, 3. Томас Шоннеманн, 5. Йон Міхаелсен, 6. Клаус Томсен, 9. Браян Стен Нільсен (14. Алекс Нільсен, 64), 12. Джаспер Фальк (17. Сорен Андерсен, 60), 15. Йогес Пігнот (Йон Бйор, 64), 18. Ларс Бу Ларсен, 8. Пітер Расмуссен (к/к), 19. Томмі Ловенкрандс, 11. Кріс Германсен.

Головний тренер: Крістіан Андерсен.

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун (к/к), 2. Володимир Дичко, 7. Олександр Омельчук, 9. Андрій Хомин, 10. Сергій Чуйченко (17. Олександр Мелашенко, 58), 13. Андрій Гузенко, 16. Михайло Гурка (4. Олександр Головка, 84), 23. Віктор Богатир, 25. Віталій Самойлов, 26. Сергій Леженцев (5. Йордан Петков, 46), 28. Сергій Беженар.

Запасні: 20. Олег Моргун, 3. Юрій Мокрицький, 6. Ігор Мачоган, 27. Олексій Антюхін.

Головний тренер: Олександр Довбій.

Голи: 0:1 Мелашенко (60), 1:1 Бйор (65), 2:1 Шоннеманн (79), 2:2 Богатир (85).

Нереалізований пенальті: Томсен (12, воротар).

Попередження: Беженар (50), Петков (55), Ларсен (76), Головка (89).

Вилучення: Дичко (68).

Другий раунд, матч-відповідь

11.07.1998 (субота). «Ворскла» (Полтава) – АБ (Копенгаген, Данія) – 1:1 (1:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 17.00, хмарно, +15 градусів, 2500 глядачів.

Судді: Атілла Ганачек, Імре Базокі, Бела Меза (Угорщина).

Делегат УЄФА: Рейдар Бйорнестад (Норвегія).

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун (к/к), 4. Олександр Головка, 9. Андрій Хомин, 10. Сергій Чуйченко (16. Михайло Гурка, 67), 11. Володимир Мусолітін, 13. Андрій Гузенко (6. Ігор Мачоган, 32), 23. Віктор Богатир, 25. Віталій Самойлов, 26. Сергій Леженцев, 27. Олексій Антюхін, 28. Сергій Беженар.

Запасні: 20. Олег Моргун, 3. Юрій Мокрицький, 7. Олександр Омельчук, 14. Віталій Кобзар, 18. Даніель Нджоку.

Головний тренер: Олександр Довбій.

АБ: 22. Браєн Флієс, 3. Томас Шоннеманн, 18. Ларс Бу Ларсен, 5. Йон Міхаелсен, 6. Клаус Томсен, 9. Браян Стен Нільсен, 8. Пітер Расмуссен (к/к), 24. Пітер Ловенкрандс (17. Сорен Андерсен, 61), 11. Кріс Германсен (14. Алекс Нільсен, 77), 12. Джаспер Фальк, 13. Йон Бйор.

Запасні: 1. Йон Гоффман, 10. Мадс Спур Мартенсен, 23. Мартін Альбрехтсен, 19. Томмі Ловенкрандс.

Головний тренер: Крістіан Андерсен.

Голи: 1:0 Мусолітін (12), 1:1 А.Нільсен (78).

Попередження: Б-С. Нільсен (45), Леженцев (45), Ларсен (77), Шоннеманн (84).

Третій раунд

18.07.1998 (субота). «Фортуна» (Сіттард, Нідерланди) – «Ворскла» (Полтава) – 3:0 (0:0).

Сіттард, стадіон «де Баандерт», початок о 20.30, +19 градусів, 1500 глядачів.

Судді: Кірос Вассарас, Георгій Дімітрос, Георгій Хрістос (Греція).

Делегат УЄФА: К.Купер (Уельс).

«Фортуна»: 1. Анро ван Зван (к/к), 2. Дорел Зогреан, 3. Роберт Руст, 4. Юрген Діркс, 5. Едвін Германс, 6. Марко ван Боммель, 7. Марк Баркі (8. Рууд Коол, 64), 9. Майкл Джеффрі, 10. Рональд Гаммінг, 11. Патрік Пауве (14. Франсуа Гестхюйзен, 70), 26. Вільфред Боума (17. Дассен, 78).

Запасні: 13. Кевін Гофланд, 15. Регіліо Сімонс, 16. Роджен Джефінг.

Головний тренер: Берт ван Марвік.

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун (к/к), 4. Олександр Головка, 7. Олександр Омельчук (10. Сергій Чуйченко, 63), 9. Андрій Хомин, 11. Володимир Мусолітін (16. Михайло Гурка, 69), 13. Андрій Гузенко, 23. Віктор Богатир (6. Ігор Мачоган, 72), 25. Віталій Самойлов, 26. Сергій Леженцев, 27. Олексій Антюхін, 28. Сергій Беженар.

Запасні: 20. Олег Моргун, 14. Віталій Кобзар, 2. Володимир Дичко.

Головний тренер: Олександр Довбій.

Голи: 1:0 Гаммінг (56), 2:0 Пауве (59), 3:0 Гаммінг (68).

Нереалізований пенальті: Хомин (63, штанга).

Попередження: Гузенко.

Третій раунд, матч-відповідь

25.07.1998 (субота). «Ворскла» (Полтава) – «Фортуна» (Сіттард, Нідерланди) – 2:2 (0:0).

Полтава, стадіон «Ворскла», початок о 16.00, сонячно, +30 градусів, 3000 глядачів.

Судді: Фернанд Місе, Жан-Мане Фліген, Марк Ганссенс (Бельгія).

Делегат УЄФА: Франческо Б'янкі (Швейцарія).

«Ворскла»: 1. Андрій Ковтун (к/к), 4. Олександр Головка, 9. Андрій Хомин (17. Олександр Мелащенко, 46), 11. Володимир Мусолітін, 13. Андрій Гузенко, 14. Віталій Кобзар, 24. Ігор Костюк, 25. Віталій Самойлов (7. Олександр Омельчук, 75), 26. Сергій Леженцев, 27. Олексій Антюхін (23. Віктор Богатир, 46), 28. Сергій Беженар.

Запасні: 20. Олег Моргун, 2. Володимир Дичко, 6. Ігор Мачоган, 10. Сергій Чуйченко.

Головний тренер: Олександр Довбій.

«Фортуна»: 1. Анро ван Зван (к/к), 2. Дорел Зогреан, 3. Роберт Руст, 4. Юрген Діркс, 5. Едвін Германс, 6. Марко ван Боммель, 7. Марк Баркі (21. Фрік ван Вінке, 59), 8. Рууд Коол, 9. Майкл Джеффрі (14. Франсуа Гестхюйзен, 84), 10. Рональд Гаммінг, 26. Вільфред Боума (15. Регіліо Сімонс, 69).

Запасні: 13. Кевін Гофланд, 16. Роджен Джефінг, 17. Дассен, 18. Пфенінг.

Головний тренер: Берт ван Марвік.

Голи: 0:1 Джеффрі (48), 1:1 Мусолітін (51), 1:2 Гаммінг (83), 2:2 Кобзар (88).

Попередження: Хомин (33), ван Вінке (77), Леженцев (90).

Програма матч
«Фортуна» – «Ворскла»

Усі футболісти на Євроарені (в дужках – голи)

	Прізвище, ім'я	Громадянство	Дата народження	97/98	98/99	00/01	Разом
1	Антюхін Олексій	Україна	25.11.71	3 (2)	3		6 (2)
2	Бабич Костянтин	Україна	06.05.75	3			3
3	Баланчук Сергій	Україна	31.03.75			4	4
4	Беженар Сергій	Україна	09.08.70		4		4
5	Богатир Віктор	Україна	11.05.69	1	5 (1)		6 (1)
6	Богоделов В'ячеслав	Україна	07.10.69			1	1
7	Головко Олександр	Україна	20.02.73	3	6	2	11
8	Гузенко Андрій	Україна	19.02.73		5	2	7
9	Гурка Михайло	Україна	21.11.75		5 (2)	1	6 (2)
10	Даїл Іблям Юсуф	Болгарія	04.11.71	4			4
11	Дичко Володимир	Україна	07.09.72	1	1		2
12	Доценко Віктор	Україна	10.12.75			3	3
13	Кислов Ігор	Україна	19.07.66	4	1	-	5
14	Клименко Андрій	Україна	13.09.77	1			1
15	Кобзар Віталій	Україна	09.05.72	4 (1)	3 (1)	4 (2)	11 (4)
16	Ковтун Андрій	Україна	28.02.68	4	6	3	13
17	Костюк Ігор	Україна	14.09.75	4	1	4	9
18	Леженцев Сергій	Україна	04.08.71	4	4		8
19	Мазяр Володимир	Україна	28.09.77			3	3
20	Маковський Володимир	Білорусь	23.04.77			1	1
21	Маковський Михайло	Білорусь	23.04.77			2	2
22	Мачоган Ігор	Україна	03.03.70	2	4	4	10
23	Мелащенко Олександр	Україна	13.12.78		3 (1)	4 (3)	7 (4)
24	Микитин Володимир	Україна	28.04.70			3	3
25	Мокрицький Юрій	Україна	16.10.70		2		2
26	Мусолітін Володимир	Україна	11.03.73		5 (2)		5 (2)
27	Нджоку Даніель	Нігерія	08.10.80		2		2
28	Омельчук Олександр	Україна	22.09.70	4	5	4	13
29	Онопко Сергій	Україна	26.10.73			3 (1)	3 (1)
30	Орбу Геннадій	Україна	23.07.70			2	2
31	Першин Олександр	Україна	23.06.77			4	4
32	Петков Йордан	Болгарія	11.03.76		3		3
33	Самойлов Віталій	Україна	01.03.75		4		4
34	Хомин Андрій	Україна	24.05.68	3	6		9
35	Черняк Сергій	Україна	25.10.78			2	2
36	Чуйченко Сергій	Україна	25.10.68	4 (2)	5 (1)		9 (3)
37	Шарій Іван	Україна	24.11.57	1			1
38	Яремчук Іван	Україна	19.03.62	3			3

Люди-легенди

Іван Іванович

«В 1955 році в Полтаві була організована футбольна команда «Колгоспник», головним завданням якої було, у першу чергу, своїми високими досягненнями домогтися права називатися командою майстрів і брати участь у першості Радянського Союзу серед команд класу «Б». Із цією метою, для посилення місцевого складу команди, були запрошені сильні виконавці з інших міст. Але, як відомо з історії, на чужих гравцях далеко не поїдеш, і до тренерського складу команди прийняли Івана Горпинка, який повинен був відповідати за підготовку найближчого резерву.

Приступивши до роботи й переглянувши всі ігри за участю міських відомчих дитячо-юнацьких і шкільних команд, а в той час це були дуже популярні змагання (зазвичай, починалися восени, а закінчувалися навесні) і особливо звертаючи увагу на хлопців, що народилися в 1938-40 роках, Іван Іванович брав на замітку найкращих – і в приватній бесіді запрошував у свою групу. Так, після фінальної гри першості на стадіоні «Динамо» між 3-ю та 25-ю школами – Віктор

Дяченко, капітан команди 3-ї школи, Віктор Братусь і Володимир Попіневський дали свою згоду відвідувати заняття на стадіоні «Урожай». У такий же спосіб прийшли в групу й інші хлопці: Віктор Бугаєвський, Олег Леценко, Володя Поссесор, Віктор Верховод, Анатолій і Євген Глузови, Валерій Слинко, Валентин Луговий, Володя Глоба, Михайло Беринський, Анатолій Назаренко, Юлій (саме так правильно, хоча всі називали його Юрієм) Басюк, Володя Горобець, Женья Лучанінов. Як видно із цього списку, тренер запросив тих, хто вже децю вмів робити індивідуально, тому що хлопці пройшли гарну школу дворового, вуличного футболу. В процесі тренувань і навчальних ігор Горпинко намагався знайти кожному саме його місце на футбольному полі. Його девіз був таким: «Дисципліна побутова, велика праця на тренуваннях, дисципліна ігрова згодом принесуть гарні результати».

Іван Іванович був суворим, але турботливим. Він вважав усіх вихованців своїми дітьми, стежив, щоб хлопці не пили сиру воду після тренувань, запрошував на «узвар із сухофруктів», даючи заздалегідь завдання своєму батькові на готування цього напою, адже жив Іван Іванович поруч зі стадіоном, а іноді запрошував і на вечерю. Час був не для всіх ситним, після війни пройшло всього 10 років, в основному хлопці жили без батьків, а який зарібок був у мами – годувальниці всієї родини? Пацани ж у відповідь на турботу й людяність тренера намагалися не підводити його, хоча траплялося всяке. Але хлопці були впевнені, що допомога, якщо буде потрібна, прийде вчасно.

Перші виступи нової команди в чемпіонаті й Кубку міста (серед дорослих) показали, що молодий колектив на правильному шляху: старозшили чемпіонату міста – команди «Харчовик», «Наука», «Урожай» та інші – визнали новачків, а це вже була маленька перемога.

Восени 1957 року молодіжна команда «Колгоспник» уперше у своїй історії отримала запрошення взяти участь у Всесоюзних змаганнях з футболу серед груп

підготовки при командах майстрів класу «А» і «Б», таких як «Динамо» (Київ), ЦСКА (Москва), «Авангард» (Харків), «Металург» (Дніпропетровськ), ОБО (Львів).

Велику допомогу в організації цієї поїздки надав начальник команди майстрів «Колгоспник» Олександр Прокопович Кобушко. Був виділений автобус, хлопці отримали нові спортивні костюми, підігнали форму, а для зміцнення морального духу команди в допомогу Івану Івановичу був прикомандирований «політпрацівник» Ігор Холод, у минулому – відмінний боксер.

Після прибуття на місце змагань у Львів, наших хлопців розмістили в гуртожитку поруч зі Стрийським парком; усі команди пройшли мандатну комісію, головою якої був видатний у минулому воротар ЦСКА Володимир Ніканоров.

Гralи полтавці на двох стадіонах – ОБО та «Піонер». Команди в нашій зоні були дуже сильними, і як земляки не намагалися, але поступилися командам Москви, Харкова, Дніпропетровська, зіграли внічию з командою Черкас і не потрапили у фінальну частину змагань.

Перший «млинець» на такому високому ігровому рівні вийшов глевким, але досвід, який здобули всі гравці й тренери, став їм надалі у пригоді.

Коли повернулися до Полтави, то команду дуже не лаяли, а на початку березня Віктора Бугаєвського й Володю Попіневського запросили на учбово-тренувальний збір до міста Берегового – частина хлопців готувалися до вступу у вузи, інші збиралися в армію. Попереду було ціле життя з його непередбачуваністю... Але хлопці першого молодіжного футбольного скликання не загубилися в життєвому вирі. Судіть самі:

- **Віктор Бугаєвський** – грав за команди майстрів СКА (Київ), «Колгоспник» (Полтава), «Кремінь» (Кременчук), закінчив Сільськогосподарський інститут, до кінця свого життя був відданий ветеранському футболу;

- **Віктор Братусь** – грав за «Колгоспник», СКА (Київ). Важка хвороба забрала його в молодому віці;

- **Юрій Басюк** – грав за «Колгоспник», СКЧФ (Севастополь). Закінчив інститут, був начальником цеху на 20-му заводі, трагічно загинув на тренуванні ветеранів;

- **Володимир Горобець** – закінчив вуз, працював у Черкасах секретарем обласної комсомольської організації, трагічно загинув;

- **Володимир Глоба** – грав за «Колгоспник», закінчив вуз, працював на Алмазному заводі. Лауреат Державної премії СРСР;

- **Олег Лещенко** – працював директором Полтавського заводу ГРЛ;

- **Володимир Поссесор** – став викладачем медичної стоматологічної академії, тренером, арбітром національної категорії з баскетболу;

- **Володимир Попіневський** – грав за полтавський «Колгоспник», «Колос» (Акімівка), майстер спорту СРСР. Володар Кубка СРСР серед виробничих колективів, дворазовий володар Кубка УРСР серед колективів фізкультури. Тренував полтавський «Колос» і керченський «Океан». Нині тренує дітей у полтавській СДЮШОР ФСТ «Україна».

Іван Іванович Горпинко став першим футбольним тренером на Полтавщині, хто отримав звання «Заслужений тренер України». Але головне – ті хлопці, які займалися у Горпинка, завжди із вдячністю згадували життєві й футбольні уроки свого мудрого наставника...

«Полтавщина-Спорт», № 35 (150), вересень 2009 року.

Микола ЗАЛУДЯК: «Лобановський міг працювати й у Кременчуці»

Представляти колишнього губернатора Полтавщини й мера Кременчука Миколу Залудяка немає особливої потреби. Для спортивних уболівальників він, без перебільшення – людина-легенда. З ім'ям Залудяка, який особисто брав участь у відродженні футболу в регіоні, пов'язані найбільші успіхи «Кременя» й «Ворскли» в їхній новітній історії.

– Хто, на ваш погляд, зацікавлений у розвитку футболу в регіоні? – запитуємо Миколу Івановича.

– По-перше – уболівальники, а їх у нас десятки тисяч. Безумовно, футболом повинні керувати люди, які знають цю справу, розуміють його. Не хочу вихвалитися, але я сам грав у футбол в аматорській команді на рівні першості республіки. В 1958-му році піднімав цілину в Казахстані й грав там за збірну міста Кокчетау, певний час очолював радгоспну команду. А на моїй батьківщині, на Вінничині, грав до армії за «Харчовик» на першість області. Коли служив – виступав за військову частину, а потім, в інсти-

туті, відповідав, між іншим, за випуск вузівської спортивної газети.

– Років двадцять тому за вашої особистої участі відроджувався, немов легендарний птах Фенікс із попелу, кременчуцький «Кремінь». Та команда дійшла до вищої української ліги, де була «міцним горішком». Подейкують, що руку до цього приклав і знаменитий радянський спортивний коментатор Микола Озеров...

– Це, швидше за все, вже легенда. Микола Озеров приїжджав за нашим запрошенням у Кременчук, де коментував футбольний турнір ветеранів. У мене й дотепер зберігається м'яч з автографами легендарних гравців – Стрельцова, Лобановського, Біби, Турянчика. Пам'ятаю, знамениті київські динамівці зіграли з кременчужанами внічию – 2:2. Мало хто знає, що Валерій Лобановський міг почати свою тренерську кар'єру саме в Кременчуці, – колись ми вели з ним переговори на цю тему. Але він вибрав інший шлях – поїхав у Дніпропетровськ, де успішно працював із «Дніпром».

Перше, із чого ми починали серйозну роботу зі створення боездатної команди в Кременчуці – створювали базу. Зібрали на стадіоні керівників великих промислових підприємств, попросили допомогти. Одночасно формували команду, хоча особливої підтримки у нас не було. Тодішній керівник республіканського спорткомітету Микола Бака, утім, нашу ідею схвалив. Приїхав у Кременчук, і ми з гелікоптера показували йому всі наші спортивні об'єкти.

У команду запросили граючим тренером Володимира Лозинського. Він привіз із собою кількох гравців, і справа пішла. Упорядковували стадіон. До речі, у Полтаві, у часи реконструкції «Ворскли», я особисто керував процесом. Пригадуєте, як на футбольне поле після гри виїхали два трактори й переорали його? Те ж саме в 1985-му році було й

у Кременчуці – пам'ятаю, машини тоді у селян випросили. У Полтаві через брак часу – команді треба було грати у вищій лізі – виникла ідея купити газон у Голландії. Тоді ще спонсори з Англії допомагали це здійснити – виділили сто тисяч доларів. Паралельно взялися за стадіон і створювали команду. Потрібно віддати належне Вікторові Пожечевському – тренер багато віддав «Ворсклі», її становленню. Не можна не сказати добрих слів і на адресу Анатолія Кукоби, з яким ми разом, як у старі добрі часи проводили на стадіоні наради з питань реконструкції го-

Микола Залудяк й Олег Блохін

ловної спортивної ацени області. Спільними зусиллями подужали цю справу. Промислові підприємства міста – заводи «Прапор», «Хіммаш», тепловозоремонтний, турбомеханічний та інші – дуже допомогли в роботі. До матчів єврокубків були встановлені пластикові крісла.

– **Зустрічі зі знаменитим бельгійським «Андерлехтом» у рамках Кубка УЄФА, напевно, залишили у вас чимало яскравих спогадів?**

– Звичайно, адже це був перший досвід зустрічей полтавців на серйозному європейському рівні. Запамяталася дуже гарна підготовка брюссельських уболівальників, які чудово розуміються на футболі й дуже доброзичливо ставилися до нас. У середині другого тайму глядачі скандували назву полтавського клубу, уболівачи при цьому за гарну гру. А поруч із нами на трибуні сидів, між іншим, сам бельгійський король! Цікаво, що й до, і після матчу на стадіоні розливали пиво. Не продавали, ні – пиво входило у вартість квитка на гру, і брати його можна було стільки, скільки заманеться.

Завдяки футболу мені вдалося познайомитися з багатьма відомими людьми, зокрема, з Григорієм Суркісом, літав із київським «Динамо» на матчі Ліги чемпіонів. Бачив багато відмінних ігор, а один із найпам'ятніших двобоїв датується весною 1997-го року, коли кияни не без допомоги арбітра перемогли «Ворсклу» на своєму стадіоні з рахунком 2:1. Іван Шарій у тому матчі забив чудовий гол зі штрафного в «дев'ятку» воріт Шовковського. Навіть Леонід Макарович Кравчук, у компанії якого того вечора пощастило подивитися гру, відверто сказав: «Пишіть протест на суддівство!».

«Полтавщина-Спорт», №1, жовтень 2006 року.

Станіслав Басюк: «НІДЕ ФУТБОЛІСТАМ ПІСЛЯ ШКОЛИ ГРАТИ!»

Футболістів такого класу, як Станіслав Басюк, у нас було не так вже і багато. Тим більше, що Станіслав Іванович – корінний полтавець і, як кажуть, людина, яка зробила себе сама. Його чекала прекрасна кар'єра в легендарному московському ЦСКА. Але, на жаль, важка травма не дозволила втілити в життя все задумане. Всупереч обставинам, Басюк зумів присвятити все своє життя одному-єдиному й улюбленому заняттю – футболу. Закінчивши кар'єру гравця, працював тренером, виховавши чимало відомих футболістів. Серед них наші земляки – Сергій Коновалов, Євген Похлебаєв і, звичайно ж, гравець національної збірні України – Руслан Ротань. У другій половині 1970-х Басюк виступив у ролі «рятувальника», очоливши злидарський «Колос», за ко-

роткий час створивши з нікому не відомих футболістів згуртовану команду. І зараз, у свої 70 з гаком років, Станіслав Іванович Басюк продовжує працювати з молодими футболістами у полтавській СДЮШОР.

– Починав опановувати ази гри, як і багато інших хлопчаків наприкінці 40-х років минулого століття, у дворі, – розпочав свою розповідь Станіслав Іванович. Бігали ми в 17-й школі, яка знаходилася недалеко від нинішнього стадіону «Ворскла». Було складно. Тоді, втім, як і нині, у місті не вистачало стадіонів. Тому доводилося грати будь-де, а ігровими воротами були чотири шкільних портфелі. От, по суті, із цих символічних «воріт» і почалося моє футбольне життя.

– У той час багато хлопців могли грати влітку у футбол, а взимку – у хокей. До того ж тоді були дуже популярними і ручний м'яч, і баскетбол. Ви також займалися цими видами спорту?

– Так, я теж грав і в баскетбол, і в хокей, але особливо захоплювався гандболом. Утім, Микола Іванович Хомутов – наш викладач педінституту, умовив багатьох дітей займатися виключно футболі. Так моя доля фактично й була визначена. Пізніше я потрапив у команду «Іскра». Було у той час таке міське спорттовариство, там була організована футбольна школа, а команду тренував Юрій Вінцентик. От у цій школі я й пізнавав усі премудрості гри.

– У ворота відразу стали, або ж, як багато хлопців, хотіли грати в нападі, забивати голи?

– Якось так виходило, що мене завжди ставили у ворота, ще починаючи з ручного м'яча. Я просто був вищим на зріст за всіх інших хлопців. І особливо цьому не опирався.

– А як ви потрапили в тільки-но створену команду «Колгоспник»? Що вона собою в ті часи являла?

– Наприкінці 1954-го, коли юридично як такої команди ще не існувало, мене вже до неї запросили. Ми з осені й до глибокої зими тренувалися в Полтаві під керівни-

цтвом московського тренера Боголюбова. Футболістів на перегляді було дуже багато – з різних куточків колишнього Союзу. Деякі з них не затримувалися у Полтаві, інші – залишалися. Одним словом, ішов процес комплектації. Цікаво, що з корінних полтавців у команді були тільки я та Віктор Оскома, пізніше до нас приєднався Анатолій Хижняк.

– **А як вас доля занесла в Москву, у знаменитий ЦСКА?**

– У 1958 році прийшов час служити в армії. І я виїхав за запрошенням у Львів, у місцевий армійський клуб. Тоді в цій команди тренером працював відомий у минулому воротар армійців Володимир Ніканоров. Саме він і склав, як кажуть, мені протекцію в московський клуб. Потрапив я до легендарної команди, де в той час працював великий педагог, зірка радянського тренерського корпусу Борис Андрійович Аркадьєв. Це були незабутні роки в моєму житті.

– **В 1959 році ви дістали важку травму, яка багато в чому змінила вашу футбольну кар'єру. Що ж відбулося?**

– Грали ми черговий календарний матч у Ленінграді. Був простріл з лівого краю, я вийшов уперед на перехоплення. Уже наклав був м'яч, але в якийсь момент він вислизнув з рук і нападаючий суперника, на величезній швидкості ногою б'є мені просто в обличчя. Вже й не пам'ятаю, як залишився живий...

Тоді багато уболівальників запитували, цікавилися, що трапилося з воротарем. В одному з номерів журналу «Спортивні ігри» про мене навіть написали замітку (Станіслав Іванович показує ксерокопію сторінки того самого журналу). Я довгий час лікувався в Москві, у клініці імені Бурденко. Врешті, завдяки лікарям, одужав. Став спочатку на ноги, а потім зміг повернутися у футбол, хоча мені всі казали, що я ніколи не зможу більше грати.

– **Але в ЦСКА вам місця вже не знайшлося...**

– Так, але я й сам розумів, що мені вже в Москві нічого не світить. Тому поїхав грати за армійський клуб Ростова. Там компанія теж підібралася на початку 1960-х що треба: Кобаєв, Москальов, Понедельнік – далеко не останні імена в радянському футболі. Тренував команду відомий тренер Віктор Щербатенко. Але в Ростові я надовго не затримався. В 1961 році мене «перекупили» луганчани. Два наступні сезони виступав за місцеву команду «Трудові резерви».

– **Напевно, згадуєте, як ваша команда розгромила полтавський «Колгоспник» – 7:0?**

– Так, але я тоді ще не грав. А от у матчі в Полтаві вже саме я захищав ворота луганської команди. Ми тоді виграли 2:1.

– **Не тягло повернутися додому, у рідне місто?**

– Ще й як тягло! І я не витримав, повернувся-таки в Полтаву. У нас тоді була гарна командочка. В основному, всі хлопці були місцеві, усі один одного знали. Тренував «Колгоспник» Віктор Васильович Жильцов – відмінний організатор і педагог. Вінцем його роботи став 1965-й рік, коли полтавці у своїй зоні посіли третє місце – це був найбільший наш успіх у класі «Б».

– **Однак закінчили свою кар'єру ви поза Полтавою, чи не так?**

– Так, мене й ще декількох полтавців запросили до команди «Колос» із села Акімовка. Це в Запорізькій області, неподалік від Бердянська. Там був колгосп-мільйонер, який вирішив створити команду майстрів. І ми непогано виступали: два роки в класі «Б» були в шістці кращих. Але потім відбулася реорганізація класу «Б». Акімовка втратила команду майстрів і ми, звичайно, поїхали додому. Так, можна сказати, на кавунах і черешні, біля берегів Азовського моря й закінчилася моя кар'єра футболіста.

– **І ви перейшли на тренерську роботу?**

– Наприкінці 1960-х років Іван Іванович Горпинко запросив мене попрацювати

у групу підготовки при команді майстрів. Там ми займалися з юними футболістами, готували зміну. З тих пір – і дотепер – я працюю з молоддю.

– А хто вам запропонував очолити «Колос»? І що собою являла полтавська команда в середині 1970-х?

– Час такий був – розруха. Нічого в команді не було. Загалом, ми грали на місцевому «матеріалі». Люди приходили, або, точніше, ми їх «виловлювали» звідусіль. Гравці були погано навчені премудростям футболу. І от ми, разом з Володимиром Попіневським, доводили їх до відповідної кондиції. Федерація футболу нас хоча й хвалила, ставила за приклад іншим, мовляв, у Полтаві створили команду повністю з місцевих футболістів, але умов для роботи як таких у нас тоді не було взагалі. На тлі команд інших міст ми були жебраками.

– А як же вищі органи, перший секретар обкому, він що, не цікавився станом справ у команді?

– Ні. Федір Моргун узагалі не з'являвся на стадіоні. Міг тільки прогулятися після обіду алеєю біля нього. І все. Одного разу ми з головою ЦР «Колос» Усенком вирішили підійти до нього, щоб вирішити кілька питань. Але Федір Трохимович відразу ж сказав, щоб ми зверталися до його заступника з ідеологічної роботи. Він ніколи не приділяв увагу проблемам «Колоса» взагалі й футболу зокрема. А стан справ був поганим. Яюсь, пам'ятаю, перед виїзною грою гравці застрайкували. Відмовлялися їхати на матч через не виплати преміальних грошей. Доводилося спішно вирішувати це питання: бігати, умовляти потрібних людей, щоб ті заплатили футболістам по 40-50 карбованців.

– Але, незважаючи на те, що ви в таких «спартанських» умовах змогли утримати «Колос» на плаву цілих п'ять років, вас усе одно звільнили, чи не так?

– А що тут поробиш. 1980-го році ми невдало розпочали сезон. Пішли скарги до обкому: мовляв, робота в команді поставлена неправильно. Одним словом, я здався, склав із себе повноваження тренера «Колоса» і пішов, давши можливість попрацювати іншим.

– Не жалкуєте, що здалися? Адже через якийсь час після вашої відставки полтавський футбол скотився в прірву – місто на цілих чотири роки втратило команду майстрів...

Станіслав Басюк у воротах легендарного московського ЦСКА у грі проти «Торпедо» (Москва) в Лужниках

– Ні, не жалкую. Адже, як кажуть, скільки ниточці не витися – кінець однаково буде. Так і в ситуації з «Колосом». Без належної підтримки влади футбольна команда не могла нормально існувати.

– І ви цілком присвятили себе роботі з дітьми?

– Так. Ми рік у рік, після кожного випуску давали не менше 100 футболістів різного рівня. А скільки ще було людей, які, можливо, і не вирости у футболістів високого класу, але виступали довгий час на аматорському рівні. Адже тоді навіть у першості міста виступало до 40 команд, не те, що нині. А ще – були колективи фізкультури, де в рамках всеукраїнських змагань грали не менш ніж 90 колективів. Сьогодні у всіх лігах вітчизняного футболу не набереться стільки команд. У цьому наше лихо. Ніде футболістам після школи грати! Якщо ти не потрапив у команду майстрів, виходить, що нікуди тобі йти далі. Та й самі дитячі школи нині роздріблені...

«Полтавщина-Спорт», №17 (30), травень 2007 року.

Адам Надін – полтавський Микола Озеров

Саме так полтавські любителі спорту зі стажем називали свого часу суддю республіканської категорії, відомого коментатора й журналіста, экс-голову обласної федерації футболу Адама Григоровича Надіна.

Помітний внесок у спортивне життя Полтавщини Адам Надін вніс, починаючи з 1950 року, коли при створенні Всесоюзного добровільного сільського спортивного товариства «Колос» був обраний першим головою обласної ради. На цій посаді він проробив майже чотири роки. Під його безпосереднім керівництвом у сільській місцевості організовувалися змагання з футболу, волейболу, боротьби та багатьох інших видів спорту. Наші коловсівці неодноразово посідали призові місця й ставали переможцями на республіканських і всесоюзних змаганнях. Коли в Полтаві була створена команда «Колгоспник», Адам Григорович став провідним коментатором футбольних матчів. Майстерність і артистизм Надіна порівнювали з іншим легендарним

коментатором, заслуженим майстром спорту, знаменитим Миколою Озеровим. Перу Надіна належать гострі, змістовні, яскраві звіти про матчі рідної команди, інтерв'ю з гравцями й тренерами, численні буклети й календарі-довідники, що стали за минулі десятиліття справжніми раритетами в колекціях футбольних уболівальників.

Цікаво, що Озеров свого часу служив у театрі, а його полтавський колега Надін з 1963 року працював на Полтавському заводі газорозрядних ламп у відділі раціоналізації й винахідництва на інженерних посадах, а пізніше – начальником відділу. Про його прекрасні організаторські й творчі здібності говорить хоча б той факт, що завод у сфері, яку вів Адам Григорович, багато років у системі Міністерства електротехнічної промисловості посідав призові місця. Працюючи на заводі, Адам Надін паралельно закінчив заочний Центральний інститут патентознавства, отримавши другу вищу освіту (в 1954–59 роках він навчався у Харківському інституті культури). 1965 року на заводі газорозрядних ламп саме Надін створив футбольну команду «Промінь», згодом передавши керівництво колективом відомому далеко за межами області футболістові й тренерові Анатолію Штриголю. За час свого існування команда неодноразово вигравала чемпіонат міста, двічі перемагала в розіграші Кубка Полтави. Брав участь «Промінь» і у двобоях Кубка України, і в розіграші популярного в ті роки в СРСР «Кубка мільйонів».

Не зайвим тут буде згадати й знаменні події в житті Адама Надіна, що збіглися зі святкуванням в 1974 році 800-літнього ювілею Полтави. На заводі газорозрядних ламп за особистої участі Адама Надіна було відкрито музей цього, одного з провідних підприємств області. Музей, до слова, один із кращих у регіоні, відвідували не лише полтавці, а й гості міста – школярі, студенти, туристи.

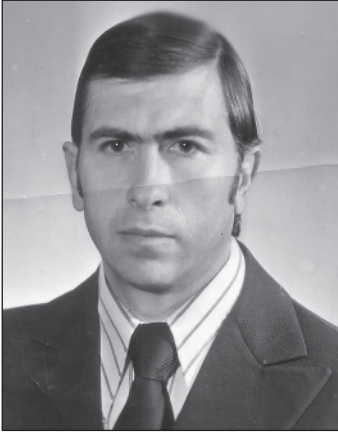
Пішла людина з життя, але пам'ять про її спортивні заслуги й виробничу діяльність залишається у шанувальників таланта Адама Надіна. Немає, на жаль, у живих і дружини Адама Григоровича, але в Полтаві живуть його діти – син Ігор і дочка Ірина, яка працює директором 30-ї гімназії.

Одна з програм, випущених Адамом Надіним

«Полтавщина-Спорт», № 7 (20), лютий 2007 року.

Володимир Попіневський: «Серед наших вихованців були не тільки футболісти»

За всіх часів робота помічника головного тренера була не дуже помітною для ока простого уболівальника. Але в той же час вона має колосальне значення для команди. Адже саме другий тренер виконує найчастіше чорнову роботу, більше спілкується з гравцями. Таким у Полтаві був Володимир Попіневський, людина, яка разом із Станіславом Басюком у другій половині 1970-х стояла біля керма полтавського «Колоса». Але старші покоління уболівальників пам'ятають Володимира Миколайовича як прекрасного нападаючого, у якого були відмінні швидкість і техніка. У класі «Б» Попіневський забив близько 40 м'ячів – це другий, після Бориса Маслова, показник результативності у полтавській команді. Однак більшу частину свого життя він віддав дітям, виховавши чимало футболістів різного рівня.

– У мене все у футболі починалося на вулиці, – розповідає Володимир Попіневський. Футбольних шкіл, де б навчали, як грати у футбол, у нас не було. Першими важливими змаганнями була першість міста серед шкіл. Саме в цих баталіях виросло багато відомих полтавських футболістів. Тут мене й помітив Іван Горпинко, запропонувавши займатися в його групі. Це було в 1957-му році. У нас у команді були хлопці 15–17 років. Виступали ми й на першість міста, і на першість області. У тому ж році ми потрапили на першість Радянського Союзу серед юнаків. Фінал змагань пройшов у Львові, виступили ми там невдало, однак це був лише перший млинець, ми набували досвіду.

– **І після цього ви потрапили в головну команду «Колгоспника»?**

– Перед початком сезону 1958-го року мене, Віктора Бугаєвського і Сергія Ягодкіна запросив на збори у Берегове наставник команди майстрів Йосип Ліфшиць. Там ми працювали разом із командою. Але пробитися до основи вдалося тільки Бугаєвському. А мене з Ягодкіним перевели в дорослу команду полтавського «Локомотива». Ми в 1958–59 роках були чемпіонами й володарями Кубка області. Паралельно виступали ще й на першість України серед КФК.

– **Армійську службу ви проходили у знаменитому на всю Україну чугуївському «Старті»...**

– Восени 1959-го мене призвали в армію. Направили служити в Чугуїв, де я паралельно виступав за місцевий «Старт». Команду цю тренував заслужений тренер України Олександр Бутенко. Ми три роки поспіль – з 1959-го по 1961-й – були чемпіонами Харківської області. Двічі, 1960 і 1961 року вигравали Кубок України. В 1960-му дійшли до фіналу Кубка СРСР серед КФК – «Кубка мільйонів», де поступилися лєнінградській команді оптико-механічного заводу. А через рік наша команда стала переможцем цього турніру, у фіналі взявши реванш у лєнінградської команди, у складі якої, до речі, грав учасник чемпіонату світу 1958 року Олександр Іванов. Після цієї перемоги я отримав звання майстра спорту СРСР. До речі, крім мене, у Чугуєві виступали ще двоє полтавців. Це Едуард Романовський і Євген Кривонос.

– **І після цих перемог ви повернулися до Полтави?**

– У грудні 1961-го я демобілізувався й з 1962-го року почав виступати за «Кол-

госпник». Мені пощастило в той час попрацювати під керівництвом таких відомих тренерів, як Костянтин Скрипченко, Віктор Жильцов, Григорій Балаба. Тут, у рідному місті, я провів свої найкращі футбольні роки. У нас була гарна команда, де крім досвідчених гравців, виступало чимало молодих футболістів. Приємно було грати в такій компанії...

– **Які з забитих вами голів запам'яталися особливо?**

– Не знаю. Бували випадки, коли забивав по два м'ячі в одній грі, але було це дуже рідко.

– **А тренером як стали?**

– Була у нас команда «Промінь», яку тренував колишній мій партнер по «Колгоспнику» Анатолій Штриголь. От разом із ним і почав потихеньку привчатися до тренерського ремесла. А з 1976-го, разом із Станіславом Басюком працював у «Колосі», аж до вильоту команди з другої ліги. Потім, щоправда, Олег Жар запросив попрацювати тренером у керченському «Океані». А вже з 1983 року й донині працюю в Полтавській СДЮШОР.

– **Ким із своїх випускників можете по праву пишатися?**

– Першими, кого я прийняв, були хлопці 1966-67 років народження. Мені їх передав Євген Назарук. Із цього випуску я пам'ятаю Грудину, Верещаку, Давидка, Тереховського. Потім була група хлопців 1973-74 років народження. Серед випускників можу відзначити Долгошеєва й Крамаренка. Випуск 1978-79 – це Мелашенко, Азаров, Сіренко, Бєлаков, Кияшко, Ворона, Кольцов. 1984-85 роки народження – Поліянчук, Чижов, Донець, Латенко. Сашка Чижова батько привів до мене практично з дитячого садка.

За 50 років свого існування СДЮШОР виховала дуже багато футболістів різного рівня, та й не тільки футболістів. Приміром, директор заводу ГРЛ Олег Лещенко – також наш вихованець. Займалися у нас і майбутні генерали, полковники, керівники різного рангу, а головне – просто гарні люди.

«Полтавщина-Спорт», №18 (31), травень 2007 року.

Юрій Москалець: «Ніколи не хотів їхати з Полтави»

Колись, ще за радянських часів, існував такий футбольний приз – «Вірність клубу». Його вручали гравцям, які протягом багатьох років залишалися вірними одній-єдиній команді. Таких футболістів, як і сьогодні, було небагато. Якби цей приз присуджувався гравцям команд другої ліги, безумовно, одним зі здобувачів цієї нагороди став би Юрій Москалець. 17 років Юрій Іванович віддав полтавській команді. Пережив з нею й злети, і падіння, радувався славним перемогам і переживав гіркоту поразок. І всі ці роки він залишався вірним Полтаві, так і не покинувши її, хоча привабливих пропозицій у нього було вдосталь. Півзахисник за амплуа, Москалець забив 75 голів – це другий, після Івана Шарія, показник серед усіх бомбардирів команди за її історію. У свої шістдесят з гаком Юрій Іванович цікавиться футбольними справами, регулярно відвідує матчі «Ворскли».

– Я – вихованець «Локомотива», – починає свою розповідь Юрій Москалець. Прийшов у команду, будучи зовсім ще пацаном. Після того, як ми успішно виступили в першості області серед юнаків, тренер Іван Іванович Горпинко запросив мене у «Колос». В 1962 році я потрапив у юнацьку команду. Тоді в колективі було багато молодих гравців з усієї області. У тому сезоні ми вдало виступили в першості України, поступившись у фіналі лише переможцеві – донецькому «Шахтареві», та й то – тільки за співвідношенням забитих і пропущених м'ячів. Після успішного виступу в юнацькій першості я почав тренуватися з основним складом.

– Пам'ятаєте свій дебют у головній команді?

– Так, звичайно. Було це в 1964 році. Наприкінці сезону, в якому полтавці досить вдало виступили у своїй зоні, посівши четверте місце, за регламентом змагань проводилися «стикові» матчі. Грали ми вдома з ужгородською «Верховиною». Я вийшов на заміну в другій половині матчу й зумів забити два голи, хоча ворота ужгородців захищав тоді дуже відомий голкіпер Андрій Гаваши. Тому, мабуть, і запам'ятав той матч на все своє життя. Радувався першим голам, немов дитина: ще б пак, молодому хлопцеві довірили перший раз місце в головній команді, і він забив одразу два м'ячі. Приємно було, що й казати!

– Після настільки вдалого дебюту тренери частіше довіряли вам надалі місце в «основі»?

– Так, у наступному сезоні 1965 року я вже провів більше половини матчів за «Колос» і забив у них 7 голів, ставши одним із кращих бомбардирів команди (більше мене забив тільки Віталій Братусь, на рахунок якого було 10 голів). «Колос» знову вдало виступив, зайнявши в підсумку третє місце у своїй зоні. У нас була в ті роки чудова команда, складена, головним чином, з полтавських футболістів: грали Басюк, Борисов, Вітков, Максименко, Ячнев, Качуєв, Попіневський (якого, до слова, за його відмінні швидкісні якості прозвали «Електричка»), Братусь, Штриголь, брати Борис і Віктор Маслови, Петрук та інші. Із цими гравцями було просто й цікаво грати. Вихо-

диш на поле і відчуваєш підтримку – тебе могли й похвалити за вдалу гру, й облаяти, якщо ти щось не так зробив.

– Після двох успішних сезонів «Колос» у 1966 і 1967 роках збавив оберти і виступив не дуже вдало. Ви тоді практично не забивали. Що трапилося, тренери перестали довіряти вам місце в «основі»?

– Тоді мені було вже майже двадцять, давно прийшов час служити в армії. Мене наполегливо хотіли забрати в київський СКА. Але я подумав, порадився з людьми і вирішив залишитися в Полтаві, відслужити у місцевому артилерійському училищі. Там, окрім військової служби, я виступав за команду «Зірка». Тоді це була дуже сильна команда. Ми вигравали й першість, і Кубок області, і всі міські змагання. На деякі ігри мене відпускали виступати й за «Колос», але, на жаль, не так часто, як того мені б хотілося. Тому півтора роки мені доводилося постійно міняти взуття – то на чоботи, то на бутси. У результаті більше половини матчів сезонів 1966 і 1967 років я пропустив, але з поважної причини.

– У 1968 році полтавська команда несподівано для всіх була включена до числа учасників першості Союзу серед команд другої групи класу «А» (аналог союзної першої ліги). Якщо, наприклад, кременчуцький «Дніпро» за підсумками сезону 1967 року виборів своє право там грати в спортивній боротьбі, то полтавці змогли домогтися того ж результату завдяки «закулісним іграм». Як це відбувалося?

– Не знаю, напевно, обласне партійне керівництво посприяло цьому. Адже тоді команду постійно хтось із обкому «опікував» і їй допомагав. І ще, напевно, тоді нашу команду любили не тільки в Полтаві, але й у Москві. В одному з номерів популярного в ті роки видання «Футбол-хокей» полтавську команду назвали «сьомою збірною СРСР». Можливо, тому, що в 1968 році наша команда була укомплектована добре відомими футболістами з усього Союзу. Грали тоді Володимир Козлов, Борис Шишков, В'ячеслав Першин, Віктор Носов, Микола Котов, Юрій Варламов, Сергій Гусев – усі ці люди пройшли школу вищої ліги! Полтавських нас було тільки п'ятеро: Віталій Бардешин, Віктор Маслов, Анатолій Вітков, я й Анатолій Циганник, з яким ми грали разом за «Зірку». А от дубль, який паралельно грав у своєму турнірі, повністю був зібраний із місцевих хлопців. За нього я, в основному, і виступав у тому сезоні. Саме на основі того дубля формувалося майбутнє полтавської команди. З таким колективом, де був сплав досвіду та майстерності із запалом молодості, гріх було виступати погано. І ми тоді посіли п'яте місце – найбільший успіх за весь час виступів команди у чемпіонатах СРСР.

– За п'яте місце заплатили гарні преміальні?

– Ми тоді виходили на поле грати не заради грошей, хоча платили, звичайно, більше, ніж робітникам на підприємствах. Це не секрет, але все-таки, суми ніяк не можна порівняти із нинішніми преміальними. Удома ми намагалися завжди радувати своїх уболівальників. Ми не могли грати погано вже лише тому, що нам було просто соромно програвати перед своїми глядачами.

Великих преміальних за вдалі матчі і сезон у цілому не було. Пам'ятаю, по завершенні першості 1971-го року нас усіх зібрав Іван Григорович Корольов, директор головного на той час спонсора команди. Кожному гравцеві вручили по радіоприймачу VEF – у той час, до речі, дуже популярні. А так нічого особливого ми не одержували.

– На початку 1970 року автобус із полтавськими футболістами потрапив у страшну аварію. Про неї в ті роки майже нічого не писали, але ж в автокатастрофі загинули люди. Ви, Юрію Івановичу, їхали в тому автобусі теж. Розкажіть, що ж тоді насправді трапилося?

– Ми вже поверталися із Криму, з чергового тренувального збору. Погода (а це було 3 лютого) була погана – туман, ожеледь. Їхати ми повинні були через Сімфе-

рополь, але через те, що дорога була слизька, до того ж пролітав сніжок, наш водій сказав, що нас можуть не пропустити через місто. Тому старший тренер Олександр Алпатов запропонував поїхати об'їзною дорогою. Швидкість була невелика, десь 70-80 км/годину. Під'їжджали ми до Джанкоя, видимість на дорозі була дуже погана, снігопад ще більше посилювався. Попереду нас їхав рефрижератор, який увесь час не хотів нас пропускати. Дві спроби обігнати не увінчалися успіхом – водій вантажівки не пропускав наш ЛАЗ. На одній із ділянок дороги наш водій усе-таки наважився на обгін. Виїхав на зустрічну смугу, а тут саме був поворот, і на нас на великій швидкості йшов «Ікарус». Водій наш тільки встиг трохи звернути, і удар прийшовся у правий бік автобуса. Удар був такої сили, що людей повикидало на кілька метрів назад. Тоді в аварії загинули двоє наших – водій і молодий, талановитий гравець Сашко Колесников. Під час удару він перебував у передній частині салону. Багато хто зазнав важких травм. Сам автобус після цієї аварії став непридатним для подальшої експлуатації.

– Наскільки відомо, на зборах ви жили в одній кімнаті з Віталієм Старухіним?

– Так, а крім нього, нашим сусідом по номеру був ще й Віталій Бардешин. Пам'ятаю, майже щоночі на базі «Лісові поляни», лунав стукіт у віконце нашої кімнати. Приїжджали то одні, то інші «сватати» Старухіна в різні команди. Усі говорили: ну що, мовляв, тобі в цій Полтаві робити? Зрештою, один раз уночі він таки піддався на вмовляння й вирушив у Донецьк. Хоча не все у нього гладко починалося. На початку 1971 року в складі нашої команди було 28 гравців. Багато відомих футболістів, і багато молодих. Однак ми стартували тоді дуже невдало, знаходились певний час у підвалах

*Юрій Москалець
із капітанською пов'язкою*

турнірної таблиці. Старший тренер Юрій Войнов хотів було вже мене, Старухіна, Васіна, Бардешина й ще декількох гравців відрахувати з команди. Перед грою в Северодонецьку Войнов зібрав нас і сказав: або ви зараз виграєте, або він відраховує нас із команди. Напевно, слова Войнова якимось чином на нас вплинули. Ми тоді перемогли – 3:1, хоча по ходу матчу програвали (один із голів забив я). А потім ми так заграли, що більше місяця нікому не програвали. Особливо вдавалися нам домашні матчі. Саме тоді й засяяв талант Старухіна. Він забивав практично в кожній грі, ставши наприкінці сезону кращим бомбардиром команди.

– Чому ви так і не перейшли нікуди з «Колоса»? Невже не було гарних пропозицій, або ж вас усе влаштовувало в Полтаві?

– Чому ж, були пропозиції, і чимало. На початку 1970-х куратором команди був Степан Карпович Бойко. Він завжди приїжджав до нас на базу перед іграми. Завжди цікавився станом справ у команді загалом і в кожного футболіста зокрема. Справа в тому, що після однієї з вдалих ігор до мене підійшов відомий футболіст Олег Копаєв, який у той час виступав за

ростовський СКА, й сказав, мовляв, тебе дуже хочуть бачити в Ростові. Я вже майже погодився, але після розмови з Бойко передумав. Незабаром мені дали двокімнатну квартиру в Полтаві й підняли зарплату. Мене все це влаштовувало. А якщо чесно, дуже не хотілося їхати з рідного міста. Потім були ще пропозиції з ленінградського «Зеніта», дніпропетровського «Дніпра», запорізького «Металурга». Наприкінці моєї кар'єри, після успішного виступу на Спартакіаді України, де збірна Полтавської області, складена повністю на базі «Колоса», посіла третє місце, мене запрошували в одеський «Чорноморець». Але тоді мені було вже за тридцять, я подумав, що вже старий і відмовився. Так і довелося всю футбольну кар'єру присвятити тільки одній команді.

– Чим займалися після закінчення кар'єри, не тягло до тренерської роботи?

– По закінченні виступів Павло Ульянович Любченко запрошував мене працювати у футбольну школу при команді майстрів. Але, порадившись із родиною, я вирішив «зав'язати» з футболом. Дружина була проти постійних роз'їздів і зборів, адже мене й так постійно не було вдома. А в той час у нас підросло троє дітей. Тому я вирішив остаточно закінчити з футболом. Хоча, зізнаюся, повністю цього зробити не вдалося. Ще якийсь час грав за «Локомотив», навіть провів у складі команди кілька матчів на першість України серед колективів фізкультури. Потім був граючим тренером у команді, що виступала на першість району. А взагалі, працював я на тепловозоремонтному заводі зварником. Раніше, коли грав за команду майстрів, значився на декількох підприємствах, наприклад, на заводі ГРЛ, на взуттєвій фабриці. Ці підприємства мені навіть нараховували зарплату.

– Після того як ви і ще ціла група відомих футболістів закінчили виступати за «Колос», команда у 1982 році вилетіла з другої ліги й фактично припинила своє існування. Що відбулося: не було гарних футболістів або ж у місті в той час просто наплювали на свою команду?

– На початку 1980-х стан справ у «Колосі» помітно погіршився. Головний, як нині прийнято говорити, спонсор відмовився від команди, хоча довгі роки допомагав їй практично всім. У міськвиконкомі й обкомі партії працювали досить далекі від футболу люди, які не звертали на команду жодної уваги. Нам значно скоротили фінансування. Перестали платити преміальні. Тож, природно, що гарні гравці сюди просто не хотіли йти. Доводилося комплектуватися самотужки, за рахунок місцевих молодих хлопців.

Ще в 1974-му, у рік святкування ювілею Полтави, всебічну допомогу команді обіцяв тодішній перший секретар обкому Федір Трохимович Моргун. Говорив, що створить умови не гірше, ніж в інших клубах. Але свята закінчилися і вся його допомога так і залишилася на словах. З тих пір ми, футболісти, його бачили тільки по телевізору.

– Ви за амплуа – півзахисник, але за свою кар'єру забили 75 голів – це другий показник результативності в команді за історію. Який із цих голів найпам'ятніший?

– Найкрасивіший гол я забив у ворота калінінської «Волги», десь метрів з 35-40 влучив у «дев'ятку». Потім, пам'ятаю гол у ворота алма-атинського «Кайрата», що приїжджав у Полтаву в 1965 році. У Талліні зі штрафного поклав гарний м'яч – це був мій перший гол за полтавську команду в 2-й групі класу «А». Ми тоді виграли на виїзді – 4:1. Це був 1968 рік.

«Полтавщина-Спорт», №11 (24), березень 2007 року.

Іван Шарій:

«Футболіст – не транзистор, його не треба налаштовувати»

Тільки для того, щоб подивитися на його гру, у Полтаві на стадіон приходили тисячі людей. Коли Іван Григорович (саме так, люблячи, називали уболівальники Шарія) не виходив у стартовому складі, а команда програвала по ходу матчу, стадіон скандував його ім'я. Його любили, обожнювали, й у той же час – критикували. Та що ж поробиш, до зірки по-іншому ставитися ніяк не могли. Звеличували до небес після вдалих матчів і шукали у ньому причини невдач після поразок. Він був справжнім лідером тієї «Ворскли», що радувала уболівальників і збирала повний стадіон. За-

вершивши кар'єру футболіста в сорок два роки, він не міг піти з футболу, тому що ця гра – все його життя. Попрацювавши у «Ворсклі» із другою командою й помічником головного тренера, Шарій пішов. Чому?

– У мене все нормально – живемо, працюємо з молоддю в ДЮСШ імені Івана Горпинка, – говорить Іван Григорович. – Є гарні хлопці, які за наявності бажання й самовіддачі цілком можуть стати професійними футболістами. У деяких є задатки, але потрібно працювати, доводити, у першу чергу самому собі, що ти хочеш грати у футбол. Адже гарантію, що всі вони стануть футболістами, дати не можна.

– **Відчувається, що працюєте з «новим поколінням»?**

– Звичайно, ми не такі були. Нині молодь діаметрально відрізняється від тієї, серед якої росли ми. Раніше здоровішими, чи що, були. Сьогодні бажання є у багатьох, а кінцевого результату поки що не видно. Але нічого, треба працювати. Багато хто каже про умови, в яких виховується молодь. Так, у Полтаві нині вони гірші, ніж у Києві або Донецьку. Але ж ми теж виховувалися на таких саме полях, як зараз. Хоча, звичайно, базу для дитячого футболу потрібно поліпшувати, причому – терміново.

– **На тренерську роботу на серйозному рівні не тягне?**

– Мій час ще прийде. Мабуть, зарано ще. От із Сумами не склалося нещодавно. Але там зовсім грошей немає. Команда то на виїзд не їде, то зарплату по півроку не одержує. Працювати в таких умовах у професійному клубі не хочеться. Попрацюю з дітьми, а там – як життя складеться.

– **Форму спортивну підтримуєте? Самі часто граєте?**

– Регулярно. От недавно були в Угорщині. Там чемпіонат світу серед ветеранів проходив. Їздив зі збірною України. Команда була на базі харківських хлопців сформована. І мене покликали. 10 країн брали участь. Гарний рівень, я вам скажу. Угорці, німці виставили сильні склади. Також американці приїхали, канадці, австралійці. Словом, із всіх куточків світу ветерани з'їхалися. Ми впевнено дійшли до фіналу, а там обіграли угорців 2:0.

– **Хто забив?**

— (Посміхається). Так, я «поклав» дубль. Хоча складно було. Грали в пекло, у тіні +38 було. За турнір 8 м'ячів забив. Кращим бомбардиром став. Але ці призи вже, звичайно, особливого значення не мають. Граємо для задоволення.

От у Москві у складі ветеранів команди «Динамо» (Київ) у Черкізові грали. 8 команд із усього Союзу зібралися. У фіналі 2:1 програли «Локомотиву», та й то лише тому, що їхній президент Філатов дуже вже не хотів, щоб його команда програла. Піддалися москвичам.

– **Рівно десять років тому «Ворскла» вперше обіграла київське «Динамо». Згадайте той матч...**

– Тоді ми тільки у вишку вийшли. У майбутнє ніхто не заглядав особливо. Повинні були грати просто зараз. Команда у нас складалася тоді з людей, які хотіли довести, що вони чогось варті в українському футболі, голодними до перемог були, чи що. Києву тоді 4 забили. Ніхто, по-моєму, й дотепер «Динамо» чотири голи в чемпіонаті за гру не забивав. Як так вийшло? Так, само собою. Просто використали свої моменти. Програвали по ходу матчу, не розклеїлися, вели свою гру. Ажіотаж тоді в місті був колосальний. Люди прийшли на стадіон – 28 тисяч. Ми не могли зіграти погано. Навіть якби програли, але віддалися б гри до кінця, щоб нам потім народ не зміг ні в чому дорікнути. Нас тоді налаштовувати не треба було. Я взагалі не розумію, навіщо гравця потрібно налаштовувати на матч. Він же не транзистор. Людина сама повинна розуміти, що треба вийти на поле й зіграти на максимумі, відробити свої кровні.

«Полтавщина-Спорт», вересень 2006 року.

Юрій Мармач: «А В ЮНАКАХ Я ГРАВ НАПАДАЮЧОГО»

У лютому популярний футболіст, багаторічний капітан полтавської команди майстрів Юрій Мармач відсвяткував свій 58-й день народження. Незважаючи на вік, Юрій Олексійович підтягнутий і бадьорий – відчувається, що він і сьогодні в гарній фізичній формі. Утім, це не дивно – він дотепер грає у футбол нарівні з молодими. І трапляється – обіграє їх.

– Юрію Олексійовичу, чим нині займаєтеся?

– Працюю. Я задіяний на будівництві Будинку футболу в Полтаві. Велику увагу приділяю команді ветеранів «Зоря-Ворскла», яку підтримує великий ентузіаст та прихильник футболу Ігор Леонідович Чубарь. Крім того, у міру можливостей, займаюся приватним бізнесом.

– Ви знаєте про те, що цього року виповнюється 100 років полтавському футболу?

– Звичайно, я уважно читаю вашу газету, яка, до речі, мені дуже подобається.

– Це правда, що ви, центральний захисник, у юнацькі роки багато забивали й навіть запрошувалися до лав збірної Радянського Союзу?

– Забивав справді багато, тому що грав у юнаках на позиції нападника. І в збірну СРСР мене викликали, щоправда, пройти крізь сито відбору мені не вдалося, тому й в офіційних матчах я не «засвітився».

– Хто вас перекваліфікував із форварда в захисника?

– Микола Манюшин. Був такий відомий футболіст, грав у московських клубах «Торпедо» і ЦСКА. Він мене в київському СКА, де я в армії «служив», як побачив, одразу каже: який, мовляв, ти нападник, ти – центральний захисник. І відрядив мене в оборону. Як виявилось – на все життя.

– Ваш перший пам'ятний гол?

– У 1970 році, після чемпіонату світу в Мексиці, ми в Полтаві грали товариський матч проти ЦСКА, лідери якого були тоді й лідерами радянської збірної. Програвали ми по ходу матчу – 2:3, а я, вийшовши на заміну в другому таймі, рахунок зрівняв – так унічию тоді й зіграли.

– У договірних матчах брати участь не доводилося?

– Один раз ми вдома грали з «Металістом», який прагнув підвищитися в класі, і один із гравців харківської команди, що добре мене знав, вийшов з пропозицією здати гру за певну винагороду. Я порадився із хлопцями, і ми вирішили грати посправжньому. А всі гроші, призначені для нас, пішли суддям. Матч видався важким, ми в підсумку все ж програли, а на стадіоні була серйозна бійка. Суддям, здається, тоді теж дісталось «на горіхи».

– У 1982 році, уже без вас команда «Колос» безславно вилетіла із другої ліги й припинила своє існування. А ви стали таксистом...

– І створив «Автомобіліст», який багато років гримів і в Полтаві, і в області. Мало хто знає про те, скількох талановитих хлопців я допоміг влаштувати на роботу в таксопарк. На той час це була неймовірно престижна робота! А потім Віктор Пожечевський спробував повернути в Полтаву великий футбол. І три роки, доки «Ворскла» не повернулася в другу лігу, шість гравців, включаючи мене, грали за команду в пер-

шості колективів фізкультури абсолютно безкоштовно. А взагалі, якщо чесно, мені дуже соромно за тих гравців, які грали за «Колос» у 1982-му, які представляли наше місто. Мені соромно, що тренер Аксьонов допустив таку ситуацію з командою. Були в тому сезоні й так звані «сумнівні» матчі, хоча мені не хотілося б нікого ображати. Між іншим, у тому чорному сезоні корінних полтавців у команді вже майже не було. Ще на початку 1980-х керівництво відмовилося від послуг таких футболістів, як Діденко, Катренко, Карпенко, Дяченко. Мене і Москальця з команди ніхто не відраховував – ми самі перед початком сезону-82 прийняли рішення завершити виступи у складі «Колоса». Нас красиво провели на «заслужений відпочинок», хоча мені тоді був усього 31 рік. Були сили грати, і я радий, що зміг після цього приносити користь команді, допоміг повернути їй місце у лізі майстрів, а потім, у 1987-му, ще сезон відіграв у другій союзній лізі. Між тим, з 1975 по 1981 роки наша команда складалася переважно з полтавських хлопців. У нас в команді не було великих грошей – в інших колективах футболісти заробляли в 5-10 разів більше – але на наші матчі ходило море уболівальників. І якщо ми програвали, нам соромно було виходити з дому, соромно було дівчину на побачення запросити. Такі були часи. І я пишаюся тим, що у ті часі, коли кістяк команди складали полтавці, капітаном команди вони обирали саме мене...

«Полтавщина-Спорт», лютий 2009 року.

Іван Іванченко:

**«Я ПАМ'ЯТАЮ ВСІХ СВОЇХ ДРУЗІВ,
НАВІТЬ ТИХ, ХТО ПРО МЕНЕ ПОЧАВ ЗАБУВАТИ»**

8 березня відомому полтавському футболісту Івану Іванченку виповнилося 55 років. Коли редакція «ПС» привітала Івана Григоровича з цією датою, він зрадив і зазначив, що нарешті і в рідній Полтаві про нього хтось згадав.

– Невже, окрім нас, Вас ніхто з полтавців не привітав з цією датою?

– Звісно, привітали! Але ці привітання можна перерахувати практично на пальцях однієї руки. Дякую тим, хто згадав про мене. Це президент обласної федерації футболу Анатолій Дяченко, мій блискучий партнер по команді Юрій Резник, арбітри Олександр Горностаєв і Володимир Капустян. Багато інших моїх друзів, на жаль, не відгукнулися. Але я нікого з них не засуджую, бо розумію, що мій День народження припадає якраз на 8 березня, коли всі вони, звісно, заклопотані і вирішують зовсім інші проблеми. Та я ні на кого не серджуся, адже, не дивлячись ні на що, пам'ятаю всіх своїх друзів, навіть тих, хто про мене почав забувати.

Натомість багато привітань я отримав з інших міст України: Києва, Івано-Франківська, Харкова, Кременчука... А одне привітання зі Львова мене навіть спантеличило. Мені зателефонував футбольний статистик Тарас (його прізвище, на жаль, я не запам'ятав). Він привітав мене і повідомив, що за його підрахунками я за всю свою футбольну кар'єру зіграв понад 1500 офіційних футбольних матчів. Такий ігровий «багаж» мають не багато українських футболістів.

— Це досить солідна цифра. Причому всі свої матчі ви зіграли виключно у складах українських команд...

— Саме так. Шлях у великий футбол я починав у великого дитячого тренера Івана Івановича Горпинка в Полтаві. Він постійно «конструював» юнацькі команди, які успішно виступали у всесоюзних першостях. У 16 років я почав грати за заводську команду заводу ГРЛ – «Промінь», яка представляла Полтавщину в першості України серед колективів фізкультури. Після служби в армії, у 1974 році, почав грати у складі полтавського «Колоса» у другій лізі чемпіонату СРСР. Тоді команду очолювали тренери Вітков, Бардешин, Сальков. З 1979 року я вже грав у першій лізі чемпіонату СРСР у складі «Спартака» (Івано-Франківськ). За чотири сезони пощастило «облітати» весь Радянський Союз: від Івано-Франківська – до Хабаровська. Адже у першій лізі тоді виступали команди практично з усіх союзних республік. Тож, доводилося грати за великого морозу на Уралі, і за великої спеки у Середній Азії.

У 1982 році я грав уже за чернігівську «Десну». А у 1986 році повернувся до Полтави, коли «Ворскла» грала у першості країни серед колективів фізкультури. Тож, виходить, що через 16 років я повернувся до того, з чого розпочинав свою кар'єру – до аматорської першості. Але як тоді, так і в 1986 році, я розумів, що незабаром буде підвищення у класі. Так воно й сталося. Вже 1987 року «Ворскла» повернулася до другої ліги, а ще через рік – у 1988 році – ми вибороли срібні медалі першості серед команд української зони. У тому «срібному» сезоні я також отримав приз глядацьких симпатій – від полтавських уболівальників, які визнали мене кращим гравцем команди 1988 року. Я принципово не хочу порівнювати рівень і клас гри тієї «Ворскли» і нинішньої, яка грає у Прем'єр-лізі. Бо це справа абсолютно невдячна. Але я вдячний тим полтавським уболівальникам, які два десятки років тому заповнювали стадіон «Ворскла» — під час кожного нашого матчу на трибунах було від 20 до 25 тисяч глядачів.

Наприкінці своєї кар'єри захищав кольори кременчуцького «Кременя», який на той час був однією з найсильніших українських команд. А домашні матчі «Кременя» завжди збирали аншлаги на трибунах.

— Що найбільше запам'яталося Вам у футбольній біографії?

— Як не дивно – це перш за все люди! Тренери і гравці з якими доводилося виконувати величезний обсяг роботи. Вони завжди допомагали порадами і вірили в кожного з нас. Ми разом працювали над спільною метою і це залишиться в пам'яті на все життя. Завжди буду пам'ятати своїх друзів по різних командах: Сапожникова, Ларіонова, Михайлова, Мукомелова зі «Спартака», Горшкова з «Десни», Резніка, Шарія та багатьох інших з «Ворскли». Пам'ятаю також багатьох друзів-суперників, проти кого доводи-

лося грати на футбольному полі. Серед них навіть «зірки» радянського футболу. Коли грав у першій лізі, то кожен початок сезону розпочинався кубковими «кущовими» матчами. Тоді за один тиждень ранньою весною доводилося грати проти багатьох команд вищої ліги. Коли грали з київським «Динамо», то мені доводилося у центрі поля протистояти і Блохіну, і Веремєєву, і Колотову, і Безсонову. Коли грали з «Шахтарем», то доводилося протистояти видатному «диригенту» Михайлу Соколовському. Запам'яталася й моя

боротьба за центр поля з найкращим снайпером радянської першої ліги Віталієм Раздаєвим у матчах «Спартак» (Івано-Франківськ) – «Кузбас» (Кемерово).

— **Іване Григоровичу, схоже, ви поклали початок нової футбольної династії?**

— Після завершення футбольної кар'єри я з півтора десятка років працював у Полтавській обласній федерації футболу. Тепер працюю в одній з охоронних структур. Мій син Олександр також «припав» до футболу. Тренувався у тій же спортивній школі, що і я колись. Потім він грав у командах Полтавщини, а зараз працює тренером у футбольній ДЮСШ ім. І. Горпинка.

— **Шановний Іване Григоровичу, ще раз вітаємо вас з 55-річчям і бажаємо Вам міцного здоров'я і такої ж життєвої активності, яку ви демонстрували на футбольному полі!**

— Дякую! І користуючись нагодою, хочу привітати всіх своїх земляків і друзів: футболістів, тренерів, уболівальників зі 100-літнім ювілеєм полтавського футболу. Я пам'ятаю всіх вас і дякую вам за свої і наші кращі роки. Також я хочу привітати полтавських спортивних журналістів, адже знаю, що це саме вони своїм трудом «докопалися» до першоджерел полтавського футболу, які й вивели нас на його 100-літній ювілей. Знаю, що ці першоджерела були знайдені не в Москві, як про це говорять з екранів полтавських телеканалів, а у Хімках – у газетному філіалі «ленінської» бібліотеки.

На завершення розмови я хочу побажати успіхів нинішній «Ворсклі», яка назажди залишається рідною для мене, у цьогорічному чемпіонаті України. Нехай збуваються мрії команди та великої армії полтавських уболівальників. Також бажаю гарної гри і блискучих перемог іншим командам земляків: ФК «Полтава», «Кремінь» (Кременчук), «Гірник-Спорт» (Комсомольськ) та всім дружнім колективам, які виступають в обласних змаганнях. Нехай вам щастить, друзі!

Газета «Полтавщина-Спорт», березень 2009 року

Володимир Коновальчук: «Ми грали в інший футбол»

Володимир Коновальчук разом із Адальбертом Корпонаєм, Сергієм Лукашем і Юрієм Чумаком є рекордсменом «Кременя» за кількістю зіграних сезонів у вищій лізі в складі кременчуцької команди – по 5 чемпіонатів. У активі Володі – 128 ігор та 9 голів. Дебют Коновальчука у «Кремені» відбувся 7 березня 1992 року в матчі з вінницькою «Нивою».

– Який матч і забитий гол навівають приємні спогади?

– Було, взагалі, чимало пам'ятних ігор, але окремо варто згадати наші матчі з київським «Динамо». В 1994 році «Кремінь» під керівництвом Євгенія Рудакова грав у Києві матч чемпіонату країни. Важкою вийшла для нас гра. По ходу зустрічі ми програвали 0:1, мені вдалося забити гол у відповідь – і рахунок так і не змінився до кінця гри. Для голкіпера «Динамо» Олександра Шовковського це був дебют у вищій лізі. Так що мій гол став для нього першим пропущеним м'ячем у його кар'єрі. Свій автограф у воротах «Динамо» я залишив ще раз, коли ми поступилися киянам 2:3, і після тієї гри Рудаков залишив команду. Запамятався матч на Кубок України з «Шахтарем». Ніхто не очікував, що «Кремінь» зможе вибити донецьку команду з розіграшу (1:1 – у гостях, 2:1 – вдома) і вийти у чвертьфінал.

– У «Кремені» ви провели досить тривалий період часу. У якому сезоні команда виглядала найбільше, якщо можна так сказати, привабливо?

– Мені здається, в 1993 році в нас був дружний колектив і непогана команда (у сезоні 1992/93 «Кремінь» фінішував на 9 місці). Керував командою Борис Стрельцов, і хоча в «Кремені» час від часу відбувалися демарші гравців і всякі міжусобні розборки, цей, на перший погляд, негатив пішов, як виявилось, на користь справі.

– Можете назвати свій варіант «Кременя», що близький до ідеалу?

– Питання складне і в той же час просте. Я не братиму часи правління Валерія Яремченка, коли «Кремінь» видав вражаючу серію перемог у другому колі, поступившись за набраними очками тільки «Динамо», тому що грав тоді в інших командах. Отже, у воротах – Юрій Чумак, Валерій Дудка, Павло Сиротін. У центрі оборони – Сергій Троїцький, праворуч у захисті – Володимир Дичко, ліворуч – Сергій Лукаш. Передній захисник Олег Ратій, ліворуч у хавах Ігор Жабченко, праворуч поставлю себе, у центрі – Адальберт Корпонай і Олександр Янковський, у нападі – Андрій Федьков та Іван Корпонай.

– Тренерська чехарда в «Кремені» тривала шість сезонів, і говорити про плідну роботу наставників, напевно, недоцільно. І все-таки, кого можна виокремити?

– Мабуть, стосовно підтримки дисципліни в команді – Бориса Стрельцова. При ньому команда грала в гарний футбол. Також імпував мені Михайло Белих, людина порядна у всіх відносинах. Мені здається, він міг створити боєздатну команду. На жаль, доля розпорядилася з ним у злий спосіб. Тренер трагічно загинув, повертаючись на автомобілі з Києва в Кременчук.

– При виборі професії футболіста були у вас ще якісь варіанти?

– Альтернативи футболу в мене не було. Футбол, і тільки футбол.

– А бажання кинути футбол і зайнятися чимсь іншим хоч іноді відвідувало?

– Бувало, коли переслідували травми або не потрапляв до складу. Але це були скороминущі думки. Футбол настільки затягує, що бажання грати як можна довше перемагало завжди. Мені вже 42, але цвях для бутс поки прибивати не збираюся, граю на аматорському рівні.

– Ви продовжили своє футбольне життя, обравши невдячну професію дитячого тренера. Чого хотілося б досягти на тренерському поприщі?

– Було б здорово, якщо мої вихованці потраплять у команди першої й вищої ліг. Дуже хотілося б спробувати себе в ролі тренера або хоча б помічника в якійсь серйозній дорослій команді.

«Полтавщина-спорт», № 28 (41), липень 2007 року.

Юрій Рєзнік. Десять років потому

Легендарний полтавський футболіст – про «Спартак» Костянтина Бєскова, рідну «Ворсклу» та секрети «футбольної кухні».

– Юрій Іванович, у складі московського «Динамо» ви відіграли чотири сезони, з 1979 по 1982-й рік...

– Сезон-82 я лише тільки-но починав, відігравши у футболці «Динамо» два стартових матчі й то за дубль, у Мінську й Ленінграді. В «основі», яка двічі поступилася, не грав. Яким же був мій подив, коли після повернення до Москви «цапа відбувайла» чомусь зробили з мене. Були збори команди, на яких із «убивчим» формулюванням «за небажання грати в основному складі й зневажливе ставлення» мене відрахували з команди. До речі, нашого головного тренера В'ячеслава Соловйова на тих зборах не було – «підставили» Вадима Іванова, асистента, який і зачитав «вердикт». Хлопці намагалися заступитися, але марно – уже все було вирішено. А тому, що я був лейтенантом, мене відправили на роботу до Центральної Ради «Динамо», де, здебільшого, я нічого не робив – просто ходив на роботу. З «Динамо» я мав намір піти давно, й нарешті моя «мрія» збулася. Але в Москві не дурні сиділи – всі офіцери були «прив'язані», і цілий рік після «розриву» мене ніяк не могли звільнити. Мені було тоді всього лише 27, а я вже їздив, грав за ветеранів разом із легендарним Стрельцовим і компанією.

– Як ви потрапили в «Спартак»?

– У ЦР «Динамо» я пробув недовго, потім нас із Сашком Бубновим, відомим захисником, перевели в частину, де ми й отримували свої гроші. Робити там теж, в основному, було нема чого. Там же одержував зарплату й полковник МВС Костянтин Іванович Бєсков. Заглядаючи до нас, у відділ кадрів, він жартував, що, мовляв, командочка своя футбольна тут уже підбралася, а от тренера не вистачає. Мені він часто повторював: як звільнишся, мовляв, давай до мене, у «Спартак», скільки тебе можна кликати.

– Давно кликав?

– З 1979-го року, правда, не особисто, а через інших людей. 1983-го я все ж таки звільнився, було це на початку березня. Прийшов у «Спартак», а Бєсков мені й говорить: «Давай, Юрко, спробуємо, що вийде, але я тобі нічого не обіцяю». А я рік не грав

у серйозний футбол, і відразу потрапив на здачу нормативів. Тест Купера я терпіти не міг, а тут ще й неготовий був. Добре хоч, що тести приймав Геннадій Логофет – корінний спартаківець, на деякі речі він закрив очі. А от Валерій Газзаєв, пам'ятаю, здавав Табакову, відомий такий арбітр був, принциповий – рази три, або й чотири. А взагалі, за великим рахунком, для форварда цей горезвісний тест Купера – не головне. Для нападника головне завдання – забивати.

Спочатку Бесков ставив мене в іграх за дубль правим хавбеком. І це – з моєю витривалістю! Десь турі в п'ятому граємо в Тбілісі. Той сезон розпочався для «Спартак» невдало, і гра з місцевими динамівцями була досить принципова й важлива. За рахунку 0:0 «зламався» Едгар Гесс. Був такий цікавий гравець – сам німець, нині у Німеччині живе, родичі у нього всі там. Отож, хвилин за 15 до кінця матчу Бесков говорить мені, мовляв, розминайся швиденько й виходь. Дебют в «основі» мені вдався: після кутового у виконанні Валери Гладіліна я добре пробив головою – 1:0, потім ми від-

разу забили другий м'яч, а за ним – і третій: відзначився Сергій Родіонов після моєї передачі. А в Бескова така система була: ти можеш всю гру погано відіграти, але коли забив, або віддав голевий пас – ти «король». Ну, а я і забив, і віддав, одним словом, добре почав. А тут ще й Родіонов «зламався», мені доводилося грати попереду інколи й одному, а Гаврилов із Сочновим грали «нижче». Втім, я такий «чистий» форвард, як, до речі, і вони – мені б із глибини діяти, адже швидкості не вистачало. Рік складався непогано, але наприкінці сезону травмувався і не міг грати на повну силу. Справа була перед домашньою зустріччю з «Металістом», а вже через чотири дні нам треба було грати зустріч на Кубок УЄФА з фінським клубом ХІК. Сьогодні я розумію, що було б краще пропустити матч із харків'янами, підлікуватися, але тоді я вийшов на поле й травмувався ще більше, так, що з фінами грати не міг. Бесков мене викликав і запитав, чи зможу грати. Я, звичайно, сказав чесно: ні. А на установці він перед усією командою говорить: мовляв, Резнік грати відмовляється. Як відмовляється, з фінами? Це ж смішно! А я бігти не можу. Бесков – пан, сказати щось, скривдити людину міг без проблем. Із цього все й почалося. Але, думаю, підмішалися і якісь нефутбольні справи. Поки я заліковував травму, команда «пройшла» ХІК і потрапила на голландську «Спарту». У Роттердам Бесков мене не взяв, а через два тижні ми повинні були грати в Тбілісі матч-відповідь. Ми тренувалися напередодні поїздки у своєму манежі, і я бачив, що він награв мене під «основу». І тут відбулося непередбачене: я нахилився, щоб зашнурувати взуття, а розігнутися не зміг – защемлення нерва, можливо, від перенавантаження. Я покликав лікаря, що надав мені першу допомогу, однак Бесков, проте, змусив знову вийти на тренування. Але не тренуватися ні, звичайно, грати я не міг. Бескову це не сподобалося – не знаю, може, не повірив, що все дуже серйозно? Ну, а «Спартак» тим часом за сумою двох ігор поступився голландцям – так моя кар'єра в московському суперклубі підійшла до кінця.

– **Чим вам запам'ятався Бесков?**

– Він міг чудово поставити команді гру. Він міг в один момент знищити все, що збирав і складав роками. Бесков постійно боровся з пияцтвом в «Спартакі». Якщо гравця якогось із цим ділом упіймає – довго не вмовляв: збирай речі, до побачення. У будь-який вихідний – обов'язково міряють тиск, у лазеньку сходимо, у баскетбол граємо. Ну, і зважування – по 6 разів на день: не дай боже склянку зайву води вип'єш – відразу все відомо тренеріві.

– **У Бескова були мазунчики?**

– Думаю, так. Дасаєв, Федір Черенков, Родіонов.

– **А Гаврилов?**

– «Гаврюша» – ні. Десь у душі Бесков його, напевно, поважав, але Юрко – людина своєрідна. Міг, наприклад, в автобусі клубному касетку «блатну» поставити. Бескова аж пересмикувало, терпіти цього не міг. До речі, знаєте, де тренер в автобусі сидів? На третьому сидінні. Завжди. Але спереду – ніколи.

– **Чому він завжди спостерігав за матчами з трибуни, а не з тренерської лави?**

– Може, малюнок гри відтіля було видно краще, не знаю. Бесков завжди сидів на трибуні, а от масажист спартаківський у нього завжди «човником» по сходах бігав узад-уперед. Через цю звичку Костянтина Івановича, до речі, «Спартак» багато в чому, думаю, і програв в 1983 році в Дніпропетровську вирішальну битву за «золото» чемпіонату країни. На 20-й хвилині матчу, у якому москвичам необхідна була перемога, «зламався» один гравець, а потім – інший, а там на стадіоні від лави запасних у 10 рядів оточення міліцейське стояло, і ніяк масажист наш не міг пробратися до Бескова на трибуну. А погано те, що без нього й заміну ніхто зробити не міг. От так, без двох футболістів і грали до перерви. «Дніпро» виграв – 4:2, і три м'ячі забив Таран. А у «Спартака» обидва голи провів Валера Гладілін, і ще момент мав, а після матчу Бесков на нього чомусь усіх собак за невдачу й повісив. Самолюбна людина така, але команду міг зробити відмінну, згадайте хоча б «Асмарал» на зорі російських першостей.

– **Які стосунки у Бескова-тренера були з Романцевим-гравцем, адже, якщо не помиляюся, капітаном команди був саме Олег Іванович?**

– Колись Бесков вигнав Романцева з команди.

– ?!

– Так, сезон-83 Романцев у «Спартакі» так і не дограв. А справа була така: ми грали в Мінську з «Динамо» і вели 2:0, але в підсумку поступилися – 2:3, вирішальний третій м'яч пропустили в кінцівці гри. Дасаєв по-воротарськи крикнув «я», приготувався зіграти на виході, і Романцев, відхилившись, пропустив м'яч воротареві, але їх двох випередив Гуринович, головою відправивши м'яч у сітку. Назад у Москву їхали потягом, у купе – Дасаєв, Романцев, Гаврилов і я. А Костянтин Іванович після гри нерви «відновлював» і кричав Миколі Петровичу Старостіну, та так, щоб увесь вагон почув: «А що у нас за капітан такий? Щоб завтра я його в команді не бачив». Ми сидимо поруч. Олегу незручно. «Поки він не вибачиться, я в команду не повернуся!» – тільки й сказав. Хто, Бесков вибачиться? Такого не бувало.

А Олег пішов. Став тренувати спочатку столичну «Червону Пресню», потім – «Спартак» (Орджонікідзе), а вже звідти Микола Петрович рекомендував його у «Спартак» московський.

– **Ким для «Спартака» був Микола Старостін?**

– Микола Петрович – «золота» людина, ніколи нікому поганого слова не скаже, не скривдить. Він займався в команді всіма організаційними питаннями й господарськими справами. Якщо у кого щось не виходило – усі йшли до нього по допомогу, за порадою. Він був свого роду «буфером» між Бесковим і командою.

– **Надалі ваш ігровий шлях проліг у рідну Полтаву?**

– До цього ще був Тернопіль. Правда, у цьому місті мені довелося пробути недовго. У Полтаву мене запросив Віктор Пожечевський. «Ворскла» саме виступила в першості України серед колективів фізкультури, й перед командою стояло завдання вибороти путівку в другу союзну лігу.

– **Якщо в сезоні-85 «Ворсклі» заповітна мета не підкорилася, то вже рік потому команда впевнено посіла перше місце в зоні й перемогла у фінальному турнірі в Мукачевому.**

– У нас була гарна команда, у якій дуже вдало поєднувалися молодь і досвід. У складі було багато місцевих гравців, та і я із задоволенням грав за «Ворсклу», адже і місто, і команда мені не чужі. Приємно, що я зумів своєю грою принести користь команді, запам'ятатися уболівальникам.

– **Дев'яте місце 1987 року багатьма було сприйнято як безсумнівний успіх: усе-таки в «українській зоні» грали 26 дуже пристойних команд. Але навіть найбільші оптимісти не могли тоді припустити, що в наступному році команда претендуватиме на чергове підвищення в класі.**

– У сезоні-88 боротьбу за перше місце, по суті, вели дві команди – «Ворскла» і «Буковина». До останніх турів була інтрига, причому, що цікаво, в очних двобоях ми чернівецьких футболістів здолали – 1:1 на виїзді, та 1:0 – у Полтаві (переможний гол забив Петро Ротань).

– **Чого не вистачило тоді «Ворсклі» для того, щоб випередити «Буковину»? Говорили, що багато чого вирішувалося не на футбольному полі, а за його межами...**

– Чого не вистачило? Можливо, бажання керівництва. Командочка у нас була – що треба, ми були багато на що здатні. Можливо, хтось вважав, що у першій лізі нам робити нема чого. Так чи інакше, програвши в останньому турі вдома севастопольській «Чайці», ми «подарували» «Буковині» перше місце. Правда, команді Школьниково це не допомогло – у фінальній «пульці» «Буковину» «відчепили» від потяга, що їхав у першу лігу.

А тим часом, за тур до закінчення сезону до нас приїжджали «емісари» із Хмельницького. «Буковина» повинна була їхати в гості до «Поділля», і ці люди пропонували свою допомогу в досягненні необхідного «Ворсклі» результату. Але «верхи», повторюся, вирішили полегшити «Буковині» завдання. Нас же, за друге місце, преміювали поїздкою в дивовижну тоді Африку, до Мавританії...

«СпортКлуб» (грудень 1999 року).

КЛУБИ ПОЛТАВЩИНИ — У ЛІГАХ МАЙСТРІВ

Полтавська «Ворскла» — провідна команда регіону. Проте, не лише ворскляни грали серед професіональних колективів. Інші команди Полтавщини у різні часи також презентували область на всеукраїнській арені. А кременчуцький «Кремінь» — і на всесоюзній.

«КРЕМІНЬ»

Сезон	Ліга	І	В	Н	П	М	О	Місце
1992	Вища 18	4	8	6	17-23	16	7 (з 10)	
1992-93	Вища 30	8	11	11	23-40	27	9 (з 16)	
1993-94	Вища 34	9	8	17	26-39	26	15 (з 18)	
1994-95	Вища 34	12	6	16	42-54	42	10 (з 18)	
1995-96	Вища 34	14	4	16	46-56	46	9 (з 18)	
1996-97	Вища 30	7	3	20	28-57	24	15 (з 16)	

Наддніпрянська команда вибула з елітного ешелону, а невдовзі, транзитом через першу і другу ліги, взагалі втратила професіональний статус. Відроджений «Кремінь» — ініціатива **Олега Бабаєва**, який фінансує команду переважно за власні кошти. В останні роки команда — середняк другої ліги.

Регіон

КРЕМЕНЧУЦЬКИЙ РАЙОН

Здавна Кременчуччина славилася своїми спортивними досягненнями, особливо у такому виді спорту, як футбол. У післявоєнні роки почали проводитися чемпіонати району, до яких залучали колективи фізкультури колгоспів і радгоспів. Команди із сіл Рокитне, Білецьківка, Червона Знам'янка, Максимівка, Дмитрівка у 1960 – 70-х роках брали участь у першості області з футболу. У 1980-90-х роках команди «Колос» (Пришиб), «Псел» (Запсілля), «Кремінь» (Омельник) ставали переможцями та призерами першостей області з футболу. Після 2000 року участь в обласних змаганнях брали команди «Імпульс» та «Че-Ка» (Піщане).

«Кремінь» (Кременчук). 1992 рік

Команди району неодноразово були переможцями обласних змагань з футболу серед ветеранів, юнаків, державних службовців, а також учасниками Всеукраїнських змагань «Граємо за Україну разом!». Вихованцями футбольної школи Кременчуцького району є такі відомі гравці, як Роман Федоренко, Юрій Краєвський, Микола Сухоменюк, Анатолій Непорада, Анатолій Матяш, Сергій Шолох, Валерій Прописвіт. Нині при районній дитячо-юнацькій спортивній школі діє 7 груп з футболу, в яких займаються 135 дітей.

НАЗВУ «ДНІПРО» ЗАПАТЕНТУВАВ КРЕМЕНЧУК

Кременчуцький футбол утретє ввійшов у ту саму воду. Адже нині відбувається саме третя спроба місцевої команди зіграти у футбол на більш-менш високому рівні. Два попередні етапи принесли уболівальникам чимало яскравих перемог, досягнень, позитивних емоцій, але закінчувалися однаково — команди «Дніпро», що стала бронзовим призером у класі «Б», і «Кремінь» кінця 90-х років, котрий досяг вагомих результатів серед еліти вітчизняного футболу, припинили своє існування.

Нова спроба — новий кременчуцький «Кремінь», який стартував у першості країни сезону 2005-2006 серед команд другої ліги і там грає й досі. Відоме прислів'я говорить: хто не пам'ятає минулого, не має майбутнього. Так якою ж була історія кременчуцького футболу?

Перша повоєнна серйозна футбольна команда мала Крюківську прописку. Вона нерозривно пов'язана з вагонобудівним заводом та особисто з керівником підприємства **Іваном Митрофановичем Приходьком**. Новий, чудовий заводський стадіон став основою для успішних виступів команди «Авангард». Із п'ятдесятих років крюківські футболісти успішно виступають у чемпіонаті області, Кубку Полтавщини та чемпіонаті України серед колективів фізкультури. Одначе віддавати одноосібну першість «Авангарду», як команді, що почала диктувати «моду» у кременчуцькому футболі, все ж не зовсім справедливо. Були ще «Локомотив», «Дзержинець»... Тим не

«Дніпро» (Кременчук). 1967 рік

менше, саме «Авангард» вийшов на новий всеукраїнський рівень. Крюків'янам знайшлася відповідь. І яка! Створена у 1960 році на базі заводу «Шляхмаш» команда стала не лише вагомою сторінкою місцевого футболу, але й запатентувала нову назву в Україні — «Дніпро». Вже пізніше з'явилися відомі усім уболівальникам «Дніпро» (Дніпропетровськ), «Дніпро» (Черкаси), «Дніпро» (Могильов). Проте найпершим був «Дніпро» (Кременчук).

ПРОТИСТОЯННЯ, ЩО ЗАПАМ'ЯТАЛОСЯ НА ВСЕ ЖИТТЯ

Стадіон «Шляхмаш» на матчах кременчуцького «Дніпра» 1960 року збирав повні трибуни. Перший тріумф — перемога у Кубку області — а переможений сам полтавський «Локомотив». Далі — виступи у змаганнях серед команд колективів фізкультури, все нові й нові звершення долав молодий колектив. До тих часів відносимо появу кременчуцького дербі «Дніпро» — «Авангард» на рівні чемпіонату області. Натовп кременчуцьких уболівальників ішов пішки через міст у Крюків, щоб підтримати улюблену команду. Сама команда, футбол, який вона демонструвала — це плід продуктивної діяльності її тренера **Григорія Мірошника**. А які футболісти виходили на поле: воротар — **Анатолій Кузнецов**, польові гравці — **Олександр Іванов**, **Йосип Штефуца** (у майбутньому — майстер спорту, гравець відомих українських команд), **Геннадій Ципленков**, **Геннадій Пьоришкін**, **Гога Сологашвілі**, **Петро Кут**, **Юрій Ячнев**, **Володимир Андрєєв**, **Василь Бубняк**, **Гарік Лавкін**. Цих людей не можна не згадати. І хоч не всі вони були корінними кременчужанами, однак зробили для місцевого футболу вони дуже багато.

Естафету «Дніпра» підхопили автобудівники. Саме своєрідна реорганізація команди «Дніпро» на базі КрАЗу, знову ж таки завдяки **І.М.Приходьку**, сприяла появі вже не тільки у місті, області, а й в Україні дуже сильного, конкурентноспроможного футбольного колективу. Участь у змаганнях серед команд класу «Б» (в СРСР тоді були два лігові формати — клас «А» та клас «Б») не стали для «Дніпра» межею досягнень. Кременчужани сезон за сезоном послідовно підіймалися щаблями турнірної таблиці. Піком став 1967 рік, коли кременчуцький «Дніпро» здобув бронзові нагороди чемпіонату Союзу у класі «Б». Успіху досягли і завдяки великій групі місцевих вихованців (дуже добре була налагоджена робота з підготовки власних футбольних кадрів), які стали основними гравцями «Дніпра» — це **Віктор Берест**, **Анатолій Скурський**, **Юрій Показ**, **Григорій Ковтун** і, нарешті, незмінний другий тренер ко-

Значний внесок у становлення та розвиток футболу в районі зробив тренер, голова районної ради КПФСТ «Колос», а згодом — начальник відділу у справах сім'ї, молоді та спорту райдержадміністрації **Андрій Федосійович Горячковський**, який більше тридцяти років працює на благо Кременчуцького району у галузі фізичної культури і спорту. Вагомий вклад у реалізацію програм щодо розвитку футболу в районі вносять голова Кременчуцької державної адміністрації **Іван Якимович Панасенко**, голова Кременчуцької районної ради, президент районної федерації футболу **Олександр Петрович Степаненко**.

Починаючи з 2008 року чемпіонат Кременчуцького району з футболу проводиться серед команд Прем'єр-ліги та першої ліги. У сезоні 2009 року у відкритій першості району з футболу бере участь 21 команда, з них 9 команд у Прем'єр-лізі та 12 — у першій лізі. Команда «ЧЕ-КА» (с.Піщане) бере участь в першості Полтавської області серед команд другої ліги.

ЛУБНИ

У Лубнах футбольний м'яч побачили вперше приблизно 1915 року. В ті часи нова гра була поширена переважно серед заможних верств населення. У 1915 році в Лубнах стали до ладу евакуйовані з прифронтової смуги заводи «Фенікс» і «Механік» та суконні фабрики, на яких працювало багато військовополонених австрійців. Вони ще до Першої світової війни грали в «копаного м'яча» на батьківщині і також чомусь навчили цієї гри місцевих хлопців. 19 березня 1918 року Лубни окупували німецькі війська. Тоді в місті вже існувала перша справжня футбольна команда. Вона складалася з хлопців робітничих кварталів. Капітаном команди був 20-річний воротар («гольман») Петро Сафонов, який у подальшому багато зробив для становлення гри в Лубнах.

манди **Святослав Ждан**. Апогеєм футбольних баталій для міста стало протистояння 1967-го року в 1/16 Кубка СРСР «Дніпро» (Кременчук) — «Динамо» (Київ). Ви уявляєте, «Динамо» під керівництвом великого **Віктора Маслова**, завітало до Кременчука. Склад найсильніший, зірковий: **Хмельницький, Сабо, Мунтян, Рудаков** у воротах, **Медвідь**, капітан команди **Анатолій Біба**. Що не ім'я, то зірка. Термін «зайвий квиток» перестав існувати за багато днів до гри. Окрім сидячих одинадцяти тисяч місць на стадіоні «Дніпро» (тепер — «Політехнік»), продали ще десять тисяч «вхідних». Сиділи у проходах, біля краю поля, заходили на дерева, будинки. Сам матч видався таким, що змушував «ревіти» трибуни. Дуелі **Сабо-Скурський, Берест-Хмельницький**, нарешті, протистояння капітанів **Андрія Біби** та центрального захисника «Дніпра», майстра спорту **Миколи Савенкова** стали незабутнім видовищем для футбольних гурманів. І хоча кременчужани програли 0:2, проте гідно презентували наш футбол на Всесоюзному рівні (до речі, перед цим «Дніпро» у 1/32 фіналу переграв потужний владикавказький «Спартак»). На жаль, на початку 70-х років кременчуцький «Дніпро» наказав довго жити, так більше під цією назвою і не «спливши» у футбольній історії.

ВІД БЕРЕСТА ДО ЯРЕМЧЕНКА

Здавалося, це було зовсім недавно. За допомогою автомобільного заводу у середині 1980-х відтворюється футбольна команда, але під назвою «Кремінь». Футбольний клуб знайшов впливового прихильника — першого секретаря міського комітету партії Миколу Залудяка, який зробив дуже багато для становлення «Кременя» та його подальших виступів. Колишній захисник «бронзово-

го» «Дніпра» **Віктор Берест** став головним тренером. Історію цієї команди добре пам'ятають футбольні уболівальники. Вона яскрава, і в той же час трагічна. У змаганнях серед колективів фізкультури сяяли свої зірки — **Чичиков, Мартиненко, Шаманський, Шельменко...** Вже у 1988 році команда вийшла до другої союзної ліги. Із новим тренером Камінським прийшла нова хвиля талановитих гравців

Григорій Чичиков

Валерій Яремченко

— **Мурадян, Лінін, Мальованець, Кутельмах, Поляков**, до яких додалися колишній захисник київського «Динамо» **Володимир Лозинський**, три брати **Карпонаї** — **Тіберій, Адальберт, Іван**, які довгий час грали та працювали на благо команди. А скільки емоцій приніс турнір між другою та першими лігами — так звана «буферна зона» (суперники з Білорусі, Росії,

Вірменії). І, нарешті, у 1992 році із появою на карті світу незалежної України «Кремінь» потрапив до когорти найсильніших команд держави — вищої ліги. Із 1992 по 1997 рік команда — незмінний учасник вищолігових змагань. Вдалі виступи під керівництвом тренерів **Стрельцова, Тіберія Карпоная, Валерія Яремченка** — потрапляння до десятки кращих команд країни. Нові футбольні лідери Кременчука — голеадор **Андрій Федьков** (згодом він одягне футболку збірної Росії), захисник **Сергій Леженцев** (потім грав за «Динамо», «Чорноморець», «Таврію», «Ворсклу», українську збірну), нападник **Іван Карпонай**, класний півзахисник **Ігор Жабченко** (наступна прописка — «Чорноморець», волгоградський «Ротор», «Шахтар», збірна України), півзахисники **Андрій Кирлик, Олег Ратій**, захисник **Сергій Лукаш**... Лебединою піснею «Кременя» у вищій лізі стало друге коло сезону 1995/1996, коли команду тренував відомий спеціаліст **Валерій Яремченко**, котрий привів з собою із «Шахтаря» **Олега Матвєєва, Сергія Ателькіна та Ігоря Леонова**. Це був футбол найвищого ґатунку. На стадіон ходили, як на свято — подивитися на дриблінг Матвєєва, на майстерність Ателькіна, на надійність Леонова. І результат став просто суперовим — третє місце за підсумками матчів другого кола!

А потім, на жаль, усе поступово зійшло нанівець. Гроші скінчилися, Яремченко і дончани поїхали з команди. «Кремінь» зіграв свій останній сезон у вищій лізі. Прийняв удома київське «Динамо» із **Шевченком та Ребровим**, на чолі з великим Лобановським, і покотився до першої, потім другої ліги та «успішно» припинив своє існування...

Головне ж — у нас є футбольна спадщина. У нас є на чому вчитися. І новий етап у розвитку кременчуцького футболу будуватиметься не на порожньому місці. Вперед, «Кремінь» (Кременчук), до нових досягнень та вершин. Ми у тебе віримо!

Літом 1918 року за пропозицією німецького генерала Меліора солдати, що у вільний час влаштовували ігри між собою, вирішили викликати на товариський матч лубенських футболістів. На жаль, ніяких подробиць цього поєдинку досі не знайдено. Але сам факт проведення гри є незаперечним.

Після війни футбольне життя в місті стало потроху налагоджуватися. Організація спортивного руху спочатку зосередилася в руках Всеобуча. У 1922-1923 роках у Лубнах поступово з'являються перші футбольні команди: «Фенікс», «Желдор» (згодом — «Локомотив»), «Райсоюз». У 1923-1924 роках була створена команда «Спартак», яка згодом брала участь в обласних турнірах. Військові з місцевого гарнізону РКЧА створили команду «Червоноармієць».

У 1927 році відбувся футбольний турнір IV Всеукраїнської Спартакіади, в якому вперше взяла участь і команда Лубенського округу. Однак на першому ж етапі лубенці поступилися суперникам з міста Ромни – 0:0, 1:1 (перегравання) і вибули з подальшої боротьби. Після 1928 року всі провідні гравці Лубенщини зосередилися в команді нового товариства «Динамо», яке вже у 1931 році першим у місті отримало свій гарно обладнаний стадіон на 500 глядачів. Провідними футболістами міста у 20-30-х роках минулого століття були: П.Сафонов, Л.Волков, К.Терлецький, І.Власенко, Г.Сурмило.

У першому чемпіонаті Полтавщини у 1938 році від міста над Сулою виступав «Спартак», який вийшов до другого кола змагань, але у фінальний турнір не пробився.

«НАФТОХІМІК»

Перемігши в турнірі команд другої ліги, доволі міцна команда нафтопереобного заводу стартувала в сезоні 1995-96 у першому дивізіоні. Там підопічні **Михайла Бєлиха** посіли 15 місце з 22 команд. Відомі виконавці – **Ставка, Мальованець, Лінін, Брагинець, Фокін, Свистун**. На жаль, через брак коштів, продовжити виступи у професіональному футболі «Нафтохімік» не зміг. Команду було розформовано, а кращі гравці розійшлися по інших клубах.

«Нафтохімік» (Кременчук). 1990 рік

«ВАГОНБУДІВНИК»

Ця кременчуцька команда з давньою історією та традиціями заявила в сезоні 1994-95 у третю лігу, і зайняла там 14 місце серед 22 команд. Найвідоміші гравці — **Лупинос, Соловей, Лисковець, Спіцин, Манія**. Тренер — **Ігор Арановський**. Провівши серед профі лише один сезон, надалі кряківці продовжили виступи на аматорському рівні.

«СУЛА»

Лубенці, які в радянські часи непогано виступали серед колективів фізкультури, в сезоні 1994-95 вирішили грати у третій лізі першості країни (19 місце серед 22 команд). Найвідоміші гравці – **Ладатко, Стеценко, Симоненко, Матала**.

«ГІРНИК-СПОРТ»

Команда з Комсомольська спробувала власні сили у другій лізі в сезоні 1995-96, і з тих пір є традиційним учасником змагань професіональних команд. Правда, поки що – без особливих успіхів (найкращий результат — 4 міс-

це в сезоні 1998–99). Але власною спортивною базою, стадіоном «Юність», на якому команда грає домашні матчі, та дитячою школою клуб може пишатися. У різні часи з командою працювали такі відомі фахівці, як **Сергій Мурадян, Юрій Чумак, Олег Ратій**. Багаторічний президент клубу – **Петро Каплун**.

ФК «ПЕТРІВЦІ» («МИРГОРОД»)

Злет сільської команди – заслуга **Володимира Корнійовича Тарана**, президента клубу та голови КСП ім. Іваненка. Саме Таран віднайшов можливість у селі на Миргородщині фінансувати професіональний клуб. Після успіхів на обласній арені, «Петрівці» добре провели дебютний сезон у другій лізі першості країни (1996/97), зайнявши пристойне четверте місце (цікаво, що команда програла три стартових матчі, причому перший з рахунком 0:8). Наступного року команда була вимушена перебратися до райцентру. На жаль, можливості КСП, а отже – і клубу — виявилися обмеженими, тому через брак коштів «Петрівці» не могли продовжувати виступи на високому рівні. Догравали свій другий сезон (14 місце) футболісти у Миргороді, а ще через два роки «прозябання» колектив взагалі припинив існування.

У складі команди грали **брати Толстови, Касьян, Марусич, Лупинос, Піддубний, Солнишкін, Федоришин**,

Вже після Другої світової війни відроджений «Спартак» навесні 1946 року здобув обласний Кубок товариства «Спартак», а восени вийшов до чвертьфіналу обласного Кубка. Головним організатором та провідним футболістом лубенського «Спартак» був Г.Глебович. Також своєю вправною майстерністю вирізнявся воротар Борис Массарський.

ФК «Петрівці». 1997 рік

У 1947 році на лубенському верстатобудівному заводі «Комунар» створюється футбольна команда «Батьківщина», яка здобула перші успіхи на обласному рівні. У 1949 році вона вийшла до фінального турніру чемпіонату області, де посіла 7 місце. А у 1952 році пробилася до фіналу Кубка області, де поступилася полтавському «Локомотиву» – 1:6. Головним тренером «Батьківщини» був Леонід Волков. Провідні гравці: Ю.Войнаховський, М.Свергуненко, О.Праченко, В.Хохлов, Л.Якуба. В подальшому команда заводу «Комунар» змінює назву на «Салют», а у 1954 році перетворюється на «Торпедо».

З 1957 року відчутною силою в обласних змаганнях стає команда заводу сільськогосподарських машин «Комсомолець», створена ще у 1948 році. Вже під назвою «Колгоспник» вона першою серед лубенських команд у 1959 році стає призером обласного чемпіонату, посівши 3-є місце. Керівник команди – І.Є.Нелін, провідні футболісти В.Скосягоренко, П.Левін, І.Фещенко, К.Переверзєв, А.Тюро, А.Шматко.

Брагинець та інші відомі виконавці. Тренував команду **Олег Бистрицький** (останній сезон – **Володимир Гришко**).

«ВОРСКЛА-2»

Олександр Омельчук

Друга клубна команда дебютувала у другій лізі в сезоні 1997-98 під керівництвом **Сергія Собецького** (9 місце серед 16 команд). Варто сказати, що лише за перший сезон у складі колективу спробували свої сили 46 футболістів. Команда, яка стала «кузнею кадрів» для ворсклян, проіснувала до 2005 року. Особливими досягненнями другої команда, на жаль, похвалитися не могла, щоправда, окрім «бронзи» на Кубку Президента Туркменістана в лютому 2004 року. Молодих футболістів для першої команди тут також готували **Олег Моргун, Іван Шарій, Анатолій Момот, Віктор Носов, Олександр Омельчук**. Вихованцем колективу можна вважати голкіпера національної збірної України **Андрія Пятова**, який не один рік захищав ворота «Ворскли-2».

АДОМС

Кременчуцька команда (президент – Костянтин Туркін) несподівано засяяла на футбольному небосхилі, і так само несподівано згасла, проіснувавши два роки у другій лізі: сезон 1999-2000 – 2 місце, сезон 2000-2001 – 14-те. Тренували команду **Григорій Чичиков**, а потім – **Сергій Свистун**. Що цікаво, грав у її складі деякий час «гвардієць» ворсклян **Геннадій Медведєв**.

Сергій Свистун

ФК «ПОЛТАВА»

«Полтава» – одна з наймолодших команд в українському футболі. Вона була створена два роки тому – 25 червня 2007 року рішенням депутатів міськради, під патронатом мера міста **Андрія Матковського**. Господарем і президентом клубу є бізнесмен **Леонід Соболєв**. За два роки через колектив пройшли більше ста футболістів, пе-

реважно — не місцевих. Свій перший сезон у другій лізі полтавці завершили на 11 місці, а вже наступного року сперечалися за перепустку в першу лігу. За кілька тижнів до фінішу головного тренера **Олександра Омельчука**, який працював із командою з дня її створення, змінив легендарний **Іван Шарій**. Команда фінішувала другою в першості, пропустивши вперед кіровоградську «Зірку», а в перехідному матчі за право грати в першій лізі, в Черкасах прогнала білоцерківському «Арсеналу» — 0:1.

Домашні матчі грає на стадіоні «Локомотив».

ФК «Полтава» — «Кремінь». Справжнє дербі

Також певних успіхів досягла армійська команда Лубенського будинку офіцерів (ЛБО), яка стала срібним призером Кубка ККВО у 1958 році та брала участь в обласному кваліфікаційному турнірі до чемпіонату України серед КФК у 1959 році. Згодом армійці виступали під назвою «Чапаєвець». Тривалий час тренував колектив Макс Ісаакович Шафір. Провідними гравцями в різні роки були: В.Мухін, М.Грузман, А.Белан, М.Кофман, В.Рязанов, Р.Оганесян, В.Шнейдерман, А.Тюро, А.Голубев, В.Єгорович та інші.

Наприкінці 1950-х — на початку 60-х років на провідні ролі в лубенському футболі знову виходить «Торпедо» (завод «Комунар»). Вже у 1958 році комунарівці під назвою «Авангард» (яка протрималася лише два роки) вийшли у фінал Кубка області, де поступилися полтавському «Локомотиву» — 0:3.

У 1960 році команду очолив колишній голкіпер Михайло Юхимович Нежинський. Довгі 30 років він незмінно керував колективом, виховав багато відомих лубенських футболістів. Під його керівництвом «Торпедо» у 1963 році грало у фіналі Кубка області, де поступилося «Авангарду» (Крюків) – 0:3. Наступного, 1964 року така ж сама доля спіткала і команду заводу «Комсомолец» – «Металіст» (Лубни), яку очолював К.Л.Переверзєв. Знову сильнішим виявився «Авангард»(Крюків) – 1:0. Однак хоча й не дуже вдало, проте два роки поспіль у фіналі Кубка Полтавщини грали лубенські команди. Більшого досягти командам із Лубен тривалий час не вдавалося. Провідними гравцями у 1960-х роках в «Торпедо» були: М.Грузман, Г.Степанов, В.Даценко, Я.Рожко, В.Ульріх, П.Акулов, В.Маковський; у «Металісті»: І.Фещенко, В.Могущий, О.Калюжний, А.Тюро, Ф.Пугачов. У 1969 році лубенський «Металіст» змінив назву на «Колос» та прийняв участь у фінальному турнірі республіканського турніру «Золотий колос».

Сезон 1993/94

Першість України Друга ліга

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Нафтовик» (Кременчук)	42	24	7	11	69-41	55	4(22)

«Нафтохімік»: Атамась – 1 матч, Балашов – 7, Бережний – 39 (3), Боженко – 14 (-13), Бочкарьов – 5, Бояр – 41 (11), Векленко – 4, Єльченко – 1 (-1), Зарицький – 20, Зінченко – 21 (7), Коломієць – 36 (2), Лінін – 41 (13), Лупинос – 35 (1), Маланчій – 32, Мальованець – 35 (12), Мурадян – 29 (7), Недяк – 34 (5), Піддубний – 16, Поляков – 28, Прокопінченко – 30 (1), Самара – 18 (2), Селезньов – 30 (2), Солнишкін – 6, Соловей – 8, Спіцин – 21, Ставка – 20 (-13), Сусік – 38, Гришин – 9 (-14), Фокін – 16 (2), Христенко – 12.

Головний тренер – Михайло Бєлих.

Сезон 1994/95

Першість України Третя ліга

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Вагонобудівник» (Кременчук)	42	14	9	19	38-54	51	14(22)
«Сула» (Лубни)	42	7	7	28	24-33	28	19(22)

«Вагонобудівник»: С.Назаренко – 38 (6), М.Бєлов – 37(4), Ю.Векленко – 35(2), А.Лаврик – 34(5), М.Івко – 34, З.Манія – 34(2), В.Полтавець – 31 (-45), А.Литвиненко – 28, В.Круглий – 28(1), Б.Житинський – 19 (1), А.Коломієць – 19 (1), О.Спіцин – 17 (2), С.Миськун – 16 (1), С.Лупинос – 15 (1), О.Лисковець – 15 (4), С.Зарицький – 11, О.Селезньов – 10, А.Конфедерат – 9 (-9), І.Краєвський – 8.

Головний тренер – Ігор Арановський.

«Сула»: І.Портяник – 23 (1), М.Стеценко – 23(1), В.Малих – 22 (4), В.Давиденко – 21(1), А.Драценко – 19, С.Симоненко – 19(2), А.Пєшков – 18, О.Швойницький – 16 (-21), С.Маценко – 15, О.Кулик – 14 (-12), С.Петрик – 14, В.Кисленко – 12, В.Бакаєнко – 11(1), І.Морозюк – 10, І.Ладатко – 10 (2), А.Пристапа – 10 (6), О.Баран – 9, А.Кондратович – 9(4), В.Лисенко – 8, В.Уткін – 7, В.Арінін – 7, С.Сидорчук – 7, М.Лисенко – 7, А.Петришин – 6 (1), А.Гришанович – 5, Є.Лисовенко – 5, В.Власенко – 4, В.Гончаренко – 3, Ю.Шевчук – 2, О.Волошко – 1, А.Матала – 1(1), Є.Єфімець – 1, Р.Мирний – 1.

Головні тренери – Сергій Маценко, Олександр Сердюк.

Сезон 1995/96

Першість України Друга ліга

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	38	10	8	20	33-71	38	16(20)

«Гірник-Спорт»: В.Бордюг – 31, А.Горшков – 28, І.Саїтов – 28 (2), В.Піддубний – 24, В.Дяденко – 24 (2), А.Крикун – 20 (-34), В.Шепелєв – 20, С.Пятин – 19, Р.Хайдаралієв – 17 (1), А.Михалко – 15, Р.Бояр – 15 (2), О.Ткаченко – 15, І.Толстов – 14(4), В.Гусак – 13, В.Усов – 13 (7), О.Стрельцов – 13, О.Супрун – 12 (-20), Є.Діденко – 12, А.Білоконь – 10, В.Давиденко – 10, С.Ковальов – 10, Ю.Ющук – 8 (1), О.Московець – 8(3), А.Строкатов – 8, І.Харін – 8 (2), С.Пасічник – 7, А.Саутін – 7(2), А.Кононенко – 7 (1), В.Приходченко – 6, С.Мірошніченко – 5(-13), С.Шевченко – 5 (1), В.Уткін – 5, Д.Воробйов – 4, Я.Жарков – 3, А.Толстов – 3 (2), В.Бабич – 3 (1), Ю.Хрієнко – 2 (-4), В.Кушніренко – 2, С.Жеребко – 2, В.Лінін-2, В.Софілканич – 2, В.Боженко – 2, В.Калуцький – 2 (1), В. Яремко – 1, А.Зозуля – 1.

Сезон 1996/97

Першість України Друга ліга. Група «Б»

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
ФК «Петрівці» (Миргород)	32	15	8	9	46-36	53	4(17)
«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	32	10	6	16	20-32	36	14(17)

ФК «Петрівці»: Прихожий Сергій – 23 матчі (-20 голів), Супрун Олександр (-16), Брагинєць Андрій – 16, Векленко Юрій (16), Власенко Олег – 2, Гармаш Олександр – 25 (1), Глибко Олег – 11, Грудина Володимир – 29(2), Зайченко Юрій – 7(2), Ільїн Віталій – 15(1), Калюжний Олег – 22 (1), Касьян Геннадій – 26 (5), Крамаренко Ігор – 28 (1), Лупинос Сергій – 32(4), Марусич В'ячеслав – 24 (3), Михалко Анатолій – 4, Піддубний Валентин – 29 (1), Сигіда Руслан – 4, Сірик Анатолій – 18 (1), Слободський Олег – 8 (1), Солнишкін Олександр – 21 (2), Сурма Олександр – 8, Сусік Юрій – 1, Татаринів Геннадій – 1, Толстов Андрій – 25 (3), Толстов Ігор – 27 (15), Федоришин Микола – 28 (2), Черкасов Євген – 15, Чернега Євген – 3(1).

Головний тренер – Олег Бистрицький.

«Гірник-Спорт»: Боженко Вадим – 21(-19), Крикун Олександр – 2 (-0), Полтавець Валентин – 11 (-13), Апілат Микола – 14 (1), Безуглий Юрій – 2, Белов Микола – 13,

У середині 1970-х років до учасників обласного чемпіонату залучилися нові лубенські команди – «Імпульс» (завод «Лічмаш») та «Хімік» (хімфармзавод). Спочатку вони грали по другій групі. Але у 1977 році «Імпульс» під керівництвом Павла Олексійовича Акулова вже виявляв грізну силу. У 1980 році команда заводу «Лічмаш» здобула «бронзу» обласного чемпіонату. Провідні гравці команди – П.Лисюра, А.Гармаш, В.Кочерга, П.Колодій. У 1981 році перший успіх прийшов і до сільських футболістів лубенщини – команда «Україна» (Оріхівка) стала срібним призером Республіканського ДСТ «Колос».

У 1982 році завдяки зусиллям начальника фізпідготовки військової частини міста майора М.Черненка в Лубнах на базі спортової відбудовується армійська команда, яка отримує назву «Зірка». За допомогою офіцерів П.Третьяка та Ю.Шера, які були палкими шанувальниками футболу, команда збирає найкращі сили з військових строкової служби, які грали у різних командах майстрів. Уже в рік дебюту команда здобуває «срібло» обласного чемпіонату, а у 1983 році першою серед лубенських команд досягає історичного успіху – стає чемпіоном області. На жаль, у тій команді не було місцевих гравців, але були футболісти, які в подальшому принесли славу полтавському футболу – Сергій Лукаш, Дмитро Гордей, Ігор Китайко та інші. У 1984 році в цій команді розпочав виступи і один із найкращих лубенських футболістів – Ігор Ладатко.

Бордюг Володимир – 6 (1), Бурименко Сергій – 3, Буций Ярослав – 4, Гуменюк Ігор – 9, Гусак Володимир – 17, Дяденко Віталій – 6, Жарков Ярослав – 25(2), Задорожний Сергій – 1, Замула Юрій – 4 (1), Калущкий Вадим – 14 (6), Кирпич Сергій – 16(1), Коваленко Валерій – 2, Коломієць Олександр – 1, Коннов Сергій-8, Лаврик Олександр – 27(4), Левчук Юрій – 1, Лінін Володимир – 9 (2), Ліонов Руслан – 28(1), Мальованець Володимир – 16, Маткевич Анатолій – 2, Мурадян Сергій – 7 (2), Нерух Андрій – 1, Поляков Олександр – 2, Портнов Ігор – 1, Ратій Олег – 2, Рудченко Ігор – 13, Рудчик Олег – 9, Саїтов Ігор – 28, Селезньов Олег – 15, Слободський Олег – 1, Спіцин Олег – 19, Стрельцов Олексій – 2, Ткаченко Олег – 26, Толстов Андрій – 1, Толстов Ігор – 1, Токар Олексій – 2, Уткін Віктор – 22, Харченко Олег – 1, Хлань Володимир – 24 (1), Ходирєв Сергій – 13, Шахов Альберт – 1, Янковський Олександр – 2.

Головний тренер – Анатолій Думанський.

Сезон 1997/98

Першість України

Друга ліга

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	32	12	11	9	39-35	47	4(17)
«Ворскла-2» (Полтава)	30	11	7	12	52-47	40	9(16)
ФК «Миргород»	30	7	5	18	34-64	26	14(16)

«Гірник-Спорт»: Р.Ліонов – 32, В.Мальованець – 31(1), Ю.Олександров – 30 (4), Р.Безпавлий – 30 (1), В.Хлань – 30 (3), С.Кирпич – 28 (1), І.Симчук – 28 (3), О.Спіцин – 27, В.Боженко – 26, Я.Жарков – 26 (3), І.Руденко – 22 (1), О.Ткаченко – 20(2), В.Олійник – 15(9), В.Синенко – 15, М.Апілат – 14 (2), С.Мурадян – 14 (1), Ю.Сусік – 14, С.Свистун – 12 (2), Р.Кирпиков – 11 (3), І.Саїтов – 9, О.Крикун – 7, О.Топор – 7, В.Уткін – 7, С.Ковальов – 5(1), Є.Вербовенко – 4, П.Кучирка – 3, О.Самара – 3(1), А.Бабич – 2, І.Шарій – 2, Д.Бабкович – 1, О.Гребинюк – 1, О.Лаврик – 1.

Головний тренер – М.Яцюк.

«Ворскла-2»: М.Федоришин – 28 (3), В. Дмитренко – 26 (3), О.Мелашенко – 26 (8), Г.Касьян – 25 (6), І.Кийко – 25, Р.Окриков – 25, В.Белаков – 23(1), С.Козлов – 22, В.Козій – 20(3), А.Минзу – 19, І.Сіренко – 16 (1), А.Диндигов – 15, А.Зіпунніков – 14(3), М.Лапко – 12, А.Роменський – 12, О.Круц – 9, О.Моргун – 9, В.Олефір – 9, Я.Любченко – 8, О.Стороженко – 8, В.Богатир – 8(2), В.Кобзар – 8(1), І.Мачоган

– 8 (1), І.Ю.Даїл – 7(2), А.Клименко – 6, С.Леженцев – 6, І.Шарій – 5 (1), О.Антюхін – 4 (2), К.Бабич – 4 (3), О.Головко – 4, І.Кислов – 4(2), І.Костюк – 4, В.Лунгу – 4, С.Чуйченко – 4(1), І.Яремчук – 4, В.Дичко – 3, А.Хомин – 3(2), А.Чамара – 3, Р.Ворона – 2, В.Кефалов – 2, А.Карагодін – 2, Е.Гуржій – 1, А.Ковтун – 1, В.Мусолітін – 1(1), В.Притков – 1(1).

Головний тренер – Сергій Собецький.

ФК «Миргород»: О.Калюжний – 28 (4), П.Куций – 25, Є.Христенко – 25, В.Грудина – 24, І.Крамаренко – 24 (1), Є.Черкасов – 22(1), А.Коломієць – 20 (2), О.Солнишкін – 19 (8), С.Лупинос – 18 (2), В.Головань – 15(1), В.Петренко – 15 (4), В.Піддубний – 15(1), А.Безуглий – 14, А.Востриков – 14, В.Ільїн – 14 (2), О.Супрун – 13, А.Алексєєнко – 13, С.Прихожий – 11, Ю.Богиня – 11 (2), Ю.Векленко – 10 (1), А.Гармаш – 10, Є.Чернега – 10, Л. Шпак – 10, Ю.Хрієнко – 9, А.Назаренко – 9, С.Шелест – 8 (1), Ю.Баштовий – 7(1), О.Власенко – 4, С.Ковалевський – 4, А.Саган – 4, Є.Самойлов – 4, А.Супруненко – 4, М.Толмачов – 4(1), М.Цапін – 4, С.Бербат – 3, А.Згурський – 3, С.Федорчук – 3, А.Авдієнко – 2, Ю.Гаврилишин – 2, А.Небрат – 2, В.Прилуцький – 2, Р.Яненко – 2(1), А.Кобзар – 1, В.Мазуренко – 1, Ю.Нікітенко – 1, Р.Собков – 1, А.Сукач – 1, С.Халява – 1.

Головні тренери – Олег Бистрицький, з 13 червня – Володимир Гришко.

Сезон 1998/99

Першість України Друга ліга

		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
Група «Б»	«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	26	13	6	7	36-31	45	4(14)
Група «В»	«Ворскла-2» (Полтава)	26	15	2	9	33-34	47	5(14)
Група «В»	ФК «Миргород»	26	8	4	14	13-27	28	10(14)

«Гірник-Спорт»: Бурлака Сергій – 9 (-12), Крикун Олександр – 18 (-19), Олександров Юрій – 24 (6), Безпавлий Руслан – 24 (3), Гребинюк Олександр – 1, Жарков Ярослав – 21 (3), Копич Сергій – 24 (2), Ковальов Сергій – 1, Коннов Сергій – 11 (1), Кучирка Роман – 1, Ліонов Руслан – 13, Лупинос Сергій – 14, Мальованець Володимир – 23, Мурадян Сергій – 1, Олійник Владислав – 24 (10), Погрібний Олег – 6, Поправко Олександр – 3, Рудченко Ігор – 16, Саїтов Ігор – 5, Свистун Сергій – 24 (8), Симчук Ігор – 23 (1), Склярєнко Віталій – 7, Сліпченко Євген – 7, Спіцин Олег – 3, Сусік Юрій – 11, Ткаченко Олег – 24 (2), Топор Олексій – 13(1), Хлань Володимир – 12. Мельниченко Олег – автогол (1).

Головний тренер – Анатолій Думанський.

У 1984 році відбулося урочисте відкриття центрального лубенського стадіону «Колос» (колишній «Металіст»). Це дало змогу піднести футбол в Лубнах на вищий рівень. Вже у 1985 році на базі «Зірки» за фінансової підтримки райради ДСТ «Колос» було створено нову загальноміську команду «Сула», яка відразу почала виступи в чемпіонаті УРСР серед КФК. Очолив її молодий місцевий тренер – Олександр Іванович Сердюк. Дебютний сезон виявився вдалим – 3-є місце в зоні. Але у 1986 році команда не виступала. Лише у 1987 році почалося її відродження. З новим головним тренером – В.В.Звягиним «Сула» вперше здобула Кубок області. У фіналі була перемога над міцною командою «Кремень»(Кременчук) – 2:0, а в чемпіонаті УРСР лубенці стали другими в зоні, поступившись лише черкаському «Дніпру». Вдало команда грала і в Кубку УРСР.

Трохи гірше «Сула» провела 1988 рік. Проте з приходом у 1989 році нового головного тренера – І.М.Славинського у місті почався справжній футбольний бум. Команда виграла змагання у своїй зоні КФК, а у фінальному турнірі в Криму стала п'ятою. Наступного, 1990 року «Сула» стала другою в зоні після алчевської (на той час – комунарської) «Сталі», а останній союзний сезон 1991 року провела трохи гірше – лише 5-е місце. До успіхів слід додати переможні фінали Кубка Полтавщини 1989, 1990, 1991 років. За роки виступів «Сули» у часи СРСР за лубенців грали багато відомих майстрів, серед яких важко виділяти найкращих. Та, безумовно, найвідомішими були О.Швойницький, В.Глушаков, Ю.Єфремов, І.Жабченко, В.Панасюк.

«Ворскла-2»: Богоделов В'ячеслав – 5 (-0), Круц Олексій – 14 (-24), Любченко Ярослав – 9 (-10), Антюхін Олексій – 3(2), Белаков Володимир – 15 (2), Бережний Андрій – 1, Берун Євген – 9, Блохін Олег – 10, Богатир Віктор – 8(1), Головка Олександр – 3, Головка Андрій – 1, Гребинюк Олександр – 10, Гузенко Андрій – 2, Гурка Михайло – 10 (2), Диндіков Антон – 16, Дичко Володимир – 5, Зіпунніков Андрій – 17, Касьян Геннадій – 18(2), Кийко Ігор – 4, Кобзєв Олександр – 3, Козій Віктор – 15(1), Козлов Сергій – 8, Красноп'ятов Олег – 19, Леженцев Сергій – 2, Лунгу Владислав – 3(1), Мазейко Андрій – 3, Медведєв Геннадій – 10 (1), Мелашенко Олександр – 18(6), Мокрицький Юрій – 6, Мусолітін Володимир – 6(1), Минзу Анатолій – 10, Нджоку Даніель – 6 (1), Нестерук Павло – 4, Окриков Руслан – 4, Олефір Володимир – 8, Омельчук Олександр – 2, Павлюченко Юрій – 1, Петков Йордан – 1, Сіренко Ігор – 19(1), Стасовський Олександр – 7(1), Таран Віталій – 1, Федоришин Микола – 22(1), Федосєєв Олексій – 1, Чуйченко Сергій – 8 (6), Шарій Іван – 8 (2). Кравченко Віктор – автогол, Марченко Георгій – автогол.

Головний тренер – Сергій Собецький.

ФК «Миргород»: Боровик Володимир – 1 (-0), Галицький Дмитро – 14 (-19), Хрієнко Юрій – 10 (-8), Акуленко Андрій – 2, Базиляк Олександр – 10 (1), Баштовий Юрій – 12, Богиня Юрій – 15 (1), Бондар Олексій – 10, Волосов Сергій – 10, Востриков Олександр – 17, Грудина Володимир – 18, Дмитренко Микола – 9 (1), Зуб Сергій – 4, Калюжний Олег – 19 (2), Кваша Андрій – 2, Ковалевський Віктор – 2, Ковалевський Сергій – 18, Леонов Сергій – 7(2), Назаренко Олександр – 8, Небрат Андрій – 7, Овдієнко Олександр – 4, Олійник Юрій – 18, Роменський Олексій – 12 (1), Савчуков Андрій – 22 (1), Святелик Сергій – 4, Солнишкін Олександр – 7 (2), Соловей Сергій – 4, Середенко Ігор – 9, Солнишкін Олександр – 7 (2), Соловей Сергій – 10 (2), Супруненко Анатолій – 2, Толстяков Микита – 8, Халява Сергій – 18, Швець Микола – 19, Шпак Леонід – 10.

Головний тренер – Володимир Гришко.

Сезон 1999/2000

Першість України Друга ліга

		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
Група «Б»	«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	26	10	5	11	33-41	35	7(14)
Група «В»	АДОМС (Кременчук)	26	18	1	7	44-22	55	2(14)

Група «В»	«Кремінь» (Кременчук)	26	14	1	11	37-39	43	6(14)
Група «В»	«Ворскла-2» (Полтава)	26	4	5	17	25-60	17	12(14)
Група «В»	ФК «Миргород»	26	1	3	22	8-28	6	14(14)

«Гірник-Спорт»: Крикун Олександр – 24 (-36), Панфілов Юрій – 2 (-5), Олександров Юрій – 25 (4), Безпавлий Руслан – 22, Вербовенко Едуард – 1, Воронін Віталій – 13, Гребинюк Олександр – 9, Звір Володимир – 7, Ільєнко Віктор – 13, Кардаш Олексій – 5, Кирпич Сергій – 12, Ковальов Сергій – 22, Коваленко Валерій – 12, Коннов Сергій – 6, Коновальчук Володимир – 14 (2), Лободін Андрій – 8, Мальованець Володимир – 9 (2), Олійник Владислав – 17(9), Погрібний Олег – 2, Поправко Олександр – 15, Ружицький Сергій – 13(6), Саїтов Ігор – 15, Самара Олександр – 20, Симчук Ігор – 16, Сліпченко Євген – 22, Сусік Юрій – 12, Ткаченко Олег – 16, Топор Олексій – 20 (10), Чефонов Сергій – 7, Яровий Вадим – 12.

Головний тренер – Анатолій Думанський.

АДОМС: Прихожий Сергій – 16 (-18), Хрієнко Юрій – 8 (-4), Берун Євген – 23, Блохін Олег – 23(1), Бояр Руслан – 24 (8), Векленко Юрій – 23 (2), Воз'янов Олександр – 2, Гаврилюк Юрій – 22, Жарков Ярослав – 22 (2), Зуб Сергій – 8 (2), Касьян Геннадій – 21 (7), Кирпиков Руслан – 3, Ковальов Сергій – 1, Ковалевський Віктор – 7, Красноп'яров Олег – 23 (9), Лаврик Олександр – 1, Леонов Руслан – 15, Лунгу Владислав – 17 (1), Лупинос Сергій – 2, Медведєв Геннадій – 21(1), Назаренко Олександр – 2, Павленко Віталій – 9 (1), Свистун Сергій – 1, Святелик Сергій – 10, Селезньов Олег – 1, Солнишкін Олександр – 23 (8), Туркін Костянтин – 1, Янковський Олександр – 10 (1). Мазейко Андрій – автогол.

Головний тренер – Сергій Свистун.

«Кремінь»: Олійник Віталій – 2 (0), Рипан Олег – 10 (-23), Сиротін Павло – 13 (-16), Бакалов Юрій – 18 (3), Вознюк Сергій – 18 (4), Вяткін Олександр – 10, Гавренков Віталій – 5, Гарматний Володимир – 10, Головатий Володимир – 22 (3), Гопкало Володимир – 1, Гречаний Василь – 11 (1), Гулий Сергій – 13, Гусак Богдан – 14 (1), Желізняк Олександр – 1, Завгородній В'ячеслав – 3, Коваленко Дмитро – 5, Ковальков Леонід – 5, Козленко Володимир – 7, Кудря В'ячеслав – 2, Микуляк Олександр – 22 (10), Науменко Роман – 6, Остроушко В'ячеслав – 1, Панченко Олег – 1, Питулько Сергій – 3, Поліщук Роман – 12 (3), Попов Володимир – 14 (1), Розторгуєв Руслан – 5, Розка Євген – 7, Сахно Віталій – 10 (1), Сьомка Олег – 9 (2), Сірик Анатолій – 6, Стахів Ігор – 13, Сичов Максим – 12, Тюткін Юрій – 3, Фощій Андрій – 7, Ханенко Василь – 11(1), Хлань Володимир – 10 (2), Чаплигін Сергій – 4,

Змагання незалежної України 1992 року «Сула» розпочала з обласного чемпіонату і швидко піднялася на більш високий рівень. У 1992-1994 роках лубенці грали в аматорській першості, а один сезон – 1994/95 років провели в ранзі команди майстрів третьої ліги національного чемпіонату України. Вдалим був виступ і в національному Кубку України 1993/94, коли «Сула» перемогла «Динамо-2» (Київ) з Андрієм Шевченком у складі. За цей час у команді О.І.Сердюка підрости здібні місцеві гравці – В.Каретник, А.Сірик, О.Кулик, В.Малих, І.Морозюк та інші. Однак фінансові негаразди перешкодили подальшій участі лубенців у чемпіонатах України.

Розпочинати «Сулі» в сезоні 1995/96 довелося з самого початку – другої групи чемпіонату Полтавщини. Ще одна команда Лубенщини – «Колос»(Тарандинці) виступала в першій групі області і на деякий час забрала до себе кращі сили. Але вже у сезоні 1996/97 відбулася консолідація гравців в одній команді: «Сула» з головним тренером М.П.Білошицьким грала в першій лізі. До 2001 року лубенська «Сула» проіснувала в обласному чемпіонаті, перебуваючи у верхівках турнірної таблиці, але до призових місць не піднімалася. В команді виховалося нове покоління здібних гравців: О.Забара, П.Куций, Ю.Юрченко, Є.Дрібний, С.Гайдук. У 1998 та 2001 роках «Сула» здобула Кубок області та несподівано розпалася... Два сезони Лубни в обласному чемпіонаті репрезентувала лише команда молокозаводу «Ніка», яку тренував В.І.Шевченко. Здібні місцеві гравці шукали кращої долі в колективах інших міст.

Янковський Олександр – 12 (3). Цепкало Олександр – автогол.

Головний тренер – Семен Осинівський.

«Ворскла-2»: Богоделов В'ячеслав – 6 (-8), Ковтун Андрій – 2 (-1), Круц Олексій – 8 (-14), Любченко Ярослав – 13 (-34), Сидько Роман – 1 (-2), Старовойтов Віталій – 1 (-1), Баланчук Сергій – 2, Белаков Володимир – 15 (1), Бережний Андрій – 16, Головка Олександр – 4, Городчанін Віталій – 21 (1), Гребинюк Олександр – 2, Гузенко Андрій – 5, Гурка Михайло – 3, Доценко Віктор – 2, Диндигов Антон – 21 (1), Дяченко Сергій – 3, Зіпунніков Андрій – 11 (4), Іваненко Єгор – 1, Іванченко Олександр – 2, Кобзар Віталій – 2 (1), Кобзев Олександр – 12, Коваленко Андрій – 7, Козій Віктор – 22 (8), Косенко Олексій – 13 (1), Костюк Ігор – 1, Леженцев Сергій – 7, Лихач Ігор – 1, Мазейко Андрій – 19 (1), Мазяр Володимир – 4, Маковський Михайло – 2, Мачоган Ігор – 4 (1), Медведев Геннадій – 1, Мелашенко Олександр – 7 (3), Олефір Володимир – 16, Омельчук Олександр – 2, Онищенко Денис – 1, Онопко Сергій – 2 (1), Павлюченко Юрій – 3, Першин Олександр – 1, Саркіс Дмитро – 15 (1), Силецький Сергій – 4, Сіренко Ігор – 6, Стасовський Олександр – 17, Супруненко Євген – 9, Таран Віталій – 17, Федосєєв Олексій – 8, Черкасов Денис – 15, Черпак Сергій – 2.

Головний тренер – Іван Шарій.

ФК «Миргород»: Верещака Микола – 7 (-14), Галицький Дмитро – 8 (-14), Баштовий Юрій – 2, Безуглий Олександр – 2, Богиня Юрій – 12, Бондар Олексій – 13, Власов Сергій – 7, Востриков Олександр – 9, Грудина Володимир – 6, Дрібний Євген – 9, Калюжний Олег – 12, Кривошапка Олександр – 13 (2), Лісовий Валерій – 10 (1), Небрат Андрій – 6, Овдієнко Олександр – 1, Олійник Юрій – 7, Рагулін Андрій – 10 (2), Савчуков Андрій – 12, Соловей Сергій – 13, Шаповалов Євген – 12 (1), Швець Микола – 12, Юрченко Юрій – 13 (2).

Головні тренери – Володимир Гришко (1-6 тури), Сергій Мелешко.

Сезон 2000/2001

Першість України Друга ліга

		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
Група «Б»	«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	28	9	4	15	26-45	31	10(15)
Група «В»	«Ворскла-2» (Полтава)	30	10	6	14	52-56	36	10(16)
Група «В»	АДОМС (Кременчук)	30	7	7	16	24-38	28	14(16)

«Гірник-Спорт»: Ю.Чумак, Р.Чумак, С.Чефонов, В.Гитя, Д.Мануйленко (4 гола), Р.Палюх, Є.Сліпченко (2), В.Яровий (1), О.Михайлик (1), О.Сухорученко (3), С.Козаков (4), С.Ружицький (5), В.Дібров, С.Гарин (1), О.Пирожков, В.Звір, О.Поправко, С.Ковальов, О.Самара, Р.Безпавлий (2), О.Ткаченко, В.Коновальчук (1), В.Воронін, В.Олійник (1), І.Саїтов, Ю.Олександров, А.Карагодін, М.Штаєр (1).

Головний тренер – Валерій Повстенко.

«Ворскла-2»: Сергій Долганський – 2 (-2), Дмитро Козаченко – 9 (-19), Андрій Пятов – 1 (-3), Олег Рипан – 4 (-1), Ярослав Любченко – 5 (-17), Олексій Круц – 6 (-8), В'ячеслав Богоделов – 4 (-2), Роман Сидько – 1 (0), Сергій Пшеничних – 27 (6), Олександр Стасовський – 27, Максим Берлізев – 25 (2), Олександр Кобзев – 24 (3), Андрій Бережний – 21, Дмитро Саркіс – 20 (5), Володимир Олефір – 14 (1), Віталій Городчанін – 13 (2), Андрій Мазейко – 13 (1), Роман Семука – 13, Сергій Костюк – 12 (6), Віктор Козій – 11 (4), Денис Черкасов – 11, Єгор Іваненко – 13, Сергій Дяченко – 9 (1), Сергій Радевич – 9, Леонід Литвиненко – 9, Петро Кондратюк – 10 (4), Ігор Мачоган – 8 (1), Михайло Гурка – 7 (2), Андрій Гузенко – 6 (1), Олександр Бессараб – 6, Олексій Чернов – 6 (2), Володимир Белаков – 6, Юрій Целих – 6, Дмитро Бортник – 4, Євген Супруненко – 4, Олександр Головка – 4, Павло Скоропад – 4, Сергій Баланчук – 3, Микита Нестеров – 3, Володимир Маковський – 3, Михайло Маковський – 3 (1), Олександр Омельчук – 3, Віктор Доценко – 2 (1), Олександр Першин – 2 (1), Геннадій Медведєв – 2 (1), Олександр Гончар – 2, Віталій Кобзар – 2 (4), Володимир Мусолітін – 2 (1), Сергій Онопко – 2 (2), Андрій Зіпунніков – 2, Ігор Костюк – 2, Володимир Мазяр – 2 (1), Олександр Зотов – 1, В'ячеслав Гарин – 1.

Головний тренер – Іван Шарій.

АДОМС: Євген Берун – 29 (1), Юрій Векленко – 28 (1), Володимир Попов – 27 (3), Олександр Солнишкін – 27 (6), Юрій Гаврилюк – 26, Сергій Зуб – 23, Володимир Хлань – 21, Сергій Прихожий – 16, Володимир Коновальчук – 14, Василь Маркман – 14 (1), Віталій Павленко – 14 (1), Юрій Хрієнко – 14, Олег Блохін – 13, Геннадій Медведєв – 13 (3), Руслан Бояр – 12 (3), Андрій Мазейко – 12, Олександр Янковський – 12 (4), Сергій Ковальов – 11, Віктор Ковалевський – 11 (1), Володимир Белаков – 9, Сергій Горбаньов – 9, Ігор Сіренко – 9, Антон Диндіков – 8, Юрій Павлюченко – 8, Руслан Ліонов – 7, Геннадій Касьян – 5, Андрій Фоцій – 5, Віталій Неборак – 4, Олександр Поляков – 4, Юрій Цемах – 2, Ігор Козаков – 1.

Головний тренер – Сергій Свистун.

Та у 2003 році відбулося нове відродження лубенського футболу – створено ФК «Лубни», головним тренером якого призначено Анатолія Гришановича. Вже у 2006 році лубенці виборюють «срібло» обласного чемпіонату і здобувають Кубок, перемігши у фіналі ПЗМС (Полтава). У 2007 році ФК «Лубни» посідають 3-є місце в чемпіонаті і знову виборюють Кубок Полтавщини, перегравши цього разу у фіналі «Гірник» (Кременчук). 2008 рік позначився деяким спадом в місцевому футболі. В розпалі сезону відбулася зміна головного тренера. Команду очолив Анатолій Сірик. ФК «Лубни» залишився лише четвертим у чемпіонаті області та на далеких підступах до Кубка. У 2009 році команду з різних причин залишили досвідчені гравці, які останнім часом формували її основу: Є.Макаренко, С.Гайдук, І.Морозюк, О.Забара, Є.Дрібний. Але лубенський футбол поступово здобуває своє нове визнання...

У Лубнах є 3 стадіони: «Центральний» (8 040 місць до реконструкції), «Торпедо» (близько 500), «Лісного технікуму» (близько 200). У ДЮСШ працюють 4 футбольних тренери. В районі нині лише одна команда виступає в чемпіонаті та Кубку області – ФК «Лубни» (перша ліга).

У першості Лубенського району в останньому сезоні (2008 рік) виступало 8 команд. З них дві (ФК «Максимко» і «Дюна») – з районного центру. В міських аматорських футбольних турнірах (2008 рік) виступали 16 команд, в турнірах ветеранів – 8 команд.

Кращі вихованці лубенської ДЮСШ, які нині грають у командах майстрів: Павло Куций (ПФК «Олександрія»), Владислав Рудченко (ФК «Полтава»), Сергій Вовкодав – гравець молодіжної збірної України («Ворскла» Полтава).

Сезон 2001/2002

Першість України Друга ліга

		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
Група «Б»	«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	34	6	6	22	32-60	24	17(18)
Група «В»	«Ворскла-2» (Полтава)	34	10	11	13	55-49	41	11(18)

«Гірник-спорт»: Роман Чумак, Юрій Чумак, Сергій Гарин, Руслан Кравець, Іван Максаков, Олександр Котов, Роман Палюх (1 гол), Євген Сліпченко (1), Сивак (1), Володимир Звір, Василь Маркман, Сергій Ружицький (11), Сергій Коннов, Максим Кордан, Олександр Поправко – (3), Максим Бардаченко (1), Олександр Міславський, Дмитро Мануйленко (5), Вадим Яровий (2), Ігор Синякевич, Махмуд Курбанов (1), Юрій Александров, Сергій Чефонов (1), Валерій Гитя (1), Віталій Фенін, Олександр Михайлик (2), Олександр Іванчук, Микола Дорошенко, Станіслав Козаков (2), Олександр Зубович, Олександр Титов.

Головні тренери – Валерій Повстенко, друге коло – Юрій Чумак.

«Ворскла-2»: Володимир Попов – 28 (5), Олександр Стасовський – 27 (3), Андрій Мазейко – 26 (1), Олександр Гончар – 25, Дмитро Саркіс – 24 (3), Денис Черкасов – 24 (2), Сергій Радевич – 21, Сергій Дяченко – 20 (1), Роман Капанистий – 18 (3), Євген Тарасенко – 18(1), Максим Берлізев – 16 (2), Сергій Пшеничних – 16, Сергій Зуб – 15 (2), Андрій Пятов – 15, Віталій Городчанін – 15 (1), Сергій Костюк – 14 (3), Єгор Іваненко – 18, Петро Кондратюк – 13 (2), Андрій Бережний – 12, Роман Семука – 12, Андрій Гузенко – 11 (1), Олександр Бессараб – 11 (6), Олег Рипан – 10, Ігор Мачоган – 10, Сергій Шевцов – 9 (2), Сергій Онопко – 9, Сергій Черняк – 7, Едуард Гуржій – 7, Віталій Кобзар – 6 (4), Олександр Головка – 6, Дмитро Бортник – 6, Віктор Доценко – 5 (2), Сергій Баланчук – 5, Володимир Мусолітін – 5 (8), Олександр Першин – 4, Ігор Маковей – 4 (2), Геннадій Медведєв – 4, Сергій Долганський – 3, Олександр Поліянчук – 3, Олександр Кобзєв – 2, Роман Сидько – 2, Олексій Чернов – 1, Микита Нестеров – 1, Олександр Омельчук – 1, Віталій Постранський – 1.

Головний тренер – Семен Осинівський.

Сезон 2002/2003

Регіон

Першість України Друга ліга

		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
Група «Б»	«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	30	7	6	6	27-48	17	15(16)
Група «В»	«Ворскла-2» (Полтава)	28	7	6	15	30-44	27	12(15)

«Гірник-Спорт»: Ночовний Василь – 1 (-5), Чумак Роман – 25 (-31), Чумак Юрій – 7 (-12), Гитя Валерій – 15, Звір Володимир – 20, Іщенко Андрій – 23 (1), Ковалевський Віктор – 25 (1), Кордан Максим – 28, Котов Олександр – 11, Кравець Руслан – 26, Курбанов Махмуд – 23 (2), Ленський Роман – 7, Лілик Віталій – 25 (1), Максаков Іван – 29 (1), Мануйленко Дмитро – 30 (9), Маркман Василь – 13, Міславський Олександр – 23 (2), Палюх Роман – 17, Попов Євген – 6, Поправко Олександр – 28 (2), Пучков Сергій – 12, Сліпченко Євген – 27 (6), Солнишкін Олександр – 5, Турський Олег – 4, Цирюк Костянтин – 27, Чефонов Сергій – 3.

Головний тренер – Юрій Чумак.

«Ворскла-2»: Гуржій Едуард – 1 (-1), Колесов Олег – 11 (-15), Постранський Віталій – 1 (-2), Пятов Андрій – 17 (-26), Баранов Дмитро – 11, Белаков Володимир – 17, Берлізев Максим – 16, Бессараб Олександр – 8 (9), Бортник Дмитро – 17, Воскобойник Олександр – 3 (1), Головка Олександр – 11, Городчанін Віталій – 5, Гузенко Андрій – 1, Доценко Віктор – 4, Дяченко Сергій – 24 (1), Зуб Сергій – 8 (1), Кобзар Віталій – 4 (1), Ковальов Альберт – 1, Ковалевський Антон – 10 (4), Кондратюк Петро – 11 (4), Латенко Олег – 4, Лемішко Костянтин – 8, Мазейко Андрій – 23, Медведєв Геннадій – 9, Мороз Юрій – 5, Омельчук Олександр – 2, Онопко Сергій – 1, Подробоха Анатолій – 10 (1), Поліянчук Олександр – 10, Попко Олександр – 23, Попов Володимир – 26 (2), Пшеничних Сергій – 2, Радевич Сергій – 10, Соколовський Денис – 5, Стасовський Олександр – 14 (1), Сулименко Юрій – 2, Тарасенко Євген – 4, Ференц Володимир – 22 (1), Черняк Сергій – 2, Шевцов Сергій – 1, Шубін Артем – 19 (3).

Кошарний Владислав («Сталь» Дз) – автогол.

Головний тренер – Олег Моргунов.

ОРЖИЦЯ

Перші спроби гри в футбол зафіксовані у важкі післявоєнні роки, але це були вуличні ігри, адже на той час у районі ще не було стадіонів та й м'ячі виготовлялися кустарним методом.

Масового характеру в організованих формах ця доволі популярна гра набула в 1950-ті роки минулого століття. Проведення чемпіонату району започатковано в 60-х роках. В 1968 році в розіграші першості району брали участь 18 команд. Десятиразовим чемпіоном району є команда «Старт» (Денисівка), дев'ятиразовим – «Дружба» (Круподеринці), вісім разів виборювала першість району команда «Колос» (Лазірки).

В історії футболу району вагомі досягнення здобувалися кращими спортсменами, колективами району та їх збірними. Футбольні команди «Колос» із Лазірок та «Хімік» із Оржиці в 1980-85 роках гідно представляли район на обласній арені та були не лише учасниками обласних першостей, а й фіналістами цих змагань. Не випадково згадані колективи в 1981 та 1984 роках проводили товариські зустрічі в Лазірках та Оржиці з командою ветеранів київського «Динамо». На стадіонах Чайківщини, Зарога та Куйбишевого проводились аналогічні зустрічі місцевих футбольних команд із київськими жіночими командами «Динамо», «Аліна», які були учасниками першостей України та Радянського Союзу.

Сезон 2003/2004

Першість України Друга ліга

		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
Група «Б»	«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	30	10	5	15	40-40	35	14(16)
Група «В»	«Ворскла-2» (Полтава)	30	9	8	13	34-42	35	11(16)

«Гірник-Спорт»: Ночовний Василь – 2 (-0), Чумак Роман – 29 (-40), Балик Сергій – 2, Белошицький Василь – 8, Піскун Андрій – 8, Гитя Валерій – 16, Гутов Олександр – 3, Кедич Ярослав – 1, Ковалевський Віктор – 23 (1), Кордан Максим – 26 (2), Кравець Руслан – 26, Кулявін Дмитро – 19 (2), Курбанов Махмуд – 28 (2), Максаков Іван – 9, Малиночка Роман – 4, Мануйленко Дмитро – 29 (11), Марченко Іван – 23, Палюх Роман – 22 (1), Петров Андрій – 22 (3), Поправко Олександр – 27 (5), Рибак Василь – 11, Сліпченко Євген – 29 (7), Цирюк Костянтин – 26 (1), Цой Сергій – 4 (1).

Головний тренер – Юрій Чумак.

«Ворскла-2»: Марущак Мар'ян – 1 (0), Постранський Віталій – 5 (-7), Пятов Андрій – 22 (-35), Чуваєв Олег – 3 (0), Андрошич Вальтер – 1, Байрамов Назар – 3, Баранов Дмитро – 14, Бенітес Фернандо – 1, Берлізев Максим – 22 (2), Бортник Дмитро – 13, Губій Олександр – 21, Джиновіч Ігор – 1, Дяченко Сергій – 26 (1), Капанистий Роман – 20 (6), Керимов Расим – 1, Ковалевський Антон – 27 (5), Козлюк Юрій – 15 (3), Кондратюк Петро – 17 (8), Маковей Ігор – 2, Медведєв Геннадій – 3, Меркадо Пітер – 2 (1), Мотуз Сергій – 3, Оношко Сергій – 3, Перейра Фабіо – 2, Поліянчук Олександр – 24, Полуницький Олександр – 5, Попко Дмитро – 13, Радевич Сергій – 18 (1), Радіонов Артем – 24, Ференц Володимир – 18 (1), Фронтіні Карлос – 3 (3), Чижев Олександр – 7, Чичиков Олексій – 12 (1), Шубін Артем – 20 (1).

Головні тренери – Моргун Олег, з 14 туру – Носов Віктор.

Сезон 2004/2005

Першість України Друга ліга Група «В»

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	28	10	0	18	35-49	30	9(15)
«Ворскла-2» (Полтава)	28	4	5	19	21-42	17	15(15)

«Гірник-Спорт»: Комягін – 28 (5), Бережний – 28, Леонов – 27 (4), Максаков – 26 (4), Верещака – 16 (-24), Півненко – 19 (4), Кравець – 18, Городчанін – 14 (1), Перес – 14, Симогулов – 14, П.Ротань – 14 (1), Малиночка – 14 (1), Ночовний – 7 (-6), Рибак – 13(2), Карташов – 13, Поправко – 12, Курбанов – 12 (5), Слива – 12, Біскуп – 11 (1), Тарасенко – 11, Цой – 11, Коломієць – 11 (2), Аліфанов – 11 (1), Павликов – 10, Цирюк – 9, Ю.Чумак – 9 (-19), Іванченко – 8 (1), Гитя – 5, Сухар – 5, Кордан – 4, Іванців – 3, Коваленко – 3, Кулявін – 3, Тарасюк – 3, Рудинський – 2.

Дремлюк (ФК «Черкаси») – автогол.

Головний тренер – Сергій Мурадян (перше коло – Юрій Чумак, Юрій Бойко).

«Ворскла-2»: Дмитро Прима – 22 (3), Андрій Микійчук – 21, Олександр Донець – 21, Олексій Ротань – 20 (3), Сергій Швей – 18, Олександр Ничипорук – 18, Дмитро Назаренко – 17, Сергій Бубнов – 17, Артем Гришин – 15 (2), Олександр Лисицький – 14, Артем Радіонов – 14 (1), Олег Чуваєв – 13, Артем Глушко – 13, Максим Берлізев – 13, Роман Чумак – 12, Дмитро Бортник – 12, Олександр Чижов – 11 (1), Сергій Радевич – 9 (1), Юрій Тарасенко – 8, Юрій Козлюк – 8 (2), Валерій Доценко – 8, Сергій Дяченко – 7 (1), Олександр Поліянчук – 7, Роман Капанистий – 7 (2), Ігор Сіренко – 7, Олександр Полуницький – 7 (1), Сергій Бербат – 4, Павло Онисько – 4 (3), Сергій Хистев – 3, Володимир Попов – 3, Андрій Кліменко – 2, Максим Горбков – 2, Андрій Пятов – 2, Денис Васильєв – 2, Максим Марич – 2, Андрій Михайленко – 2, Дмитро Бабенко – 1, Ян Пронін – 1, Євген Шептій – 1. Санін («Металіст-2») – автогол.

Головний тренер – Олександр Омельчук.

Чемпіонат України серед дублюючих складів Підсумкова таблиця

		І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	30	22	5	3	77-24	71
2	«Іллічівець»	30	17	6	7	55-31	57
3	«Металіст»	30	17	4	9	49-33	55
4	«Ворскла»	30	16	4	10	42-26	52
5	«Металург» З	30	13	10	7	43-29	49
6	«Металург» Д	30	14	5	11	43-35	47
7	«Дніпро»	30	12	7	11	46-42	43
8	«Чорноморець»	30	12	6	12	44-36	42
9	«Волинь»	30	11	8	11	45-50	41
10	«Кривбас»	30	11	6	13	37-39	39
11	«Таврія»	30	10	5	15	31-42	35
12	«Оболонь»	30	10	5	15	30-50	35
13	«Шахтар»	30	9	4	17	33-58	31
14	«Борисфен»	30	7	9	14	29-41	30
15	«Закарпаття»	30	7	6	17	24-55	27
16	«Арсенал»	30	6	2	22	22-57	20

Серед кращих футболістів, які протягом багатьох сезонів демонстрували майстерну гру, слід назвати гравців із Лазірок, серед яких воротар Григорій Лисак, захисники Віктор Рак, Віталій Мусієнко, Микола Яровий, півзахисники Петро Волок, Віктор Распопов, нападаючі Леонід Постоюк та Микола Шутєгов.

Важливим було і залишається забезпечення організаційної діяльності фізкультурно-спортивної спрямованості колективів фізкультури та осередків населених пунктів, відношення до яких мали в минулому Петро Олександрович Чепа, Микола Васильович Часник, Микола Петрович Омелян, Валентин Григорович Вальчук, Анатолій Миколайович Слинько, Тарас Григорович Шевченко та інші, а нині – Петро Олександрович Майстровий, Олександр Петрович Чепа, Володимир Миколайович Жаріков, Василь Васильович Приймак, Віктор Олександрович Кропивка, Олександр Олександрович Курган.

РЕГІОН

ПОЛТАВСЬКИЙ РАЙОН

Історія розвитку футболу в Полтавському районі бере свій початок з 1950-1960 років. У першому чемпіонаті району взяли участь 7 команд. З 1970-х років чемпіонат Полтавського району набирає обертів, у ньому беруть участь 10, а згодом – 14 команд.

У 1970-80 роки футбол починає користуватися великою популярністю не тільки серед дорослих, а й серед юнаків. У Полтавському районі створені 8 команд юніорів. Збірна команда Полтавського району починає брати участь в обласних змаганнях. Рік у рік кількість команд зростає, як і кількість зацікавлених цим видом спорту людей.

«Ворскла»: С.Дяченко – 25 (3), С.Радевич – 23 (2), О.Чижев – 23, А.Губій – 23, А.Пятов – 22 (-18), А.Полянчук – 21 (1), П.Ребенок – 20(2), О.Чичиков – 19 (6), Р.Капанистий – 19 (5), Д.Прима – 17 (5), А.Полуницький – 16 (2), І.Сіренко – 15 (1), М.Карпенко – 14(2), В.Попов – 13 (1), А.Драгуша – 12, О.Ротань – 12, О.Ничипорук – 11, Р.Чумак – 10 (-7), Ю.Козлюк – 10 (4), О.Донець – 9 (1), А.Клименко – 8, С.Бербат – 7 (1), В.Олефір – 7, Р.Керимов – 7, Д.Назаренко – 7, М.Берлізев – 6, С.Хистев – 5 (1), А.Ковалевський – 5 (1), А.Микійчук – 5, А.Монахов – 4, О.Лисицький – 4, С.Швей – 4, Р.Соляник – 3, М.Горбков – 3 (1), С.Браїла – 3, В.Прудіус – 3, В.Денисов – 2, В.Доценко – 2, Д.Стойко – 2, С.Онопко – 2, О.Піщур – 2, І.Муніші – 2 (1), С.Єпуряну – 2 (1), Д.Бортник – 1, А. Радіонов – 1, А.Поліщук – 1, С.Долганський – 1 (-1), Г.Хроль – 1, А.Гришин – 1.

Де Соуза («Металург», Донецьк) – автогол.

Сезон 2005/2006

Першість України Друга ліга Група «В»

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	24	10	4	10	30-31	34	8(15)
«Кремінь» (Кременчук)	24	9	6	9	22-34	33	9(13)

Чемпіонат України серед дублюючих складів Підсумкова таблиця

		І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	30	24	3	3	83-31	75
2	«Металіст»	30	18	5	7	58-29	59
3	«Іллічівець»	30	17	8	5	59-39	59
4	«Дніпро»	30	15	6	9	54-38	51
5	«Металург» З	30	15	6	9	56-43	51
6	«Ворскла»	30	15	4	11	43-39	49
7	ФК «Харків»	30	14	3	13	49-45	45
8	«Чорноморець»	30	14	3	13	51-49	45
9	«Арсенал»	30	12	8	10	41-59	36
10	«Таврія»	30	10	6	14	60-59	36
11	«Кривбас»	30	10	5	15	39-51	35
12	«Металург» Д	30	9	5	16	39-56	32
13	«Волинь»	30	9	3	18	48-79	30
14	«Сталь»	30	8	3	19	39-56	27
15	«Закарпаття»	30	7	4	19	26-60	25
16	«Шахтар»	30	5	4	21	42-78	19

Гравці, що зіграли в складі ворсклян не менше 15 матчів: А.Гришин – 28, О.Донець – 26, С.Дяченко – 26, А.Ничипорук – 26, Р.Чумак – 26, А.Полуницький – 24, С.Радевич – 23, М.Бондаренко – 20, Р.Капанистий – 20, О.Стасовський – 20, В.Рудченко – 19, А.Ковалевський – 17, А.Подробаха – 17, С.Швей – 17, А.Микійчук – 16.

Автори 43 забитих м'ячів:

А.Гришин – 8, А.Подробаха – 5, С.Радевич – 4, С.Дяченко – 3, Р.Капанистий – 3, О.Полуницький – 3, О.Чижов – 3, М.Бондаренко – 2, М.Карпенко – 2, А.Ковалевський – 2, І.Муніші – 2, А.Поліщук – 2, О.Донець – 1, Д.Назаренко – 1, П.Ребенок – 1, О.Ротань – 1.

Доречно відзначити, що воротар полтавської «Ворскли» Андрій Пятов за сезон пройшов шлях від дублюючого складу до національної збірної країни.

Сезон 2006/2007

Першість України. Друга ліга. Група «Б»

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Кремінь» (Кременчук)	28	6	7	15	20-35	25	14(15)
«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	28	5	2	21	23-48	17	15(15)

Чемпіонат України серед дублюючих складів Підсумкова таблиця

		І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо»	30	21	7	2	86-24	70
2	«Шахтар»	30	20	5	5	74-37	65
3	«Чорноморець»	30	19	4	7	46-27	61
4	«Іллічівець»	30	18	6	6	63-27	60
5	«Дніпро»	30	16	8	6	56-37	56
6	ФК «Харків»	30	12	7	11	47-46	43
7	«Ворскла»	30	12	6	12	37-33	42
8	«Карпати»	30	11	6	13	48-46	39
9	«Металург» З	30	10	9	11	37-37	39
10	«Металіст»	30	11	5	14	34-56	38
11	«Сталь»	30	9	8	13	33-50	35
12	«Кривбас»	30	9	5	16	31-54	32
13	«Волинь»	30	7	4	19	27-76	25
14	«Таврія»	30	4	10	16	19-50	22
15	«Металург» Д	30	4	8	18	30-46	20
16	«Зоря»	30	4	8	18	24-51	20

Гравці, які зіграли в складі команди не менше 15 матчів: В.Рудченко – 29, О.Донець – 27, В.Чеснаков – 27, С.Швей – 25, С.Дяченко – 24, П.Ребенок – 23, С.Лобойко – 22, С.Вовкодав – 21, В.Климов – 21, Р.Чумак – 21, М.Лубенець – 20, О.Ничипорук – 20, А.Гришин – 19, В.Попов – 19, І.Швець – 18, С.Артюх – 17, О.Зоря – 17, О.Чуваєв – 17.

Починаючи з 1980-х років у чемпіонаті з футболу беруть участь 14 команд, у кожній з яких є юніорська команда. Паралельно проходить чемпіонат серед дорослих команд та юніорських. У районі з'являються команди «старожили», які грають із самого початку проведення змагань – «Гренада» (Микільське), «Промінь» (Ковалівка) та «Динамо» (Божкове). Серед них вирізняються лідери – команди «Динамо» (Божкове) і «Гренада» (Микільське) – 5 та 7-кратні переможці районної першості відповідно.

У 1990-х роках збірні команди Полтавського району беруть участь в обласних та всеукраїнських першостях по різних вікових групах, при цьому посідаючи призові місця. В першості з футболу з'являються нові лідери – 5-кратні чемпіони – «Дукла» (Абазівка).

З 2001 року матчі чемпіонату району розпочинають обслуговувати нейтральні арбітри, створюються нові команди і навіть футбольні клуби, такі як ФК «Розсошенці», ФК «Факел», ФК «Колан», ФК «Залізничне» та ФК «Калашники». Збірні команди ветеранів та юніорів району стають чемпіонами і призерами обласних першостей. З'являється новий лідер районного футболу, п'ятиразовий чемпіон – ФК «Розсошенці».

Наразі в районі існують команди, яким вже понад 50 років. Серед них – «Гренада», «Промінь» та «Динамо». Плине час, покоління футболістів постійно змінюються, а команди продовжують писати власну історію.

26 лютого 2009 року відбулося урочисте відкриття критого спортивного комплексу у селі Розсошенці – унікальної для Полтавщини споруди – вартістю понад 5 млн. грн.

Автори 37 забитих м'ячів:

С.Дяченко – 5, І.Швець – 5, М.Лубенець – 4, О.Ничипорук – 3, С.Артюх – 2, В.Климов – 2, П.Ребенок – 2, А.Стоймирович – 2, В.Чеснаков – 2, А.Янузі – 2, С.Вовкодав – 1, О.Донець – 1, В.Кучеревський – 1, А.Микійчук – 1, В.Попов – 1, О.Ротань – 1, Д.Цуррі – 1.

М.Ковальов («Шахтар») – автогол.

Сезон 2007/2008

Першість України

Друга ліга

Група «Б»

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Кремінь» (Кременчук)	34	14	8	12	49-46	50	8(18)
ФК «Полтава»	34	11	10	13	36-51	43	11(18)
«Гірник-Спорт» (Комсомольськ)	34	9	7	18	38-59	34	15(18)

«Кремінь»: А.Олійник – 2 (-3), Ю.Хрієнко – 19 (-21), Р. Чумак – 14 (-22), Є.Апришко – 23 (2), О.Башаков – 26, Р.Безус – 29 (3), С.Винник – 14, Д.Волошин – 31 (5), В.Гавренков – 22, О.Гориславець – 18, В.Гринченко – 6, М.Гришанович – 13, А.Гришин – 32 (4), Е.Гулордава – 4, В.Дичко – 17, Т.Картушев – 8, С.Кикоть – 19, В.Козлов – 6, Р.Кунєв – 30 (8), Р.Локтіонов – 26 (18), О.Обревко – 30, Є.Слива – 12, Є.Сліпченко – 25 (4), М.Сутула – 30 (3), О.Тимченко – 26 (2), В.Ференц – 19, Є.Шевченко – 11.

Головний тренер – Сергій Свистун.

ФК «Полтава»: Д.Козенко – 16 (-19), П.Миронов – 1 (-6), Л.Мусін – 5 (-8), В.Скибенко – 13 (-16), Я.Швець – 1 (-2), С.Алієв – 12, А.Балагура – 6, О.Блохін – 13 (1), М.Блудов – 12, Е.Богомаз – 2, М.Бондаренко – 19 (1), О.Бичков – 14, В.Геревич – 3, І.Глушковський – 21, С.Гордун – 13 (5), Є.Григоренко – 23, О.Губій – 3, А.Євсюков – 16 (3), Д.Єфімов – 13, О.Зарицький – 6 (1), Д.Касьян – 13 (1), В. Корнійчук – 4, О.Кравчук – 8 (1), Д.Крисанов – 12, В.Кувшинов – 10, В.Кучеревський – 3, Олександр Ларіонов – 1, Олексій Ларіонов – 15 (1), Д. Мамонов – 9, О. Матвєєв – 16 (1), В.Мельниченко – 11 (3), В.Митрофанов – 5, С.Плохой – 9 (1), А.Подробаха – 26 (7), О.Поліянчук – 18 (1), Д.Прима – 16 (2), А.Русанцев – 12, І.Семиряк – 3, А.Ткаченко – 13 (1), С.Третяк – 11 (2), Д.Трефіловський – 14 (1), Д.Удовенко – 2, Р.Фатій – 18 (1), А.Федоров – 2, П.Хоруженко – 1, В.Чабак – 2, А.Чарковський – 13, О.Чередниченко – 1, О.Чорний – 4 (1), М.Шалак – 6, С.Швей – 18, О.Ярюхін – 12.

Головний тренер – Олександр Омельчук.

«Гірник-Спорт»: А.Іванов – 12 (-11), А.Колєда – 10 (-23), В.Ночовний – 19 (-25), М.Агафонов – 6, С.Алаєв – 29 (10), О.Глушченков – 8, О.Губрієнко – 15, Б.Дармороз

– 10, О.Дзялик – 2, М.Кириянов – 27 (3), Ю.Комягін – 19 (5), А.Кондрашов – 29 (2), С.Кравченко – 28 (6), В.Кумачов – 19 (2), А.Лапін – 6, С.Леонов – 10 (2), Р.Малиночка – 32 (3), Р.Марченко – 8, А.Маслов – 16 (1), І.Мирко – 13, М.Молодожон – 14 (2), А.Ольшницький – 12, А.Охріменко – 7, А.Перевозчиков – 2, П.Протченко – 6, Р.Ромась – 26 (1), А.Русанцев – 12, С.Скоробрех – 11 (1), Є.Слива – 19, М.Стецько – 12, Д.Федоренко – 5, Д.Чайка – 13, Д.Череватенко – 27, М.Шалак – 10, М.Ярошенко – 23.

Головний тренер – Олег Ратій.

Наші – в першостях КФК

Сезон 1972 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури. Третя зона

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Промінь» (Полтава)	14	2	8	4	14-16	12	6 (8)

Сезон 1973 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Третя зона

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Промінь» (Полтава)	12	1	2	9	6-24	4	7 (7)

Сезон 1974 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

«Промінь» (Полтава) посів 4 місце в п'ятій зоні з-поміж 8 команд.

Сезон 1975 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

П'ята зона

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Промінь» (Полтава)	12	4	4	4	18-15	12	4 (7)

РЕГІОН

КОТЕЛЬВА

Слід сказати, що котелевський футбол не набагато молодший за полтавський. Йому виповнилося 96 років! Мешканець Котельви Д.М.Кисличенко у 1958 році розповідав, що в слободі Котельва Охтирського повіту Харківської губернії футбольна команда була вперше сформована влітку 1913 року. Фундатором команди був студент Харківського політехнічного інституту Іван Щербак. Його батько, уродженець Котельви, служив швейцаром у політехнічному інституті, а родичі жили в нашій слободі поблизу Золотої греблі.

Отож, молодий Щербак приїздив у Котельву на літні канікули і привозив із собою м'яч. У нього відразу знайшлося багато друзів серед студентів, семінаристів, молодих учителів, службовців. З них і була сформована перша футбольна команда. Вона існувала три літа, аж доки футболісти пішли на війну. Голкіпером був семінарист Лаврушка, беком — Петля, лівим форвардом — Кисличенко.

Перше футбольне поле розмітили понад Охтирським шляхом, біля гамазеїв (зерно-складів) на вигоні. Потім його перенесли на луки між річками Рубіжнє та Крива (ліворуч від шляху на Більськ). До річі, змагання з футболу тут проводилися ще й у 50-ті роки минулого століття.

Першим поштовхом для розвитку сучасного футболу було будівництво центрального стадіону селища Котельва (нині – шкільний стадіон гімназії №1 ім. С.А. Ковпака) у далекому 1956 році. Тут спочатку проходили змагання районного рівня, у 1970-х роках набрав обертів чемпіонат району, який налічував близько п'ятнадцяти команд.

Першим досягненням у розвитку футболу на Котелевщині можна вважати те, що наші земляки у 1982 році приймали вісім команд із різних районів області, де визначали фіналістів, провели так звану «пульку».

Сезон 1977 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Третя зона

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Буревісник» (Полтава)	22	8	9	4	39-26	25	5 (12)
«Промінь» (Полтава)	22	9	7	6	27-25	25	6 (12)

Сезон 1979 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Третя зона

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Супутник» (Полтава)	18	5	3	10	21-9	13	9 (10)

Сезон 1980 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
3-я зона	«Промінь» (Полтава)	22	10	7	5	24-21	27	4 (12)
	«Супутник» (Полтава)	22	3	10	9	24-33	16	10 (12)
4-а зона	«Нафтовик» (Кременчук)	22	9	1	12	24-23	19	9 (12)

Сезон 1981 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
3-я зона	«Локомотив» (Полтава)	20	9	6	5	32-17	24	6 (11)
4-а зона	«Нафтовик» (Кременчук)	22	5	6	11	17-28	16	10 (12)

Сезон 1982 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури. Четверта зона

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Локомотив» (Полтава)	16	6	2	8	21-26	14	7 (9)
«Нафтовик» (Кременчук)	16	2	1	13	17-42	5	9 (9)

Сезон 1983 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури. Четверта зона

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Кооператор» (Полтава)	16	12	2	2	33-13	26	1 (9)
«Автомобіліст» (Полтава)	16	3	3	10	16-35	9	9 (9)

Фінальний турнір

№ п/п		І	В	Н	П	М	О
1	«Динамо» (Ірпінь)	5	3	2	0	9-4	8
2	«Торпедо» (Запоріжжя)	5	3	2	0	7-4	8
3	«Автомобіліст» (Львів)	5	2	2	1	4-3	6
4	«Спартак» (Самбір)	5	1	1	3	3-5	3
5	«Енергія» (Нова Каховка)	5	1	1	3	3-5	3
6	«Кооператор» (Полтава)	5	0	2	3	2-6	2

Сезон 1987 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
3-я зона	«Сула» (Лубни)	16	9	4	3	18-13	22	2 (9)
4-а зона	«Кремінь» (Кременчук)	16	13	2	1	47-13	28	1 (9)
	«Нафтовик» (Пирятин)	16	7	4	5	22-14	18	5 (9)

Фінальний турнір

№ п/п		І	В	Н	П	М	О
1	«Дніпро» (Черкаси)	5	4	1	0	10-2	9
2	«Кремінь» (Кременчук)	5	4	0	1	12-4	8
3	«Металург» (Куп'янськ)	5	2	1	2	6-7	5
4	«Підшипник» (Луцьк)	5	1	2	2	2-4	4
5	«Динамо» (Одеса)	5	1	1	3	4-9	3
6	«Прогрес» (Бердичів)	5	0	1	4	3-11	1

Фінал чемпіонату Полтавської області серед сільських команд добровільного спортивного товариства «Колос» між командами Гадяча та Котельви завершився нічиєю 1:1, а у серії післяматчевих пенальті перемогли гості. Котельва здобула срібні нагороди.

24 вересня 1984 року «пулька» знову відбувається в Котельві, а у фінальному матчі зустрічаються команди «Кооператор» (Котельва) та «Запсілля» (Кременчуцький район). Рахунок 4:3 на користь «Кооператора». Чемпіони Полтавської області серед «колосівців»: капітан Олександр Полулях, Анатолій Ільїн, Микола Садимака, Володимир Литвиненко, Віктор Перепелиця, Віктор Касьян, Володимир Летучий, Олександр Чорнорук, Віктор Панов, воротар – Іван Бондарень, Олександр Бабиш, Іван Тягнирядно, Василь Перебийніс, Ігор Бондаренко, Микола Ульянов.

У 1990-х роках футбол у районі занепадав. Із ентузіастів, які були кістяком команди, кому подекуди доводилося грати в меншості, на виїзні матчі їздити за власний кошт, хто не хотів вірити в розпад команди, слід відзначити Скорохода, Гузенка, Салатного, братів В'ячеслава і Тараса Березку, Лебідя, Лійка, Столяренка.

Юрій Гриценко (нинішній голова федерації футболу) не зміг змиритися з цим — він шукав шляхи виходу з кризи. Сміливо можна сказати, що завдяки саме його ініціативі в районі було відроджено футбол. По-перше, Юрію Гриценку вдалося знайти підтримку у місцевої влади. Вже у 2002 році після тривалої перерви команда «Колос» відновила виступи у чемпіонаті Полтавської області. У 2004 – 2005 роках команда «Колос» пристойно заявила про себе і посіла 5 місце (дорослі), а дублери здобули «золоті» нагороди. Через рік дублери підтвердили своє чемпіонство. Поїздки на ігри та виплату коштів на харчування футболістам, придбання необхідного інвентарю, сплату членських внесків здійснювали за рахунок районного бюджету.

Сезон 1988 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
3-я зона	«Сула» (Лубни)	22	9	4	9	39-27	22	6 (12)
4-а зона	«Кремінь» (Кременчук)	20	14	4	2	46-14	32	1 (11)
	«Нафтовик» (Пирятин)	20	9	5	6	19-21	23	4 (11)

Фінальний турнір переможців зон Кривий Ріг

№ п/п		В	Н	П	М	О	
1	«Кремінь» (Кременчук)	4	0	1	12-7	8	-
2	«Стахановець» (Стаханов)	2	2	1	5-4	6	3:1
3	«Динамо» (Одеса)	2	2	1	4-5	6	1:2
4	СКА (Київ)	1	2	2	10-8	4	4:3
5	«Авангард» (Жидачів)	1	1	3	4-8	3	2:1
6	«Нива» (Бережани)	0	3	2	3-6	3	2:1

Чемпіонами України серед команд колективів фізкультури стали: Паюров, Сидненко, Трегубенко, Шаманський, Мартиненко, Шельменко, Селезньов, Дмитренко, Рудинський, Лозинський, Мальованець, Недяк, Делі, Самара, Мурадян, Лінін, Ковтун.

Тренер команди Віктор Фомін.

Голи у фінальному турнірі забивали: І.Мартиненко – 3, С.Мурадян – 2, Ю.Рудинський – 2, В.Дмитренко – 2, В.Лінін – 1, В.Мальованець – 1, В.Лозинський – 1.

«Кремінь» (Кременчук) — чемпіон України серед КФК 1988 року

Сезон 1989 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
3-я зона	«Труд» (Карлівка)	24	8	6	10	31-31	22	8 (13)
	«Нафтовик» (Кременчук)	24	7	8	9	33-34	22	9 (13)
4-а зона	«Сула» (Лубни)	24	19	3	2	58-17	41	1 (13)
	«Нафтовик» (Пирятин)	24	7	5	12	20-36	19	9 (13)

У зональних змаганнях голи у складі «Сули» забивали: І.Ладатко – 19, В.Хмельницький – 10, І.Жабченко – 9, І.Дейнеко – 8, В.Панасюк – 5, О.Перенчук – 2, Ю.Єфремов – 2, О.Волковський – 1, В.Постоленко – 1, О.Драценко – 1.

Фінальний турнір переможців зон

Армянськ, Красноперекопськ

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	
1	СКА (Київ)	5	3	1	1	13-6	7	1:2
2	«Маяк» (Очаків)	5	3	0	2	7-7	6	1:0
3	«Цукровик» (Чортків)	5	2	2	1	10-7	6	2:2
4	«Стахановець» (Стаханов)	5	1	2	2	7-9	4	0:2
5	«Сула» (Лубни)	5	1	2	2	6-8	4	-
6	«Приладист» (Мукачеве)	5	0	3	2	7-13	3	2:2

У складі «Сули» відзначилися: І.Ладатко – 2, І.Жабченко – 2, В.Хмельницький – 1, Ю.Єфременко – 1.

Сезон 1990 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
3-я зона	«Зоря» (Карлівка)	30	19	6	5	54-27	47	2 (16)
	«Нафтовик» (Кременчук)	30	14	8	8	36-28	36	8 (16)
4-а зона	«Сула» (Лубни)	30	22	5	3	61-15	49	2 (16)
	«Нафтовик» (Пирятин)	30	7	2	21	26-58	16	15 (16)

На території Котелевського району футбол набрав все більших обертів.

У 2004 році було створено дитячо-юнацьку спортивну школу «Юність», в якій діяло три відділення футболу та налічувалося близько 140 учнів. У 2007 році зареєстрована Котелевська дитяча спортивна громадська організація «Спортивний Клуб «КотлТранс», де працюють два тренери та займаються понад 60 дітей.

У Котельві є 2 стадіони. На центральному стадіоні «Колос» проведено ремонтні роботи по облаштуванню місць для сидіння, завершуються ремонтні роботи душових та роздягалень. На стадіоні неодноразово на належному рівні проводилися групові та фінальні обласні турніри, товариські зустрічі.

Розвиток дорослого футболу на території району став поштовхом і розвитку дитячо-юнацького футболу. З початком роботи «Спортивного Клубу «КотлТранс» він активно посилювався. Юнаки – члени «КотлТрансу» навіть стали учасниками міжнародного юнацького турніру «Футбольний фестиваль», що проходив у Данії 2007 року.

Поїздка команди спортивного клубу «КотлТранс» до міста Орхус стала справжньою сенсацією. Адже вперше за всю історію Котельви місцеві футболісти виступали за кордоном. І до того ж, дебют цей був досить вдалим – наша команда дійшла до чвертьфіналу. Президент СК «КотлТранс» Олександр Міняйло за підтримки багатьох своїх однодумців доклав усіх зусиль, щоб реалізувати цю ідею.

У 2008 році в Котельві створено футбольний клуб «Маяк».

Сезон 1991 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
3-я зона	«Нафтовик» (Кременчук)	28	16	6	6	43-20	38	4 (15)
	«Сула» (Лубни)	28	16	4	8	45-25	36	5 (15)
	«Локомотив» (Комсомольськ)	28	13	2	13	32-40	28	7 (15)
4-а зона	«Зоря» (Карлівка)	30	11	11	8	23-22	33	7 (16)

Сезон 1992/93

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Четверта зона

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Вагонобудівник» (Кременчук)	26	15	7	4	46-23	27	3 (14)
«Сула» (Лубни)	26	9	7	10	27-32	25	8 (14)
«Гірник» (Комсомольськ)	26	7	6	13	25-25	20	11 (14)

Сезон 1993/94

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
3-я зона	«Сула» (Лубни)	28	15	9	4	43-27	39	2 (15)
	«Гірник» (Комсомольськ)	28	15	5	8	33-26	35	5 (15)
	«Вагонобудівник» (Кременчук)	28	23	2	3	56-16	48	2 (15)
4-а зона	«Локомотив» (Полтава)	28	3	4	21	10-23	10	14 (15)

«Сула» (Лубни) – 43 м'ячі: І.Ладатко – 16, О.Баран – 5, А.Сірик – 4, В.Малих, Ю.Тютюнник, Є.Лисовенко, В.Давиденко, А.Матала, С.Симоненко – по 2, О.Першин, С.Маценко, І.Портяник, В.Бакаєнко – по 1.

«Вагонобудівник» (Кременчук) – 56 м'ячів: С.Сидненко – 11, С.Торубара – 8, В.Маньковський, О.Лаврик – по 7, С.Мискун – 5, О.Власенко – 4, Ю.Векленко – 3, М.Белов, А.Брагинець, В.Кушніренко – по 2, М.Івко, В.Круглий, В.Кульпанов, А.Литвиненко, З.Манія – по 1.

Сезон 1994/95

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Третя підгрупа

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Локомотив» (Гребінка)	30	13	10	7	57-34	49	4 (16)
«Гірник» (Комсомольськ)	30	14	7	9	36-39	49	5 (16)

Сезон 1995/96

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Четверта група

№ п/п		І	В	Н	П	М	О
1	«Факел» (Варва)	6	5	0	1	15-4	15
2	«Електрон» (Ромни)	6	3	0	3	8-8	9
3	«Авангард» (Мерефа)	6	2	1	3	3-9	7
4	«Локомотив» (Гребінка)	6	1	1	4	8-13	4

Склад «Локомотива»: А.Пучка, С.Чмирь, А.Дудченко, О.Живиця, В.Жила-І, В.Жила-ІІ, С.Калягін, С.Козлов, В.Корнєв, С.Коровіцин, В.Шевченко, В.Басєч, О.Проскурня, Ю.Циганенко, А.Меньшиков, В.Розсоха, О.Становський, А.Сурма.

Сезон 1998/99

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Третя група

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Сула» (Лубни)	18	1	2	15	6-14	5	10 (10)

Сезон 1999 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Четверта група

	І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
«Кремійнь-2» (Кременчук)	10	1	1	8	5-15	4	6 (6)

Регіон

ДИКАНЬКА

За спогадами ветерана спорту Миколи Яковенка, у 1946 році диканська футбольна команда вже боролася за першість області. Сам ветеран входив до складу команди «Колгоспник» і разом із братами Омельченками та Морозами був провідним гравцем 1957-1958рр.

У 1966 році організатором футболу в Диканьці стає Євген Медяник, капітаном команди на той час є Анатолій Макарович Омельченко, воротарем – Віталій Демочко. З 1967 по 1973 роки гравець диканської футбольної команди «Колос» Олександр Кабцан входив до складу полтавської команди майстрів. З 1973 по 1993 рік громадським організатором футболу в районі є Григорій Григорович Ляшик. 1974 рік – збірна команда Диканського району займає друге місце в обласних змаганнях, а вже у 1975 році вона стає чемпіоном області. У 1984 році команда району – переможець другої групи обласного чемпіонату. 1986-1987 роки – юнацькі футбольні команди району беруть участь у республіканських змаганнях.

Одним із перших арбітрів, які брали участь у суддівстві районних та обласних змагань, були Микола Концур, Леонід Осмоловський, Олександр Сотник. 27 років суддівського стажу має Віктор Іванович Панченко. Він є першим суддею республіканської категорії із сільських районів Полтавщини. 10 років проводив ігри першостей України та Радянського Союзу. Нині Панченко – делегат обласної федерації футболу. У 2003 році за його ініціативи була створена федерація футболу Диканського району, яку він і очолив.

Щороку проводяться чемпіонат, Кубок та Суперкубок району. Учасником чемпіонату області з футболу 2009 року є диканська команда «Візит» (тренер Олександр Кабцян).

Сезон 2000 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Перший етап

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
4-а група	«Кремез» (Кременчук)	6	0	0	6	3-21	0	4 (4)
5-а група	ФК «Миргород»	6	4	1	1	9-6	13	1 (4)

Другий етап

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
10-а група	ФК «Миргород»	6	2	1	3	9-5	7	3 (4)

Сезон 2001 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Перший етап

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
3-а група	«Земляк» (Миргород)	8	3	3	2	6-7	12	3 (5)

Сезон 2002 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Перший етап

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
2-а група	«Кремез» (Кременчук)	8	3	2	3	8-7	11	4 (5)
3-я група	«Нафтовик-Псел» (Гадяч)	8	3	5	0	10-3	14	1 (5)

Другий етап

№ п/п		І	В	Н	П	М	О	МІСЦЕ
3-я група	«Кремез» (Кременчук)	8	0	1	7	1-6	1	5 (5)
4-а група	«Нафтовик-Псел» (Гадяч)	6	4	2	0	6-3	14	1 (4)

ФК «Кремез» (Кременчук)

Футбольний клуб створено в грудні 1999 року за підтримки торгової марки «Кремез» кременчуцького молокозаводу. Президент клубу – Володимир Попов.

Склад команди: Боженко Вадим, Векленко Юрій, Вербовенко Едуард, Винник Сергій, Грак Андрій, Гуменюк Ігор, Диндигов Антон, Зінченко Сергій, Ковальов Сергій, Коломієць Олександр, Криворучко Василь, Лупинос Сергій, Мисів Микола, Михайлик Олександр, Святелик

Сергій, Середа Євген, Твердохліб Дмитро, Тимошенко Юрій, Хижняк Костянтин, Хлань Володимир, Христенко Едуард, Шамрай Ігор.

ФК «Нафтовик-Псел» (Гадяч)

Футбольний клуб «Псел» створено 1988 року. Його засновниками стали НГВУ «Полтаванафтогаз», Полтавське газопромислове управління та Качанівський газопереробний завод. Президент – Василь Ванда.

У лютому 2002 року до назви клубу було додано слово «Нафтовик».

Склад команди: Андрусенко Володимир, Винниченко Олександр, Горкун Дмитро, Григоренко Олександр, Діброва Сергій, Іванченко Юрій, Кийко Ігор, Коваленко В'ячеслав, Коваленко Михайло, Козлов Сергій, Козуб Сергій, Краснополов Руслан, Крушинський Артем, Молодик Павло, Негрєєв Олег, Окриков Руслан, Омелянов Олександр, Петриченко Сергій, Рахно Сергій, Самченко Олег, Сизьон Юрій, Скоропис Анатолій, Тришин Олег, Шермет Костянтин.

Півфінальний турнір переможців зон

Група «Б»

4	«Нафтовик-Псел» (Гадяч)	3	0	2	1	1-2	2
---	----------------------------	---	---	---	---	-----	---

Матч за 5 місце.

«Нафтовик-Псел» (Гадяч) – ЗалК (Запоріжжя) – +:-.

Сезон 2004 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Шоста група

4	«Кремінь» (Кременчук)	6	1	2	3	7-9	5
---	--------------------------	---	---	---	---	-----	---

Авторами семи забитих голів у складі «Кременя» стали: Гавренков, Зав'ялов – по 2, Русанцев, Головка, Міславський – по 1.

Сезон 2006 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Перший етап

Третя група

№ п/п		І	В	Н	П	М	О
1	ФК «Велика Багачка»	4	2	2	0	1-0	8
2	«Шахтар» (Конотоп)	4	0	4	0	1-1	4
3	«Локомотив» (Двурічна)	4	0	2	2	1-2	2

Регіон

ЧУТОВЕ

Розвиток футболу в Чутівському районі почався із введення посад інструкторів по спорту в кожному колгоспі. На початку 1980-х років чутівська команда «Колгоспник», яку підтримував колгосп імені Леніна, виграла на обласних змаганнях Кубок «Золотий колос».

Футболісти Микола Алфер'єв (капітан команди), Борис Вертій, Микола Шимко, Володимир Курінний, брати Борис і Микола Ільченки, Костянтин Козак, Віктор Ткаченко, Віктор Костевич, Володимир Гончаренко, Юрій Сазонов, Володимир Билинка, Валерій Бондаренко, Павло Штефан перемогли тоді команду з Великобагачанського району. Чутівська команда «Колгоспник», змінивши назву на «Полтава-хвиля», представляла область і на республіканських змаганнях. Відбувалися вони в Барвінковому, на Харківщині. У спортивних поєдинках із футболістами Луганська, Сум, Барвінкового нашим футболістам не вдалося досягти визначної перемоги. Але дійти до такого рівня змагань не кожній із сільських команд вдавалося.

Чутівщина і нині залишається футбольним краєм. В останні роки приділяється значна увага створенню аматорських футбольних команд при кожній сільській та селищній раді. З червня по вересень уже традиційно проходять змагання: чемпіонат району з футболу, Кубок району, турнір пам'яті воїна-афганця Віктора Шевченка, районний турнір з футболу пам'яті О.Куцевола, турніри пам'яті М.Богданюка, В.Коробки, М.Гусара.

У 2006 році в районному управлінні юстиції зареєстрована федерація футболу Чутівського району, яка була створена 19 травня 2005 року рішенням установчих зборів фізкультурно-спортивного активу району, і успішно діє вже протягом трьох років. На території Артемівської селищної ради з 2003 року діє громадська організація «Футбольний Клуб «Харчовик».

Автор забитого м'яча у складі команди Великої Багачки – Ігор Сіренко.

Другий етап Друга група

№ п/п		І	В	Н	П	М	О
1	«Грань» (Бузова)	6	2	4	0	7-2	10
2	«Локомотив» (Куп'янськ)	6	2	3	1	6-4	9
3	ФК «Велика Багачка»	6	1	3	2	2-4	6
4	«Іскра-Поділля» (Теофіополь)	6	1	2	3	3-8	5

Голи в складі «Великої Багачки» забивали: Олег Калюжний, В'ячеслав Чернявський.

Сезон 2007 року

Чемпіонат України серед команд колективів фізкультури

Перший етап П'ята група

№ п/п		І	В	Н	П	М	О
1	«Локомотив» (Куп'янськ)	6	5	1	0	14-3	16
2	ФК «Велика Багачка»	6	4	1	1	17-6	13
3	«Донбас-Крим» (Донецьк)	6	1	0	5	6-9	3
4	«Олімпік» (Кіровоград)	6	1	0	5	3-22	3

Голи в складі «Великої Багачки» забивали: Супруненко – 5; Зіпунніков – 4; Фоменко – 3; Коломієць – 2; Дубницький, Саркіс, Безуглий – по 1.

Другий етап Друга група

№ п/п		І	В	Н	П	М	О
1	«Єдність-2» (Плиски)	3	3	0	0	8-0	9
2	«Локомотив» (Куп'янськ)	3	2	0	1	6-2	6
3	«Зірка» (Кіровоград)	3	0	0	3	0-6	0
4	ФК «Велика Багачка»	3	0	0	3	0-6	0

ФК «Велика Багачка» та «Зірка» (Кіровоград) на матчі другого етапу не з'явилися і їм були зараховані технічні поразки.

ІВАН БЛИЗНЮК: «НЕ УЯВЛЯЮ СЕБЕ БЕЗ ФУТБОЛУ»

Футбол на Полтавщині, безперечно, спорт номер один. Цю прекрасну гру полюбляють юні і старі, чоловіки та жінки, чиновники і бізнесмени, представники різних політичних сил та соціальних груп. Перший віце-губернатор області Іван Близнюк знайомий зі шкіряним м'ячем з дитинства. Свою любов до футболу Іван Федорович несе все життя: сам грав на позиції форварда у першостях району, області, а також у чемпіонаті

України серед колективів фізкультури, а потім – у ветеранських змаганнях. Чимало забивав, і головне – приносив користь своїм командам.

– Іване Федоровичу, звідки вона, ця любов до футболу?

– З юних років я грав у Кобеляцькому районі, у рідному селі Чапаєвому. Пам'ятаю, як кожних вихідних ми виїжджали в сусідні села, грали з місцевими командами. І нам, чапаянам, не було рівних на футбольному полі. У Чапаєвому збереглися чудові футбольні традиції. Сільський стадіончик на наших матчах зазвичай був заповнений, уболівальники-інваліди та ветерани приїздили навіть на колясках, аби подивитися гру на власні очі. Пишаюся тим, що й досі заявлений за цю команду. Інколи навіть вдається знайти час, аби зіграти за Чапаєве.

– Ви і в студентські роки грали за збірну вузу, чи не так?

– Я свого часу був чемпіоном області з вільної боротьби, але про футбол ніколи не забував. Більше того – не уявляю себе без футболу. В студентські роки грав за збірну Української сільськогосподарської академії, де на той час навчалися хлопці з 38 країн світу. У вузі було чимало команд, які мали назви, відповідні до імен лідерів цих колективів. Мені дали прізвисько «Полтава» – саме так і називалася наша команда.

У 1983 році, після закінчення вузу, за направленням я поїхав працювати до Пирятина, і в селі Калинів Міст працював агрохіміком. І грав на першість району. Вже тоді у нас з'явилася машинка для стрижки футбольних газонів, косарка. А що таке справжнє ставлення до футболу, я вперше побачив, коли проходив практику в Чехословаччині. Грав і там – за місцеву команду

Футбольні команди «Харчовик» (Артемівка) та «Нива» (Филенкове) беруть участь у щорічному чемпіонаті Полтавської області.

Особливо хочеться відмітити роботу Чутівської ДЮСШ ім. І.В.Ропавки, де працює секція з футболу, в якій навчаються 218 дітей. Філії ДЮСШ з футболу відкрито в Артемівці, а також селах Чапаєвому, Филенковому, Черняківці та Кочубеївці. Успішно працюють тренери з футболу О.А.Олефір, О.В.Крюк, ЛІ, Гроза, М.О.Міщанін, О.В.Гостудим, С.В.Одаренко.

КОЗЕЛЬЩИНА

Бурхливий розвиток футболу в Козельщинському районі розпочався в середині 60-х років минулого століття. Саме тоді майже при кожному великому господарстві формувалися футбольні колективи.

Протягом багатьох років провідну позицію в чемпіонаті Козельщинського району з футболу займала команда колгоспу ім. Калініна (с. Солониця) – «Калінінець». До середини 1980-х років цей самобутній колектив частіше за інших виборював золоті медалі чемпіонату.

«Радощинка» з села Великі Ріпняни, що неподалік від Нітри. Пам'ятаю тренера Йозефа Йельчіча, з яким ми швидко знайшли спільну мову. Аматорська, здавалося б, команда – а ставлення до справи у всіх було дуже професійним.

– В середині 1980-х років ви грали в першості України серед команд КФК. Яким був рівень цих змагань?

– Розпочну з того, що в 1986 році у Пирятині завдяки зусиллям Миколи Петровича Денисенка, першого секретаря райкому партії, з'явилася міцна команда «Нафтовик». Грали ми і в обласній першості, і серед колективів фізкультури. Рівень змагань був дуже пристойним. Варто сказати, що ми неодноразово були призерами змагань, а працювати довелося з такими відомими тренерами, як Петро Бахуринський та Олег Бистрицький. Було чимало цікавих ігор, але особливо запам'ятався матч у Кременчуці, на «Вагоннику», проти «Кременя», у складі якого виблискували Лозинський, Чичиков, Шаманський, Мартиненко, Латиш. Я забивав багатьом командам – черкаському «Темпу», сумському «Автомобілісту», кіровоградському «Радисту», криворізькому «Ігульцю». Пишаюся тим, що грав у всіх сезонах, коли пирятинці захищали честь Полтавщини на всеукраїнській арені, неодноразово визнавався кращим гравцем «Нафтовика». Грав у парі здебільшого зі Славою Новосилецьким – його син зараз грає у дублі полтавської «Ворскли». Колись у першості області «Нафтовик» за сезон забив 54 голи – з них Новосилецький – 34, а я – 14. Згадую й інших чудових гравців – Сергія Плетіня, Ігоря Шикиринця, Валентина Лопачука, Миколу Дідича.

«Нафтовик» (Пирятин). 1989 рік. У верхньому ряду п'ятий ліворуч – Іван Близнюк

– Потім ви виступали за Гребінку...

– У 1993 році Сан Санич Єжаків запросив мене до складу «Локомотиву». Тренер цінував мої бійцівські якості, хист нападника, і я пишаюся тим, що знайомий з цим наставником. Не забуду, як у матчі з лохвицькою «Сулою» я зробив хет-трик ще у першому таймі. Грав поряд з такими прекрасними футболістами, як Валерій Корнєв – разом із ним потім ми грали і в першості Чернігівщини, і за команду ветеранів; Микола Житній, Олег Сьомка, Сергій Яблоков – воротар від Бога, Валерій Басс, брати Усаковські – ті самі, які пізніше стали знаменитими гравцями футзалу, бронзовими призерами світової першості. В сезоні 1993/94 ми виграли обласну першість, здається, за шість турів до її завершення. У нас була справжня команда-машина. І мені дуже приємно, що я увійшов до символічної збірної «Локомотиву» всіх часів, і грав у матчі, присвяченому 70-річному ювілею гребінківської команди.

Щодо «Локомотива», хотів би зупинитися на двох моментах, які закарбувалися в пам'яті. Перший епізод. Граємо у Кременчуці на центральному стадіоні із «Кременем». Йде другий тайм. Приймаю м'яч у центрі поля, проходжу одного захисника, доношу «на собі» другого, вхожу у штрафний майданчик, і встигнувши подивитися на бокового арбітра – Олександра Горностаєва – падаю. Пенальті – і ми перемагаємо грізного суперника – 3:2. І другий епізод. У нас – виїзний матч проти кременчуцького «Металурга». Я, вважаючи, що запізнююся на гру, у негоду, з малим сином, пішки йшов через усю Семенівку, щоб встигнути на автобус. Встиг – і забив кременчужанам гол, а мій «Локомотив» переміг – 2:0. До речі, за Гребінку я продовжував грати у першості КФК, а в обласних змаганнях захищав честь Пирятин. У цій команді я був граючим президентом, а тренував нас мій хороший друг Анатолій Момот, з яким ми вигравали обласну першість, ставали володарями Кубка області. Честь пирятинської команди в ті роки захищали такі чудові виконавці, як Валентин Долинний, Андрій Медяник, Олег Проскурня, Олександр Громенко, той же Валерій Корнєв. Взагалі, пирятинський футбол має чудові традиції. Тут зародилося найкраще полтавське дербі: Пирятин – Гребінка. Знаєте, з тих пір, як у 1987 році я приїхав у Велику Кручу, кожен рік ми виграємо або чемпіонат району, або беремо Кубок, або ж – робимо дубль. У нас на центральних матчах – проти пирятинських сусідів – свого часу грали справжні футбольні зірки – Марусич, Немешкало, Манія, Власенко. Навіть є такий анекдот. Якби «Велика Круча» грала з мадридським «Реалом», то весь Пирятин уболівав би за іспанців... Не можу не сказати кілька слів про свого друга Анатолія Прасова, який дуже багато робив для того, щоб

Початок 1980-х ознаменувався проривом на футбольну арену району команд із Нової Галещини. Одразу три команди представляли селище у чемпіонаті: «Геолог» (Кременчуцька геологорозвідувальна станція), «Машинобудівник» (Новогалещинський Машзавод), «Біолог» (Новогалещинська біофабрика). У подальших сезонах ці три колективи склали гідну конкуренцію лідеру змагань – команді «Калінінець». А в середині 1980-х років «Біолог» взагалі потіснив багаторазового чемпіона району з першого місця. Саме з того часу провідні позиції в чемпіонаті району посідає футбольна команда Новогалещинської біофабрики і розпочинається тимчасовий занепад «Калінінця».

На зміну солоницькій команді на футбольному Олімпі району з'являється нова сильна команда, яка включається у боротьбу за перші місця. Це «Фенікс» з села Пригарівка. Кілька сезонів триває непримириме суперництво «Біолога» та «Фенікса», в якому успіх поперемінно здобуває то одна, то інша команда.

Та не це протистояння стає «класичним» у футбольній історії району. Кінець 1990-х років приносить із собою початок найбільш принципового протистояння в історії Козельщинського футболу: «Машинобудівник» (Нова Галещина) – «Ніка» (Козельщина). Протягом 10 років ці дві команди регулярно розігрували між собою золоті медалі чемпіонату району. Лише в Кубку району гідну конкуренцію їм складали футболісти «Колоса» (Пашківка), які зарекомендували себе справжніми «кубковими бійцями».

На початку нового століття відбувся прорив молодшої команди «Спарта» (с. Лутовинівка), яка порушила гегемонію «Машинобудівника» і «Ніки» у футбольних змаганнях району. Трохи пізніше до когорти лідерів чемпіонату увірвалася потужна команда «Аліса» (с. Михайлики), яка з першої ж спроби виграла першість.

З 2003 року розпочинається відродження «Калінінця», який уже під назвою «Мрія» двічі поспіль виборює золоті медалі.

утримувати команду на належному рівні. Разом із ним ми грали у складі команди ветеранів «Полтавщина».

– **Ця команда досягла чудового результату – стала срібним призером чемпіонату країни...**

– Перший матч сезону ми грали в Бородянці. Господарі, за яких виступали Іван Фельде, Іван Яремчук, Віктор Побегалов та інші відомі гравці, перемогли – 4:3. А от матч-відповідь, який грався в Пирятині, був за нами – 2:0 (голи забили я та Іван Шарій). Наступним нашим суперником була команда з Червонограда Львівської області (Ділай, Рафальчук та інші). На виїзді ми програли – 4:0, а вдома створили диво, перемігши 5:0. До речі, на останній хвилині гості не використали свій найкращий – стовідсотковий момент. Одне слово, пощастило нам!

У півфіналі на нас чекав грізний суперник – дніпропетровський «Дніпро». В гостях ми поступилися 2:0, і з таким саме рахунком перемогли в Пирятині. Все вирішила серія післяматчевих пенальті, і удар знаменитого Антона Шоха вище воріт.

Перший фінальний матч проти блискучої команди з Одеси нам випало грати вдома. До Пирятини приїхали зірки вітчизняного футболу – Беланов, Жарков, Чілібі, Спіцин, Гришко, Астраханкін. Зіграли внічию – 1:1, а в Одесі програли – 1:3. Ніколи не забуду, як не забив двічі – одного разу не зміг переграти Гришка, вийшовши з ним віч-на-віч, а наступного – пробив вище воріт. У тих матчах організаційно нам дуже допоміг президент обласної федерації футболу Анатолій Дяченко, він же займав місце у воротах нашої команди.

– **За які футбольні команди ви уболіваєте?**

– Знаєте, я більше люблю грати у футбол, ніж дивитися його. Втім, як і більшість земляків, я з дитинства вболіває за київське «Динамо». А ще – за збірну Німеччини, гра якої мені дуже імponує.

– **Слідкуєте за виступами полтавської «Ворскли»?**

– Звичайно, і я пишаюся тим, що полтавська команда виграла Кубок країни. А задля майбутнього нашого футболу ми розбудовуємо футбольну інфраструктуру. Нещодавно були здані в експлуатацію майданчики зі штучним покриттям у Нових Санжарах та Чорнухах, невдовзі відкриття міні-стадіонів у Чутовому та Оржиці. А стадіон «Лтава», що у Крутому Березі – то чудовий подарунок молодим футболістам.

Шишаки – район футбольний

Улюблена тема для Олександра Костянтиновича Максименка, жителя селища Шишаки, ветерана Великої Вітчизняної війни – це футбол. Незважаючи на поважний вік, він продовжує ходити у тренажерні зали і відвідує майже кожен футбольний матч на шишацькому комунальному стадіоні.

Олександр Костянтинович дістає старе фото, на якому зображено дев'ять футболістів (прізвища гравців важко встановити). Більшості тих, хто зображений на фотознімку, немає в живих. А колись, образно кажучи, були вони справжніми козаками.

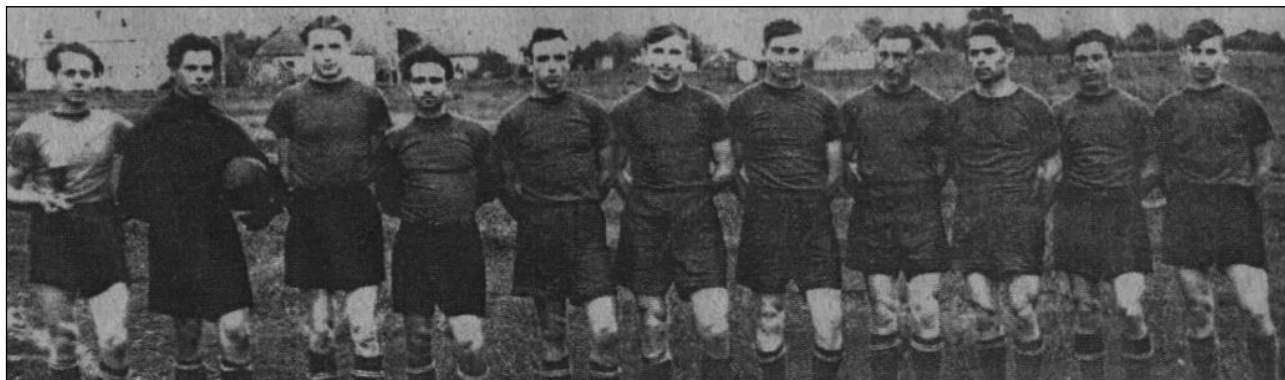
– Матч, який ми зіграли на новозбудованому стадіоні, відбувся у 1950 році. На першу гру прийшло багато любителів футболу, і господарі просто «розгромили» команду «Харчовик» з обласного центру в першому товариському матчі, – згадує ветеран. На шишацькому стадіоні в ті далекі 50-ті роки грали футболісти з Миргорода, Гадяча, Лубен, Зінькова, Великої Багачки...

Хочеться згадати імена спортсменів, які захищали честь району на стадіонах області пізніше. Це, зокрема, Віктор Первуй, Володимир Москаленко, Володимир Коротич, Олександр Явтушенко, Іван Яресько, Петро Колісник, В'ячеслав Кімлацький, Ігор Попадич та інші...

У 1969 році Шишацька районна рада добровільного сільського спортивного товариства «Колгоспник» (на той час її очолював М.Горобець) проводила Кубок ім. Гагаріна з футболу. Перше місце виборола футбольна команда колгоспу ім. Орджонікідзе з села Михайлики Шишацького району (капітан команди Василь Феофанович Волик). Одним з кращих гравців цієї команди був Петро Іванович Бурмака, який працює диспетчером Шишацької філії ВАТ «Полтаваобленерго». До речі, ця команда (на фото) неодноразово займала призові місця в розіграші першості

На провідні позиції виходить також команда «Еліта-спорт» (с. Василівка). Починаючи з 2005 року футболісти з Василівки утримують лідируючі позиції у чемпіонаті району. Високий рівень гри останніми роками демонструє «Колос» (Пашківка). Яскравим підтвердженням цьому є золоті медалі минулорічного чемпіонату. Поступово виходить на свій звичний високий рівень команда «Мрія» (Солониця).

Футбольне минуле району не обмежується тільки внутрішніми змаганнями. Протягом усього часу, від самого зародження футболу у регіоні, кращі колективи району брали активну участь у різноманітних змаганнях обласного рівня.

В різні роки честь Козельщинського району на футбольних полях Полтавщини захищали такі команди: «Колос» (Пашківка), «Ніка» (Козельщина), «Факел» (збірна району). Неодрозово ці колективи виборювали найвищі сходинок п'єдесталу пошани у першості області та інших змаганнях.

району по футболу серед колективів фізкультури, які організовувалися добровільним спортивним товариством «Колос».

...Восени 2005 року на стадіоні селища Шишаки проходив товариський матч між командою Полтави та збіркою району, представленою футболістами-ветеранами райцентру, сіл Яресьок, Сагайдака та Великого Перевозу. Гра проходила дуже цікаво. Уболівальники, які прийшли на стадіон, побачили у воротах прославленого голкіпера Миколу Білика, незмінного капітана шишаччан Анатолія Заїку, Олега Хаустова, братів Бейгулів, Григорія Сулименка, Володимира Губаря, уродженця Яресьок, декана Полтавського технічного університету (до речі, саме він був автором проекту меморіалу Бойової слави, який відкрито у селищі Шишаки). Наймолодшому учаснику поєдинку було 36, а найстаршим – за 60 років. З різних причин не змогли вийти на поле першопрохідці футболу на Шишаччині Олександр Чуб, Петро Колісник – цього разу вони були в ролі уболівальників.

Ще один надзвичайний футбольний турнір впевнено взяв старт у Шишацькому районі. Започаткував його депутат Верховної Ради України, на той час президент професійної футбольної ліги Равіль Сафіуллін. Столичні художники і дизайнери виготовили оригінальний за стилістикою перехідний кубок. Протягом перших років свого існування участь у турнірі брали 4 команди тільки з Шишацького району. Згодом рамки його розширилися, був заснований «Шишацький кубок», і вже у 2009 році в футбольних змаганнях стартувало 30 команд із 15 районів Полтавської області. Зазвичай «Шишацький кубок» розпочинається на полі його минулорічного володаря, а закриття проходить на місцевому стадіоні селища Шишаки.

«Нове життя» (Андіївка) – володар «Шишацького кубка» 2009 року

Використана література:

- К. В. Гладыш. Улицы родного города названы именами героев (Из истории улиц г. Полтавы). 1988.
- П. Ф. Павловский. Полтавцы. Опыт краткого биографического словаря Полтавской губернии с половины XVIII в. Полтава. 1914.
- П. Ф. Павловский. Первое дополнение к краткому биографическому словарю ученых и писателей Полтавской губернии с половины XVIII века. Полтава, июль 1913.
- Полтавщина. Енциклопедичний довідник. За редакцією А. В. Кудрицького. Київ. 1992.
- П. Ф. Павловский. Очерк деятельности малороссийского генерал-губернатора князя А. Б. Куракина. Полтава. 1914.
- Методические материалы по теме: «Улицы старой Полтавы». Полтава, 1988.
- Полтава. Атлас-2005. Випуск 2.
- Вера Олийова. Люди и игры. Москва. 1985.
- О. Л. Барсук, А. П. Кудрейко. Страницы футбольной летописи. Минск. 1987.
- М. Балакін, М. Михайлов. Футбол України. Київ. 1968.
- Меморіал Солдатської Слави в Полтаві. Харків. 1986.
- Анатолий Коломиец. Киевский футбол. Том 1. 2007.
- Макс Шафир. История лубенского футбола. 2006.
- Вулицями стародавнього міста. Довідник-путівник. 1999.
- Архівні матеріали Полтавського архіву. Фонди Р-4233, Р-5164, Р-8307.

Газети:

- «Полтавские губернские ведомости». 1909 р.
- «Полтавский вестник». 1909-1917 рр.
- «Полтавский голос». 1909-1915 рр.
- «Полтавская мысль». 1912 р.
- «Полтавский край». 1912 р.
- «Полтавская речь». 1911-1913 рр.
- «Полтавская почта». 1913 р.
- «Полтавский день». 1914-1916 рр.
- «Полтавская жизнь». 1915 р.
- «Известия». 1919 р.
- «Висти-Известия». 1920 р.
- «Радянська влада». 1920 р.
- «Більшовик». 1920-1921 рр.
- «Спортивный листок» №1, №2. Харків. 1922 р.
- «Голос труда». 1922-1924 рр.
- «Робітник». 1926-1927 рр.
- «Більшовик Полтавщини». 1928-1941 рр.
- «Робітник Полтавщини». 1929 р.
- «Зоря Полтавщини». 1944 - 1956 рр.
- ГПО (Готовий до праці і оборони). 1937 р.
- «Красный Николаев». 1927 р.
- «Прикарпатська правда». 1949 р.
- «Комсомолец Полтавщини». 1939 р.
- «Спорт-клуб». 1999-2000 рр.
- «Полтавщина-Спорт». 2006-2009 рр.

ЗМІСТ

Дав крила «Сокіл»	8
Рік народження – 1909	18
Роки становлення полтавського футболу (1910–1919)	21
Героїчний подвиг футболістів полтавського «Сокола»	29
«Сокіл», «Спартак», ТППШ та інші. 1920–1937 роки	33
Перші обласні старты	
Чемпіонати Полтавщини: точка відліку	73
Спогади воротаря	79
1940–1945: роки випробувань та відродження	82
Від змужніння до визнання	89
Від любителів – до профі	147
Історія «Ворскли»: як це було	
Частина перша. Від «Колгоспника» до «Ворскли» (1955-1982 роки)	207
Частина друга. Відродження (1983-1991 роки)	289
Частина третя. На найвищому рівні (1992-2009 роки)	306
«Ворскла» в Кубку СРСР	398
«Ворскла» в Кубку України	414
«Ворскла» в Єврокубках	448
Люди-легенди	457

100 років полтавському футболу (1909–2009)

Довідкове видання

Керівник проекту – С. Л. Майзус.
Відповідальний за випуск – О. М. Пустовгар.
Дизайн та верстка – О. Г. Стадниченко.
Літературний редактор – Л. Ф. Чемьоркіна.
Обкладинка – В. В. Новохатній.

Підписано до друку 27.07.2009 р.
Формат 60х84 1/8. Папір крейдований. Гарнітура Journal. Друк офсетний.
Умовн.-друк. арк. 57,66+0,93 вкл. Ум. фарб.-відб. 61,38. Обл.-вид. арк. 70,4.
Тираж 1000 прим. Зам. №2305.

Мова українська.

Редакція тижневика «Полтавщина-спорт».
36000, м. Полтава, пров. Шкільний, 4.
Тел.: +38 (067) 532 62 92.
E-mail: polsport@ukr.net

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру:
серія ПЛ № 764-21 Р від 20.09.2006 р.
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру: серія ПЛ №27 від 16.02.2009 р.

Віддруковано у ВАТ «Видавництво «Полтава».
36020, м. Полтава, вул. Котляревського, 38/40. Тел.: +38 (05322) 7 34 08.
E-mail: izdpol@pi.net.ua
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру:
серія ДК №2488 від 12.05.2006 р.

Футбол в обличчях

Наша «Ворскла»

Василь Сачко

Дебатік Цуррі, Андріус Йокшас

«Бронзові» ворскляни: 10 років потому

Сергій Долганський, Даріо Срна

Збірна Полтавщини серед інвалідів з вадами слуху

Грають діти

Анатолій Дяченко, Григорій Суркіс

Олег Бабаєв, Микола Павлов, Костянтин Жеваго

Йован Маркоскі

Уболіваємо за «Ворсклу»!